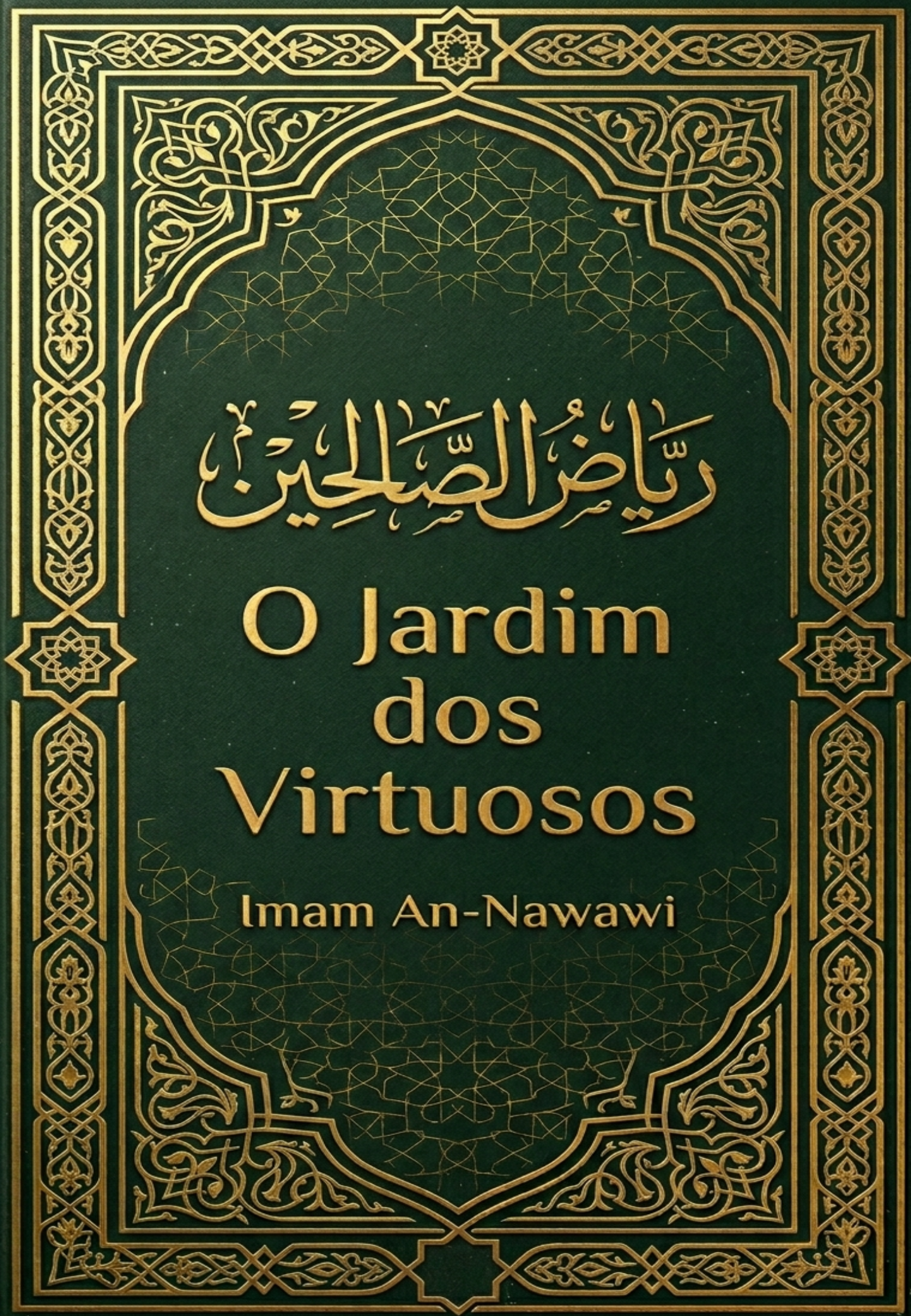
رياض الصالحين
O Jardim dos Virtuosos
Imam An-Nawawi

Compilação: Imam Abu Zakaria Yahia Ibn Charaf An-Nawawi
Tradução: Prof. Samir El Hayek
Revisão: Shiekh Hussam Albostani

بسم الله الرحمن الرحيم

Em nome de Deus, o Clemente, o Misericordioso

Apresentação

Louvado seja Deus, que a Sua paz e bênçãos estejam com o Profeta Mohammad, com sua família e companheiros.

O Livro Riyad Assalihin (O Jardim dos Virtuosos) do Imam tradicionalista, e jurisprudente, Abu Zakariya Yahya bin Charaf An Nawawi, falecido em 676 H., é um dos mais importantes livros, um dos livros mais lidos no mundo, pois envolve as principais necessidades muçulmanas nos atos de culto, na vida cotidiana, pela autenticidade, facilidade e concisão de suas tradições.

Deus determinou sua aceitação entre os estudiosos e os estudantes, no passado e no presente, bem como a sua aceitação pelo público em geral. É considerado um dos melhores livros, abrangente da ética moral e das virtudes, e constitui na provisão dos piedosos e justos. Ele abrange, entre suas capas, o que o muçulmano mais necessita em sua vida e adoração, onde o Imam Nawawi selecionou os mais autênticos Ahadice (Tradições) proféticos. Não há uma casa de muçulmanos desprovida deste livro. É o livro mais impresso após o Alcorão.

O Imam Az-Zahabi (que Deus tenha misericórdia dele) disse em sua obra: "*Síar A'lam Annubalá*" (Biografia dos Mais Destacados Nobres) elogiando este livro: "Ó irmão, você deve refletir sobre o Livro de Deus, de considerar a dependência dos "Sahihain" (os dois livros autênticos do Hadice - de Bukhári e Musslim), de "Sunna" (Métodos) do Nissá-i, do Riad (Jardim) do Nawawi e seus relatos, que terá sucesso e será bem sucedido."

Ibn al- Uçaimin (que Deus tenha misericórdia dele) disse: "Na realidade, este livro - Riad Assálihin – é abrangente, útil e pode ser ratificado como Riad Assálihin (Jardim dos Virtusos). Ele inclui muitas maravilhas de assuntos de ciência e questões de moral não encontradas em outro livro." (Exegese de Riad Assálihin 2/579) .

Por isso, O Conselho Superior dos Teólogos e Assuntos Islâmicos do Brasil adotou este livro, traduzido pelo Professor Samir El Hayek (que Deus o conserve como valia para os muçulmanos no Brasil). O Conselho adquiriu os direitos de tradução, em seguida, revisou e publicou para distribuição a todas as mesquitas no Brasil em árabe e Português para generalizar a sua utilidade entre os muçulmanos no Brasil.

Apresentamos, nessa oportunidade, os nossos sinceros agradecimentos e apreços à Federação das Instituições Islâmicas no Brasil, pela contribuição efetiva no financiamento de adquirir os direitos de publicação e revisão, deste excelente livro. Extendemos os nossos agradecimentos ao Sr. Ayman Darwish e a seus irmãos por seu papel no financiamento da publicação do livro. Pedimos a Deus que seja uma caridade ininterrupta pela memória de seu pai (que Deus tenha misericórdia dele). Agradecemos, também, à equipe que paginou o livro de forma aceitável, à "Sociedade Musslihun" que o imprimiu de forma excelente.

Pedimos a Deus que abençoe a todos aqueles que contribuíram para a distribuição deste livro, e que seja útil aos países e às pessoas que Ele é Capaz de fazê-lo.

SHEIKH.KHALED TAKY EL DIN

Presidente do Conselho Superior dos Teólogos e Assuntos Islâmicos do Brasil

Safar de 1345
Dezembro de 2013

بسم الله الرحمن الرحيم

مقدمة كتاب رياض الصالحين

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام علي سيدنا محمد وعلى آله وصحبه أجمعين، كتاب رياض الصالحين للإمام المحدث الفقيه أبي زكريا يحيى بن شرف النووى المتوفى ٦٧٦هـ، من الكتب العظيمة المهمة، وهو من أكثر الكتب انتشاراً في العالم، وذلك لاشتماله على أهم ما يحتاجه المسلم في عباداته وحياته اليومية مع صحة أحاديثه واختصاره وسهولته .

كتب الله له القبول بين العلماء وطلاب العلم قديما وحديثا، وتقبل الأمة له، ويعد من أرقى الكتب الجامعة للأخلاق والآداب والفضائل، وهو زاد المتقين والصالحين، وقد حوى بين دفتيه أهم مايحتاجه المسلم في حياته وعبادته، حيث انتقى الإمام النووي رحمه أصح الأحاديث النبوية، ولاتجد بيتا مسلما إلا وفيه نسخة من كتاب رياض الصالحين، وهو أكثر الكتب التي طبعت بعد القرآن .

قال الإمام الذهبي رحمه الله في سير أعلام النبلاء مادحا هذا الكتاب " فعليك يا أخي بتدبر كتاب الله ، وبإدمان النظر في الصحيحين ، وسنن النسائي ، ورياض النواوي وأذكاره ، تفلح وتنجح " .

وقال ابن العثيمين رحمه الله " والحقيقة أن هذا الكتاب – رياض الصالحين – كتاب جامع نافع ويصدق عليه أنه رياض الصالحين، ففيه من كل زوج بهيج أشياء كثيرة من مسائل العلم ومسائل الآداب لاتكاد تجدها في غيره " شرح رياض الصالحين ٥٧٩/٢ .

ولذلك حرصنا في المجلس الأعلى للأئمة والشؤون الإسلامية في البرازيل على اعتماد هذا الكتاب والذي قام بترجمته الأستاذ طيب الذكر سمير الحايك حفظه الله ذخرا للمسلمين في البرازيل، وقمنا بشراء حقوق ترجمته ثم مراجعته وطباعته لتوزيعه على جميع مساجد البرازيل باللغتين العربية والبرتغالية حتى تعم فائدته على المسلمين في البرازيل .

ونتقدم في هذه المناسبة بخالص الشكر والتقدير لاتحاد المؤسسات الإسلامية في البرازيل والذي ساهم مساهمة فعالة في تمويل وشراء ومراجعة هذا الكتاب المتميز، وكذلك الشكر موصول للسيد أيمن درويش وإخوته لدورهم في تمويل طباعة الكتاب ونسأل الله أن تكون صدقة جارية لوالدهم رحمه الله،

كما نشكر الفريق الذي قام على ترتيب الكتاب بالشكل المقبول، وجمعية مصلحون التي قامت على طباعته بشكل جميل ومتميز.

ونسأل الله أن يبارك في جميع من ساهم في توزيع هذا الكتاب المبارك وأن ينفع به البلاد والعباد إنه ولي ذلك والقادر عليه .

الشيخ خالد رزق تقي الدين

رئيس المجلس الأعلى للأئمة والشؤون الإسلامية في البرازيل

ديسمبر ٢٠١٣

Abreviaturas usadas no Livro

(AS) (*Alaihis Salam*): Expressão árabe utilizada após a citação do nome dos profetas e dos anjos de Deus, e significa: "Que a paz esteja com ele".
(R). (*Radhial-láhu 'anhu ou ‘anha*): Expressão árabe utilizada após a citação do nome de um-uns/uma-umas dos/das companheiros/companheiras do Profeta, e significa: "Que Deus esteja comprazido com ele-eles/ela-elas".
(S). (*Sallal-láhu 'alaihi wa sallam*): Expressão árabe utilizada após a citação do nome do Profeta Mohammad, e significa "Que Deus o abençoe e lhe dê paz".

Nota sobre o uso de termos islâmicos

Muitos termos islâmicos tornaram-se parte do vocabulário dos muçulmanos, independentemente do idioma que falam ou leem. Isto é o que tem acontecido.
Por isso, usamos o termo Islam em lugar de Islã, utilizado no Brasil, Islão, utilizado em Portugal, por se coadunar mais com o termo árabe. Utilizamos também o termo Mohammad em lugar de Maomé, Mahoma, corruptelas do nome do Profeta do Islam. Quanto ao nome das duas cidades sagradas, Makka e Madina, assim as grafamos e não "Meca" e Medina", como é corrente na língua portuguesa, atendendo a uma solicitação do Ministério dos Bens Religiosos (*Awkaf*) da Arábia Saudita.

Em nome de Allah, o Clemente, o Misericordioso

Projeto do Livro Islâmico Traduzido Para o Português

É o sonho de toda pessoa sincera que deseja divulgar o Islam no Brasil e nos outros países de língua portuguesa.
Esse projeto é um dever nosso para facilitarmos o ensinamento do Islam para os nossos filhos, para as gerações futuras e para o povo brasileiro em geral, que está sedento para conhecer a luz do Islam.
Ele constitui em caridade permanente cujos frutos iremos receber de volta depois de deixarmos essa vida efêmera e estivermos na presença do Criador, glorificado seja.
O Rassulullah (S) disse: "Quando o filho de Adão falece, suas obras cessarão, a não ser em três casos: uma caridade permanente, uma obra útil ou um filho piedoso que faz preces por ele".

O Livro Riadussálihin (Tradições do Rassulullah (S))

A Importância do Livro

* É uma das mais importantes fontes da Sunna profética.
* O autor o organizou para abranger toda a vida do muçulmano, desde o seu nascimento até a sua morte.
* O Livro é um manual para o muçulmano nas adorações, relações e conduta.
* Ele abrange exemplos do alcorão e da Sunna profética.
* É o livro do sábio nas suas palestras.
* É o Livro do orador nos seus sermões
* É o remédio do reformador para tratamento dos desvios do comportamento do indivíduo e da sociedade.
* É Livro do professor. Ele forma a personalidade e alimenta as mentes, plantando as excelências de caráter.
* É orientação para os jovens nas trevas dos pensamentos, das seitas destruidoras.
* Deve ser incluído em todas as bibliotecas, em todas as escolas, em todos os lares muçulmanos, porque abrange tesouros extraordinários que não devem ser dispensados pelo muçulmano.
* Ele é aceito por todas as mentes muçulmanas.

Os motivos para a impressão do Livro agora:

* A pobreza da biblioteca brasileira em livros islâmicos traduzidos.
* A necessidade dos filhos dos muçulmanos de livros que abrangem as bases da lei islâmica.

Em nome de Deus, o Clemente, o Misericordioso!

INTRODUÇÃO

"**Louvado seja Deus, Senhor do Universo, o Clemente, o Misericordioso. Soberano do Dia do Juízo. Só a Ti adoramos e só de Ti imploramos ajuda! Guia-nos à senda reta, à senda dos que agraciaste, não à dos abominados, nem à dos extraviados**" (Alcorão Sagrado, 1:1-7)

Todas as pessoas, sem se darem conta da hora e do lugar, alcançam uma etapa em que seus pensamentos amadurecem e suas percepções se reforçam. E, ao chegarem a esta fase, têm que se defrontar com a questão da sua existência e com a sua relação com o universo.

Quer vivam em cavernas ou habitem arranha-céus, as pessoas se deparam com as mesmas perguntas: Qual é a minha verdadeira identidade? De onde venho? Para onde vou?

Todo o mundo – rico ou pobre, erudito ou analfabeto – afirma que sua existência aconteceu sem o seu consentimento.

Ao mesmo tempo, as pessoas são confrontadas com a morte dos seus entes queridos, amigos, parentes e até inimigos, e elas sabem que mais cedo ou mais tarde vão deparar-se com o mesmo destino. Elas reconhecem a sua incapacidade de alterarem o seu destino, pois a morte é uma realidade que não pode ser contestada.

Portanto, as pessoas são trazidas para este mundo sem o seu próprio consentimento, e são dirigidas para a hora da sua morte sem serem consultadas. E, por todo esse espaço, as questões de identidade e de destino surgem às suas mentes. Desde logo, elas podem optar por ignorar essas questões; porém, isso não altera a realidade da situação.

Grandes civilizações têm florescido – ou têm caducado – em suas tentativas de contestarem estas questões. Os filósofos do Ocidente e do Oriente, bem como as religiões mundiais, todos buscam encontrar contestações adequadas para estas contendas.

Nas próximas páginas vamos descrever brevemente a resposta do Islam para essas questões.

Deus e as Criaturas.

É evidente que o homem não criou a si próprio, nem temos presenciado que algo criasse a si próprio do nada. Portanto, tem de haver um Criador. Deus nos esclarece esse fator, dizendo-nos no Sagrado Alcorão:

"**Porventura, não foram eles criados do nada, ou são eles os criadores?**" (Alcorão Sagrado, 52:35).

Portanto, há a necessidade do Criador:

"**Tal é Deus, vosso Senhor! Não há mais divindade além d'Ele, Criador de tudo! Adorai-O, pois, porque é o Custódio de todas as coisas**" (Alcorão Sagrado, 6:102).

"**Foi ele Quem criou, em seis dias, os céus e a terra, e tudo quanto existe entre ambos**" (Alcorão Sagrado, 25:59).

"**Deus criou os céus e a terra com prudência; certamente, nisto há um sinal para os crentes**" (Alcorão Sagrado, 29:44).

"**Nada existe que não glorifique os Seus louvores! Porém, não compreendeis as suas glorificações**" (Alcorão Sagrado, 17:44).

"**Tudo quanto existe nos céus e na terra glorifica Deus; Seu é o reino e Seus são os louvores, porque é Onipotente**" (Alcorão Sagrado, 64:1).

Os Atributos do Criador

A maioria das pessoas opina que o universo tem um Criador. Todavia, os atributos desse Criador, e a nossa relação com Ele, são coisas que incitam ferrenhas disputas.

Para ajudarmos o leitor a visualizar a Deus, o Criador, glorificado e exaltado seja, – tal como é relatado pela principal fonte islâmica – o Alcorão Sagrado –, citamos vários versículos que tratam desse tema:

"**Nada se assemelha a Ele e é o Oniouvinte, o Onividente**" (Alcorão Sagrado, 42:11).

Ele é Único, pois nada foi criado à Sua imagem. Tampouco tem semelhantes, é o Único, não gerou nem foi gerado; é o Absoluto e Único Deus. Os politeístas pediram ao Profeta (S): Descreve para nós teu Senhor. Então, foi revelado: "**Diz: Ele é Deus, o Único! Deus! O Absoluto, jamais gerou ou foi gerado, e ninguém é comparável a Ele**" (Alcorão Sagrado, 112:1-3).

Em outra oportunidade Deus, Exaltado Seja, disse:

"**Deus! Não há mais divindade além d'Ele, Vivente, Subsistente, a Quem jamais alcança a inatividade ou o sono; Seu é tudo quanto existe nos céus e na terra. Quem poderá interceder junto a Ele sem Sua anuência? Ele conhece tanto o passado como o futuro, e eles (os humanos) nada conhecem da Sua ciência, senão o que Ele permite. Seu Trono abrange os céus e a terra, cuja preservação não O abate, porque é o Ingente, o Altíssimo**" (Alcorão Sagrado, 2:255).

E disse:

"**Deus é a Luz dos céus e da terra. O exemplo de Sua Luz é como o de um nicho em que há uma candeia; esta está num recipiente; e este é como uma estrela brilhante, alimentada pelo azeite de uma árvore bendita, a oliveira, que não é oriental nem ocidental, cujo azeite brilha, ainda que não lhe toque o fogo. É luz sobre luz! Deus conduz até Sua Luz a quem Lhe apraz. Deus dá exemplo aos humanos, porque é Onisciente**" (Alcorão Sagrado, 24:35).

E disse mais:

"**Ele é Deus; não há mais divindade além d'Ele, Conhecedor do cognoscível e do incognoscível. Ele é o Clemente, o Misericordioso. Ele é Deus; não há mais divindade além d'Ele, Soberano, Augusto, Pacífico, Salvador, Zeloso, Poderoso, Compulsor, Supremo! Glorificado seja Deus de tudo quanto (Lhe) associam! Ele é Deus, Criador, Onifeitor, Formador. Seus são os mais sublimes atributos. Tudo quanto existe nos céus e na terra glorifica-O, porque é o Poderoso, o Prudentíssimo**" (Alcorão Sagrado, 59:22-24).

A Relação do Criador com o Universo

O Criador é Deus, Senhor dos céus e da terra, Que cuida constantemente dos assuntos de Suas criaturas. Ele é o Agraciador, o Fortíssimo, o Inflexível, Agracia todas as criaturas do Universo. É o Clemente, o Misericordioso, o Compassivo, o Afetuoso, o Prudente, o Conhecedor dos íntimos. O Perdoador, o Misericordioso. Ele é Indulgente para com o arrependido. É o Punidor, o Compulsor. Ele é Quem restitui o direito do injustiçado. É o Generoso; recompensa cada boa ação das pessoas com dez vezes, e até com setecentas vezes.

O Propósito por Trás da Criação do Homem

A razão pela qual Deus criou o homem foi para que ele O adorasse.

"**Não criei os gênios e os humanos, senão para Me adorarem**" (Alcorão Sagrado, 51:56).

E desde a alimentação, o teto, o sexo, até mil e outras coisas que são essenciais para a existência do ser humano, o Islam as tornou atos de adoração (sempre que e quando as intenções por trás desses atos sejam para servirmos a Deus).

Uma vez que o homem, para sobreviver, necessita de alimento e de água, de descanso e do sexo, além de outras coisas, ele gasta uma grande parte de seu tempo à procura disso. E uma vez que o objetivo da criação do homem é adorar a Deus, o Islam considera todas essas coisas como atos de adoração, contanto que sejam feitas com boas intenções. O Profeta (S) disse: "A relação sexual (lícita) do indivíduo é uma caridade." Ele considerou a relação sexual uma caridade ou uma adoração, porque a caridade faz parte das adorações. Portanto, todas as atividades da vida, no Islam, são consideradas atos de adoração, se forem feitas com boas intenções, pois as adorações não se restringem à oração, ao jejum, à paga do *zakat*, à peregrinação, uma vez que toda a vida do muçulmano constitui adoração.

Esse é o sistema ideal.

A melhor testemunha disso é este livro, uma vez que abrange os ditos do Profeta (S) que os muçulmanos devem seguir. É um sistema de vida completo, como o leitor irá descobrir, se Deus quiser, no decorrer de sua leitura.

O Homem, na Ótica do Islam

Deus, glorificado e exaltado seja, criou o homem com dignidade e honra, livre dos pecados e das maldades. Ele diz, no Seu Livro Sagrado:

"**Que criamos o homem na mais perfeita proporção**" (Alcorão Sagrado, 95:4).

Ele o criou com a propensão de se orientar para a verdade:

"**Em verdade, assinalamos-lhe uma senda, quer fosse agradecido, quer fosse ingrato**" (Alcorão Sagrado, 76:3).

E disse:

"**Não o dotamos, acaso, de dois olhos, de uma língua e de dois lábios, e lhe indicamos os dois caminhos?**" (Alcorão Sagrado, 90:8).

O Profeta (S) disse: "Toda criança nasce com a natureza monoteísta. São seus pais que o transformam em cristão, judeu ou masdeísta."

Portanto, a natureza do homem o orienta para a prática do bem, para o Islam, para a submissão à vontade de Deus, se estiver distante das influências exteriores.

O Homem, na Ótica Cristã

O pecado original cometido por Adão e sua esposa, quando comeram da árvore proibida, teve reflexo em toda sua descendência através da hereditariedade. Paulo disse:

"Pelo que, como por um homem entrou o pecado no mundo, e pelo pecado a morte, assim, também, a morte passou a todos os homens, por isso que todos pecaram" (Aos Romanos, 12:5).

O bispo Lesslie Newbigin disse: "A palavra de Deus é suficiente para criar os céus e a terra, e tudo o que neles há, poder controlar as estrelas, os bravos oceanos." Então, o bispo aborda a última visão da vida de Jesus (AS), antes de seu julgamento, dizendo: "Porém, vamos analisar agora outro lado da figura, o Filho de Deus, o Seu Verbo que se tornou carne, ajoelhado nos jardins de Ghetsâmani, em súplica, com o suor lhe correndo como se fosse gotas de sangue... é isso que o Senhor condena para tratar do pecado original do homem. Ele criou os céus e a terra, sem nenhum esforço,

porque foram criados com uma só palavra: Seja!, mas para eliminar o pecado do homem custou-Lhe o filho." (Citado por I.R. Faruqi, em seu livro: *Christian Ethics*, (A Ética Cristã), págs. 194-195).

Portanto, o pecado cometido por Adão refletiu na sua descendência e toda a humanidade herdou parte daquele pecado, passando a fazer parte de sua natureza; não houve outro tratamento para o erro do Criador na Sua obra além do sacrifício de Seu Único Filho."

Lemos em Gênesis, capítulo 6: "E viu o Senhor que a maldade do homem se multiplicara sobre a terra, e que toda a imaginação dos pensamentos do seu coração era só má continuamente. Então se arrependeu o Senhor de haver feito o homem sobre a terra, e pesou-lhe em seu coração. E disse o Senhor: Destruirei, de sobre a face da terra, o homem que criei, desde o homem até ao animal, até ao réptil, e até à ave dos céus; porque me arrependo de havê-los feito. Noé, porém, achou graça aos olhos do Senhor" (Gênesis, 6:5-8).

Essas crenças se chocam contra a crença islâmica, porque Deus, glorificado e Exaltado Seja, criou Adão do jeito que ele era e tinha plena onisciência do que Adão faria, e Ele o perdoou. Ele o criou para experimentá-lo, bem como a seus descendentes. Ele quis fazer a terra ser habitada por eles, e posteriormente iria compensá-los pelas suas obras. O homem nasce com uma página em branco, sem uma única mácula ou sem nenhum pecado.

Sua alma não está maculada com os pecados de seus pais e avós. Pela sua natureza, ele está propenso à prática do bem. Por isso, ele não necessita de um salvador exterior para redimi-lo do alegado pecado original.

O Envio dos Mensageiros Para a Orientação da Humanidade

Embora Deus tenha concedido ao homem essa natureza instintiva (que o leva a Ele, sempre que e quando não haja interferência externa), Ele foi suficientemente afável no sentido de enviar mensageiros a todos os homens para guiá-los ao caminho reto. Deus diz, no Alcorão Sagrado:

"**Não houve povo algum que não tivesse tido um admoestador**" (Alcorão Sagrado, 35:24).

"**Jamais castigamos (um povo) sem antes termos enviado um mensageiro**" (Alcorão Sagrado, 17:15).

Disto, podemos deduzir que há uma grande diferença entre o Islam e as demais religiões chamadas monoteístas. Talvez o livro mais importante nesse campo, além do Alcorão, seja a Bíblia. Esta, em Gêneses, fala das gentes de Israel e de seus profetas. Todavia, no Alcorão, o chamamento a Deus é para toda a humanidade, sem exceção. O Alcorão assim começa:

"**Em nome de Deus, o Clemente, o Misericordioso. Louvado seja Deus, Senhor do Universo. Soberano do Dia do Juízo**" (Alcorão Sagrado, 1:1-3)

Portanto, Deus não é apenas o Deus dos árabes ou de qualquer outra tribo; é o Vigilante e Sustentador de todo o Universo. E, por isso, o Alcorão não fala acerca de nenhum grupo particular, como faz a Bíblia que fala apenas dos filhos de Israel. O Alcorão fala acerca de todas as aldeias, de todas as cidades, de todos os povos:

A Invocação dos Mensageiros (AS)

As mensagens de todos os profetas, em toda a história, têm sido uma e mesma:

"**Jamais enviamos mensageiro algum, antes de ti, sem que lhe tivéssemos revelado que: Não há divindade além de Mim. Adora-Me, pois!**" (21:25).

A Natureza da Mensagem

A obediência das pessoas a Deus, com o seguimento dos profetas e dos mensageiros:

Deus, Glorificado e Exaltado seja, enviou os profetas e os mensageiros para ensinarem à humanidade a maneira de adoração. Então Ele tornou obrigatório às nações o acatamento de Seus profetas e mensageiros. Por isso, vemos que os profetas e os mensageiros pedem aos povos que os acatem e obedeçam.

Noé (AS) disse: "**Em verdade, sou para vós um mensageiro digno de toda confiança. Temei, pois, a Deus, e obedecei-me!**" (Alcorão Sagrado, 26: 107-108).

Hud (AS) disse: "**Temei, pois, a Deus, e obedecei-me**" (Alcorão Sagrado, 26:126).

Sáleh (AS) disse: "**Em verdade, sou para vós um mensageiro digno de confiança. Temei, pois, a Deus, e obedecei-me**" (Alcorão Sagrado, 26:143-144).

Xuaib (AS) disse: "**Em verdade, sou para vós um mensageiro digno de confiança. Temei, pois, a Deus, e obedecei-me**" (Alcorão Sagrado, 26:178-179).

Lot (AS) disse: "**Em verdade, sou para vós um mensageiro digno de confiança. Temei, pois, a Deus, e obedecei-me**" (Alcorão Sagrado, 26:162-163).

Jesus (AS disse: "**Temei, pois, a Deus, e obedecei-me**" (Alcorão Sagrado, 43:36).

Isso esclarece que a natureza da Missão é a obediência total aos mensageiros.

A Posição dos Profetas e dos Mensageiros de Deus

Os profetas (AS) são modelos do comportamento humano, e é dever de seus povos segui-los e obedecê-los. Deus purgou suas vidas de toda a indecência. De modo que certas passagens bíblicas, como a de Aarão (AS) ter fabricado um bezerro de ouro e edificado um altar diante dele, e ter apregoado, e dito: Amanhã será festa ao Senhor (Êxodo, 32:1-7), é falsa e rejeitada.

Como a estória de Davi (AS) de ter cometido adultério, e que planejou matar o marido da mulher, é também falsa (II Samuel, 12).

A informação de que Salomão (AS) adorava ídolos em seu palácio é também falsa (Reis, 11).

As acusações feitas ao Patriarca Abraão (AS), de que enganava a Deus, e não tinha confiança na promessa d'Ele, são rejeitadas e falsas.

Também a estória a respeito de Lot (AS) de ter cometido incesto com as filhas é rejeitada no Islam por completo (Gênesis 30:19-38).

Weiner cita uma passagem tirada da obra "Table Talk" (Conversa de Mesa) em que Martin Lutero afirma que Cristo cometeu adultério três vezes. Primeiro com a mulher do poço, segundo com Maria Madalena, e terceiro com a mulher acusada de adultério que ele perdoou agilmente: "Assim, mesmo Jesus, que era tão santo, teve de cometer adultério antes de morrer" (Weiner Edition volume II, pág. 107).

Outro clérigo, o Canon Monteflore disse de Jesus, na Conferência dos Clérigos Modernos, em Oxford: "As mulheres eram suas amigas, mas aos homens, diz-se, ele amava.

O fato notável é que ele permaneceu solteiro, e os homens que não casam normalmente têm uma das três condições: não têm meios para isso; não há mulheres disponíveis, ou são de natureza homossexual."

Todas essas afirmativas e seus similares são rejeitadas, pois são acusações falsas e caluniosas. Quando o muçulmano ouve essas acusações contra os profetas e os mensageiros, diz: "Glorificado seja Deus, isto é uma grave calúnia".

A Mensagem do Profeta Mohammad (S)[1]

O Profeta Mohammad (S) se junta aos outros profetas e mensageiros na convocação das pessoas para o monoteísmo. Porém, há uma diferença fundamental entre a mensagem do Profeta Mohammad e as de todos os demais profetas anteriores a ele; essa diferença aparece na abrangência de sua Mensagem e de ser a derradeira das mensagens. Todos os mensageiros anteriores a ele foram enviados para difundir a palavra de Deus às suas tribos e às suas gentes, ao passo que o Profeta Mohammad – o derradeiro mensageiro – foi enviado para difundir a palavra a toda a humanidade.

"**E não te enviamos, senão como universal (Mensageiro), alvissareiro e admoestador para os humanos**" (Alcorão Sagrado, 34:28).

"**E não te enviamos, senão como misericórdia para a humanidade**" (Alcorão Sagrado, 21:107).

A diferença, também, se manifesta no fator tempo. Mohammad (S) foi o derradeiro dos profetas. Deus, glorificado seja, diz: "

"**Em verdade, Mohammad não é o pai de nenhum de vossos homens, mas sim o Mensageiro de Deus e o derradeiro dos profetas; sabei que Deus é Onisciente**" (Alcorão Sagrado, 33:40).

Por isso, o Islam tornou-se, por abranger todos os princípios da fé que todos os profetas pregaram, o modelo final de religião, escolhida por Deus, glorificado seja, para toda a humanidade, desde o advento do Profeta Mohammad (S) até ao Dia do Juízo Final. Deus diz no Alcorão: "**Hoje, completei a religião para vós; tenho-vos agraciado generosamente, e vos aponto o Islam por religião**" (Alcorão Sagrado, 5:3). E diz: "**A religião para Deus é o Islam**" (Alcorão Sagrado, 3:19)

A Obediência ao Profeta Mohammad (S)

Uma vez que a natureza da Mensagem é a obediência aos mensageiros, o Alcorão Sagrado confirma essa verdade em muitas oportunidades.

Ele diz: "**Obedecei a Deus e obedecei ao Mensageiro**" (Alcorão Sagrado, 3:32).

E diz: "**Obedecei a Deus e ao Seu Mensageiro**" (Alcorão Sagrado, 8:1).

E diz mais: "**Quem obedecer ao Mensageiro obedecerá a Deus**" (Alcorão Sagrado, 4:80).

E diz ainda: "**Aqueles que obedecem a Deus e ao Mensageiro, contar-se-ão entre os agraciados por Deus: profetas, verazes, mártires e virtuosos. Que excelentes companheiros serão!**" (Alcorão Sagrado, 4:69).

E diz mais ainda: "**Se verdadeiramente amais a Deus, segui-me; Deus vos amará e perdoará as vossas faltas**" (Alcorão Sagrado, 3:31).

E diz ainda mais: "**Por teu Senhor, não crerão até que te tomem por juiz de suas dissensões e não objetem ao que tu tenhas sentenciado. Então, submeter-se-ão a ti espontaneamente**" (Alcorão Sagrado, 4:65).

E diz: "**Aceitai, pois o que vos der o Mensageiro, e abstende-vos de tudo quanto ele vos proibir**" (Alcorão Sagrado, 59:7).

[1] (S). abreviatura da expressão árabe *sallallahu alaihi wa sallam*, utilizada após a citação do nome do Profeta Mohammad e significa: Que Deus o abençoe e lhe dê paz.

Portanto, não haverá uma nova religião divina até ao Dia da Ressurreição, nem virá, depois de Mohammad (S), um mensageiro ou profeta. Todo aquele que alegar a profecia, de alguma forma, depois dele, será mentiroso, não será muçulmano, por mais que se denominar muçulmano. Deus diz: "**Se alguém almejar (impingir) outra religião, que não seja o Islam, (ela) jamais será aceita e, no Outro Mundo, essa pessoa contar-se-á entre os desventurados**" (Alcorão Sagrado, 3:85).

Desse modo, Deus mostrou o caminho, a senda mais clara para que a humanidade a trilhe. Porém, Ele concedeu ao homem o livre arbítrio de escolher a religião que quiser.

Deus, glorificado e exaltado seja, diz: "**Não há imposição quanto à religião, porque já se destacou a verdade do erro**" (Alcorão Sagrado, 2:256)

Porém, Deus esclareceu em Seu Livro: "**Para Deus a Religião é o Islam**" (Alcorão Sagrado, 3:19). Por isso, o homem será julgado pela sua escolha; se negar a orientação de Deus, deverá arcar com a consequência da sua escolha.

O Islam determina, com toda clareza: "A religião aceita por Deus, e necessária para a salvação da humanidade, é o Islam, que foi revelado a Mohammad (S). Ele também nega as afirmativas de que todas as religiões levam à mesma verdade . Daí o erro de se afirmar: Não importa a religião que o indivíduo adote; se for com sinceridade, é suficiente para a sua salvação. Essa afirmativa e ideia contrariam totalmente o que Deus nos diz e nos ordena fazermos. Ele é o Criador do Universo e de toda a humanidade, e mostrou e mostrará para as pessoas, até ao Dia da Ressurreição, o método escolhido para seus servos seguirem: é seguir o que o Profeta Mohammad (S) ensinou: "**Se alguém almejar (impingir) outra religião, que não seja o Islam, (ela) jamais será aceita e, no Outro Mundo, essa pessoa contar-se-á entre os desventurados**" (Alcorão Sagrado, 3:85). Portanto, não é dado às pessoas escolherem o meio de adorarem a seu Senhor: "**Aqueles que se submeteram a Deus e são caritativos obterão a recompensa, em seu Senhor, e não serão presas do temor, nem se angustiarão**" (Alcorão Sagrado, 2:112).

O mundo é o lugar da provação. O homem é testado enquanto obedece a Deus e ao Seu Mensageiro, dá preferência ao direito das criaturas. Aquele que for bem sucedido no exame, terá o bem deste mundo e do Outro. Deus diz: "**Toda a alma provará o gosto da morte, e vos provaremos com o mal e com o bem, e a Nós retornareis**" (Alcorão Sagrado, 21:35).

E diz: "**Tudo quanto existe sobre a terra, criamo-lo para ornamentá-la, a fim de os experimentarmos e vermos aqueles, dentre eles, que melhor se comportam**" (Alcorão Sagrado, 18:7).

É evidente, e é da lei da vida, que aquele que deseja o sucesso, em qualquer campo da vida, deve-se esforçar e oferecer sacrifícios, em tempo, dinheiro e dedicação, para obtê-lo. E quanto mais elevado é o objetivo, maior é o esforço necessário para alcançá-lo. Isso já é do conhecimento de quem está familiarizado com a vida de personalidades e de heróis. Mesmo as pessoas mais famosas do mundo do esporte, tiveram de se esforçar ao máximo para superarem o teste.

O Profeta (S) disse: "Quando Deus criou o Paraíso e o Inferno, Ele enviou o Anjo Gabriel (AS)2 para o Paraíso, dizendo-lhe: 'Examina-o e constata o que preparei nele para os seus habitantes.' Gabriel examinou-o e voltou, dizendo: 'Por Teu poder, ninguém ouvirá sua descrição, sem que deseje habitá-lo.' Deus, então, colocou nele certas inconveniências.

Disse: 'Examina-o, agora, e verifica o que preparei para os seus habitantes.' Gabriel examinou-o e constatou que estava lotado de inconveniências. Disse: 'Por Teu poder, temo que ninguém irá querer habitá-lo.' "Disse-lhe Deus: 'Vai examinar o

Inferno para constatar o que preparei para os seus habitantes.' Gabriel o examinou e verificou que estava repleta de inconveniências.

Ele disse: 'Por Teu poder, ninguém irá querer entrar nele.' Deus, então, deu ordem para ficar repleta de atrativos. Disse: 'Volta a examiná-lo.' Gabriel verificou, então, que estava repleta de atrativos. Disse: 'Por Teu poder, temo que ninguém deixará de entrar nele.'

Uma vez que o Paraíso está repleto de inconveniências e o Inferno cheio de tentações, o homem escorrega, muitas vezes, perante as tentações, comete os pecados e os erros, e fica difícil se restringir disso. Por isso, ele é reprovado no teste. Será que é este o final triste da humanidade? Ou tem outros caminhos para escolher? Deus, Glorificado e Exaltado Seja, é o Perdoador, Afetuoso, o Remissório, o Misericordioso, o Sapiente, o Onisciente. Ele conhece as nossas fraquezas e nossas incapacidades, a nossa preguiça. Ele deixou as portas escancaradas para todo arrependido, por maior que seja o seu pecado. Para todo aquele que retorna a Ele, por mais numerosas que sejam as vezes, ele diz: "**Deus jamais perdoará a quem Lhe atribuir parceiros; porém, fora disso, perdoa a quem Lhe apraz. Quem atribuir parceiros a Deus cometerá um pecado afrontoso**" (Alcorão Sagrado, 4:48).

2. (AS). Abreviatura da expressão árabe *alaihis salam*, utilizada após a citação do nome de um profeta ou de anjo e significa: A paz esteja com ele ou eles.

E diz: "**Dize: Ó servos meus que vos excedestes contra vós próprios, não desespereis da misericórdia de Deus; certamente, Ele perdoa todos os pecados, porque Ele é o Indulgente, o Misericordiosíssimo**" (Alcorão Sagrado, 39:53).

Ele aceita o arrependimento de Seus servos, e contenta-Se com ele, não exigindo intermediário para isso, porque ninguém tem poder de perdoar a ninguém a não ser Deus. Ele é o Único que tem poder sobre o perdão e a remissão. Ele sempre perdoa os erros, se o servo se arrepender de tê-los cometido. O Alcorão diz: "**Ele impôs a Si mesmo a clemência**" (Alcorão Sagrado, 6:12).

Deus, glorificado e exaltado seja, prometeu que se a pessoa, mesmo que tenha cometido inúmeros pecados, pedir perdão, Ele a perdoará. Ele cita a estória dos donos do fosso, dizendo:

"**Que pereçam os donos do fosso, do fogo, com (abundante) combustível. Estando eles sentados ao seu redor, presenciando o que fizeram contra os crentes.**

Maltrataram-nos porque acreditavam em Deus, o Poderoso, o Laudabilíssimo, ao Qual pertence o reino dos céus e da terra; e Deus é, de tudo, Testemunha. Sabei que aqueles que perseguem os crentes e as crentes e não se arrependem, sofrerão a pena do inferno, assim como o castigo do Fogo" (Alcorão Sagrado, 85:4-10).

Eis os donos do fosso, que torturaram severamente os crentes, queimando-os vivos; mesmo a eles o arrependimento é oferecido. Se não se arrependerem perante o seu Criador, sofrerão a pena do Inferno e terão o castigo do Fogo.

O Profeta (S) citou o caso de um homem ter assassinado cem pessoas, então se arrependeu definitivamente, e Deus aceitou o seu arrependimento. Deus, Glorificado e Exaltado Seja, está com as mãos estendidas para que as pessoas peçam perdão a todo instante. O pecador não é obrigado revelar o seu erro, confessá-lo a ninguém. O arrependimento é entre ele e seu Senhor.

Como foi Preservada a Mensagem de Mohammad?

Uma vez que a mensagem de Mohammad (S) é a mensagem final (e assim será até ao Dia do Juízo Final), as maiores fontes do Islam – o Sagrado Alcorão e a Tradição (sunna) do Profeta Mohammad – têm sido preservadas, não se permitindo que sejam modificadas com o passar do tempo.

Deus, glorificado e exaltado seja, preparou para a religião do Islam pessoas ímpares, homens e mulheres, que ofereceram suas vidas, sacrificaram os seus tempos, a si próprios, a seus filhos e a seus bens em apoio a essa religião. Deus, glorificado seja, citou-os várias vezes, descrevendo-os da melhor forma possível. Ele diz: "**Sois a melhor nação que surgiu na humanidade, porque recomendais o bem**" (Alcorão Sagrado, 3:110).

E diz: "**E, deste modo (ó muçulmanos), constituímos-vos em uma nação de centro, para que sejais testemunhas da humanidade, assim como o Mensageiro o será para vós**" (Alcorão Sagrado, 2:143).

E diz mais: "**Ele foi Quem te secundou com o Seu socorro e com o dos crentes**" (Alcorão Sagrado, 8:62).

E diz, ainda: "**Hoje, completei a religião para vós; tenho-vos agraciado generosamente, e vos aponto o Islam por religião**" (Alcorão Sagrado, 5:3).

E diz ainda mais: "**Os quais, mesmo feridos, atendem ao chamamento de Deus e do Mensageiro. Para aqueles que fazem o bem e são tementes, dentre eles, haverá uma magnífica recompensa**" (3:172)

E diz mais ainda: "**E o dos primeiros (crédulos) E quem são os primeiros (crentes)? Estes serão os mais próximos de Deus, nos jardins do prazer**" (Alcorão Sagrado, 56:10-12).

E diz: "**Ó Profeta, são-te suficientes Deus e os crentes que te seguem**" (Alcorão Sagrado, 8:64).

E diz ainda: "**Quanto aos crentes que migraram e combateram pela causa de Deus, assim como aqueles que os ampararam e os secundaram – estes são os verdadeiros crentes – obterão indulgência e magnífico sustento**" (Alcorão Sagrado, 8:74).

E diz mais: "**Aos pobres migrantes (maquenses), que foram expatriados e despojados dos seus bens, que procuram a graça de Deus e a Sua complacência, e secundam Deus e Seu Mensageiro; estes são os verazes. Os que antes deles residiam (em Madina) e haviam adotado a fé, mostram afeição por aqueles que migraram para junto deles e não nutrem inveja alguma em seus corações, pelo que (tais migrantes) receberam (de despojos); por outra, preferem-nos, em detrimento de si mesmos. Sabei que aqueles que se preservarem da avareza serão os bem-aventurados**" (Alcorão Sagrado, 59:8-9).

E diz, ainda: "**Jamais podereis equiparar-vos aos que tiverem contribuído e combatido, antes da conquista – estes são mais dignos do que aqueles que contribuíram e combateram posteriormente –, ainda que Deus tenha prometido a todos uma boa recompensa. Sabei que Deus está inteirado de tudo quanto fazeis**" (Alcorão Sagrado, 57:10).

E diz mais ainda: "**Deus Se congratulou com os crentes, que te juraram fidelidade, debaixo da árvore. Bem sabia quanto encerravam os seus corações e, por isso, infundiu-lhes o sossego e os recompensou com um triunfo imediato**" (Alcorão Sagrado, 48:18).

E diz: "**Quanto aos primeiros (muçulmanos), dentre os migrantes e os socorredores (Ansar do Mensageiro), que imitaram o glorioso exemplo daqueles, Deus se comprazerá com eles e eles se comprazerão n'Ele**" (Alcorão Sagrado, 9:100).

E disse sobre aqueles que participaram da Batalha de Tabuk – A maior parte dos habitantes de Madina participou dela: "**Sem dúvida que Deus absolveu o Profeta, os migrantes e os socorredores, que o seguiram na hora angustiosa em que os corações de alguns estavam prestes a fraquejar. Ele os absolveu, porque é para com eles Compassivo, Misericordiosíssimo. Também absolveu os três que se omitiram (na expedição de Tabuk)**" (Alcorão Sagrado, 9:117).

A maior parte dos habitantes de Madina, que participaram da Batalha de Tabuk, Deus perdoou a eles e ficou satisfeito com os que participaram da Batalha de Badr, com os que deram o voto de confiança, na "bai'at arradwan". Eles também ficaram satisfeitos com o Profeta (S). Deus diz: "**Mohammad é o Mensageiro de Deus, e aqueles que estão com ele são severos para com os incrédulos, porém compassivos entre si. Vê-los-ás genuflexos, prostrados, anelando a graça de Deus e a Sua complacência. Seus rostos estarão marcados com os traços da prostração. Tal é o seu exemplo na Tora e no Evangelho, como a semente que brota, se desenvolve e se robustece, e se firma em seus talos, compraz aos semeadores, para irritar os incrédulos. Deus prometeu aos crentes, que praticam o bem, indulgência e uma magnífica recompensa**" (Alcorão Sagrado, 29).

A Preservação do Alcorão

A primeira fonte: Deus garantiu-nos a preservação do Alcorão. Ele disse: "**Nós revelamos a Mensagem e somos o seu Preservador**" (Alcorão Sagrado, 15:9). Ele foi escrito, memorizado e recitado durante a vida do Profeta Mohammad. Milhares de companheiros do Profeta memorizavam o Alcorão, no todo, ou em partes. Eles o levavam aonde iam e, um quarto de século depois da morte do Profeta (S), eles o divulgaram na Ásia, na África e na Europa. Então, entregaram essa tarefa sagrada para as gerações posteriores, que se encarregaram de cumpri-la da melhor forma possível. Milhões de pessoas, no decorrer da história, decoram o Alcorão, recitam-no, noite e dia, mesmo na nossa época materialista atual. Em uma visita a uma cidade europeia, soube que havia quinhentas crianças que haviam memorizado o Alcorão. Isso em uma sociedade ocidental!

Até hoje em dia, milhões de muçulmanos memorizam o Alcorão completo, não se sabendo ao certo quantos cristãos memorizam toda a Bíblia – o Velho e o Novo Testamentos. Alguns nem sabem quais são os dez mandamentos, a pedra angular do sistema moral cristão!

A esse respeito, os correspondentes do jornal londrino Sunday Times fizeram uma pesquisa entre duzentos pastores da igreja anglicana, quanto à memorização dos dez mandamentos, que se supõe, todos deveriam saber. O resultado da pesquisa revelou que apenas trinta e quatro por cento dos pesquisados conheciam-nos todos. Alguns só se lembravam de apenas dois mandamentos (*The Sunday Times*, 26 de janeiro de 1997).

A Universidade de Topinghen fundou um Centro para o Estudo do Alcorão Sagrado, e a constatação das diferenças existentes nas cópias através dos tempos. O Centro publicou um estudo preliminar revelando que não havia diferenças nas cópias do Alcorão a não ser os erros ortográficos. O Centro foi fechado durante a Segunda Guerra Mundial. Apesar de não haver dados precisos sobre as atividades do Centro, é possível reunirmos algumas informações, examinando-se as fontes espalhadas aqui e acolá. (Ver o livro: *The Quran as Text: Observations on Early Quran Manuscripts in Sana*– O Alcorão como Texto: Observações sobre os Primeiros Manuscritos Alcorânicos em Sana –, de Gerd R. Puin). (Ver também o livro: *The Rise of the North Arabic Script and its Kuranic Development* – A Ascenção da Escrita do Norte da Arábia e seu

Desenvolvimento Alcorânico –, de Nabia Abbot. Ver também: *The Musslim World* – O Mundo Islâmico –, de Arthur Jeffery, pág. 191-192).

A Preservação da *Sunna* Profética

Tradição (*sunna*) do Profeta Mohammad (S): Os companheiros do Profeta observaram, memorizaram e escreveram as tradições, que foram ditadas ou praticadas pelo próprio Profeta (S). Basta sabermos que os biógrafos do Profeta (S) foram mais de sessenta (Ver o Livro: *Kuttab Annabi* –, Biógrafos do Profeta (S), de Mohammad Mustafa Al A'zami, terceira edição. Ver também, *Al Wasáik Al Siásiya* –, Os Documentos Políticos, de Mohmmad Hamidullah).

Isso é suficiente para avaliarmos o que o Profeta (S) ditou, e os Companheiros (R)[3] anotaram. Os próprios Companheiros anotavam a *sunna* por si, decoravam-na, e a aplicavam em suas vidas. Mesmo os governantes muçulmanos, por sua vez, faziam isso. Ômar (R) disse: "Ó Deus, coloco-Te como Testemunha sobre os governantes das províncias. Enviei-os para ensinarem às pessoas a sua religião e a sunna de seu Profeta..." (*Sunan* Ibn Hanbal, 84:1).

Ômar disse ao Rab'i Ibn Ziad Al Hárici, que o procurou para reclamar dos governantes: "Não os enviei para castigar-vos, ou injuriar-vos, ou usurpar os vossos bens. Enviei-os para vos ensinar o Livro de vosso Senhor e a *sunna* de vosso Profeta. Aquele que for injustiçado por algum governante, não precisa pedir licença para apresentar queixa contra ele, para eu o castigar." *Tabacat* (As Classes) de Ibn Saad, V. 3 pág. 201.

Três séculos depois da morte do Profeta Mohammad, uma grande biblioteca dos ditos (*ahadice*), com suas explicações, foi formada, além de uma biografia feita pelos narradores dessas tradições. Os muçulmanos desenvolveram um método para protegerem a transmissão das informações. Uma corrente (*Isnad*) de narradores de uma tradição foi usada, onde cada narrador menciona as suas fontes, até que a corrente termine nos Companheiros, que ouviram e aprenderam diretamente do Profeta.

Para poder autenticar-se o que havia sido atribuído ao Profeta Mohammad, houve a necessidade de se estudarem as biografias de todos os narradores. Para que um narrador fosse qualificado, teria de ser prudente, honesto, confiável e ter a habilidade de memorizar.

Milhares de companheiros do Profeta participaram na transmissão dos *ahadice* (plural de hadice) do Profeta (S). Milhares de sucessores também transmitiram esses *ahadice* para outros. Desse modo, cada geração entregava a bandeira do conhecimento para a geração seguinte, fazendo crescer, cada vez mais, o seu número, à medida do passar do tempo.

Todas as cidades possuem biografias completas dos seus escritores. Como exemplo, podemos citar que a História da cidade de Damasco, de autoria de Ibn Assáker, que não foi publicado por inteiro até hoje, possui mais de cem volumes.

Outra obra a respeito da biografia dos transmissores do *Hadice* foi publicada em 35 volumes, apenas a respeito dos seis mais famosos compiladores do hadice: Bukhári, Musslim, Nissá'i, Abu Daúd, Tirmizi e Ibn Mája.

Isso nos esclarece quanto à diferença entre as fontes da biografia de Jesus (AS) e a biografia do Profeta Mohammad (S). Todas as informações que temos a respeito de Jesus (AS) vêm através dos quatro Evangelhos. Há consenso, hoje, de que os autores dos quatro Evangelhos são desconhecidos, e denominá-los por Mateus, Lucas, Marcos e João não é correto. (Ver: *The Riddle of the New Testament* –, O Enigma do Novo Testamento, de Hoskyns E. e Davey, pág. 183).

3. (R). Abreviatura da expressão árabe *radialláhu ‘an-hu ou ‘an-há*, utilizada após a citação do nome de um companheiro ou companheira do Profeta Mohammad e significa: Que Deus esteja satisfeito com ele ou ela.

Mesmo entre os doze Apóstolos, os mais particulares discípulos de Jesus (AS), e que eram instruídos para divulgação da sua mensagem, um deles o traiu, vendendo-o por trinta dinheiros; o outro o negou na corte, e negou conhecê-lo, e nenhum deles presenciou a sua crucificação, como alegam, e não o viram sair do túmulo. Alguns historiadores ocidentais duvidam até que ele tenha existido! (Ver: *Did Jesus Exist?* – Será que Jesus Existiu? de G.A. Wells, edição revisada, 1986).

Há um sem número de pesquisadores contemporâneos que afirmam ser muito difícil escrever sobre Jesus como personalidade histórica (ver: *The Quest of the Historical Jesus* – A Questão do Jesus Histórico, de Albert Schweitzer, Editora Macmillan, N.Y., 1968).

Para avaliar a veracidade das palavras de Jesus (AS), para muitos pesquisadores contemporâneos, professores de teologia e homens da Igreja na América, ver o relatório de: *Jesus Seminary* –, Seminário Sobre Jesus.

No decorrer dos cem anos após o seu nascimento nada se escreveu a seu respeito, fora dos Evangelhos, a não ser uma pequena citação. Isso é o que a história não islâmica tem sobre ele. Na realidade, se alguém quiser conhecer a vida de Jesus e sua mensagem, a fonte totalmente confiável é o Alcorão Sagrado e a sunna do Profeta Mohammad.

Alguns pesquisadores ocidentais estão chegando à mesma conclusão. O Professor Helmut Koester, num artigo seu, sob o título “Os Erros Históricos Causam Preocupações nas Relações entre Judeus e Cristãos”, diz: “É um fato histórico que Jesus era uma israelita da Galileia, e que ele sabia que nada mais era do que um profeta de Israel para Israel – uma tradição venerável na comunidade judaica. Que ele não foi o primeiro dos profetas de Israel, e que foi rejeitado e perseguido pelos romanos, e não pelas autoridades judaicas, é sobejamente sabido.” (Ver: Revista BAR, Março-Abril de 1995, volume 21, pág. 26).

Outra informação que deve ser mencionada, relacionada com o assunto, é que os Evangelhos correntes entre as pessoas foram escritos em grego, enquanto os habitantes da Palestina, e entre eles Jesus (AS), falavam o aramaico. Portanto, os ensinamentos de Jesus, na sua língua original, foram perdidos, desde muito cedo. (Ver: *The Lost Gospel, the Book of Q & Christian Origin* –, O Evangelho Perdido, O Livro do Q e a Origem Cristã, de Burtos I. Mack, págs. 1-2).

Há muitos livros e vários artigos em que se vê que é procurado esse Evangelho original perdido. Se examinarmos os textos dos quatro Evangelhos, verificaremos que mesmo esses eram um campo fértil para a alteração e a falsificação. (Ver: *The Orthodox Corruption of Scripture* –, A Corrupção Ortodoxa da Escritura, por Bart D. Ehrman, Oxford University Press, 1993).

Ele cita no livro que várias seitas cristãs se envolveram, de uma forma ou de outra, na alteração e falsificação da Bíblia Sagrada. Ele cita o nome de cinco dessas seitas:

1 - Anti-Adocionista
2 - Anti-Separatista
3 - Anti Docética
4 - Anti-Patripassianismo
5 - As Corrupções Ortodoxas

Ver também o livro: *The Text of the New Testament: Its Transmission, Corruption and Restoration* –, O Texto do Novo Testamento: Sua Transmissão, Corrupção e

Restauração, de Bruce M. Metzger, Oxford University Press, terceira edição ampliada, Oxford, 1962.

Quanto à alegação de que o Novo Testamento foi revisado e corrigido, é falsa, porque a falsificação continua até hoje. Numa nova tradução dos Evangelhos, efetuada pela Comissão da Sociedade Americana da Bíblia, fundada há 175 anos, todos os versículos que falavam mal dos judeus foram omitidos. (Ver: *Holy Bible, Contemporary English Version –*, A Bíblia Sagrada, Versão Inglesa Contemporânea. American Bible Society, New York, 1995).

Quando Joseph Blenkinsopp, protestou, dizendo que a tradução não era correta, e que visava amainar os sentimentos anti-judaicos existentes na Bíblia, o presidente da Comissão, Barclay Newman, respondeu: "Fomos fiéis à intenção do texto". (Ver: *Bible Review –*, A Revisão da Bíblia, Outubro de 1996, págs. 42-43 e *The Contemporary English Version: Inaccurate Translation Tries to Soften Anti-Judaic Sentiment –*, A Versão Inglesa Contemporânea: Tradução Incorreta Tenta Amainar o Sentimento anti Judaico, de Joseph Belnkinsopp.)

Ver a resposta do Presidente da Comissão em: *CEV's Chief Translation: We Were Faithful to the Intention of the Text,* Barclay M. Newman, Bible Review, Outubro de 1966, pág. 43.

Ver também: *The Corruption of the Word*, A Corrupção da Palavra, por Kevin R. James, 1955).

Isso já é suficiente para confirmar a perda do Evangelho original desde muito cedo, e confirmar a dúvida sobre o que se escreveu a respeito da biografia de Jesus (AS), e que a falsificação continua até hoje. Isso prova que a mensagem de Jesus era para um certo período. Se fosse o contrário, teria sido cuidada e conservada na sua forma original. A Mensagem de Jesus foi também a confirmação das anteriores mensagens dos filhos de Israel.

Um dos indícios da conservação do Alcorão é a conservação da língua árabe como língua viva, a língua das fontes originais, desafiando o tempo. Apesar da passagem de 14 séculos desde a revelação do Alcorão, as pessoas estão ainda usando o mesmo árabe e compreendendo o que foi escrito de *ahádice* proféticos, o que foi registrado de poesias, o que foi escrito de livros abordando temas diferentes. É de pleno conhecimento de todos os estudantes de literatura que a língua árabe não tem similar em qualquer parte do mundo, nem na língua portuguesa, inglesa, francesa, ou alemã, etc.. A título de exemplo, hoje em dia, nem todas as pessoas de fala portuguesa podem ler e compreender a obra original de Camões, embora esta tenha sido escrita há menos de 500 anos. É uma verdade patente e um exemplo vivo. Quando Deus prometeu conservar o Alcorão, Ele conservou a língua árabe também. Assim, todas as fontes islâmicas ficaram conservadas para orientar as pessoas para a senda reta, sem permitir a perda das informações, como aconteceu com a mensagem de Jesus (AS). Isso é indicativo de que as outras mensagens eram restritas ao seu tempo, enquanto a Mensagem de Mohammad (S) é eterna, e permanecerá assim até ao Dia da Ressurreição.

Sumário

Finalmente, gostaríamos de sumariar: Deus é o Criador dos céus e da terra, e, seja como for, estes declaram os Portentos e a Glória de Deus.

Os humanos foram criados para adorar a Deus, e foram dotados com um instinto natural que os guia até ao seu Criador. Além do mais, Deus tem enviado profetas e mensageiros a diversas regiões do mundo, durante diferentes épocas. Alguns foram mencionados no Alcorão, outros não. Todos nos deram a mesma mensagem: Adorarmos apenas a Deus, e não associarmos a Ele ninguém. Todas as pessoas nascem sem pecado

e nobres, sendo que não há necessidade de um salvador. Elas são responsáveis pelo que têm ganhado, de bom ou mau.

Mohammad foi o derradeiro Profeta e Mensageiro de Deus. Sua mensagem permanecerá válida até ao Dia da Ressureição. Isso irá, sem sombra de dúvida, proteger o Alcorão, a tradição do Seu Profeta e a língua árabe, contra a corrupção.

Acerca deste Livro

Num mundo temporário, ninguém é imortal. Somente a pessoa inteligente tem sempre o Além diante de si. Foi por isso que o Imam Al Nawawi (falecido em 676 A.H., 1277 d.C.) colocou essa nobre meta perante si. Colecionou muitas tradições do Profeta (S), e fez um livro que certamente irá ajudar o leitor a levar uma vida frutífera, tanto neste mundo como no Outro.

Seu livro é um dos mais bem escritos no campo da moralidade islâmica, baseado apenas na tradição do Profeta Mohammad. O livro trata do assunto das pessoas, em sua vida individual, e em sua vida social. O método que o autor utilizou foi o de iniciar cada capítulo com versículos do Alcorão, seguidos pela tradição do Profeta, aos quais acrescenta alguns comentários, fazendo com que o livro se torne extremamente acessível.

Uma nota final: a palavra de Deus não pode ser traduzida para qualquer língua. E o que faça um tradutor, o faz apenas baseado em sua compreensão, e, por isso, não pode ser considerado alcorânico. Pois bem, não podemos dizer “Deus disse”, e depois seguir-se uma tradução em qualquer língua. Isto provém do fato de que Deus revelou o Alcorão na língua árabe. Por isso, imprimimos os versículos alcorânicos em árabe, seguidos pela tradução.

Que Deus abençoe e dê paz ao Profeta Mohammad, a seus companheiros e a quem segue o seu exemplo, até ao Dia do Juízo Final!

Prefácio

A majestade e a importância dos ahádice (plural de hadice) ditos ou tradições do Profeta do Islam, Mohammad (S), além de seu valor moral, podem ser inteiramente apreciadas apenas quando alguém se conscientiza de que toda a estrutura religiosa, moral, social económica e política de mais de um quinto da humanidade, assenta-se no Alcorão Sagrado e nos ditos e atos, ou sunna, do Profeta Mohammad (S).

O Alcorão Sagrado, juntamente com as tradições e a sunna do Profeta são as fontes da *chari'a* ou a jurisprudência islâmica. O Alcorão Sagrado é a palavra divina de Deus, revelada ao Profeta Mohammad (S). E para o muçulmano, de qualquer escola, a inquestionável e principal fonte, e autoridade final para todas as leis - religiosa, civil ou criminal.

O Profeta Mohammad (S) é o derradeiro Mensageiro de Deus, e a mensagem que ele recebeu é a última mensagem divina do Todo-Poderoso Deus para os Seus servos. Não haverá mais profetas depois do Profeta Mohammad (S). Como tal, Deus não apenas revelou Sua última comunicação a ele, mas fez dele uma perfeita espécie humana, e o comissionou como Seu último Mensageiro, admoestador e orientador para toda a humanidade. O Profeta do Islam (S) foi um modelo perfeito a ser imitado e seguido; em outras palavras, ele foi a personificação do Alcorão.

Cada aspecto, cada uma de suas ações, seu comportamento no lar e fora dele, está registrado e preservado nos mínimos detalhes, para servir como guia e exemplo para a humanidade.

O Alcorão Sagrado nos diz a respeito disso: "**Realmente, tendes no Mensageiro de Deus um excelente exemplo**." (Alcorão Sagrado, 33:21).

O grande líder indiano, Mahatma Ghandi, em sua introdução ao livro de Abdullah Al Mamun Al Suharawardy, "Os Ditos de Mohammad", disse: "Eles (os ditos) incluem-se entre os tesouros da humanidade, e não são apenas muçulmanos."

Tolstoy, o famoso escritor e pensador russo, apreciava a personalidade do Profeta, carregando sempre com ele um livro contendo os seus ditos. Uma cópia desse livro foi encontrada no bolso da capa que ele usou quando saiu para a sua última caminhada para morrer nos campos que costumava cultivar.

O Alcorão Sagrado, sem dúvida, é a fonte principal da Lei Islâmica.

Porém, qualquer ponto não coberto explicitamente pelo Alcorão, é resolvido com a referência às palavras e os atos do Profeta, ou às palavras e aos atos de seus companheiros, aprovados por ele. As ações e as palavras do Profeta foram escutadas atentamente e observadas pelos membros da sua família e pelos seus companheiros, que preservaram cada palavra e cada ação dele em suas mentes e as passaram, intactas, às gerações seguintes. Eles acreditavam certamente que cada palavra que saia de sua boca, ou ação que ele praticava, era inspirada por Deus. Esta crença é corroborada pelo Alcorão Sagrado:

"**Isto não é senão a inspiração que lhe foi revelada, que lhe transmitiu o fortíssimo (Gabriel)**" (53:4-5).

"**Em verdade, aqueles que te juram fidelidade, juram fidelidade a Deus. A Mão de Deus está sobre as suas mãos**" (48:10).

Devido à importância dos sermões e dos ditos do Profeta (S) para a nossa orientação, é necessário que o muçulmano suplemente os seus conhecimentos do Alcorão Sagrado com os ditos do Profeta (S).

E também um fato que, enquanto o Alcorão Sagrado é a palavra de Deus, o hadice e a sunna não é. A linguagem dos dois difere, e as pessoas familiarizadas com a língua árabe conseguem diferenciar entre eles pela sua dicção. O Alcorão Sagrado é, indubitavelmente, obra-prima - incomparável, inimitável. Nenhum ser humano consegue imitá-lo ou produzir mesmo uma simples linha igual a ele. Este é um desafio permanente, porém, sem resposta, desde há 1400 anos. O Alcorão Sagrado é um milagre vivo e uma prova da verdade e da veracidade do Profeta (S) e do Islam. Todavia, a linguagem das tradições, apesar de não ser do nível da linguagem do Alcorão, sobrepuja quaisquer outros escritos terrenos, em composição e eloquência. As tradições são classificadas como soberbas e excelentes obras da literatura árabe.

Depois do Livro Sagrado, as tradições (ahádice) e a sunna do Profeta, desempenharam um papel preponderante na composição e no desenvolvimento da Lei Islâmica, a *chari'a*. São consideradas como os princípios básicos da fé islâmica. Elas contêm material exaustivo e orientação para todos os aspectos da vida do muçulmano. Sem algum conhecimento das tradições e da sunna, seria difícil para o muçulmano a abordagem apropriada dos problemas da vida, e compreender os seus direitos e deveres em sua vida cotidiana.

As tradições e a sunna contêm assuntos que cobrem todos os setores da vida humana, e são, de fato, a caixa do tesouro das boas maneiras e das excelências morais necessárias para aperfeiçoar a vida espiritual e material da pessoa. Seguir os passos do Profeta (S), deve ser o objetivo do muçulmano para alcançar o sucesso e a salvação neste mundo e no Outro. Num versículo, o Alcorão nos diz:

"**Dize: Se verdadeiramente amais a Deus, segui-me; Deus vos amará**" (3:31).

Quanto à compilação e preservação das tradições e da sunna, podemos dizer que na sociedade árabe pré-islâmica era raro encontrar três dúzias de pessoas que soubessem ler e escrever. Era um tempo em que inexistia a confecção de livros, de uma maneira sistemática, e as indústrias gráficas eram desconhecidas. Por isso, os árabes dependiam, para a transmissão de suas tradições, inteiramente, de suas privilegiadas memórias. A

poesia pré-islâmica, que havia alcançado um nível altíssimo, era preservada somente pela tradição oral. Essa situação ajudou no surgimento de uma classe de profissionais que faziam de seu poder de memorização um negócio lucrativo.

Um desses profissionais, Hammad, declarou e provou que ele poderia recitar, para cada letra do alfabeto, cem longos poemas iniciando com aquela letra.

Posteriormente, ele declarou que conhecia de cor milhares de poemas. Outra pessoa, Abu Zam Zam, uma vez recitou poemas de cem poetas, contendo o nome "Omar". Outro profissional recitador, Rawi, declarou que poderia recitar poemas continuamente durante um mês, sem recorrer a nenhuma repetição. Podemos citar aqui um exemplo recente. Hassan Al Banna, o famoso génio e sábio egípcio foi uma vez solicitado a recitar algumas parelhas de versos de uma antologia em particular. Em resposta, ele recitou, de improviso, mil parelhas da antologia, citada, e disse que poderia recitar mais.

No começo, as tradições do Profeta e sua sunna foram memorizadas pelos membros de sua família e pelos seus companheiros, que lhe eram muito íntimos, e desfrutavam do privilégio de estarem constantemente em sua companhia. Essas pessoas estavam, portanto, em melhor posição de ouvirem as suas palavras e observarem as suas atividades.

Os colecionadores e narradores das tradições e da sunna eram pessoas extremamente piedosas, possuíam um excelente e inimitável caráter moral. Eles costumavam escrever ou decorar as tradições e a sunna do Profeta (S), e as recitavam em diferentes locais públicos, nas mesquitas e nas reuniões. Apesar de grande número de essas tradições terem sido gravadas, um considerável número deles era preservado na memória dos companheiros íntimos do Profeta (S).

Depois de algum tempo, como resultado de rivalidade política entre os seguidores de Áli (R) e de Muáwiya (R), cada grupo começou produzir ditos, ordens e orientações do Profeta (S), em defesa de seus próprios pontos de vista. Nesse tempo, os hipócritas e os inimigos do Islam, começaram forjar falsas tradições e falsos casos sobre a vida e missão do Profeta (S).

Eles misturaram muitas tradições espúrias com as verdadeiras. Para coibirem essa confusão, sábios muçulmanos e teólogos sentiram a necessidade de planejar um sistema para controlar a disseminação das falsas tradições e separar as tradições genuínas das falsas.

No ano 101 da Hégira, Omar Ibn Abdul Aziz, um piedoso e virtuoso califa, designou alguns teólogos para separarem as tradições genuínas. Esses teólogos estabeleceram regras para descobrirem as fontes das tradições e os dados bibliográficos dos narradores, prestando especial atenção a seus pontos de vista religiosos. Seus esforços resultaram na criação e no desenvolvimento das ciências críticas como 'Ilmul Hadice" (A Ciência das Tradições), "Ilmur Rijal" (A Ciência das Personagens) e "Ilmul Asmá" (A Ciência dos Nomes). De acordo com isso, toda tradição era submetida a uma severa checagem e escrutínio quanto ao estilo de linguagem, forma, redação e vocabulário. Então, a ideia ou o tema da tradição era minuciosamente examinado quanto à sua coerência com o Alcorão Sagrado e com as outras tradições, e sua relevância com outros fatos historicamente estabelecidos. O conteúdo ou o tema era também testado pela sua criteriosidade e racionalidade. Depois de tudo, toda corrente de narradores (isnad) era sujeita ao mais rígido teste de historicidade e verificação, de acordo com os princípios estabelecidos na Ciência dos Personagens, ou o exame crítico, nos mínimos detalhes, da vida pessoal de milhares de companheiros do Profeta e de seus contemporâneos. Este era o *modus operandi* do teste desenvolvido pelos sábios muçulmanos, há mais de mil anos atrás, para avaliar a autenticidade ou não de um fato

histórico. O criticismo islâmico utilizado textualmente na pesquisa científica era um tipo único e incomparável, que o mundo nunca viu ou provavelmente verá.

Como resultado da pesquisa e do trabalho desses sábios teólogos (ulemá), muitos livros padrão foram escritos e publicados, tratando das vidas dos narradores, especialmente, de seu caráter e comportamento, em seu dia a dia, de sua reputação e honestidade . Nesse exercício, o estilo de narração dos narradores e os assuntos eram diretamente comprovados.

Alguns desses notáveis tradicionalistas ou compiladores, que trabalharam sistematicamente nessas linhas, foram Ibn Chihab Az-Zuhri e Abu Bakr Ibn Hazm. Uma ideia sobre o cuidado e o trabalho desenvolvido na coleção e inspeção das tradições pode ser tirada dos seguintes exemplos:

Aiub Al Ansári viajou de Madina para o Egito para colecionar um único hadice. O mesmo aconteceu com Jábir Ibn Abdullah que levou um mês na sua viagem para obter um único hadice de Abdullah Ibn Anas. Outro colecionador das tradições soube que um determinado indivíduo conhecia um hadice. Ele, então viajou muito para encontrá-lo. Ao chegar ao seu destino, ele procurou por ele. Alguém lho indicou. O indivíduo, na ocasião, estava tentando pegar o seu cavalo, que havia escapado, mostrando-lhe uma bolsa vazia, como se houvesse alguma comida nela. O colecionador, vendo-o tentando enganar o animal, concluiu que ele não seria suficientemente confiável e, portanto, sua versão do hadice não podia ser aceita. Por isso, ele retornou para sua terra sem conversar com o indivíduo.

No século dois da Hégira um grande número de sábios de tradição trabalhou na matéria, e deixou um registro valioso de suas maravilhosas pesquisas e codificações das tradição. Dentre desses sábios podemos citar Abu Juraij, em Makka; Imam Málik, em Madina; Imam Sufian Sauri, em Kufa; Imam Hammad Ibn Salma, em Basra; Imam Abdullah Ibn Mubárak,

em Khurassan; Imam Auzái, na Síria e Imam Abu Hanifa, no Iraque. O Imam Abu Hanifa é o fundador da Escola Hanafi; o Imam Málik é o fundador da Escola Máliki; Imam Cháfi'i é o fundador da Escola Cháfi'i e Imam Ahmad Ibn Hambal é o fundador da Escola Hambali de jurisprudência islâmica.

O trabalho feito até ali quanto à compilação e codificação das tradições não era completo. Como exemplo, o livro "Muwatta", do Imam Málik, tinha apenas 1700 hadice, e tratava de poucos tópicos, como a oração, o jejum, o zakat, a peregrinação, etc.. Por isso, houve à necessidade de se fazer as compilações mais completas e características, incluindo todos os assuntos e ampliando seu alcance para abranger todo o Mundo Islâmico. Por isso, trabalhos em larga escala foram efetuados, envolvendo minuciosas pesquisas das tradições, por sábios eminentes como o Imam Musslim (falecido no ano 181 H.) e o Imam Al Bukhári (falecido no ano 256 H.).

A principal característica desse trabalho era vincular cada tradição com a corrente de seus narradores ou autoridades, traçando-a até o narrador original. Além disso, direta e detalhada investigação era feita quanto a moral, a veracidade, os pontos de vista religiosos e o poder de memorização do narrador. O Imam al Bukhári prestou muita atenção ao exame cuidadoso de cada tradição para a escolha das mais autênticas, entre as milhares tradições em circulação naquela época. Das seiscentas mil tradições que foram colocadas perante ele, escolheu apenas sete mil e duzentas e setenta e cinco tradições e as incluiu em seu livro: "Sahih al Bukári", uma obra prima de pesquisa, erudição e trabalho árduo. Similarmente, o Imam Málik escolheu apenas nove mil e duzentas tradições de trezentas mil. As coleções do Imam al Bukhári e do Imam Musslim são muito respeitadas pelos muçulmanos que os consideram quase igual ao Alcorão.

Depois, esses dois livros foram suplementados por mais quatro compilações, conhecidas como as "Quatro sunan", do Imam Abu Daúd (Falecido no ano 275 H.), do Imam Tirmizi (falecido no ano 279 H.), do Imam Ibn Mája (falecido no ano 295 H.), e do Imam Nassa'i (falecido no ano 303 H.). Além desses, há uma importante compilação do Imam Ahmad Ibn Hanbal (falecido no ano 241 H.).

Essas coleções dos ditos e atos do Profeta (S), além de seus valores morais e religiosos, são os mais autênticos e cotidianos registros dos eventos e acontecimentos dos primeiros dias do Islam. São muito úteis para a escrita de livro sobre história, biografia, etc. Eles derramam muita luz sobre o desenvolvimento e a expansão do Islam durante os primeiros estágios e quanto aos movimentos políticos, sociais e sectários durante aquele período.

A coleção do hadice é tão grande e volumosa que não seria possível para cada pessoa lê-la, compreendê-la e se lembrar em agir de acordo com ela. Por isso, é necessário compilar um volume condensado contendo importantes e selecionadas tradições para aquele que não podem ter tempo suficiente para ler os inúmeros volumes. Esse livro é intitulado "Riadus-Sálihin" ou (o Jardim dos Virtuosos), compilado pelo grande sábio e tradicionalista Imam Mohiddin Abu Zakariya Yahia Ibn Charaf An-Nawawi.

O Imam An-Nawawi teve muito trabalho para selecionar, aproximadamente, 1900 tradições, extraídas das compilações de Bukhári e Musslim e de um ou dois livros de hadice, como o livro "Muwatta" do Imam Málik. Ele arranjou essas tradições sob diferentes tópicos, suplementando-as com versículos pertinentes do Alcorão. Ele cita os versículos no início de cada capítulo. Isso criou um solene respeito nas mentes dos leitores e confirma o ponto de vista de que as tradições são anotações quanto ao Alcorão.

O presente trabalho é uma tradução literal da primeira parte do texto árabe. Cuidados especiais foram tomados para ser fiel ao texto original tanto quanto possível.

A pessoa do Imam An-Nawawi não necessita de nenhuma apresentação, uma vez que ele é sobejamente conhecido no Mundo Islâmico.

E suficiente dizermos que ele é um dos grandes teólogos, tradicionalistas, sábios e abnegados, que abandonou o mundo e os confortos terrenos, para levar um vida de retiro, devotada ao serviço dos muçulmanos e do Islam. Na sua devoção à religião, em suas orações, piedade e abnegação, ele é, talvez, incomparável.

O Imam An-Nawawi é autor de um grande número de livros, particularmente sobre tradições e seus comentários. Mas o seu "Riadus-Sálihin", é o mais importante, o mais útil e o mais popular de seus livros. Nós últimos cem anos, ele tem servido como guia e compêndio de informações úteis para os sábios e teólogos muçulmanos, e representa uma grande ajuda a eles na propagação e nas práticas do Islam.

Uma vez que a obra original é em árabe, não seria possível para um grande número de muçulmanos não árabes tirarem qualquer benefício dela. Apesar de um número de tradução do livro existir em outras línguas, como o urdu, o turco, o persa, não há muito em línguas faladas no Ocidente.

Esta tradução portuguesa do "Riadus-Sálihin" é destinada aos muçulmanos da língua portuguesa. Ela também será de grande valia para as novas gerações de muçulmanos que vivem no Brasil, em Portugal, em Moçambique, em Angola, em Guiné Bissau, em Cabo Verde e em São Tomé e Príncipe, auxiliando-os a moldarem suas vidas de acordo com o código islâmico de ética. Devemos estar conscientes de que a verdadeira educação islâmica alerta a mente para o significado e o valor da vida, estimulando-a e guiando-a em todas as suas atividades. O Islam é uma religião completa, em todos os sentidos, e é a última Palavra de Deus, Todo-Poderoso. E uma coerente e sistemática filosofia humana, um meio natural de vida e uma crença prática.

Os muçulmanos, que vivem em países não muçulmanos, têm de enfrentar uma variedade de problemas; eles não apenas vivem em um ambiente estranho, mas estão rodeados por práticas e costumes não islâmicos. A vida nesse países, sem dúvida, é excitante e interessante, mas tudo não passa de miragem que, no fim, leva à frustração, ao desapontamento e à ruína. Nessa situação, é muito difícil para o muçulmano manter sua identidade islâmica, se não estiver apropriadamente equipado e instruído nas maneiras e no meio de vida islâmico.

Esperamos que este livro capacite os muçulmanos preservarem sua identidade islâmica, não importa o que estejam fazendo os outros ao seu redor.

Samir El Hayek
Muharram 1432
Janeiro de 2011

مقــدمة المؤلف

الحمد لله الواحد القهار، العزيز الغفار، مكور الليل على النهار، تذكرة لأولي القلوب والأبصار، وتبصرة لذوى الألباب والاعتبار، الذى أيقظ من خلقه من اصطفاه فزهدهم في هذه الدار، وشغلهم بمراقبته وإدامه الإفكار، وملازمة الاتعاظ والادكار، ووفقهم للدأب في طاعته، والتأهب لدار القرار، والحذر مما يسخطه ويوجب دار البوار، والمحافظة على ذلك مع تغاير الأحوال والأطوار.

أحمده أبلغ حمدٍ وأزكاه وأشمله وأنماه.

وأشهد أن لا إله إلا الله البر الكريم، الرؤف الرحيم، وأشهد أن محمداً عبده ورسوله، وحبيبة وخليله، الهادى إلى صراط مستقيم، والداعى إلى دين قويم. صلوات الله وسلامه عليه، وعلى سائر النبين، وآل كل، وسائر الصالحين.

أما بعد: فقد قال الله تعالى: {وما خلقت الجن والإنس إلا ليعبدون ما أريد منهم من رزق وما أريد أن يطعمون} [الذاريات: ٥٦،٧٥] وهذا تصريح بأنهم خلقوا للعبادة، فحق عليهم الاعتناء بما خلقوا له والإعراض عن حظوظ الدنيا بالزهادة، فإنها دار نفادٍ لا محل إخلادٍ، ومركب عبور لا منزل حبور، ومشروع انفصام لا موطن دوام. فلهذا كان الأيقاظ من أهلها هم العباد، وأعقل النار فيها هم الزهاد. قال الله تعالى: {إنما مثل الحياة الدنيا كماءٍ أنزلناه من السماء فاختلط به نبات الأرض مما يأكل الناس والأنعام حتى إذا أخذت الأرض زخرفها وازينت وظن أهلها أنهم قادرون عليها أتاها أمرنا ليلاً أو نهاراً فجعلناها حصيداً كأن لم تغن بالأمس كذلك نفصل الآيات لقوم يتفكرون} [يونس: ٢٤] في هذا المعنى كثيرة ولقد أحسن القائل:

إن لله عبادًا فُطــنا ** طلقوا الدنيا وخافوا الفتنـا

نظروا فيها فلما علموا ** أنها ليست لحي وطنــا

جعلوها لُجة واتخـذوا ** صالح الأعمال فيها سفنـا

فإذا كان حالها ما وصفته، وحالنا وما خلقنا له ما قدمته، فحق على المكلف أن يذهب بنفسه مذهب الأخيار، ويسلك مسلك أولى النهى والأبصار، ويتأهب لما أشرت إليه، ويهتم بما نبهت عليه. أصوب طريق له في ذلك، وأشد ما يسلكه من المسالك: التأدب بما صح عن نبيناً سيد الأولين والآخرين، وقد قال الله تعالى:{ وتعاونوا على البر والتقوى} [المائدة:٢] وقد صح عن رسول الله صلى الله عليه وسلم أنه قال: "والله في عون العبد ما كان العبد في عون أخيه" وأنه قال:"من دل على خير فله مثل أجور من تبعه لا ينقص ذلك من أجورهم شيئاً" وأنه قال لعلى رضي الله عنه: "فوالله لأن يهدى الله بك رجلاً واحداً خير لك من حمر النعم".

فرأيت أن أجمع مختصراً من الأحاديث الصحيحة، مشتملاً على ما يكون طريقاً لصاحبه إلى الآخرة، ومحصلاً لآدابه الباطنة والظاهرة، جامعاً للترغيب والترهيب وسائر أنواع آداب السالكين: من أحاديث الزهد، ورياضات النفوس، وتهذيب الأخلاق، وطهارات القلوب وعلاجها، وصيانة الجوارح وإزالة اعوجاجها، وغير ذلك من مقاصد العارفين.

وألتزم فيه أن لا أذكر إلا حديثاً صحيحاً من الواضحات، مضافاً إلى الكتب الصحيحة المشهورات، وأصدر الأبواب من القرآن العزيز بآيات كريمات، وأوشح ما يحتاج إلى ضبط أو شرح معنى خفى بنفائس من التنبيهات. وإذا قلت في آخر حديث: متفق عليه، فمعناه: رواه البخاري ومسلم.

وأرجو إن تم هذا الكتاب أن يكون سائقاً للمعتنى به إلى الخيرات، حاجزاً له عن أنواع القبائح والمهلكات. وأنا سائل أخاً انتفع بشئ منه أن يدعو لي، ولوالدى، ومشايخى، وسائر أحبابنا، والمسلمين أجمعين، وعلى الله الكريم اعتمادى، وإليه تفويضى واستنادى، وحسبى الله ونعم الوكيل، ولا حول ولا قوة إلا بالله العزيز الحكيم.

بسم الله الرحمن الرحيم

باب الإخلاصِ وإحضار النيَّة

في جميع الأعمال والأقوال والأحوال البارزة والخفيَّة

CAPÍTULO 1

A SINCERIDADE, O DESPRENDIMENTO E A BOA INTENÇÃO EM TODOS OS ATOS E ASSUNTOS, PÚBLICOS e PRIVADOS

قَالَ الله تعالى : { وَمَا أُمِرُوا إِلاَّ لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقَيِّمَةِ }.

Deus, o Altíssimo, disse:
"**E nada lhes foi recomendado a não ser que adorassem sinceramente a Deus, fossem monoteístas, observassem a oração e pagassem o *zakat*; esta é a verdadeira religião**."

وقَالَ تعالى : { لَنْ يَنَالَ اللَّهَ لُحُومُهَا وَلا دِمَاؤُهَا وَلَكِنْ يَنَالُهُ التَّقْوَى مِنْكُمْ }.

E o Altíssimo disse também:
"**Nem suas carnes, nem seu sangue chegam até Deus; porém, alcança-O a vossa piedade**." (Alcorão Sagrado, 22:37).

وقَالَ تعالى : { قُلْ إِنْ تُخْفُوا مَا فِي صُدُورِكُمْ أَوْ تُبْدُوهُ يَعْلَمْهُ اللَّهُ } .

E o Altíssimo disse ainda:
"**Diz: Quer oculteis o que encerram vossos corações, quer o manifesteis, Deus bem o sabe**." (Alcorão Sagrado, 3:29).

١- وعَنْ أَميرِ الْمُؤْمِنِينَ أبي حفْصٍ عُمرَ بنِ الْخَطَّابِ بْن نُفَيْل بْنِ عَبْد الْعُزَّى بن رياح بْن عبدِ اللَّهِ بْن قُرْطِ بْنِ رزاح بْنِ عَدِيِّ بْن كَعْبِ بْن لُؤَيِّ بن غالبٍ الْقُرَشِيِّ العدويِّ . رضي الله عنه ، قال : سمِعْتُ رسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ « إِنَّما الأَعمالُ بالنِّيَّات ، وإِنَّمَا لِكُلِّ امرئٍ مَا نَوَى ، فمنْ كانَتْ هجْرَتُهُ إِلَى الله ورَسُولِهِ فهجرتُه إلى الله ورسُولِهِ ، ومنْ كانَت هجْرَتُه لدُنْيَا يُصيبُها ، أَو امرَأَةٍ يَنْكحُها فهْجْرَتُهُ إلى ما هَاجَر إليْهِ » متَّفَقٌ على صحَّتِه. رواهُ إِماما المحَدِّثِين: أَبُو عَبْدِ الله مُحَمَّدُ بنُ إِسْمَاعيل بْن إِبْراهيمَ بْن الْمُغيرة بْن بِرْدزْبَهْ الجُعْفِيُّ الْبُخَارِيُّ، وَأَبُو الحُسَيْنِ مُسْلمُ بْن الْحَجَّاجِ بن مُسلمٍ القُشَيْرِيُّ النَّيْسَابُوريُّ رَضَيَ الله عَنْهُمَا في صَحيحيهِما اللَّذَيْنِ هما أَصَحُّ الْكُتُبِ الْمُصَنَّفَة .

1. Ômar Ibn al Khattab (R) relatou que ouvira o Mensageiro de Deus (S) dizer: "As obras vêm determinadas pelas intenções. Assim, cada pessoa alcançará o que busca, de acordo com suas intenções. Desse modo, aquele cuja emigração acontecer pela causa de Deus e do Seu Mensageiro, essa emigração será considerada como sendo pela causa de Deus e do Seu Mensageiro. Porém, aquele que emigrar em busca de algum benefício material, ou para desposar uma mulher, sem dúvida a sua emigração será para aquilo para o quê emigrou." (Muttafac alaih).[2]

٢- وَعَنْ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ أُمِّ عَبْدِ اللَّهِ عَائشَةَ رَضيَ الله عنها قالت: قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «يَغْزُو جَيْشٌ الْكَعْبَةَ فَإِذَا كَانُوا ببيْداءَ مِنَ الأَرْضِ يُخْسَفُ بأَوَّلِهِم وَآخِرِهِمْ ». قَالَتْ : قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ ، كَيْفَ يُخْسَفُ بأَوَّلِهِم وَآخِرِهِمْ وَفِيهِمْ أَسْوَاقُهُمْ وَمَنْ لَيْسَ مِنهُمْ ،؟ قَالَ : «يُخْسَفُ بِأَوَّلِهِم وَآخِرِهِمْ ، ثُمَّ يُبْعَثُون عَلَى نِيَّاتِهِمْ » مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ : هذا لَفْظُ الْبُخَارِيّ.

2. Aicha (R) relatou que o Profeta disse: "Um exército irá avançar rumo à Caaba, e quando chegar em Bedai, Madina, todo ele será tragado pela terra", ao que ela perguntou: "Ó Mensageiro de Deus (S), por que aqueles que acompanharem o exército a contra gosto, e aqueles que não pertencerem ao exército deverão sofrer?" O Profeta respondeu: "Todo o exército irá ser tragado pela terra, mas, no Dia do Julgamento, eles serão ressuscitados de acordo com seus motivos" (Musslim e Bukhári, mas as palavras são do Bukhári).

٣- وعَنْ عَائِشَة رَضِيَ الله عنْهَا قَالَت قالَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «لا هِجْرَةَ بَعْدَ الْفَتْحِ، وَلكنْ جِهَادٌ وَنِيَّةٌ ، وَإِذَا اسْتُنْفِرتُمْ فانْفِرُوا» مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ .

وَمَعْنَاهُ : لا هِجْرَةَ مِنْ مَكَّةَ لأَنَّهَا صَارَتْ دَارَ إِسْلامٍ .

3. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não haverá mais migração após a conquista (de Makka); mas o *jihad* (empenho pela causa de Deus), e o anseio por ele, permanecem obrigatórios; e sempre que fordes convocados (pelo Imam) a empreendê-lo, devereis fazê-lo" (Mutaffac alaih).

٤- وعَنْ أبي عَبْدِ اللَّهِ جابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الأَنْصَارِيّ رضِيَ الله عنْهُمَا قَالَ :كُنَّا مَع النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في غَزَاة فَقَالَ : «إِنَّ بِالْمَدِينَةِ لَرِجَالاً مَا سِرْتُمْ مَسِيراً ، وَلاَ قَطَعْتُمْ وَادِياً إِلاَّ كَانُوا مَعكُم حَبَسَهُمُ الْمَرَضُ» وَفِي روايَةٍ : «إِلاَّ شَرَكُوكُمْ في الأَجْرِ» رَواهُ مُسْلِمٌ .

ورواهُ البُخَارِيُّ عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ :رَجَعْنَا مِنْ غَزْوَةِ تَبُوكَ مَعَ النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقَالَ: «إِنَّ أَقْوَامَاً خلْفَنَا بالمدِينةِ مَا سَلَكْنَا شِعْباً وَلاَ وَادِياً إِلاَّ وَهُمْ مَعَنَا ، حَبَسَهُمْ الْعُذْرُ».

[2] Expressão árabe que significa que a tradição é aceita por todos os narradores: Bukhári, Musslim, Tirmizi, Nassá-i e Abu Daúd.

4. Jáber Ibn Abdullah al Ansar (R) relatou: "Havíamos acompanhado o Profeta (S) em uma batalha, e, no decurso da mesma, nos disse: 'Há uns homens em Madina que vos acompanhariam em quaisquer das vossas caminhadas ou travessias, mas uma enfermidade os impediu de estarem convosco'". Outra narrativa diz: 'Participariam da recompensa convosco'." (Musslim)

Al Bukhári atribuiu este hadice a Anas (R), que disse: "Quando retornamos da batalha de Tabuk, juntamente com o Profeta (S), ele disse: "Há pessoas que permaneceram em Madina que, não percorremos um desfiladeiro, nem cruzaram um vale conosco, sem que eles estivessem conosco (em espírito); eles não puderam nos acompanhar por terem motivos para isso."

٥- وَعَنْ أبي يَزِيدَ مَعْنِ بْن يَزِيدَ بْنِ الأَخْنسِ رضي الله عَنْهمْ، وَهُوَ وَأَبُوهُ وَجَدّهُ صَحَابِيُّونَ، قَال: كَانَ أبي يَزِيدُ أَخْرَجَ دَنَانِيرَ يَتصَدَّقُ بِهَا فَوَضَعَهَا عِنْدَ رَجُلٍ فِي الْمَسْجِدِ فَجِئْتُ فَأَخَذْتُهَا فَأَتَيْتُهُ بِهَا . فَقَالَ : وَاللَّهِ مَا إِيَّاكَ أَرَدْتُ ، فَخَاصمْتُهُ إِلَى رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقَالَ: «لَكَ مَا نويْتَ يَا يَزِيدُ ، وَلَكَ مَا أَخذْتَ يَا مَعْنُ » رواه البخاريُّ .

5. Ma'n Ibn Yazid (R) relatou: "Meu pai, Yazid, depositara umas moedas de ouro com um homem, para que fossem distribuídas em caridade, na mesquita. Chegando eu lá, ele as deu a mim, e, com ela, eu fui ver meu pai. Ao ele tomar conhecimento, disse: 'Por Deus, não era minha intenção dá-las a ti.' E levou o caso perante o Mensageiro de Deus (S), o qual disse: 'Terás algo (a recompensa de Deus) por tua intenção, ó Yazid. Quanto a ti, Ma'n, é teu o que levaste'". (Bukhári)

٦- وَعَنْ أبي إِسْحَاقَ سعْدِ بْنِ أبي وَقَّاصٍ مَالك بن أُهَيْبِ بْنِ عَبْدِ مَنَافِ بْنِ زُهرةَ بْنِ كِلابِ بْنِ مُرَّةَ بْنِ كعْبِ بنِ لُؤيِّ الْقُرشِيِّ الزُّهَرِيِّ رضِي اللَّهُ عَنْهُ، أَحدِ الْعَشرة الْمَشْهودِ لَهمْ بِالْجَنَّة ، رضِي اللَّهُ عَنْهُم قال: « جَاءَنِي رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَعُودُنِي عَامَ حَجَّة الْوَداعِ مِنْ وَجعٍ اشْتدَّ بِي فَقُلْتُ : يا رسُول اللَّهِ إِنِّي قَدْ بلغَ بِي مِن الْوجعِ مَا تَرى ، وَأَنَا ذُو مَالٍ وَلاَ يَرثُنِي إِلاَّ ابْنةٌ لِي ، أَفأَتصَدَّق بِثُلُثَيْ مالِي؟ قَالَ: لا ، قُلْتُ : فالشَّطْرُ يَارسوُلَ الله ؟ فقال : لا، قُلْتُ فالثُّلُثُ يا رسول اللَّه؟ قال: الثُّلثُ والثُّلُثُ كثِيرٌ أَوْ كَبِيرٌ إِنَّكَ إِنْ تَذرَ وَرثتك أغنِياءَ خَيْرٌ مِن أَنْ تذرهُمْ عالَةً يَتكفَّفُونَ النَّاس ، وَإِنَّكَ لَنْ تُنفِق نَفَقةً تبْتغِي بِهَا وجْهَ الله إِلاَّ أُجرْتَ عَلَيْهَا حَتَّى ما تَجْعلُ فِي امْرَأَتكَ قَال: فَقلْت: يَا رَسُولَ الله أُخَلَّفَ بَعْدَ أَصْحَابِي؟ قَال: إِنَّك لن تُخَلَّفَ فتعْمَل عَمَلاً تَبْتغِي بِهِ وَجْهَ الله إِلاَّ ازْددْتَ بِهِ دَرجةً ورِفعةً ولعَلَّك أَنْ تُخلَّف حَتَّى ينْتفعَ بك أَقوامٌ وَيُضَرَّ بك آخرُونَ. اللَّهُمَّ أَمْضِ لِأَصْحابي هجْرتَهُم، وَلاَ تَرُدَّهُمْ عَلَى أَعْقَابِهم، لَكن الْبائسُ سعْدُ بْنُ خوْلَةَ « يرْثى لَهُ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم» أَن مَاتَ بمكَّةَ » متفقٌ عليه.

6. Saad Ibn Abi Waqqas (R) – um dos dez que receberam as boas novas da admissão no Paraíso – disse: "Numa ocasião eu estava de cama, seriamente doente, e o

Profeta (S) veio me ver. Isso aconteceu no ano em que o Profeta (S) realizou a Peregrinação de Despedida. Eu lhe disse: Ó Mensageiro de Deus, eu tenho dinheiro e propriedades consideráveis, e minha única herdeira é minha filha. Será que eu poderia, então, dar dois terços dos meus bens, em caridade? Ele disse: 'Não!' Então eu me rendi: A metade, ó Mensageiro de Deus? Novamente ele disse: 'Não!' De novo eu me rendi: Bom, então um terço, ó Mensageiro de Deus? ao que ele disse: 'Um terço é suficiente, e um terço é mais do que bastante. É preferível que deixes os teus filhos em boa situação a deixá-los em penúria, forçados a mendigar pelos seus sustentos. Por tudo o que gastares em prol de Deus, mesmo um bocado de comida que puseres na boca de tua esposa, Deus te recompensará.' Então eu disse: Ó Mensageiro de Deus, eu ficarei para trás quando os meus colegas partirem! Ele disse: 'Tu com certeza não ficarás para trás; tudo o que fizeres, procurando o aprazimento de Deus, irá elevar a tua posição na sociedade. Estou esperançoso de que viverás muito tempo, para o bem dos muçulmanos e para punir os incrédulos. (Então ele orou para Deus) Ó Deus, faze com que a emigração dos meus companheiros seja completa e vitoriosa, e com que eles não se retraiam!' Eis que aquele do qual se teve dó foi o Saad Ibn Khaula, que foi deixado para trás, e morreu em Makka, sobre o qual o Mensageiro de Deus (S) invocou a misericórdia e a compaixão de Deus" (Mutaffac Alaih).

٧- وَعَنْ أبي هُرَيْرة عَبْدِ الرَّحْمن بْنِ صخْرٍ رضي الله عَنْهُ قال : قالَ رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «إِنَّ الله لا يَنْظُرُ إِلى أَجْسامِكُم ، وَلا إِلى صُوَرِكُمْ ، وَلَكِنْ يَنْظُرُ إِلَى قُلُوبِكُمْ وَأَعمالِكُمْ» رواه مسلم .

7. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Deus não observa os vossos corpos ou as vossas aparências, mas sim os vossos corações e as vossas obras." (Musslim)

٨- وعَنْ أبي مُوسَى عبْدِ اللَّهِ بْنِ قَيْسٍ الأَشعرِيّ رضِي الله عنه قالَ: سُئِلَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَنِ الرَّجُلِ يُقاتِلُ شَجَاعَةً ، ويُقاتِلُ حَمِيَّةً ويقاتِلُ رِياءً ، أَيُّ ذلِك في سَبِيلِ اللَّهِ؟ فَقَالَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ قاتَلَ لِتَكُون كلِمةُ اللَّهِ هِي الْعُلْيَا فهُوَ في سَبِيلِ اللَّهِ » مُتَّفَقٌ عليه

8. Abdullah Ibn Cais al Ach'ari (R) relatou: "Foi perguntado ao Mensageiro de Deus (S) acerca dos indivíduos que combatem por valentia, orgulho, racismo ou por ostentação, qual deles o faz pela causa de Deus? O Mensageiro de Deus (S) disse: 'Aquele que combater para que prevaleça a palavra de Deus terá feito isso pela causa de Deus.'" (Mutaffac Alaih)

٩- وعن أبي بَكْرَة نُفَيْعِ بْنِ الْحارِثِ الثَّقفِي رَضِي الله عنه أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: «إِذَا الْتقَى الْمُسْلِمَانِ بسيْفيْهِمَا فالْقاتِلُ والمقْتُولُ في النَّارِ» قُلْتُ : يَا رَسُول اللَّهِ ، هَذَا الْقَاتِلُ فمَا بَالُ الْمقْتُولِ ؟ قَال: «إِنَّهُ كَانَ حَرِيصاً عَلَى قَتْلِ صَاحِبِهِ» متفقٌ عليه .

9. Nufai Ibn al Háres al Sacafi (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Quando dois muçulmanos se enfrentam com suas espadas, o assassino e o assassinado serão castigados com o fogo.” Perguntei-lhe: “Ó Mensageiro de Deus, entendo perfeitamente quanto ao caso do assassino; mas não entendo quanto ao caso do assassinado!” Disse: “Ora, porque também tinha a firme intenção de matar o seu companheiro!” (Mutaffac Alaih)

١٠- وَعَنْ أبي هُرَيْرَةَ رَضِيَ الله عنه قال: قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «صَلاَةُ الرَّجُلِ في جماعةٍ تزيدُ عَلَى صَلاَتِهِ في سُوقِهِ وَبَيْتِهِ بضْعاً وعِشْرينَ دَرَجَةً ، وذلِكَ أَنَّ أَحَدَهُمْ إِذا تَوَضَّأَ فَأَحْسَنَ الْوُضُوءَ ، ثُمَّ أَتَى الْمَسْجِد لا يُرِيدُ إِلاَّ الصَّلاَةَ ، لا يَنْهَزُهُ إِلاَّ الصَّلاَةُ ، لَمْ يَخطُ خُطوَةً إِلاَّ رُفِعَ لَهُ بِها دَرجةٌ ، وَحُطَّ عَنْهُ بِهَا خَطيئَةٌ حتَّى يَدْخلَ الْمَسْجِدَ ، فَإِذَا دخل الْمَسْجِدَ كانَ في الصَّلاَةِ مَا كَانَتِ الصَّلاةُ هِيَ التي تحبِسُهُ ، وَالْمَلاَئِكَةُ يُصَلُّونَ عَلَى أَحَدكُمْ ما دام في مَجْلِسهِ الَّذي صَلَّى فِيهِ ، يقُولُونَ : اللَّهُمَّ ارْحَمْهُ ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَهُ ، اللَّهُمَّ تُبْ عَلَيْهِ ، مالَمْ يُؤْذِ فِيهِ ، مَا لَمْ يُحْدِثْ فِيهِ » متفقٌ عليه ،وهَذَا لَفْظُ مُسْلمٍ . وَقَوْلُهُ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «ينْهَزُهُ » هُوَ بِفتحِ الْياءِ وَالْهاءِ وَبالزَّاي : أَي يُخْرِجُهُ ويُنْهِضُهُ .

10. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “A oração que um homem realiza em congregação supera, em vinte-e-tantos-graus, em méritos, à realizada em seu trabalho ou lar; porque se a pessoa leva a cabo a ablução, de um modo correto, e se dirige até à mesquita com não outro propósito ou motivo a não ser a própria oração, então, a cada passo que der, elevar-se-á em um grau e lhe será perdoada uma falta, até que entre na mesquita. Uma vez na mesquita, considerar-se-á em permanente oração, caso seja a oração que o retenha. Além do mais, os anjos rogarão por aquele, dentre vós, que permanecer no mesmo lugar em que reza, e dirão: ‘Senhor, tem misericórdia dele! Perdoa-o e aceita o seu arrependimento’, desde que não tenha causado dano a ninguém e esteja em estado de pureza.” (Mutaffac Alaih)

١١- وَعَنْ أبي الْعَبَّاسِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عبَّاسِ بْنِ عَبْدِ الْمُطَّلب رَضِي الله عنهما، عَنْ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فِيما يَرْوى عَنْ ربِّهِ ، تَبَارَكَ وَتَعَالَى قَالَ : «إِنَّ الله كتَبَ الْحسناتِ والسَّيِّئاتِ ثُمَّ بَيَّنَ ذلك : فمَنْ همَّ بِحَسَنةٍ فَلَمْ يعْمَلْهَا كتبَهَا اللَّهُ عِنْدَهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى عِنْدَهُ حسنةً كامِلةً وَإِنْ همَّ بهَا فَعَمِلَهَا كَتَبَهَا اللَّهُ عَشْر حَسَنَاتٍ إِلَى سَبْعِمَائِةِ ضِعْفٍ إِلَى أَضْعَافٍ كثيرةٍ ، وَإِنْ هَمَّ بِسيِّئَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كَتَبَهَا اللَّهُ عِنْدَهُ حَسَنَةً كامِلَةً ، وَإِنْ هَمَّ بِها فعَمِلهَا كَتَبَهَا اللَّهُ سَيِّئَةً وَاحِدَةً» متفقٌ عليه .

11. Abdullah Ibn Abbás Ibn Abdel Muttalib (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) transmitiu de seu Senhor (louvado e exaltado seja), dizendo: “Deus tem descrito tanto as boas como as más obras, e as tem detalhado. Para quem teve a intenção de realizar uma boa obra, e não chegou a cumpri-la, Deus a anotará como se a tivesse

realizado integralmente. E se teve intenção de realizá-la e a realizou, Deus lhe anotará o mérito de dez boas obras, que poderão ser multiplicadas em até setecentas vezes, ou muito mais. E se a pessoa teve a intenção de realizar uma má obra, sem chegar a fazê-lo, Deus a anotará como se tivesse realizado uma boa obra, integralmente; porém se o fizer, Deus anotará como se cometesse apenas uma má obra." (Mutaffac Alaih)

١٢- وعن أبي عَبْد الرَّحْمَن عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ بْنِ الْخطَّابِ، رضي الله عنهما قال: سَمِعْتُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ: «انْطَلَقَ ثَلاَثَةُ نفر مِمَّنْ كَانَ قَبْلَكُمْ حَتَّى آوَاهُمُ الْمبِيتُ إِلَى غَارٍ فَدَخَلُوهُ، فانْحَدَرَتْ صَخْرةٌ مِنَ الْجبلِ فَسَدَّتْ عَلَيْهِمْ الْغَارَ، فَقَالُوا : إِنَّهُ لا يُنْجِيكُمْ مِنْ الصَّخْرَةِ إِلاَّ أَنْ تَدْعُوا الله تعالى بصالح أَعْمَالكُمْ .

قال رجلٌ مِنهُمْ : اللَّهُمَّ كَانَ لِي أَبَوانِ شَيْخَانِ كَبِيرانِ ، وكُنْتُ لاَ أَغبِقُ قبْلهَما أَهْلاً وَلا مالاً فنأَى بي طَلَبُ الشَّجرِ يَوْماً فَلمْ أُرِحْ عَلَيْهِمَا حَتَّى نَامَا فَحَلبْت لَهُمَا غبُوقَهمَا فَوَجَدْتُهُمَا نَائِمِيْنِ، فَكَرِهْت أَنْ أُوقظَهمَا وَأَنْ أَغْبِقَ قَبْلَهُمَا أَهْلاً أَوْ مَالاً، فَلَبِثْتُ وَالْقَدَحُ عَلَى يَدِى أَنْتَظِرُ اسْتِيقَاظَهُما حَتَّى بَرَقَ الْفَجْرُ وَالصِّبْيَةُ يَتَضاغَوْنَ عِنْدَ قَدَمى فَاسْتَيْقظَا فَشَربَا غَبُوقَهُمَا . اللَّهُمَّ إِنْ كُنْتُ فَعَلْتُ ذَلِكَ ابْتِغَاءَ وَجْهِكَ فَفَرِّجْ عَنَّا مَا نَحْنُ فِيهِ مِنْ هَذِهِ الصَّخْرَة ، فانْفَرَجَتْ شَيْئاً لا يَسْتَطيعُونَ الْخُرُوجَ مِنْهُ .

قال الآخر : اللَّهُمَّ إِنَّهُ كَانتْ لِيَ ابْنَةُ عمٍّ كانتْ أَحَبَّ النَّاسِ إِلَيَّ » وفي رواية : « كُنْتُ أُحِبُّهَا كَأَشد مَا يُحبُّ الرِّجَالُ النِّسَاءِ ، فَأَرَدْتُهَا عَلَى نَفْسهَا فَامْتَنَعَتْ مِنِّي حَتَّى أَلَمَّتْ بِهَا سَنَةٌ مِنَ السِّنِينَ فَجَاءَتْنِي فَأَعْطَيْتُهِا عِشْرِينَ وَمِائَةَ دِينَارٍ عَلَى أَنْ تُخَلِّيَ بَيْنِي وَبَيْنَ نَفْسِهَا ففَعَلَت ، حَتَّى إِذَا قَدَرْتُ عَلَيْهَا » وفي رواية : « فَلَمَّا قَعَدْتُ بَيْنَ رِجْلَيْهَا ، قَالتْ : اتَّقِ الله ولا تَفُضَّ الْخَاتَمَ إِلاَّ بِحَقِّهِ ، فانْصَرَفْتُ عَنْهَا وَهِيَ أَحَبُّ النَّاسِ إِلَيَّ وَترَكْتُ الذَّهَبَ الَّذي أَعْطَيْتُهَا ، اللَّهُمَّ إِنْ كُنْتُ فَعَلْتُ ذَلِكَ ابْتِغَاءَ وَجْهِكَ فافْرُجْ عَنَّا مَا نَحْنُ فِيهِ ، فانفَرَجَتِ الصَّخْرَةُ غَيْرَ أَنَّهُمْ لا يَسْتَطِيعُونَ الْخُرُوجَ مِنْهَا .

وقَالَ الثَّالِثُ : اللَّهُمَّ إِنِّي اسْتَأْجَرْتُ أُجرَاءَ وَأَعْطَيْتُهمْ أَجْرَهُمْ غَيْرَ رَجُلٍ وَاحِدٍ تَرَكَ الَّذي لَه وذهب فثمَّرت أجره حتى كثرت منه الأموال فجائنى بعد حين فقال يا عبد الله أَدِّ إِلَيَّ أَجْرِي ، فَقُلْتُ : كُلُّ مَا تَرَى منْ أَجْرِكَ : مِنَ الإِبِلِ وَالْبَقَرِ وَالْغَنَم وَالرَّقِيق فقال: يا عَبْدَ اللَّهِ لا تَسْتهْزِئْ بي ، فَقُلْتُ : لاَ أَسْتَهْزِئُ بك، فَأَخَذَهُ كُلَّهُ فاسْتاقَهُ فَلَمْ يَتْرُكْ مِنْه شَيْئاً ، اللَّهُمَّ إِنْ كُنْتُ فَعَلْتُ ذَلِكَ ابْتغَاءَ وَجْهِكَ فافْرُجْ عَنَّا مَا نَحْنُ فِيهِ ، فَانْفَرَجَتِ الصَّخْرَةُ فخرَجُوا يَمْشُونَ » متفقٌ عليه.

12. Abdullah Ibn Ômar Ibn al Khattab (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Num tempo anterior ao vosso, houve três homens que iniciaram uma marcha. Chegada a noite, decidiram refugiar-se em uma gruta; porém, uma vez dentro dela, uma rocha rolou da montanha e fechou a saída da gruta. Então disseram entre si: 'Não há como escaparmos desta gruta, a não ser rogando a Deus e invocando as nossas boas obras.' Um deles disse: 'Deus meu, eu tinha em minha casa os meus pais, e eram muito velhos. Não permitia que ninguém da minha própria família tomasse do leite recém-ordenhado antes que eles. Aconteceu que um dia me distanciei muito de casa em busca de lenha. Quando voltei, estavam dormindo, e assim ordenhei as vacas enquanto dormiam. Não quis despertá-los, nem queria oferecer o leite à minha família ou aos servos, antes que a eles. Por isso fiquei esperando – vasilha em punho – que eles despertassem, até que clareou o dia, enquanto meus filhos reclamavam, incessantemente, a meus pés, o leite. Foi então que meus pais despertaram e tomaram o seu leite. Deus meu, se o que fiz foi em busca do Teu beneplácito, então alivia-nos desta situação e livra-nos desta rocha!' A rocha se afastou um pouco, sem que eles pudessem sair. Disse o segundo: 'Deus meu, tinha eu uma prima a quem amava mais do que a ninguém. Tentava persuadi-la a que se entregasse a mim, mas ela se negava. E, num ano de grande seca, veio a mim pedindo ajuda. Dei-lhe cento e vinte moedas de ouro, com a condição de que não resistisse aos meus desejos, e ela o aceitou. Quando estava a ponto de tomá-la, ela exclamou: 'Tem piedade e teme a Deus! não me tomes, senão de um modo lícito!' Foi então quando me retraí, mantendo o meu amor por ela, e deixando com ela as moedas de ouro que lhe havia entregado. Deus meu, se o que fiz foi em busca do Teu beneplácito, então alivia-nos desta situação!' A rocha se afastou mais um pouco, mas ainda não podiam sair. Disse o terceiro: 'Deus meu, havia contratado trabalhadores, e lhes paguei todos os seus salários, com exceção de um que havia partido sem nada cobrar. Então eu investi o salário dele, o qual rendeu grandes benefícios. Depois de algum tempo, aquele operário regressou, e disse: 'Ó servo de Deus, entrega-me o meu salário!' ao que respondi: Tudo o que vês provém do teu salário. Todos estes camelos, todas estas vacas, estas ovelhas e estes escravos são teus. Ele replicou: 'Ó servo de Deus, não zombes de mim!' e eu lhe respondi: Não estou zombando de ti. E eis que ele levou tudo o que lhe foi apresentado, sem nada deixar. Deus meu, se o que fiz foi em busca do Teu beneplácito, então alivia-nos desta situação.' Foi então que a rocha se afastou de vez, e aqueles homens saíram, caminhando com seus próprios pés." (Mutaffac Alaih).

٢- باب التوبة

CAPÍTULO 2

O ARREPENDIMENTO

قال العلماء: التوبة واجبة مِنْ كل ذنب. فإن كانت المعصية بين العبد وبين الله تعالى لا تتعلق بحق آدمي فلها ثلاثة شروط: أحدها أن يقلع عَنْ المعصية، والثاني أن يندم عَلَى فعلها، والثالث أن يعزم أن لا يعود إليها أبدا؛ فإن فقد أحد الثلاثة لم تصح توبته. وإن كانت المعصية تتعلق بآدمي فشروطها أربعة: هذه الثلاثة وأن يبرأ مِنْ حق صاحبها. فأن كانت مالا أو نحوه رده إليه، وإن كان حد قذف ونحوه مكنه مِنْه أو طلب عفوه، وإن كانت غيبة استحله مِنْها. ويجب

أن يتوب مِنْ جميع الذنوب، فإن تاب مِنْ بعضها صحت توبته عند أهل الحق مِنْ ذلك الذنب وبقى عليه الباقي. وقد تظاهرت دلائل الكتاب والسنة وإجماع الأمة عَلَى وجوب التوبة.

Os sábios disseram: "É obrigatório o indivíduo arrepender-se de todo pecado cometido. Se o pecado for em relação a Deus, Exaltado seja, não implicando no direito de alguma pessoa, o arrependimento possui três condições:

1. Parar de cometer o pecado.

2. Arrepender-se de tê-lo cometido.

3. Decidir-se a não cometê-lo novamente. Se uma das condições não for preenchida, o arrependimento não será válido.

Se o pecado for em detrimento de alguma pessoa, o arrependimento terá quatro condições: as três citadas atrás, mais o libertar-se das dívida; se for em dinheiro ou coisa semelhante, deverá pagá-la. Se for uma injúria, deverá colocar-se nas mãos da pessoa injuriada ou pedir o seu perdão. Se for uma calúnia, deverá desmenti-la, e deverá arrepender-se de todos os pecados. Se se arrepender de uma parte deles, o seu arrependimento será aceito pelo que ele se arrependeu, e ficará devendo o arrependimento pelo resto. Há muitos exemplos no Alcorão, na Sunna, e no acordo ao consenso dos sábios quanto à necessidade do arrependimento.

قال الله تعالى: { وتوبوا إِلَى الله جميعا أيها المؤمنون لعلكم تفلحون }.

Deus, o Altíssimo, diz:

"**Ó crentes, voltai-vos todos, arrependidos, a Deus, a fim de que vos salveis!**" (Alcorão Sagrado, 24:31).

وقال تعالى: { استغفروا ربكم ثم توبوا إليه } .

E diz: "**Implorai o perdão de vosso Senhor e voltai-vos a Ele, arrependidos**" (Alcorão Sagrado, 11:3).

وقال تعالى: { يا أيها الذين آمنوا توبوا إِلَى الله توبة نصوحا } .

E diz mais

"**Ó crentes, voltai, sinceramente arrependidos, a Deus**" (Alcorão Sagrado, 66:8).

١٣- وعَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه قال : سَمِعتُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « والله إِنِّي لأَسْتَغْفِرُ الله ، وَأَتُوبُ إِلَيْه ، في اليَوْمِ ، أَكثر مِنْ سَبْعِين مرَّةً » رواه البخاري .

13. Abu Huraira (R) relatou: "Ouvi o Mensageiro de Deus (S), que dizia: 'Por Deus, todos os dias peço perdão a Deus, e me arrependo perante Ele mais de setenta vezes.'" (Bukhári)

١٤- وعن الأَغَرِّ بْن يَسار المزنِيّ رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يا أَيُّها النَّاس تُوبُوا إِلى اللهِ واسْتغْفرُوهُ فإِني أَتوبُ في اليَوْمِ مائة مَرَّة » رواه مسلم .

14. Al Agharri Ibn Yasar al Muzanni (R) relatou: "O Mensageiro de Deus (S) disse: 'Ó humanos, arrependei-vos perante Deus, e implorai o Seu perdão, pois eu me arrependo perante Ele cem vezes ao dia.'" (Musslim)

١٥- وعنْ أبي حَمْزَةَ أَنَس بن مَالِكٍ الأَنْصَارِيّ خَادِمِ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : للَّهُ أَفْرحُ بتوبةِ عَبْدِهِ مِنْ أَحَدِكُمْ سقطَ عَلَى بعِيرِهِ وقد أَضلَّهُ في أَرضٍ فَلاةٍ متفقٌ عليه .

وفي رواية لمسْلمٍ : « للَّهُ أَشدُّ فرحاً بِتَوْبةِ عَبْدِهِ حِين يتُوبُ إِلْيهِ مِنْ أَحَدِكُمْ كان عَلَى راحِلَتِهِ بِأَرْضٍ فلاةٍ ، فانْفلتتْ مِنْهُ وعلَيْها طعامُهُ وشرَابُهُ فأَيِسَ مِنْهَا ، فأَتَى شَجَرةً فاضْطَجَعَ في ظِلِّهَا، وقد أَيِسَ مِنْ رَاحِلتِهِ ، فَبَيْنما هوَ كَذَلِكَ إِذْ هُوَ بِها قَائِمة عِنْدَهُ ، فَأَخذ بِخطامِهَا ثُمَّ قَالَ مِنْ شِدَّةِ الفَرحِ : اللَّهُمَّ أَنت عبْدِي وأَنا ربُّكَ، أَخْطَأَ مِنْ شِدَّةِ الفرح » .

15. Anas Ibn Málik al Ansári (R) relatou: "O Mensageiro de Deus (S) disse: 'Certamente Deus fica mais comprazido com o arrependimento de um servo Seu, do que um de vós ao encontrar o seu camelo, depois de o haver perdido no deserto.'" (Mutaffac Alaih)

A versão de Musslim, para o mesmo hadice, acrescenta: "Deus fica mais comprazido com o arrependimento de um servo Seu, do que um de vós que, estando num local ermo, com sua montaria, que lhe escapa, levando seu alimento e sua bebida. Ao sentar-se debaixo de uma árvore, sem nenhuma esperança de encontrá-la, a vê aparecer à sua frente. Ele agarra-a pelo cabresto e, devido a sua extrema alegria: 'Ó Deus, és o meu servo e eu sou o Teu senhor'. Ele comete esse lapso devido à extrema alegria."

١٦- وعن أبي مُوسى عَبْدِ اللَّهِ بنِ قَيْسٍ الأَشْعَرِيّ ، رضِي الله عنه ، عن النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: « إِن الله تعالى يبْسُطُ يدهُ بِاللَّيْلِ ليتُوب مُسيءُ النَّهَارِ وَيبْسُطُ يَدهُ بالنَّهَارِ ليَتُوبَ مُسِيءُ اللَّيْلِ حتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ مِن مغْرِبِها » رواه مسلم .

16. Abdullah Ibn Cais al Ach'ari (R) relatou: "O Mensageiro de Deus (S) disse: 'Deus, o Altíssimo, estende Sua mão, à noite, para que se arrependa o malfeitor do que tenha cometido durante o dia, e estende Sua mão, de dia, para que se arrependa o malfeitor do que tenha cometido durante a noite. E, assim, até que o sol saia do seu poente.'" (Musslim)

١٧- وعَنْ أبي هُرَيْرةَ رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ تاب قَبْلَ أَنْ تطلُعَ الشَّمْسُ مِنْ مغْرِبِهَا تَابَ الله علَيْه » رواه مسلم .

17. Abu Huraira (R) relatou: "O Mensageiro de Deus (S) disse: 'Quanto àquele que se arrepende antes que o sol saia do seu poente, Deus aceitará o seu arrependimento e o perdoará.'" (Musslim)

١٨- وعَنْ أبي عَبْدِ الرَّحْمن عَبْدِ اللَّهِ بن عُمرَ بن الخطَّاب رضي الله عنهما عن النَّبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: «إِنَّ الله عزَّ وجَلَّ يقْبَلُ توْبة العبْدِ مَالَمْ يُغرْغِرِ» رواه الترمذي وقال: حديث حسنٌ .

18. Abdullah Ibn Ômar Ibn al Khattab (R) relatou: "O Profeta (S) disse: 'O Deus Todo-Poderoso aceitará o arrependimento do Seu servo, se este não se encontrar nos últimos alentos da sua vida.'" (Tirmizi)

١٩- وعَنْ زِرّ بْنِ حُبَيْشٍ قَال : أَتيْتُ صفْوانَ بْنِ عسَّالٍ رضِي الله عنْهُ أَسْأَلُهُ عن الْمَسْحِ عَلَى الْخُفَّيْنِ فقال : مَا جَاءَ بِكَ يَا زِرُّ ؟ فقُلْتُ : ابْتغَاءُ الْعِلْمِ ، فقَال: إِنَّ الْملائِكَةَ تَضَعُ أَجْنِحتِها لِطَالِبِ الْعِلْمِ رِضاء بمَا يَطلُبُ ، فَقلْتُ : إِنَّه قدْ حَكَّ في صدْرِي الْمسْحُ عَلَى الْخُفَّيْنِ بَعْدَ الْغَائِطِ والْبوْلِ ، وكُنْتَ امْرَءاً مِنْ أَصْحاب النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَجئْت أَسْأَلُكَ : هَلْ سمِعْتَهُ يذْكرُ في ذَلِكَ شيْئاً ؟ قال : نعَمْ كانَ يأْمُرنا إذا كُنا سفراً أوْ مُسافِرين أَن لا ننْزعَ خفافَنا ثلاثة أَيَّامٍ ولَيَالِيهنَّ إِلاَّ مِنْ جنَابةٍ ، لكِنْ مِنْ غائطٍ وبوْلٍ ونوْمٍ . فقُلْتُ : هَل سمِعتهُ يذكُر في الْهوى شيْئاً ؟ قال : نعمْ كُنَّا مَع رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في سفرٍ ، فبيْنا نحنُ عِنْدهُ إِذ نادَاهُ أَعْرابي بصوْتٍ له جهوريٍّ : يا مُحَمَّدُ ، فأَجَابهُ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نحْوا مِنْ صَوْتِه : «هاؤُمْ» فقُلْتُ لهُ : وَيْحَكَ اغْضُضْ مِنْ صَوْتِكَ فإِنَّك عِنْد النَّبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وقدْ نُهِيت عَنْ هذا ، فقال : والله لا أَغضُضُ : قَالَ الأَعْرابِيُّ : الْمَرْءُ يُحِبُّ الْقَوم ولَمَّا يلْحق بِهِمْ؟ قال النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «الْمرْءُ مع منْ أَحَبَّ يَوْمَ الْقِيامةِ » فما زَالَ يُحدِّثُنَا حتَّى ذكر باباً من الْمَغْرب مَسيرةُ عرْضِه أوْ يسِير الرَّاكِبُ في عرْضِهِ أَرْبَعِينَ أَوْ سَبْعِينَ عَاماً. قَالَ سُفْيانُ أَحدُ الرُّوَاةِ . قِبل الشَّامِ خلقَهُ اللَّهُ تعالى يوْم خلق السموات والأَرْضَ مفْتوحاً لِلتَّوبة لا يُغلقُ حتَّى تَطلُعَ الشَّمْسُ مِنْهُ » رواه التِّرْمذي وغيره وقال : حديث حسن صحيح .

19. Zirr Ibn Hubaich (R) relatou: "Fui ter com o Safwan Ibn Assal (R) para inquirir acerca de *massh* (passar a mão molhada sobre os pés calçados), no ato da ablução. Ele me perguntou: 'Ó Zirr, o que te traz aqui?' Eu respondi que era a obtenção do conhecimento. Ele disse: 'Os anjos abrem suas asas, de prazer, por aqueles que buscam o conhecimento sobre o que desejam saber!' Eu lhe disse que alguma dúvida pairava na minha mente concernente ao massh, no ato da ablução, após a pessoa ter estado na privada, ou urinado. Uma vez que tu és um dos companheiros do Profeta (S),

eu vim ter contigo para te perguntar: ouviste-o dizer algo a esse respeito? Ele respondeu: 'Sim, ele nos orientou que, quando em viagem, não precisamos tirar os calçados para lavar os pés, no ato da ablução, por três dias e noites consecutivos, exceto após termos tido relação com nossas esposas. Em outros casos, por exemplo, no dormirmos, no fazermos as necessidades fisiológicas, etc., o mero passar da mão sobre os calçados será suficiente.' Depois, mudando de assunto, eu perguntei a ele: Será que ouviste alguma coisa sobre o amor? Ele respondeu: 'Estávamos com o Profeta (S), no meio duma viagem, quando um beduíno o chamou num tom alto e rústico; o Profeta (S) respondeu ao homem quase no mesmo tom, dizendo que ele ali estava. Eu disse para o beduíno: Maldito sejas, não levantes a voz na presença dele (S) – assim Deus nos havia orientado. Replicando-me, ele disse que não iria abrandar o tom da sua voz e, dirigindo-se ao Profeta (S) perguntou o que ele (S) achava do homem que amava um povo, mas não era admitido no seu seio, ao que o Profeta (S) respondeu que no Dia do Julgamento, a pessoa irá estar na companhia daqueles a quem ama. Então, ele continuou a conversar conosco, até mencionar uma porta, em algum lugar no Ocidente, cuja largura de ambas as extremidades poderia ser coberta por um cavaleiro, em quarenta ou setenta anos." Sufian, que é um dos narradores deste hadice, acrescentou: "Essa porta se encontra na direção da Síria. Deus criou essa porta juntamente com os céus e a terra. Ela permanecerá aberta para o arrependimento e não se fechará até que o sol nasça no Ocidente." (Tirmizi e outros).

٢٠- وعنْ أبي سعِيدٍ سَعْد بْنِ مالك بْنِ سِنانٍ الْخُدْرِيّ رضي الله عنه أَن نَبِيَّ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « كان فِيمنْ كَانَ قَبْلكُمْ رَجُلٌ قتل تِسْعةً وتِسْعين نفْساً ، فسأَل عن أَعلَم أَهْلِ الأَرْضِ فدُلَّ على راهِبٍ ، فَأَتَاهُ فقال : إِنَّهُ قَتَل تِسعةً وتسعِينَ نَفْساً ، فَهلْ لَهُ مِنْ توْبَةٍ ؟ فقال: لا فقتلَهُ فكمَّلَ بِهِ مِائةً ثمَّ سأَلَ عن أعلم أهلِ الأرضِ ، فدُلَّ على رجلٍ عالِمٍ فقال: إنهَ قَتل مائةَ نفسٍ فهلْ لَهُ مِنْ تَوْبةٍ ؟ فقالَ: نَعَمْ ومنْ يحُولُ بيْنَهُ وبيْنَ التوْبة ؟ انْطَلِقْ إِلَى أَرْضِ كذا وكذا ، فإِنَّ بها أُنَاساً يعْبُدُونَ الله تعالى فاعْبُدِ الله مَعْهُمْ ، ولا تَرْجعْ إِلى أَرْضِكَ فإِنَّهَا أَرْضُ سُوءٍ ، فانطَلَق حتَّى إِذا نَصَف الطَّرِيقُ أَتَاهُ الْموْتُ فاختَصمتْ فيهِ مَلائكَةُ الرَّحْمَةِ وملاكَةُ الْعَذابِ . فقالتْ ملائكةُ الرَّحْمَةَ : جاءَ تائِباً مُقْبلا بِقلْبِهِ إِلى اللَّهِ تعالى ، وقالَتْ ملائكَةُ الْعذابِ : إِنَّهُ لمْ يَعْمَلْ خيْراً قطُّ ، فأَتَاهُمْ مَلكٌ في صُورَةِ آدمي فجعلوهُ بيْنهُمْ أَي حكماً فقال قيسوا ما بَيْن الأَرْضَين فإِلَى أَيَّتهما كَان أَدْنى فهْو لَهُ، فقاسُوا فوَجَدُوه أَدْنى إِلَى الأَرْضِ التي أَرَادَ فَقبَضْتهُ مَلائكَةُ الرَّحمةِ » متفقٌ عليه.

وفي روايةٍ في الصحيح : « فكَان إِلَى الْقرْيَةِ الصَّالحَةِ أَقْربَ بِشِبْرٍ ، فجُعِل مِنْ أَهْلِها » وفي رِواية في الصحيح : « فأَوْحَى اللَّهُ تعالَى إِلَى هَذِهِ أَن تَبَاعَدِى، وإِلى هَذِهِ أَن تَقرَّبِي وقَال : قِيسُوا مَا بيْنهمَا ، فَوَجدُوه إِلَى هَذِهِ أَقرَبَ بِشِبْرٍ فَغُفَرَ لَهُ » . وفي روايةٍ : « فنأَى بِصَدْرِهِ نَحْوهَا » .

20. Abu Saíd – Saad Ibn Málik Ibn Sinan al Khudri (R) relatou que o Profeta de Deus (S) disse: "Há muito tempo, houve um homem que tinha assassinado noventa e

nove pessoas. Esse homem buscou o mais sábio entre os habitantes da terra, e lhe indicaram um monge. Ao encontrar-se com este último, relatou-lhe que havia matado noventa e nove almas, e lhe perguntou se podia arrepender-se. O monge lhe respondeu que não. O homem então o matou, elevando para cem o número das suas vítimas. Outra vez procurou o mais sábio entre os habitantes da terra, e lho indicaram; ao encontrar-se com aquele sábio, relatou-lhe que havia matado cem pessoas, e lhe perguntou se poderia arrepender-se. O sábio respondeu: 'Sim; e quem será aquele que irá impedir o teu arrependimento? Dirige-te para tal e tal terra, onde há gente que adora a Deus, o Altíssimo, e adora tu a Deus com eles, e não voltes à tua terra, porque é a terra do mal.'

"O homem se dirigiu ao local indicado, mas, na metade do caminho, sobreveio-lhe a morte. Os anjos da misericórdia e os do tormento disputaram o seu caso. Os anjos da misericórdia alegaram: 'Ele vinha arrependido e com o coração dirigido para Deus, o Altíssimo.' Mas os anjos do tormento disseram: 'Nunca fez uma boa obra.' Foi então que se acercou deles outro anjo com a imagem de um humano, a quem elegeram como árbitro entre as duas partes. Este disse: 'Medi a distância entre as duas terras; a que estiver mais perto de onde se encontrava este homem será a dele.' Uma vez medida a distância, constataram que se encontrava mais perto da terra que buscava. Assim, ele foi levado pelos anjos da misericórdia." (Muttafac alaih)

٢١- وعَنْ عبْدِ اللَّهِ بنِ كَعْبِ بنِ مَالكٍ ، وكانَ قائِدَ كعْبٍ رضِيَ الله عنه مِنْ بَنِيهِ حِينَ عَمِيَ، قال : سَمِعْتُ كعْبَ بن مَالكٍ رضِي الله عنه يُحَدِّثُ بِحدِيثِهِ حِين تخَلَّف عَنْ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، في غزوةِ تبُوكَ . قَال كعْبٌ : لمْ أَتخلَّفْ عَنْ رسولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، في غَزْوَةٍ غَزَاها إلاَّ في غزْوَةِ تَبُوكَ ، غَيْر أَنِّي قدْ تخلَّفْتُ في غَزْوةِ بَدْرٍ ، ولَمْ يُعَاتَبْ أَحد تَخلَّف عنْهُ ، إِنَّما خَرَجَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم والمسْلِمُونَ يُرِيُدونَ عِيرَ قُرَيْش حتَّى جَمعَ الله تعالَى بيْنهُم وبيْن عَدُوِّهِمْ عَلَى غيْرِ ميعادٍ . وَلَقَدْ شهدْتُ مَعَ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ليْلَةَ العَقبَةِ حِينَ تَوَاثَقْنَا عَلَى الإِسْلامِ ، ومَا أُحِبُّ أَنَّ لِي بِهَا مَشهَدَ بَدْرٍ ، وإِن كَانتْ بدْرٌ أَذْكَرَ في النَّاسِ مِنهَا وكان من خبري حِينَ تخلَّفْتُ عَنْ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، في غَزْوَةِ تبُوك أَنِّي لَمْ أَكُنْ قَطُّ أَقْوَى ولا أَيْسَرَ مِنِّي حِينَ تَخلَّفْتُ عَنْهُ في تِلْكَ الْغَزْوَة ، واللَّهِ ما جَمعْتُ قبْلها رَاحِلتيْنِ قطُّ حتَّى جَمَعْتُهُما في تلك الْغَزوَةِ ، ولَمْ يكُن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُرِيدُ غَزْوةً إِلاَّ ورَّى بغَيْرِهَا حتَّى كَانَتْ تِلكَ الْغَزْوةُ ، فغَزَاها رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في حَرٍّ شَديدٍ ، وَاسْتَقْبَلَ سَفراً بَعِيداً وَمَفَازاً. وَاسْتَقْبَلَ عَدداً كَثيراً ، فجَلَّى للْمُسْلمِينَ أَمْرَهُمْ ليَتَأَهَّبوا أُهْبَةَ غَزْوِهِمْ فَأَخْبَرهُمْ بوَجْهِهِمُ الَّذي يُرِيدُ ، وَالْمُسْلِمُون مَع رسول الله كثِيرٌ وَلاَ يَجْمَعُهُمْ كِتَابٌ حَافِظٌ « يُرِيدُ بذلكَ الدِّيَوان » قال كَعْبٌ : فقلَّ رَجُلٌ يُرِيدُ أَنْ يَتَغَيَّبَ إِلاَّ ظَنَّ أَنَّ ذلكَ سَيَخْفى بِهِ مَالَمْ يَنْزِلْ فيهِ وَحْيٌ مِن اللَّهِ ، وغَزَا رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم تلكَ الغزوةَ حين طَابت الثِّمَارُ والظِّلالُ ، فَأَنا إِلَيْهَا أَصْعرُ ، فتجهَّز رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَالْمُسْلِمُون معهُ ، وطفِقْت أَغدو

لِكنْ أَتَجَهَّزَ معهُ فأَرْجعُ ولمْ أَقْض شيئاً ، وأَقُولُ في نَفْسى: أَنا قَادِرٌ علَى ذلك إِذا أَرَدْتُ، فلمْ يَزلْ يتمادى بي حتَّى اسْتمَرَّ بالنَّاسِ الْجِدُّ ، فأَصْبَحَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم غَادياً والْمُسْلِمُونَ معَهُ ، وَلَمْ أَقْضِ مِنْ جهازي شيْئاً ، ثُمَّ غَدَوْتُ فَرَجَعْتُ وَلَمْ أَقْض شَيْئاً ، فَلَمْ يزَلْ يَتمادَى بِي حَتَّى أَسْرعُوا وتَفَارَط الْغَزْوُ ، فَهَمَمْتُ أَنْ أَرْتَحِل فأَدْرَكَهُمْ ، فَيَالَيْتَني فَعلْتُ ، ثُمَّ لَمْ يُقَدَّرْ ذلك لي ، فَطفقتُ إِذَا خَرَجْتُ في النَّاسِ بَعْد خُرُوجِ رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُحْزُنُنِي أَنِّي لا أَرَى لِي أُسْوَةً ، إِلاَّ رَجُلاً مَغْمُوصاً عَلَيْه في النِّفاقِ ، أَوْ رَجُلاً مِمَّنْ عَذَرَ اللَّهُ تعالَى مِن الضُّعَفَاءِ ، ولَمْ يَذكُرني رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حتَّى بَلَغ تَبُوكَ ، فقالَ وَهُوَ جَالِسٌ في القوْمِ بتَبُوك : ما فَعَلَ كعْبُ بْنُ مَالكٍ ؟ فقالَ رَجُلٌ مِن بَنِي سلمِة : يا رسول الله حَبَسَهُ بُرْدَاهُ ، وَالنَّظرُ في عِطْفيْه . فَقال لَهُ مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ رضيَ اللَّهُ عنه . بِئس ما قُلْتَ ، وَاللَّهِ يا رسول الله مَا عَلِمْنَا علَيْهِ إِلاَّ خَيْراً ، فَسكَت رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم. فبَيْنَا هُوَ علَى ذلك رَأَى رَجُلاً مُبْيِضاً يَزُولُ به السَّرَابُ ، فقالَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : كُنْ أَبَا خَيْثمَةَ ، فَإِذا هوَ أَبُو خَيْثَمَةَ الأَنْصَاريُّ وَهُوَ الَّذي تَصَدَّقَ بصاع التَّمْر حين لمزَهُ المنافقون قَالَ كَعْبٌ : فَلَّما بَلَغني أَنَّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَدْ توَجَّهَ قَافلا منْ تَبُوكَ حَضَرَني بَثِّي ، فطفقتُ أَتذكَّرُ الكذِبَ وَأَقُولُ: بِمَ أَخْرُجُ من سَخطه غَداً وَأَسْتَعينُ عَلَى ذلكَ بِكُلِّ ذِي رَأْي مِنْ أَهْلي ، فَلَمَّا قِيلَ : إِنَّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قدْ أَظِلَّ قادماً زاحَ عَنِّي الْبَاطِلُ حَتَّى عَرَفتُ أَنِّي لم أَنج مِنْهُ بِشَيءٍ أَبَداً فَأَجْمَعْتُ صِدْقَهُ ، وأَصْبَحَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَادماً ، وكان إِذا قدمَ مِنْ سَفَرٍ بَدَأَ بالْمَسْجد فرَكعَ فيه رَكْعَتَيْنِ ثُمَّ جَلس للنَّاس ، فلمَّا فعل ذَلك جَاءَهُ الْمُخلَّفُونَ يعْتذرُون إِلَيْه وَيَحْلفُون لَهُ ، وكانوا بضعاً وثَمَانين رَجُلا فقبل منْهُمْ عَلانيَتهُمْ وَاسْتغفَر لهُمْ وَوَكلَ سَرَائرَهُمْ إِلى الله تعَالى . حتَّى جئْتُ ، فلمَّا سَلَمْتُ تبسَّم تبَسُّم الْمُغْضب ثمَّ قَالَ : تَعَالَ، فجئتُ أَمْشي حَتى جَلَسْتُ بيْن يَدَيْهِ ، فقالَ لِي : مَا خَلَّفَكَ ؟ أَلَمْ تكُنْ قد ابْتَعْتَ ظَهْرَك، قَالَ قُلْتُ : يَا رَسُولَ الله إِنِّي واللَّه لَوْ جلسْتُ عنْد غيْرِكَ منْ أَهْلِ الدُّنْيَا لَرَأَيْتُ أَني سَأَخْرُج منْ سَخَطه بعُذْرٍ ، لقدْ أُعْطيتُ جَدَلا ، وَلَكنِّي وَاللَّه لقدْ عَلمْتُ لَئن حَدَّثْتُكَ الْيَوْمَ حديث كَذبٍ ترْضى به عنِّي لَيُوشكَنَّ اللَّهُ يُسْخطك عليَّ ، وإِنْ حَدَّثْتُكَ حَديث صدْقٍ تجدُ علَيَّ فيه إِنِّي لأَرْجُو فِيه عُقْبَى الله عَزَّ وَجلَّ ، واللَّه ما كان لِي من عُذْرٍ ، واللَّهِ مَا كُنْتُ قَطُّ أَقْوَى وَلا أَيْسر مِنِّي حِينَ تَخلفْتُ عَنك قَالَ : فقالَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَمَّا هذَا فقَدْ صَدَقَ ، فَقُمْ حَتَّى يَقْضيَ اللَّهُ فيكَ » وسَارَ رِجَالٌ مِنْ بَنِي سَلمة فاتَّبعُوني ، فقالُوا لِي : واللَّهِ مَا عَلِمْنَاكَ

أَذنْبتَ ذَنْباً قبْل هذَا ، لقَدْ عَجزتَ في أن لا تَكُون اعتذَرْت إِلَى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بمَا اعْتَذَرَ إِلَيهِ الْمُخَلَّفُون فقَدْ كَانَ كافِيَكَ ذنْبكَ اسْتِغفارُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لَك . قَالَ : فوالله ما زَالُوا يُؤَنِّبُونني حتَّى أَرَدْت أَنْ أَرْجِعَ إِلى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فأَكْذِب نفسْي ، ثُمَّ قُلتُ لهُم : هَلْ لَقِيَ هَذا معِي مِنْ أَحدٍ ؟ قَالُوا : نَعَمْ لقِيَهُ معك رَجُلان قَالا مِثْلَ مَا قُلْتَ ، وقيل لَهمَا مِثْلُ مَا قِيلَ لكَ ، قَال قُلْتُ : مَن هُمَا ؟ قالُوا : مُرارةُ بْنُ الرَّبِيع الْعَمْرِيُّ ، وهِلال ابْن أُميَّةَ الْوَاقِفِيُّ ؟ قَالَ : فَذكَروا لِي رَجُلَيْنِ صَالِحَيْن قدْ شَهِدا بدْراً فِيهِمَا أُسْوَةٌ . قَالَ : فَمَضيْت حِينَ ذَكَروهُمَا لِي .

وَنَهَى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عن كَلامِنَا أَيُّهَا الثلاثَةُ مِن بَين من تَخَلَّف عَنهُ ، قالَ : فاجْتَنبَنا النَّاس أَوْ قَالَ: تَغَيَّرُوا لَنَا حَتَّى تَنَكَّرت لِي في نفسي الأَرْضُ ، فَمَا هيَ بالأَرْضِ التي أَعْرِفُ ، فَلَبِثْنَا عَلَى ذَلكَ خمْسِينَ ليْلَةً . فأَمَّا صَاحباي فَاستَكَانَا وَقَعَدَا في بُيُوتهمَا يَبْكيَانِ وأَمَّا أَنَا فَكُنتُ أَشَبَّ الْقَوْمِ وَأَجْلَدَهُمْ ، فَكُنتُ أَخْرُج فَأَشهَدُ الصَّلاة مَعَ الْمُسْلِمِينَ، وَأَطُوفُ في الأَسْوَاقِ وَلا يُكَلِّمُنِي أَحدٌ ، وآتِي رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فأُسَلِّمُ عَلَيْهِ ، وَهُو في مجْلِسِهِ بعدَ الصَّلاةِ ، فَأَقُولُ في نفسِي : هَل حَرَّكَ شفتَيهِ بردِّ السَّلامِ أَم لاَ ؟ ثُمَّ أُصلِّي قريباً مِنهُ وأُسَارِقُهُ النَّظَرَ ، فَإِذَا أَقبَلتُ على صلاتِي نَظر إِلَيَّ ، وإِذَا الْتَفَتُّ نَحْوَهُ أَعْرَضَ عَنِّي ، حَتى إِذا طَال ذلكَ عَلَيَّ مِن جَفْوَةِ الْمُسْلمينَ مشَيْت حَتَّى تَسوَّرْت جدارَ حَائط أبي قَتَادَةَ وَهُوَا ابْن عَمِّي وأَحبُّ النَّاسَ إِلَيَّ ، فَسلَّمْتُ عَلَيْهِ فَواللَّهِ مَا رَدَّ عَلَيَّ السَّلامَ ، فَقُلْت لَه : يا أَبَا قتادَة أَنْشُدكَ باللَّه هَلْ تَعْلَمُني أُحبُّ الله وَرَسُولَه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ؟ فَسَكَتَ، فَعُدت فَنَاشَدتُه فَسكَتَ ، فَعُدْت فَنَاشَدْته فَقَالَ : الله ورَسُولُهُ أَعْلَمُ . فَفَاضَتْ عَيْنَايَ ، وَتَوَلَّيْتُ حَتَّى تَسَوَّرتُ الْجَدَارَ

فبَيْنَا أَنَا أَمْشي في سُوقِ المدينةِ إِذَا نَبَطيٌّ منْ نبطِ أَهْلِ الشَّام مِمَّنْ قَدِمَ بالطَّعَامِ يبيعُهُ بالمدينةِ يَقُولُ : مَنْ يَدُلُّ عَلَى كعْبِ بْنِ مَالكٍ ؟ فَطَفقَ النَّاسُ يشيرون له إِلَى حَتَّى جَاءَني فَدَفَعَ إِلى كتَاباً منْ مَلِكِ غَسَّانَ ، وكُنْتُ كَاتِباً . فَقَرَأْتُهُ فَإِذَا فيهِ : أَمَّا بَعْدُ فَإِنَّهُ قَدْ بلَغَنَا أَن صاحِبَكَ قدْ جَفاكَ ، ولمْ يجْعلْك اللَّهُ بدَارِ هَوَانٍ وَلا مَضْيعَةٍ ، فَالْحَقْ بِنا نُوَاسِك ، فَقلْت حِين قرأْتُهَا: وَهَذِهِ أَيْضاً من الْبَلاءِ فَتَيمَّمْتُ بِهَا التَّنُّور فَسَجرْتُهَا .

حَتَّى إِذَا مَضَتْ أَرْبَعُون مِن الْخَمْسِينَ وَاسْتَلْبَثِ الْوَحْيُ إِذَا رسولِ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَأْتِيني ، فَقَالَ: إِنَّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَأْمُرُكَ أَنْ تَعْتزِلَ امْرأَتكَ ، فقُلْتُ: أُطَلِّقُهَا ، أَمْ مَاذا أَفعْلُ ؟ قَالَ: لا بَلْ اعتزِلْهَا فلا تقربَنَّهَا ، وَأَرْسلَ إِلى صَاحِبيَّ بِمِثْلِ ذلِكَ .

فَقُلْتُ لامْرَأَتِي : الْحَقِي بِأَهْلكِ فَكُونِي عِنْدَهُمْ حَتَّى يَقْضِيَ اللهُ في هذَا الأَمر ، فَجَاءَت امْرأَةُ هِلالِ بْنِ أُمَيَّةَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقالتْ لَهُ : يا رسول الله إِنَّ هِلالَ بْنَ أُمَيَّةَ شَيْخٌ ضَائعٌ ليْسَ لَهُ خادِمٌ ، فهلْ تَكْرهُ أَنْ أَخْدُمهُ ؟ قال : لا، وَلَكِنْ لا يَقْربَنَّك . فَقَالَتْ : إِنَّهُ وَاللَّه مَا بِهِ مِنْ حَركةٍ إِلَى شَيءٍ ، وَوَاللَّه ما زَالَ يَبْكِي مُنْذُ كَانَ مِنْ أَمْرِهِ مَا كَانَ إِلَى يَوْمِهِ هَذَا . فَقَال لِي بعْضُ أَهْلِي: لَو اسْتأَذنْت رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في امْرَأَتِك ، فقَدْ أَذن لامْرأَةِ هِلالِ بْنِ أُمَيَّةَ أَنْ تَخْدُمَهُ؟ فقُلْتُ: لا أَسْتَأْذِنُ فِيهَا رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، ومَا يُدْريني مَاذا يَقُولُ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذَا اسْتَأْذَنْتُهُ فِيهَا وَأَنَا رَجُلٌ شَابٌّ فلَبِثْتُ بِذلك عشْر ليالٍ ، فَكَمُلَ لَنا خمْسُونَ لَيْلَةً مِنْ حينَ نُهي عَنْ كَلامنا .

ثُمَّ صَلَّيْتُ صَلاَةَ الْفَجْرِ صباحَ خمْسينَ لَيْلَةً عَلَى ظهْرِ بَيْتٍ مِنْ بُيُوتِنَا ، فَبينَا أَنَا جَالسٌ عَلَى الْحال التي ذكَر اللَّهُ تعالَى مِنَّا ، قَدْ ضَاقَتْ عَلَيَّ نَفْسِي وَضَاقَتْ عَليَّ الأَرضُ بمَا رَحُبَتْ، سَمِعْتُ صَوْتَ صَارِخٍ أوفي عَلَى سَلْعٍ يَقُولُ بأَعْلَى صَوْتِهِ : يَا كَعْبُ بْنَ مَالِكٍ أَبْشِرْ، فخرَرْتُ سَاجِداً ، وَعَرَفْتُ أَنَّهُ قَدْ جَاءَ فَرَجٌ فَآذَنَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم النَّاس بِتوْبَةِ الله عَزَّ وَجَلَّ عَلَيْنَا حِين صَلَّى صَلاة الْفجْرِ فذهَبَ النَّاسُ يُبَشِّرُوننا ، فذهَبَ قِبَلَ صَاحِبَيَّ مُبَشِّرُونَ ، وركض رَجُلٌ إِليَّ فرَساً وَسَعَى ساعٍ مِنْ أَسْلَمَ قِبَلِي وَأَوْفَى عَلَى الْجَبلِ ، وكَان الصَّوْتُ أَسْرَعَ مِنَ الْفَرَسِ ، فلمَّا جَاءَنِي الَّذي سمِعْتُ صوْتَهُ يُبَشِّرُنِي نَزَعْتُ لَهُ ثَوْبَيَّ فَكَسَوْتُهُمَا إِيَّاهُ ببشارَته واللَّه ما أَمْلِكُ غَيْرَهُمَا يوْمَئذٍ ، وَاسْتَعَرْتُ ثَوْبَيْنِ فَلَبسْتُهُمَا وانْطَلَقتُ أَتَأَمَّمُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَتَلَقَّانِي النَّاسُ فَوْجاً فَوْجاً يُهَنِّئُونني بِالتَّوْبَةِ وَيَقُولُون لِي : لِتَهْنِكَ تَوْبَةُ الله عَلَيْكَ، حتَّى دَخَلْتُ الْمَسْجِدَ فَإِذَا رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم جَالِسٌ حَوْلَهُ النَّاسُ ، فَقَامَ طلْحَةُ بْنُ عُبَيْد الله رضي الله عنه يُهَرْوِل حَتَّى صَافَحَنِي وهَنَّأَنِي ، واللَّه مَا قَامَ رَجُلٌ مِنَ الْمُهاجِرِينَ غَيْرُهُ ، فَكَان كَعْبٌ لا يَنْساهَا لِطَلحَة . قَالَ كَعْبٌ : فَلَمَّا سَلَّمْتُ عَلَى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قال: وَهوَ يَبْرُقُ وَجْهُهُ مِنَ السُّرُور أَبْشِرْ بِخَيْرِ يَوْمٍ مَرَّ عَلَيْكَ ، مُذْ ولَدَتْكَ أُمُّكَ ، فقُلْتُ : أمِنْ عِنْدِكَ يَا رَسُول اللَّهِ أَم مِنْ عِنْد الله ؟ قَالَ : لاَ بَلْ مِنْ عِنْد الله عَز وجَلَّ ، وكانَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذَا سُرَّ اسْتَنارَ وَجْهُهُ حتَّى كَأَنَّ وجْهَهُ قِطْعَةُ قَمر، وكُنَّا نعْرِفُ ذلِكَ مِنْهُ، فلَمَّا جلَسْتُ بَيْنَ يدَيْهِ قُلتُ: يَا رسول اللَّهِ إِنَّ مِنْ تَوْبَتِي أَنْ أَنْخَلِعَ مِن مَالي صدَقَةً إِلَى اللَّهِ وإِلَى رَسُولِهِ .

فَقَالَ رَسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : أَمْسِكْ عَلَيْكَ بَعْضَ مَالِكَ فَهُوَ خَيْر لَكَ ، فَقُلْتُ إِنِّي أُمْسِكُ سَهْمِي الَّذي بِخَيْبَر . وَقُلْتُ : يَا رَسُولَ الله إِن الله تَعَالىَ إِنَّما أَنْجَانِي بالصدق ، وَإِنْ مِنْ

تَوْبَتِي أَن لا أُحدِّثَ إِلاَّ صِدْقاً ما بَقِيتُ ، فوا لله ما علِمْتُ أحداً مِنَ المسلمِين أَبْلاَهُ اللَّهُ تَعَالَى في صِدْق الْحَديث مُنذُ ذَكَرْتُ ذَلكَ لرِسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَحْسَنَ مِمَّا أَبْلاَنِي اللَّهُ تَعَالَى ، وَاللَّهِ مَا تَعمّدْت كِذْبَةً مُنْذُ قُلْت ذَلِكَ لرَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِلَى يَوْمِي هَذَا، وَإِنِّي لأَرْجُو أَنْ يَحْفظني اللَّهُ تَعَالى فِيمَا بَقِي ، قَالَ : فَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى : { لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ والأَنْصَارِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ } حَتَّى بَلَغَ : { إِنَّه بِهِمْ رَءُوفٌ رَحِيمٌ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَعَلَى الثَّلاَثةِ الَّذينَ خُلِّفُوا حَتَّى إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ الأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ } حتى بلغ: { اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادقين } [التوبة : ١١٧ ، ١١٩] .

قالَ كَعْبٌ : واللَّهِ مَا أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيَّ مِنْ نِعْمَةٍ قَطُّ بَعْدَ إِذْ هَدانِي اللَّهُ لِلإِسْلام أَعْظَمَ في نَفسِي مِنْ صِدْقي رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَن لاَّ أَكُونَ كَذَبْتُهُ ، فأهلكَ كَمَا هَلَكَ الَّذِينَ كَذَبُوا إِن الله تَعَالَى قَالَ للَّذِينَ كَذَبُوا حِينَ أَنزَلَ الْوَحْيَ شَرَّ مَا قَالَ لأحدٍ ، فَقَالَ اللَّهُ تَعَالَى : {سيَحلِفون بِاللَّه لَكُمْ إِذَا انْقَلَبْتُم إِلَيْهِم لتُعْرِضوا عَنْهُمْ فأَعْرِضوا عَنْهُمْ إِنَّهُمْ رِجْس ومَأواهُمْ جَهَنَّمُ جَزاءً بِمَا كَانُوا يكْسبُون . يَحْلِفُونَ لَكُمْ لِتَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنْ ترْضَوْا عَنْهُمْ فَإِن الله لاَ يَرْضَى عَنِ الْقَوْم الفاسقينَ } [التوبة ٩٥ ، ٩٦] .

قال كَعْبٌ : كنَّا خُلِّفْنَا أَيُّهَا الثَّلاَثَةُ عَنْ أَمْر أُولِئَكَ الَّذِينَ قَبِلَ مِنْهُمْ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حِينَ حَلَفوا لَهُ ، فبايعَهُمْ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمْ ، وأَرْجَأَ رَسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَمْرَنا حَتَّى قَضَى اللَّهُ تَعَالَى فِيهِ بِذَلكَ ، قَالَ الله تَعَالَى : { وَعَلَى الثَّلاَثَةِ الَّذِينَ خُلِّفُوا } .

وليْسَ الَّذي ذَكَرَ مِمَّا خُلِّفنا تَخَلُّفُنا عَن الغزو ، وَإِنَّمَا هُوَ تَخْلَيفهُ إِيَّانَا وإرجاؤُهُ أَمْرَنَا عَمَّنْ حَلَفَ لَهُ واعْتذَرَ إِلَيْهِ فَقَبِلَ مِنْهُ . مُتَّفَقٌ عليه .

وفي رواية « أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم خَرَجَ في غَزْوةِ تَبُوك يَوْمَ الخميسِ ، وَكَان يُحِبُّ أَنْ يَخْرُجَ يَوْمَ الخميس » .

وفي رِوَايةٍ : « وَكَانَ لاَ يَقدُمُ مِنْ سَفَرٍ إِلاَّ نَهَاراً في الضُّحَى . فَإِذَا قَدِم بَدَأَ بالمسجدِ فصلَّى فِيهِ رَكْعتيْنِ ثُمَّ جَلَس فِيهِ » .

21. Abdullah Ibn Kaab (R), que se tornara guia de seu pai quando este ficara cego, reconta o que ouviu de seu pai, Kaab Ibn Málik, o pleno relato do incidente de o seu pai não acompanhar o Profeta (S) quando ele empreendeu a campanha de Tabuk. Kaab disse: “Eu havia acompanhado o Profeta (S) em todas as campanhas, menos na de Tabuk. Também não me pude juntar ao Profeta (S) na batalha de Badr – e nesse caso não havia a questão de qualquer castigo –, porque o Profeta e os muçulmanos tinham em vista apenas o reconhecimento da caravana coraixita, sem intenção nenhuma de

lutarem. Mas ocorreu que Deus fez acontecer, inesperadamente, uma colisão entre eles. Eu estava presente com o Profeta (S), mas não quero comparar a minha presença em Aqaba com a minha presença em Badr, por toda a fama de Badr, embora em Aqaba nós jurássemos solenemente permanecermos firmes no Islam. Com respeito ao meu fracasso em acompanhar o Profeta (S) na campanha de Tabuk, vou elucidar os meus pontos. Eu estava com boa saúde e tinha dinheiro considerável, no tempo da campanha, mais do que em qualquer outra ocasião. Naquele tempo eu possuía dois camelos de montaria – e nunca antes havia tido dois. Quando o Profeta (S) se decidiu pela campanha, ele não descobriu o fato, senão no último momento. Primeiramente, naquela ocasião, a estação estava impiedosamente quente, a viagem era longa e entediosa através de desertos e tratos de territórios inóspitos, sem faixas verdejantes, e o número de inimigos era muito grande. Portanto, o Profeta (S) preveniu claramente os muçulmanos sobre os perigos e riscos da campanha, e pediu-lhes que fizessem plenas preparações. O número daqueles que estavam prontos para acompanhar o Profeta (S), naquela missão, era também grande. Registro algum seria suficiente para anotar os nomes de todos os Mujahidins que acompanhariam o Profeta (S). A maioria dos que não queriam ir para o Jihad achava que suas ausências não iriam ser notadas, a menos que suas negligências fossem mostradas pela revelação divina. Também, as frutas, nas árvores, haviam amadurecido, e suas sombras se tornado compactas, e esse fato também me ocupou a mente. "O Profeta (S) e os Companheiros que se voluntariaram para acompanhá-lo ocuparam-se com os preparos para a aventura. Eu costumava sair pela manhã com a intenção de fazer algo referente à minha preparação, juntamente com eles, mas voltava sem nada completar, dizendo para mim mesmo: Há muito tempo; posso me aprontar quando quiser. Aquilo continuou, e os muçulmanos completaram os seus preparos. Por fim chegou o dia em que o Profeta (S) começou, juntamente com os seus companheiros, a marchar para o frente, mas eu ainda nada havia feito para a minha partida – e os muçulmanos já estavam marchando. Eu pensei em partir sozinho e os alcançar. Que bom seria se eu o tivesse feito! Mas isso não estava destinado a ser assim. Comecei a vagar pela cidade, e me doeu muito ver que entre aqueles que foram deixados para trás, como eu, ou eram suspeitos de hipocrisia, ou estavam isentos do serviço militar devido à idade avançada ou a alguma enfermidade imposta por Deus. Não vi outra pessoa como eu. O Profeta (S) não sentiu a minha falta, a não ser quando chegou a Tabuk. Estando sentado entre as pessoas, ele perguntou: 'Que aconteceu com o Kaab?' Um homem da tribo dos Bani Salima disse: 'Ó Profeta (S), ele (Kaab) não veio conosco por causa dos seus dois mantos e pelo seu orgulho quanto ao refinamento.' Então o Moaz Ibn Jabal censurou o acusante, dizendo que ele tinha sido injusto comigo; ele disse: 'Ó Profeta de Deus, nós não vemos nada de errado com o Kaab!' O Profeta (S) nada disse. Naquele momento ele viu alguém à distância, no deserto, vestido de branco, e exclamou: 'Talvez seja o Abu Khaissama!', e deveras era. Ele era aquele que fora tido como um mendigo pelos hipócritas, porque contribuíra com uma pequena quantidade de tâmaras. Quando eu soube que o Profeta (S) estava voltando de Tabuk, senti-me muito angustiado, e comecei a inventar falsas desculpas, na minha mente, que me ajudassem a salvar do seu castigo. Cheguei a consultar alguns membros da minha família que tivessem julgamento condigno. Quando eu soube que a chegada do Profeta (S) estava prestes a acontecer, eu me conscientizei de que nenhuma falsa desculpa me iria ajudar, e resolvi falar a verdade. Ele chegou na manhã seguinte. Era prática sua que sempre que voltava duma viagem, ia primeiramente à mesquita oferecer duas rak'át de oração opcional, e então ia encontrar-se com as pessoas. Ele fez o mesmo também naquela ocasião, e aqueles que haviam ficado para trás, na campanha, se aproximaram e começaram a apresentar suas desculpas em juramento. Essas pessoas eram pouco mais de oitenta. O Profeta (S) lhes aceitou as desculpas e lhes renovou os juramentos, orou pelos seus perdões, e deixou

com Deus o que lhes ia nas mentes. Quando chegou a minha vez, e eu o saudei, ele sorriu; mas a insatisfação era visível em seu sorriso. Ele pediu que eu me aproximasse. Então eu dei um passo à frente e me sentei defronte a ele, que perguntou: 'O que te deteve? Não conseguiste a tua montaria?' Eu disse: Ó Mensageiro de Deus (S), estivesse eu sendo confrontado com algum outro que não o teu augusto ser, ou seja, qualquer outro homem no mundo, eu daria um jeito de escapar do seu desprazer por meio de alguma equivocação; eu sei que se comparecesse perante ti, hoje, com uma falsa história, ela poderia convencer- te, mas com certeza Deus logo faria aumentar a tua ira contra mim quanto a qualquer outra coisa. Por outro lado, se eu disser a verdade e tu ficares zangado comigo, ainda poderei esperar pela misericórdia do Todo-Poderoso Deus. Por Deus, que não tenho desculpa alguma. Nunca estive tão saudável e forte e mais cheio de dinheiro do que quando deixei de te acompanhar. O Profeta (S) disse, dirigindo-se aos presentes: 'Este homem falou a verdade!' Depois, dirigindo-se a mim: 'Agora, retira-te e espera que Deus decida o teu caso!' Alguns homens dos Bani Salama me seguiram para fora da mesquita e comentaram: 'Não sabemos que tenhas cometido uma falta antes desta; por que não apresentaste uma desculpa perante o Profeta (S), como outros que se retraíram quanto à campanha? Teu crime iria ser perdoado pelas orações do Profeta (S)!' Eles continuaram a me censurar, tão veementemente, que eu me senti inclinado a voltar a ter com o Profeta (S) e contradizer o meu relato. Então eu perguntei a eles: Há algum outro caso semelhante ao meu? Eles disseram: 'Sim, os casos de Murarara Ibn Rabi'i al 'Amri e de Hilal Ibn Umaiya al Wáquifi.' Entre esses estavam dois indivíduos que eram virtuosos e não apenas tinham tomado parte na batalha de Badr, mas um exemplo a seguir e, por isso, eu me senti fortalecido, no meu pensamento original.

"Depois daquilo, o Profeta (S) pediu aos muçulmanos que não falassem com nós três. As pessoas procuravam nos evitar, e tornaram-se estranhas para nós. Eu me sentia como se estivesse num país estrangeiro. Aquele estado de coisas durou cinquenta dias. Meus outros dois companheiros ficaram tão chocados pela vergonha e miséria, que se retiraram do mundo, e se trancafiaram em suas casas. Eis que eu, sendo o mais jovem e o mais forte dos três, saía para a rua e me juntava aos muçulmanos nas orações, e caminhava pelas ruas, mas ninguém falava comigo. Eu me apresentava perante o Profeta (S) quando ele se sentava na mesquita, após a oração, e o saudava, e ficava ávido por saber se seus lábios se mexiam ou não, em resposta à minha saudação. Mais ainda, eu costumava ficar, nas orações, perto do Profeta (S). Quando eu notava que ele não olhava na minha direção, estando eu absorto nas minhas orações, e ele olhava para outro lado quando eu olhava para ele; eu ficava muito angustiado por causa das atitudes hostis dos muçulmanos para comigo. Naquele estado, num dia eu subi no muro divisório do jardim do meu primo e amigo íntimo, Abu Qatada, e o saudei, mas ele não respondeu. Eu lhe disse: Ó Abu Qatada, digo-te em nome de Deus! Deves estar ciente de que eu amo a Deus e ao Seu Profeta!, e ele continuou calado. Eu repeti a minha afirmação; ainda assim não houve resposta da parte de Abu Qatada. Repeti a minha afirmação por três vezes, quando ele disse: 'Deus e Seu Profeta sabem melhor!' Ao ouvir aquilo, não pude conter as lágrimas, e voltei para casa.

"Num dia, eu estava vagando pelo mercado de Madina, quando vi um camponês da Síria que vendia grãos comestíveis, e perguntava para as pessoas se alguém ali poderia dar-lhe o endereço de Kaab Ibn Málik. Alguém apontou na minha direção. O camponês veio até mim e me entregou uma carta do Rei Ghassan – eu sabia ler. Nela estava escrito: 'Ficamos sabendo que a pessoa com a qual te associaste, ou seja, o Profeta (S) está te tratando injustamente. Deus não te fez para seres desgraçado e mal tratado. Vem para nós, e nós faremos todo o esforço para satisfazer-te!' Após ter lido a

carta, eu disse para mim mesmo que aquilo era também um teste para mim, e joguei a carta no forno.

"Quando quarenta dos cinquenta dias haviam passado, e nenhuma ordem divina sobre nós fora revelada, um porta-voz do Profeta (S) veio ter comigo, e disse: 'O Profeta (S) te orienta a não coabitares com tua esposa.' Perguntei: Devo divorciar-me dela, ou o quê? Ele disse: 'Não, apenas te abstenhas de teres relação com ela!' O Profeta (S) havia transmitido ordens semelhantes também para os meus dois companheiros. Assim, eu pedi para a minha esposa que fosse para a casa dos seus pais, e com eles ficasse, até que Deus determinasse sobre aquele assunto. A esposa de outro homem, condenado como eu, o Hilal Ibn Umaiya, foi ter com o Profeta (S), e implorou: 'Ó Mensageiro de Deus (S), o Hilal Ibn Umaiya está velho, e é incapaz de se cuidar sozinho; ele nem atendente tem! Portanto, desagradar-te-ia se eu continuasse a servi-lo?' O Profeta (S) disse: 'Contanto que ele não tenha relação contigo...' Ela disse: 'Ele (sendo velho) não tem desejo por sexo!' Desde aquele incidente, ele chora continuamente. Alguns dos meus achegados sugeriram-me que eu também pedisse permissão ao Profeta (S) para que minha esposa também tomasse conta de mim, como fazia a esposa do Hilal Ibn Umaiya. Eu não iria aborrecer o Profeta (S) com tal pedido, porque não sabia o que ele iria dizer; além do mais, eu era jovem (ao contrário do Hilal).

"Mais dez dias (e noites) como aqueles se passaram, desde o meu boicote social e, na quinquagésima primeira manhã, após à oração da madrugada, eu estava sentado, em minha casa, num modo depressivo, como se o mundo, apesar da sua extensão, como o Todo-Poderoso Deus o descrevia, parecia estreito e pequeno para mim, eu ouvi, repentinamente, alguém gritar, com toda potência da sua voz, vinda do cume do Monte Salá: 'Ó Kaab Ibn Málik, fica feliz, porque há boas notícias para ti!' Imediatamente, após ouvir aquilo, eu me prostrei (para exprimir meus agradecimentos), e me conscientizei de que algum meio para o meu consolo havia sido encontrado. Parecia que o Profeta (S) havia informado a audiência, na hora da oração da madrugada, que Deus, o Exaltado, havia graciosamente aceito os nossos arrependimentos, a então várias pessoas se puseram a externar as felizes notícias para todos nós. Alguns foram ter com os meus dois outros companheiros. Um homem se pôs a cavalo em direção a minha casa. Um membro da tribo dos Aslam subiu ao topo do morro e, em voz alta, anunciou as novas, e sua voz chegou aos meus ouvidos, antes que o cavaleiro chegasse a minha casa. Quando o homem cuja voz eu ouvira chegou para me felicitar, eu presenteei-lhe com as duas peças da minha vestimenta. Por Deus, naquele dia eu não tinha uma roupa extra para usar; portanto, tive que pedir emprestado uma, e decidi apresentar os meus respeitos ao Profeta (S). No caminho para a casa dele, cruzei-me com grupos e ajuntamento de pessoas que me congratularam pela aceitação, da parte de Deus, do meu arrependimento. Por fim quando cheguei à mesquita, encontrei o Profeta (S) lá sentado, rodeado de seguidores. Deles, somente o Tal-ha Ibn Ubaidullah ficou de pé e se apressou na minha direção e, apertando minha mão, congratulou-me. Ele foi o único cavalheiro, de todos os emigrantes, que me recebeu tão calorosamente, que eu jamais me esqueci do seu gesto."

Kaab, continuando sua narrativa, disse: "Quando eu saudei o Profeta (S), seu rosto estava brilhante de alegria, e ele disse: 'Alegre-te com o melhor dos dias que já se passaram, desde o dia do teu nascimento!' Eu perguntei: 'Ó Mensageiro de Deus (S), é isto (este favor) obra tua, ou de Deus?' Ele respondeu: 'De certo que isto é de Deus!' Era costumeiro o fato de que a sua felicidade ficasse estampada no rosto, o qual brilhava como um pedaço da lua; e assim podíamos ver que ele estava feliz. Após aquilo, eu me rendi a ele; eu disse: 'Ó Mensageiro de Deus, como um ato de gratidão pela aceitação do meu arrependimento, quero presentear toda a minha propriedade a Deus e ao Seu

Mensageiro, para ser gasta em caridade.' Ele disse: 'Será melhor para ti se continuares retendo uma parte da tua propriedade!' Então eu disse que iria reter a minha partilha de propriedade, em Khaibar. Então, eu me ofereci mais ainda, e disse: 'Ó Mensageiro de Deus, Deus, o Altíssimo, concedeu a minha liberação apenas por causa da verdade e, portanto, para concretizar o meu arrependimento, pelo resto da minha vida, nada falarei, a não ser a verdade.' Desde o dia em que declarei isso perante o Profeta (S), Deus, o Altíssimo, não testou a ninguém tão severamente na questão de dizer a verdade, como me havia testado. Até este dia, desde a minha declaração, eu jamais fui tentado a dizer mentiras, e espero que Deus continue a me proteger quanto a isso, pelo resto da minha vida.'

Deus, o Altíssimo, revelou:

"**Sem dúvida que Deus absolveu o Profeta, os migrantes e os socorredores, que o seguiram na hora angustiosa em que os corações de alguns estavam prestes a fraquejar. Ele os absolveu, porque é para com eles Compassivo, Misericordiosíssimo. Também absolveu os três que se omitiram (na expedição de Tabuk) quando a terra, com toda a sua amplitude, parecia-lhes estreita, e suas almas se constrangeram, e se compenetraram de que não tinham mais amparo senão em Deus; e Ele os absolveu, a fim de que se arrependessem, porque Deus é o Remissório, o Misericordiosíssimo.** Ó **crentes, temei a Deus e permanecei com os verazes**!" (Alcorão Sagrado, 9:117-119).

Continuando, o Kaab disse que desde que Deus lhe concedeu a bênção do Islam, o maior benefício foi ele dizer a verdade perante o Profeta (S), e não mentir para ele, arruinando assim a sua vida, como se arruinaram aqueles que lhe contaram mentiras. Na Sua revelação, Deus condenou severamente aqueles que se dão a contar mentiras.

Deus diz, no Alcorão Sagrado:

"**Quando regressardes, pedir-vos-ão por Deus, para que os desculpeis. Apartai-vos deles, porque são abomináveis, e sua morada será o inferno, pelo que lucraram. Jurar-vos-ão (fidelidade), para que vos congratuleis com eles; porém, se vos congratulardes com eles, sabei que Deus não Se compraz com os depravados**" (Alcorão Sagrado, 9:95-96).

Kaab diz que os casos dos três (incluindo ele), exceto os daqueles que apresentaram desculpas em juramento perante o Profeta (S), ficaram pendentes, e que este admitiu e aceitou os seus rogos, e orou pelas suas salvações. Eis que o Profeta (S) manteve pendente os seus casos, até que o Todo-Poderoso Deus decidisse por Si Mesmo. É quando Deus, o Exaltado, disse:

"T**ambém absolveu os três que se omitiram** (na expedição de Tabuk)!" (Alcorão Sagrado, 9:118).

"Isso não quer dizer uma aprovação à nossa omissão ao Jihad, mas significa que Deus deferiu os nossos casos até depois da disposição dos casos dos indivíduos que fizeram um juramento perante o Profeta (S), e ele lhes aceitou as desculpas." (Muttafac alaih)

Outra versão diz que o Profeta (S) partiu para a campanha de Tabuk numa quinta-feira, e ele gostava de partir em viagem nas quintas-feiras. Ainda outra Tradição diz que ele costumava voltar de uma viagem com o dia claro, e antes do meio-dia. Imediatamente após à sua chegada, ia para a mesquita e praticava uma oração voluntária de duas unidades, e lá se sentava.

٢٢- وَعَنْ أبي نُجَيْد بِضَم النُّونِ وَفَتْح الْجِيمِ عِمْرانَ بْنِ الحُصيْنِ الخُزاعيّ رَضِي اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ امْرأَةً مِنْ جُهينةَ أَتَت رَسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَهِيَ حُبْلَى مِنَ الزِّنَا ، فقَالَتْ : يَا رسول

الله أَصَبْتُ حَدّاً فأَقِمْهُ عَلَيَّ ، فَدَعَا نَبِيُّ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَلِيَّهَا فَقَالَ : أَحْسِنْ إِلَيْهَا ، فَإِذَا وَضَعَتْ فَأْتِنِي فَفَعَلَ فَأَمَرَ بِهَا نَبِيُّ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَشُدَّتْ عَلَيْهَا ثِيَابُهَا ، ثُمَّ أَمَرَ بِهَا فرُجِمتْ ، ثُمَّ صلَّى عَلَيْهَا . فَقَالَ لَهُ عُمَرُ : تُصَلِّي عَلَيْهَا يَا رَسُولَ اللَّهِ وَقَدْ زَنَتْ ، قَالَ : لَقَدْ تَابَتْ تَوْبةً لَوْ قُسِمَتْ بَيْن سبْعِينَ مِنْ أَهْلِ المدِينَةِ لوسعتهُمْ وَهَلْ وَجَدْتَ أَفْضَلَ مِنْ أَنْ جَادَتْ بِنفْسهَا للَّهِ عَزَّ وجَل؟،» رواه مسلم .

22. O Imran Ibn Al Huçaim relatou que uma mulher, pertencente à tribo Juhaina, ficou grávida como resultado de um adultério. Ela foi ter com o Profeta (S) e admitiu sua culpa e pediu para ser punida de acordo com as injunções alcorânicas. O Profeta (S) mandou que buscassem o guardião dela, e pediu a ele que a tratasse bem, e que a levasse de volta a ele, após o parto. O guardião de fato cumpriu as ordens, e a levou de volta ao Profeta (S), que estudou o caso e optou pela execução dela, como manda o Alcorão Sagrado. Para tanto, as roupas dela foram amarradas em torno do seu corpo, e ela foi apedrejada até à morte. Depois o Profeta (S) dirigiu as orações do funeral dela. O Ômar argumentou: 'Ó Mensageiro de Deus, ela foi uma adúltera, e tu diriges as orações do seu funeral?" O Profeta (S) disse: "Sim, ela de tal modo se arrependeu, que se esse arrependimento fosse distribuído entre setenta pessoas de Madina, ser-lhes-ia suficiente. Não pode haver um grau de arrependimento melhor e mais elevado do que esse, porque ela escolheu falar a verdade ao custo da sua própria vida, simplesmente em prol do aprazimento de Deus." (Musslim).

٢٣- وَعَنِ ابْنِ عَبَّاس وأنس بن مالك رَضِي الله عنْهُم أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ: « لَوْ أَنَّ لابْنِ آدَمَ وَادِياً مِنْ ذَهَبٍ أَحَبَّ أَنْ يَكُونَ لَهُ وادِيانِ ، وَلَنْ يَمْلأَ فَاهُ إِلاَّ التُّرَابُ ، وَيَتُوب اللَّهُ عَلَى مَنْ تَابَ » مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ .

23. Ibn Abbas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S). disse: "Se um dentre os filhos de Adão tivesse um vale de ouro, teria desejado ter dois vales; porém o ser humano, não lhe encherá a boca, nada além de terra. Ainda assim, Deus perdoará todo aquele que se arrepender." (Muttafac alaih)

٢٤- وَعَنْ أبي هريرة رَضِي اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « يَضْحكُ اللَّهُ سبْحَانُه وتَعَالَى إِلَى رَجُلَيْنِ يقْتُلُ أحدُهُمَا الآخَرَ يدْخُلاَنِ الجَنَّة ، يُقَاتِلُ هَذَا في سبيلِ اللَّهِ فيُقْتل، ثُمَّ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَى الْقَاتِلِ فَيسْلِمُ فيستشهدُ » مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ .

24. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Deus, louvado seja, demonstrará alegria no caso de dois homens; um deles mata o outro, mas ambos alcançam o Paraíso. Um combatia pela causa de Deus, e caiu morto; logo Deus aceitou o arrependimento do outro que o havia matado, que abraçou o Islam e também caiu como mártir." (Muttafac alaih)

٣- باب الصبر

CAPÍTULO 3

A PACIÊNCIA

قال الله تعالى : { يا أيها الذين آمنوا اصبروا وصابروا }.

Deus, louvado seja, disse:
"**Ó crentes, perseverai, sede pacientes e constantes, estai sempre vigilantes**" (Alcorão Sagrado, 3:200).

وقال تعالى : { ولنبلونكم بشيء مِنْ الخوف والجوع ونقص مِنْ الأموال والأنفس والثمرات، وبشر الصابرين }.

E o Altíssimo disse ainda:
"**Certamente que vos poremos à prova mediante o temor, a fome, a perda dos bens, das vidas e dos frutos. E (ó Mensageiro) anuncia (a bem-aventurança).** (Alcorão Sagrado, 2:155).

وقال تعالى : { إنما يوفى الصابرون أجرهم بغير حساب }.

E, louvado seja, disse mais:
"**Aos perseverantes, ser-lhe-ão pagas irrestritamente suas recompensas**" (Alcorão Sagrado, 38:10).

وقال تعالى: { ولمن صبر وغفر إن ذلك لمن عزم الأمور }.

E, louvado seja, continuou dizendo:
"**Quem preservar e perdoar, saberá que isso é um fator determinante em todos os assuntos**" (Alcorão Sagrado, 42:43).

وقال تعالى: { استعينوا بالصبر والصلاة إن الله مع الصابرين }.

E, louvado seja, disse outra vez:
"**Ó crentes, amparai-vos na perseverança e na oração, porque Deus está com os perseverantes**" (Alcorão Sagrado, 2:153)

وقال تعالى: { ولنبلونكم حتى نعلم المجاهدين مِنْكم والصابرين }.

E Deus, louvado seja, disse então:
"**Sabei que vos provaremos, para certificar-Nos de quem são os combatentes e perseverantes dentre vós."** (Alcorão Sagrado, 47:31)

والآيات في الأمر بالصبر وبيان فضله كثيرة معروفة.

٢٥- وعن أبي مَالِكٍ الْحَارِثِ بْنِ عَاصِمِ الأشْعريّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « الطُّهُورُ شَطْرُ الإِيمَان ، وَالْحَمْدُ للَّه تَمْلأُ الْميزانَ وسُبْحَانَ الله والحَمْدُ للَّه تَمْلآنِ أَوْ تَمْلأُ مَا بَيْنَ السَّموَات وَالأَرْضِ وَالصَّلاَةِ نورٌ ، والصَّدَقَةُ بُرْهَانٌ ، وَالصَّبْرُ ضِيَاءٌ ، والْقُرْآنُ حُجَّةٌ لَكَ أَوْ عَلَيْكَ . كُلُّ النَّاس يَغْدُو، فَبَائِعٌ نَفْسَهُ فمُعْتِقُها ، أَوْ مُوبِقُهَا» رواه مسلم.

25. Al Hares Ibn Ássem al Ach'ari (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "A purificação é a metade da fé. O louvor a Deus faz com que se encha a balança das boas ações; e o louvor e a glorificação a Deus fazem com que se encham o que há entre o céu e a terra. A oração é luz, e a caridade é uma evidência. A paciência é luminosidade, e o Alcorão é uma prova, a favor ou contra ti. Todas as pessoas começam o dia como vendedoras de si mesmas, libertando-se ou se condenando." (Musslim)

٢٦- وَعَنْ أبي سَعيدٍ بْن مَالِك بْن سِنَانٍ الخُدْرِيّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ نَاساً مِنَ الأنصَارِ سَأَلُوا رَسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فأَعْطاهُم ، ثُمَّ سَأَلُوهُ فَأَعْطَاهُمْ ، حَتَّى نَفِد مَا عِنْدَهُ ، فَقَالَ لَهُمْ حِينَ أَنْفَقَ كُلَّ شَيْءٍ بِيَدِهِ : « مَا يَكُنْ مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ أَدَّخِرَهُ عَنْكُمْ ، وَمَنْ يسْتعْفِفْ يُعِفَّهُ الله وَمَنْ يَسْتَغْنِ يُغْنِهِ اللَّهُ ، وَمَنْ يَتَصَبَّرْ يُصَبِّرْهُ اللَّهُ . وَمَا أُعْطِيَ أَحَدٌ عَطَاءً خَيْراً وَأَوْسَعَ مِنَ الصَّبْرِ» مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ .

26. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que algumas pessoas dos Ansar recorreram ao Mensageiro de Deus (S) pedindo ajuda (caridade), e ele lhas concedeu. Voltaram outra vez a pedir-lhe, e ele a lhas concedeu, até que esgotou tudo o que tinha. Então ele lhes disse: "Não guardarei nada comigo de valioso que possa dar-vos. Porém, quanto àquele que se abstiver de ou se recusar a pedir, Deus lhe satisfará as necessidades; e quanto a quem buscar a autossuficiência, Deus o fará autossuficiente; e quanto a quem buscar ser paciente, Deus o tornará paciente. Ninguém usufruirá de uma graça maior do que a paciência." (Muttafac alaih).

٢٧- وَعَنْ أبي يَحْيَى صُهَيْبِ بْنِ سِنَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «عَجَباً لأمْرِ الْمُؤْمِنِ إِنَّ أَمْرَهُ كُلَّهُ لَهُ خَيْرٌ ، وَلَيْسَ ذَلِكَ لِأَحَدٍ إِلاَّ لِلْمُؤْمِن : إِنْ أَصَابَتْهُ سَرَّاءُ شَكَرَ فَكَانَ خَيْراً لَهُ ، وَإِنْ أَصَابَتْهُ ضَرَّاءُ صَبَرَ فَكَانَ خيْراً لَهُ » رواه مسلم .

27. Suhaib Ibn Sinan (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "É admirável o caso do crente, pois tudo é bom para ele; e isto não ocorre com ninguém mais, a não ser com o crente. Se é objeto de um bem e dá graças, isto é um bem para ele; e se sofre alguma desgraça e se arma de paciência, isto também é um benefício para ele." (Musslim)

٢٨- وعنْ أَنسٍ رضِيَ الله عنْهُ قَالَ : لما ثقُلَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم جَعَلَ يتغشَّاهُ الكرْبُ فقَالتْ فاطِمَةُ رَضِيَ الله عنْهَا : واكَرْبَ أبَتَاهُ ، فَقَالَ : « ليْسَ عَلَى أبيك كرْبٌ بعْدَ اليَوْمِ » فلمَّا مَاتَ قالَتْ : يَا أبتَاهُ أَجَابَ ربّاً دعَاهُ ، يا أبتَاهُ جنَّةُ الفِرْدَوْسِ مأوَاهُ ، يَا أَبَتَاهُ إِلَى جبْرِيلَ نْنعَاهُ ، فلَمَّا دُفنَ قالتْ فاطِمَةُ رَضِيَ الله عَنهَا : أطَابتْ أنفسُكُمْ أَنْ تَحْثُوا عَلَى رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم التُّرابَ ؟ روَاهُ البُخاريُّ .

28. Anas (R) relatou que durante a última enfermidade do Profeta (S), a dor e a febre se faziam insuportáveis para ele. Sua filha, Fátima (R), disse: “Que angústia, a do meu pai!” Porém, o Profeta disse: “Não haverá angústia para o teu pai, depois de hoje.” E quando o Profeta morreu, Fátima exclamou: “Ó meu pai, atendeste ao convite de Deus! Ó meu pai, os jardins do Paraíso serão a tua morada! Ó meu pai, ao arcanjo Gabriel anunciaremos a tua morte!” E quando o Profeta (S) foi enterrado, Fátima disse: “Como pudestes lançar terra sobre o Mensageiro de Deus?” (Bukhári)

٢٩- وعنْ أبي زيْد أُسامَة بن زيد حَارثَةَ موْلَى رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وحبَّهِ وابْنِ حبّهِ رضِيَ الله عنهُمَا ، قالَ : أَرْسلَتْ بنْتُ النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : إنَّ ابْنِي قَدِ احتُضِرَ فاشْهدْنَا ، فأَرسَلَ يقْرِئُ السَّلامَ ويَقُول : « إن للَّه مَا أَخَذَ ، ولهُ مَا أعْطَى ، وكُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهُ بأجَلٍ مُسمَّى ، فلتصْبِر ولتحْتسبْ » فأرسَلَتْ إِلَيْهِ تُقْسمُ عَلَيْهِ ليأْتينَّها. فَقَامَ وَمَعَهُ سَعْدُ بْنُ عُبادَةَ، وَمُعَاذُ ابْنُ جَبَلٍ ، وَأُبَيُّ بْنَ كَعْبٍ ، وَزَيْدُ بْنِ ثابِتٍ ، وَرِجَالٌ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ ، فَرُفِعَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم الصبيُّ ، فأقعَدَهُ في حِجْرِهِ ونَفْسُهُ تَقعْقعُ ، فَفَاضتْ عَيْناهُ ، فقالَ سعْدٌ : يَا رسُولَ الله مَا هَذَا ؟ فقالَ: « هَذِهِ رَحْمةٌ جعلَهَا اللَّهُ تعَلَى في قُلُوبِ عِبَادِهِ » وفي روايةٍ : « في قُلُوبِ منْ شَاءَ مِنْ عِبَادِهِ وَإِنَّمَا يَرْحَمُ اللَّهُ منْ عِبَادِهِ الرُّحَمَاءَ » مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ .

29. Ussama Ibn Zaid Ibn Hárisa (R) relatou que uma filha do Profeta (S) comunicou a seu pai: “Meu filho está agonizando, e esperamos a tua presença em casa.” O Profeta enviou as suas saudações, dizendo: “A Deus pertence aquilo que leva, e a Deus pertence aquilo que dá. Tudo, para Ele, tem um plano pré-estabelecido. Então que tenha muita paciência e que rogue a Deus para que seja recompensada.” Ela voltou a insistir por ele, pedindo-lhe por Deus que fosse. O Profeta (S) se dispôs a vê-la, acompanhado por Saad Ibn Ubada, Moaz Ibn Jabal, Ubai Ibn Caab e Zaid Ibn Sábet, entre outros. Uma vez lá, o menino foi levado ao Profeta, que o pegou no colo, enquanto o pequeno ofegava. Os olhos do Profeta marejaram. Ao vê-lo chorar, Saad perguntou: “Ó Mensageiro de Deus, que é isso?” E o Profeta respondeu: “É a misericórdia que Deus pôs no coração dos Seus servos.” (Bukhári)

٣٠- وَعَنْ صُهَيْبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « كَانَ مَلِكٌ فِيمَنْ كَانَ قبْلَكُمْ، وَكَانَ لَهُ سَاحِرٌ ، فَلَمَّا كَبِرَ قَالَ لِلْمَلِك : إِنِّي قَدْ كَبِرْتُ فَابعَثْ إِلَيَّ غُلاَماً أُعَلِّمْهُ

السِّحْرَ ، فَبَعَثَ إِلَيْهِ غُلاَماً يعَلِّمُهُ ، وَكَانَ في طَرِيقِهِ إِذَا سَلَكَ رَاهِبٌ، فَقَعَدَ إِلَيْهِ وَسَمِعَ كَلاَمَهُ فأَعْجَبهُ ، وَكَانَ إِذَا أَتَى السَّاحِرَ مَرَّ بالرَّاهِب وَقَعَدَ إِلَيْه ، فَإِذَا أَتَى السَّاحِرَ ضَرَبَهُ ، فَشَكَا ذَلِكَ إِلَى الرَّاهِبِ فقال : إِذَا خَشِيتَ السَّاحِر فَقُلْ : حبَسَنِي أَهْلي ، وَإِذَا خَشِيتَ أَهْلَكَ فَقُلْ: حَبَسَنِي السَّاحرُ .

فَبيْنَمَا هُو عَلَى ذَلِكَ إِذْ أَتَى عَلَى دابَّةٍ عظِيمَة قدْ حَبَسَت النَّاس فقال : اليوْمَ أَعْلَمُ السَّاحِرُ أَفْضَل أم الرَّاهبُ أَفْضلَ ؟ فأَخَذَ حجَراً فقالَ : اللهُمَّ إنْ كان أَمْرُ الرَّاهب أَحَبَّ إِلَيْكَ مِنْ أَمْرِ السَّاحِرِ فاقتُلْ هَذِهِ الدَّابَّة حتَّى يمْضِيَ النَّاسُ ، فرَماها فقتَلَها ومَضى النَّاسُ، فأَتَى الرَّاهب فأخبَرَهُ . فقال لهُ الرَّاهبُ : أيْ بُنِيَّ أَنْتَ اليوْمَ أَفْضلُ منِّي ، قدْ بلَغَ مِنْ أمْرِكَ مَا أَرَى ، وإِنَّكَ ستُبْتَلَى ، فإنِ ابْتُليتَ فَلاَ تدُلَّ عليَّ ، وكانَ الغُلامُ يبْرِئُ الأَكْمهَ والأبرصَ ، ويدَاوي النَّاس مِنْ سائِرِ الأدوَاءِ . فَسَمعَ جلِيسٌ للملِكِ كانَ قدْ عمِيَ، فأتَاهُ بهداياَ كثيرَةٍ فقال : ما ههُنَا لك أَجْمَعُ إنْ أَنْتَ شفَيْتني ، فقال إِنِّي لا أشفِي أَحداً، إِنَّمَا يشْفِي الله تعَالى، فإنْ آمنْتَ بِاللَّهِ تعَالَى دعوْتُ الله فشَفاكَ ، فآمَنَ باللَّه تعَالى فشفَاهُ اللَّهُ تَعَالَى ، فأَتَى المِلِكَ فجَلَس إِلَيْهِ كما كانَ يجْلِسُ فقالَ لَهُ المِلكُ : منْ ردَّ علَيْك بصَرك؟ قال : ربِّي . قَالَ: ولكَ ربٌّ غيْرِي ؟، قَالَ : رَبِّي وربُّكَ الله ، فأَخَذَهُ فلَمْ يزلْ يُعذِّبُهُ حتَّى دلَّ عَلَى الغُلاَمِ فجئَ بِالغُلاَمِ ، فقال لهُ المِلكُ : أيْ بُنَيَّ قدْ بَلَغَ منْ سِحْرِك مَا تبْرِئُ الأكمَهَ والأبرَصَ وتَفْعلُ وَتفْعَلُ فقالَ : إِنِّي لا أَشْفي أَحَداً ، إِنَّما يشْفي الله تَعَالَى، فأخَذَهُ فَلَمْ يزَلْ يعذِّبُهُ حتَّى دلَّ عَلَى الرَّاهبِ ، فجِئ بالرَّاهِبِ فقيل لَهُ : ارجَعْ عنْ دِينكَ، فأبَى ، فدَعا بالمنْشَار فوُضِع المنْشَارُ في مفْرقِ رأْسِهِ، فشقَّهُ حتَّى وقَعَ شقَّاهُ ، ثُمَّ جِئ بجَلِيسِ المِلكِ فقِلَ لَهُ : ارجِعْ عنْ دينِكَ فأبَى ، فوُضِعَ المنْشَارُ في مفْرِقِ رَأسِهِ ، فشقَّهُ به حتَّى وقَع شقَّاهُ ، ثُمَّ جئ بالغُلامِ فقِيل لَهُ : ارجِعْ عنْ دينِكَ ، فأبَى ، فدَفعَهُ إِلَى نَفَرٍ منْ أصْحابِهِ فقال : اذهبُوا بِهِ إِلَى جبَلِ كَذَا وكذَا فاصعدُوا بِهِ الجبلَ ، فإذَا بلغتُمْ ذروتهُ فإنْ رجعَ عنْ دينِهِ وإِلاَّ فاطرَحوهُ فذهبُوا به فصعدُوا بِهِ الجَبَل فقال : اللَّهُمَّ اكفنِيهمْ بمَا شئْت ، فرجَف بِهِمُ الجَبَلُ فسَقطُوا ، وجَاءَ يمْشي إِلَى المِلكِ ، فقالَ لَهُ المِلكُ : ما فَعَلَ أَصحَابكَ ؟ فقالَ : كفانيهِمُ الله تعالَى ، فدفعَهُ إِلَى نَفَرَ منْ أصْحَابِهِ فقال : اذهبُوا بِهِ فاحملُوه في قُرقُور وَتوسَّطُوا بِهِ البحْرَ ، فإنْ رَجَعَ عنْ دينِهِ وإِلاَّ فَاقْذفُوهُ ، فذَهبُوا بِهِ فقال : اللَّهُمَّ اكفنِيهمْ بمَا شِئْت ، فانكَفَأَتْ بِهِمُ السَّفينةُ فغرِقوا ، وجَاءَ يمْشِي إِلَى المِلك . فقالَ لَهُ المِلكُ : ما فَعَلَ أَصحَابكَ ؟ فقال : كفانِيهمُ الله تعالَى . فقالَ للمَلِكِ إِنَّك لسْتَ بقَاتِلِي حتَّى تفْعلَ ما آمُركَ بِهِ . قال : ما هُوَ ؟ قال :

تَجْمَعُ النَّاس في صَعيدٍ واحدٍ ، وتصلُبُني عَلَى جذْعٍ ، ثُمَّ خُذ سهْماً مِنْ كنَانتِي ، ثُمَّ ضعِ السَّهْمِ في كَبدِ القَوْسِ ثُمَّ قُل : بسْمِ اللَّهِ ربِّ الغُلاَمِ ثُمَّ ارمِني ، فإنَّكَ إذَا فَعَلْتَ ذَلِكَ قَتَلْتني . فجَمَع النَّاس في صَعيدٍ واحِدٍ ، وصلَبَهُ عَلَى جذْعٍ ، ثُمَّ أَخَذَ سهْماً منْ كنَانَتِهِ ، ثُمَّ وضَعَ السَّهمَ في كبِدِ القَوْسِ، ثُمَّ قَالَ : بِسْم اللَّهِ رَبِّ الغُلامِ ، ثُمَّ رمَاهُ فَوقَعَ السَّهمُ في صُدْغِهِ ، فَوضَعَ يدَهُ في صُدْغِهِ فمَاتَ . فقَالَ النَّاسُ : آمَنَّا بِرَبِّ الغُلاَمِ ، فَأُتِيَ المِلكُ فَقِيلُ لَهُ : أَرَأَيْت ما كُنْت تحْذَر قَدْ وَاللَّه نَزَلَ بِك حَذرُكَ . قدْ آمنَ النَّاسُ . فأَمَرَ بِالأخدُودِ بأفْوَاهِ السِّكك فخُدَّتَ وَأضْرِمَ فِيها النيرانُ وقالَ : مَنْ لَمْ يرْجَعْ عنْ دينِهِ فأقْحمُوهُ فِيهَا أوْ قيلَ لَهُ : اقْتَحمْ ، ففعَلُوا حتَّى جَاءتِ امرَأَةٌ ومعَهَا صَبِيٌّ لهَا ، فَتقَاعَسَت أنْ تَقعَ فِيهَا ، فقال لهَا الغُلاَمُ : يا أمَّاهْ اصبِرِي فَإِنَّكَ عَلَي الحَقِّ » رواهُ مُسْلَمٌ .

30. O Suhaib (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Entre os povos antigos houve um rei que tinha um mágico que lhe servia. Quando este ficou velho, disse para o rei: ‘Já que estou ficando velho, escolha um jovem a quem eu possa ensinar a magia!’ Concordando com isso, o rei enviou a ele um jovem para aprender a arte da magia. *No caminho do jovem, na ida para o mágico,* vivia um monge com o qual o rapaz costumava sentar-se e ouvir-lhe a fala. Ele ficava tão aprazido com o discurso do monge, que toda vez que ia encontrar-se com o mágico, no caminho sentava-se com o monge, e isso o atrasava, e o mágico batia nele; o jovem queixou-se junto ao monge sobre isso. Este lhe disse: ‘Quando tiveres medo do mágico, dize-lhe que o teu pessoal te deteve; e quando te vires acossado pelas perguntas do teu pessoal, dize que te atrasas por causa do monge.’ Esse estratagema continuou por algum tempo. Num dia o jovem viu uma besta bloquear a passagem das pessoas, e disse para si mesmo: ‘Agora me certificarei se o mágico é o melhor, ou se é o monge!’ Então ele pegou uma pedra, e disse: ‘Ó Deus, se a conduta do monge é mais do Teu agrado, do que a prática do mágico, causa a morte deste animal, para que as pessoas possam passar.’ Eis que ele golpeou o animal com a pedra, e o matou, possibilitando a passagem das pessoas. O jovem contou sobre aquilo para o monge, que disse: ‘Filho, hoje tu me passaste em liderança, e acho que chegaste a um estágio em que poderás sofrer injúrias. Se isso acontecer, não reveles o meu reduto!’ “O jovem começou a curar as pessoas que sofriam de cegueira congênita, de lepra, e de outras enfermidades. A notícia chegou aos ouvidos de um cortesão régio que havia ficado cego. Ele foi ter com o jovem, levando muitos presentes, e disse: ‘Tudo isto será teu, se me curares!’ O jovem lhe disse: ‘Eu não curo ninguém; é tão-somente Deus Que concede a cura. Se declarardes a vossa fé em Deus, eu orarei por vós, e ele vos concederá a saúde.’ Assim, ele declarou sua fé em Deus, Que lhe restaurou a visão. Depois ele foi para a corte real e aí se assentou, como soia acontecer. O rei perguntou a ele quem lhe havia restaurado a visão, e ele respondeu: ‘O meu Deus!’ O rei perguntou: ‘Acaso tens outro Deus além de mim?’ O homem respondeu: ‘Deus é o vosso e o meu Sustentador!’ O rei ordenou que o cortesão fosse preso e torturado, até que ele revelou o nome do jovem, que foi levado perante o monarca, que lhe perguntou: ‘Filho, te aprofundaste tanto na magia, que podes curar pessoas que sofrem de cegueira, lepra e outras doenças?’ O rapaz disse: ‘Eu não curo ninguém; é Deus Quem cura!’ Então o rapaz foi também preso e torturado, até que ele fez o rei saber o nome e endereço do monge, que foi do mesmo modo intimado, e

dirigido no sentido de repudiar a sua fé, mas ele se recusou. O rei mandou que trouxessem um serrote, que foi posto no meio da cabeça do monge, e ela foi cortada em dois. Depois o cortesão do rei foi chamado e intimado a renunciar à sua fé. Ele também se recusou, e sua cabeça foi cortada. O jovem foi trazido perante o rei, que lhe pediu que renunciasse ao seu culto, mas ele se recusou fazê-lo. O rei entregou o jovem aos seus homens, e lhes disse: 'Levai-o a tal e tal montanha e, quando chegardes ao topo, se ele ainda se recusar a renunciar à sua fé, atirai-o montanha abaixo!' Eles o levaram para o topo da montanha; aí ele suplicou: 'Ó Deus, ajuda-me a me livrar disto, da maneira que achares mais apropriada!' Então um terremoto sacudiu a montanha, e os homens despencaram para baixo. O jovem voltou para o rei, que lhe perguntou: 'Que aconteceu com os teus companheiros?' Ele respondeu: 'Deus me salvou deles!' Então ele foi entregue a outro grupo de homens aos quais foi mandado que o levassem num pequeno bote ao mar e, no caso de persistência em não renunciar à sua fé, que o atirassem ao mar. Assim, eles o levaram, e ele orou: 'Ó Deus, livra-me desses indivíduos, da maneira que desejares!' O bote afundou com a sua carga e os homens do rei se afogaram. Novamente o rapaz voltou para o rei, que lhe perguntou: 'Que fizeram teus companheiros?' Ele respondeu: 'Deus me resgatou deles', e acrescentou: 'Não sereis capaz de me matar, a menos que façais o que eu vos disser!' O rei inquiriu: 'E o que é?' O jovem respondeu: 'Reuni o povo num espaço aberto, e fazei com que eu seja amarrado no tronco de uma palmeira; depois tirai uma flecha da minha aljava e, colocando-a no arco, dizei: Em nome de Deus, o Senhor desse jovem, e disparai a flecha em mim. Se fizerdes isso, sereis capaz de me matar!' O rei procedeu de acordo com o que o rapaz dissera: o povo foi reunido num espaço aberto, o jovem foi amarrado ao tronco duma palmeira, o rei pegou uma flecha da aljava dele e, colocando-a no arco, disse: 'Em nome de Deus, o Senhor desse jovem', e disparou. A flecha atingiu o jovem na têmpora; ele se contorceu todo, e morreu. "Vendo aquilo, as pessoas disseram: 'Declaramos a nossa fé no Senhor desse jovem!' O rei foi informado: 'Vede, aquilo sobre o que estáveis apreensivo aconteceu: o povo declarou a sua fé no Senhor do jovem!' O rei ordenou que trincheiras fossem escavadas em ambos os lados das estradas; quando estavam prontas, fizeram-nas ficarem cheias de fogo. Então foi anunciado que qualquer pessoa que se recusasse a abandonar a sua fé seria arremessada nas trincheiras em chamas, ou seria pedido que nelas se atirassem. Esse procedimento teve continuidade. Uma mulher se apresentou, acompanhada de um menino, e hesitava em ser atirada ao fogo, no que o menino a encorajou, dizendo: 'Mãe, sê firme; tu estás no caminho certo!'" (Musslim).

٣١- وَعَنْ أَنَسٍ رَضِي اللَّهُ عَنْهُ قَالَ : مَرَّ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِامْرَأَةٍ تَبْكِي عِنْدَ قَبْرٍ فَقَال : «اتَّقِي الله وَاصْبِرِي » فَقَالَتْ : إِلَيْكَ عَنِّي ، فَإِنّكَ لَمْ تُصَبْ بمُصِيبتى، وَلَمْ تعْرِفْهُ ، فَقيلَ لَها : إِنَّه النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَأَتتْ بَابَ النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فلَمْ تَجِد عِنْدَهُ بَوَّابينَ ، فَقالتْ : لَمْ أَعْرِفْكَ ، فقالَ : « إِنَّما الصَّبْرُ عِنْدَ الصَّدْمَةِ الأولَى » متفقٌ عليه.

31. Anas (R) relatou que o Profeta (S) passou por uma mulher que chorava ao lado de uma sepultura. Disse-lhe ele: "Sê devota e paciente!" Ela lhe respondeu: "Deixa-me, pois tu não tens sofrido o mesmo que eu, em minha desgraça!" A mulher não o havia reconhecido. Mais tarde, quando foi informada de que se tratava do Profeta, dirigiu-se à casa dele e, não encontrando nenhum guardião, entrou e lhe disse: "Não te reconheci", e ele replicou: "A paciência se mostra ante o primeiro impacto de uma calamidade." (Muttafac alaih)

٣٢- وَعَنْ أبي هَرَيرَةَ رَضي اللَّه عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « يَقولُ اللَّهُ تَعَالَى: مَا لِعَبْدِي المؤْمِنِ عِنْدِي جَزَاءٌ إِذَا قَبضْتُ صَفِيَّهُ مِنْ أَهْلِ الدُّنْيَا ثُمَّ احْتَسَبهُ إِلاَّ الجَنَّة » رواه البخاري .

32. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Deus, louvado seja, diz: 'Não tenho outra recompensa que não seja o próprio Paraíso para o Meu servo crente que, mesmo retirando o teu ente mais querido, nesta vida, aceita isso com resignação, em busca da Minha recompensa.'" (Bukhári).

٣٣- وعَنْ عائشَةَ رضي اللَّهُ عنها أَنَّهَا سَأَلَتْ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَن الطَّاعونِ ، فَأَخبرَهَا أَنَهُ كَانَ عَذَاباً يَبْعَثُهُ اللَّه تعالى عَلَى منْ يَشَاءُ ، فَجَعَلَهُ اللَّهُ تعالَى رحْمةً للْمُؤْمنِينَ ، فَلَيْسَ مِنْ عَبْدٍ يَقَعُ في الطَّاعُون فَيَمْكُثُ في بلَدِهِ صَابِراً مُحْتَسِباً يَعْلَمُ أَنَّهُ لاَ يُصِيبُهُ إِلاَّ مَا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ إِلاَّ كَانَ لَهُ مِثْلُ أَجْرِ الشَّهِيدِ » رواه البخاري .

33. Aicha (R) relatou que perguntara ao Mensageiro de Deus (S) acerca da peste. Ele explicara a ela que era um castigo de Deus, louvado seja, que Ele enviava a quem determinasse, e Ele tornou essa peste uma misericórdia para os crentes. Assim sendo, todo crente que sofre de peste e se mantém em sua localidade, armado de paciência e resignação, em busca da recompensa de Deus, convencido de que nada lhe poderá ocorrer a não ser o que Deus lhe tenha destinado, desfrutará de uma recompensa equivalente à de um mártir. (Bukhári)

٣٤- وعَنْ أَنسٍ رضي اللَّه عنه قال : سَمِعْتُ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : « إِنَّ اللَّه عَزَّ وجَلَّ قَالَ : إِذَا ابْتَلَيْتُ عَبدِي بحبيبتَيْهِ فَصبَرَ عَوَّضْتُهُ مِنْهُمَا الْجَنَّةَ » يُرِيدُ عينيْه ، رواه البخاريُّ .

34. Anas (R) relatou que ouvira o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Deus, Glorificado seja, disse: 'Caso submetesse Meu servo a uma provação, com a perda da visão, e ele tivesse abundância de paciência, recompensá-lo-ia, por isso, com o Paraíso.'" Bukhári)

٣٥- وعنْ عطاءِ بْن أَبي رَباحٍ قالَ : قالَ لِي ابْنُ عبَّاسٍ رضي اللَّهُ عنهُمَا ألا أريكَ امْرَأَةً مِن أَهْلِ الجَنَّة ؟ فَقُلت : بلَى ، قَالَ : هذِهِ المرأَةُ السوْداءُ أَتَتِ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقالَتْ : إِنِّي أُصْرَعُ ، وإِنِّي أَتكَشَّفُ ، فَادْعُ اللَّه تعالى لِي قَالَ : « إِن شئْتِ صَبَرْتِ ولكِ الْجَنَّةُ، وإِنْ شِئْتِ دعَوْتُ اللَّه تَعالَى أَنْ يُعافِيَكِ » فقَالتْ : أَصْبرُ ، فَقالت : إِنِّي أَتَكشَّفُ ، فَادْعُ اللَّه أَنْ لا أَتكشَّفَ ، فَدَعَا لَهَا . متَّفقٌ عليْهِ .

35. Atá Ibn Abi Rabah disse que Ibn Abbás (R) lhe perguntou: “Queres conhecer uma mulher dentre as moradoras do Paraíso?” Respondi-lhe que sim; disse: “Aquela negra que se dirigiu ao Profeta (S), dizendo: ‘Sofro de epilepsia, sendo que isso faz com que me descubra. Roga a Deus, louvado seja, por mim.’ O Mensageiro de Deus respondeu: ‘Se quiseres, sê paciente e terás o Paraíso. E se quiseres, rogarei a Deus, Altíssimo, para que te devolva a saúde.’ A mulher disse: ‘Pois terei paciência; mas roga a Deus por mim, para que não esteja, com o ataque, descoberta!’ E o Profeta rogou por ela.” (Muttafac alaih)

٣٦- وعنْ أَبي عبْدِ الرَّحْمنِ عبْدِ اللَّه بنِ مسْعُودٍ رضيَ اللَّه عنه قَال : كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلى رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يحْكي نَبيّاً من الأَنْبياءِ ، صلواتُ اللَّهِ وسَلاَمُهُ عَليْهم ، ضَرَبُهُ قَوْمُهُ فَأَدْموْهُ وهُو يمْسحُ الدَّم عنْ وجْهِهِ ، يقُولُ : « اللَّهمَّ اغْفِرْ لِقَوْمي فإِنَّهُمْ لا يعْلمُونَ » متفقٌ عَلَيْه .

36. Abdullah Ibn Mass'ud (R) relatou: “É como se estivesse vendo agora o Mensageiro de Deus (S), nos falando de um dos profetas de Deus (AS) que foi golpeado por sua própria gente até à sangria, dizendo enquanto limpava o sangue de seu rosto: ‘Senhor, perdoa minhas gentes (o povo), porque não sabem o que fazem!’” (Muttafac alaih).

٣٧- وَعنْ أَبي سَعيدٍ وأَبي هُرَيْرة رضي اللَّه عَنْهُمَا عن النَّبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : «مَا يُصِيبُ الْمُسْلِمَ مِنْ نَصَبٍ وَلاَ وَصَبٍ وَلاَ هَمٍّ وَلاَ حَزَن وَلاَ أَذًى وَلاَ غمٍّ ، حتَّى الشَّوْكَةُ يُشَاكُها إِلاَّ كفَّر اللَّه بهَا مِنْ خطَايَاه » متفقٌ عليه .

37. Abu Saíd e Abu Huraira (R) relataram que o Profeta (S) disse: “Sempre que o muçulmano for acometido de uma fadiga, enfermidade, preocupação, tristeza, lesão ou angústia, mesmo sendo atingido por um espinho que o perfure, Deus lhe expiará, por isso, alguma das suas faltas.” (Muttafac alaih)

٣٨- وعن ابْن مسْعُود رضي اللَّه عنه قَالَ : دَخلْتُ عَلى النَبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَهُو يُوعَكُ فَقُلْتُ يا رسُولَ اللَّه إِنَّكَ تُوعكُ وَعْكاً شَدِيداً قال : « أَجَلْ إِنِّي أُوعَكُ كَمَا يُوعَكُ رَجُلانِ مِنْكُم» قُلْتُ : ذلك أَنَّ لَكَ أَجْريْن ؟ قال : « أَجَلْ ذَلك كَذَلك مَا مِنْ مُسْلِمٍ يُصِيبُهُ أَذًى ، شوْكَةٌ فَمَا فوْقَهَا إِلاَّ كَفَّر اللَّه بهَا سيئاته ، وَحطَّتْ عنْهُ ذُنُوبُهُ كَمَا تَحُطُّ الشَّجرةُ وَرقَهَا » متفقٌ عليه.

38. Abdullah Ibn Mass’ud (R) relatou: “Visitei o Profeta (S) quando ele estava com febre. Disse-lhe: Ó Mensageiro de Deus, estás com febre alta! Ele disse: ‘Deveras! a intensidade da minha febre é equivalente à de duas pessoas!’ Eu disse: Isso é porque tens a recompensa em dobro! Ele disse: ‘É isso aí’, e acrescentou mais: ‘Quando um muçulmano se fere, por exemplo, com um espinho, ou com menos que isso, Deus expia-lhes os pecados, os quais saem dele como saem as folhas de uma árvore’” (Muttafac alaih)

٣٩- وعنْ أَبي هُرَيرة رضيَ اللَّهُ عنه قال : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ يُرِدِ اللَّهُ بِهِ خَيْراً يُصِبْ مِنْهُ » : رواه البخاري .

39. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Àquele a quem Deus quiser favorecer fá-lo-á sofrer." (Bukhári)

٤٠- وعَنْ أَنَسٍ رضي اللَّهُ عنه قال : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا يتَمنينَّ أَحدُكُمُ الْمَوْتَ لِضُرٍّ أَصَابَهُ ، فَإِنْ كَانَ لا بُدَّ فاعلاً فليقُل : اللَّهُمَّ أَحْيني ما كَانَت الْحياةُ خَيراً لِي وتوفَّني إِذَا كَانَتِ الْوفاَةُ خَيْراً لِي » متفق عليه .

40. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse; "Que ninguém dentre vós deseje a morte por algo que haja sofrido. Se alguém tiver de fazê-lo, que diga: 'Deus meu, se a vida é o melhor para mim, faze-me viver; e faze-me morrer, se a morte é o melhor para mim!'" (Muttafac alaih)

٤١- وعنْ أبي عبدِ اللَّهِ خَبَّابِ بْن الأَرتِّ رضيَ اللَّهُ عنه قال : شَكَوْنَا إِلَى رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَهُو مُتَوسِّدٌ بُردةً لَهُ في ظلِّ الْكَعْبةِ ، فَقُلْنَا : أَلا تَسْتَنْصرُ لَنَا أَلا تَدْعُو لَنَا ؟ فَقَالَ : قَد كَانَ مَنْ قَبْلكُمْ يؤْخَذُ الرَّجُلُ فيُحْفَرُ لَهُ في الأَرْضِ في جْعلُ فِيهَا ، ثمَّ يُؤْتِى بالْمِنْشارِ فَيُوضَعُ علَى رَأْسِهِ فيُجعلُ نصْفَيْن ، ويُمْشطُ بِأَمْشاطِ الْحديدِ مَا دُونَ لَحْمِهِ وَعظْمِهِ ، ما يَصُدُّهُ ذلكَ عَنْ دِينِهِ ، واللَّه ليتِمنَّ اللَّهُ هَذا الأَمْر حتَّى يسِير الرَّاكِبُ مِنْ صنْعاءَ إِلَى حَضْرمْوتَ لا يخافُ إِلاَّ الله والذِّئْبَ عَلَى غنَمِهِ ، ولكِنَّكُمْ تَسْتَعْجِلُونَ » رواه البخاري .

41. Khabbab Ibn al Aratt (R) relatou: "Queixamo-nos durante a repressão que os primeiros muçulmanos sofreram, em Makka, perante o Mensageiro de Deus (S), que se encontrava sentado sobre a sua túnica, à sombra da Caaba; dissemos: Poderias tu pedir o respaldo de Deus e rogar-Lhe por nós? E ele respondeu: 'Houve um tempo em que se levava o homem (crente), cavava-se uma cova na terra, e ali se o jogava. Então, pegava-se um serrote para pô-la na sua cabeça, partindo-a em dois, ou se lhe passava um pente de ferro, separando-lhe as carnes dos próprios ossos. Contudo, aquilo não o demovia da sua religião. Por Deus, Ele fará prevalecer essa religião de tal modo, que o viajante poderá percorrer o caminho de Sana a Hadramut sem nada temer a não ser a Deus, sem temer o lobo quanto às suas ovelhas. Porém, quanto a vós, desde já, sois uns apressados.'" (Bukhári)

٤٢- وعن ابن مَسعُودٍ رضي الله عنه قال : لما كَانَ يَوْمُ حُنَيْنٍ آثر رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَاساً في الْقِسْمَةِ : فأَعْطَى الأَقْرعَ بْنَ حابِسٍ مائةً مِنَ الإِبِلِ وأَعْطَى عُيَيْنَةَ بْنَ حِصْنٍ مِثْلَ ذلِكَ ، وأَعطى نَاساً منْ أشرافِ الْعربِ وآثَرهُمْ يوْمئِذٍ في الْقِسْمَةِ . فَقَالَ رجُلٌ : واللَّهِ إِنَّ هَذِهِ قِسْمةٌ ما عُدِلَ فِيها ، وما أُريد فِيهَا وَجهُ الله ، فَقُلْتُ: والله لأُخْبِرَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ

وسَلَّم ، فأتيتُهُ فَأخبرته بِما قال ، فتغَيَّر وَجْهُهُ حتَّى كَانَ كَالصِّرْفِ . ثُمَّ قال : « فَمنْ يَعْدِلُ إِذَا لَمْ يعدِلِ اللَّهُ ورسُولُهُ ؟ ثم قال : يرحَمُ اللَّهُ موسى قَدْ أُوْذِيَ بِأَكْثَرَ مِنْ هَذَا فَصبرَ » فَقُلْتُ: لا جرمَ لا أَرْفعُ إِلَيه بعْدها حدِيثاً. متفقٌ عليه .

42. Abdullah Ibn Mass'ud (R) relatou: "No desfecho da luta, em Hunain, o Profeta (S), com o fito de conquistar os corações de alguns novos convertidos ao Islam, favoreceu algumas pessoas, na distribuição dos despojos. Deu para o Aqra' Ibn Hábis e para o Uyaina Ibn Hisn cem camelos cada, e dispensou favores também para alguns dos respeitáveis líderes árabes. Um homem objetou àquilo, dizendo: 'Essa não é uma distribuição justa no sentido de se obter o aprazimento de Deus!' (Ao ouvir aquilo) eu resolvi levar tal objeção ao conhecimento do Profeta (S); fui ter com ele, e o informei (do que se dissera). Ao ouvir tal coisa, o rosto do Profeta (S) ficou vermelho, e ele disse: 'Quem então irá fazer justiça, se Deus e o Seu Mensageiro não a fizerem?' Depois acrescentou: 'Que Deus tenha misericórdia de Moisés (que a paz esteja com ele), pois ele teve mais problemas que este, mas foi paciente!' Ouvindo aquilo, eu disse para mim mesmo: Jamais direi nada dessa natureza para ele outra vez!" (Muttafac alaih)

٤٣- وعن أنس رضي الله عنه قال : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذَا أَرَادَ اللَّهُ بعبْدِهِ خَيْراً عجَّلَ لَهُ الْعُقُوبةَ في الدُّنْيَا ، وإِذَا أَرَادَ الله بِعبدِهِ الشَّرَّ أمسَكَ عنْهُ بذَنْبِهِ حتَّى يُوافِيَ بِهِ يَومَ الْقِيامةِ » .

وقَالَ النبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ عِظَمَ الْجزاءِ مَعَ عِظَمِ الْبلاءِ ، وإِنَّ الله تعالى إِذَا أَحَبَّ قَوماً ابتلاهُمْ ، فَمنْ رضِيَ فلَهُ الرضَا ، ومَنْ سَخِطَ فَلَهُ السُّخْطُ » رواه الترمذي وقَالَ: حديثٌ حسنٌ .

43. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Caso Deus deseje favorecer um de Seus servos, adiantar-lhe-á as consequências das suas faltas ainda nesta vida; caso contrário, deixá-lo-á com suas faltas, com as quais se apresentará no Dia do Juízo." Ele disse ainda: "Apenas o trabalho árduo traz uma recompensa elevada, e quando Deus, o Exaltado, ama as pessoas, Ele as coloca sob testes. Portanto, aquele que aceita o seu teste e por ele passa, obtém o aprazimento de Deus, e aquele que se esquivar do seu teste irá obter a ira de Deus." (Tirmizi)

٤٤- وعنْ أَنَسٍ رضي الله عنه قال : كَانَ ابْنٌ لأبي طلْحةَ رضي الله عنه يَشْتَكي ، فخرج أبُو طَلْحة ، فَقُبِضَ الصَّبِيُّ ، فَلَمَّا رَجَعَ أَبُو طَلْحةَ قال : ما فَعَلَ ابني ؟ قَالَت أُمُّ سُلَيْم وَهِيَ أُمُّ الصَّبِيّ : هو أَسْكَنُ مَا كَانَ ، فَقَرَّبَتْ إِلَيْهِ الْعَشَاءَ فَتَعَشَّى ، ثُمَّ أَصَابَ مِنْهَا، فَلَمَّا فرغَ قَالَتْ : وارُوا الصَّبِيَّ ، فَلَمَّا أَصْبحَ أَبُو طَلْحَة أَتَى رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَأَخْبرهُ، فَقَالَ: « أَعرَّسْتُمُ اللَّيْلَةَ ؟ قَالَ : نَعَمْ ، قال : « اللَّهمَّ بارِكْ لَهُما » فَولَدتْ غُلاماً فقَالَ لِي أَبُو طَلْحَةَ :

احْمِلْهُ حتَّى تَأْتِيَ بِهِ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وبَعثَ مَعهُ بِتمْرَات ، فقال : «أَمعهُ شْيءٌ ؟ » قال : نعمْ ، تَمراتٌ فَأَخَذَهَا النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَمضَغَهَا ، ثُمَّ أَخذَهَا مِنْ فِيهِ فَجَعَلَهَا في في الصَّبِيّ ثُمَّ حَنَّكَه وسمَّاهُ عبدَ اللَّهِ متفقٌ عليه .

وفي روايةٍ للْبُخَاريّ : قال ابْنُ عُيَيْنَة : فَقَالَ رجُلٌ منَ الأَنْصارِ : فَرَأَيْتُ تَسعة أَوْلادٍ كلُّهُمْ قدْ قَرؤُوا الْقُرْآنَ ، يعْنِي مِنْ أَوْلادِ عَبْدِ الله الْمولُود .

وفي روايةٍ لمسلِم : ماتَ ابْنٌ لأبِي طَلْحَةَ مِنْ أُمِّ سُلَيْمٍ ، فَقَالَتْ لأهْلِهَا : لا تُحَدِّثُوا أَبَا طَلْحَةَ بابنِهِ حتَّى أَكُونَ أَنَا أُحَدِّثُهُ ، فَجَاءَ فَقَرَّبَتْ إِلَيْهِ عَشَاءً فَأَكَلَ وشَرِبَ ، ثُمَّ تَصنَّعتْ لهُ أَحْسنَ ما كانتْ تَصَنَّعُ قَبْلَ ذلكَ ، فَوقَعَ بِهَا ، فَلَمَّا أَنْ رأَتْ أَنَّهُ قَدْ شَبِع وأَصَابَ مِنْها قَالتْ: يا أَبَا طلْحةَ ، أَرَايْتَ لَوْ أَنَّ قَوْماً أَعارُوا عارِيتهُمْ أَهْل بيْتٍ فَطَلبوا عاريَتَهُم ، أَلَهُمْ أَنْ يمْنَعُوهَا؟ قَالَ : لا ، فَقَالَتْ : فاحتسِبْ ابْنَكَ . قَالَ : فغَضِبَ ، ثُمَّ قَالَ : تركتنِي حتَّى إِذَا تَلطَّخْتُ ثُمَّ أَخْبرتِنِي بِابْني ، فَانْطَلَقَ حتَّى أَتَى رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فأخْبَرَهُ بما كَانَ ، فَقَالَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « بَارِكَ الله لكُما في ليْلتِكُما » .

قال : فحملَتْ ، قال : وكَانَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في سفَرٍ وهِي مَعَهُ وكَانَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذَا أَتَى الْمَدِينَةِ مِنْ سَفَرٍ لاَ يَطْرُقُها طُرُوقاً فَدنَوْا مِنَ الْمَدِينَةِ ، فَضَرَبَهَا الْمَخاضُ ، فَاحْتَبَس عَلَيْهَا أَبُو طلْحَةَ ، وانْطلَقَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . قَالَ: يقُولُ أَبُو طَلْحةَ إِنَّكَ لتعلمُ يَا ربِّ أَنَّهُ يعْجبُنِي أَنْ أَخْرُجَ معَ رسولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذَا خَرَجَ ، وأَدْخُلَ مَعهُ إِذَا دَخَلَ ، وقَدِ احْتَبَسْتُ بِما تَرى . تقولُ أُمُّ سُلَيْمٍ : يا أَبَا طلْحةَ مَا أَجِد الَّذي كنْتُ أَجِدُ ، انْطَلِقْ ، فانْطَلَقْنَا ، وضَربَهَا المِخاضُ حينَ قَدِمَا فَولَدتْ غُلاماً . فقالَتْ لِي أُمِّي : يا أَنَسُ لا يُرْضِعُهُ أَحدٌ تَغْدُوَ بِهِ عَلَى رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فلمَّا أَصْبحَ احتملْتُهُ فانطَلَقْتُ بِهِ إِلَى رسولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . وذَكَرَ تمامَ الْحَدِيثِ .

44. Anas (R) narrou que Abu Tal-ha (R) tinha um filho que sofria de uma grave doença. Um dia, Abu Tal-ha se ausentou de casa e, durante a sua ausência, o menino faleceu. No seu regresso, perguntou: “Como está meu filho?” Ummu Sulaim – a mãe do menino – respondeu: “Está mais tranquilo que nunca.” Em seguida lhe pôs a ceia. Abu Tal-ha, depois de cear, se deitou com sua mulher. Mais tarde esta lhe comunicou que o menino havia sido enterrado. No dia seguinte, Abu Tal-ha foi ter com o Mensageiro de Deus (S), e lhe contou o sucedido. O Profeta lhe perguntou: “Tivestes uma noite de bodas?” Abu Tal-ha disse que sim. O Profeta exclamou: “Senhor, abençoa o fruto de

ambos!" A mulher de Abu Tal-ha deu à luz um varão, e ele disse a Anas: "Leva o menino ante o Profeta (S)." E também enviou algumas tâmaras para o Profeta. Este perguntou: "Trazes algo?" Anas disse: "Sim, tâmaras." O Profeta (S) as pegou e as mastigou, e as colocou na boca do menino, esfregando-lhas nas gengivas; e lhe pôs o nome de Abdullah. (Muttafac alaih)

A versão de Bukhári acrescenta: "Ibn Uyaina disse: "Um homem dos Ansar informou que o Abdullah, o filho de Tal-há, teve nove filhos, e todos recitavam o Alcorão".

A narração de Musslim diz: "Quando o filho de Abu Tal-ha, que ele tinha tido com a Ummu Sulaim, morreu, ela disse para os membros da família: 'Não conteis para o Abu Tal-ha sobre a morte do menino; eu mesma lhe contarei.' Quando ele chegou, ela pôs o jantar diante dele, o qual ele comeu. Ela, então se arrumou para ele, da melhor forma possível, e eles tiveram relações. Depois disso, ela lhe disse: 'Abu Tal-ha, diz-me, se alguém empresta algo a uma pessoa, e depois o pede de volta, tem o emprestado o direito de negar a devolução?' Ele respondeu" 'Não!' Então, ela disse: 'Tem esperança na recompensa de Deus, pelo que aconteceu ao teu filho.' Abu Tal-ha ficou zangado, e disse: 'Deixaste-me em dúvida a respeito da condição do meu filho, até depois de termos relações.' Ele a deixou e foi ter com o Mensageiro de Deus (S), e lhe contou o ocorrido. Ele disse: 'Que Deus abençoe a vossa noite.' Ela então concebeu. Posteriormente, o Mensageiro de Deus (S) estava de viagem, e Abu Tal-ha e esposa estavam com ele. Era costume do Profeta (S) que, quando retornasse de uma viagem, ele não entrava na cidade durante a noite. Quando eles se aproximaram de Madina, as dores de parto de Ummu Sulaim começaram, e Abu Tal-ha teve de ficar com ela. O Mensageiro de Deus (S) continuou a sua marcha. Abu Tal-ha, então fez a seguinte prece: 'Ó Senhor meu, Tu sabes qual era o meu desejo de ter o privilégio de acompanhar o Mensageiro de Deus quando ele sai em viagem e quando ele volta. Agora fiquei detido aqui devido à situação que vês.' Ummu Sulaim disse: 'Ó Abu Tal-ha, não estou mais sentindo dores. Vamos seguir.' Assim, eles seguiram. Ao chegaram à cidade, as dores voltaram, e ela deu à luz a um menino." Anas continuou o seu relato, dizendo: "minha mãe me disse: 'Anas, o bebê não deve mamar antes que o leves ao Mensageiro de Deus (S).' Ao amanhecer, leve o menino para o Mensageiro de Deus (S)." (A continuação do hadice é a mesma).

٤٥- وعنْ أَبِي هُريرةَ رضي الله عنه أَن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لَيْسَ الشديدُ بالصُّرَعةِ إِنَّمَا الشديدُ الَّذي يَمْلِكُ نَفسَهُ عِنْد الْغَضَبِ » متفقٌ عليه .

45. Abu Huraira R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O homem forte não é aquele que tem força no porte físico, mas sim aquele que se controla no momento da ira." (Muttafac alaih)

٤٦- وعنْ سُلَيْمانَ بْنِ صُرَدٍ رضي الله عنهُ قال : كُنْتُ جالِساً مع النَّبِي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، ورجُلان يستَبَّانِ وأَحدُهُمَا قَدِ احْمَرَّ وَجْهُهُ . وانْتفَخَتْ أوداجهُ . فقال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنِّي لأعلَمُ كَلِمةً لَوْ قَالهَا لَذَهَبَ عنْهُ ما يجِدُ ، لوْ قَالَ : أَعُوذُ بِاللهِ مِنَ الشَّيْطَانِ

الرَّجِيمِ ذَهَبَ عنْهُ ما يجدُ . فقَالُوا لَهُ : إِنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : «تعوَّذْ بِاللهِ مِن الشَّيطان الرَّجِيمِ ». متفقٌ عليه .

46. Suleiman Ibn Surad (R) relatou que estava sentado ao lado do Profeta (S), e viram dois homens que se insultavam mutuamente. Um deles ficou com o rosto muito ruborizado e as jugulares inchadas. O Mensageiro de Deus (S) disse: "Conheço algumas palavras que, se ele as disser, livrar-se-á desse estado; se disser: 'Refugio-me em Deus contra o maldito Satanás – aquele que foi privado de toda a misericórdia de Deus.'" Alguns homens contaram àquele homem o que o Profeta (S) dissera: "Busca refúgio em Deus contra o maldito Satanás!" (Muttafac alaih)

٤٧- وعنْ مُعاذ بْنِ أَنَسٍ رضي الله عنه أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « مَنْ كظَمَ غيظاً، وهُو قَادِرٌ عَلَى أَنْ يُنْفِذَهُ ، دَعَاهُ اللَّهُ سُبْحانَهُ وتَعالَى عَلَى رُؤُوسِ الْخلائقِ يَوْمَ الْقِيامَةِ حَتَّى يُخَيِّرَهُ مِنَ الْحُورِ الْعِينِ مَا شَاءَ » رواه أَبُو داوُدَ ، والتِّرْمِذيُّ وقال : حديثٌ حسنٌ .

47. Moaz Ibn Anas (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Àquele quemreprimiu, ou reprime, sua ira, ao tempo que pôde ter agido, Deus, louvado e exaltado seja, o convidará, na presença de todas as criaturas, no Dia do Juízo, para que eleja a quem mais goste, entre as belas huris (mulheres) do Paraíso." (Abu Daúd e Tirmizi)

٤٨- وعنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضيَ اللَّهُ عنهُ أَنَّ رَجُلاً قَالَ للنَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : أَوْصِنِي ، قَالَ : « لا تَغضَبْ » فَرَدَّدَ مِراراً قَالَ ، « لا تَغْضَبْ » رواه البخاريُّ.

48. Abu Huraira (R) relatou que um homem disse ao Profeta (S): "Aconselha-me!" Respondeu-lhe: "Não te enfureças!" O homem insistiu em sua pergunta várias vezes, mas o Profeta continuava a repetir: "Não te enfureças!" (Bukhári)

٤٩- وَعَنْ أبي هُرَيْرةَ رَضِيَ اللَّهُ عنه قال : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَا يَزَال الْبَلاءُ بِالْمُؤْمِنِ وَالْمؤمِنَةِ فِي نَفْسِهِ وَولَدِهِ ومَالِهِ حَتَّى يَلْقَى اللَّه تعالى وَمَا عَلَيْهِ خَطِيئَةٌ» رواه التِّرْمِذيُّ وقال : حديثٌ حسنٌ صحِيحٌ .

49. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "As calamidades acompanharão o crente e a crente, em sua pessoa, seus filhos e suas posses, até ele ou ela encontrar-se com Deus, louvado seja, sem que tenha algum pecado ou delito." (Tirmizi)

٥٠- وَعَنْ ابْن عَبَاسٍ رضي اللَّه عنهما قال : قَدِمَ عُيَيْنَة بْنُ حِصْنٍ فَنَزلَ عَلَى ابْنِ أَخِيهِ الْحُر بْنِ قَيْسٍ ، وَكَانَ مِن النَّفَرِ الَّذِين يُدْنِيهِمْ عُمرُ رضِيَ اللَّهُ عنهُ ، وَكَانَ الْقُرَّاءُ أَصْحابَ مَجْلِسِ عُمَرَ رضي اللَّهُ عنه وَمُشاوَرَتِهِ كُهولاً كَانُوا أَوْ شُبَّاناً ، فَقَالَ عُيَيْنَةُ لابْنِ أَخِيهِ : يَا ابْنَ أَخِى لَكَ وَجْهٌ

عِنْدَ هَذَا الأَمِيرِ فَاسْتَأْذِنْ لِى عَلَيْهِ ، فاستَأذنَ فَأَذِنَ لَهُ عُمرُ . فَلَمَّا دخَلَ قَالَ : هِيْ يا ابْنَ الْخَطَّاب ، فَوَاللَّه مَا تُعْطِينَا الْجَزْلَ وَلا تَحْكُمُ فِينَا بالْعَدْل ، فَغَضِبَ عُمَرُ رضيَ اللَّه عنه حتَّى هَمَّ أَنْ يُوقِعَ بِهِ فَقَالَ لَهُ الْحُرُّ : يا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ إِنَّ اللَّه تعَالى قَال لِنبِيِّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : { خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الجاهلينَ } [سورة الأعراف: ١٩٨] وإِنَّ هَذَا مِنَ الجاهلينَ ، وَاللَّه ما جاوَزَها عُمَرُ حِينَ تلاها ، وكَانَ وَقَّافاً عِنْد كِتَابِ اللَّهِ تعالى رواه البخارى .

50. Ibn Abbás (R) relatou "O Uyaina Ibn Hisn foi para Madina e aí ficou com o seu sobrinho, o Hurr Ibn Qais, que era íntimo de Ômar, e tinha o privilégio de pertencer ao quadro de conselheiros. O Uyaina disse para o Hurr: 'Meu caro sobrinho, tu desfrutas da confiança do Emir dos Crentes; será que não obterias permissão para eu o ver?' Então o Hurr pediu a permissão requerida, a qual o Ômar concedeu. Quando o Uyaina compareceu perante o Ômar, dirigiu-se a este assim: 'Ó filho de Khattab, tu não nos dás muito, e não nos tratas justamente!' O Ômar ficou aborrecido e ia golpear o homem, quando o Hurr disse: 'Ó Emir dos Crentes, Deus disse para o Seu Profeta (S): **(Ó Mohammad) conserva-te indulgente, recomenda o bem e afasta-te dos ignorantes** (7:199). Eis que este (Uyaina) é um dos ignorantes!' Quando o Hurr recitou aquilo, o Ômar se acalmou, e não se mexeu do seu assento. Ele sempre seguia à risca o Livro de Deus." (Bukhári).

٥١- وعَن ابْنِ مسْعُودٍ رضي اللَّه عنه أَنَّ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِنَّهَا سَتكُونُ بَعْدِى أَثَرَةٌ وَأُمُورٌ تُنْكِرونَهَا ، قَالُوا : يا رسُولَ اللَّهِ فَما تَأمرُنا ؟ قالَ : تُؤَدُّونَ الْحَقَّ الَّذي عَلَيْكُمْ وتَسْألونَ اللَّه الذي لكُمْ » متفقٌ عليه . « والأَثَرَةُ » : الانفرادُ بالشيْءِ عمَّنْ لَهُ فيهِ حقٌّ .

51. Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Haverá, depois de mim, egoísmo, e observareis coisas que desaprovareis." Perguntaram-lhe: "Ó Mensageiro de Deus, o que nos ordenas fazermos em tal situação?" Ele respondeu: "Cumpri com a vossa obrigação e suplicai a Deus o que é vosso." (Muttafac alaih)

٥٢- وَعن أبي يحْيَى أُسَيْدِ بْنِ حُضَيْرٍ رضي اللَّهُ عنهُ أَنَّ رَجُلاً مِنَ الأَنْصَارِ قال : يا رسولَ اللَّهِ أَلا تَسْتَعْمِلُني كَمَا اسْتَعْملتَ فُلاناً وفلاناً فَقَالَ : « إِنَّكُمْ سَتَلْقَوْنَ بَعْدي أَثَرَةً فاصْبِرُوا حَتَّى تلقَوْنِي علَى الْحَوْضِ » متفقٌ عليه .

52. Ussayd Ibn Hudair (R) relatou que um muçulmano dos Ansar perguntou para o Profeta (S): "Por que não me apontas como um executivo, como apontaste fulano?" Ele respondeu: "Tu verás discriminação depois que eu me for, mas sê paciente, até que me encontres na margem da Fonte (Kauçar, no Paraíso)." (Muttafac alaih).

٥٣- وَعنْ أبي إِبْراهيمَ عَبْدِ اللَّه بْنِ أبي أَوْفى رضي اللَّهُ عنهمَا أَنَّ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في بعْضِ أَيَّامِهِ التي لَقِيَ فِيهَا الْعَدُوَّ ، انْتَظرَ حَتَّى إِذَا مَالَتِ الشَّمْسُ قَامَ فِيهِمْ فَقَالَ: « يَا أَيُّهَا

النَّاسُ لا تَتَمنَّوا لِقَاءَ الْعدُوّ ، وَاسْأَلُوا اللهَ العَافِيَةَ ، فَإِذَا لقيتُموهم فاصْبرُوا ، وَاعْلَمُوا أَنَّ الْجَنَّة تَحْتَ ظِلاَلِ السُّيُوفِ » ثُمَّ قَالَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « اللَّهُمَّ مُنْزِلَ الْكِتَابِ وَمُجْرِيَ السَّحَابِ ، وَهَازِمَ الأَحْزابِ ، اهْزِمْهُمْ وَانْصُرْنا عَلَيْهِمْ » . متفقٌ عليه وبالله التَّوْفيقُ

53. Abdullah Ibn Abi Aufa (R) relatou que no dia em que o Mensageiro de Deus (S) teve que enfrentar-se com o inimigo, esperou até o sol se inclinar depois de meio dia; logo se pôs de pé e se dirigiu aos seus homens: "Ó povo, não ansieis pelo reencontro com o inimigo, mas rogai a Deus para que estejais a salvo. Porém, quando vos enfrentardes com ele, sede pacientes, e sabei que o Paraíso se encontra sob a sombra das espadas." E orou: "Senhor, Tu que revelaste o Livro, que fazes correr as nuvens, e que derrotaste os partidos aliados (o exército de Makka), derrota-os e concede-nos a vitória sobre eles!" (Muttafac alaih).

٤- باب الصدق

CAPÍTULO 4

A VERACIDADE

قال الله تعالى : { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آمَنُوْا اتَّقُوْا اللّٰهَ، وَكُوْنُوْا مَع الْصَّادِقِيْن }.

Deus, louvado seja, disse:
"**Ó crentes, temei a Deus e permanecei com os verazes!**" (Alcorão Sagrado, 9:119).

وقال تعالى : { وَالْصَّادِقِيْن وَالْصَّادِقَات }.

E, louvado seja, disse também:
"**Aos verazes e às verazes.**" (Alcorão Sagrado, 33:35)

وقال تعالى: { فَلَو صَدَقُوْا اللّٰهَ لَكَانَ خَيْراً لَهُم }.

E, louvado seja, disse ainda:
"**Quão melhor seria para eles se fossem sinceros para com Deus!**" (Alcorão Sagrado, 47:21).

وأما الأحاديث:

٥٤- فَالأَوَّلُ : عَن ابْنِ مَسْعُودٍ رضي الله عنه عن النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِنَّ الصَّدْقَ يَهْدِي إِلَى الْبِرِّ وَإِنَّ الْبِرَّ يَهْدِي إِلَى الجَنَّةِ ، وَإِنَّ الرَّجُلَ ليصْدُقُ حَتَّى يُكتَبَ عِنْدَ اللهِ صِدِّيقاً ، وإِنَّ الْكَذِبَ يَهْدِي إِلَى الفجُورِ وَإِنَّ الفجُورَ يَهْدِي إِلَى النَّارِ ، وَإِنَّ الرَّجُلَ لَيَكْذِبُ حَتَّى يُكتَبَ عِنْدَ اللهِ كَذَّاباً » متفقٌ عليه .

54. Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A veracidade conduz à bondade, e a bondade conduz ao Paraíso. De sorte que se um homem disser constantemente a verdade, Deus o inscreverá como realmente veraz. A mentira conduz à

perversidade e a perversidade conduz ao Fogo. Deste modo, se um homem disser sempre mentiras, Deus o inscreverá como irremediavelmente mentiroso." (Muttafac alaih).

٥٥- الثَّاني : عَنْ أبي مُحَمَّدٍ الْحَسنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ أبي طَالِبٍ ، رَضيَ اللَّهُ عَنْهما ، قَالَ حفِظْتُ مِنْ رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « دَعْ ما يَرِيبُكَ إِلَى مَا لا يَرِيبُكَ ، فَإِنَّ الصِّدْقَ طُمأنينَةٌ، وَالْكَذِبَ رِيبةٌ » رواه التِرْمذي وقال : حديثٌ صحيحٌ .

55. Al Hassan Ibn Áli Ibn Abi Tálib (R) relatou que aprendeu de memória umas palavras do Mensageiro de Deus (S); foram estas: "Abandona o que te deixa em dúvida, pelo que não te deixa em dúvida, pois, a veracidade é o sossego, e a mentira é o tormento da alma." (Tirmizi).

٥٦- **الثَّالثُ** : عنْ أبي سُفْيانَ صَخْرِ بْنِ حَربٍ . رضيَ اللَّه عنه . في حديثِه الطَّويلِ في قِصَّةِ هِرقْلُ ، قَالَ هِرقْلُ : فَماذَا يَأْمُرُكُمْ يعْني النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ أَبُو سُفْيَانَ: قُلْتُ : يقول « اعْبُدُوا اللَّهَ وَحْدَهُ لا تُشرِكُوا بِهِ شَيْئاً ، واتْرُكُوا ما يَقُولُ آباؤُكُمْ ، ويَأْمُرنَا بالصَّلاةِ والصِّدقِ ، والْعفَافِ ، والصِّلَةِ » . متفقٌ عليه.

56. Abu Sufyan (R) relatou uma parte da sua afirmação sobre Heráclito, dizendo que este lhe perguntou o que o Profeta (S) lhes ensinava, e o Abu Sufyan respondeu: "Ele nos ensina a cultuarmos somente a Deus, a não associarmos ninguém a Ele, e a abandonarmos tudo o que os nossos ancestrais disseram; e nos ordenou a observarmos a oração, a falarmos a verdade, a mantermo-nos castos e a reforçarmos os laços de parentesco com aqueles relacionados a nós." (Muttafac alaih).

٥٧- الرَّابِعُ : عَنْ أبي ثَابِتٍ ، وقِيلَ : أبي سعيدٍ ، وقِيلَ : أبي الْوَلِيدِ ، سَهْلِ بْنِ حُنَيْفٍ ، وَهُوَ بدرِيٌّ ، رضي اللَّه عنه ، أَن النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ سَأَلَ اللَّهَ ، تعالَى الشِّهَادَة بِصِدْقٍ بَلَّغهُ اللَّهُ مَنَازِلَ الشُّهدَاء ، وإِنْ مَاتَ عَلَى فِراشِهِ » رواه مسلم .

57. Sahl Ibn Hunaif (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que suplica a Deus, louvado seja, com sinceridade, para que lhe conceda o martírio, Deus o fará alcançar o grau dos mártires, ainda que venha a falecer no seu próprio leito." (Musslim)

٥٨- الخامِسُ : عَنْ أبي هُرَيْرة رضي اللَّهُ عنه قال : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « غزا نَبِيٌّ مِنَ الأَنْبياءِ صلواتُ اللَّه وسلامُهُ عليهِمْ فَقَالَ لقوْمِهِ : لا يتْبعْني رَجُلٌ ملَكَ بُضْعَ امْرَأَةٍ. وَهُوَ يُرِيدُ أَن يَبْنِيَ بِهَا وَلَمَّا يَبْنِ بِها ، ولا أَحدٌ بنَى بيُوتاً لَمْ يرفَع سُقوفَهَا ، ولا أَحَدٌ اشْتَرى غَنَماً أَوْ خَلَفَاتٍ وهُو يَنْتَظرُ أَوْلادَهَا . فَغزَا فَدنَا مِنَ الْقَرْيةِ صلاةَ الْعصْرِ أَوْ قَريباً مِنْ ذلكَ ، فَقَال

للشَّمس : إِنَّكِ مَأمُورةٌ وأَنا مأمُورٌ ، اللهمَّ احْبسْهَا علَينا ، فَحُبستْ حَتَّى فَتَحَ اللَّهُ عليْهِ ، فَجَمَعَ الْغَنَائِم ، فَجاءَتْ يَعْنِي النَّارَ لتَأكُلهَا فَلَمْ تطْعمْهَا ، فقال: إِنَّ فِيكُمْ غُلُولاً، فليبايعنِي منْ كُلِّ قبِيلَةٍ رجُلٌ ، فلزِقتْ يدُ رَجُلٍ بِيدِهِ فَقَالَ : فِيكُم الْغُلولُ ، فليبايعنِي قبيلَتُك ، فلزِقَتْ يدُ رجُلَيْنِ أو ثلاثَةٍ بِيَدِهِ فقَالَ : فِيكُمُ الْغُلُولُ ، فَجاءوا برَأْسٍ مِثْلِ رَأْس بَقَرَةٍ مِنْ الذَّهبِ ، فوضَعها فَجَاءَت النَّارُ فَأَكَلَتها ، فلمْ تَحل الْغَنَائِمُ لأحدٍ قَبلَنَا ، ثُمَّ أَحَلَّ اللَّهُ لَنا الغَنَائِمَ لما رأَى ضَعفَنَا وعجزنَا فأحلَّها لنَا » متفقٌ عليه .

58. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Um dos primeiros profetas, enquanto ia em *jihad* (guerra religiosa pela causa de Deus), anunciou entre seu povo que um indivíduo que houvesse desposado uma mulher que ainda não tivesse levado para casa, ou que um que houvesse construído as paredes da casa, mas não tivesse posto o teto sobre elas, ou um que houvesse adquirido cabras prenhes ou fêmea de camelos esperando para dar cria, o acompanhassem. Após isso, ele se pôs a caminho da cidade, que era o seu objetivo. Ele chegou lá um pouco antes do crepúsculo, e disse para o sol: ‘Tu estás sujeito ao comando de Deus, e eu estou também comissionado a encetar guerra.’ Então ele orou: ‘Ó Deus, contém, para nós, o sol!’ e este foi contido, até que Deus lhe proporcionou a vitória. Depois os despojos foram juntados para serem queimados como oferenda, mas o fogo não os consumia. Então ele anunciou: ‘Alguém, dentre vós, surripiou uma parte dos despojos; então, agora, que um homem de cada tribo renove o juramento em minhas mãos!’ Nesse processo, a mão de um homem ficou grudada na mão do profeta, e este declarou: ‘Alguém da tua tribo é culpado desse surripiamento; assim sendo, que cada homem da tua tribo renove o juramento em minhas mãos!’ Nesse processo, as mãos de dois ou três homens ficaram grudadas na mão do profeta, e ele disse que um deles era o culpado pelo surripiamento. Eis que eles apresentaram uma cabeça de vaca, de ouro, que foi posta entre os despojos, e o fogo os consumiu.” O Profeta acrescentou: “Os despojos de guerra não se tornaram lícitos para ninguém antes de nós; Deus os tornou lícitos para nós, face à nossa fraqueza ou à nossa carência de meios.” (Muttafac alaih)

٥٩- السادِسُ : عن أبي خالدٍ حكيمِ بنِ حزَامٍ . رضِيَ اللَّهُ عنه ، قال : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « الْبيِّعَان بالخِيارِ ما لم يَتفرَّقا ، فإِن صدقَا وبيَّنا بوُرِك لهُما في بَيْعِهِما ، وإِن كَتَما وكذَبَا مُحِقَتْ بركةُ بيْعِهِما » متفقٌ عليه .

59. Hakim Ibn Hizam (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Um acordo de venda é revogável até que o vendedor e o comprador se separem. Se falarem a verdade e puserem às claras todas as coisas relevantes à transação, ela se tornará plena de bênçãos para os dois; mas se falarem falsamente, e ocultarem o que deveria ser esclarecido, a bênção da transação será apagada.” (Muttafac alaih)

٥- بَابُ المراقبة

CAPÍTULO 5

A VIGILÂNCIA

قَال اللّٰه تَعَالَى : { الَّذِي يَرَاك حِيْن تَقُوْم وَتَقَلُّبَك فِي الْسَّاجِدِيْن } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Que te vê quando te ergues (para orar), assim como vê os teus movimentos entre os prostrados**" (Alcorão Sagrado, 26:218-219)

وَقَال تَعَالَى : { وَهُو مَعَكُم أَيْنَمَا كُنْتُم } .

E, louvado seja, disse também:
"**… está convosco onde quer que estejais, e Deus bem vê o quanto fazeis**" (Alcorão Sagrado, 57:4).

وَقَال تَعَالَى : { إِن اللّٰه لَا يَخْفَى عَلَيْه شَيْء فِي الْأَرْض وَلَا فِي الْسَّمَاء } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**De Deus nada se oculta, tanto na terra como no céu**" (Alcorão Sagrado, 3:5).

وَقَال تَعَالَى : { إِن رَبَّك لَبِالْمِرْصَاد } .

E, louvado seja, disse mais:
"**… teu Senhor está sempre alerta**" (Alcorão Sagrado, 89:14).

وَقَال تَعَالَى : { يَعْلَم خَائِنَة الْأَعْيُن وَمَا تُخْفِي الْصُّدُوْر } .

E, louvado seja, continuou:
"**Ele conhece os olhares furtivos e quanto ocultam os corações**" (Alcorão Sagrado, 40:19).

والآيات في الباب كثيرة معلومة.

٦٠- وأَمَّا الأحاديثُ ، فالأَوَّلُ : عَنْ عُمرَ بنِ الخطابِ ، رضيَ اللَّهُ عنه ، قال: «بَيْنما نَحْنُ جُلُوسٌ عِنْد رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، ذَات يَوْمٍ إِذْ طَلع عَلَيْنَا رجُلٌ شَديدُ بياضِ الثِّيابِ ، شديدُ سوادِ الشَّعْر ، لا يُرَى عليْهِ أَثَر السَّفَرِ ، ولا يَعْرِفُهُ منَّا أَحدٌ ، حتَّى جَلَسَ إِلَى النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَأَسْنَدَ رُكْبَتَيْهِ إِلَى رُكبَتَيْهِ ، وَوَضع كفَّيْه عَلَى فخِذيهِ وقال : يا محمَّدُ

أَخبِرْنِي عن الإسلام فقالَ رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : الإِسلامُ أَنْ تَشْهَدَ أَنْ لا إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ ، وأَنَّ مُحَمَّداً رسولُ اللهِ وَتُقِيمَ الصَّلاَةَ ، وَتُؤتِيَ الزَّكاةَ ، وتصُومَ رَمضَانَ ، وتحُجَّ الْبَيْتَ إِنِ استَطَعتَ إِلَيْهِ سَبيلاً.

قال : صدَقتَ . فَعجِبْنا لَهُ يسْأَلُهُ ويصدِّقُهُ ، قَالَ : فَأَخْبِرْنِي عن الإِيمانِ . قَالَ: أَنْ تُؤْمِن بِاللَّهِ وملائِكَتِهِ ، وكُتُبِهِ ورُسُلِهِ ، والْيومِ الآخِرِ ، وتُؤمِنَ بالْقَدَرِ خَيْرِهِ وشَرِّهِ . قال: صدقْتَ قال : فأَخْبِرْنِي عن الإِحْسانِ . قال : أَنْ تَعْبُدَ اللهَ كَأَنَّكَ تَراهُ . فإِنْ لَمْ تَكُنْ تَراهُ فإِنَّهُ يَراكَ قَالَ : فَأَخْبِرْنِي عن السَّاعةِ . قَالَ : مَا المسْؤُولُ عَنْهَا بأَعْلَمَ مِن السَّائِلِ . قَالَ : فَأَخْبِرْنِي عَنْ أَمَاراتِهَا . قَالَ أَنْ تلدَ الأَمَةُ ربَّتَها ، وَأَنْ تَرى الحُفَاةَ الْعُراةَ الْعالَةَ رِعاءَ الشَّاءِ يتَطاولُون في الْبُنيانِ ثُمَّ انْطلَقَ ، فلبِثْتُ مليًّا ، ثُمَّ قَالَ : يا عُمرُ ، أَتَدرِي منِ السَّائِلُ قلتُ : اللَّهُ ورسُولُهُ أَعْلمُ قَالَ : فَإِنَّهُ جِبْرِيلُ أَتَاكُمْ يُعلِّمُكم دِينِكُمْ » رواه مسلمٌ.

60. Ômar Ibn al Khattab (R) relatou que num dia em que ele e outras pessoas estavam sentados em companhia do Mensageiro de Deus (S), aproximou-se dele um homem com roupa de resplandecente brancura, e tinha cabelos intensamente pretos. Não se lhe notavam sinais de que tivesse viajado, nem tampouco o conhecia nenhum de nós. Sentou-se em frente ao Profeta (S), apoiando os joelhos contra os do Profeta; e, pondo as mãos sobre as coxas dele, disse: "Ó Mohammad, fala-me acerca do Islam!" O Mensageiro de Deus (S) lhe respondeu: "O Islam exige que prestes testemunho de que não há outra divindade além de Deus, e de que Mohammad é o Seu Mensageiro; que observes a oração e que pagues o *zacat*; que jejues no mês de Ramadan, e que realizes a peregrinação à Caaba, se tens meios para isso." O homem disse: "Disseste a verdade." A nós surpreendeu-nos que lhe perguntasse, e que logo confirmasse a verdade. O homem voltou a perguntar: "Fala-me sobre a fé!" E o Profeta lhe respondeu: "Que creias e tenhas fé em Deus, em Seus anjos, em Seus Livros, em Seus mensageiros e no Dia do Juízo. E que creias e tenhas fé no destino, tanto no bom como no mau." E o homem disse: "Falaste a verdade! Fala-me agora sobre o *ihsan* (o devido cumprimento das obrigações)." O Mensageiro de Deus respondeu: "Que adores a Deus como se O visses, pois se não O vês, Ele te vê." O homem disse: "Fala-me acerca da Hora (do Juízo)". Disse o Profeta: "Quem está sendo interrogado disso não tem melhor conhecimento do que quem está fazendo a pergunta." O homem insistiu: "Fala-me, então, dos sinais dela!" Disse o Mensageiro: "Será quando a escrava der à luz a sua própria senhora, e quando vires os descamisados e desamparados pastores de ovelhas competindo nas construções dos altos edifícios." Aquele homem se foi. Fiquei pensativo por um bom tempo. O Profeta me perguntou: "Ó Ômar, sabes quem era aquele que me perguntava?" Eu disse: "Deus e o Seu Mensageiro têm melhor conhecimento!" Disse o Profeta: "Era o Arcanjo Gabriel, que veio ensinar-vos a essência da vossa religião." (Musslim)

٦١- الثَّاني : عن أبي ذَرٍّ جُنْدُبِ بْنِ جُنَادةَ ، وأبي عبْدِ الرَّحْمنِ مُعاذِ بْنِ جبل رضيَ اللَّه عنهما، عنْ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قال : « اتَّقِ اللَّهَ حَيْثُمَا كُنْتَ وأَتْبِعِ السَّيِّئَةَ الْحسنةَ تَمْحُهَا، وخَالقِ النَّاسَ بخُلُقٍ حَسَنٍ » رواهُ التِّرْمذيُّ وقال : حديثٌ حسنٌ .

61. Jundob Ibn Junada e Moaz Ibn Jabal (R) relataram que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Tende devoção e temor a Deus, onde quer que estejais. E depois de haverdes cometido uma falta, apressai-vos em contrabalançá-la com um bom ato, pois este a expiará. Além disso, convivei bondosamente com as pessoas." (Tirmizi)

٦٢- الثَّالثُ : عن ابنِ عبَّاسٍ ، رضيَ اللَّه عنهمَا ، قال : « كُنْتُ خَلْفَ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يوْماً فَقال : « يَا غُلامُ إِنِّي أُعلِّمكَ كَلِمَاتٍ : « احْفَظِ اللَّهَ يَحْفَظْكَ احْفَظِ اللَّهَ تَجِدْهُ تُجَاهَكَ ، إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَل اللَّه ، وَإِذَا اسْتَعَنْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ ، واعلَمْ : أَنَّ الأُمَّةَ لَو اجتَمعتْ عَلَى أَنْ ينْفعُوكَ بِشيْءٍ ، لَمْ يَنْفعُوكَ إِلاَّ بِشَيْءٍ قَد كَتَبَهُ اللَّهُ لَكَ ، وإِنِ اجْتَمَعُوا عَلَى أَنْ يَضُرُّوك بِشَيْءٍ ، لَمْ يَضُرُّوكَ إِلاَّ بَشَيْءٍ قد كَتَبَهُ اللَّه عليْكَ ، رُفِعَتِ الأَقْلامُ ، وجَفَّتِ الصُّحُفُ». رواهُ التِّرمذيُّ وقَالَ : حديثٌ حسنٌ صَحيحٌ .

وفي رواية غيرِ التِّرْمذيِّ : « احفظَ اللَّهَ تَجِدْهُ أَمَامَكَ ، تَعَرَّفْ إِلَى اللَّهِ في الرَّخَاءِ يعرِفْكَ في الشِّدةِ ، واعْلَمْ أَنّ مَا أَخْطَأَكَ لَمْ يَكُنْ لِيُصيبَك ، وَمَا أَصَابَكَ لَمْ يَكُن لِيُخْطِئَكَ واعْلَمْ أنّ النَّصْرَ مَعَ الصَّبْرِ ، وأَنَّ الْفَرَجَ مَعَ الْكَرْب ، وأَنَّ مَعَ الْعُسرِ يُسْراً » .

62. Ibn Abbás (R) relatou: "Estava eu, um dia, na garupa da montaria do Profeta (S), quando ele me disse: 'Ó jovem, ensinar-te-ei algumas palavras: Resguarda a Deus e Ele te resguardará. Recorda a Deus, e O encontrarás sempre à tua frente. Se implorares por algo, implora a Deus. E se pedires ajuda, pede a Deus. E tem certeza de que ainda que se reúna todo o povo para beneficiar-te em algo, não conseguirão fazê-lo, a não ser naquilo que Deus houver disposto para ti. E se se reunirem para prejudicar-te em algo, não o conseguirão, a não ser naquilo que Deus houver determinado para ti. Assim, as penas (das canetas) ficam retiradas, e as folhas (dos livros do destino) secas.'" (Tirmizi)

Outros narradores, além do Tirmizi, adicionaram: "Guarda os mandamentos de Deus, que O encontrará à tua frente. Lembra-te d'Ele nas boas circunstâncias, que Ele Se lembrará de Ti na adversidade. Lembra-te de que quem te levou cometer erros não te orientará para o bem, e quem te orientar não irá fazer-te cometer erros. Saibas que a vitória virá com a paciência, que a prosperidade virá após a agonia e a tristeza, e com a adversidade está a facilidade."

٦٣- الرَّابعُ : عنْ أَنَس رضي اللَّهُ عنه قالَ : « إِنَّكُمْ لَتَعْملُونَ أَعْمَالاً هِيَ أَدقُّ في أَعْيُنِكُمْ مِنَ الشَّعَرِ ، كُنَّا نَعْدُّهَا عَلَى عَهْدِ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِنَ الْمُوبِقاتِ » رواه البخاري . وقال : « الْمُوبِقَاتُ » الْمُهْلِكَاتُ .

63. Anas (R) disse: "Vós cometeis alguns atos que são – aos vossos olhos – mais finos que um fio de cabelo, mas que os considerávamos, na época do Profeta (S), como muito graves." (Bukhári)

٦٤- الْخَامِس : عَنْ أبي هريْرَةَ ، رضي الله عنه ، عن النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يَغَارُ ، وَغَيْرَةُ اللَّهِ تَعَالَى ، أَنْ يَأْتِيَ الْمَرْءُ مَا حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ » متفقٌ عليه .

64. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Deus, louvado seja, é Desaprovador; e a desaprovação de Deus, louvado seja, é suscitada quando o homem pratica aquilo que Ele tem proibido." (Muttafac alaih)

٦٥- السَّادِسُ : عَنْ أبي هُريْرَةَ رضي الله عنه أَنَّهُ سمِع النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « إِنَّ ثَلاَثَةً مِنْ بَنِي إِسْرائيلَ : أَبْرَصَ ، وأَقْرَعَ ، وأَعْمَى ، أَرَادَ اللَّهُ أَنْ يَبْتَليَهُمْ فَبعث إِلَيْهِمْ مَلَكاً ، فأَتَى الأَبْرَصَ فَقَالَ : أَيُّ شَيْءٍ أَحبُّ إِلَيْكَ ؟ قَالَ : لَوْنٌ حسنٌ، وَجِلْدٌ حَسَنٌ ، ويُذْهَبُ عنِّي الَّذي قَدْ قَذَرِني النَّاسُ ، فَمَسَحهُ فذَهَب عنهُ قذرهُ وَأُعْطِيَ لَوْناً حَسناً . قَالَ : فَأَيُّ الْمالِ أَحَبُّ إِلَيْكَ ؟ قال : الإِبلُ أَوْ قَالَ الْبَقَرُ شَكَّ الرَّاوِي فأُعْطِيَ نَاقَةً عُشرَاءَ ، فَقَالَ : بارَك اللَّهُ لَكَ فِيها .

فأَتَى الأَقْرعَ فَقَالَ : أَيُّ شَيْءٍ أَحب إِلَيْكَ ؟ قال : شَعْرٌ حسنٌ ، ويذْهبُ عنِّي هَذَا الَّذي قَذِرَني النَّاسُ ، فَمسحهُ عنْهُ . أُعْطِيَ شَعراً حسناً . قال فَأَيُّ الْمَالِ . أَحبُّ إِلَيْكَ ؟ قال : الْبَقرُ، فأُعِطيَ بقرةً حامِلاً ، وقَالَ : بَارَكَ اللَّهُ لَكَ فِيهَا .

فَأَتَى الأَعْمَى فَقَالَ : أَيُّ شَيْءٍ أَحَبُّ إِلَيْكَ ؟ قال : أَنْ يرُدَّ اللَّهُ إِلَيَّ بَصَري فَأُبْصِرَ النَّاسَ فَمَسَحَهُ فَرَدَّ اللَّهُ إِلَيْهِ بصَرَهُ . قال : فَأَيُّ الْمَالِ أَحَبُّ إِلَيْكَ ؟ قال : الْغنمُ فَأُعْطِيَ شَاةً والِداً فَأَنْتجَ هذَانِ وَولَّدَ هَذا ، فكَانَ لِهَذَا وَادٍ مِنَ الإِبِلِ ، ولِهَذَا وَادٍ مِنَ الْبَقَرِ ، وَلِهَذَا وَادٍ مِنَ الْغَنَم .

ثُمَّ إِنَّهُ أَتَى الأَبْرص في صورَتِهِ وَهَيْئَتِهِ ، فَقَالَ : رَجُلٌ مِسْكينٌ قدِ انقَطعتْ بِيَ الْحِبَالُ في سَفَرِي ، فَلا بَلاغَ لِيَ الْيَوْمَ إِلاَّ باللَّهِ ثُمَّ بِكَ ، أَسْأَلُكَ بِالَّذي أَعْطَاكَ اللَّوْنَ الْحَسَنَ ، والْجِلْدَ الْحَسَنَ ،

والْمَالَ ، بَعِيراً أَتبلَّغُ بِهِ في سفَرِي ، فقالَ : الحقُوقُ كَثِيرةٌ . فقال : كَأَنِّي أَعْرِفُكَ أَلَمْ تَكُنْ أَبْرصَ يَقْذُرُكَ النَّاسُ ، فَقيراً ، فَأَعْطَاكَ اللَّهُ ، فقالَ : إِنَّما وَرِثْتُ هَذا المالَ كَابراً عَنْ كابِرٍ ، فقالَ : إِنْ كُنْتَ كَاذِباً فَصَيَّرَكَ اللَّهُ إِلى مَا كُنْتَ .

وأَتَى الأَقْرَع في صورتِهِ وهيئَتِهِ ، فَقَالَ لَهُ مِثْلَ ما قَالَ لهذَا ، وَرَدَّ عَلَيْه مِثْلَ مَاردَّ هَذَّا ، فَقَالَ : إِنْ كُنْتَ كَاذِباً فَصَيّرَكَ اللهُ إِلِيَ مَاكُنْتَ .

وأَتَى الأَعْمَى في صُورتِهِ وهَيْئَتِهِ ، فقالَ : رَجُلٌ مِسْكِينٌ وابْنُ سَبِيلٍ انْقَطَعَتْ بِيَ الْحِبَالُ في سَفَرِي، فَلا بَلاغَ لِيَ اليَوْمَ إِلاَّ بِاللهِ ثُمَّ بِكَ ، أَسْأَلُكَ بالَّذي رَدَّ عَلَيْكَ بصرَكَ شَاةً أَتَبَلَّغُ بِهَا في سَفَرِي ؟ فقالَ : قَدْ كُنْتُ أَعْمَى فَرَدَّ اللَّهُ إِلَيَّ بَصري ، فَخُذْ مَا شِئْتَ وَدعْ مَا شِئْتَ فَوَاللَّهِ ما أَجْهَدُكَ الْيَوْمَ بِشْيءٍ أَخَذْتَهُ للَّهِ عزَّ وجلَّ . فقالَ : أَمْسِكْ مالَكَ فَإِنَّمَا ابْتُلِيتُمْ فَقَدْ رضيَ اللَّهُ عنك ، وَسَخَطَ عَلَى صَاحِبَيْكَ » متفقٌ عليه .

65. Abu Huraira (R) relatou que havia ouvido o Profeta (S) dizer: “Havia três homens dentre os filhos de Israel: um leproso, um tinhoso, e o terceiro era cego. Deus quis pô-los à prova e, para isso, lhes enviou um anjo na forma humana. Este se apresentou perante o leproso e lhe perguntou: ‘Que é o que mais desejas?’ Respondeu: ‘Uma bonita cor, uma bela pele, e que me livres do que causa asco à minha gente.’ O anjo passou a mão por sobre o corpo do homem e, desse modo, desapareceu o mal de que sofria, e lhe deu uma boa pele. Depois lhe perguntou: ‘Que espécie de posses gostarias de ter?’ E o homem respondeu: ‘Camelos ou vacas!’ Deu-lhe uma fêmea de camelo prenhe de dez meses (a ponto de dar cria) e lhe disse: ‘Que Deus ta bendiga!’ Logo depois o anjo se dirigiu ao tinhoso e lhe perguntou: ‘Que é o que mais desejas?’ O tinhoso lhe respondeu: ‘Um bonito cabelo, e que me livres do que causa asco à minha gente.’ O anjo pôs-lhe a mão sobre a cabeça e o curou, dando-lhe um belo cabelo, e logo lhe perguntou: ‘Que espécie de posses gostarias de ter?’ Respondeu: ‘Vacas.’ Deu-lhe uma vaca prenhe, e lhe disse: ‘Que Deus ta bendiga!’ Mais tarde o anjo foi ver o cego, e lhe perguntou: ‘Que é o que mais desejas?’ Respondeu: ‘Que Deus me devolva a visão para que eu possa ver as pessoas.’ O anjo passou-lhe a mão por sobre os olhos, e Deus lhe devolveu a visão. Logo depois lhe perguntou: ‘Que espécie de posses gostarias de ter?’ Respondeu-lhe: ‘Ovelhas.’ O anjo lhe deu uma ovelha prenhe. Todos os animais procriaram e se multiplicaram, de modo que o primeiro teve um grande rebanho de camelos; o segundo, um grande rebanho de vacas, e o terceiro, um grande rebanho de ovelhas. Tempos mais tarde, o anjo voltou a ver o leproso, em seu novo estado e nova situação, e lhe disse: ‘Sou um pobre homem que, durante a viagem, perdi tudo o que tinha! De sorte que não poderei chegar ao meu destino se não for primeiro com a ajuda de Deus e depois a tua. Peço-te por Aquele que te deu essa bonita cor e essa linda pele, e também a riqueza, que me dês um camelo que me seja de ajuda na viagem!’ O ex-leproso respondeu: Minhas obrigações são muitas!’ O anjo lhe replicou: ‘Parece-me que te conheço! Não eras acaso um leproso, que as pessoas repeliam, e também eras pobre e Deus te agraciou?’ Disse o ex-leproso: ‘Não; porém, herdei estas riquezas de meus pais, que herdaram dos seus.’ Então o anjo lhe disse: ‘Se estás mentindo, que Deus te torne

no que eras antes!' E o anjo se foi, para ir ver o tinhoso, em sua nova situação e condição, repetindo-lhe o que

havia falado ao primeiro, e obtendo a mesma resposta. Portanto, disse-lhe: 'Se estás mentindo, que Deus te torne no que eras antes!' Logo depois o anjo se dirigiu até ao cego, em sua nova situação e condição, e lhe disse: 'Sou um pobre homem, um viajante sem sustento, pois perdi todos os meus bens na viagem. De modo que não poderei chegar ao meu destino senão com a ajuda primeiro de Deus e depois a tua. Peço-te, em nome de Quem te devolveu a visão, que me dês uma ovelha com que me alimente durante a viagem!' O ex-cego lhe respondeu: 'Claro que sim, pois eu era cego e Deus me devolveu a visão. Leva o que quiseres, e deixa o que quiseres. Por Deus, nada te negarei do que quiseres levar, em nome de Deus, louvado e glorificado seja!' O anjo então lhe disse: 'Guarda as tuas riquezas para ti. Vós três fostes postos à prova. Deus está comprazido em ti, e desgostoso com teus companheiros!'" (Muttafac alaih)

٦٦- السَّابِعُ : عَنْ أبي يَعْلَى شَدَّادِ بْن أَوْسٍ رضي الله عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: «الكَيِّس مَنْ دَانَ نَفْسَهُ ، وَعَمِلَ لِما بَعْدَ الْموْتِ ، وَالْعَاجِزُ مَنْ أَتْبَعَ نَفْسَه هَواهَا ، وتمَنَّى عَلَى اللَّهِ الأماني » رواه التِّرْمِذيُّ وقالَ حديثٌ حَسَنٌ

66. Chadad Ibn Aus (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O ajuizado é aquele que pede contas de si mesmo (se autocritica) e se prepara para depois da morte. O inútil é aquele que se entrega às suas paixões, mantendo-se à espera dos favores de Deus." (Tirmizi)

٦٧- الثَّامِنُ : عَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي اللَّهُ عنهُ قال : قالَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : مِنْ حُسْنِ إِسْلامِ الْمَرْءِ تَرْكُهُ مَالاَ يَعْنِيهِ » حديثٌ حسنٌ رواهُ التِّرْمذيُّ وغيرُهُ .

67. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "É um sinal das excelências do Islam, em alguém, o fato de ele não se imiscuir com o que não lhe diz respeito." (Tirmizi)

٦٨- التَّاسعُ : عَنْ عُمَرَ رضي اللَّهُ عنه عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا يُسْأَلُ الرَّجُلُ فيمَ ضَربَ امْرَأَتَهُ » رواه أبو داود وغيرُه .

68. Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O homem não será questionado a respeito do tapa que deu na esposa (para corrigi-la)." (Abu Daúd)

٦- باب التقوى

CAPÍTULO 6

QUANTO AO TEMOR (A DEUS)

قَال اللّٰه تَعَالَى : { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آَمَنُوْا اتَّقُوْا اللّٰه حَق تُقَاتِه } . (آل عمران ٢٩)

Deus, louvado seja, disse:
"**Ó crentes, temei a Deus tal como deve ser temido**" (Alcorão Sagrado, 3:102).

وَقَال تَعَالَى: { فَاتَّقُوا اللّٰه مَا اسْتَطَعْتُم } . (التَّغَابُن ١٦)

وَهَذِه الآَيَة مُبَيِّنَة لِلْمُرَاد مِن الأُوْلَى.

E louvado seja, disse também:
"**Temei, pois, a Deus, tanto quanto possais**" (Alcorão Sagrado, 64:16).
(Este versículo é explicativo do primeiro.)

وَقَال اللّٰه تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آَمَنُوْا اتَّقُوْا اللّٰه، وَقُوْلُوْا قَوْلا سَدِيْدَا }. (الأَحْزَاب ٧٠)

وَالآَيَات فِي الأَمْر بِالْتَّقْوَى كَثِيْرَة مَعْرُوْفَة.

Deus, louvado seja, disse:
"**Ó crentes, temei a Deus e falai apropriadamente**" (Alcorão Sagrado, 33: 70).

وَقَال تَعَالَى: { وَمَن يَتَّق اللّٰه يَجْعَل لَّه مَخْرَجا، وَيَرْزُقْه مِن حَيْث لا يَحْتَسِب } . (الْطَّلَاق ٢، ٣)

Outra vez, Deus, louvado seja, disse:
"**Mas, quem temer a Deus, Ele lhe apontará uma saída. E o agraciará por onde menos espera**" (Alcorão Sagrado, 65:2-3)

وَقَال تَعَالَى: { إِن تَتَّقُوْا اللّٰه يَجْعَل لَّكُم فُرْقَانَا، وَيُكَفِّر عَنْكُم سَيِّئَاتِكُم. وَيَغْفِر لَكُم، وَاللّٰه ذُو الْفَضْل الْعَظِيْم} . (الأَنْفَال ٢٩)

E também, louvado seja, disse:
"**Se temerdes a Deus, Ele vos concederá um discernimento, apagará vossos pecados e vos perdoará, porque Deus é Agraciador por excelência**" Alcorão Sagrado, 8:29).

وأَمَّا الأَحَاديثُ

٦٩- فَالأَوَّلُ : عَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي اللَّهُ عنه قال : قِيلَ : يا رسولَ اللَّهِ مَن أَكْرَمُ النَّاسِ ؟ قال: « أَتْقَاهُمْ » فقَالُوا : لَيْسَ عَنْ هَذا نَسْأَلُكَ ، قَالَ : « فيُوسُفُ نَبِيُّ اللَّهِ ابن نَبِيِّ اللَّهِ ابن نَبِيِّ اللَّهِ ابنِ خَلِيلِ اللَّهِ » . قَالُوا : لَيْسَ عن هَذَا نَسْأَلُكَ ، قال : فعَنْ مَعَادِنِ الْعَرَب تسْأَلُونِي؟ خِيَارُهُمْ في الْجاهِلِيَّةِ خِيَارُهُمْ في الإِسلامِ إِذَا فَقُهُوا » متفقٌ عليه .

69. Abu Huraira (R) relatou que uma pessoa perguntou ao Profeta (S): "Ó Mensageiro de Deus, quem é o homem mais honorável?" Respondeu-lhe: "É o religioso que mais teme a Deus." O homem insistiu: "Não foi isso que te perguntei..." e ele respondeu: "É o Profeta de Deus, José, e o Filho do Profeta de Deus, ou o neto do Profeta de Deus, e o bisneto do amado de Deus (Abraão)." Porém, outra vez lhe disse: "Não foi isso que te perguntei..." Foi aí que o Profeta disse: "Se me estás perguntando pelas qualidades dos árabes, dir-te-ei: os que foram bondosos antes do Islam na idolatria) sê-lo-ão no Islam, caso assimilem bem a religião." (Muttafac alaih).

٧٠- الثَّانِي : عَنْ أبي سَعيدٍ الْخُدْرِيِّ رضي اللَّه عنه عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِنَّ الدُّنْيا حُلْوَةٌ خضِرَةٌ ، وإِنَّ اللَّهَ مُسْتَخْلِفُكُمْ فِيهَا . فينْظُر كَيْفَ تَعْمَلُونَ . فَاتَّقوا الدُّنْيَا واتَّقُوا النِّسَاءِ. فَإِنَّ أَوَّلَ فِتْنةِ بَنِي إِسْرَائيلَ كَانَتْ في النسَاء » رواه مسلم.

70. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O Mundo é doce e verdejante. Deus vos fez legatários nele, e observará as vossas obras. Pois bem, evitai as tentações da vida e das mulheres, pois a primeira tentação que os judeus encontraram foi causada pelas mulheres." (Musslim).

٧١- الثالثُ : عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رضي اللَّه عنه أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَانَ يَقُولُ : «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْهُدَى وَالتُّقَى وَالْعفافَ والْغِنَى » رواه مسلم .

71. Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S) dizia: "Deus meu, imploro-Te que me concedas a boa diretriz, a devoção, a abstenção (do ilícito) e a prodigalidade." (Musslim).

٧٢- الرَّابعُ : عَنْ أبي طَرِيفٍ عدِيِّ بْنِ حاتِمٍ الطائِيِّ رضي اللَّه عنه قال : سمعت رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : « مَنْ حَلَفَ عَلَى يمِين ثُمَّ رَأَى أتقَى للَّهِ مِنْها فَلْيَأْتِ التَّقْوَى » رواه مسلم .

72. Adi Ibn Hatem at Tai (R) relatou que escutava o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Quem jurou – em testemunho – acerca de alguma questão, e logo descobriu que

seria mais justo – perante Deus – retificá-la, que proceda, então, como o mais condescendente. (Musslim).

٧٣- الْخَامِسُ : عنْ أبي أُمَامَةَ صُدَيَّ بْنِ عَجْلانَ الْباهِلِيِّ رضي اللَّهُ عنه قال: سَمِعْتُ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَخْطُبُ في حَجَّةِ الْوداع فَقَالَ : « اتَّقُوا اللَّه ، وصَلُّوا خَمْسكُمْ ، وصُومُوا شَهْرَكُمْ ، وأَدُّوا زَكَاةَ أَمْوَالِكُمْ ، وَأَطِيعُوا أُمَرَاءَكُمْ ، تَدْخُلُوا جَنَّةَ رَبِّكُمْ » رواه التِّرْمذيُّ ، في آخر كتابِ الصلاةِ وقال : حديثٌ حسنٌ صحيح .

73. Sudai Ibn Ajlan al Báhili (R) relatou que escutara o Mensageiro de Deus (S) dizer, no Sermão de Despedida: "Sede devotos e temei a Deus. Praticai as cinco orações (diariamente), jejuai no vosso mês (o mês de Ramadan), pagai o *zacat* das vossas propriedades, e obedecei os vossos governantes. Dessa maneira, alcançareis o Paraíso do vosso Senhor." (Tirmizi)

٧ - بَابُ في اليقين وَالتوكّل

CAPÍTULO 7

QUANTO À CONVICÇÃO E À CONFIANÇA EM DEUS

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُوْن الأَحْزَاب قَالُوْا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللّٰه وَرَسُوْلُه وَصَدَق اللّٰه وَرَسُوْلُه، وَمَا زَادَهُم إِلا إِيْمَانا وَتَسْلِيْما } .

Deus, louvado seja, disse:
"**E quando os crentes avistaram os partidos, disseram: Eis os que nos haviam prometido Deus e o Seu Mensageiro, e tanto Deus como Seu Mensageiro disseram a verdade! E isso não fez mais do que lhes aumentar a fé e a resignação**" (Alcorão Sagrado, 33:22)**:**

وَقَال تَعَالَى : { الَّذِيْن قَال لَهُم الْنَّاس إِن الْنَّاس قَد جَمَعُوا لَكُم فَاخْشَوْهُم، فَزَادَهُم إِيْمَانا، وَقَالُوْا: حَسْبُنَا اللّٰه وَنِعْم الْوَكِيْل. فَانْقَلَبُوَا بِنِعْمَة مِّن اللّٰه وَفَضْل لَّم يَمْسَسْهُم سُوَء، وَاتَّبَعُوا رِضْوَان اللّٰه، وَاللّٰه ذُو فَضْلٍ عَظِيْم } .

E, louvado seja, disse também:
"**São aqueles aos quais foi dito: Os inimigos concentraram-se contra vós; temei-os! Isso aumentou-lhes a fé e disseram: Deus nos é suficiente. Que excelente Guardião! Pela mercê e a graça de Deus retornaram ilesos. Seguiram Seus bons preceitos; sabei que Deus é Agraciador por excelência**" (Alcorão Sagrado, 3:173-174)

وَقَال تَعَالَى : { وَتَوَكَّل عَلَى الْحَي الَّذِي لا يَمُوْت } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**E confia-te no Vivente, Imortal**" (Alcorão Sagrado, 25:58).

وَقَال تَعَالَى : { وَعَلَى اللّه فَلْيَتَوَكَّل الْمُؤْمِنُوْن } .

E, louvado seja, disse mais:
"**Que os crentes confiem em Deus!**" (Alcorão Sagrado, 14:11)

وَقَال تَعَالَى : { فَإِذَا عَزَمْت فَتَوَكَّل عَلَى اللّه } .

E, louvado seja, continuou:
"**E quando tomares uma decisão, confia em Deus**" (Alcorão Sagrado, 3:159).

وَالآيَات فِي الأَمْر بِالْتَّوَكُّل كَثِيْرَة مَعْلُوْمَة

Os versículos do Sagrado Alcorão referentes à fé e à confiança em Deus são inúmeros e conhecidos.

وَقَال تَعَالَى : { وَمَن يَتَوَكَّل عَلَى اللّه فَهُو حَسْبُه } : أَي كَافِيْه.

Entre outros, Deus, louvado seja, disse:
"**Quanto àquele que confiar em Deus, saiba que Ele lhe será Suficiente**" (Alcorão Sagrado, 65:3).

وَقَال تَعَالَى : { إِنَّمَا الْمُؤْمِنُوْن الَّذِيْن إِذَا ذُكِر اللّه وَجِلَت قُلُوْبُهُم، وَإِذَا تُلِيَت عَلَيْهِم آيَاتُه زَادَتْهُم إِيْمَانا، وَعَلَى رَبِّهِم يَتَوَكَّلُوْن } .

E, louvado seja, disse também:
"**Só são crentes aqueles cujos corações se estremecem quando lhes é mencionado o nome de Deus e, quando lhes são recitados Seus versículos, é-lhes aumentada a fé, e confiam em seu Senhor**" (Alcorão Sagrado, 8:2).

٧٤- **فَالأَوَّلَ** : عَن ابْن عَبَّاسٍ رضي اللّهُ عنهما قال : قال رسولُ اللّه صلى اللّه عليه وآله وسلم : « عُرِضَت عليَّ الأمَمُ ، فَرَأيْت النَّبِيَّ وَمعَه الرُّهيْطُ والنَّبِيَّ ومَعهُ الرَّجُل وَالرَّجُلانِ ، وَالنَّبِيَّ وليْسَ مَعهُ أحدٌ إذ رُفِعَ لِي سوادٌ عظيمٌ فظننتُ أَنَّهُمْ أُمَّتِي ، فَقِيلَ لِي: هذا موسى وقومه ولكن انظر إلى الأفق فإذا سواد عظيم فقيل لى انظر إلى الأفق الآخر فإذا سواد عظيم فقيل لي : هَذه أُمَّتُكَ ، ومعَهُمْ سبْعُونَ أَلْفاً يَدْخُلُونَ الْجَنَّة بِغَيْرِ حِسَابٍ ولا عَذَابٍ » ثُمَّ نَهَض فَدَخَلَ منْزِلَهُ ،

فَخَاض النَّاسُ في أُولَئِكَ الَّذينَ يدْخُلُون الْجَنَّةَ بِغَيْرِ حسابٍ وَلا عذابٍ ، فَقَالَ بعْضهُمْ : فَلَعَلَّهُمْ الَّذينَ صَحِبُوا رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وقَال بعْضهُم : فَلعَلَّهُمْ الَّذينَ وُلِدُوا في الإسْلامِ ، فَلَمْ يُشْرِكُوا بالله شيئاً وذَكَروا أشْياء فَخرجَ عَلَيْهِمْ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقَالَ : « مَا الَّذي تَخُوضونَ فِيهِ ؟ » فَأخْبَرُوهُ فَقَالَ : « هُمْ الَّذِينَ لا يرقُونَ، وَلا يَسْتَرْقُونَ ، وَلاَ يَتَطيَّرُون ، وَعَلَى ربِّهِمْ يتوَكَّلُونَ » فقَامَ عُكَّاشةُ بنُ مُحْصِن فَقَالَ : ادْعُ الله أنْ يجْعَلَني مِنْهُمْ ، فَقَالَ : « أنْت مِنْهُمْ » ثُمَّ قَام رَجُلٌ آخَرُ فَقَالَ : ادْعُ الله أنْ يَجْعَلَنِي مِنْهُمْ فقال: «سَبَقَكَ بِهَا عُكَّاشَةُ » متفقٌ عليه .

74. Ibn Abbás (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Foram-me expostas (em sonho ou inspiração) muitas nações. Assim, vi um profeta acompanhado por um pequeno grupo de pessoas, e outros profetas acompanhados por apenas um ou dois homens, ou nenhum. Então apareceu uma grande multidão, e eu pensei que fosse a minha nação, mas fui informado: ‘Estes são Moisés e seus seguidores; Mas... olha para o horizonte!’ Olhei e vi outra grande multidão, e me disseram para que olhasse do outro lado do horizonte, onde havia outra grande multidão. Então fui informado: ‘Estes são os teus seguidores; e, com isso, são setenta mil pessoas que entrarão no Paraíso sem prestar conta alguma nem sofrer castigonalgum.’” Uma vez dito aquilo, o Mensageiro de Deus (S) se levantou e entrou na sua habitação. As pessoas começaram a especular acerca dos que entrariam no Paraíso sem prestar contas nem sofrer castigo. Alguém disse: “Serão, acaso, os que forem companheiros do Mensageiro de Deus (S)?” Outros disseram: “Seriam acaso os que nasceram no Islam e, desse modo, nada e ninguém associaram a Deus?” E citaram outros casos. Ao ouvir aquelas polêmicas, o Mensageiro de Deus (S) saiu de sua habitação, e perguntou: “De que estais discutindo?” Quando teve conhecimento do tema, disse: “São os que não utilizam o benzimento nem benzem as pessoas, e não creem no mau augúrio, mas apenas se encomendam a Deus.” Naquele momento se apresentou Ucacha Ibn Muhcen e implorou ao Profeta que suplicasse a Deus para que fosse contado entre aquelas setenta mil pessoas. O Mensageiro de Deus (S) disse: “Serás uma delas.” Todavia, apresentou-se outro Companheiro pedindo o mesmo, ao que o Profeta respondeu: “Ucacha teve prioridade sobre ti!” (Muttafac alaih).

٧٥- **الثَّانِي** : عَنْ ابْن عبَّاس رضي الله عنهما أيْضاً أَنَّ رسول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يقُولُ : «اللَّهُم لَكَ أسْلَمْتُ وبِكَ آمنْتُ ، وعليكَ توَكَّلْتُ ، وإلَيكَ أنَبْتُ ، وبِكَ خاصَمْتُ . اللَّهمَّ أعُوذُ بِعِزَّتِكَ ، لا إلَه إلاَّ أنْتَ أنْ تُضِلَّنِي أنْت الْحيُّ الَّذي لا تمُوتُ ، وَالْجِنُّ وَالإِنْسُ يمُوتُونَ» متفقٌ عليه .

75. Ibn Abbás (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) dizia: “Deus meu, a Ti me submeto, em Ti creio, tenho fé, e a Ti me encomendo. A Ti me volto em adoração, e por Ti discordo (dos incrédulos)! Deus meu, refugio-me em Teu sublime poderio – pois não existe outro senhor que não sejas Tu – não me faça extraviar. Tu és o Vivente, que jamais morre, porquanto tanto os humanos como os gênios morrem!” (Muttafac alaih)

٧٦- **الثَّالِثُ** : عن ابْنِ عَبَّاس رضي الله عنهما أيضاً قال : «حسْبُنَا اللَّهُ ونِعْمَ الْوَكِيلُ قَالَهَا إبْراهِيمُ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حينَ أُلْقِى في النَّارِ ، وَقالهَا مُحَمَّدٌ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حينَ قَالُوا: «إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إيماناً وقَالُوا : حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ » رواه البخارى.

وفي رواية له عن ابْنِ عَبَّاسٍ رضي الله عنهما قال : « كَانَ آخِرَ قَوْل إبْراهِيمَ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حِينَ أُلْقِي في النَّارِ « حسْبي اللَّهُ وَنِعمَ الْوَكِيلُ » .

76. Ibn Abbás (R) disse: "'Deus nos é suficiente; Ele é o melhor Guardião.' Isto foi o que disse Abraão (AS) quando foi atirado ao fogo, e que foi repetido por Mohammad (S) quando foi dito a ele e aos seus companheiros**:** '**Os inimigos concentraram-se contra vós; temei-os, pois! Isso aumentou-lhes a fé, e disseram: Deus nos é suficiente. Que excelente Guardião!**'"(Alcorão Sagrado, 3:173). (Bukhári)

Em outra narrativa de Ibn Abbás (R), disse: As últimas palavras de Abraão (AS), quando foi jogado no fogo: "**Deus nos é suficiente. Que excelente Guardião!**'"

٧٧- **الرَّابِعُ** : عَن أبي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَدْخُلُ الْجَنَّةَ أَقْوَامٌ أفْئِدتُهُمْ مِثْلُ أفئدة الطَّيْرِ » رواه مسلم .

77. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Muitas pessoas cujos corações são iguais aos dos pássaros entrarão no Paraíso, ou seja, seus corações serão ternos como os dos pássaros, ou então estarão contentes, ou seus corações serão ternos devido aos seus temores a Deus." (Musslim).

٧٨- **الْخَامِسُ** : عنْ جَابِرٍ رضي اللَّهُ عنه أَنَّهُ غَزَا مَعَ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قِبَلَ نَجْدٍ فَلَمَّا قَفَل رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَفَل مَعهُمْ ، فأدْرَكتْهُمُ الْقائِلَةُ في وادٍ كَثِيرِ الْعضَاهِ ، فَنَزَلَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، وتَفَرَّقَ النَّاسُ يسْتظلُّونَ بالشجر ، ونَزَلَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم تَحْتَ سمُرَةٍ ، فَعَلَّقَ بِهَا سيْفَه ، ونِمْنَا نوْمةً ، فإذا رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يدْعونَا ، وإِذَا عِنْدَهُ أعْرابِيٌّ فقَالَ : « إنَّ هَذَا احْتَرَطَ عَلَيَّ سيْفي وأَنَا نَائِمٌ ، فاسْتيقَظتُ وَهُو في يدِهِ صَلْتاً ، قالَ : مَنْ يَمْنَعُكَ منِّي ؟ قُلْتُ : اللَّه ثَلاثاً » وَلَمْ يُعاقِبْهُ وَجَلَسَ . متفقٌ عليه .

وفي رواية : قَالَ جابِرٌ : كُنَّا مع رسول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بذاتِ الرِّقاعِ ، فإذَا أتينا على شَجرةٍ ظليلة تركْنَاهَا لرسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَجاء رجُلٌ من الْمُشْرِكِين ، وسيف

رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مُعَلَّقٌ بالشَّجرةِ ، فاخْترطهُ فقال : تَخَافُنِي ؟ قَالَ : «لا» قَالَ : فمَنْ يمْنَعُكَ مِنِّي ؟ قال: «الله».

وفي رواية أبي بكرٍ الإسماعيلي في صحيحِهِ : قال منْ يمْنعُكَ مِنِّي ؟ قَالَ : « اللَّهُ » قال: فسقَطَ السَّيْفُ مِنْ يدِهِ ، فأخذ رسَول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم السَّيْفَ فَقال : « منْ يمنعُكَ مِنِّي ؟ » فَقال : كُن خَيْرَ آخِذٍ ، فَقَالَ : « تَشهدُ أنْ لا إلَه إلا اللَّهُ ، وأنِّي رسولُ الله ؟ » قال: لا، ولكِنِّي أعاهِدُك أن لا أقَاتِلَكَ ، ولا أكُونَ مع قوم يقاتلونك ، فَخلَّى سبِيلهُ ، فَأتى أصحابَه فقَالَ : جِئتكُمْ مِنْ عِندِ خيرِ النَّاسِ .

78. Jáber (R) relatou: “Eu acompanhei o Profeta (S) numa campanha de *jihad*, na direção de Nejd e, no final da batalha, com ele voltei. No meio do dia, o destacamento chegou a um vale cheio de árvores espinhosas, onde o Profeta ordenou que parássemos, sendo que os Companheiros se espalharam em busca de sombra. Ele pendurou a sua espada no galho de uma árvore, e se deitou sob a sombra dela. Nós também tiramos um cochilo e, subitamente, ouvimos o Profeta (S) a nos chamar. Corremos ao encontro dele, e vimos um beduíno que se sentava ao lado dele. ‘Esse homem sacou da minha espada contra mim enquanto eu dormia; acordei e vi que ele tinha a espada desembainhada na mão, e me perguntou: ‘Agora, quem te irá salvar de mim?’ Eu lhe disse: Deus me salvará!’, e repetiu a sentença por três vezes. O Profeta se levantou, e não puniu o homem.” (Muttafac alaih)

Outra versão, de acordo com Jáber: “Estávamos com o Profeta (S) na campanha de Zátir Riquá’. Chegamos perto de uma árvore de vasta sombra e a deixamos para ele (o Profeta) para descansar. Um politeísta chegou e viu a espada do Mensageiro de Deus (S) pendurada na árvore. Ele pegou a espada e perguntou ao Profeta (S): “Estás com medo de mim?” O Profeta (S) respondeu: “Não.” O homem, então, perguntou: “Quem irá te salvar de mim?” Ele respondeu: “Deus!”

Abu Bakr Ismaili acrescentou em seu livro: “A espada caiu da mão do homem, e o Profeta (S) a pegou. Perguntou ao homem: “Quem irá, agora, salvar-te de mim?” O homem disse” Seja um bom captor.” Perguntou-lhe: “Vai testemunhar de que não há outra divindade além Deus, e que sou o Mensageiro de Deus?” O homem recusou fazê-lo, e disse: “Mas prometo que nunca lutarei contra você e nunca me juntarei a quem for fazê-lo.” O Profeta (S) o deixou ir. Ele voltou para o seu povo lhes disse: “Vim do melhor homem da humanidade.”

٧٩- **السادِسُ** : عنْ عمرَ رضي اللَّهُ عنه قال : سمِعْتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ: « لَوْ أنَّكم تتوكَّلونَ على اللَّهِ حقَّ تَوكُّلِهِ لرزَقكُم كَما يرزُقُ الطَّيْرَ ، تَغْدُو خِماصاً وتروحُ بِطَاناً» رواه الترمذي ، وقال : حديثٌ حسنٌ .

79. Ômar (R) relatou que escutara o Mensageiro de Deus (S) dizer: “Se vos encomendardes a Deus com verdadeira devoção e sinceridade, Ele vos proverá como

faz com os pássaros, que saem com as moelas vazias, pela manhã, para regressarem com elas cheias ao entardecer.” (Tirmizi)

٨٠- **السَّابِعُ** : عن أبي عِمَارةَ الْبراءِ بْنِ عازِبٍ رضي الله عنهما قال : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يا فُلان إذَا أَوَيْتَ إِلَى فِرَاشِكَ فَقُل : اللَّهمَّ أَسْلَمْتُ نفْسي إِلَيْكَ ، ووجَّهْتُ وجْهِي إِلَيْكَ ، وفَوَّضْتُ أمري إِلَيْكَ ، وأَلْجَأْتُ ظهْرِي إِلَيْكَ . رغْبَة ورهْبةً إِلَيْكَ ، لا ملجَأَ ولا منْجى مِنْكَ إلاَّ إِلَيْكَ ، آمَنْتُ بِكِتَابِكَ الَّذي أَنْزَلْتَ، وبنبيِّك الَّذي أرْسلتَ ، فَإِنَّكَ إِنْ مِتَّ مِنْ لَيْلَتِكَ مِتَّ عَلَى الْفِطْرَةِ ، وإِنْ أصْبحْتَ أصَبْتَ خيْراً » متفقٌ عليه .

وفي رواية في الصَّحيحين عن الْبرَاء قال : قال لي رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذَا أَتَيْتَ مضجعَكَ فَتَوَضَّأْ وُضُوءَكَ للصَّلاَةِ ، ثُمَّ اضْطَجِعْ عَلَى شِقِّكَ الأَيْمَنِ وقُلْ : وذَكَر نحْوَه ثُمَّ قَالَ وَاجْعَلْهُنَّ آخرَ ما تَقُولُ » .

80. Al Bará Ibn Ázeb (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) lhe disse: “Quando fores recolher-te ao teu leito, dize: ‘Deus meu, a Ti me entrego, e a Ti oriento o meu rosto, e a Ti encomendo meus assuntos; em Ti resguardo os meus costados, por amor e por temor a Ti. Não há refúgio nem salvaguarda de Ti, a não ser em Ti, creio e tenho fé na escritura que me revelaste e no Profeta que enviaste.’ E se morreres nessa noite, morrerás como um verdadeiro crente, com inata fé. E se te chegar a manhã, encontrar-te-ás melhor.” (Muttafac alaih)

Em outra versão, o Bará disse: O Mensageiro de Deus (S) disse: “Quando for para o leito, faz a ablução destinada para a oração, deita sobre o lado direito e suplique (como dito acima). Que sejam as tuas últimas palavras antes de dormir.”

٨١- **الثَّامِنُ** : عنْ أبي بَكْرٍ الصِّدِّيق رضي الله عنه عبدِ الله بنِ عثمانَ بنِ عامِرِ بنِ عُمَرَ ابن كعب بن سعد بْنِ تَيْمِ بْن مُرَّةَ بْنِ كَعْبِ بْن لُؤيِّ بْنِ غَالِب الْقُرَشِيِّ التَّيْمِيِّ رضي الله عنه وهُو وأبُوهُ وَأُمَّهُ صحابَةٌ ، رضي الله عنهم قال : نظرتُ إلى أَقْدَامِ المشْرِكِينَ ونَحنُ في الْغَارِ وهُمْ علَى رؤوسنا فقلتُ : يا رسولَ اللهِ لَوْ أَنَّ أحَدَهمْ نَظرَ تَحتَ قَدميْهِ لأبصرَنا فقال: « مَا ظَنُّك يا أبا بكرٍ باثْنَيْنِ اللَّهُ ثالثِهُما » متفقٌ عليه .

81. Abu Bakr Assidik (R), Ibn Abdullah Ibn Osman, Ibn ‘Ámir, Ibn Ômar, Ibn Kaab, Ibn Saad, Ibn Taim, Ibn Maurah, Ibn Kaab, Ibn Luwai, Ibn Ghálib al Qurachi, At Taimi que, juntamente com seu pai e sua mãe, são todos companheiros do Profeta, relatou: “Quando o Profeta (S) e eu nos escondemos na Caverna de Saur, e estávamos sendo procurados pelos maquenses, eu vi os pés deles acima de nós, do lado de fora da caverna, e disse: Ó Mensageiro de Deus, se eles olharem para baixo, para seus pés, eles nos verão! O Profeta S) disse: ‘Ó Abu Bakr, que achas tu de dois dos quais Deus é o Terceiro?’” (Muttafac alaih)

٨٢ – **التَّاسِعُ** : عَنْ أُمِّ المؤمِنِينَ أُمِّ سلَمَةَ ، واسمُهَا هِنْدُ بنْتُ أبي أُمَيَّةَ حُذَيْفةَ المخزومية رضي اللَّهُ عنها أن النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ إذَا خَرجَ مِنْ بيْتِهِ قالَ : « بسم اللَّهِ، توكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أعوذُ بِكَ أنْ أَضِلَّ أو أُضَلَّ ، أَوْ أَزِلَّ أوْ أُزلَّ ، أوْ أظلِمَ أوْ أُظلَم ، أوْ أَجْهَلَ أو يُجهَلَ عَلَيَّ » حديثٌ صحيحٌ رواه أبو داود والتِّرمذيُّ وَغيْرُهُمَا بِأسانِيدَ صحيحةٍ . قالَ التِّرْمذي: حديثٌ حسنٌ صحيحٌ ، وهذا لَفظُ أبي داودَ .

82. Hind Bint Abu Umaia (R) relatou que quando o Profeta (S) saía de casa, dizia: "Em nome de Deus; encomendo-me a Deus! Deus meu, refugio-me em Ti para não me extraviar (da senda reta), ou não me fazerem extraviar; para não cometer faltas, ou não me fazerem cometê-las; para não ser injusto, ou ser objeto de injustiça; para não ser impertinente, ou o serem comigo!" (Abu Daúd e Tirmizi).

٨٣ – **الْعَاشِرُ** : عنْ أنسٍ رضيَ اللَّهُ عنه قال : قال : رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ قَالَ يعنِي إذا خَرَج مِنْ بيْتِهِ : بِسْم اللَّهِ توكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ ، ولا حوْلَ ولا قُوةَ إلاَّ بِاللَّهِ ، يقالُ لهُ هُديتَ وَكُفِيت ووُقِيتَ ، وتنحَّى عنه الشَّيْطَانُ » رواه أبو داودَ والترمذيُّ ، والنِّسائِيُّ وغيرُهم : وقال الترمذيُّ : حديثٌ حسنٌ ، زاد أبو داود : « فيقول : يعْنِي الشَّيْطَانَ لِشَيْطانٍ آخر : كيْفَ لك بِرجُلٍ قَدْ هُدِيَ وَكُفي وَوُقِى»؟ .

83. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Àquele que, ao sair de casa, disser: 'Em nome de Deus; encomendo-me a Deus; não há socorro nem autoridade senão da parte de Deus', será dito: 'Foste guiado (à verdadeira senda), e Deus te proverá e te guardará; e Satanás se esquivará de ti.'" (Abu Daúd, Tirmizi, Nassá'i e outros).

٨٤ – وَعنْ أنَسٍ رضي اللَّهُ عنه قال : كَان أخوانِ عَلَى عهْدِ النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وكَانَ أَحدُهُما يأْتِي النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، والآخَرُ يحْتَرِفُ ، فَشَكَا الْمُحْتَرِفُ أخَاهُ للنبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : « لَعلَّكَ تُرْزَقُ بِهِ » رواه التِّرْمذيُّ بإسناد صحيح على شرط مسلمٍ .

84. Anas Ibn Málik (R) relatou que durante os dias do Profeta (S) havia dois irmãos; um deles costumava servir o Profeta (S), e o outro costumava tratar dos seus negócios. Um dia este último se queixou junto ao Profeta (S) que o outro irmão nada fazia (para ganhar a vida). O Profeta (S) argumentou: "É possível que tu estejas sendo ajudado a ganhar a tua vida por ele!" (Tirmizi).

٨- باب الاستِقامة

CAPÍTULO 8

A RETIDÃO E A FIRMEZA

قَال اللّٰه تَعَالَى : { فَاسْتَقِم كَمَا أُمِرْت } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Então, sê reto como te foi ordenado**" (Alcorão Sagrado,11:112).

وَقَال تَعَالَى: { إِن الَّذِيْن قَالُوْا رَبُّنَا اللّٰه ثُم اسْتَقَامُوْا تَتَنَزَّل عَلَيْهِم الملائِكَة أَن لا تَخَافُوَا وَلا تَحْزَنُوْا، وَأَبْشِرُوْا بِالْجَنَّة الَّتِي كُنْتُم تُوْعَدُوْن، نَحْن أَوْلِيَاؤُكُم فِي الْحَيَاة الْدُّنْيَا وَفِي الآَخِرَة، وَلَكُم فِيْهَا مَا تَشْتَهِي أَنْفُسُكُم، وَلَكُم فِيْهَا مَا تَدَّعُوْن، نُزُلا مِن غَفُوْر رَحِيْم } .

Deus, louvado seja, disse também:
"**Em verdade, quanto àqueles que dizem: Nosso Senhor é Deus, e se firmam, os anjos descerão sobre eles (ao morrerem), os quais lhes dirão: Não temais, nem vos entristeçais; porém, regozijai-vos com o Paraíso que vos está prometido! Somos os vossos aliados na vida terrena e o seremos) na Outra, onde tereis quanto anelam vossas almas e quanto pretendíeis. Tal é a hospedagem do Indulgente, Misericordiosíssimo!**" (Alcorão Sagrado, 41:30-32).

وَقَال تَعَالَى :{ إِن الَّذِيْن قَالُوْا رَبُّنَا اللّٰه ثُم اسْتَقَامُوْا فَلَا خَوْف عَلَيْهِم وَلا هُم يَحْزَنُوْن، أُوْلَئِك أَصْحَاب الْجَنَّة خَالِدِيْن فِيْهَا جَزَاء بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْن } .

Deus, louvado seja, disse ainda:
"**Em verdade, quanto àqueles que dizem: Nosso Senhor é Deus, e se firmam, não serão presas do temor nem se angustiarão. Estes serão os diletos do Paraíso, onde morarão eternamente em recompensa de quanto houverem feito**" (Alcorão Sagrado, 46:13-14).

٨٥- وَعَنْ أبي عمرو ، وقيل أبي عمْرة سُفْيانَ بنِ عبد اللّٰه رضي اللّٰه عنه قال: قُلْتُ : يا رسول اللّٰهِ قُلْ لِي في الإِسلامِ قَولاً لا أَسْأَلُ عنْه أَحداً غيْرَكَ . قال: « قُلْ : آمَنْت باللّٰهِ: ثُمَّ اسْتَقِمْ » رواه مسلم .

85. Sufian Ibn Abdullah (R) relatou que em certa ocasião perguntou: "Ó Mensageiro de Deus, fala-me algo definitivo acerca do Islam, para que eu não tenha que perguntar a ninguém mais. Ele disse: 'Dize: creio em Deus; e sê reto, age com firmeza!'" (Musslim)

٨٦- وعنْ أبي هُريْرة رضي الله عنه : قال قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « قَارِبُوا وسدِّدُوا ، واعْلَمُوا أَنَّه لَنْ ينْجُو أحدٌ منْكُمْ بعملهِ » قَالوا : ولا أنْت يَا رسُولَ اللَّه؟ قال : « ولا أَنَا إلا أنْ يتَغَمَّدني الله برَحْمةٍ منْه وَفضْلٍ » رواه مسلم .

86. Abu Huraira (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Segui os princípios do Islam estritamente, e sede firmes, e sabei que ninguém se salvará por intermédio de seus atos." Perguntaram-lhe: "Nem mesmo tu, ó Mensageiro de Deus?" Ele respondeu: "Nem mesmo eu, a não ser que Deus me cubra com a Sua mercê e graça." (Musslim).

٩- باب في التفَكُّر في عظيم مخلوقات الله تعالى

وفناء الدنيا وأهوال الآخرة وسائر أمورهما وتقصير النفس وتهذيبها وحملها على الاستقامة

CAPÍTULO 9

A CONTEMPLAÇÃO DA CRIAÇÃO DO UNIVERSO E AS COISAS QUE NELE EXISTEM A FALHA DA PESSOA E COMO EDUCÁ-LA E LEVÁ-LA À SENDA RETA

قال الله تعالى : { إِنَّمَا أَعِظُكُمْ بِوَاحدةٍ أَنْ تقُوموا للَّهِ مَثْنَى وفُرادَى ثُمَّ تَتَفَكَّرُوا } [سبأ ٤٦]

Deus, louvado seja, disse:
"**Dize-lhes: Exorto-vos a uma só coisa:que vos consagreis a Deus, em pares ou individualmente; e refleti** (Alcorão Sagrado, 34:46)

وقال تعالى : { إِنَّ في خَلْقِ السَّمواتِ والأَرْضِ واخْتلافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لآيَاتٍ لأُولِي الأَلْبَابِ الَّذِينَ يَذْكُرونَ الله قِياماً وَقُعُوداً وعَلَى جُنُوبِهِمْ ويَتَفَكَّرون في خَلْق السَّمواتِ وَالأَرْضِ ربَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطلاً سُبْحَانَك } الآيات [آل عمران ١٩٠ ، ١٩١] .

Deus, louvado seja, disse também:
"**Na criação dos céus e da terra e na alternância do dia e da noite há sinais para os sensatos, que mencionam Deus, estando em pé, sentados ou deitados, e meditam na criação dos céus e da terra, dizendo: Ó Senhor nosso, não criaste isto em vão. Glorificado sejas! Salva-nos do tormento infernal**!" (Alcorão Sagrado, 3:190-191).

وقال تعالى : { أفلا ينْظُرونَ إِلَى الإِبلِ كَيْفَ خُلِقَتْ وإِلَى السَّمَاءِ كَيْفَ رُفِعتْ وإِلَى الْجِبالِ كَيْفَ نُصِبتْ وَإِلَى الأرضِ كيْفَ سُطِحتْ فَذَكِّرْ إنما أَنْتَ مُذَكِّرٌ } [الغاشية : ١٧، ٢١].

Deus, louvado seja, disse ainda:
"**Porventura, não reparam nos camelídeos, como são criados? E no céu, como foi elevado? E nas montanhas, como foram fixadas? E na terra, como foi dilatada? Admoesta, pois, porque és tão-somente um admoestador**!" (Alcorão Sagrado, 88:17-21).

وقال تعالى : { أفلَمْ يَسيروا في الأرْضِ فَيَنْظُروا } [محمد : ١٠] .

Deus, louvado seja, disse mais:
"**Porventura, não percorreram a terra, para ver qual foi a sorte dos seus antecessores**?" (Alcorão Sagrado, 47:10).

والآيات في الباب كثيرةٌ . ومِنْ الأحَاديث الحديث السَّابق : « الْكَيِّس مَنْ دَانَ نَفْسَه».

Os versículos a respeito do assunto são muitos. Quanto às tradições. Há a tradição acima (66): "O ajuizado é aquele que pede contas de si mesmo."

١٠- باب في المبادرة إلى الخيرات

وحثّ من توجَّه لخير على الإقبال عليه بالجدِّ من غير تردُّد

CAPÍTULO 10

A INICIATIVA DE DECISÃO NAS BOAS AÇÕES E O INCENTIVO QUE DEVE RECEBER QUEM AS REALIZA COM SERENIDADE E DECISÃO

قَال اللّه تَعَالَى: { فَاسْتَبِقُوَا الْخَيْرَات } .

Deus, louvado seja, disse: "**Empenhai-vos na prática das boas ações**" (Alcorão Sagrado, 2:148).

وَقَال تَعَالَى: { وَسَارِعُوَا إِلَى مَغْفِرَة مِّن رَّبِّكُم وَجَنَّة عَرْضُهَا الْسَّمَاوَات وَالأَرْض أُعِدَّت لِلْمُتَّقِيْن}.

Deus, louvado seja, disse também:
"**Apressai-vos em obter a indulgência de vosso Senhor e um Paraíso cuja amplitude é igual à dos céus e da terra, preparado para os tementes**" (Alcorão Sagrado, 3:133).

٨٧- **فالأوَّل** : عَنْ أبي هريرة رضي الله عنه أن رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: « بادِروا بالأعْمالِ الصَّالِحةِ ، فستكونُ فِتَنٌ كقطَعِ اللَّيلِ الْمُظْلِمِ يُصبحُ الرجُلُ مُؤمناً ويُمْسِي كافراً ، ويُمسِي مُؤْمناً ويُصبحُ كافراً ، يبيع دينه بعَرَضٍ من الدُّنْيا» رواه مسلم .

87. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não percais tempo em fazerdes boas obras porque logo irá haver uma série de malefícios, como nalgumas partes de uma noite escura: o indivíduo se levantará pela manhã como muçulmano crente, e se transformará num renegado, ao anoitecer, ou irá deitar-se crendo, e se levantará pela manhã, descrendo. Será prestes em vender sua crença por um ganho terreno" (Musslim).

٨٨- **الثَّاني**: عنْ أبي سِرْوَعَةَ بكسرِ السين المهملةِ وفتحها عُقبةَ بنِ الْحارِثِ رضي الله عنه قال: صليت وراءَ النَبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بالمدِينةِ الْعصْرَ ، فسلَّم ثُمَّ قَامَ مُسْرعاً فَتَخَطَّى رِقَابَ النَّاسِ إلى بعض حُجَرِ نسائِهِ ، فَفَزِعَ النَّاس من سرعَتِهِ ، فخرج عَليهِمْ ، فرأى أَنَّهُمْ قدْ عَجِبوا منْ سُرْعتِه ، قالَ : «ذكرت شيئاً من تبْرٍ عندَنا ، فكرِهْتُ أن يحبسَنِي ، فأمرْتُ بقسْمتِه» رواه البخاري .

وفي رواية له: كنْتُ خلَّفْتُ في الْبيتِ تِبراً من الصَّدقةِ ، فكرِهْتُ أنْ أُبَيِّتَه» . «التِّبْر» قطع ذهبٍ أوْ فضَّةٍ .

88. Ukbah Ibn Háris (R) disse: "Juntei-me à oração da tarde, em Madina dirigida pelo Profeta (S). Logo que ele terminou a oração, levantou-se e, caminhando pela linha dos cultuadores, apressou-se na direção de um dos seus camareiros. As pessoas, em ajuntamento, ficaram surpresas com tal pressa. Quando ele voltou, explicou o seu ato, dizendo: 'Lembrei-me de que havia sido deixada comigo uma peça de prata (ou ouro), e isso me perturbou. Providenciei agora para a sua distribuição'" (Bukhári).

Outra versão diz: "Foi deixada comigo uma peça de prata (ou ouro) que era para caridade; fiquei preocupado que ela permanecesse comigo por toda a noite."

٨٩- **الثَّالث**: عن جابر رضي اللَّهُ عنه قال: قال رجلٌ للنبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يومَ أُحُدٍ: أرأيتَ إنْ قُتلتُ فأينَ أَنَا ؟ قال : «في الْجَنَّةِ » فألْقى تَمراتٍ كنَّ في يَدِهِ ، ثُمَّ قاتل حتَّى قُتلَ. متفقٌ عليه .

89. Jáber (R) relatou que um dia um homem, na batalha de Uhud, pediu ao Profeta (S): "Dize-me: aonde irei estar se eu for morto em batalha, agora mesmo?" Ele respondeu: "No Paraíso!" O homem jogou fora algumas tâmaras que tinha na mão, arremessou-se para a batalha, e lutou até que foi martirizado. (Muttafac alaih)

٩٠- **الرابع**: عن أبي هُريرةَ رضي اللَّهُ عنه قال: جاءَ رجلٌ إلى النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، فقال: يا رسولَ اللَّهِ، أيُّ الصَّدقةِ أعْظمُ أجْراً ؟ قال: «أنْ تَصَدَّقَ وأنْت صحيحٌ شَحيحٌ تَخْشى

الْفقرَ، وتأْمُلُ الْغنى، ولا تُمْهِلْ حتَّى إذا بلَغتِ الْحُلْقُومَ. قُلت: لفُلانٍ كذا ولفلانٍ كَذَا، وقَدْ كان لفُلان » متفقٌ عليه .

90. Abu Huraira (R) relatou que um homem perguntou ao Profeta (S): "Ó Mensageiro de Deus, qual a caridade que merece maior recompensa?" Disse o Profeta: "É quando entregas tua caridade no gozo de plena saúde, com poucos meios, e temendo a pobreza, mas com esperanças de enriquecer. E não te atrases nas tuas caridades, até ao momento da morte, quando então dirás: 'Isto é para fulano, e isto é para cicrano e devo para fulano', quando, na realidade, tuas posses já foram passadas para outros." (Muttafac alaih)

٩١- **الخامس**: عن أنس رضي الله عنه ، أَنَّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَخذَ سيْفاً يوم أُحدٍ فقَالَ: « مَنْ يأْخُذُ منِّي هَذا ؟ فبسطُوا أَيدِيهُم ، كُلُّ إنْسانٍ منهمْ يقُول : أَنا أَنا . قَالَ: «فمنْ يأَخُذُهُ بحقِه ؟ فَأَحْجمِ الْقومُ ، فقال أَبُو دجانة رضي الله عنه : أَنا آخُذه بحقِّهِ ، فأَخَذهُ ففَلق بِهِ هَام الْمُشْرِكينَ». رواه مسلم .

91. Anas (R) relatou que num dia, na batalha de Uhud, o Profeta (S) tomou uma espada, e perguntou: "Quem vai tomar de mim esta espada?" Todos estiraram suas mãos, dizendo: "Eu... Eu..." O Profeta (S) perguntou: "Quem irá arcar com a plena responsabilidade?" Os presentes hesitaram. Então o Companheiro Abu Dujana disse: "Tomá-la-ei com responsabilidade, e com ela matarei um grande número de idólatras!" (Musslim).

٩٢- **السَّادس**: عن الزُّبيْرِ بنِ عديٍّ قال: أَتَيْنَا أَنس بن مالكٍ رضي الله عنه فشَكوْنا إليهِ ما نلْقى من الْحَجَّاجِ. فقال: «اصْبِروا فإِنه لا يأْتي زمانٌ إلاَّ والَّذي بعْده شَرٌ منه حتَّى تلقَوا ربَّكُمْ » سمعتُه منْ نبيِّكُمْ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . رواه البخاري .

92. Zubair Ibn Adiy (R) conta: "Abordamos o Anas Ibn Málik e nos queixamos junto a ele dos maus tratos e das torturas causados a nós pelo Hajaj Ibn Yussuf um cruel governador durante o reinado umaya). Ele nos aconselhou sermos pacientes, dizendo: "Cada período é seguido de um tempo pior até o Dia do Juízo Final; ouvi isso dito pelo Profeta (S)." (Bukhári)

٩٣- **السَّابع**: عن أبي هريرة رضي الله عنه أَن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: « بادروا بالأَعْمال سبعاً، هل تَنتَظرونَ إلاَّ فقراً مُنسياً، أَوْ غنيٌ مُطْغياً، أَوْ مرضاً مُفسداً، أَو هرماً مُفْنداً أَو موتاً مُجهزاً أَوِ الدَّجَّال فشرُّ غَائب يُنتَظر، أَوِ السَّاعة فالسَّاعةُ أَدْهى وأَمر،» رواه الترمذي وقال: حديثٌ حسن .

93. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Tomai a iniciativa fazendo boas ações, antes que ocorram as sete calamidades; e tende cuidado com elas: Acaso, esperam uma pobreza que faz esquecer, ou uma riqueza que causa despotismo, ou uma enfermidade maligna, ou uma velhice senil delirante), ou uma morte repentina, ou o Anticristo e o impostor – pois é o pior ausente esperado –, ou a Hora (do Juízo), pois a Hora será a mais calamitosa e amarga!" (Tirmizi)

٩٤- **الثامن:** عنه أَن رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال يوم خيْبر: «لأعطِينَّ هذِهِ الراية رجُلا يُحبُّ الله ورسُوله، يفتَح الله عَلَى يديهِ» قال عمر رضي اللَّهُ عنه: ما أَحببْت الإِمارة إلاَّ يومئذٍ فتساوْرْتُ لهَا رجَاءَ أَنْ أُدْعى لهَا، فدعا رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عليَ بن أبي طالب، رضي الله عنه، فأَعْطَاه إيَّاها، وقالَ: «امش ولا تلْتَفتْ حتَّى يَفتح الله عليكَ» فَسار عليٌّ شيئاً، ثُمَّ وقف ولم يلْتفتْ، فصرخ: يا رسول الله، على ماذَا أُقاتل النَّاس؟ قال: «قاتلْهُمْ حتَّى يشْهدوا أَنْ لا إله إلاَّ الله، وأَنَّ مُحَمَّداً رسول الله، فَإِذا فعلوا ذلك فقدْ منعوا منْك دماءَهُمْ وأَموالهُمْ إلاَّ بحَقِّها، وحِسابُهُمْ على اللهِ» رواه مسلم «فَتَساوْرْت» هو بالسِّين المهملة: أَيْ وثبت مُتطلِّعاً.

94. Foi relatado pelo Abu Huraira (R) que na véspera da batalha de Khaibar o Profeta (S) disse: "Ofereço este estandarte àquele que ama a Deus e Seu Mensageiro; que Deus (nos) conceda a vitória por intermédio dele!" O Ômar relatou: "Nunca desejei ter um comando, mas naquele dia eu esperava que me fosse dada a chance!" Porém, o Profeta (S) chamou o Áli Ibn Abi Tálib (R), entregou-lhe o estandarte, e disse: "Vai em frente, e não prestes atenção a nada, até que Deus (nos) conceda a vitória por teu intermédio!" Ao ouvir aquilo, o Áli (R) se pôs a caminhar, mas se reteve e, sem se voltar, perguntou em voz alta: "Ó mensageiro de Deus, pelo quê lutarei com eles?" Ele respondeu: "Continua a lutar, até que eles afirmem que não há ninguém digno de cultuação a não ser Deus, e que Mohammad é o Seu Mensageiro. Se fizerem isso, suas vidas e propriedades deverão permanecer a salvo, (certamente) sujeitos estarão quanto às obrigações impostas pela lei islâmica, e eles irão prestar contas a Deus" (Musslim).

١١- بابُ المجاهدة

CAPÍTULO 11

A ABNEGAÇÃO

قَال اللّه تَعَالَى : { وَالَّذِين جَاهَدُوْا فِيْنَا لَنَهْدِيَنَّهُم سُبُلَنَا، وَإِن اللّه لَمَع الْمُحْسِنِيْن } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Quanto àqueles que diligenciam por Nossa causa, encaminhá-los-emos por Nossas sendas. Sabei que Deus está com os benfeitores**" (Alcorão Sagrado, 29:69).

وَقَال تَعَالَى : { وَاعْبُد رَبَّك حَتَّى يَأْتِيَك الْيَقِيْن } .

Deus, louvado seja, disse também:
"**E adora a teu Senhor até que te chegue a certeza**" (Alcorão Sagrado, 15: 99).

وَقَال تَعَالَى : { وَاذْكُر اسْم رَبِّك، وَتَبَتَّل إِلَيْه تَبْتِيْلا } أَي انْقَطَع إِلَيْه.

Deus, louvado seja, disse ainda:
"**Porém, recorda-te de teu Senhor e consagra-te integralmente a Ele**" (Alcorão Sagrado, 73:8).

وَقَال تَعَالَى : { فَمَن يَعْمَل مِثْقَال ذَرَّة خَيْرًا يَرَه } .

Deus, louvado seja, disse mais:
"**Quem tiver feito o bem, quer seja do peso de um átomo, vê-lo-á**" (Alcorão Sagrado, 99:7).

وَقَال تَعَالَى: { وَمَا تُقَدِّمُوْا لِأَنْفُسِكُم مِن خَيْر تَجِدُوْه عِنْد اللَّه هُو خَيْرًا وَأَعْظَم أَجْرا } .

Deus, louvado seja, disse outra vez:
"**E em todo o bem que fizerdes, em favor de vossas almas, achareis a recompensa em Deus, o Qual é preferível e mais recompensador**" (Alcorão Sagrado, 73:20).

وَقَال تَعَالَى : { وَمَا تُنْفِقُوا مِن خَيْر فَإِن اللَّه بِه عَلِيِّم } .

E, louvado seja, continuou:
"**De toda a caridade que fizerdes Deus saberá**" (Alcorão Sagrado, 2:273).

والآيات في الباب كثيرة معلومة.

٩٥- **فالأَول**: عن أبي هريرة رضي اللَّه عنه. قال قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «إِنَّ اللَّه تعالى قال: منْ عادى لي وليًّاً. فقدْ آذنتهُ بالْحَرْب. وما تقرَّبَ إِلَيَ عبْدِي بِشْيءٍ أَحبَّ إِلَيَ مِمَّا افْتَرَضْت عليْهِ: وما يَزالُ عبدي يتقرَّبُ إِلى بالنَّوافِل حَتَّى أُحِبَّه، فَإِذا أَحبَبْتُه كُنْتُ سمعهُ الَّذي يسْمعُ به، وبَصره الذي يُبصِرُ بِهِ، ويدَهُ التي يَبْطِش بِهَا، ورِجلَهُ التي يمْشِي بها، وَإِنْ سأَلَنِي أَعْطيْتَه، ولَئِنِ اسْتَعَاذَنِي لأُعِيذَّنه» رواه البخاري.

95. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) afirmou que Deus (louvado seja) disse: "Aquele que hostiliza um dos Meus servos mais devotos, está em guerra coMigo. Jamais o Meu servo se aproximará de Mim com algo que Eu goste mais do que lhe prescrevi como obrigatório. Que Meu servo continue se aproximando de

Mim através dos atos opcionais (orações, jejum, caridades), até que Eu venha a amá-lo. E, ao amá-lo, serei seus ouvidos com os quais ouve, suas vistas com as quais vê, suas mãos com as quais opera, e suas pernas com as quais anda. Se Me pedir algo, dar-lhe-ei; e se em Mim buscar refúgio, conceder-lho-ei." (Bukhári)

٩٦- **الثاني:** عن أَنس رضي الله عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فيمَا يرْوِيهِ عنْ ربهِ عزَّ وجَلَّ قال: «إِذَا تقرب الْعبْدُ إِليَّ شِبْراً تَقرَّبْتُ إِلَيْهِ ذِراعاً، وإِذَا تقرَّب إِلَيَّ ذراعاً تقرَّبْتُ منه باعاً، وإِذا أَتانِي يَمْشِي أَتيْتُهُ هرْوَلَة» رواه البخاري.

96. Anas (R) relatou o que o Profeta (S) transmitiu de seu Senhor: "Se um servo Meu, em busca de Meu beneplácito, se aproximar de Mim um palmo, aproximar-Me-ei dele uma braça; se se aproximar de Mim uma braço, aproximar-Me-ei dele duas braços; e se vier a Mim andando, irei ao seu encontro correndo." (Bukhári).

٩٧- **الثالث:** عن ابن عباس رضي الله عنه قال: قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «نِعْمتانِ مغبونٌ فيهما كثير من الناس: الصحة والفراغ» رواه مسلم.

97. Ibn Abbás (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Há duas dádivas que são menosprezadas por muita gente: a saúde e o tempo de lazer." (Bukhári).

٩٨- **الرابع:** عن عائشة رضي الله عنها أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَان يقُومُ مِنَ اللَّيْلِ حتَّى تتَفطَرَ قَدمَاهُ، فَقُلْتُ لَهُ، لِمْ تصنعُ هذا يا رسولَ اللهِ، وقدْ غفَرَ الله لَكَ مَا تقدَّمَ مِنْ ذَنبِكَ وما تأَخَّرَ؟ قال: «أَفَلاَ أُحِبُّ أَنْ أكُونَ عبْداً شكُوراً؟» متفقٌ عليه. هذا لفظ البخاري، ونحوه في الصحيحين من رواية المغيرة بن شُعْبَةَ.

98. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) se mantinha desperto e em pé, em oração, até ao ponto de sofrer chagas nas solas dos pés, tanto que ela disse: "Ó Mensageiro de Deus, por que fazes isso, sendo que Deus te tem perdoado as faltas, passadas e futuras?" Ele disse: "Ainda assim, não teria eu de ser um servo agradecido?" (Muttafac alaih)

٩٩- **الخامس:** عن عائشة رضي الله عنها أنها قالت: «كان رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذَا دَخَلَ الْعشْرُ أحيا اللَّيْلَ، وأيقظ أَهْلهُ، وجدَّ وشَدَّ المِئْزَرَ» متفقٌ عليه.

99. Aicha (R) relatou: "O Mensageiro de Deus (S), quando dos últimos dez dias do mês de Ramadan, mantinha-se orando noites a dentro; além disso, despertava a sua família para se esforçarem mais na adoração com firmeza." (Muttafac alaih)

١٠٠- **السادس:** عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «المؤمِن الْقَوِيُّ خيرٌ وَأَحبُّ إِلى اللهِ مِنَ المؤْمِنِ الضَّعِيفِ وفي كُلٍّ خيْرٌ. احْرِصْ عَلَى مَا ينْفَعُكَ،

واسْتَعِنْ بِاللَّهِ وَلاَ تَعْجَزْ. وإِنْ أصابَك شيءٌ فلاَ تقلْ: لَوْ أَنِّي فَعلْتُ كانَ كَذَا وَكذَا، وَلَكِنْ قُلْ: قدَّرَ اللَّهُ، ومَا شَاءَ فَعَلَ، فَإِنَّ لَوْ تَفْتَحُ عَمَلَ الشَّيْطَانِ». رواه مسلم.

100. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O crente forte é melhor e mais amado por Deus do que o fraco. E ambos são benéficos. Continua pedindo a ajuda de Deus e não te desesperes. Se te atingir algum mal, não digas: 'Se tivesse feito isso ou aquilo, isto não teria acontecido', mas dize: 'Somente Deus determina e age de acordo com a Sua vontade', porque a frase 'tivesse eu…' apenas abre as portas para as ações de Satanás." (Musslim)

١٠١- **السابع**: عنه أَنَّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: «حُجِبتِ النَّارُ بِالشَّهَواتِ، وحُجِبتْ الْجَنَّةُ بَالمكَارِهِ» متفقٌ عليه.

101. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O Inferno se esconde por trás dos desejos, e o Paraíso se esconde por trás das restrições" (Muttafac alaih)

١٠٢- **الثامن**: عن أبي عبد الله حُذَيْفةَ بن اليمانِ، رضي اللَّهُ عنهما، قال: صَلَّيْتُ مع النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ذَاتَ لِيْلَةٍ، فَافتَتَحَ الْبقرة، فقُلْت يرْكَعُ عِندَ المائة، ثُمَّ مضى، فَقُلْت يُصلِّي بِهَا في رَكْعةٍ، فَمَضَى.

فَقُلْت يَرْكَع بهَا، ثمَّ افْتتَح النِّسَاءَ، فَقرأَهَا، ثمَّ افْتتح آلَ عِمْرانَ فَقَرَأَهَا، يَقْرُأُ مُتَرَسِّلاً إِذَا مرَّ بِآيَةٍ فِيها تَسْبِيحٌ سَبَّحَ، وإِذَا مَرَّ بِسْؤالٍ سَأل، وإِذَا مَرَّ بِتَعَوذٍ تَعَوَّذَ، ثم ركع فَجعل يقُول: «سُبحانَ رَبِّيَ الْعظِيمِ» فَكَانَ رُكُوعُه نحْوا مِنْ قِيامِهِ ثُمَّ قَالَ: «سَمِع اللَّهُ لِمن حمِدَه، ربَّنا لك الْحمدُ» ثُم قَام قِياماً طوِيلاً قَرِيباً مِمَّا رَكَع، ثُمَّ سَجَدَ فَقالَ: «سبحان رَبِّيَ الأعلَى» فَكَانَ سُجُوده قَرِيباً مِنْ قِيامِهِ». رواه مسلم.

102. Huzifa Ibn Yaman (R) disse: "Numa noite eu me juntei ao Profeta (S) na oração. Ele começou a recitação da Surata al Bacara; eu pensei que ele a terminaria a rak'a (uma unidade da oração) após recitar cem versículos. Mas ele continuou com a recitação. Então eu achei que ele iria completar a *rak'a* ao final de al Bacara. Mas ele continuou com a recitação, e começou a recitar a Surata Ál Imran (A Família de Imran) e depois a Surata An Nissá (Das Mulheres). Sua oratória era clara. Quando ele recitava um versículo que continha a glorificação a Deus, ele O glorificava; quando a súplica era mencionada, ele suplicava e, quando a procura da proteção era mencionada, ele buscava proteção. Então ele passou para o *Ruku* (curvando-se), e repetiu: "Glorificado seja o meu Senhor, o Ingente", e seu *Ruku* foi quase tão longo quanto o seu *Quiyam* (ficar de pé). Então ele recitou: "Deus ouve aquele que O louva; Teu é o louvor, ó Senhor!" Então ele se passou para a prostração *Sajda*), e recitou: "Glorificado seja o meu Senhor, o Altíssimo.", e sua prostração foi igual ao seu *Quiyam.* (Musslim).

١٠٣- **التاسع**: عن ابن مسعودٍ رَضِيَ اللَّهُ عنه قال: صلَّيْت مع النَبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لَيلَةً، فَأَطَالَ الْقِيامَ حتَّى هممْتُ أَنْ أجْلِسَ وَأدعَهُ. متفقٌ عليه.

103. Ibn Mass'ud (R) relatou: "Numa noite eu acompanhei o Profeta (S) em oração. Ele prolongou tanto o *Quiyam*, que eu me decidi a cometer um ato que chegava à impertinência. Foi-me perguntado: 'Que mau ato foi esse?' Eu respondi: 'Sentar-me e parar de o seguir em oração.'" (Muttafac alaih).

١٠٤- **العاشر**: عن أنس رضي الله عنه عن رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: «يتْبعُ الميْتَ ثلاثَةٌ: أهلُهُ ومالُه وعمَلُه، فيرْجِع اثنانِ ويبْقَى واحِدٌ: يرجعُ أهلُهُ ومالُهُ، ويبقَى عملُهُ» متفقٌ عليه.

104. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Três coisas seguem o féretro de uma pessoa: os membros de sua família, seus pertences e seus atos. Os membros da família e os pertences voltam, e permanecem com ele os seus atos." (Muttafac alaih)

١٠٥- **الحادي عشر**: عن ابن مسعودٍ رضيَ اللَّهُ عنه قال: قال النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «الجنة أقَربُ إلى أَحدِكُم مِنْ شِراكِ نَعْلِهِ والنَّارُ مِثْلُ ذلِكَ» رواه البخاري.

105. Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O Paraíso está mais próximo de vós de que o cordão de vosso calçado; o mesmo se dá com o Inferno." (Bukhári).

١٠٦- **الثاني عشر**: عن أبي فِراس رَبِيعةَ بنِ كَعْبٍ الأسْلَمِيّ خادِم رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، ومِنْ أَهْلِ الصُّفَّةِ رضي اللَّهُ عنه قال: كُنْتُ أبيتُ مع رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، فآتيهِ بِوَضوئِهِ، وحاجتِهِ فقال: «سلْني» فقُلْت: أسْألُكَ مُرافَقَتَكَ في الجنَّةِ. فقالَ: «أوَ غَيْرَ ذلِك؟» قُلْت: أسْألُكَ مُرافَقَتَكَ في الجنَّةِ. فقالَ: «أوَ غَيْرَ ذلِك ؟» قُلْت: هو ذاك. قال: «فأَعِنِّي على نَفْسِكَ بِكَثْرةِ السجُودِ» رواه مسلم.

106. Abi Frás Rabi'a Ibn Kaab al Aslami (R), um servo do Profeta (S) e uma das pessoas que dormem na mesquita, relatou: "Eu costumava passar a noite na companhia do Profeta (S), para lhe fornecer água para a ablução e toalete. Num dia, ele me disse: 'Pede-me o que desejas!' Eu disse: 'Solicito a tua companhia no Paraíso!' Ele disse: 'Algo mais!' Eu disse: 'Apenas a tua companhia!' Ele disse: 'Então ajuda-me por meio de multiplicares tuas prostrações na oração!'" (Musslim)

١٠٧- **الثالث عشر**: عن أبي عبد الله ويُقَالُ: أبُو عبْدِ الرَّحمنِ ثَوْبانَ مولى رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: سمِعْتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول: عليكَ بِكَثْرةِ السُّجُودِ، فإِنَّك لَنْ تَسْجُد للَّهِ سجْدةً إلاَّ رفَعكَ اللَّهُ بِهَا درجةً، وحطَّ عنْكَ بِهَا خَطِيئَةً» رواه مسلم.

107. Sauban (R) relatou que ele ouviu o Profeta (S) dizer: "Multiplicai as vossas prostrações (orações voluntárias). Cada prostração que fizerdes vos elevará em um grau e vos redimirá de um pecado." (Musslim).

١٠٨- **الرابع عشر**: عن أبي صَفْوانَ عبدِ الله بن بُسْرٍ الأسلَمِيّ، رضي الله عنه، قال: قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «خَيْرُ النَّاسِ مَن طالَ عمُرُه وَحَسُنَ عملُه» رواه الترمذي، وقال حديثٌ حسنٌ.

108. Abdullah Ibn Busr al Aslami (R) relatou que o Mensageiro de Deus S) disse: "O melhor, dentre os indivíduos, é aquele que teve uma vida mais intensa e repleta de boas obras." (Tirmizi)

١٠٩- **الخامس عشر**: عن أنسٍ رضي الله عنه، قال: غَاب عمّي أَنَسُ بنُ النَّضْرِ رضي اللَّهُ عنه، عن قِتالِ بدرٍ، فقال: يا رسولَ الله غِبْت عن أوَّلِ قِتالٍ قَاتلْتَ المشرِكِينَ، لَئِنِ اللَّهُ أشْهَدَنِي قتالَ المشركين لَيُرِيَنَّ اللَّهُ ما أصنعُ، فلما كانَ يومُ أُحدٍ انْكشَفَ المسْلِمُون فقال: اللَّهُمَّ أعْتَذِرُ إليْكَ مِمَّا صنَع هَؤُلاءِ يَعْني أصْحَابَه وأبرأُ إلَيْكَ مِمَّا صنعَ هَؤُلاَءِ يعني المشْرِكِينَ ثُمَّ تَقَدَّمَ فَاسْتَقْبَلَهُ سعْدُ بْنُ مُعاذٍ، فَقالَ: يا سعْدُ بْنَ معُاذٍ الْجَنَّةُ ورَبِّ الكعْبةِ، إِنِي أجِدُ رِيحَهَا مِنْ دُونِ أُحُدٍ. قال سعْدٌ: فَمَا اسْتَطعْتُ يا رسول الله ماصنَعَ، قَالَ أنسٌ: فَوجدْنَا بِهِ بِضْعاً وثمانِينَ ضَرْبةً بِالسَّيفِ، أوْ طَعْنَةً بِرُمْحٍ، أو رمْيةً بِسهْمٍ، ووجدْناهُ قَد قُتِلَ وَمثَّلَ بِهِ المشرِكُونَ فَما عرفَهُ أَحدٌ إلاَّ أُخْتُهُ بِبنَانِهِ. قال أنسٌ: كُنَّا نَرى أوْ نَظُنُّ أنَّ هَذِهِ الآيَة نزلَتْ فيهِ وَفِي أشْباهِهِ: [مِنَ المؤْمِنِينَ رِجالٌ صدقُوا ما عَاهَدُوا اللَّه علَيهِ] [الأحزاب: ٢٣] إلى آخرها. متفقٌ عليه.

109. Anas Ibn Málik (R) relatou que seu tio Anas Ibn Nazor não esteve presente na batalha de Badr. Este disse para o Profeta (S): "Ó Mensageiro de Deus, não pude juntar-me a ti na tua primeira batalha contra os politeístas. Se eu tivesse a chance de combatê-los, teria mostrado o meu desempenho!" No dia da batalha de Uhud, os muçulmanos aparentemente sofreram uma derrota. Ele disse: "Ó Deus, eu argumento junto a Ti, a respeito do que os muçulmanos fizeram, e me desassocio do que os politeístas perpetraram!" Então ele se pôs a caminhar e, no caminho, encontrou o Saad Ibn Moaz; disse para ele: "Ó Moaz, pelo Senhor da Caaba, eu sinto a fragrância do Paraíso, que vem de detrás de Uhud!" Saad disse: "Ó Mensageiro de Deus, não tenho o poder de descrever o que ele fez (sua fidalguia)." Seu sobrinho, Anas Ibn Málik, disse: "Encontramos o corpo dele mais de oitenta ferimentos feitos por espadas, lanças e

flechas. Ele foi desse modo martirizado; além e acima disso, os politeístas mutilaram o seu corpo morto, cortando-lhe o nariz e as orelhas, tanto que ninguém o podia identificar, a não ser sua irmã, que o reconheceu por causa dos dedos dele. Ele achava que o seguinte versículo se referisse a ele e aos iguais a ele: "**Entre os crentes, há homens que cumpriram o que haviam prometido a Deus; há-os que já morreram, e outros que esperam, sem violarem a sua promessa, no mínimo que seja**" (Alcorão Sagrado, 8:24). (Muttafac alaih).

١١٠- **السادس عشر**: عن أبي مسعود عُقْبَةَ بن عمرٍو الأنصاريّ البدريّ رضي اللَّهُ عنه قال: لما نَزَلَتْ آيةُ الصَّدقَةِ كُنَّا نُحَامِلُ عَلَى ظُهُورِنا. فَجَاءَ رَجُلٌ فَتَصَدَّقَ بِشَيْءٍ كَثِيرٍ فَقَالُوا: مُراءٍ، وجاءَ رَجُلٌ آخَرُ فَتَصَدَّقَ بِصَاعٍ فقالُوا: إنَّ اللهَ لَغَنِيٌّ عَنْ صاعِ هَذَا، فَنَزَلَتْ {الَّذِينَ يَلْمِزُونَ المطَّوِّعِينَ مِنَ المؤْمِنِينَ فِي الصَّدَقَاتِ وَالَّذِينَ لاَ يَجِدُونَ إلاَّ جُهْدَهُمْ} [التوبة ٧٩] الآية. متفقٌ عليه.

110. Ucba Ibn Amr (R) relatou que, quando foi revelado o versículo da caridade, ele e outras pessoas carregavam algumas coisas sobre os ombros. Ocorreu que chegou um homem e deu, em caridade, grandes quantidades (de coisas), e alguém comentou: "Este apenas quer-se mostrar!" E chegou outro, entregando uma medida de alimentos, e alguém comentou: "Deus não precisa da medida de alimentos desse aí!" Foi então quando foi revelado o versículo: "**Quanto àqueles que caluniam os crentes caritativos, por seus donativos, e escarnecem daqueles que não dão mais do que o fruto do seu labor, Deus escarnecerá deles, e sofrerão um doloroso castigo**" Alcorão Sagrado, 9:79). (Muttafac alaih)

١١١- **السابَع عشر**: عن سعيدِ بنِ عبدِ العزيزِ، عن رَبيعةَ بنِ يزيدَ، عن أَبِي إدريس الخَوْلاَنِيّ، عن أَبِي ذَرٍّ جُنْدُبِ بنِ جُنَادَةَ، رضي اللَّهُ عنه، عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فيما يَرْوِى عَنِ اللَّهِ تبارك وتعالى أنه قال: «يا عِبَادِي إِنِّي حَرَّمْتُ الظُّلْمَ عَلَى نَفْسِي وَجَعَلْتُهُ بَيْنَكُمْ مُحَرَّماً فَلاَ تَظالموا، يَا عِبَادِي كُلُّكُم ضَالٌّ إِلاَّ مَنْ هَدَيْتُهُ، فَاسْتَهْدُونِي أَهْدكُمْ، يَا عِبَادي كُلُّكُمْ جائعٌ إِلاَّ منْ أطعمتُه، فاسْتطْعمونِي أطعمْكم، يا عبادي كلكم عَارٍ إلاَّ مِنْ كَسَوْتُهُ فَاسْتَكْسُونِي أَكْسُكُمْ، يَا عِبَادِي إِنَّكُمْ تُخْطِئُونَ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَأَنَا أَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعاً، فَاسْتَغْفِرُونِي أَغْفِرْ لَكُمْ، يَا عِبَادِي إِنَّكُمْ لَنْ تَبْلُغُوا ضُرِّي فَتَضُرُّونِي، وَلَنْ تَبْلُغُوا نَفْعِي فَتَنْفَعُونِي، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوَّلَكُمْ وآخِرَكُمْ، وَإِنْسَكُمْ وَجِنَّكُمْ كَانُوا عَلَى أَتقَى قلبِ رجلٍ واحدٍ منكم ما زادَ ذلكَ فِي مُلكي شيئاً، يا عِبَادِي لو أَنَّ أَوَّلكم وآخرَكُم وإنسَكُم وجنكُمْ كَانوا عَلَى أَفْجَرِ قَلْبِ رَجُلٍ وَاحِدٍ مِنْكُمْ مَا نَقَصَ ذَلِكَ مِنْ مُلْكِي شَيْئاً، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوَّلَكُمْ وَآخِرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وَجِنَّكُمْ، قَامُوا فِي صَعيدٍ وَاحدٍ، فَسأَلُونِي فَأَعْطَيْتُ كُلَّ إِنْسانٍ مَسْأَلَتَهُ، مَا نَقَصَ ذَلِكَ مِمَّا عِنْدِي إِلاَّ كَمَا يَنْقُصُ المِخْيَطُ

إِذَا أُدْخِلَ البَحْرَ، يَا عِبَادِي إِنَّما هِيَ أَعْمَالُكُمْ أُحْصِيهَا لَكُمْ، ثُمَّ أُوَفِّيكُمْ إِيَّاهَا، فَمَنْ وَجَدَ خَيْراً فَلْيَحْمِدِ اللَّه، وَمَنْ وَجَدَ غَيْرَ ذَلِكَ فَلاَ يَلُومَنَّ إِلاَّ نَفْسَهُ». قَالَ سعيدٌ: كان أبو إدريس إذا حدَّثَ بهذا الحديث جَثَا عَلَى رُكبتيه. رواه مسلم. وروينا عن الإمام أحمد بن حنبل رحمه الله قال: ليس لأهل الشام حديث أشرف من هذا الحديث.

111. Abu Zar Jundob (R) relatou que o Profeta (S), transmitiu palavras de Deus, Altíssimo, que diziam: "Ó servos Meus, eis que proibi a injustiça a Mim Mesmo, e a declarei proibida para vós e entre vós, portanto, não cometais injustiça uns com os outros! Ó servos Meus, todos vos encontrais desencaminhados, exceto aquele a quem Eu guio. Assim, implorai por Minha diretriz, e Eu vos guiarei. Ó servos Meus, todos vós estais famintos, exceto a quem Eu alimento. Assim, implorai para que Eu vos alimente, e vos alimentarei. Ó servos Meus, todos vos encontrareis despidos, exceto a quem Eu visto. Assim, implorai para que vos vista, e vos vestirei. Ó servos Meus, cometeis faltas, noites e dias seguidos, e Eu vos perdoo todos os pecados. Assim, implorai o perdão, e vos perdoarei. Ó servos Meus, jamais lograreis prejudicar-Me, por assim dizer, nem tampouco beneficiar-Me, por assim dizer. Ó servos Meus, se o primeiro e o último de vós, gênios e humanos, tivessem o coração mais devoto, isso em nada aumentaria o Meu Reino. Ó servos Meus, ainda que o primeiro e o último de vós, humanos e gênios, se reunissem num mesmo lugar, e Me pedissem, e Eu concedesse a cada um o seu anseio, isso não diminuiria o que tenho mais do que uma agulha diminuiria a água do mar se nele fosse introduzida. Ó servos Meus, são as vossas obras que computo, e logo vos compensarei por elas! Aquele que achar boa a recompensa, que louve a Deus. Porém, aquele que achar o contrário, que não culpe a ninguém, mas a si mesmo." (Musslim)

O Imam Ahmad Ibn Hambal (RA) disse: "O povo da Síria não possui uma tradição mais nobre do que esta."

١٢- بابُ الحثِّ على الازدياد من الخير في أواخِر العُمر

CAPÍTULO 12

O INCENTIVO AO AUMENTO DAS BOAS OBRAS NOS ÚLTIMOS TRÂMITES DA VIDA

قَال اللَّه تَعَالَى : { أَوَلَمْ نُعَمِّرْكُم مَّا يَتَذَكَّر فِيْه مَن تَذَكَّر وَجَاءَكُم الْنَّذِيْر }

Deus, louvado seja, disse:
"**Acaso, não vos prolongamos as vidas para que, quem quisesse refletir, pudesse fazê-lo, não vos chegou o admoestador?**" (Alcorão Sagrado, 35:37).

قال ابن عباس والمحققون: معناه: أولم نعمركم ستين سنة، ويؤيده الحديث الذي سنذكره إن شاء اللَّه تعالى. وقيل معناه: ثماني عشرة سنة. وقيل: أربعين سنة. قاله الحسن والكلبي ومسروق، ونقل عن ابن عباس أيضاً، ونقلوا أن أهل

المدينة كانوا إذا بلغ أحدهم أربعين سنة تفرغ للعبادة. وقيل هو: البلوغ. وقوله تعالى: { وَجَاءَكُم النَّذِيْر } قال ابن عباس والجمهور: هو النبي صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّم. وقيل: الشيب. قاله عكرمة وابن عيينة وغيرهما، والله أعلم.

Ibn Abbás e outros sábios explicaram que as vidas prolongadas significa a idade de 60 anos. Alguns disseram que significa 18 anos, outros disseram 40 anos. O Imam Hassan, o Kalbi e Massruk também o admitiram como 40 anos. Em Madina, diz-se que quando a pessoas atinge a idade de 40 anos, dedica-se às orações. Quanto ao "admoestador", Ibn Abbás e outros disseram que é o Profeta (S). Outros disseram que é o embraquecimento dos cabelos. Porém Deus sabe melhor.

١١٢- وأمَّا الأحاديث **فالأوَّل** : عن أَبِي هريرة رضي الله عنه ، عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «أعْذَرَ اللَّهُ إلى امْرِىءٍ أخَّرَ أجلَه حتى بلَغَ سِتِّينَ سنةً » رواه البخارى.

112. Abu Huraira R) relatou que o Profeta (S) disse: "Deus não aceita a desculpa da pessoa cuja morte seja adiada até que atinja a idade de sessenta anos." (Bukhári)

١١٣- **الثاني** : عن ابن عباس ، رضي الله عنهما ، قال : كان عمر رضي الله عنه يُدْخِلُنى مَع أشْياخ بْدرٍ ، فَكأنَّ بعْضَهُمْ وجدَ فِي نفسه فقال : لِمَ يَدْخُلُ هَذا معنا ولنَا أبْنَاء مِثْلُه ،؟ فقال عمرُ : إنَّهُ من حيْثُ علِمْتُمْ ، فدَعَانى ذاتَ يَوْمٍ فَأدْخلَنى معهُمْ ، فما رأَيْتُ أنَّه دعانى يوْمئِذٍ إلاَّ لِيُرِيهُمْ قال : ما تقولون في قول الله تعالى : { إذا جاءَ نَصْرُ اللهِ والْفَتْحُ} [الفتح : ١] فقال بَعضُهُمْ : أمِرْنَا نَحْمَدُ اللهَ ونَسْتَغْفِره إذَا نَصرنَا وفَتَحَ علَيْنَا . وسكَتَ بعضهُمْ فلم يقُلْ شيئاً فقال لى : أكَذلك تقول يا ابنَ عباس ؟ فقلت : لا . قال فما تقول ؟ قلت : هُو أجلُ رسولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، أعْلمَه له قال : { إذا جَاءَ نَصْرُ اللهِ والْفتحُ} وذلك علامة أجلِك { فَسَبِّحْ بِحمْدِ رَبِّكَ واسْتغْفِرْهُ إنَّه كانَ تَوَّاباً} [الفتح : ٣] فقال عمر رضي الله عنه : ما أعْلَم منها إلاَّ ما تَقُول . رواه البخارى .

113. Ibn Abbás (R) relatou: "O Ômar (R) costumava associar-me, em consulta, juntamente com os mais velhos, que haviam tomado parte na batalha de Badr. Alguns companheiros (participantes mais velhos) ressentiram-se daquilo, e comentaram: 'Por que será que o Ômar permite que esse rapaz se junte a nós, em concelho, sendo que nossos filhos têm a idade dele?' O Ômar lhes disse: 'Ele pertence à fonte do vosso conhecimento (a casa do Profeta)' Um dia ele me chamou para o seu concelho, juntamente com eles, e me pus a imaginar o que ele tinha em mente, simplesmente para mostrar a eles o meu saber e conhecimento. Ele lhes perguntou: 'Qual é o significado de: **Quando te chegar o socorro de Deus e o triunfo...?**' (Alcorão Sagrado, 110:1). Alguém deles respondeu: 'Nesse versículo é-nos pedido que louvemos a Deus, e que supliquemos por Seu perdão, que é quando Ele nos ajuda e nos concede a vitória.' Alguns permaneceram calados e nada disseram. O Ômar me perguntou: 'Ó Ibn Abbás, tu concordas?' Eu disse que não. Então ele me inquiriu sobre o que eu tinha a dizer, e eu

disse: ‘Trata-se da intimidade com a aproximação da morte do Profeta (S), que Deus lhe impõe. Deus disse: ‘Tendo chegado a ajuda e o socorro de Deus...’ Isto é dito como uma informação prévia da morte do Profeta (S): ‘**Celebra, então, os louvores do teu Senhor, e implora o Seu perdão, porque Ele é Remissório’** (Alcorão Sagrado, 110:3). Dirigindo-se a mim, o Ômar disse: ‘Ó Ibn Abbás, isso é o que eu sei.’” (Bukhári)

١١٤- **الثالث** : عن عائشةَ رضي اللَّه عنها قالت : ما صَلَّى رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم صلاةً بعْد أَنْ نزَلَتْ عليْهِ { إِذَا جَاءَ نصْرُ اللهِ والْفَتْحُ } إلاَّ يقول فيها : « سُبْحانك ربَّنَا وبِحَمْدِكَ ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لى » متفقٌ عليه .

وفي رواية الصحيحين عنها : كان رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُكْثِر أنْ يَقُول فِي رُكُوعِه وسُجُودِهِ : « سُبْحانَكَ اللَّهُمَّ ربَّنَا وَبحَمْدِكَ ، اللَّهمَّ اغْفِرْ لي » يتأوَّل الْقُرْآن .

وفي رواية لمسلم : كان رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُكْثِرُ أنْ يَقولَ قبْلَ أَنْ يَمُوتَ : «سُبْحانَكَ اللَّهُمَّ وبِحمدِكَ ، أسْتَغْفِرُكَ وأتُوبُ إلَيْكَ » . قالت عائشةُ : قلت : يا رسولَ اللَّه ما هذِهِ الكلِمَاتُ الَّتي أرَاكَ أحْدثْتَها تَقولها ؟ قال : « جُعِلَتْ لِي علامةٌ في أمَّتي إذا رَأيتُها قُلتُها {إذَا جَاءَ نَصْرُ اللهِ والْفَتْحُ } إلى آخر السورة».

وفي رواية له : كان رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُكْثِرُ مِنْ قَوْلِ : « سُبْحانَ اللَّهِ وبَحَمْدِهِ . أسْتَغْفِرُ اللَّه وَأَتُوبُ إلَيْه » . قالت : قلت : يا رسولَ اللَّه ، أَرَاكَ تُكْثِرُ مِنْ قَوْل : سُبْحَانَ اللَّهِ وبحمْدِهِ ، أسْتغْفِر اللَّه وأتُوبُ إليْهِ ؟ فقال : « أخْبرني ربِّي أنِّي سَأرَى علاَمَةً فِي أُمَّتي فَإِذَا رأيْتُها أكْثَرْتُ مِن قَوْلِ : سُبْحانَ اللَّهِ وبحَمْدِهِ ، أسْتَغْفِرُ اللَّه وَأتُوبُ إلَيْهِ : فَقَدْ رَأَيْتُها: {إذَا جَاءَ نَصْرُ اللهِ والْفَتْحُ } فَتْحُ مَكَّةَ ، { ورأيْتَ النَّاس يدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أفْوَاجًا ، فَسبحْ بحمْدِ ربِّكَ واسْتَغفِرْهُ إنَّهُ كانَ توَّاباً } .

114. Aicha (R) relatou que ao ser revelado o versículo “**Quando te chegar o socorro de Deus e o triunfo**” (Alcorão Sagrado, 110:1), o Mensageiro de Deus S) implorava a seu Senhor, ao final de todas as orações, dizendo: “Senhor nosso, Teus são os louvores, e a Ti damos graças. Deus meu, perdoa-me!” (Bukhári e Musslim)

De acordo com outra versão do Bukhari e Musslim, Aicha relatou que o Profeta (S) costumava recitar várias vezes em sua inclinação (rucu’) e prostração (sujud): “Glorificado e louvado sejas, Senhor nosso. Ó Deus, perdoa-me.”, como é indicado no Alcorão.

No entanto, outra versão de Musslim relata: Antes de sua morte, o Profeta (S) frequentemente recitava: "Glorificado e louvado sejas, nosso Senhor. Ó Deus, busco o

Teu perdão e me arrependo diante de Ti.” Aicha perguntou-lhe “Ó Mensageiro de Deus, o que são essas novas frases que eu o ouõ recitar?” Ele disse: "Deus fixou um sinal a respeito de minha Umma, que quando eu fosse ver o sinal eu deveria recitar essas frases. Então ele recitou: “**Quando te chegar o socorro de Deus e o triunfo, e vires entrar a gente, em massa, na religião de Allah, clebra, então, os louvores de teu Senhor e implora o Seu perdão, porque Ele é Remissório.**”” (Surata An-Nasr, 110:1-3)

Segundo outra versão, o Profeta (S) frequentemente recitava: "Glorificado e Louvado seja Deus. Busco o perdão de Deus e me arrependo a Ele.” Aicha disse-lhe: “Ó Mensageiro de Deus, eu o ouço recitar muitas vezes: "Gloroficado e louvado seja Deus: Buscar o perdão de Deus e me arrependo peramte Ele.” Respondeu: "Meu Senhor me disse que irei ver em breve indicações relativas à minha Umma, e que quando eu os ver muitas vezes eu deveria proclamar a Sua glória e louvor, e buscar o Seu perdão e voltar-me arrependido a Ele. Agora eu já vi este sinal“**Quando te chegar o socorro de Deus e o triunfo**”, (foi a conquista de Macca), **, e vires entrar a gente, em massa, na religião de Allah, clebra, então, os louvores de teu Senhor e implora o Seu perdão, porque Ele é Remissório.”**

١١٥- **الرابع** : عن أنسٍ رضي اللَّهُ عنه قال : إنَّ اللَّه عزَّ وجلَّ تَابعَ الوحْيَ على رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَبْلَ وَفَاتِهِ ، حتَّى تُوُفِّي أَكْثَرَ مَا كَانَ الْوَحْيُ . متفقٌ عليه .

115. Anas (R) relatou: “Deus, o Mais Glorioso e Respeitado enviava a revelação para o Profeta (S), com mais frequência, conforme se aproximava o ano em que ele faleceria” (Muttafac alaih).

١١٦- **الخامس** : عن جابر رضي اللَّه عنه قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يُبْعثُ كُلُّ عبْدٍ على ما مَاتَ علَيْهِ » رواه مسلم .

116. Jáber (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Todo servo (de Deus) será ressuscitado de acordo com o estado (de fé) em que morreu.” (Musslim).

١٣- باب في بَيان كثرةِ طرق الخير

CAPÍTULO 13

O ESCLARECIMENTO DOS INÚMEROS CAMINHOS DO BEM

قَال اللَّه تَعَالَى : { وَمَا تَفْعَلُوَا مِن خَيْر فَإِن اللَّه بِه عَلِيم } .

Deus, louvado seja, disse:
“**Todo o bem que fizerdes, Deus dele tomará consciência**” (Alcorão Sagrado, 2:215).

وَقَال تَعَالَى : { وَمَا تَفْعَلُوَا مِن خَيْر يَعْلَمْه اللَّه }

Deus, louvado seja, disse também:
"**Tudo que fizerdes de bem Deus o saberá**" (Alcorão Sagrado, 2:197).

وَقَال تَعَالَى : { فَمَن يَعْمَل مِثْقَال ذَرَّة خَيْرًا يَرَه } .

Deus, louvado seja, disse ainda:
"**Quem tiver feito o bem, quer seja do peso de um átomo, vê-lo-á**" (Alcorão Sagrado, 99:7).

وَقَال تَعَالَى : { مَن عَمِل صَالِحًا فَلِنَفْسِه } .

Deus, louvado seja, disse mais:
"**Quem praticar o bem, será em benefício próprio**" (Alcorão Sagrado, 45:15).

١١٧- **الأوَّل** : عن أَبِي ذرٍّ جُنْدَبِ بنِ جُنَادَةَ رضي الله عنه قال : قلت يا رسولَ الله، أيُّ الأعْمالِ أفْضَلُ ؟ قال : « الإيمانُ بِاللهِ ، وَالجِهَادُ فِي سَبِيلِهِ » . قُلْتُ : أيُّ الرِّقَابِ أفْضَلُ ؟ قال : « أنْفَسُهَا عِنْد أهْلِهَا ، وأكثَرُهَا ثَمَناً » . قُلْتُ : فَإِنْ لَمْ أفْعلْ ؟ قال : « تُعينُ صَانِعاً أوْ تَصْنَعُ لأخْرَقَ » قُلْتُ : يا رسول الله أرَأيتَ إنْ ضَعُفْتُ عَنْ بَعْضِ الْعملِ ؟ قال : « تَكُفُّ شَرَّكَ عَن النَّاسِ فَإِنَّهَا صدقةٌ مِنْكَ على نَفسِكَ » . متفقٌ عليه .

117. Jundob Ibn Junada (R) relatou que havia perguntado ao Profeta (S): "Ó Mensageiro de Deus, qual é a obra de maior mérito?" Ele respondeu: "É a da pessoa que crê e tem fé em Deus, e combate pela Sua causa." Voltou a perguntar-lhe: "Quais os escravos que dariam mais méritos a pessoa libertar?" Respondeu: "Os que são mais valiosos para seus amos, e com preços mais elevados." Perguntou-lhe: "E se não puder fazê-lo?" Respondeu-lhe: "Pois que ajude um pobre, ou faça o trabalho para um inválido." Perguntou-lhe outra vez: "Ó Mensageiro de Deus, e se não puder arcar com o trabalho?" Respondeu: "Que se abstenha, então, de prejudicar a outros. Isto será uma caridade dele para si." (Muttafac alaih)

١١٨- **الثاني** : عن أَبِي ذرٍّ رضي الله عنه أيضاً أنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : يُصْبِحُ على كلِّ سُلاَمَى مِنْ أَحَدِكُمْ صدقَةٌ ، فَكُلُّ تَسبِيْحةٍ صَدقةٌ ، وَكُلُّ تحْمِيدَةٍ صدقَةٌ ، وَكُلُّ تَهْلِيلَةٍ صَدَقةٌ ، وكلُّ تَكْبِيرةٍ صَدَقَةٌ ، وأمْرٌ بالمعْرُوفِ صدقَةٌ ، ونَهْيٌ عَنِ المنْكَرِ صدقَةٌ . ويُجْزِئُ مِنْ ذَلكَ رَكعَتَانِ يرْكَعُهُما مِنَ الضُّحى » رواه مسلم . « السُّلاَمَى » بضم السين المهملة وتخفيف اللام وفتح الميم : المفْصِلُ .

118. Abu Zar (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Todas as manhãs, cada uma das falanges do ser humano deverá oferecer uma caridade. Para isso, o dizer 'Glorificado seja Deus!' é uma caridade; o pronunciar 'Louvado seja Deus!' é também uma caridade; o pronunciar 'Não há outra divindade além de Deus' é uma caridade, e o anunciar 'Deus é o Maior!' também é uma caridade. A recomendação do bem é uma caridade, e o opor-se ao mal é também uma caridade. Mesmo assim, e como equivalente

a tudo isto, será suficiente a oração de duas *rak'át*, de Dhuhá período compreendido entre 15 minutos depois do nascer do sol até quinze minutos antes do meio do dia)." (Musslim)

١١٩- **الثَّالـثُ** عنْـهُ قـال : قـال النبي صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَـلَّم : « عُرِضَـتْ عَلَـيَّ أعْمـالُ أُمَّـتي حسَنُهَا وسيِّئُهَا فوجَدْتُ في مَحاسِنِ أعْمالِهَا الأذَى يُماطُ عن الطَّرِيقِ ، وَوجَدْتُ في مَساوَىءِ أعْمالِها النُّخَاعَةُ تَكُونُ فِي المسْجِدِ لاَ تُدْفَنُ » رواه مسلم .

119. Abu Zar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Foram-me expostas as obras da minha nação, as boas e as más. Entre as boas, encontrei a da retirada dos empecilhos do caminho; e, entre as más, encontrei a falta de se limpar as escarradas feitas nas mesquitas." (Musslim)

١٢٠- **الرابع** عنه : أنَّ ناساً قالوا : يا رسُولَ اللهِ ، ذَهَب أهْلُ الدُّثُور بالأجُورِ ، يُصَلُّونَ كَمَا نُصَلِّي ، وَيَصُومُونَ كَمَا نَصُومُ ، وَيَتَصَدَّقُونَ بَفُضُولِ أمْوَالِهِمْ قال : «أوَ لَيْس قَدْ جَعَلَ لَكُمْ مَا تَصَدَّقُونَ بِهِ : إنَّ بِكُلِّ تَسْبِيحَةٍ صَدقَةً، وكُلِّ تَكبِيرةٍ صدقة ، وكلِّ تَحْمِيدةٍ صدقةً ، وكلِّ تَهْلِيلَةٍ صَدقَةً ، وأمرٌ بالمعْرُوفِ صدقةٌ ، ونَهْيٌ عنِ المنْكر صدقةٌ وفي بُضْعِ أحدِكُمْ صدقةٌ » قالوا : يا رسولَ اللهِ أيأتي أحدُنَا شَهْوَتَه ، ويكُونُ لَه فيها أجْر ؟، قال : «أرأيْتُمْ لو وضَعهَا في حرامٍ أكَانَ عليهِ وِزْرٌ ؟ فكذلكَ إذا وضَعهَا في الحلاَلِ كانَ لَهُ أجْرٌ» رواه مسلم .

120. Abu Zar (R) relatou que alguns homens se dirigiram ao Profeta (S) e lhe disseram: "Ó Mensageiro de Deus, os ricos levam todas as recompensas; eles rezam tal como rezamos; jejuam como jejuamos, e, quanto à caridade, eles dão o que lhes sobra de seus bens." Disse o Profeta: "Acaso não vos deixou Deus nada que possais oferecer como caridade? Pois sabei que o pronunciardes 'Glorificado seja Deus!' é uma caridade; e a proclamação de 'Deus é o Maior!' é uma caridade; e a pronuncia de 'Louvado seja Deus!' é também uma caridade; e a proclamação de 'Não há outra divindade além de Deus!' é uma caridade. A recomendação do bem é uma caridade, e o opor-se ao que é mal é uma caridade; inclusive, a relação sexual do indivíduo é uma caridade também." Disseram-lhe: "Ó Mensageiro de Deus, o fato de que um satisfaça o seu desejo, isso também é merecedor de recompensa?" Respondeu o Profeta: "Porventura, se o tivesse satisfeito de modo ilícito, não teria cometido uma falta? Desse mesmo modo, serárecompensado quando o satisfizer de modo lícito." (Musslim)

١٢١- **الخامس** : عنه قال : قال لِي النبيُّ صلى الله عليه وآله وسلم : «لاَ تَحقِرنَّ مِن المعْرُوفِ شَيْئاً ولَوْ أنْ تلْقَى أخَاكَ بِوجهٍ طلِيقٍ » رواه مسلم .

121. Abu Zar (R) relatou que o Profeta (S) lhe disse: "Não menosprezes qualquer ato de bondade, inclusive o de receberes o teu irmão com semblante alegre." (Musslim)

١٢٢- **السادس** : عن أَبِي هريرة رضي الله عنه قال : قال رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « كُلُّ سُلاَمَى مِنَ النَّاسِ عليْهِ صدَقةٌ كُلَّ يَوْمٍ تَطْلُعُ فيه الشَّمْسُ : تعدِلُ بيْن الاثْنَيْنِ صدَقَةٌ ، وتُعِينُ الرَّجُلَ في دابَّتِهِ ، فَتحْمِلُهُ عَلَيْهَا ، أوْ ترْفَعُ لَهُ عليْهَا متَاعَهُ صدقةٌ ، والكلمةُ الطَّيِّبةُ صدَقةٌ، وبِكُلِّ خَطْوَةٍ تمْشِيها إلى الصَّلاَةِ صدقَةٌ ، وَتُميطُ الأذَى عَن الطرِيق صَدَقةٌ » متفق عليه.

ورواه مسلم أيضاً من رواية عائشة رضي الله عنها قالت : قال رسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « إنَّهُ خُلِقَ كُلُّ إنْسانٍ مِنْ بني آدم علَى سِتّينَ وثلاثمائَةِ مَفْصِلٍ ، فَمنْ كَبَّر اللَّه ، وحمِدَ اللَّه ، وَهَلَّلَ اللَّه ، وسبَّحَ اللَّه واستَغْفَر اللَّه ، وعَزلَ حَجراً عنْ طَرِيقِ النَّاسِ أوْ شَوْكَةً أوْ عظْماً عن طَرِيقِ النَّاسِ ، أوْ أمر بمعرُوفٍ أوْ نهى عنْ مُنْكَرٍ ، عَددَ السِّتّينَ والثَّلاَثمائة ، فَإِنَّهُ يُمْسي يَوْمئِذٍ وَقَد زَحزحَ نفْسَهُ عنِ النَّارِ » .

122. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Em qualquer dia da vida, as falanges (articulações) do ser humano devem oferecer uma caridade. Para isso, o estabelecer a justiça entre duas pessoas é uma caridade; ajudar um homem a subir em sua montaria e ajudá-lo com a carga da mesma é também uma caridade; a boa palavra é uma caridade; e cada passo que der em direção à oração é uma caridade; e retirar do caminho um obstáculo é também uma caridade.” (Muttafac alaih)

Musslim também o narrou baseado no relato de Aicha (R) que o Mensageiro de Deus (S) disse: “O filho de Adão foi criado com 360 articulações, há as que magnificam a Deus, as que O louvam, os que O glorificam, os que retiram os obstáculos do caminho, ou espinho, ou osso, os que ordenam a prática do bem, recomendam o afastamento do mal trezentas e sessenta vezes. Nesse dia, ao entardecer verá que foi afastado do Inferno.”

١٢٣- **السابع** : عنه عن النَبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « منْ غدَا إلى المِسْجِدِ أو رَاحَ ، أعدَّ اللَّهُ لَهُ في الجَنَّةِ نُزُلاً كُلَّمَا غَدا أوْ رَاحَ » متفقٌ عليه .

123. Abu Huraira R) relatou que o Profeta S) disse: “Deus proverá ao crente o sustento e as comodidades, no Paraíso, por cada vez que se encaminhar para a mesquita.” (Muttafac alaih)

١٢٤- **الثامن** : عنه قال : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يا نِسَاء المِسْلِماتِ لاَ تَحْقِرنَّ جارَةٌ لِجارتِهَا ولَوْ فِرْسِنَ شاةٍ » متفقٌ عليه .

124. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Ó muçulmanas, que nenhuma se acanhe de oferecer à sua vizinha, nem que seja um casco de ovelha.” (Muttafac alaih)

١٢٥- **التاسع** : عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « الإِيمَانُ بِضْعٌ وَسبْعُونَ ، أوْ بِضْعٌ وَسِتُّونَ شَعْبَةً : فَأفْضلُهَا قوْلُ لاَ إلَهَ إلاَّ اللَّهُ ، وَأدْنَاهَا إمَاطَةُ الأذَى عنِ الطَّرِيقِ ، وَالحيَاءُ شُعْبَةٌ مِنَ الإِيمانِ » متفقٌ عليه .

125. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Os atos da fé compõem-se de umas sessenta ou setenta classes; o que tem mais mérito é o de se proclamar: 'Não há outra divindade além de Deus.' E o de menor importância é o de se retirar os obstáculos dos caminhos. Mas sabei que o pudor é um ramo da fé." (Muttafac alaih)

١٢٦- **العاشر** : عنه أن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: « بَيْنمَا رَجُلٌ يَمْشِي بطَرِيقٍ اشْتَدَّ علَيْهِ الْعَطشُ ، فَوجد بِئراً فَنزَلَ فيها فَشَربَ ، ثُمَّ خرج فإِذا كلْبٌ يلهثُ يَأْكُلُ الثَّرَى مِنَ الْعَطَشِ ، فقال الرَّجُلُ : لَقَدْ بلَغَ هَذَا الْكَلْبُ مِنَ العطشِ مِثْلَ الَّذِي كَانَ قَدْ بَلَغَ مِنِّي ، فَنَزَلَ الْبِئْرَ فَملأَ خُفَّه مَاءً ثُمَّ أَمْسَكَه بِفيهِ ، حتَّى رقِيَ فَسَقَى الْكَلْبَ ، فَشَكَرَ اللَّهُ لَه فَغَفَرَ لَه. قَالُوا: يا رسولَ اللَّه إِنَّ لَنَا فِي الْبَهَائِم أَجْراً ؟ فَقَالَ: « فِي كُلِّ كَبِدٍ رَطْبةٍ أَجْرٌ » متفقٌ عليه .

126. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Conforme um homem ia percorrendo um caminho, sua sede ia-se tornando insuportável. Com a continuação da caminhada, encontrou um poço, e decidiu descer, e ali bebeu; porém, ao sair, viu um cão que arquejava e ofegava, de tanta sede que tinha, e inclusive lambia a areia. O homem disse a si mesmo: 'Este cão está sofrendo de sede, do mesmo modo que eu sofria!' Por isso, descendo outra vez ao poço, encheu de água o seu sapato, agarrando-o com a boca enquanto subia; e deu de beber ao cão. Deus aceitou o seu ato e perdoou-lhe as faltas." Disseram ao Profeta: "Ó Mensageiro de Deus, acaso receberemos também alguma recompensa por tratarmos bem os animais?" Respondeu: "Para cada ser vivente haverá uma recompensa." (Muttafac alaih)

١٢٧- **الْحادي عشَرَ** : عنْهُ عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لَقَد رأَيْتُ رَجُلاً يَتَقَلَّبُ فِي الْجَنَّةِ فِي شَجرةٍ قطَعها مِنْ ظَهْرِ الطَّرِيقِ كَانَتْ تُؤْذِي الْمُسلِمِينَ » . رواه مسلم .

127. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "No Paraíso, vi um homem que por ali passeava, como recompensa, por ter podado uma árvore que obstaculizava o caminho dos muçulmanos." (Musslim)

١٢٨- **الثَّاني عشَر** : عنْه قالَ : قَال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ توضَّأ فأحَسَنَ الْوُضُوءَ ، ثُمَّ أتَى الْجُمعةَ ، فَاستمع وأنْصتَ ، غُفِر لَهُ ما بيْنَهُ وبيْنَ الْجُمعةِ وزِيادةُ ثَلاثَةِ أيَّامٍ ، ومَنْ مسَّ الْحصا فَقد لَغَا » رواه مسلم .

128. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quanto àquele que realizar corretamente sua ablução e então se encaminhar para a oração das sextas-

feiras, escutar o sermão (*khutba*) com toda a atenção, Deus lhe perdoará as faltas até à sexta-feira seguinte, e por três dias mais. Porém, aquele que se distrair com coisas materiais, durante o sermão, terá anulada a sua oração da sexta-feira." (Musslim)

١٢٩- **الثَّالـثَ عَشـر** : عنْـه أن رسـولَ اللهِ صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَـلَّم قـال : « إذَا تَوضَّـأَ الْعبْـدُ الْمُسْلِم ، أو الْمُؤْمِنُ فغَسلَ وجْهَهُ خرج مِنْ وَجْهِهِ كُلُّ خطِيئةٍ نظر إِلَيْهَا بعينهِ مَعَ الْماءِ ، أوْ مَعَ آخِر قَطْرِ الْماءِ ، فَإِذَا غَسَل يديهِ خَرج مِنْ يديْهِ كُلُّ خَطِيْئَةٍ كانَ بطشتْهَا يداهُ مع الْمَاءِ أَو مع آخِرِ قَطْرِ الْماءِ ، فَإِذَا غسلَ رِجليْهِ خَرجَتْ كُلُّ خَطِيْئَةٍ مشَتْها رِجْلاهُ مع الْماءِ أَوْ مع آخِرِ قَطْرِ الْمَاءِ حَتَّى يخْرُج نقِياً من الذُّنُوبِ» رواه مسلم .

129. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando o servo de Deus – muçulmano ou crente – levar a cabo a sua ablução, lavando o rosto, sua face deixará, com a água ou com a última gota d'água, toda a falta que houver cometido com seus olhos; e quando lavar suas mãos, com a água ou com a última gota d'água, sairá delas toda falta que houverem cometido. Do mesmo modo, quando lavar os pés, ir-se-á deles, com a água ou com a última gota d'água, toda a falta causada por eles, e assim por diante, até que se ache completamente limpo de todo delito." (Musslim)

١٣٠- **الرَّابعَ عشرَ** : عنه عن رسول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « الصَّلواتُ الْخَمْسُ، والْجُمُعَةُ إِلَى الْجُمُعةِ ، ورمضانُ إِلَى رمضانَ مُكفِّرَاتٌ لِمَا بينَهُنَّ إِذَا اجْتنِبَت الْكَبائِرُ » رواه مسلم

130. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "As cinco orações diárias, a oração da sexta-feira, até à seguinte, e o jejum do mês de Ramadan, até ao mês seguinte de Ramadan, são penitências das faltas cometidas durante o transcurso desse tempo, conquanto se evitem os pecados maiores." (Musslim)

١٣١- **الْخَامسَ عشر**: عنه قال : قال رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ألا أدلُّكُم على ما يَمْحُو اللَّهُ بِهِ الْخَطايا ، ويرْفَعُ بِهِ الدَّرجاتِ ؟ » قالوا : بلى يا رسُولَ اللهِ ، قال : « إسباغ الْوُضوءِ على الْمَكَارِهِ وكَثْرةُ الْخُطَا إِلَى الْمساجِدِ ، وانْتِظَارُ الصَّلاةِ بعْدِ الصَّلاةِ ، فَذلِكُمُ الرِّبَاطُ» رواه مسلم .

131. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quereis que vos indique o ato com o qual Deus apaga os pecados e eleva as posições?" Disseram: "Dize-nos, ó Mensageiro de Deus." Ele disse: "Efetuar a ablução apropriadamente, em circunstâncias difíceis, dar muitos passos para ir à mesquita frequentemente para as orações, esperar a oração seguinte, depois de terminar uma. Este é o vosso *jihad* pela causa de Deus." (Musslim)

١٣٢- **السَّادسَ عشرَ** : عن أَبِي موسى الأشعري رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ صلَّى الْبَرْدَيْنِ دَخَلَ الْجَنَّةَ » متفقٌ عليه .

132. Abu Mussa Al ach'ari (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que, regular e pontualmente, oferecer a oração da manhã *fajr*) e a oração da tarde (al-*icha*) entrará no Paraíso." (Muttafac alaih)

١٣٣- **السَّابعَ عشَر** : عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذَا مرِضَ الْعبْدُ أَوْ سافَر كُتِب لَهُ ما كانَ يعْملُ مُقِيماً صحِيحاً » رواه البخاري .

133. Abu Mussa al Ach'ari (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando um servo de Deus se encontrar doente ou em viagem, Deus lhe anotará a recompensa de quantas boas obras tiver feito, como se estivesse saudável e em seu lar." (Bukhári)

١٣٤- **الثَّامنَ عشَرَ** : عنْ جابرٍ رضي الله عنه قال : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « كُلُّ معرُوفٍ صدقَةٌ » رواه البخاري ، ورواه مسلم مِن رواية حذَيفَةَ رضي الله عنه .

134. Jáber (R) relatou que o Mensageiro de Deus S) disse: "Todo ato de bondade é uma caridade." (Bukhári e Musslim)

١٣٥- **التَّاسع عشر** : عنْهُ قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ما مِنْ مُسْلِمٍ يَغْرِسُ غَرْساً إلاَّ كانَ ما أُكِلَ مِنْهُ لهُ صدقةً ، وما سُرِقَ مِنْه لَه صدقَةً ، ولا يرْزؤه أَحَدٌ إلاَّ كانَ له صدقةً» رواه مسلم . وفي رواية له : « فَلا يغْرِس الْمُسْلِم غرساً ، فَيَأْكُلَ مِنْهُ إِنسانٌ ولا دابةٌ ولا طَيرٌ إلاَّ كانَ له صدقَةً إِلَى يَوْمِ الْقِيَامة ».

135. Jáber (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Todo mulçumano que plantar uma árvore frutífera fará uma permanente caridade por tudo quanto se comer da mesma. E tudo quanto for roubado da mesma será para ele uma caridade; e tudo quanto lhe for subtraído será para ele uma caridade." (Musslim).

١٣٦- **الْعشْرُونَ** : عنْهُ قالَ : أَراد بنُو سَلِمَة أَن ينْتَقِلوا قُرْبَ المِسْجِدِ فبلَغَ ذلك رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَقَالَ لَهُمْ : « إِنَّه قَدْ بَلَغَنِي أَنَّكُمْ تُرِيدُونَ أَنْ تَنْتَقِلُوا قُربَ الْمَسْجِدِ؟» فَقَالُوا : نَعَمْ يا رسولَ اللهِ قَدْ أَرَدْنَا ذلكَ ، فَقالَ : « بَنِي سَلِمةَ دياركُمْ ، تكْتبْ آثَارُكُمْ ، دِيارَكُم ، تُكْتَبْ آثارُكُمْ » رواه مسلم .

وفي روايةٍ : « إِنَّ بِكُلِّ خَطْوةٍ درجةً » رواه مسلم . ورواه البخاري أيضاً بِمعنَاهُ مِنْ روايةِ أَنَسٍ رضي الله عنه .

136. Jáber (R) relatou que os (a tribos dos) Bani Salama tencionavam mudar-se para perto da mesquita (do Profeta – S). Tomando ciência daquilo, o Profeta (S) lhes disse: "Soube que vós pretendeis mudar-vos para perto da mesquita!" Eles disseram: "Sim ó Mensageiro de Deus, queremos fazer isso!" Ele disse: "Bani Salama, ficai em vossas casas! Vossas pegadas são notórias" (Bukhári e Musslim).

Outra versão diz: "Cada passo vosso em direção à mesquita realça vossas posições." Bukhári também registra o mesmo significado à autoridade de Anas (R)

١٣٧- **الْحَادي والْعِشْرُونَ** : عنْ أَبِي الْمُنْذِر أُبيّ بنِ كَعبٍ رضي الله عنه قال : كَان رجُلٌ لا أَعْلمُ رجُلا أَبْعَدَ مِنَ الْمَسْجِدِ مِنْهُ ، وكَانَ لا تُخْطِئُهُ صلاةٌ فَقِيل لَه ، أَوْ فقُلْتُ لهُ: لَوْ اشْتَرَيْتَ حِماراً تَرْكَبُهُ في الظَّلْماءِ ، وفي الرَّمْضَاءِ فَقَالَ : ما يسُرُّنِي أَن منْزِلِي إِلَى جنْب الْمسْجِدِ ، إِنّي أُرِيدُ أَنْ يُكْتَب لِي مَمْشَايَ إِلَى الْمَسْجد ، ورُجُوعِي إِذَا رجعْتُ إِلَى أَهْلِي ، فقالَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « قَدْ جمع اللَّهُ لكَ ذلِكَ كُلَّهُ » رواه مسلم .

وفي روايةٍ : « إِنَّ لَكَ مَا احْتسَبْت » .

137. Abu Munzir Ubai Ibn Kaab (R) relatou: "Havia um homem cuja casa ficava a uma distância considerável da mesquita, mas ele jamais perdia uma oração (congregacional). (Foi-lhe dito), ou eu lhe perguntei: Por que não adquires um burro para que possas cavalgar na escuridão ou nos dias quentes? Ele respondeu: 'Quero que a minha ida à mesquita ou a minha volta dela sejam registradas na minha conta, uma vez que faço isso em prol de Deus!' O Profeta (S) lhe disse: 'Deus tem tudo isso creditado na tua conta'" (Musslim)

Outra versão acrescenta: "Todos esses atos virtuosos são registrados como bons feitos, na vossa conta!"

١٣٨- **الثَّاني والْعشْرُونَ** : عنْ أَبِي محمدٍ عبدِ اللَّهِ بنِ عمرو بن العاص رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَرْبعُونَ خَصْلةً أَعلاها منِيحةُ الْعَنْزِ، ما مِنْ عامَلٍ يعملَ بِخَصْلَةٍ مِنْها رجاءَ ثَوَابِهَا وتَصْدِيقَ موْعُودِهَا إِلاَّ أَدْخلَهُ اللَّهُ بِهَا الْجَنَّةَ » رواه البخارى.

138. Abdullah Ibn Amr Ibn al 'As (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Há quarenta espécies de bons feitos – sendo, o maior de todos, o empréstimode uma fêmea de camelo dando leite. Qualquer desses atos, praticado na esperança da sua recompensa, e oferecido com a promessa mencionada, conduzirá o seu praticante ao Paraíso." (Bukhári)

١٣٩- **الثَّالثُ والْعشْرونَ** : عَنْ عدِيِّ بنِ حاتِمٍ رضي اللَّه عنه قال : سمِعْتُ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « اتَّقُوا النار وَلوْ بِشِقِّ تَمْرةٍ » متفقٌ عليه .

وفي رواية لهما عنه قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ إِلاَّ سيُكَلِّمُه ربُّه لَيْس بَيْنَهُ وبَينَهُ تَرْجُمَان ، فَيَنْظُرَ أَيْمَنَ مِنْهُ فَلا يَرى إِلاَّ مَا قَدَّم ، وينْظُر أشأمَ مِنْهُ فلا يَرَى إِلاَّ ما قَدَّمَ ، وَينْظُر بَيْنَ يدَيْهِ فَلا يَرى إِلاَّ النَّارَ تِلْقَاءَ وَجْهِهِ ، فاتَّقُوا النَّارَ ولوْ بِشِقِّ تَمْرةٍ، فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَبِكَلِمَة طيِّبَةٍ » .

139. Adi Ibn Hátem (R) relatou que escutara o Profeta (S) dizer: “Esquivai-vos do Inferno, ainda que seja dando, em caridade, meia tâmara.” (Mutaffac alaih)

Outra versão de Adi é que o Profeta (S) disse: "A cada um de vocês o seu Senhor irá falar sem a ajuda de um intérprete. Ele vai olhar para a direita e vai encontrar apenas as suas obras, ele vai olhar para a esquerda e ver apenas as suas obras. Ele vai olhar em frente e só vai ver o fogo do Inferno na frente dele. Portanto, protege-se contra o fogo (do Inferno), mesmo que seja dando, em caridade, se mesm metade de uma tâmara. Se isso não for possível, que diga uma palavra agradável.”

١٤٠- **الرَّابِع والْعشرونَ** : عنْ أَنَسٍ رضي اللَّه قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ اللَّه لَيرْضَى عَنِ الْعَبْدِ أَنْ يَأْكُلَ الأَكْلَةَ فيحْمدَهُ عليْهَا ، أَوْ يشْربَ الشَّرْبَةَ فيحْمدَهُ عليْهَا» رواه مسلم .

140. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “O que agrada a Deus, com relação ao servo, é que este coma o alimento Lhe dê graças por ele, ou que ingira a bebida e Lhe dê graças por ela.” (Musslim)

١٤١- **الْخَامِسُ والْعشْرُونَ** : عن أَبِي رضي اللَّه عنه ، عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ صدقةٌ » قال : أَرَأَيْتَ إِنْ لَمْ يَجِدْ ؟ قالَ : « يعْمَل بِيَدِيهِ فَينْفَعُ نَفْسَه وَيَتَصدَّقُ » : قَال : أَرَأَيْتَ إِنْ لَمْ يسْتطِعْ ؟ قال : يُعِينُ ذَا الْحَاجَةِ الْملْهوفَ » قالَ : أَرأَيْت إِنْ لَمْ يسْتَطِعْ قالَ : « يَأْمُرُ بِالمعْرُوفِ أَوِ الْخَيْرِ » قالَ : أَرأَيْتَ إِنْ لَمْ يفْعلْ ؟ قالْ : «يُمْسِكُ عَنِ الشَّرِّ فَإِنَّهَا صدَقةٌ » متفقٌ عليه .

141. Abu Mussa (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Todo muçulmano deve oferecer a caridade.” Foi-lhe perguntado: “E se não tiver nada para oferecer?” Respondeu: “Que trabalhe com suas próprias mãos. Desse modo, obterá benefícios e poderá oferecer, disso, uma caridade.” Foi-lhe perguntado: “E se não puder?” Respondeu: “Que preste sua ajuda a quem necessite de uma urgente assistência.” Novamente foi-lhe perguntado: “E se não puder?” O Profeta respondeu: “Que recomende o bem.” Foi-lhe perguntado: “E se não o fizer?” Disse: “Então, que se abstenha de causar o mal; isso também é uma caridade.” (Mutaffac alaih)

١٤- باب في الاقتصاد في العبادة

CAPÍTULO 14

A MODERAÇÃO NA ADORAÇÃO A DEUS

قَال اللّه تَعَالَى : { طَه، مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْك الْقُرْآن لِتَشْقَى } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Taha. Não te revelamos o Alcorão para que te mortifiques**" (Alcorão Sagrado, 20:1).

وَقَال تَعَالَى : { يُرِيْد اللّه بِكُم الْيُسْر وَلَا يُرِيْد بِكُم الْعُسْر } .

Deus, louvado seja, disse também:
"**Deus vos deseja a comodidade e não a dificuldade**" (Alcorão Sagrado, 2:185).

١٤٢- عن عائشةَ رضي اللّهُ عنها أَن النبي صَلّى اللّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم دخَلَ عليْها وعِنْدها امْرأَةٌ قال : منْ هَذِهِ ؟ قالت : هَذِهِ فُلانَة تَذْكُرُ مِنْ صَلاتِهَا قالَ : « مَهُ عليكُمْ بِما تُطِيقُون ، فَوَاللّه لا يَمَلُّ اللّهُ حتَّى تَمَلُّوا وكَانَ أَحَبُّ الدِّينِ إِلَيْهِ ما داوَمَ صَاحِبُهُ علَيْهِ » متفقٌ عليه .

142. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) entrou um dia em sua casa e encontrou nela uma mulher. Perguntou quem era, e Aicha lhe respondeu: "É fulana, conhecida por suas excessivas orações." Disse o Profeta, dirigindo-se à mulher: "É demasiado! Faz o que está ao teu alcance, pois Deus não deixará de recompensar-te até aonde possa chegar a tua constância." E Aicha disse que o ato mais agradável para ele era a perseverança com que se praticavam as orações constantemente. (Mutaffac alaih).

١٤٣- وعن أَنسٍ رضي اللّه عنه قال : جاءَ ثَلاثةُ رهْطٍ إِلَى بُيُوتِ أَزْواجِ النَّبِيّ صَلّى اللّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يسْأَلُونَ عنْ عِبَادَةِ النَّبِيّ صَلّى اللّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَلَمَّا أُخبِروا كأَنَّهُمْ تَقَالَّوْها وقالُوا: أَين نَحْنُ مِنْ النَّبِيّ صَلّى اللّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَدْ غُفِر لَهُ ما تَقَدَّم مِنْ ذَنْبِهِ وما تَأَخَّرَ . قالَ أَحَدُهُمْ : أَمَّا أَنَا فأُصلِّي الليل أَبداً ، وقال الآخَرُ : وَأَنا أَصُومُ الدَّهْرَ أبداً ولا أُفْطِرُ ، وقالَ الآخرُ : وأَنا اعْتَزِلُ النِّساءَ فلا أَتَزوَّجُ أَبداً، فَجاءَ رسول اللّه صَلّى اللّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِلَيْهِمْ فقال: « أَنْتُمُ الَّذِينَ قُلْتُمْ كذا وكذَا ؟، أَما واللّهِ إِنِّي لأَخْشَاكُمْ للّهِ وَأَتْقَاكُم له لكِني أَصُومُ وَأُفْطِرُ ، وَأُصلِّي وَأَرْقُد، وَأَتَزوّجُ النِّسَاءَ، فمنْ رغِب عن سُنَّتِي فَلَيسَ مِنِّي» متفقٌ عليه.

143. Anas (R) relatou que chegaram três homens a casa do Profeta (S) inquerindo pelos atos dele quanto ao culto. E, uma vez informados, aquilo lhes pareceu

insuficiente, e disseram: "Não estamos em condição de compararmo-nos ao Profeta, pois que lhe foram perdoadas as faltas, tanto anteriores como posteriores." Um deles disse: "O que farei será levantar-me durante a noite, em oração, durante toda a vida." O segundo disse: "E eu jejuarei durante o dia pelo resto da minha vida." O terceiro disse: "Eu privar-me-ei de relacionar-me com as mulheres, e jamais me casarei." Mais tarde, o Mensageiro de Deus (S) disse: "Fostes vós que dissestes isto e aquilo? Se for assim, juro-vos por Deus que sou o que mais teme a Deus e o mais devoto; mesmo assim, observo o jejum e o quebro (nos dias em que o jejum não é obrigatório), e me levanto para orar à noite, mas também me deito, e também me caso com as mulheres. Então, quem se recusar a seguir o meu exemplo não será dos meus." (Mutaffac alaih)

١٤٤- وعن ابن مسعودٍ رضي الله عنه أن النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « هَلَكَ الْمُتَنَطِّعُونَ » قالَهَا ثلاثاً، رواه مسلم .

144. Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Os fanáticos (na prática da religião) buscam a sua própria perdição." E repetiu isso três vezes. (Musslim)

١٤٥- عن أَبِي هريرة رضي الله عنه النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : إِنَّ الدِّينَ يُسْرٌ ، ولَنْ يشادَّ الدِّينُ إلاَّ غَلَبه فسدِّدُوا وقَارِبُوا وَأَبْشِرُوا ، واسْتعِينُوا بِالْغدْوةِ والرَّوْحةِ وشَيْءٍ مِن الدُّلْجةِ » رواه البخاري .

وفي رواية له « سدِّدُوا وقَارِبُوا واغْدوا ورُوحُوا ، وشَيْء مِنَ الدُّلْجةِ ، الْقَصْد الْقصْد تَبْلُغُوا ».

145. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A prática da religião é fácil, e a religião é mais forte do que o fanatismo. De sorte que, cumpri com vossos deveres de modo apropriado, sincero e comedido, e sede otimistas; auxiliai-vos com as orações pelas manhãs e pelas tardes, e durante uma parte da noite." (Bukhári).

Outra versão diz: "cumpri com vossos deveres de modo apropriado e sincero; *auxiliai-vos com as orações* pelas manhãs e pelas tardes, e durante uma parte da noite. Ouçam bem: O que vale é a intenção, o que vale é a intenção.

١٤٦- وعن أَنسٍ رضي اللَّهُ عنه قال : دَخَلَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم الْمسْجِدَ فَإِذَا حبْلٌ مَمْدُودٌ بَيْنَ السَّارِيَتَيْنِ فقالَ : « ما هَذَا الْحَبْلُ ؟ قالُوا ، هَذا حبْلٌ لِزَيْنَب فَإِذَا فَترَتْ تَعَلَّقَتْ بِهِ . فقال النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « حُلّوهُ ، لِيُصَلِّ أَحدُكُمْ نَشَاطَهُ ، فَإِذا فَترَ فَلْيرْقُدْ » متفقٌ عليه .

146. Anas (R) relatou que o Profeta (S) entrou uma ocasião, na mesquita, e encontrou uma corda esticada entre dois pilares da mesma. Então perguntou: "E esta corda?" Responderam: "Esta corda é de Zainab; é para que ela se agarre à corda quando sente fadiga, durante a oração." O Profeta (S) disse: "Desamarrai-a! E que cada um faça as suas orações de acordo com as suas capacidades; porém, quando estiver cansado, que sente." (Mutaffac alaih)

١٤٧- وعن عائشة رضي الله عنها أن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِذَا نَعَسَ أَحدُكُمْ وَهُوَ يُصَلِّي ، فَلْيَرْقُدْ حَتَّى يَذْهَبَ عَنْهُ النَّوْمُ ، فإِن أَحدكم إِذَا صلَّى وهُو نَاعَسٌ لا يَدْرِي لعلَّهُ يذهَبُ يسْتَغْفِرُ فيَسُبُّ نَفْسَهُ » . متفقٌ عليه .

147. Aicha (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Se alguém tiver sono durante a oração, que se deite, até que passe o sono. Porque se tiver sono durante a oração, não saberá se estará pedindo perdão a Deus, ou se maldizendo." (Mutaffac alaih)

١٤٨- وعن أَبِي عبد الله جابر بن سمُرَةَ رضي اللَّهُ عنهما قال : كُنْتُ أُصَلِّي مَعَ النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم الصَّلَوَاتِ ، فَكَانَتْ صلاتُهُ قَصداً وخُطْبَتُه قَصْداً » رواه مسلم .

148. Abu Abdullah Jáber Ibn Samra (R) relatou: "Ocasionalmente, eu me juntava ao Profeta S) para a oração. Tanto as suas orações como os seus sermões eram de duração moderada." (Musslim)

١٤٩- وعن أَبِي جُحَيْفَةَ وَهبِ بْنِ عبد الله رضي اللَّهُ عنه قال : آخَى النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بَيْن سَلْمَانَ وأَبِي الدَّرْدَاءِ ، فَزَارَ سلْمَانُ أَبَا الدَّرْدَاءِ ، فَرَأَى أُمَّ الدَّرْدَاء مُتَبَذِّلَةً فقالَ : ما شَأْنُكِ؟ قالَتْ : أَخُوكَ أَبُو الدَّرداءِ ليْسَ له حَاجةٌ فِي الدُّنْيَا . فَجَاءَ أَبُو الدرْدَاءِ فَصَنَعَ لَه طَعَاماً ، فقالَ لَهُ : كُلْ فَإِنِّي صَائِمٌ ، قالَ : ما أَنا بآكلٍ حَتَّى تأْكلَ ، فَأَكَلَ ، فَلَمَّا كانَ اللَّيْلُ ذَهَبَ أَبُو الدَّرْداءِ يقُوم فقال لَه : نَمْ فَنَام ، ثُمَّ ذَهَبَ يَقُوم فقالَ لَه : نَمْ ، فَلَمَّا كان من آخرِ اللَّيْلِ قالَ سلْمانُ : قُم الآنَ، فَصَلَّيَا جَمِيعاً ، فقالَ له سَلْمَانُ : إِنَّ لرَبِّكَ عَلَيْكَ حَقًّا ، وَإِنَّ لنَفْسِكَ عَلَيْكَ حقًّا ، ولأهلِك عَلَيْكَ حَقًّا ، فَأَعْطِ كُلَّ ذِي حَقٍّ حَقَّه ، فَأَتَى النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَذَكر ذلكَ لَه ، فقالَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « صَدَقَ سلْمَانُ » رواه البخاري .

149. Wahb Ibn Abdullahad (R) relatou que o Profeta (S) se havia irmanado com Salman e Abu Addardá. Numa ocasião, Salman foi visitar Abu Addardá; e, encontrando a esposa do seu irmão com roupa de trabalho cotidiano (sem estar arrumada), perguntou-lhe: "Que te passa?" Ela respondeu: "É que teu irmão, Abu Addardá, parece que não tem interesse por esta vida!" Mais tarde, Salman foi à procura de Abu Addardá, e lhe preparou uma comida; porém, Abu Addardá lhe disse: "Come tu, pois estou jejuando." E Salman insistiu: "Não tocarei na comida antes que tu comas!" Abu Addardá acedeu e comeu. Quando se fez noite, Abu Addardá se levantou para começar suas orações prerrogativas, mas Salman lhe pediu: "Deita-te!", e ele deitou-se. Mais tarde, Abu Addardá se levantou outra vez para orar, e Salman lhe disse: "Deita-te!" À última hora da noite, Salman se levantou e acordou Abu Addardá, dizendo: "Levanta-te agora!" Ambos realizaram as orações prerrogativas, e, ao término, Salman disse: "Deus tem direito sobre ti, e teu corpo tem também direito sobre ti; mas acontece que a tua família também tem direito sobre ti. Portanto, tens de dar a cada um o que é de direito."

Abu Addardá foi ao encontro do Profeta (S) e lhe relatou o que se havia passado. O Profeta exclamou: "Salman disse a verdade!" (Bukhári)

١٥٠- وعن أَبِي محمد عبدِ اللَّهِ بن عمرو بنِ العاص رضي اللَّه عنهما قال : أُخْبِرَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنِّي أَقُول : وَاللَّهِ لأَصومَنَّ النَّهَارَ ، ولأَقُومنَّ اللَّيْلَ ما عشْتُ ، فَقَالَ رسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «أَنْتَ الَّذِي تَقُول ذلك ؟ فَقُلْت له : قَدْ قُلتُه بأَبِي أَنْتَ وأُمِّي يا رسولَ اللَّه . قَالَ: « فَإِنكَ لا تَسْتَطِيعُ ذلِكَ ، فَصُمْ وأَفْطِرْ ، ونَمْ وَقُمْ ، وَصُمْ مِنَ الشَّهْرِ ثَلاثَةَ أَيَّامٍ فَإِنَّ الْحسنَةَ بعَشْرِ أَمْثَالِهَا ، وذلكَ مثْلُ صِيامِ الدَّهْرِ قُلْت : فَإِنِّي أُطيق أَفْضَلَ منْ ذلكَ قالَ : فَصمْ يَوْماً وَأَفْطِرْ يَوْمَيْنِ ، قُلْت : فَإِنِّي أُطُيق أَفْضَلَ مِنْ ذلكَ ، قَالَ : « فَصُم يَوْماً وَأَفْطِرْ يوْماً، فَذلكَ صِيَام دَاوود صلى الله عليه وسلم، وَهُو أَعْدَل الصِّيَامِ » . وَفِي رواية : « هوَ أَفْضَلُ الصِّيامِ » فَقُلْتُ فَإِنِّي أُطِيقُ أَفْضَلَ مِنْ ذلكَ ، فقال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا أَفْضَلَ منْ ذلك» وَلأَنْ أَكُونَ قَبلْتُ الثَّلاثَةَ الأَيَّامِ الَّتِي قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَحَبُّ إِليَّ منْ أَهْلِي وَمَالِي.

وفي روايةٍ : « أَلَمْ أُخْبَرْ أَنَّكَ تَصومُ النَّهَارَ وتَقُومُ اللَّيْلَ ؟ » قلت : بلَى يَا رسول اللَّهِ . قال : « فَلا تَفْعل : صُمْ وأَفْطِرْ ، ونَمْ وقُمْ فَإِنَّ لجَسَدكَ علَيْكَ حقًّا ، وإِنَّ لعيْنَيْكَ عَلَيْكَ حَقًّا وَإِنَّ لزَوْجِكَ علَيْكَ حَقًّا ، وَإِنَّ لزَوْركَ عَلَيْكَ حَقًّا ، وإِنَّ بحَسْبكَ أَنْ تَصْومَ فِي كُلِّ شَهْرٍ ثَلاثَةَ أَيَّامٍ ، فَإِنَّ لَكَ بِكُلِّ حَسَنةٍ عشْرَ أَمْثَالِهَا ، فَإِذن ذلك صِيَامُ الدَّهْرِ» فشَدَّدْتُ فَشُدِّدَ عَلَيَّ ، قُلْتُ : يا رسول اللَّه إِنِّي أَجِدُ قُوَّةً، قال : « صُمْ صِيَامَ نَبِيِّ اللَّهِ داوُدَ وَلا تَزِدْ عَلَيْهِ» قلت: وما كَان صِيَامُ داودَ؟ قال : « نِصْفُ الدهْرِ » فَكَان عَبْدُ اللَّهِ يقول بعْد مَا كَبِر : يالَيْتَنِي قَبِلْتُ رُخْصةَ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم .

وفي رواية : « أَلَمْ أُخْبَرْ أَنَّك تصُومُ الدَّهْرِ ، وَتْقَرَأُ الْقُرْآنَ كُلَّ لَيْلَة ؟ » فَقُلْتُ : بَلَى يا رسولَ اللَّهِ ، ولَمْ أُرِدْ بذلِكَ إِلاَّ الْخَيْرَ ، قَالَ : « فَصُمْ صَوْمَ نَبِيِّ اللَّهِ داودَ ، فَإِنَّه كَانَ أَعْبَدَ النَّاسِ، واقْرأْ الْقُرْآنَ فِي كُلِّ شَهْرٍ » قُلْت : يَا نَبِيِّ اللَّهِ إِنِّي أُطِيق أَفْضل مِنْ ذلِكَ ؟ قَالَ : « فَاقْرَأه فِي كُلِّ عِشرِينَ » قُلْت : يَا نبِيِّ اللَّهِ إِنِّي أُطِيق أَفْضَل مِنْ ذَلِكَ ؟ قَالَ : «فَاقْرَأْهُ فِي كُلِّ عَشْر » قُلْت : يَا نَبِيَّ اللَّهِ إِنِّي أُطِيق أَفْضلَ مِنْ ذلِكَ ؟ قَالَ : « فَاقْرَأْه فِي كُلِّ سَبْعٍ وَلاَ تَزِدْ عَلَى ذَلِكَ » فَشَدَّدْتُ فَشُدِّدَ عَلَيَّ ، وقَالَ لِي النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّكَ لاَ تَدْرِي لَعلَّكَ يَطُول بِكَ

عُمُرٌ قالَ : فَصِرْت إِلَى الَّذِي قَالَ لِي النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَلَمَّا كَبِرْتُ وَدِدْتُ أَنِّي قَبِلْت رخْصَةَ نَبِيِّ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم .

وفي رواية : « وَإِنَّ لوَلَدِكَ علَيْكَ حَقًّا » وفي روايةٍ : لا صَامَ من صَامَ الأَبَدَ » ثَلاثاً . وفي روايةٍ : « أَحَبُّ الصَّيَامِ إِلَى اللَّه تَعَالَى صِيَامُ دَاوُدَ ، وَأَحَبُّ الصَّلاةِ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى صَلاةُ دَاوُدَ : كَانَ يَنَامُ نِصْفَ اللَّيلِ ، وَيَقُومُ ثُلُثَهُ ، وَيَنَامُ سُدُسَهُ ، وَكَانَ يَصُومُ يوْماً ويُفْطِرُ يَوْماً ، وَلا يَفِرُّ إِذَا لاقَى » .

وفي رواية قَالَ : أَنْكَحَنِي أَبِي امْرَأَةً ذَاتَ حسَبٍ ، وكَانَ يَتَعَاهَدُ كَنَّتَهُ أي : امْرَأَة ولَدِهِ فَيسْأَلُهَا عَنْ بَعْلِهَا ، فَتَقُولُ لَهُ : نِعْمَ الرَّجُلُ مِنْ رجُل لَمْ يَطَأْ لنَا فِرَاشاً ولَمْ يُفتِّشْ لنَا كَنَفاً مُنْذُ أَتَيْنَاهُ فَلَمَّا طالَ ذَلِكَ عليه ذَكَرَ ذلِكَ لِلنَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . فقَالَ : « الْقَنِي به» فلَقيتُهُ بَعْدَ ذلكَ فَقَالَ : « كيفَ تَصُومُ ؟ » قُلْتُ كُلَّ يَوْم ، قَالَ : « وَكَيْفَ تَخْتِم ؟ » قلتُ: كُلَّ لَيلة ، وذَكَر نَحْوَ مَا سَبَق وكَان يقْرَأُ عَلَى بعْض أَهْلِه السُّبُعَ الَّذِي يقْرؤهُ ، يعْرضُهُ مِن النَّهَارِ لِيكُون أَخفَّ علَيهِ بِاللَّيْل ، وَإِذَا أَراد أَنْ يَتَقَوَّى أَفْطَر أَيَّاماً وَأَحصَى وصَام مِثْلَهُنَّ كَراهِيةَ أَن يتْرُك شيئاً فارقَ علَيهِ النَّبِي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم .

150. Abu Mohammad Abdullah Ibn Amr Ibn al Aas disse: “O Profeta (S) foi informado de que eu jurara guardar jejum durante o dia, e oferecer orações voluntárias durante toda a noite, por toda a minha vida. Ele me perguntou: ‘Tu disseste isso?’ Eu respondi: Ó Mensageiro de Deus, por meus pais, que sacrificar-se-iam por ti, eu deveras disse isso! Ele disse: ‘Tu não serias capaz de aguentar! Deves jejuar e quebrar o jejum; dorme e levanta-te (à noite, para as orações voluntárias). Jejua três dias por mês, uma vez que o valor de um bom feito é décuplo; assim, isso seria igual ao jejum de um mês e, como tal, iria significar um jejum perpétuo.’ Eu disse: Sou forte o bastante para fazer mais! Ele disse: ‘Bom, então jejua em dias alternados! Esse era o jejum do profeta Davi – um jejum moderado – e, de acordo com outra versão, é o melhor jejum.’ Eu disse: Sou bastante forte para fazer ainda mais! O Profeta (S) disse: ‘Não há melhor virtude que essa!’” Quando o Abdullah ficou velho, ele se lamentava, dizendo que deveria ter concordado com a sugestão do Mensageiro de Deus (S) de jejuar apenas três dias por mês; aquilo teria sido mais caro para ele do que seus bens e seus filhos (Bukhári e Musslim).

Outra versão diz que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Eu fui informado que está jejuando todos os dias e praticando orações voluntárias todas as noites. É verdade?” Respondi: “É verdade Mensageiro de Deus.” Ele disse: 'Não faça isso. Deve observar o jejum e quebrá-lo, dormir e ficar acordar para as orações, Seu corpo tem direito sobre você, seus olhos têm direito sobre você, sua esposa tem direito direito sobre você, e seu convidado tem direito sobre você. Seria suficiente se jejuasse três dias a cada mês, uma vez que cada força tem um valor dez vezes, o que equivaleria a um mês inteiro de

jejum. Isso significa que o jejum perpétuo. Abdullah (R) disse: "Eu fui duro comigo mesmo e, portanto, resultou em dificuldades para mim. Eu disse ao Mensageiro de Deus (S): "Eu me sinto forte para jejuar com maior frequência." Ele disse, "Então, observe o jejum de Davi, o Profeta de Deus, e não exceda disso." Eu perguntei: "Qual era o jejum do Profeta David? Ele disse: "Metade do jejum perpétuo - um dia de jejum e outro não." Em sua velhice, Abdullah costumava dizer: "Eu gostaria de ter aceito a proposta de concessão pelo Profeta (S) (de moderação no jejum e nas orações)".

No entanto, outra versão diz que o Profeta disse: "É certo de que fui informado que você jeju diariamente e recita o Alcorão inteiro em uma noite? Eu disse: 'Isto é verdade. ó Mensageiro de Deus e, com isso, espero apenas fazer o bem'. Disse Ele: "Observe o jejum de Davi, o Profeta de Deus, porque ele foi o mais ardente e dedicado a Deus, e complete a recitação do Alcorão em um mês." Declarei: Ó Profeta de Deus, eu sou forte o suficiente para fazer melhor que isso. Ele disse: 'Então, recitá-o em dez dias." Eu disse: "Ó Profeta de Deus. Eu tenho força suficiente para fazer melhor". Ele disse: 'Bem, então leia-o em sete dias e não conclua a sua leitura mais cedo do que isso," Assim, , eu insisti e ele também insistiu. O Profeta (S) disse-me: 'Você não sabe , pode ter uma vida longa." Então, na verdade, foi como o profeta (S) disse: Eu tive um longo período de vida. Quando me tornei velho, percebi que deveria ter aceitado a concessão feita pelo Profeta (S).

Segundo outra versão, ele disse: 'Seu filho tem direito sobre você. " E ainda outra versão, diz que o Profeta (S) disse: 'Aquele que perpetuamente jejua seu jejum não será aceito ", e repetiu isto três vezes.

Uma versão mais completa: "O jejum do Profeta David foi a mais apreciado por Deus, e a oração (Salat) do Profeta David foi a mais apreciada por Deus. Ele costumava descansar na primeira metade da noite, em seguida, ofereia seu Tahajjud na terça parte da noite, dormia um sexto dela. Da mesma forma ele usava jejuar um dia sim um dia não. Ele nunca vacilou, quando teve de enfrentar um inimigo.

Em outro relato Abdullah relatou que seu pai tinha-o se casado com uma mulher pertencente a uma família respeitável. Seu pai costumava perguntar a nora sobre o marido. Ela costumava dizer que era um bom homem, e que desde que ela era casada com ele, ele não tinha nem dormido com ela, nem tinha descoberto suas partes íntimas. Quando este estado de coisas se prolongou, o pai de Abdullah levou o assunto ao conhecimento do Profeta (S), que pediu ao meu pai para me mandar para ele. Quando me apresentei ao Profeta (S), ele me perguntou sobre a forma como eu jejuava? Eu disse: 'Todos os dias. " Ele então me perguntou quanto tempo levava para terminar o Alcorão? Eu respondi que terminava o Livro Sagrado em uma noite. E contou a história já mencionada.

Ele costumava recitar a sétima parte do Alcorão Sagrado para alguns membros da sua família durante o dia para que o seu trabalho da noite fosse reduzido. Da mesma forma, quando ele precisava de alguma ajuda de seu jejum contínuo costumava omitir o jejum por alguns dias, mas compensava os dias posteriormente. Ele não conseguia abandonar a prática porque não gostava de deixar de praticar o ele vinha praticando até os últimos dias do Profeta (S).

Imam Nawawi diz que todas estas tradições são verdadeiras e a maioria delas foram relatadas por Bukhari e Musslim.

١٥١- وعن أَبِي ربْعِيٍّ حنْظَلَةَ بنِ الرَّبيع الأُسيدِيِّ الْكَاتِب أَحدِ كُتَّابِ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : لَقيَنِي أَبُو بَكْر رضي الله عنه فقال : كَيْفَ أَنْتَ يا حنْظلَةُ ؟ قُلْتُ : نَافَقَ حنْظَلَةُ ،

قَالَ : سُبْحانَ اللَّه ما تقُولُ ؟، : قُلْتُ : نَكُونُ عِنْد رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُذكِّرُنَا بالْجَنَّةِ والنَّارِ كأَنَّا رأْيَ عين ، فَإِذَا خَرجنَا مِنْ عِنْدِ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عافَسنَا الأَزْوَاجَ وَالأَوْلادَ وَالضَّيْعاتِ نَسينَا كَثِيراً قال أَبُو بكْر رضي اللَّه عنه : فَواللَّهِ إِنَّا لنَلْقَى مِثْلَ هَذَا فانْطلقْتُ أَنَا وَأَبُو بَكْر حتى دخَلْنَا عَلى رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . فقُلْتُ نافَقَ حنْظَلَةُ يا رسول اللَّه ، فقالَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « ومَا ذَاكَ؟» قُلْتُ: يا رسولَ اللَّه نُكونُ عِنْدكَ تُذَكِّرُنَا بالنَّارِ والْجَنَةِ كَأَنَّا رأْيَ العَيْنِ فَإِذَا خَرَجْنَا مِنْ عِنْدِكَ عَافَسنَا الأَزوَاج والأَوْلاَدَ والضَّيْعاتِ نَسِينَا كَثِيراً . فقال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «وَالَّذِي نَفْسِي بِيدِهِ أن لَوْ تَدُومُونَ عَلَى مَا تَكُونُونَ عِنْدِي وَفِي الذِّكْر لصَافَحتْكُمُ الملائِكَةُ عَلَى فُرُشِكُم وفِي طُرُقِكُم ، وَلَكِنْ يا حنْظَلَةُ ساعةً وساعةً » ثَلاثَ مرَّاتٍ ، رواه مسلم .

151. Hanzala Ibn Rabi al Ussaidi (R) relatou: “Numa ocasião, encontrei-me com Abu Bakr (R), que me perguntou: ‘Ó Hanzala, como estás?’ Respondi-lhe que temia haver-me tornado um hipócrita. Surpreso, exclamou: ‘Glorificado seja Deus! Que me dizes!?’ Respondi-lhe que quando encontrávamo-nos reunidos com o Mensageiro de Deus (S), ele nos falava acerca do Paraíso e do Inferno, descrevendo-os como se os víssemos com nossos próprios olhos; porém, quando o deixávamos, absorvia-nos a preocupação pelas mulheres, as crianças e o trabalho (as ganâncias, as posses), e, portanto, esquecíamo-nos de muito (do que o Profeta nos ensinara). Abu Bakr assentiu: ‘Por Deus, a mim me sucede algo parecido!’ Os dois fomos ver o Profeta (S), e eu lhe disse temer ter-me tornado um hipócrita! o Mensageiro de Deus (S) perguntou: ‘E, como é isso?’ Disse-lhe que quando estávamos reunidos com ele, ele nos fazia lembrar-se do Paraíso e do Inferno, como se os víssemos com os nossos próprios olhos, mas uma vez que o deixávamos, nos absorvia a preocupação pelas mulheres, pelos filhos e pelo trabalho, e, por isso, esquecíamo-nos muito (das palavras dele). O Mensageiro de Deus (S) disse: ‘Por Deus em Cujas mãos se encontra Minha alma! Se preservardes a situação em que vos encontrais na minha presença, lembrando-vos de Deus, os anjos estenderão as mãos para vos saudar, ainda que estejais em vossos leitos ou em vossos caminhos. Porém, Ó Hanzala, dedica uma hora para uma coisa, e outra hora para outra!’ E repetiu isso por três vezes.”(Musslim)

١٥٢- وعن ابن عباس رضي اللَّه عنهما قال : بيْنما النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَخْطُبُ إِذَا هُوَ بِرجُلٍ قَائِمٍ ، فسأَلَ عَنْهُ فَقَالُوا : أَبُو إِسْرائيلَ نَذَر أَنْ يَقُومَ فِي الشَّمْس وَلا يقْعُدَ ، ولا يستَظِلَّ ولا يتَكَلَّمَ ، ويصومَ ، فَقالَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مُرُوهُ فَلْيَتَكَلَّمْ ولْيَستَظِلَّ ولْيُتِمَّ صوْمَهُ » رواه البخاري .

152. Ibn Abbás (R) relatou que, em certa ocasião, o Profeta (S) se encontrava proferindo um discurso. Todos se haviam sentado, menos um homem, que se mantinha de pé. E o Profeta perquiriu sobre aquilo, e lhe responderam que se tratava de Abu Israil, que fizera votos para ficar de pé ao sol, assim que não se sentava, nem procurava a sombra,

nem tampouco falava, além de guardar jejum. O Profeta (S) disse: "Ordenai-lhe que fale e que busque a sombra. Que se sente, e cumpra o jejum de hoje!" (Bukhári)

١٥- باب المحافظة على الأعمال

CAPÍTULO 15

SER CONSTANTE NAS PRÁTICAS VIRTUOSAS

Deus, louvado seja, disse:
"**Porventura, não chegou o momento de os crentes humilharem os seus corações à recordação de Deus e à verdade revelada, para que não sejam como os que antes receberam o Livro? Porém, longo tempo passou, endurecendo-lhes os corações, e a sua maioria é rebelde e transgressora**" (Alcorão Sagrado, 57:16).
Deus, louvado seja, disse também:
"**Então, após eles, enviamos outros mensageiros Nossos e, após estes, enviamos Jesus, filho de Maria, a quem concedemos o Evangelho; e infundimos nos corações daqueles que o seguiam compaixão e clemência. No entanto, (agora) seguem a vida monástica, que inventaram, mas que não lhes prescrevemos**"), **mas o fizeram em busca do agrado de Deus e não respeitaram como deveriam ser respeitado.** (Alcorão Sagrado, 57:27

Deus, louvado seja, disse ainda:
"E **não imiteis aquela (mulher) que desfiava a sua roca depois de havê-la enrolado profusament**e" (Alcorão Sagrado, 16:92).

Deus, louvado seja, disse mais:
"**E adora ao teu Senhor até que te chegue a Hora da certeza**" (Alcorão Sagrado, 15:99).

153. Ômar Ibn Khatab (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Se a pessoa esqueceu-se de recitar os cânticos religiosos (as recordações de Deus, revelação do Alcorão) ou uma parte deles, à noite, e dormiu, terá a mesma recompensa se os recitar a qualquer hora entre *fajr (*alvorada) e *zohr (*meio-dia) do dia seguinte" (Musslim).

154. Abdullah Ibn Amr Ibn al-Aas (R) relatou que o Profeta (S) lhe disse: "Ó Abdullah, não sejas como fulano, que costumava levantar-se à noite para as orações voluntárias, mas não continuava com elas depois de algum tempo" (Bukhári e Musslim)

155. Aicha (R) relatou que quando o Profeta (S) não podia realizar a oração opcional noturna , devido a alguma causa, como doença, oferecia doze *rak'át* durante o dia (Musslim).

١٦- باب الأمر بالمحافظة على السُّنَّة وآدابِها

CAPÍTULO 16

INJUNÇÕES PARA A OBSERVAÇÃO REGULAR DA TRADIÇÃO PROFÉTICA E DAS SUAS CONDIÇÕES

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَمَا أُتَاكُم الْرَّسُوْل فَخُذُوْه، وَمَا نَهَاكُم عَنْه فَانْتَهُوْا } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Aceitai, pois, o que vos dê o Mensageiro, e abstende-vos de quanto ele vos proíba**" (Alcorão Sagrado, 59:7).

قَال تَعَالَى: { وَمَا يَنْطِق عَن الْهَوَى، إِن هُو إِلا وَحْي يُوْحَى } .

Deus, louvado seja, disse também:
"**… e não fala por paixão. Isso não é senão a inspiração que lhe foi revelada**" (Alcorão Sagrado, 53:3-4).

قَال تَعَالَى: { قُل إِن كُنْتُم تُحِبُّوْن اللّٰه فَاتَّبِعُوْنِي يُحْبِبْكُم اللّٰه، وَيَغْفِر لَكُم ذُنُوْبَكُم } .

Deus, louvado seja, disse ainda:
"**Se verdadeiramente amais a Deus, segui-me; Deus vos amará e perdoará vossos delitos**" (Alcorão Sagrado, 3:31)

قَال تَعَالَى: { لَقَد كَان لَكُم فِي رَسُوْل اللّٰه أُسْوَة حَسَنَة لَمِن كَان يَرْجُو اللّٰه وَالْيَوْم الآَخِر }

Deus, louvado seja, disse mais:
"**Realmente, tendes no Mensageiro de Deus um excelente exemplo para aqueles que esperam contemplar a Deus, deparar com o Dia do Juízo Final…**" (Alcorão Sagrado, 33:21).

قَال تَعَالَى: { فَلا وَرَبِّك لا يُؤْمِنُوْن حَتَّى يُحَكِّمُوْك فِيْمَا شَجَر بَيْنَهُم، ثُم لا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِم حَرَجًا مِمَّا قَضَيْت، وَيُسَلِّمُوْا تَسْلِيْما } .

Deus, louvado seja, disse mais:
"**Qual! Por teu Senhor, não crerão até que te tomem por juiz de suas dissenções e não objetem ao que tu tenhas sentenciado. Então, submeter-se-ão a ti espontaneamente**" (Alcorão Sagrado, 4:65).

قَال تَعَالَى: { فَإِن تَنَازَعْتُم فِي شَيْء فَرُدُّوْه إِلَى اللّٰه وَالْرَّسُوْل إِن كُنْتُم تُؤْمِنُوْن بِاللّٰه وَالْيَوْم الآَخِر }.

Deus, louvado seja, continuou ainda:

"**Se disputardes sobre qualquer questão, recorrei a Deus e ao Mensageiro**" (Alcorão Sagrado, 4:59), ou seja, recorrei ao Alcorão a à tradição do Profeta (S).

قَال تَعَالَى: { مِن يُطِع الْرَّسُوْل فَقَد أَطَاع اللّه } .

Deus, louvado seja, continuou mais:
"**Quem obedecer ao Mensageiro obedecerá a Deus**" (Alcorão Sagrado, 4:80).

قَال تَعَالَى: { وَإِنَّك لَتَهْدِي إِلَى صِرَاط مُّسْتَقِيْم } .

Deus, louvado seja, continuou mais:
"**E tu certamente guias para uma senda reta**" (Alcorão Sagrado, 42:52).

قَال تَعَالَى: { فَلْيَحْذَر الَّذِيْن يُخَالِفُوْن عَن أَمْرِه أَن تُصِيْبَهُم فِتْنَة أَو يُصِيْبَهُم عَذَاب أَلِيْم}.

Deus, louvado seja, continuou:
"**Que aqueles que desobedecem a suas ordens temam que lhes sobrevenha uma provocação ou lhes açoite um doloroso castigo**" (Alcorão Sagrado, 24:63).

قَال تَعَالَى : { وَاذْكُرْن مَا يُتْلَى فِي بُيُوْتِكُن مِن آيَات اللّه وَالْحِكْمَة } .

Deus, louvado seja, tornou dizer:
"**E lembrai-vos do que é recitado em vosso lar dos versículos de Deus e da sabedoria**" Alcorão Sagrado, 33:34).

١٥٦- فالأَوَّلُ : عنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه عن النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «دَعُونِي ما تَرَكتُكُمْ: إِنَّما أَهْلَكَ من كَانَ قبْلكُم كَثْرةُ سُؤَالِهِمْ ، وَاخْتِلافُهُمْ عَلَى أَنْبيائِهِمْ، فَإِذا نَهَيْتُكُمْ عنْ شَيْءٍ فاجْتَنِبُوهُ ، وَإِذا أَمَرْتُكُمْ بأَمْرٍ فَأْتُوا مِنْهُ ما اسْتَطَعْتُمْ » متفقٌ عليه .

156. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não me questioneis acerca das questões que vos mencionei. O que levou os povos que vos precederam para a perdição foi a sua insistência em fazerem perguntas sobre questões desnecessárias, além de manterem divergências com os seus profetas. Assim sendo, abstende-vos do que vos proíbo, e, quando vos ordeno algo, buscai-o de acordo com a vossa capacidade." (Mutaffac alaih)

١٥٧- الثَّاني : عَنْ أَبِي نَجِيحٍ الْعِرْباضِ بْنِ سَارِيَة رضي الله عنه قال : وَعَظَنَا رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَوْعِظَةً بليغةً وَجِلَتْ مِنْهَا الْقُلُوبُ وَذَرَفَتْ مِنْهَا الْعُيُون ، فقُلْنَا : يا رَسولَ الله كَأَنَّهَا موْعِظَةُ مُوَدِّعٍ فَأَوْصِنَا . قال : « أُوصِيكُمْ بِتَقْوى الله، وَالسَّمْعِ وَالطَّاعَةِ وإِنْ تَأَمَّر عَلَيْكُمْ

عَبْـدٌ حبشـيٌ ، وَأَنَّـهُ مَـنْ يَعِـشْ مِـنْكُمْ فَسَـيرى اخْتِلافـاً كثِـيرا . فَعَلَـيْكُمْ بسُـنَّتي وَسُـنَّةِ الْخُلَفـاءِ الرَّاشِدِينَ الْمَهْدِيِّينَ ، عضُّوا عَلَيْهَا بالنَّواجِذِ ، وإِيَّاكُمْ ومُحْدثَاتِ الأُمُورِ فَإِنَّ كُلَّ بِدْعَةٍ ضلالَةٌ » رواه أبو داود ، والترمذِي وقال حديث حسن صحيح .

157. Abu Najih Al-Irbad Ibn Sáriya (R) relatou: "O Profeta (S) proferiu um comovente discurso que nos tocou grandemente a todos, causando uma onda de temor em nossos corações. Dissemos-lhe que aquele sermão mais parecia uma recomendação, e que ele nos dissesse algo mais como conselho, ao que ele disse: 'Aconselho-vos a temerdes a Deus (por causa da vossa obrigação para com Deus), e a ouvirdes e obedecerdes mesmo a um escravo que for posto em autoridade sobre vós! Aqueles dentre vós que sobreviverem a mim, verão uma porção de divergências. É da vossa incumbência seguirdes a minha *sunna* (prática) e as práticas do meus sucessores adequadamente dirigidos (califas); apegai-vos firmemente a esses preceitos e essas tradições, e tende cuidado com as invenções quanto à religião! Porque toda invenção leva para um caminho errado." (Abu Daúd e Tirmizi)

١٥٨- الثَّالِثُ : عَنْ أَبِي هريرة رضي الله عنه أَن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : كُلُّ أُمَّتِي يدْخُلُونَ الْجَنَّةَ إِلاَّ مَنْ أَبِي » . قِيلَ وَمَنْ يَأْبى يا رسول الله ؟ قالَ : « منْ أَطَاعَنِي دَخَلَ الجَنَّةَ ، ومنْ عصَانِي فَقَدْ أَبِي » رواه البخاري .

158. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Toda a minha nação entrará no Paraíso, à exceção daquele que se opuser (a mim)." Perguntaram-lhe: "E quem será aquele que se oporá a ti, ó Mensageiro de Deus?" Respondeu: "Aquele que me obedecer, entrará no Paraíso; e o que me desobedecer será aquele que se oporá a mim)." (Bukhári)

١٥٩- الرَّابِعُ : عن أَبِي مسلمٍ ، وقيلَ : أَبِي إِيَاسٍ سلَمةَ بْنِ عَمْرو بن الأَكْوَعِ رضي الله عنه ، أَنَّ رَجُلاً أَكَلَ عِنْدَ رسولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِشِمَالِهِ فقالَ : « كُلْ بِيمِينكَ » قَالَ : لا أَسْتَطِيعُ . قالَ : « لا استطعَت » ما منعَهُ إِلاَّ الْكِبْرُ فَمَا رَفعَها إِلَى فِيهِ ، رواه مسلم.

159. Abu Musslim, também chamado Abu Iyaz (R), relatou que um indivíduo começou a comer com a mão esquerda na presença do Profeta (S), que lhe pediu que comesse com a mão direita. Ele disse: "Não sou capaz de fazer isso!" Foi simplesmente a sua insolência que o impediu de obedecer as ordens do Profeta (S). Após aquilo, aconteceu que o dito homem não mais pôde elevar a mão à boca. (Musslim).

١٦٠- الْخامِسُ : عنْ أَبِي عبدِ الله النُّعْمَانِ بْنِ بَشيرٍ رضي الله عنهما، قال: سمِعْتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : « لَتُسَوُّنَّ صُفُوفَكُمْ أَوْ لَيُخَالِفَنَّ الله بَيْنَ وُجُوهِكمْ » متفقٌ عليه

وفي روايةٍ لِمْسلمٍ : كان رسولُ اللهُ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُسَوِّي صُفُوفَنَآ حَتَّى كأَنَّمَا يُسَوي بِهَا الْقِداحَ حَتَّى إِذَا رأَى أَنَّا قَدْ عَقَلْنَا عَنْهُ ثُمَّ خَرَجَ يَوماً ، فقامَ حتَّى كَادَ أَنْ يكبِّرَ ، فَرأَى رجُلا بادِياً صدْرُهُ فقالَ : « عِبادَ اللهِ لَتُسوُّنَّ صُفوفَكُمْ أَوْ لَيُخَالِفَنَّ اللهِ بيْن وُجُوهِكُمْ » .

160. Numan Ibn Bachir (R) relatou: "Ouvi o Profeta (S) dizer: 'Deveis alinhar as vossas fileiras de modo adequado (nas orações); se não o fizerdes, Deus criará divergências entre vós (ou seja, criará inimizade entre vós)'" (Mutaffac alaih).

A narrativa de Musslim diz: O Mensageiro de Deus (S) insistiu em guardarmos as nossas fileiras retas de tal forma como se ele quisesse endireitá-las com lanças. Ele continuou insistindo nisso até sentir que ficamos cientes de sua importância. Um dia entrou na mesquita para liderar a oração e estava prestes a pronunciar o *takbir* quando ele percebeu o peito de um dos oradores se destacando da fileira. A respeito disso, disse: "Servos de Deus, vocês devem endireitar as fileiras, senão Deus irá criar dissenção entre vocês."

١٦١- السَّادِسُ : عن أَبِي موسى رضي اللهُ عنه قال : احْتَرق بيْتٌ بالْمدِينَةِ عَلَى أَهلِهِ مِنَ اللَّيْل فَلَمَّا حُدِّث رسول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِشَأْنِهِمْ قال : « إِنَّ هَذِهِ النَّار عَدُوٌّ لكُمْ ، فَإِذَا نِمْتُمْ فَأَطْفِئُوهَا عَنْكُمْ » متَّفقٌ عليه .

161. Abu Mussa (R) relatou que certa noite, em Madina, uma casa foi tomada pelas chamas, estando dentro dela os seus habitantes. Quando o Mensageiro de Deus (S) foi informado do acontecimento, disse: "O fogo é um inimigo vosso; portanto, apagai-o ao irdes dormir." (Mutaffac alaih)

١٦٢- السَّابِعُ : عَنْهُ قال : قال رسول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ مَثَل مَا بعَثني اللهِ بِهِ منَ الْهُدَى والْعِلْمِ كَمَثَلَ غَيْثٍ أَصَاب أَرْضاً فكَانَتْ طَائِفَةٌ طَيبَةٌ ، قبِلَتِ الْمَاءَ فأَنْبَتتِ الْكلأَ والْعُشْبَ الْكَثِيرَ ، وَكَانَ مِنْهَا أَجَادِبُ أَمسكَتِ الماءَ ، فَنَفَعَ اللهِ بها النَّاس فَشَربُوا مِنْهَا وسَقَوْا وَزَرَعَوا. وأَصَابَ طَائِفَةً أُخْرَى ، إِنَّمَا هِيَ قِيعانٌ لا تُمْسِكُ ماءً وَلا تُنْبِتُ كَلأً فَذَلِكَ مَثَلُ مَنْ فَقُهَ فِي دِينَ اللهِ ، وَنَفَعَه ما بعَثَنِي اللهِ به ، فَعَلِمَ وعَلَّمَ، وَمثلُ مَنْ لَمْ يَرْفَعْ بِذلِكَ رَأْساً ولَمْ يَقْبَلْ هُدَى اللهِ الذي أُرْسِلْتُ بِهِ » متفقٌ عليه.

162. Abu Mussa (R) também relatou que o Profeta (S) argumentou:"O caso da diretriz e do conhecimento com os quais Deus me dotou (e enviou para o vosso esclarecimento) é como a chuva que cai sobre a terra; parte desta é boa e fértil, onde o capim seco se torna verde e cresce uma vegetação relativamente fresca; e parte dela é seca e armazena a água, e Deus a torna benéfica para os seres humanos; eles bebem dela a se fartarem, e a usam para o cultivo. Essa água pluvial também atinge um pedaço de terra que é uma planície aberta e ampla, onde a água não é retida nem tampouco pode ajudar a produzir capim. Similar é o caso daqueles que entendem o conhecimento da

religião que Deus enviou (para o povo) por meu intermédio, e se beneficiam disso; e também daqueles que o aprendem e o ensinam para outros. Outro exemplo é o daqueles que nem sequer levantaram as cabeças para aprender, e não aceitaram a diretriz de Deus, enviada a eles por meu intermédio.” (Muttafac Alaih)

١٦٣- الثَّامِنُ : عن جابرٍ رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «مثَلِي ومثَلُكُمْ كَمَثَل رجُلٍ أَوْقَدَ نَاراً فَجَعَلَ الْجَنَادِبُ وَالْفَراشُ يَقَعْنَ فيهَا وهُوَ يذُبُّهُنَّ عَنهَا وأَنَا آخذٌ بحُجَزِكُمْ عَنِ النارِ ، وأَنْتُمْ تَفَلَّتُونَ منْ يَدِي » رواه مسلمٌ .

163. Jáber (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Eu e vós somos iguais a uma pessoa que ateia um fogo, e as mariposas e outros insetos começam a esvoaçar em torno dele e a cair nele, e o homem que iniciou o fogo tenta afugentá-los. Sou igual a esse homem, tentando segurar-vos pelas cinturas (para vos salvar) do Inferno, mas continuais a escapar das minhas mãos.” (Musslim).

١٦٤- التَّاسعُ : عَنْهُ أَنْ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَمَر بِلَعْقِ الأَصابِعِ وَالصحْفةِ وقال: « إِنَّكُم لا تَدْرُونَ في أَيِّهَا الْبَرَكَةَ » رواه مسلم .

وفي رواية لَهُ : « إِذَا وَقَعتْ لُقْمةُ أَحدِكُمْ . فَلْيَأْخُذْهَا فَلْيُمِطْ مَا كَانَ بِهَا مِنْ أَذًى ، وَلْيَأْكُلْهَا، وَلا يَدَعْهَا لَلشَّيْطانِ ، وَلا يَمْسَحْ يَدَهُ بِالْمَندِيلِ حَتَّى يَلْعَقَ أَصَابِعهُ ، فَإِنَّهُ لا يدْرِي في أَيِّ طَعَامِهِ الْبَرَكَةَ » .

وفي رواية له : « إِنَّ الشَّيْطَانَ يَحْضُرُ أَحَدكُمْ عِنْدَ كُلِّ شَيءٍ مِنْ شَأْنِهِ حَتَّى يَحْضُرَهُ عِنْدَ طَعَامِهِ ، فَإِذَا سَقَطَتْ مِنْ أَحَدِكُمْ اللُّقْمَةُ فَلْيُمِطْ مَا كَان بِهَا منْ أَذًى، فَلْيأْكُلْها ، وَلا يَدَعْهَا لِلشَّيْطَانِ .

164. Jáber (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) ordenou que (ao comer) lambessem os dedos e raspassem a vasilha, e disse: “Não sabeis onde está a bênção da comida!” (Musslim)

Outra versão, em Musslim, diz: “Se algum de vós deixar cair um pedaço (de qualquer alimento) deverá apanhá-lo, tirar a poeira, etc., e comê-lo, e não deixá-lo para o diabo. Nem tampouco deverá limpar as mãos com um pano, sem antes lamber (o restante da comida) os dedos, porquanto não sabe qual parte da comida é abençoada.

Outra versão, em Musslim, diz que o Profeta (S) revelou: “O Satanás está sempre presente convosco, em todas as ocasiões, mesmo quando estivéreis comendo. Portanto, se algum de vós deixar cair ao chão um pedaço (de qualquer alimento), deverá apanhá-lo, limpar a poeira, etc., e comê-lo, e não deixá-lo para o espírito maligno”

١٦٥- الْعَاشِرُ : عن ابن عباس ، رضيَ الله عنهما ، قال : قَامَ فينَا رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بمَوْعِظَةٍ فقال : « أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّكُمْ محشورونَ إِلَى الله تَعَالَى حُفَاةَ عُرَاةً غُرْلاً {كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ وَعْداً علَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ } [الأنبياء : ١٠٣] أَلا وَإِنَّ أَوَّلَ الْخَلائِقِ يُكْسى يَوْمَ الْقِيَامَةِ إبراهيم صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، أَلا وإِنَّهُ سَيُجَاء بِرِجَالٍ مِنْ أُمَّتِي، فَيُؤْخَذُ بِهِمْ ذَاتَ الشِّمال فأَقُولُ: يارَبِّ أَصْحَابِي ، فيُقَالُ : إِنَّكَ لا تَدْرِي مَا أَحْدَثُوا بَعْدَكَ ، فَأَقُول كَما قَالَ الْعَبْدُ الصَّالِحُ : { وكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهيداً ما دُمْتُ فِيهِمْ } إِلَى قولِهِ: { العَزِيز الحَكيمُ } [المائدة : ١١٧ ، ١١٨] فَيُقَالُ لِي : إِنَّهُمْ لَمْ يَزَالُوا مرْتَدِّينَ عَلَى أَعقَابِهِمْ مُنذُ فارَقْتَهُمْ » متفقٌ عليه .

165. Ibn Abbás (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) dirigiu a ele e outros um sermão, dizendo: "Ó humanos, ireis todos congregar-vos ante Deus, o Altíssimo, descalços, despidos e não circuncidados, porque Ele diz: '**Do mesmo modo que originamos a criação, reproduzi-la-emos, porque é uma promessa que fazemos, e certamente a cumpriremos**' (Alcorão Sagrado, 21:103). A primeira criatura a aparecer vestida, no Dia da Ressurreição, será Abraão (AS); e comparecerão homens da minha própria nação para serem levados ao Fogo; então eu direi: Ó Senhor, eis que são meus companheiros! e me responderá: 'Porém, não sabes o que cometeram depois de ti!' e eu direi o que disse aquele virtuoso servo de Deus: '**E enquanto permaneci entre eles, fui testemunha deles; e quando quiseste encerrar os meus dias na terra, foste tu o seu Único observador, porque és Testemunha de tudo. Se Tu os castigas é porque são os Teus servos; e se os perdoas, é porque Tu és o Poderoso, o Prudentíssimo**' (Alcorão Sagrado, 5:117-118). Então me replicará: 'Continuaram renegando-te, desde o tempo em que os deixaste.'" (Mutaffac alaih)

١٦٦- الْحَادِي عَشَرَ : عَنْ أَبِي سعيدٍ عبدِ اللَّهِ بنِ مُغَفَّلٍ ، رضي الله عنه ، قال : نَهَى رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، عَن الخَذْفِ وقالَ : « إِنَّهُ لا يقْتُلُ الصَّيْدَ ، ولا يَنْكَأُ الْعَدُوَّ، وَإِنَّهُ يَفْقَأُ الْعَيْنَ ، ويَكْسِرُ السِّنَّ » متفقٌ عليه .

وفي رواية : أَنَّ قريباً لابْنِ مُغَفَّلٍ خَذَفَ ، فَنَهَاهُ وقال : إِنَّ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهَى عن الخَذْفِ وقَالَ : « إِنَّهَا لا تَصِيدُ صَيْداً » ثُمَّ عادَ فقالَ : أُحَدِّثُكَ أَن رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، نَهَى عَنْهُ ، ثُمَّ عُدْتَ تَخْذِفُ ،؟ لا أُكَلِّمُكَ أَبداً .

166. Abu Saíd Abdullah Ibn Mughafal (R) relatou que o Profeta (S) proibira que se atirasse pedras com o auxílio do polegar e do indicador, do jeito de míssil, e disse: "Essa tirada não mata a caça nem tampouco fere o inimigo, mas danifica os olhos e quebra os dentes" (Mutaffac alaih).

Outra versão diz: Um parente achegado ao Abdullah Ibn Mughafal atirou, daquela maneira, uma pedra em alguém; este censurou aquele, dizendo: "O Profeta (S) proibiu essa prática, e disse que isso não mata a caça!" Aconteceu que o homem não deu ouvidos e continuou a atirar as pedras daquele jeito, ao que o Abdullah Ibn Mughafal (R) lhe disse: "Já te disse que o Profeta (S) proibiu tal arremesso de pedras, e tu repetes isso... jamais falarei contigo novamente!"

١٦٧- وعنْ عابسِ بن ربيعةَ قال : رَأَيْتُ عُمَرَ بنَ الخطاب ، رضي الله عنه ، يُقَبِّلُ الْحَجَرَ يَعْنِي الأَسْوَدَ ويَقُولُ : إِنِي أَعْلَمُ أَنَّكَ حَجَرٌ مَا تَنْفَعُ ولا تَضُرُّ ، ولَوْلا أَنِّي رأَيْتُ رسولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، يُقَبِّلُكَ ما قَبَّلْتُكَ .. متفقٌ عليه .

167. Ábis Ibn Rabi' (R) relatou: "Vi o Ômar Ibn al Khattab (R) beijando a Pedra Negra (da Sagrada Caaba), e o ouvi dizer: 'Bem sei que és tão-somente um pedaço de rocha, que não tens poder para conferir benefício nem de causar dano. Se não tivesse visto o Profeta (S) beijar-te, eu nunca te beijaria!'" (Mutaffac alaih).

١٧- باب في وجوب الانقياد لحكم الله تعالى

وما يقوله من دُعي إلى ذلك ، وأُمِرَ بمعروف أو نُهِيَ عن منكر

CAPÍTULO 17

A OBRIGAÇÃO DE SE OBEDECER AOS MANDAMENTOS DE DEUS, E O QUE DEVE DIZER QUEM FOR CONVOCADO PARA ISSO, OU FOR ORDENADO A PRATICAR O BEM E COIBIR O ILÍCITO

قَال اللّٰه تَعَالَى: { فَلا وَرَبِّك لا يُؤْمِنُوْن حَتَّى يُحَكِّمُوْك فِيْمَا شَجَر بَيْنَهُم، ثُم لا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِم حَرَجًا مِمَّا قَضَيْت، وَيُسَلِّمُوْا تَسْلِيْما } .

Deus, louvado seja, disse:

"**Por teu Senhor, não crerão, até que te tomem por juiz de suas dissensões e não objetem ao que tu tenhas senteciado. Então, submeter-se-ão a ti espontaneamente**" (Alcorão Sagrado, 4:65).

وَقَال تَعَالَى: { إِنَّمَا كَان قَوْل الْمُؤْمِنِيْن إِذَا دُعُوا إِلَى اللَّه وَرَسُوْلِه لِيَحْكُم بَيْنَهُم أَن يَقُوْلُوْا: سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا، وَأُوْلَئِك هُم الْمُفْلِحُوْن } .

Deus, louvado seja, disse também: "**A resposta dos crentes, ao serem convocados ante Deus e Seu Mensageiro, para que (estes) julguem entre eles, será: Escutamos e obedecemos! E serão venturosos."** (Alcorão Sagrado, 24:51).

Retorne para o dito nº 156.

١٦٨- عن أَبِي هريرة رضي الله عنه ، قال : لَمَّا نَزَلَتْ عَلَى رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: { للَّهِ ما في السَّمواتِ وَمَا فِي الأرض وإن تبدوا مافِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفوهُ يُحاسبْكُمْ بِهِ اللَّه} الآية [البقرة ٢٨٣] اشْتَدَّ ذلكَ عَلَى أَصْحابِ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فأَتوْا رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، ثُمَّ بَرَكُوا عَلَى الرُّكَب فَقالُوا : أَيْ رسولَ اللَّه كُلِّفْنَا مِنَ الأَعمالِ مَا نُطِيقُ : الصَّلاَةَ وَالْجِهادَ وَالصِّيام وَالصَّدقةَ ، وَقَدَ أُنْزلتْ عليْكَ هَذِهِ الآيَةُ وَلا نُطِيقُهَا . قالَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «أَتُرِيدُونَ أَنْ تَقُولوا كَمَا قَالَ أَهْلُ الْكِتابَين مِنْ قَبْلكُمْ : سَمِعْنَا وَعصينَا ؟ بَلْ قُولوا : سمِعْنا وَأَطَعْنَا غُفْرانَك رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمصِيرُ » فَلَمَّا اقْتَرَأَهَا الْقَومُ ، وَذَلقَتْ بِهَا أَلْسِنتهُمْ ، أَنزلَ اللَّه تَعَالَى في إِثْرهَا : { آمنَ الرَّسُولُ بِما أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤمِنونَ كُلٌّ آمنَ بِاللَّه وَملائِكَتِهِ وكُتبِه وَرُسُلهِ لا نُفرّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلهِ وَقالوا سمعْنَا وَأَطعْنا غُفْرَانكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصيرُ } فَلَمَّا فعَلُوا ذلك نَسَخَهَا اللَّه تَعَالَى ، فَأَنْزَلَ اللَّه عَزَّ وَجَلَّ : { لا يُكلِّفُ اللَّه نَفْساً إِلاَّ وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبتْ ، رَبَّنَا لا تُؤاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَو أَخْطَأْنَا} قَالَ : نَعَمْ { رَبَّنَا وَلا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إِصْراً كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا } قَالَ: نعَمْ { رَبَّنَا ولا تُحَمِّلْنَا مَالا طَاقَةَ لَنَا بِهِ } قَالَ : نَعَمْ { واعْفُ عَنَّا واغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْت مَوْلانَا فانْصُرنَا عَلَى الْقَومِ الْكَافِرِينَ } قَالَ : نعَمْ . رواه مسلم .

168. Abu Huraira (R) relatou que quando o seguinte versículo: de Deus é o que há nos céus e o que há na terra e se mostrardes o que há em vossas almas, ou os esconderdes, Deus vos pedirá conta disso - Alcorão Sagrado, 2:284) foi revelado ao Profeta (S), seus companheiros ficaram muito perturbados, e foram ter com ele; e, ajoelhando-se, disseram-lhe: "Ó Mensageiro de Deus, nós já fomos sobrecarregados com deveres que estavam sob o nosso poder, isto é, a *salat*, o *jihad*, o jejum e a caridade. Agora esse versículo te foi revelado, o qual nos sobrecarrega com deveres além da nossa capacidade!" Ele disse: "Quereis acaso dizer o que o povo dos dois

Livros disseram anteriormente, ou seja, 'Nós ouvimos, mas desobedeceremos?' Em vez disso deveríeis dizer: '**Escutamos e obedecemos. Só anelamos a Tua indulgência, ó Senhor nosso**!' (Alcorão Sagrado, 2:285). Quando eles recitaram isso, e suas língua se adaptaram àquilo, Deus revelou: "**O Mensageiro crê no que foi revelado por seu Senhor, e todos os crentes creem em Deus, em Seus anjos, em Seus Livros e em Seus mensageiros. Nós não fazemos distinção entre os Seus mensageiros. Disseram: Escutamos e obedecemos. Só anelamos a Tua indulgência, ó Senhor nosso! A Ti será o retorno**!" Quando eles recitaram isso, Deus aliviou-os e revelou: "Deus não impõe a nenhuma alma uma carga superior às suas forças. Beneficiar-se-á com o bem quem o tiver feito e sofrerá o mal quem o tiver cometido. **Ó Senhor nosso, não nos condenes, se nos esquecermos ou nos equivocarmos**!" Quando eles recitaram isso, e suas línguas se adaptaram àquilo, Deus revelou: "**Ó Senhor nosso, não nos imponhas carga, como a que impuseste aos nossos antepassados**!" Quando eles recitaram isso, e suas línguas se adaptaram àquilo, Deus revelou: "**Ó Senhor nosso, não nos sobrecarregues com o que não podemos suportar**!" Quando eles recitaram isso, e suas línguas se adaptaram àquilo, Deus revelou: "**Absolve-nos! Perdoa-nos! Tem misericórdia de nós! Tu és nosso Protetor! Concede-nos a vitória sobre os incrédulos**!" (Alcorão Sagrado, 2:286) (Musslim).

١٨- باب النَّهي عن البِدَع ومُحدثات الأمور

CAPÍTULO 18

A PROIBIÇÃO DAS INVENÇÕES E DAS HERESIAS

قَال اللَّه تَعَالَى: { فَمَاذَا بَعْد الْحَق إِلَا الْضَّلال } .

Deus, louvado seja, disse:
"**E que há, fora da verdade, senão o erro?**" (Alcorão Sagrado, 10:32).

وَقَال تَعَالَى: { مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَاب مِن شَيْء } .

Deus, louvado seja, disse também:
"**Nada omitimos no Livro**" (Alcorão Sagrado, 6:38)

وَقَال تَعَالَى: { فَإِن تَنَازَعْتُم فِي شَيْء فَرُدُّوْه إِلَى اللَّه وَالْرَّسُوْل } : أَي الْكِتَاب وَالْسُّنَّة.

Deus, louvado seja, disse ainda:
"**Se disputardes sobre qualquer questão, recorrei a Deus e ao Mensageiro**" (Alcorão Sagrado, 4:59), quer dizer, recorrei ao Alcorão e à tradição do Profeta (S).

وَقَال تَعَالَى: { وَأَن هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمَا فَاتَّبِعُوْه، وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُل فَتَفَرَّق بِكُم عَن سَبِيلِه}.

Deus, louvado seja, disse mais:

"**E o Senhor ordenou-vos, ao dizer): Esta é a Minha senda reta. Segui-a e não sigais as demais, para que estas não vos desviem da Sua**" (Alcorão Sagrado, 6:153).

وَقَال تَعَالَى: { قُل إِن كُنْتُم تُحِبُّوْن اللّه فَاتَّبِعُوْنِي يُحْبِبْكُم اللّه، وَيَغْفِر لَكُم ذُنُوْبَكُم } .

Deus, louvado seja, continuou:
"**Dize: Se verdadeiramente amais a Deus, segui-me; Deus vos amará e perdoará vossos delitos."** (Alcorão Sagrado, 3:31).

١٦٩- عن عائشةَ ، رضي الله عنها ، قالت قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ أَحْدثَ في أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ فهُو رَدٌّ » متفقٌ عليه .

169. Aicha R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Aquele que tentar introduzir em nossa religião algo que não faça parte dela será rechaçado." (Mutaffac alaih)

١٧٠- وعن جابرٍ ، رضي الله عنه ، قال : كان رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، إِذَا خَطَب احْمرَّتْ عيْنَاهُ ، وعَلا صوْتُهُ ، وَاشْتَدَّ غَضَبهُ ، حتَّى كَأَنَّهُ مُنْذِرُ جَيْشٍ يَقُولُ : «صَبَّحَكُمْ ومَسَّاكُمْ » وَيقُولُ : « بُعِثْتُ أَنَا والسَّاعةُ كَهَاتيْن » وَيَقْرنُ بين أُصْبُعَيْهِ ، السبَابَةِ ، وَالْوُسْطَى ، وَيَقُولُ: « أَمَّا بَعْدُ ، فَإِنَّ خَيرَ الْحَديثَ كِتَابُ الله ، وخَيْرَ الْهَدْى هدْيُ مُحمّد صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وَشَرَّ الأُمُورِ مُحْدثَاتُهَا وكُلَّ بِدْعَةٍ ضَلالَةٌ » ثُمَّ يقُولُ : « أَنَا أَوْلَى بُكُلِّ مُؤْمِن مِنْ نَفْسِهِ . مَنْ تَرَك مَالا فَلأَهْلِهِ ، وَمَنْ تَرَكَ دَيْناً أَوْ ضَيَاعاً، فَإِليَّ وعَلَيَّ » رواه مسلم .

170. Jáber (R) relatou: "Quando o Profeta (S) se dirigia a nós, seus olhos costumavam ficar vermelhos, o tom da sua voz se elevava, e ele ficava excitado com se nos estivesse prevenindo quanto a um exército hostil pronto para nos atacar. Dizia: 'O inimigo vos irá atacar pela manhã, ou o inimigo irá avançar contra vós pela tardezinha!' Dizia Mais: 'Meu advento e o advento do Dia do Julgamento estão colocados juntos (ele mostrava os dedos indicador e médio entrelaçados).' Dizia que a melhor palavra era o Livro de Deus, e que a melhor diretriz era aquela mostrada por ele (Mohammad – S); a pior prática era a introdução de novos elementos na fé islâmica, e toda inovação levava à heresia. Dizia: 'Eu tenho mais direito sobre cada muçulmano do que ele próprio (ou seja, eu sou o maior benquerente dos muçulmanos). (Apesar disso) se um muçulmano deixar alguma propriedade, ela pertencerá aos membros da sua família. Se ele morrer deixando dívidas pendentes aos dependentes, sentir-me-ei responsável pelo pagamento delas, e pela manutenção dos dependentes dele'" (Musslim).

١٩- باب في مَنْ سَنَّ سُنَّةً حسنةً أو سيئةً

CAPÍTULO 19

A CONSTITUIÇÃO DOS NOVOS EXEMPLOS, TANTO OS BONS COMO OS

MAUS

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَالَّذِين يَقُوْلُوْن رَبَّنَا هَب لَنَا مِن أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّة أَعْيُن، وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِيْن إِمَاما } .

Deus, louvado seja, disse:
"**E aqueles que disserem: Ó Senhor nosso, faze com que nossas esposas e a nossa prole sejam nosso consolo e designe os imames dos devotos!**" (Alcorão Sagrado, 25:74).

Imames: Líderes ou Guias Religiosos.

وَقَال تَعَالَى: { وَجَعَلْنَاهُم أَئِمَّة يَهْدُوْن بِأَمْرِنَا }.

Deus, louvado seja, disse também:
"**E os designamos imames, para que guiassem os demais, segundo Nossos desígnios**" (Alcorão Sagrado, 21:73).

١٧١- عَنْ أَبِي عَمرٍو جَرير بنِ عبدِ اللّٰه ، رضي اللّٰه عنه ، قال : كُنَّا في صَدْر النَّهارِ عِنْد رسولِ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَجاءهُ قوْمٌ عُرَاةٌ مُجْتابي النِّمار أَو الْعَباءِ . مُتَقلِّدي السُّيوفِ عامَّتُهمْ ، بل كلهم مِنْ مُضرَ ، فَتمعَّر وجهُ رسولِ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، لِما رَأَى بِهِمْ مِنْ الْفَاقة ، فدخلَ ثُمَّ خرج ، فَأَمر بلالاً فَأَذَّن وأَقَامَ ، فَصلَّى ثُمَّ خَطبَ ، فَقالَ : {يَا أَيُّهَا الناسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الذي خلقكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدةٍ } إِلَى آخِرِ الآية: { إِنَّ اللّٰه كَانَ عَليْكُمْ رَقِيباً} ، وَالآيةُ الأُخْرَى الَّتِي في آخر الْحَشْرِ : { يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمنُوا اتَّقُوا اللّٰه ولْتنظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمتْ لِغَدٍ} تَصدَّقَ رَجُلٌ مِنْ دِينَارِهِ مِنْ دِرْهَمِهِ مِنْ ثَوْبِهِ مِنْ صَاع بُرِّه مِنْ صَاعِ تَمرِه حَتَّى قَالَ : وَلَوْ بِشقِّ تَمْرةٍ فَجَاءَ رَجُلٌ مِنْ الأَنْصَارِ بِصُرَّةٍ كادتْ كَفُّهُ تَعجزُ عَنْهَا ، بَلْ قَدْ عَجزتْ ، ثُمَّ تَتابَعَ النَّاسُ حَتَّى رَأَيْتُ كَوْمَيْنِ مِنْ طَعامٍ وَثيابٍ ، حتَّى رَأَيْتُ وجْهَ رسولِ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، يَتهلَّلُ كَأَنَّهُ مذْهَبَةٌ ، فقال رسولُ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ سَنَّ في الإِسْلام سُنةً حَسنةً فَلَهُ أَجْرُهَا، وأَجْرُ منْ عَملَ بِهَا مِنْ بَعْدِهِ مِنْ غَيْرِ أَنْ ينْقُصَ مِنْ أُجُورِهِمْ شَيءٌ ، ومَنْ سَنَّ في الإِسْلامِ سُنَّةً سيِّئةً كَانَ عَليه وِزْرها وَوِزرُ مَنْ عَمِلَ بِهَا مِنْ بعْده مِنْ غَيْرِ أَنْ يَنْقُصَ مِنْ أَوْزارهِمْ شَيْءٌ » رواه مسلم .

171. Jarir Ibn Abdullah (R) relatou: "Estávamos presente numa reunião com o Profeta (S) numa manhã. Nisso, alguns indivíduos vestidos com roupas de saco se chegaram; alguns deles tinham mantos como roupas, com espadas penduradas de um lado. Quase todos eles pertenciam à tribo Mudar. O Profeta (S) ficou grandemente

comovido ao vê-los, com seus corpos macérrimos, de fome. Ele se levantou, entrou na sua câmara, saiu, e pediu ao Bilal (R) que fizesse o chamamento (*azan*), pois era hora da oração. Ele liderou a oração e, no final, dirigiu a palavra à assembleia: **"Ó humanos, temei a vosso Senhor, que vos criou de um só ser, do qual criou a sua companheira e, de ambos, fez descender inúmeros homens e mulheres. Temei a Deus, em nome do Qual exigis os vossos direitos mútuos e reverenciai os laços de parentesco, porque Deus é vosso Observador**" (Alcorão Sagrado, 4:1). Depois ele leu outro versículo da Surata Hachr: **Ó crentes, temei a Deus! E que cada alma considere o que (de provisão) tiver guardado, para o dia de amanhã"** (Alcorão Sagrado, 59:18). "Depois daquilo, o Profeta (S) pediu aos presentes que fizessem contribuições caritativas, com seus dinares e dirhams, suas roupas, farinhas e tâmaras, nem que fosse meia tâmara. Ao ouvir aquilo, um dos ansar trouxe um pesado saco cujo peso era-lhe difícil carregar; outros se seguiram, um após outro, até que a coleta fez dois montes de artigos comestíveis e de roupas. Então eu vi que o rosto do Profeta (S) que brilhava feito ouro. "Então o Profeta (S) disse: 'Aquele que introduzir no Islam uma boa medida terá a sua recompensa por isso, e ainda uma recompensa por aqueles que dela usufruírem, sem que nada seja reduzido dessa recompensa; do mesmo modo, aquele que introduzir uma prática nociva no Islam será punido por isso, e todo aquele que se der dessa prática nociva será punido, sem fazer diminuir, de modo algum, a carga dos seus feitos malignos'" (Musslim).

١٧٢- وعن ابن مسعودٍ رضي الله عنه أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « ليس مِنْ نفْسٍ تُقْتَلُ ظُلماً إِلاَّ كَانَ عَلَى ابنِ آدمَ الأَوَّلِ كِفْلٌ مِنْ دمِهَا لأَنَّهُ كَان أَوَّل مَنْ سَنَّ الْقَتْلَ » متفقٌ عليه.

172. Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Uma parte do pecado por assassinato injusto de qualquer alma recairá sobre Caim, o primeiro filho de Adão, pois foi ele o primeiro a dar o exemplo, matando." (Mutaffac alaih)

٢٠- باب في الدلالة على خير

والدعاء إلى هدى أو ضلالة

CAPÍTULO 20

A RECOMENDAÇÃO DO BEM E O CONVITE À SALVAÇÃO OU AO EXTRAVIO

قَال تَعَالَى: { وَادْع إِلَى رَبِّك } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Convoca (os humanos) para o teu Senhor**" (Alcorão Sagrado,28:87).

وَقَال تَعَالَى: { ادْع إِلِى سَبِيل رَبِّك بِالْحِكْمَة وَالْمَوْعِظَة الْحَسَنَة } .

Deus, louvado seja, disse também:
"**Convoca (os humanos) à senda de teu Senhor com sabedoria e bela exortação**" (Alcorão Sagrado, 16:125).

وَقَال تَعَالَى: { وَتَعَاوَنُوْا عَلَى الْبِر وَالْتَّقْوَى } .

Deus, louvado seja, disse ainda:
"**Auxiliai-vos na virtude e na piedade**" (Alcorão Sagrado, 5:2).

وَقَال تَعَالَى: { وَلْتَكُن مِنْكُم أُمَّة يَدْعُوَن إِلَى الْخَيْر }.

Deus, louvado seja, disse mais:
"**E que surja de vós uma comunidade que convoque ao bem**" (Alcorão Sagrado, 3:104).

١٧٣- وعن أَبِي مسعودٍ عُقبَةَ بْن عمْرٍو الأَنْصَارِيّ رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ دَلَّ عَلَى خَيْرٍ فَلهُ مثلُ أَجْرِ فَاعِلِهِ » رواه مسلم .

173. Ucba Ibn Amru R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Aquele que indicar o caminho para o bem terá a mesma recompensa de quem o fizer." (Musslim)

١٧٤- وعن أَبِي هريرة رضي الله عنه أَن رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «مَنْ دَعَا إِلَى هُدًى كَانَ لَهُ مِنَ الأَجْرِ مِثْلُ أُجُورِ منْ تَبِعَهُ لا ينْقُصُ ذلِكَ مِنْ أُجُورِهِم شَيْئاً ، ومَنْ دَعَا إِلَى ضَلاَلَةٍ كَانَ عَلَيْهِ مِنَ الإِثْمِ مِثْلُ آثَامِ مَنْ تَبِعَهُ لا ينقُصُ ذلكَ مِنْ آثَامِهِمْ شَيْئاً » رواه مسلم.

174. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Aquele que indicar o caminho reto a alguém terá a mesma recompensa daquele que o tiver seguido, sem que isso lhe diminua em nada as suas próprias recompensas. E aquele que incitar alguém ao extravio incorrerá no mesmo pecado daquele que lhe ouviu o incitamento, sem que isso diminua em nada os seus próprios pecados." (Musslim)

١٧٥- وعن أَبِي العباسِ سهل بنِ سعدٍ السَّاعِدِيّ رضي الله عنه أَن رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال يَوْمَ خَيْبَرَ : « لأُعْطِيَنَّ الرَّايَةَ غَداً رَجُلاً يَفْتَحُ الله عَلَى يَدَيْهِ ، يُحبُّ الله ورسُولَهُ ، وَيُحِبُّهُ الله وَرَسُولُهُ » فَبَاتَ النَّاسُ يَدُوكونَ لَيْلَتَهُمْ أَيُّهُمْ يُعْطَاهَا . فَلَمَّا أصبحَ النَّاسُ غَدَوْا عَلَى رسولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : كُلُّهُمْ يَرجُو أَنْ يُعْطَاهَا ، فقال: « أَيْنَ عليُّ بنُ أَبي طالب ؟ » فَقيلَ : يا رسولَ الله هُو يَشْتَكي عَيْنَيْه قال : « فَأَرْسِلُوا إِلَيْهِ » فَأُتِي بِهِ ، فَبَصقَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في عيْنيْهِ ، وَدعا لَهُ ، فَبَرأَ حَتَّى كَأَنْ لَمْ يَكُنْ بِهِ وَجعٌ ، فأَعْطَاهُ الرَّايَةَ . فقال عليٌّ رضي الله عنه : يا رسول الله أُقاتِلُهمْ حَتَّى يَكُونُوا مِثْلَنَا ؟ فَقَالَ : « انْفُذْ عَلَى رِسلِكَ حَتَّى

تَنْزِلَ بِسَاحتِهِمْ، ثُمَّ ادْعُهُمْ إِلَى الإِسْلامِ ، وَأَخْبِرْهُمْ بِمَا يجِبُ مِنْ حقِّ اللَّه تَعَالَى فِيهِ ، فَوالله لأَنْ يَهْدِيَ اللَّه بِكَ رَجُلاً وَاحِداً خَيْرٌ لَكَ مِنْ حُمْرِ النَّعَمَ» متفقٌ عليه.

175. Abu Abbás Sahl Ibn Saad (R) relatou que antes de encetar um ataque, no dia da batalha de Khaibar, o Profeta (S) declarou: "Amanhã irei entregar o estandarte a um indivíduo, por meio do qual Deus nos concederá a vitória; é preciso que esse indivíduo ame imensamente a Deus e ao Seu Mensageiro, e que Deus e o Seu Mensageiro também o amem." Os Companheiros passaram a noite em suspense, imaginando e discutindo quem iria ter a distinção de receber o estandarte. Na manhã seguinte, eles foram ter com o Profeta (S), cada um esperando ser, ele, a ter tal honra. O Profeta (S) perguntou pelo Áli Ibn Abu Tálib, e foi-lhe dito que o Áli estava com dor nos olhos. O Profeta pediu que lhe trouxessem. Quando ele chegou, o Profeta pôs-lhe saliva nos olhos, e orou por ele; ele ficou curado da dor dos olhos, e estava como se não tivesse problema algum. Então o Profeta (S) entregou-lhe o estandarte. O Áli perguntou: "Ó Mensageiro de Deus, deverei combatê-los até que se tornem muçulmanos como nós?" O Profeta (S) respondeu: "Continuai avançando, com a celeridade normal, até chegardes à planície deles, e aí acampai. Então os convida a abraçarem o Islam, e lembra-os das suas obrigações e dos seus deveres para com Deus. Por Deus, mesmo que Ele guie uma simples pessoa, por teu intermédio, isso será muito melhor para ti do que uma cáfila de camelos vermelhos (uma espécie valiosa de camelos)." (Mutaffac alaih).

١٧٦- وعن أَنسٍ رضي الله عنه أَنَّ فَتًى مِنْ أَسْلَمَ قال : يا رسُولَ الله إِنِّي أُرِيد الْغَزْوَ ولَيْس مَعِي مَا أَتجهَّزُ بِهِ ؟ قَالَ : « ائْتِ فُلاناً فإِنه قَدْ كانَ تَجَهَّزَ فَمَرِضَ » فَأَتَاهُ فقال : إِنَّ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُقْرِئُكَ السَّلامَ وَيَقُولُ : أَعْطِنِي الذي تَجَهَّزْتَ بِهِ ، فقال : يا فُلانَةُ أَعْطِيهِ الذي تَجَهَّزْتُ بِهِ ، ولا تَحْبِسِي مِنْهُ شَيْئاً ، فَوالله لا تَحْبِسِينَ مِنْهُ شَيْئاً فَيُبَارَكَ لَكِ فِيهِ . رواه مسلم

176. Anas Ibn Málik (R) relatou que um jovem que pertencia à tribo dos Bani Aslam foi ter com o Profeta (S) e lhe disse: "Ó Mensageiro de Deus, quero me juntar a vós no *jihad*, mas nada tenho comigo para providenciar o equipamento necessário (para o *jihad*)!" O Profeta disse: "Vai até fulano; ele fez toda a preparação para o *jihad*, mas ficou doente." O jovem foi até ao homem, e lhe disse: "O Profeta te envia saudações, e diz que deves entregar-me o equipamento que arranjaste para o *jihad*." O cavalheiro pediu à sua esposa que entregasse para o jovem todo o seu equipamento para a participação no *jihad*, e que não retivesse nada dele, dizendo: "Por Deus, se não retiveres coisa alguma, Deus te abençoará." (Musslim).

٢١- باب التعاون على البرّ والتقوى

CAPÍTULO 21

A COOPERAÇÃO NA VIRTUDE E NA PIEDADE

قَال اللّه تَعَالَى: { وَتَعَاوَنُوْا عَلَى الْبِر وَالْتَّقْوَى } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Auxiliai-vos na virtude e na piedade**" (Alcorão Sagrado, 5:2).

وَقَال تَعَالَى: { وَالْعَصْر، إِن الْإِنْسَان لَفِي خُسْر، إِلَّا الَّذِيْن آَمَنُوْا وَعَمِلُوْا الْصَّالِحَات، وَتَوَاصَوْا بِالْحَق، وَتَوَاصَوْا بِالْصَّبْر }

قال الإمام الشافعي رحمه اللَّه كلاماً معناه: إن الناس أو أكثرهم في غفلة عن تدبر هذه السورة.

Deus, louvado seja, disse também:
"**Pela era, que o homem está na perdição, salvo os crentes, que praticam o bem, aconselham-se na verdade e recomendam, uns aos outros, a paciência e a perseverança**" (Alcorão Sagrado, 103:1-3).

O Imam Cháfi'i (Deus tenha misericórdia dele) disse palavras que significam: "As pessoas, ou a maioria delas está desatenta ao significado desta Surata."

١٧٧- عن أَبي عبدِ الرحمن زيدِ بن خالدٍ الجُهَنِيّ رضيَ اللَّه عنه قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : مَنْ جهَّزَ غَازِياً في سَبِيلِ اللَّه فَقَدْ غَزَا وَمَنْ خَلَفَ غَازِياً في أَهْلِهِ بِخَيْرٍ فَقَدْ غَزَا» متفقٌ عليه .

177. Zaid Ibn Kháled al Juhani (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Aquele que fornece armamento e provisões a um combatente pela causa de Deus é como se ele, pessoalmente, tenha lutado; e aquele que atende as necessidades da família de um combatente é também como se ele, pessoalmente, tenha combatido." (Mutaffac alaih)

١٧٨- وعن أَبِي سعيدٍ الخُدْرِيّ رضي اللَّه عنهُ أَنَّ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، بَعَثَ بَعْثاً إِلى بَني لِحيانَ مِنْ هُذَيْلٍ فقالَ : « لِيَنْبعِثْ مِنْ كُلِّ رَجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا وَالأَجْرُ بَيْنَهُمَا » رواه مسلم.

178. Abu Saíd Al Khidri (R) relatou que o Profeta (S) designou-lhe um destacamento de combatentes para lutarem contra a tribo dos Bani Lihyan, de Huzail, e orientou no seguinte: "Todos os segundos homens deverão estar prontos para prosseguir, no *jihad*, mas todos obterão a mesma quantidade de recompensa." (Musslim).

١٧٩- وعن ابنِ عباسٍ رضي الله عنهما أَنَّ رسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لَقِيَ رَكْباً بالرَّوْحَاءِ فقال: «مَنِ الْقَوْمُ ؟ » قالُوا : المسْلِمُونَ ، فَقَالُوا : مَنْ أَنْتَ ؟ قال : «رسولُ الله» فَرَفَعَتْ إِلَيْهِ امْرَأَةٌ صَبِيًّا فَقَالَتْ : أَلِهَذَا حَجٌّ ؟ قال : « نَعمْ وَلَكِ أَجْرٌ » رواه مسلم .

179. Ibn Abbás (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) se encontrou com um grupo de pessoas na localidade de Al Rauhá, e lhes perguntou: "Quem sois?" Responderam: "Somos gente dentre os muçulmanos. E tu, quem és?" Respondeu: "Sou o Mensageiro de Deus." Uma mulher do grupo levantou um menino, perguntou: "E este, é válida a sua peregrinação?" Disse: "Sim, e tu serás recompensada (por isso)." (Musslim)

١٨٠- وَعَنْ أَبِي موسى الأَشْعَرِيِّ رضيَ اللَّهُ عنه ، عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنَّهُ قال: « الخَازِنُ المسْلِمُ الأَمِينُ الذي يُنَفِّذُ ما أُمِرَ بِهِ ، فَيُعْطِيهِ كَامِلاً مَوفَّراً ، طَيِّبَةً بِهِ نَفْسُهُ فَيَدْفَعُهُ إِلى الذي أُمِرَ لَهُ بِهِ أَحَدُ المتَصَدِّقَيْنِ » متفقٌ عليه .

180. Abu Mussa al Ach'ari (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O tesoureiro muçulmano digno de confiança é aquele que faz a entrega, com toda honestidade – de quanto lhe foi ordenado por algum caritativo, com bons modos e satisfação interior, a quem lhe foi designado entregar. Fazendo isso, ele será um dos dois colaboradores." (Mutaffac alaih)

٢٢- باب النصيحة

CAPÍTULO 22

A PRESTAÇÃO DO BOM CONSELHO

قَال اللّه تَعَالَى: { إِنَّمَا الْمُؤْمِنُوْن إِخْوَة } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Sabei que os crentes são irmãos**" (Alcorão Sagrado, 49:10)

وَقَال تَعَالَى إِخْبَارًا عَن نُوح صَلَّى اللّه عَلَيْه وَسَلَّم: { وَأَنْصَح لَكُم } وَسَلَّم:.**وأما**

Deus, louvado seja, disse também:
"**Aconselho-vos, e sei de Deus o que não sabeis..**" (Alcorão Sagrado, 7:62).

وَقَال تَعَالَى عَن هُوْد صَلَّى اللّه عَلَيْه { وَأَنَا لَكُم نَاصِح أَمِيْن }

Deus, louvado seja, disse ainda:
"**Sou vosso fiel conselheiro**" (Alcorão Sagrado, 7:68).

١٨١- فَالأَوَّلُ : عن أَبِي رُقَيَّةَ تَمِيمِ بنِ أَوْس الدَّارِيِّ رضي الله عنه أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ: « الدِّينُ النَّصِيحَةُ » قُلْنَا : لِمَنْ ؟ قَالَ « للهِ وَلِكِتَابِهِ ولِرسُولِهِ وَلأَئِمَّةِ المسْلِمِينَ وَعَامَّتِهِمْ » رواه مُسْلم .

181. Tamim Ibn Aus (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A religião constitui conselho sincero." Então lhe perguntamos: "A quem?" Disse: "Deus, a Seu Livro, a Seu Mensageiro, aos líderes muçulmanos, e aos muçulmanos em geral." (Musslim)

١٨٢- الثَّاني : عَنْ جرير بْنِ عبدِ الله رضي الله عنه قال : بَايَعْتُ رَسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَلى : إِقَامِ الصَّلاَةِ ، وإِيتَاءِ الزَّكَاةِ ، وَالنُّصْحِ لِكلِّ مُسْلِمٍ . متفقٌ عليه .

182. Jarir Ibn Abdullah (R) relatou: "Dei o meu voto de confiança ao Profeta (S) de que eu praticaria a oração, pagaria o *zakat*, e aconselharia a todo muçulmano." (Mutaffac alaih)

١٨٣- الثَّالثُ : عَنْ أَنَس رضي الله عنه عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لاَ يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى يُحِبَّ لأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ » متفقٌ عليه .

183. Anas (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Nenhum de vós chegará a ser um verdadeiro crente, até que deseje para o seu próximo (irmão) o que deseja para si mesmo." (Mutaffac alaih)

٢٣- باب الأمر بالمعروف والنهي عَن المنكر

CAPÍTULO 23

A RECOMENDAÇÃO DA PRÁTICA DO BEM E A PROIBIÇÃO DA PRÁTICA DO MAL

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَلْتَكُن مِنْكُم أُمَّة يَدْعُوَن إِلَى الْخَيْر، وَيَأْمُرُوْن بِالْمَعْرُوْف، وَيَنْهَوْن عَن الْمُنْكَر، وَأُوْلَئِك هُم الْمُفْلِحُوْن } .

Deus, louvado seja, disse:

"**E que surja de vós uma comunidade que convoque para as boas ações, recomende a prática do bem e proíba a prática do ilícito. E esses são os bem-aventurados.**" (Alcorão Sagrado, 3:104)

وَقَال تَعَالَى: { كُنْتُم خَيْر أُمَّة أُخْرِجَت لِلْنَّاس: تَأْمُرُوْن بِالْمَعْرُوْف وَتَنْهَوْن عَن الْمُنْكَر }.

Deus, louvado seja, disse também:
"**Sois a melhor nação que jamais surgiu para a humanidade, porque recomendais o bem, proibis o ilícito.**" (Alcorão Sagrado, 3:110).

وَقَال تَعَالَى: { خُذ الْعَفْو، وَأْمُر بِالْعُرْف، وَأَعْرِض عَن الْجَاهِلِيَن } .

Deus, louvado seja, disse ainda:
"**Conserva-te indulgente, encomenda o bem e foge dos insipientes.**" (Alcorão Sagrado, 7:199)

وَقَال تَعَالَى: { وَالْمُؤْمِنُوْن وَالْمُؤْمِنَات بَعْضُهُم أَوْلِيَاء بَعْض: يَأْمُرُوْن بِالْمَعْرُوْف، وَيَنْهَوْن عَن الْمُنْكَر } .

Deus, louvado seja, disse mais:
"**Os crentes e as crentes são protetores uns dos outros; recomendam o bem, proíbem o ilícito.**" (Alcorão Sagrado 9:71)

وَقَال تَعَالَى: { لَعَن الَّذِيْن كَفَرُوَا مِن بَنِي إِسْرَائِيْل عَلَى لِسَان دَاوُد وَعِيْسَى ابْن مَرْيَم، ذَلِك بِمَا عَصَوْا وَّكَانُوْا يَعْتَدُوْن: كَانُوْا لا يَتَنَاهَوْن عَن مُنْكَر فَعَلُوْه؛ لَبِئْس مَا كَانُوْا يَفْعَلُوْن } .

Deus, louvado seja, disse ainda mais:
"**Os incrédulos, dentre os filhos de Israel, foram amaldiçoados pela boca de Davi e por Jesus, filho de Maria, por causa de sua rebeldia e profanação. Não se reprovavam mutuamente pelo ilícito que cometiam. E que detestável é o que cometiam!**" (Alcorão Sagrado, 5:78-79).

وَقَال تَعَالَى: { وَقُل الْحَق مِن رَّبِّكُم فَمَن شَاء فَلْيُؤْمِن وَمَن شَاء فَلْيَكْفُر } .

Deus, louvado seja, disse mais ainda:
"**Dize-lhes: A verdade emana de vosso Senhor; assim, pois, que creia quem desejar, e descreia quem quiser**" (Alcorão Sagrado, 18:29).

وَقَال تَعَالَى : { فَاصْدَع بِمَا تُؤْمَر } .

Deus, louvado seja, disse também:
"**Proclama, pois o que te tem sido ordenado**" (Alcorão Sagrado, 15:94).

وَقَال تَعَالَى: { فَأَنْجَيْنَا الَّذِيْن يَنْهَوْن عَن الْسُّوْء، وَأَخَذْنَا الَّذِيْن ظَلَمُوَا بِعَذَاب بَئِيْس بِمَا كَانُوْا يَفْسُقُوْن } .

Deus, louvado seja, também disse:

"**Salvamos aqueles que pregavam contra o mal e infligimos aos iníquos um severo castigo por sua depravação**" (Alcorão Sagrado, 7:165).

١٨٤- **فالأَوَّلُ** : عن أَبي سعيدٍ الخُدْريّ رضي الله عنه قال : سمِعْتُ رسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : « مَنْ رَأَى مِنْكُم مُنْكراً فَلْيغيِّرْهُ بِيَدهِ ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطعْ فبِلِسَانِهِ ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبقَلبهِ وَذَلَكَ أَضْعَفُ الإِيمانِ » رواه مسلم .

184. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que ouvira o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Quem dentre vós presenciar uma ação condenável, que se oponha a ela com suas mãos; se não puder, que o faça com suas palavras; se também não puder, que o faça com o coração, sendo que isto é o mínimo que se espera da sua fé." (Musslim)

١٨٥- **الثَّاني** : عن ابنِ مسْعُودٍ رضي الله عنه أَنَّ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «مَا مِنَ نَبِيٍّ بعَثَهُ الله في أُمَّةٍ قَبْلِي إلاَّ كان لَه مِن أُمَّتِهِ حواريُّون وأَصْحَابٌ يَأْخذون بِسُنَّتِهِ ويقْتدُون بأَمْرِه، ثُمَّ إِنَّها تَخْلُفُ مِنْ بعْدِهِمْ خُلُوفٌ يقُولُون مَالاَ يفْعلُونَ ، ويفْعَلُون مَالاَ يُؤْمَرون ، فَمَنْ جاهدهُم بِيَدهِ فَهُو مُؤْمِنٌ ، وَمَنْ جاهدهم بقَلْبِهِ فَهُو مُؤْمِنٌ ، ومَنْ جَاهَدهُمْ بِلِسانِهِ فَهُو مُؤْمِنٌ، وليس وراءَ ذلِك مِن الإِيمانِ حبَّةُ خرْدلٍ » رواه مسلم .

185. Ibn Mass'ud (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Todo profeta anterior a mim, que foi enviado por Deus a uma nação, teve discípulos e devotados companheiros, que lhe seguiram o exemplo e puseram em prática as suas ordens. Porém, depois disso vêm gerações que incitam ao mal, dizem o que não fazem, e fazem o que não lhes é mandado fazer. Pois bem, aquele que os combater com suas próprias mãos será um crente; aquele que os combater com palavras será também um crente, e aquele que os combater com o coração será também um crente. A partir daí não haverá uma mostra de fé, nem que seja do peso de um grão de mostarda." (Musslim)

١٨٦- **الثالثُ** : عن أَبي الوليدِ عُبَادَةَ بنِ الصَّامِتِ رضي الله عنه قال : « بايعنا رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم على السَّمعِ والطَّاعَةِ في العُسْرِ وَاليُسْرِ والمَنْشَطِ والمَكْرَهِ ، وَعلى أَثَرَةٍ عَلَيْنَا، وعَلَى أَنْ لاَ نُنَازِعَ الأَمْرَ أَهْلَهُ إِلاَّ أَنْ تَرَوْا كُفْراً بَوَاحاً عِنْدكُمْ مِنَ الله تعالَى فيه بُرهانٌ ، وعلى أن نقول بالحقِّ أينَما كُنَّا لا نخافُ في الله لَوْمةَ لائمٍ » متفقٌ عليه .

186. Ubada Ibn as Sámet (R) relatou: "Comprometemo-nos junto ao Mensageiro de Deus (S) a escutá-lo e a obedecer-lhe, tanto em tempos de escassez como de abundância, e em situações tanto favoráveis como adversas; e concordamos com que ele tenha prioridade sobre nós. Do mesmo modo, concordamos com que não disputaríamos as ordens da autoridade legítima, a não ser que ficasse comprovada a sua evidente infidelidade, fruto de concludentes provas provenientes de Deus. Portanto, era preciso que dispuséssemos sempre com a verdade e a equidade, onde quer que estivéssemos, pela causa de Deus, sem temor algum às críticas ou às pressões." (Musslim)

١٨٧- **الرَّابع** : عن النعْمانِ بنِ بَشيرٍ رضي الله عنهما عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: « مَثَلُ القَائِمِ في حُدودِ الله ، والْوَاقِعِ فيها كَمَثَلِ قَومٍ اسْتَهَمُوا على سفينةٍ فصارَ بعضُهم أعلاهَا وبعضُهم أسفلَها وكانَ الذينَ في أسفلها إِذَا اسْتَقَوْا مِنَ الماءِ مَرُّوا عَلَى مَنْ فَوْقَهُمْ فَقَالُوا : لَوْ أَنَّا خَرَقْنَا في نَصيبِنا خَرْقاً وَلَمْ نُؤْذِ مَنْ فَوْقَنَا ، فَإِنْ تَرَكُوهُمْ وَمَا أَرادُوا هَلكُوا جَمِيعاً ، وإِنْ أَخَذُوا عَلَى أَيْدِيهِم نَجَوْا ونجَوْا جَمِيعاً » . رواهُ البخاري .

187. Al Nu'man Ibn Bachir (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O exemplo da pessoa que obedece as injunções de Deus e da que transgride é o dos passageiros de uma barcaça, em que alguns ocupavam a parte superior e outros ocupavam a parte inferior. Estes, para recolherem água, tinham de passar por aqueles, causando-lhes algum incômodo. Assim, eles sugeriram aos ocupantes superiores permitirem-lhes abrir um buraco no casco da barcaça para poderem recolher a água por ele, sem causar-lhes incômodo. Se os ocupantes da parte superior permitissem tal pedido, pereceriam todos os ocupantes da barcaça. Ao impedi-los de abrir o buraco no barco), salvam-se, e a todos os passageiros." (Bukhári)

١٨٨- **الخامِسُ** : عَنْ أُمِّ المؤْمِنِينَ أُمِّ سَلَمَة هِنْدٍ بنتِ أَبِي أُمَيَّةَ حُذَيْفَةَ رضي الله عنها ، عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أنه قال : « إِنَّهُ يُسْتَعْملُ عَلَيْكُمْ أُمَراءُ فَتَعْرِفُونَ وتُنْكِرُونَ فَمِنْ كَرِهَ فقَدْ بَرِىءَ وَمَنْ أَنْكَرَ فَقَدْ سَلِمَ ، وَلَكِنْ منْ رَضِيَ وَتَابَعَ » قالوا : يا رَسُولَ الله أَلاَ نُقَاتِلُهُمْ ؟ قَالَ : «لاَ، مَا أَقَامُوا فِيكُمْ الصَّلاَةَ » رواه مسلم .

188. Hind Bint Huzaifa (R), mãe dos crentes, relatou que o Profeta (S) disse: "Ser-vos-ão designados uns governantes; alguns dos seus atos serão legais, e outros, ilegais. Aquele que repelir estes (os atos ilegais) com o coração terá cumprido os ditames da sua consciência; e aquele que se opuser abertamente a eles ver-se-á salvo.

Porém, aquele que consentir e aceitar terá de prestar contas por isso.” Perguntaram-lhe: “Ó Mensageiro de Deus, não devemos combate-los?” Respondeu: “Não! Desde que (e quando) mantenham a celebração da oração convosco.” (Musslim)

١٨٩- **السَّادسُ** : عن أُمِّ الْمُؤْمِنين أُمِّ الْحَكَم زَيْنبَ بِنْتِ جحْشٍ رضي الله عنها أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم دَخَلَ عَلَيْهَا فَزعاً يقُولُ : « لا إِلهَ إِلاَّ الله ، ويْلٌ لِلْعربِ مِنْ شَرٍّ قَدِ اقْتربَ، فُتحَ الْيَوْمَ مِن ردْمِ يَأْجُوجَ وَمأْجوجَ مِثْلُ هذِهِ » وَحَلَّقَ بأُصْبُعه الإِبْهَامِ والَّتِي تَلِيهَا . فَقُلْتُ: يَا رسول الله أَنَهْلِكُ وفِينَا الصَّالحُونَ ؟ قال : « نَعَمْ إِذَا كَثُرَ الْخَبَثُ » متفقٌ عليه .

189. Ummu al Muminin, Zainab Bint Jahch (R) relatou que o Profeta (S) foi ter com ela, em um estado de medo, dizendo: “Não há outra divindade além de Deus. Ai dos árabes quanto a um mal eminente que se aproxima. Abriu-se hoje uma brecha deste tamanho (e ele fez um círculo utilizando o polegar e o indicador) na muralha de Gog e Magog.” Disse-lhe ela: “Ó Mensageiro de Deus, seremos aniquilados mesmo tendo entre nós um grande número de pessoas virtuosas?” Ele disse: “Sim! enquanto a obscenidade se estiver espalhando.” (Mutaffac alaih)

١٩٠- **السَّابعُ** : عنْ أَبِي سَعيد الْخُدْرِيِّ رضي الله عنه عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِيَّاكُم وَالْجُلُوسَ في الطرُقاتِ » فقَالُوا : يَا رسَولَ الله مَالَنَا مِنْ مَجالِسنَا بُدٌّ ، نَتحدَّثُ فِيهَا ، فقال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : فَإِذَا أَبَيْتُمْ إِلاَّ الْمَجْلِس فَأَعْطُوا الطَّرِيقَ حَقَّهُ» قالوا: ومَا حَقُّ الطَّرِيقِ يا رسولَ الله ؟ قال : « غَضُّ الْبَصَر ، وكَفُّ الأَذَى، ورَدُّ السَّلامِ ، وَالأَمْرُ بالْمعْروفِ ، والنَّهْيُ عنِ الْمُنْكَرَ » متفقٌ عليه .

190. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Evitai sentar-vos nas ruas.” Os Companheiros disseram: “Ó Mensageiro de Deus, não podemos evitar isso, pois são os lugares onde nos reunimos para prosear.” O Mensageiro de Deus (S) disse: “Se insistis em fazerdes aí as vossas reuniões, então dai à rua o que lhe é de direito.” Eles perguntaram: “E qual é o direito da rua, ó Mensageiro de Deus?” Respondeu: “É terdes os olhares recatados, evitardes causar qualquer dano às pessoas, retribuirdes as saudações, pregardes a prática do bem e combaterdes a prática do mal.” (Mutaffac alaih)

١٩١- **الثَّامنْ** : عن ابن عباس رضي الله عنهما أَن رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رأى خَاتماً مِنْ ذَهَبٍ في يَد رَجُلٍ ، فَنَزعَهُ فطَرحَهُ وقَال : « يَعْمَدُ أَحَدُكُمْ إِلَى جَمْرَةٍ مِنْ نَارٍ فَيجْعلهَا في يَدِهِ ، » فَقِيل لِلرَّجُل بَعْدَ مَا ذَهَبَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : خُذْ خَاتمَكَ ، انتَفعْ بِهِ . قَالَ : لا والله لا آخُذُهُ أَبَداً وقَدْ طَرحهُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . رواه مسلم .

191. Ibn Abbás (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) viu um anel de ouro na mão de um homem; o Profeta o abordou e lhe tirou o anel, dizendo: “Como é que uma

pessoa pode buscar uma brasa incandescente para levar em suas mãos!?" Quando o Mensageiro de Deus (S) se foi, alguém disse ao homem: "Leva o anel e aproveita-o em outros misteres." Porém, o homem respondeu: "Não, por Deus! Não posso fazê-lo, uma vez que o Mensageiro de Deus (S) tirou-o de mim." (Musslim)

١٩٢- **التَّاسِعُ** : عَنْ أَبِي سعيدٍ الْحسنِ البصْرِي أَنَّ عَائِذَ بن عمْروٍ رضي الله عنه دخَلَ عَلَى عُبَيْدِ اللهِ بن زيَادٍ فَقَالَ : أَيْ بن زيَادٍ فَقَالَ : أَيْ بنِيَّ ، إِنِّي سمِعتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقولُ : « إِنَّ شَرَّ الرِّعاءِ الْحُطَمَةُ » فَإِيَّاكَ أَنْ تَكُونَ مِنْهُمْ . فَقَالَ لَهُ : اجْلِسْ فَإِنَّمَا أَنت مِنْ نُخَالَةِ أَصْحَابِ مُحَمَّدٍ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فقال : وهَلْ كَانَتْ لَهُمْ نُخَالَةٌ إِنَّمَا كَانَتِ النُّخالَةُ بَعْدَهُمْ وَفِي غَيرِهِمْ ، رواه مسلم .

192. Abu Saíd Al Hassan Al Basri (R) relatou que o 'Áiz Ibn Amr (R) visitou o Ubaidullah Ibn Ziyad e disse a ele: "Filho, ouvi o Profeta dizer: 'O pior dos governantes é aquele que trata asperamente as pessoas. Toma cuidado, senão poderás ser um de tais (funcionários)' Disse-lhe: 'Acalma-te! tu és como um gracejo entre os companheiros do Profeta (S)!' O 'Áiz Ibn Amr perguntou: 'Será que havia tais gracejos entre os companheiros do Profeta?' Claro que não; essas pessoas vieram depois deles, sem pertencerem a eles.'" (Musslim

١٩٣- **الْعاشرُ** : عَنْ حذيفةَ رضي الله عنه أَنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « والَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَتَأْمُرُنَّ بالْمعرُوفِ ، ولَتَنْهَوُنَّ عَنِ المنْكَرِ ، أَوْ لَيُوشِكَنَّ الله أَنْ يَبْعثَ عَلَيْكمْ عِقَاباً مِنْهُ ، ثُمَّ تَدْعُونَهُ فَلاَ يُسْتَجابُ لَكُمْ » رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ .

193. Huzaifa (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Juro por Aquele em Cujas mãos se encontra minha alma, que tendes a obrigação de pregar a prática do bem e combaterdes a prática do mal. Caso contrário, Deus não demorará no envio do Seu castigo sobre vós; então, tentareis suplicar-Lhe, mas vossas súplicas não serão ouvidas." (Tirmizi)

١٩٤- **الْحَادي عشَرَ** : عنْ أَبِي سَعيد الْخُدريّ رضي الله عنه عن النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: «أَفْضَلُ الْجِهَادِ كَلِمَةُ عَدْلٍ عندَ سلْطَانٍ جائِرٍ » رواه أبو داود ، والترمذي وقال: حديثٌ حسنٌ .

194. Abu Saíd Al Khudri (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O melhor *jihad* (porfia pela causa de Deus) é a pessoa falar o que é justo perante um governante tirano" (Abu Daúd e Tirmizi)

١٩٥- **الثَّاني عَشَر** : عنْ أَبِي عبدِ اللهِ طارِقِ بنِ شِهابٍ الْبُجَلِيِّ الأَحْمَسِيِّ رضي الله عنه أَنَّ رجلاً سأَلَ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وقَدْ وَضعَ رِجْلَهُ في الغَرْزِ : أَيُّ الْجِهادِ أَفْضَلُ؟ قَالَ : «كَلِمَةُ حقٍّ عِنْدَ سُلْطَانٍ جائِر » رَوَاهُ النسائيُّ بإسنادٍ صحيحٍ .

195. Tarek Ibn Chihab (R) relatou que um homem, enquanto punha o pé no estribo do seu camelo, perguntou ao Profeta (S): "Qual é o esforço (jihad) mais meritório pela causa de Deus?" Disse o Profeta: "É proclamares a verdade na presença de um governante tirano." (Nassá'i)

١٩٦- **الثَّالِثَ عشَرَ** : عن ابن مَسْعُودٍ رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «إِنَّ أَوَّلَ مَا دخَلَ النَّقْصُ عَلَى بَنِي إِسْرائيلَ أَنَّه كَانَ الرَّجُلُ يَلْقَى الرَّجُلَ فَيَقُولُ : يَا هَذَا اتَّقِ اللهَ وَدعْ مَا تَصْنَعُ فَإِنَّهُ لا يَحِلُّ لك ، ثُم يَلْقَاهُ مِن الْغَدِ وَهُو عَلَى حالِهِ ، فلا يمْنَعُه ذلِك أَنْ يكُونَ أَكِيلَهُ وشَرِيبَهُ وَقعِيدَهُ ، فَلَمَّا فَعَلُوا ذَلِكَ ضَرَبَ اللهُ قُلُوبَ بَعْضِهِمْ بِبَعْضٍ » ثُمَّ قال : { لُعِنَ الَّذِينَ كَفَروا مِنْ بنِي إِسْرَائِيلَ عَلَى لِسَانِ داوُدَ وعِيسَى ابنِ مَرْيَم ذلِك بما عَصَوْا وكَانوا يعْتَدُونَ ، كَانُوا لا يَتَنَاهَوْنَ عنْ مُنْكَرٍ فَعَلُوهُ لَبِئْسَ ما كانُوا يَفْعلُون صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم تَرى كثِيراً مِنْهُمُ يَتَوَلَّوْنَ الَّذينَ كَفَرُوا لَبِئْسَ مَا قَدَّمتْ لَهُمْ أَنْفُسُهُمْ } إلى قوله: {اسِقُونَ} [المائدة : ٧٨، ٨١ } ثُمَّ قَالَ : « كَلاَّ ، وَاللهِ لَتَأْمُرُنَّ بالْمعْرُوفِ ، وَلَتَنْهوُنَّ عَنِ الْمُنْكَرِ، ولَتَأْخُذُنَّ عَلَى يَدِ الظَّالِمِ ، ولَتَأْطِرُنَّهُ عَلَى الْحَقِّ أَطْراً ، ولَتقْصُرُنَّهُ عَلَى الْحَقِّ قَصْراً ، أَوْ لَيَضْرِبَنَّ اللهُ بقُلُوبِ بَعْضِكُمْ عَلَى بَعْضٍ ، ثُمَّ لَيَلْعَنكُمْ كَمَا لَعَنَهُمْ » رواه أبو داود، والترمذي وقال : حديث حسن.

196. Ibn Mass'ud (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O principal defeito que demonstravam os filhos de Israel era que quando um deles se encontrava com outro, dizia: 'Ó tu, sê reverente, e abstém-te do que estás fazendo, porque não é lícito!' Contudo, se o encontrava no dia seguinte fazendo o mesmo, não lhe punha nenhum empecilho, para com ele comer e beber e, inclusive, sentar-se e conversar amigavelmente. Quando os filhos de Israel assim procederam, Deus provocou a discórdia entre eles, e disse: **'Os incrédulos, dentre os filhos de Israel, foram amaldiçoados pela boca de Davi e por Jesus, filho de Maria, por causa de sua rebeldia e profanação. Não se reprovavam mutuamente pelo ilícito que cometiam. E que detestável é o que cometiam! Vês muitos deles (filhos de Israel) em intimidade com os idólatras. Que detestável é isso a que os induzem suas almas! Por isso, suscitaram a indignação de Deus, e sofrerão um castigo eterno. Se tivessem acreditado em Deus, no Profeta e no que foi-lhes revelado, não os teriam tomado por confidentes. Porém, muitos deles são depravados**' (Alcorão Sagrado, 5:78-81)." Terminada aquela recitação, o Mensageiro de Deus (S) prosseguiu: "Por Deus, categoricamente, tendes a obrigação de preconizar a prática do bem, combater a prática do mal , impedir as atuações do injusto, obrigando-o a agir apenas com justiça. Caso contrário, Deus provocará a discórdia entre vós, e então vos amaldiçoará como amaldiçoou a eles." (Abu Daúd e Tirmizi)

١٩٧- **الرَّابعَ عَشَر** : عن أَبي بَكْرٍ الصِّدِّيق ، رضي الله عنه . قال : يا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّكُمْ تقرءونَ هَذِهِ الآيةَ : { يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا علَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ لا يَضُرُّكُمْ مَنْ ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ} [المائدة : ١٠٥] وإِني سَمِعت رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « إِنَّ النَّاسَ إِذَا رَأَوْا الظَّالِمَ فَلَمْ يَأْخُذُوا عَلَى يَدَيْهِ أَوْشَكَ أَنْ يَعُمَّهُمُ الله بِعِقَابٍ مِنْهُ » رواه أبو داود ، والترمذي والنسائي بأسانيد صحيحة .

197. Abu Bakr As Siddik (R) disse: "Ó gentes, vós recitais o seguinte versículo: '**Ó crentes, resguardai as vossas almas. Se vos conduzirdes bem, jamais poderão prejudicar-vos aqueles que se desviam; todos vós retornareis a Deus, o Qual vos inteirará de tudo quanto houverdes feito**' (Alcorão Sagrado, 5:105). Porém, também ouvi o Mensageiro de Deus (S) dizer: 'Quando as pessoas não fazem oposição à injustiça, Deus não tardará em generalizar o Seu castigo sobre elas.'" (Abu Daúd, Tirmizi e Nassá'i).

٢٤- باب تغليظ عقوبة من أمر بمعروف

أو نهى عن منكر وخالف قولُه فِعله

CAPÍTULO 24

O CASTIGO PARA AQUELE QUE ORDENA A PRÁTICA DO LÍCITO E OPÕE-SE AO QUE É ILÍCITO, AO MESMO TEMPO QUE AGE CONTRARIAMENTE AO QUE ORDENA E AO QUE SE OPÕE

قَال اللّٰه تَعَالَى: { أَتَأْمُرُوْن النَّاس بِالْبِر وَتَنْسَوْن أَنْفُسَكُم وَأَنْتُم تَتْلُوْن الْكِتَاب أَفَلا تَعْقِلُوْن! }.

Deus, louvado seja, disse:
"**Ordenais, acaso, aos demais fazerem caridade e esqueceis vós mesmos de fazê-la, apesar de lerdes o Livro? Não raciocinais?**" (Alcorão Sagrado, 2:44).

وَقَال تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آمَنُوْا لِم تَقُوْلُوْن مَا لا تَفْعَلُوْن؟! كَبِرْ مُقْتَا عِنْد اللّٰه أَن تَقُوْلُوْا مَا لا تَفْعَلُوْن! }.

Deus, louvado seja, disse também:
"**Ó crentes, por que dizeis o que não fazeis? É enormemente odioso perante Deus, dizerdes o que não fazeis**" (Alcorão Sagrado, 61:2-3).

وَقَال تَعَالَى إِخْبَارًا عَن شُعَيْب صَلَّى اللّٰه عَلَيْه وَسَلَّم: { وَمَا أُرِيْد أَن أُخَالِفَكُم إِلَى مَا أَنْهَاكُم عَنْه }.

E disse, ainda:
"**Não pretendo contrariar-vos, a não ser no que Ele vedou**" (Alcorão Sagrado, 11:88).

١٩٨- وعن أَبي زيدٍ أُسامة بْنِ حَارثَةَ ، رضي الله عنهما ، قال : سَمِعْتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « يُؤْتَى بالرَّجُلِ يَوْمَ الْقِيامةِ فَيُلْقَى في النَّار ، فَتَنْدلِقُ أَقْتَابُ بَطْنِهِ ، فيَدُورُ بِهَا كَمَا يَدُورُ الحِمَارُ في الرَّحا ، فَيجْتَمِعُ إِلَيْهِ أَهْلُ النَّار فَيَقُولُونَ : يَا فُلانُ مَالَكَ ؟ أَلَمْ تَكُن تَأْمُرُ بالمِعْرُوفِ وَتَنْهَى عَنِ المنْكَرِ ؟ فَيَقُولُ : بَلَى ، كُنْتُ آمُرُ بالمِعْرُوفِ وَلاَ آتِيه ، وَأَنْهَى عَنِ المنْكَرِ وَآتِيهِ » متفق عليه .

198. Ussama Ibn Zaid (R) relatou que ouvira o Mensageiro de Deus (S), que dizia: "No Dia do Juízo Final, será trazido um homem que será lançado ao Fogo. Sairá do seu ventre o intestino, e ele passará a dar voltas sobre si mesmo, como faz o burro em torno de uma moenda. Então, as pessoas do Fogo se acercarão dele, e lhe perguntarão: 'Ó fulano, que te aconteceu? Acaso preconizavas a prática do bem e a abstenção da prática do mal?' E ele responderá: 'Sim, porém, preconizava o cumprimento do lícito, sem o acatar, e a abstenção do ilícito, cometendo-o.'" (Mutaffac alaih)

٢٥- باب الأمر بأداء الأمانة

CAPÍTULO 25

A RESTITUIÇÃO DOS DEPÓSITOS CONFIADOS

قَال اللّه تَعَالَى: { إِن اللّه يَأْمُرُكُم أَن تُؤَدُّوا الأَمَانَات إِلَى أَهْلِهَا } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Deus manda restituir o confiado ao seu dono; quando julgardes vossos semelhantes, fazei-o com equidade. Quão excelente é isso a que Deus vos exorta! Ele é Oniouvinte, Onividente**" (Alcorão Sagrado, 4:58)

وَقَال تَعَالَى: { إِنَّا عَرَضْنَا الأَمَانَة عَلَى الْسَّمَاوَات وَالأَرْض وَالْجِبَال فَأَبَيْن أَن يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْن مِنْهَا وَحَمَلَهَا الإِنْسَانُ؛ إِنَّه كَان ظَلُوْمَا جَهُوْلا }.

Deus, louvado seja, disse também:
"**Por certo que apresentamos a Responsabilidade aos céus, à terra e às montanhas, que se negaram e temeram recebê-lo; porém, o homem se encarregou disso, mas provou ser um tirano e insipiente**" Alcorão Sagrado, 33:72).

١٩٩- عن أَبي هريرة ، رضي الله عنه ، أن رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « آيَةُ المُنَافِقِ ثَلاثٌ: إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ ، وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ ، وإِذَا آؤْتُمِنَ خَانَ » متفقٌ عليه. وفي رواية : « وَإِنْ صَامَ وَصَلَّى وزعَمَ أَنَّهُ مُسْلِمٌ » .

199. Abu Huraira R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Distingue-se o hipócrita por três características: quando conta algo, mente; quando promete, não cumpre; e quando confiam nele, trai." (Mutaffac alaih)

٢٠٠- وعن حُذيْفَة بنِ الْيمانِ ، رضي الله عنه ، قال: حدثنا رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، حَديثَيْن قَدْ رَأَيْتُ أَحدهُمَا ، وَأَنَا أَنْتظرُ الآخَرَ : حدَّثَنا أَنَّ الأَمَانَة نَزلتْ في جَذْرِ قُلُوبِ الرِّجَالِ ، ثُمَّ نَزَلَ الْقُرآنُ فَعلموا مِنَ الْقُرْآن ، وَعلِمُوا مِنَ السُّنَّةِ ، ثُمَّ حَدَّثنا عَنْ رَفْعِ الأَمانَةِ فَقال: «يَنَامُ الرَّجل النَّوْمةَ فَتُقبضُ الأَمَانَةُ مِنْ قَلْبِهِ ، فَيظلُّ أَثَرُهَا مِثْلَ الْوَكْتِ ، ثُمَّ ينامُ النَّوْمَةَ فَتُقبضُ الأَمَانَةُ مِنْ قَلْبِهِ ، فَيظَلُّ أَثَرُهَا مِثْل أثرِ الْمَجْلِ ، كجَمْرٍ دَحْرجْتَهُ عَلَى رِجْلكَ ، فَنفطَ فتَراه مُنْتبراً وَلَيْسَ فِيهِ شَيءٌ » ثُمَّ أَخذَ حَصَاةً فَدَحْرجَهَا عَلَى رِجْلِهِ ، فَيُصْبحُ النَّاسُ يَتبايَعونَ ، فَلا يَكادُ أَحَدٌ يُؤدِّي الأَمَانَةَ حَتَّى يُقَالَ : إِنَّ في بَنِي فَلانٍ رَجُلاً أَمِيناً ، حَتَّى يُقَالَ لِلَّرجلِ : مَا أَجْلدهُ مَا أَظْرَفهُ ، مَا أَعْقلَهُ ، وَمَا في قلْبِهِ مِثْقَالُ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلِ مِنْ إِيمانٍ. وَلَقَدْ أَتَى عَلَيَّ زَمَانٌ وَمَا أُبَالِي أَيُّكُمْ بايعْتُ ، لَئِنْ كَانَ مُسْلماً ليردُنَّهُ عَليَّ دِينُه ، ولَئِنْ كَانَ نَصْرانياً أَوْ يَهُودِيًّا لَيُرُدنَّهُ عَلَيَّ سَاعِيه ، وأَمَّا الْيَوْمَ فَما كُنْتُ أُبايِعُ مِنْكمْ إِلاَّ فُلاناً وَفلاناً » متفقٌ عليه .

200. Huzaifa Ibn al Yaman (R) diz: "O Profeta (S) nos contou duas coisas, uma das quais eu já vi (tornar-se realidade); quanto à outra, estou esperando que se materialize. O Profeta (S) nos informou que a confiabilidade estava imbuída nos corações dos indivíduos. Quando o Alcorão Sagrado foi revelado, eles (também) aprenderam isso, 'Aprenderam pela minha prática.' Então ele nos contou sobre o ser-nos tirada a confiança, no seguinte: o homem vai dormir e, ao levantar-se, verá que a sua confiabilidade desapareceu, deixando apenas uma sombra dela em seu coração; e quando ele for dormir o restante da confiança desaparecerá, deixando atrás de si uma pequena marca como uma bolha no coração, como aquela que adquirimos quando pisamos numa brasa; obtemos uma bolha que deixa a pele levantada, mas que é vazia por dentro. (Então o Profeta apanhou um pedregulho e começou a riscá-lo no seu pé.) Então; os indivíduos levantam-se pela manhã e prosseguem no ato rotineiro de comprar e vender, mas nenhum deles será o homem que se irá desfazer da sua confiança, tanto é assim, que lhe será dito: 'Há apenas uma pessoa confiável em tal e tal tribo.' (O contrário) será dito do homem que for bem versado nos negócios terrenos: 'Quão esperto, bem apessoado e inteligente ele é', embora lhe falte um grão de fé." O Huzaifa (R) continua: "Tempo houve em que eu não me importava com quem fazia negócios, pois acontecia que eram todos muçulmanos, e sua fé era suficiente garantia, e, se fosse judeu ou cristão, seu guardião (certamente) era suficiente garantia. Hoje não faço negócios, a não ser com fulano." (Mutaffac alaih)

٢٠١- وعن حُذَيْفَةَ ، وَأَبي هريرة ، رضي الله عنهما، قالا : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «يَجْمعُ الله ، تَبارك وَتَعَالَى ، النَّاسَ فَيُقُومُ الْمُؤمِنُونَ حَتَّى تَزْلفَ لَهُمُ الْجَنَّةُ ، فَيَأْتُونَ آدَمَ صلواتُ الله عَلَيْهِ ، فَيَقُولُون : يَا أَبَانَا اسْتفْتحْ لَنَا الْجَنَّةَ ، فَيقُولُ : وهَلْ أَخْرجكُمْ مِنْ الْجَنَّةِ إِلاَّ خَطِيئَةُ أَبِيكُمْ ، لَسْتُ بصاحبِ ذَلِكَ ، اذْهَبُوا إِلَى ابْنِي إبْراهِيمَ خَلِيل الله ، قَالَ: فَيأتُونَ إبْرَاهِيمَ، فيقُولُ إبْرَاهِيمُ : لَسْتُ بصَاحِبِ ذَلِك إِنَّمَا كُنْتُ خَلِيلاً مِنْ وَرَاءَ وراءَ ، اعْمَدُوا إِلَى مُوسَى الذي كَلَّمهُ الله تَكْلِيماً ، فَيَأْتُونَ مُوسَى ، فيقُولُ : لسْتُ بِصَاحِب ذلكَ، اذْهَبُوا إِلَى عِيسى كَلِمَةِ الله ورُوحِهِ فَيقُولُ عيسَى : لَسْتُ بِصَاحِبِ ذلكَ. فَيَأْتُونَ مُحَمَّداً صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَيَقُومُ فَيُؤْذَنُ لَهُ ، وَتُرْسَلُ الأَمانَةُ والرَّحِمُ فَيَقُومَان جنْبَتَي الصراطِ يَمِيناً وشِمالاً ، فيَمُرُّ أَوَّلُكُمْ كَالْبَرْقِ » قُلْتُ : بأَبِي وَأُمِّي ، أَيُّ شَيءٍ كَمَرِّ الْبَرْقِ ؟ قال : « أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ يمُرُّ ويَرْجعُ في طَرْفَةِ عَيْنٍ ؟ ثُمَّ كَمَرِّ الريحِ ثُمَّ كَمرِّ الطَّيْرِ ؟ وَأَشَدُّ الرِّجالِ تَجْرِي بهِمْ أَعْمَالُهُمْ ، ونَبيُّكُمْ قَائِمٌ عَلَى الصرّاطِ يَقُولُ : رَبِّ سَلِّمْ ، حَتَّى تَعْجِزَ أَعْمَالُ الْعَبَادِ ، حَتَّى يَجيءَ الرَّجُلُ لا يَسْتَطِيعُ السَّيْرَ إلاَّ زَحْفاً ، وفِي حافَتَي الصرّاطِ كَلالِيبُ مُعَلَّقَةٌ مَأْمُورَةٌ بأَخْذِ مَنْ أُمِرَتْ بِهِ ، فَمَخْدُوشٌ نَاجٍ وَمُكَرْدَسٌ في النَّارِ » وَالَّذِي نَفْسُ أَبِي هُرَيْرَةَ بِيَدِهِ إِنَّ قَعْرَ جَهنَّم لَسبْعُونَ خَريفاً . رواه مسلم .

201. Huzaifa e Abu Huraira (R) relatam que o Profeta (S) disse: “No Dia do Julgamento Deus, o Glorificado e Exaltado, irá juntar toda a humanidade, sendo que fará com que os crentes fiquem perto do Paraíso. Primeiramente eles se aproximarão do profeta Adão (que as bênçãos estejam com ele), e lhe perguntarão: ‘Pai, por favor, abre a porta do Paraíso para nós!’ Ele responderá: ‘Foi a falta do vosso pai que causou a vossa expulsão do Paraíso! Sou incapaz de vos ajudar; ide ter com o meu filho, o profeta Abraão, o amigo de Deus!’ Então eles irão ter com o profeta Abraão, que lhes dirá: ‘Não é da minha competência fazer isso; a tarefa é muito dificultosa; eu era (simplesmente) o amigo de Deus. (Irá dizer isso, demonstrando humildade.) Ide ter com o profeta Moisés, com o qual Deus bem falou!’ Moisés lhes dirá: ‘Não sou competente para fazer isso; ide ter com Jesus, o verbo de Deus, e Seu espírito!’ Jesus também dirá: ‘Não sou adequado para esse serviço!’ Então eles virão para o Profeta Mohammad (S). Este se apresentará e Deus, Todo-Poderoso, permitir-lhe-á (interceder). A integridade e a misericórdia estarão presentes, e a direita e a esquerda ficarão de cada lado da Ponte de Sirat (a ponte sobre a qual todos terão de passar, no Dia do Julgamento). A primeira parte de vós passará como relâmpago sobre a ponte.” Huzaifa inquiriu: “(Que meus pais sejam sacrificados por ti) que quer isso dizer?” Ele disse: “Não notaste que o relâmpago brilha e desaparece num piscar d’olhos? Então o grupo seguinte irá passar sobre a ponte como o vento, e a terceira parte irá passar como uma revoada de pássaros, apressando-se como homens a correr; e essa diferença será de acordo com o mérito de seus feitos. Nessa hora, o vosso Profeta permanecerá de pé sobre a ponte, solicitado a misericórdia de Deus, e recitando: Ó Sustentador, mantém-nos salvos! mantém-nos salvos! Conforme o padrão das virtudes for caindo, a velocidade irá ser cada vez menor, até que virá um homem que não será capaz de andar, que virá arrastando-se com a ajuda das suas nádegas. Algumas mãos irão apertar ambos os lados da ponte. Esses apertões, com

a ordem de Deus, irão segurar aqueles que Ele quiser ajudar. Aquele que estiver meramente arranhado será redimido, e alguns serão arremessados no Inferno." O Abu Huraira disse: "Por Deus, em Cujas mãos está a vida de Abu Huraira, a profundeza do Inferno é igual à distância que poderia ser coberta numa viagem de setenta anos." (Musslim).

٢٠٢- وعن أَبِي خُبَيْبٍ بضم الخاءِ المعجمة عبد اللَّهِ بنِ الزُّبَيْرِ ، رضي اللَّه عنهما قال : لَمَّا وَقَفَ الزبَيْرُ يَوْمَ الْجَمَلِ دَعانِي فَقُمْتُ إِلَى جَنْبِهِ ، فَقَالَ : يَا بُنَيَّ إِنَّهُ لا يُقْتَلُ الْيَوْمَ إِلاَّ ظَالِمٌ أَوْ مَظْلُومٌ ، وإِنِّي لاأُرَانِي إِلاَّ سَأُقْتَلُ الْيَومَ مَظْلُوماً، وَإِنَّ مِنْ أَكْبَرِ هَمِّي لَدَيْنِي أَفَتَرَى دَيْنَنَا يُبْقى مِنْ مالنا شَيْئاً ؟ ثُمَّ قَالَ : بعْ مَالَنَا واقْضِ دَيْنِي ، وَأَوْصَى بالثُّلُثِ ، وَثُلُثِهُ لبنيه ، يَعْنِي لبَنِي عَبْدِ اللَّه بن الزبير ثُلُثُ الثُّلُث . قَالَ : فَإِن فَضلِ مِنْ مالِنَا بعْدَ قَضَاءِ الدَّيْنِ شَيءٌ فثُلُثُهُ لِبَنِيك ، قَالَ هِشَامٌ : وكان وَلَدُ عَبْدِ اللَّهِ قَدْ ورأى بَعْضَ بَني الزبَيْرِ حُبيبٍ وَعَبَّادٍ ، وَلَهُ يَوْمَئذٍ تَسْعَةُ بَنين وتِسعُ بَنَاتٍ . قَالَ عَبْدُ اللَّه : فَجَعَل يُوصِيني بديْنِهِ وَيَقُول : يَا بُنَيَّ إِنْ عَجزْتَ عنْ شَيءٍ مِنْهُ فَاسْتَعِنْ عَلَيْهِ بمَوْلايَ . قَالَ : فَوَاللَّهِ مَا دَريْتُ ما أرادَ حَتَّى قُلْتُ يَا أَبَتِ مَنْ مَوْلاَكَ ؟ قَالَ : اللَّه . قال : فَواللَّهِ مَا وَقَعْتُ فِي كُرْبَةٍ مِنْ دَيْنِهِ إِلاَّ قُلْتُ: يَا مَوْلَى الزبَيْرِ اقض عَنْهُ دَيْنَهُ ، فَيَقْضِيَهُ. قَالَ : فَقُتِلَ الزُّبَيْرُ وَلَمْ يَدَعْ دِينَاراً وَلاَ دِرْهَماً إِلاَّ أَرَضِينَ ، مِنْهَا الْغَابَةُ وَإِحْدَى عَشَرَةَ داراً بالْمَدِينَةِ . ودارَيْن بالْبَصْرَةِ ، وَدَارَاً بالْكُوفَة وَدَاراً بِمِصْرَ . قال : وَإِنَّمَا كَانَ دَيْنُهُ الذي كَانَ عَلَيْهِ أَنَّ الرَّجُلَ يَأْتيهِ بِالمالِ ، فَيَسْتَودِعُهُ إِيَّاهُ ، فَيَقُولُ الزُّبيْرُ: لا وَلَكنْ هُوَ سَلَفٌ إِنِّي أَخْشَى عَلَيْهِ الضَّيْعَةَ . وَمَا وِلِي إِمَارَةً قَطُّ وَلا جِبَايةً ولا خَراجاً ولا شَيْئاً إِلاَّ أَنْ يَكُونَ فِي غَزْوٍ مَعَ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، أَوْ مَعَ أَبِي بَكْر وَعُمَرَ وَعُثْمَانَ رضي اللَّه عنهم ، قَالَ عَبْدُ اللَّه : فَحَسَبْتُ مَا كَانَ عَلَيْهِ مِنَ الدَّيْنِ فَوَجَدْتُهُ أَلْفَيْ أَلْفٍ وَمائَتَيْ أَلْفٍ، فَلَقِيَ حَكِيمُ بْنُ حِزَامٍ عَبدَ اللَّهِ بْن الزُّبَيْرِ فَقَالَ : يَا ابْنَ أَخِي كَمْ عَلَى أَخِي مِنَ الدَّيْنِ ؟ فَكَتَمْتُهُ وَقُلْتُ : مِائَةُ أَلْفٍ . فَقَالَ: حَكيمٌ : وَاللَّه مَا أَرى أَمْوَالَكُمْ تَسعُ هَذِهِ ، فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ : أَرَأَيْتُكَ إِنْ كَانَتْ أَلْفَي أَلْفٍ؟ وَمِائَتَيْ أَلْفٍ ؟ قَالَ : مَا أَرَاكُمْ تُطِيقُونَ هَذَا ، فَإِنْ عَجزْتُمْ عَنْ شَيْء مِنْهُ فَاسْتَعِينُوا بِي . قَالَ : وكَانَ الزُّبَيْرُ قدِ اشْتَرَى الْغَابَةَ بِسَبْعِينَ ومِائَة أَلْف، فَبَاعَهَا عَبْدُ اللَّهِ بِأَلْف ألفٍ وسِتِّمِائَةِ أَلْفَ ، ثُمَّ قَامَ فَقَالَ : مَنْ كَانَ لَهُ عَلَى الزُّبَيْرِ شَيْء فَلْيُوافِنَا بِالْغَابَةِ ، فأَتَاهُ عبْدُ اللَّهِ بْنُ جعفر ، وكَانَ لَهُ عَلَى الزُّبَيْرِ أَرْبعُمِائةِ أَلْفٍ ، فَقَالَ لعَبْدِ اللَّه : إِنْ شِئْتُمْ تَرَكْتُهَا لَكُمْ ؟ قَالَ عَبْدُ اللَّه : لا، قال فَإِنْ شِئْتُمْ جعَلْتُمُوهَا فِيمَا تُؤخِّرُونَ إِنْ أَخَّرْتُمْ ، فقال عَبْدُ اللَّه : لا ، قال : فَاقْطَعُوا لِي قِطْعَةً ، قال عبْدُ اللَّه : لَكَ مِنْ هاهُنا إِلَى هاهُنَا. فَبَاعَ عَبْدُ اللَّهِ مِنْهَا فَقَضَى عَنْهُ دَيْنَه ، وَوَفَّاهُ وَبَقِيَ منْهَا أَرْبَعةُ أَسْهُمٍ وَنِصْفٌ ،

فَقَدم عَلَى مُعَاوِيَةَ وَعِنْدَهُ عَمْرُو بْنُ عُثْمَانَ ، وَالْمُنْذِرُ بْنُ الزُّبَيْرِ، وَابْن زَمْعَةَ . فقال لَهُ مُعَاوِيَةُ : كَمْ قَوَّمَتِ الْغَابَةُ ؟ قال : كُلُّ سَهْمٍ بِمائَةِ أَلْفٍ قال: كَمْ بَقِي مِنْهَا ؟ قال : أَرْبَعَةُ أَسْهُمٍ ونِصْفٌ ، فقال الْمُنْذرُ بْنُ الزَّبَيْرِ : قَدْ أَخَذْتُ مِنْهَا سَهْماً بِمائَةِ أَلْفٍ، وقال عَمْرُو بنُ عُثْمان : قَدْ أَخَذْتُ مِنْهَا سَهْماً بِمِائَةِ أَلْفٍ . وقال ابْن زمْعَةَ : قَدْ أَخَذْتُ مِنها سَهْماً بِمِائَةِ أَلْفٍ ، فَقَالَ مُعَاوِيةُ : كَمْ بَقِيَ مِنْهَا؟ قال : سَهْمٌ ونصْفُ سَهْمٍ ، قَالَ : قَدْ أَخَذْتُهُ بِخَمسينَ ومائَةِ ألف . قَالَ : وبَاعَ عَبْدُ اللَّه بْنُ جَعْفَرٍ نصِيبَهُ مِنْ مُعَاوِيَةَ بسِتِّمِائَةِ أَلْفٍ. فَلَمَّا فَرغَ ابنُ الزُّبَيْرِ مِنْ قَضاءِ دَيْنِهِ قَالَ بَنُو الزُّبَيْرِ : اقْسِمْ بَيْنَنَا مِيراثَنَا . قَالَ : وَاللَّهِ لا أَقْسِمُ بيْنَكُمْ حَتَّى أُنَادِيَ بالموسم أَرْبَع سِنِين : أَلا مَنْ كان لَهُ عَلَى الزُّبَيَّرِ دَيْنٌ فَلْيَأْتِنَا فَلْنَقْضِهِ . فَجَعَلَ كُلُّ سَنَةٍ يُنَادِي في الْمَوسمِ ، فَلَمَّا مَضى أَرْبَعُ سِنينَ قَسم بَيْنَهُمْ ودَفَعَ الثُلث وكَان للزُّبَيْرِ أَرْبَعُ نِسْوةٍ ، فَأَصاب كُلَّ امْرَأَةٍ أَلْفُ أَلْفٍ ومِائَتَا أَلْفٍ ، فَجَمِيعُ مَالِهِ خَمْسُونَ أَلْف أَلْفٍ ومِائَتَا أَلْف. رواه البخاري .

202. Abu Khubaib Abdullah Ibn Zubair (R) relatou: “Quando (no mês de Jamadi al Auwal do ano 36 H.) o Zubair estava indo lutar na batalha de Jamal (Camelo), mandou-me chamar, eu fui, e fiquei ao seu lado. Disse-me: ‘Meu filho, tanto o agressor como o agredido serão mortos hoje. Estou certo de que eu serei morto como o agredido. Estou muito preocupado com a disposição dos bens. Achas tu que irá sobrar algo da minha propriedade após o pagamento das dívidas? Meu filho, paga as minhas dívidas após a venda da minha propriedade. Se sobrar algo depois do desencargo das minhas dívidas, deixo em herança um terço. Um terço dela, ou seja, um nono dela (total sobrado) será enviado para os filhos de Abdullah Ibn Zubair. Depois, se algo mais sobrar, um terço dessa sobra será para os teus filhos (de Abdullah). O Hicham diz que alguns filhos do Abdullah eram da mesma idade dos de Khubaib e Abbad, os filhos de Zubair – e ele tinha nove filhos e nove filhas.’ Ele seguiu me instruindo acerca da disposição dos seus bens, e disse: ‘Meu filho, se achares qualquer dificuldade em te desfazeres das minhas dívidas, procura recursos junto ao meu aliado, e implora a sua ajuda! Não compreendi muito bem o que ele quis dizer por ‘meu aliado’, e perguntei: Pai, quem é o teu meu aliado? Ele respondeu: ‘Deus!’ Assim, sempre que me via encarando uma dificuldade em me desfazer das suas dívidas, eu suplicava: Ó Meu aliado de Zubair, dispensa a dívida dele!, e Ele a dispensava. O Zubair foi martirizado. Não deixou dirham e dinar (dinheiro) algum, mas deixou algumas terras, uma delas em Ghába, onze casas em Madina, duas em Basra, uma em Kufa e uma no Egito. A causa do seu endividamento era que se uma pessoa fosse ter com ele, pedindo-lhe que guardasse algo seu como custódia a ele, o Zubair (R) não concordava em aceitar aquilo como custódia, achando que poderia ficar perdido, mas tomava-o como um empréstimo. Ele jamais aceitou um posto de autoridade ou de cobrador de impostos. Ele teve o privilégio de ter participado no *jihad* com o Profeta (S), Abu Bakr, Ômar e Osman (ter adquirido a sua partilha nos despojos). “Eu preparei um inventário das suas dívidas, que chegaram a dois milhões e duzentos mil. O Hakim Ibn Hizam me encontrou e perguntou: ‘Ó sobrinho, quanto é o montante de dívidas do meu irmão?’ Ocultando os negócios das terras, eu disse: Cem mil! O Hakim disse: ‘Não creio que os teus rendimentos irão cobrir tanto!’ Eu disse: Que acharias se a quantia fosse de dois milhões e duzentos mil? Ele disse: ‘Acharia que isso não estaria dentro da tua

capacidade, que serias incapaz de te desincumbires de qualquer parte dela, se não pedisses a minha ajuda!' "O Zubair (R) adquiriu a terra, em Ghába, por cento e setenta mil. O Abdullah vendeu-a por um milhão e seiscentos mil, e mais tarde anunciou que quem tivesse uma reivindicação quanto ao Zubair (R), que comparecesse e se encontrasse com ele em Ghába. O Abdullah Ibn Jaafar foi até ele, e disse: 'O Zubair me devia quatrocentos mil, mas abrirei mão da dívida, se quiseres.' O Abdullah disse: 'Não, não quero que ela seja eliminada.' O Ibn Jaafar disse: 'Então quando quiseres, estou preparado para adiar o recebimento.' O Abdullah disse: 'Não, não quero nem mesmo isso.' O Ibn Jaafar disse: 'Então demarca um pedaço de terra para mim!' Assim, o Abdullah demarcou um pedaço para ele. Desse modo, o Abdullah pagou a dívida do seu pai por meio de vender as suas terras. Após ao pagamento da dívida do seu pai, ainda restava um lote de terra que media quatro lotes e meio. Depois disso, o Abdullah visitou o Muawiya, que tinha com ele, ao tempo, o Amr Ibn Osman, o Munzir Ibn Zubair e o Ibn Zum'a. O Muawiya perguntou para o Abdullah (R) que preço ele havia estipulado para a terra de Ghába. Ele respondeu que se tratava de cem mil por uma parte dela. O Muawiya quis saber quanto da terra havia sido deixado. O Abdullah disse que eram quatro lotes e meio. O Munzir Ibn Zubair disse: 'Pegarei um sahm por cem mil.' o Amr Ibn Osman disse: 'Eu também gostaria de pegar um sahm por cem mil!' O Ibn Zum'a disse: 'Eu também pegarei um sahm por cem mil.' Então o Muawiya perguntou: 'Quanto da terra restou agora?' O Abdullah disse: 'Resta um sahm e meio.' O Muawiya consegui o lote de terra por cento e cinquenta mil. Mais tarde, o Abdullah Ibn Jaafar vendeu o seu quinhão da terra para o Muawiya por seiscentos mil." (Bukhári).

O total da riqueza dos Azzubair era de cinquenta milhões e duzentos mil.

٢٦- باب تحريم الظلم والأمر بردِّ المظالم

CAPÍTULO 26

A PROIBIÇÃO DA CRUELDADE E DA INJUSTIÇA, E A ORDEM DA SUA ERRADICAÇÃO

قَال اللّٰه تَعَالَى: { مَا لِلْظَّالِمِيْن مِن حَمِيْم وَلا شَفِيْع يُطَاع } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Os iníquos não terão amigos íntimos, nem intercessores que possam obedecer**" (Alcorão Sagrado, 40:18).

وَقَال تَعَالَى: { وَمَا لِلْظَّالِمِيْن مِن نَّصِيْر } .

Deus, louvado seja, disse também:
"**Os iníquos não terão nenhum protetor**" (Alcorão Sagrado, l202:71).

٢٠٣- وعن جابر رضي الله عنه أَن رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « اتَّقُوا الظُّلْمَ فَإِنَّ الظُّلْمَ ظُلُمَاتٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ، واتَّقُوا الشُّحَّ فَإِنَّ الشُّحَّ أَهْلَكَ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ ، حملَهُمْ على أَنْ سفَكُوا دِماءَهُمْ واسْتَحلُّوا مَحارِمَهُمْ » رواه مسلم .

203. Jáber (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Evitai serdes injustos, pois a injustiça se transformará, no Dia do Juízo, em trevas. E evitai a avareza, pois ela levou os povos anteriores vós à perdição: fê-los derramar, injustamente, o seu próprio sangue e violar as suas sagradas leis.” (Musslim)

٢٠٤- وعن أَبِي هريرة رضي الله عنه أَن رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لَتُؤَدُّنَّ الْحُقُوقَ إِلَى أَهْلِهَا يَوْمَ الْقيامَةِ حَتَّى يُقَادَ للشَّاةِ الْجَلْحَاء مِنَ الشَّاةِ الْقَرْنَاء » رواه مسلم .

204. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Definitivamente, Deus fará viger a instituição de todas as coisas devidas àqueles afeitos a recebê-las no Dia do Julgamento; até a malfeitoria a uma cabra sem chifre, feita por uma cabra chifruda, será levada em conta” (Musslim).

٢٠٥- وعن ابن عمر رضي الله عنهما قال : كُنَّا نَتحدَّثُ عَنْ حَجَّةِ الْوَدَاعِ ، وَالنَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بَيْن أَظْهُرِنَا ، وَلاَ نَدْرِي مَا حَجَّةُ الْوداع ، حَتَّى حمِدَ الله رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وَأَثْنَى عَلَيْهِ ثُمَّ ذَكَر الْمسِيحَ الدَّجَالَ فَأَطْنَبَ فِي ذِكْرِهِ ، وَقَالَ : « ما بَعَثَ الله مِنْ نَبِيٍّ إلاَّ أَنْذَرَهُ أُمَّتهُ : أَنْذَرَهُ نوحٌ وَالنَّبِيُّون مِنْ بَعْدِهِ ، وَإِنَّهُ إنْ يَخْرُجْ فِيكُمْ فما خفِيَ عَلَيْكُمْ مِنْ شَأْنِهِ فَلَيْسَ يَخْفِي عَلَيْكُمْ، إِنَّ رَبَّكُمْ لَيس بأَعْوَرَ ، وَإِنَّهُ أَعورُ عَيْن الْيُمْنَى ، كَأَنَّ عيْنَهُ عِنبَةٌ طَافِيَةٌ . ألا إن الله حرَّم علَيْكُمْ دِمَاءَكُمْ وَأَمْوالكُمْ ، كَحُرْمَةِ يوْمكُمْ هذا ، في بلدِكُمْ هذا ، في شَهْرِكُم هذا ألاَ هل بلَّغْتُ ؟ » قَالُوا : نَعَمْ ، قال : « اللَّهُمَّ اشْهَدْ ثَلاثاً ويْلَكُمْ أَوْ : ويحكُمْ ، انظُرُوا: لا ترْجِعُوا بَعْدِي كُفَّاراً يضْرِبُ بَعْضُكُمْ رِقَابَ بَعْضٍ » رواه البخاري ، وروى مسلم بعضه .

205. Ibn Ômar (R) relatou: “Um dia, numa reunião na qual o Profeta (S) estava presente, estávamos discutindo sobre a Última Peregrinação, sem sabermos o que ela significava, até que o Profeta (S) teceu louvores a Deus, e demorou-se um pouco quanto ao papel do *massih al dajjal* (o anti-Cristo), e disse: ‘Todos os profetas enviados por Deus preveniram os seus seguidores acerca (da maldade) dele; mais tarde, o profeta Noé preveniu o seu povo, e assim fizeram os profetas que vieram depois dele. Se ele se levantar contra vós, as suas condições não vos serão ocultas. Bem sabeis que o vosso Senhor não é um Deus de um só olho, ao passo que o olho direito do Dajjal é defeituoso; seu olho é deformado, e parece uma uva inchada. Acautelai-vos, pois Deus vos proibiu derramardes o sangue uns dos outros, e surripiar-lhes os pertences; estes são sacrossantos como a sacrossanticidade deste (sagrado) dia, deste sagrado mês, neste sagrado lugar. Ficai em guarda! Será que vos não transmiti (e ensinei todas as ordens divinas)?’ Nós, os Companheiros, dissemos: ‘Sim!’ O Profeta (S) disse: ‘Ó Deus, sê minha testemunha!’, repetindo essas palavras por três vezes, e concluiu, dizendo: ‘Entendei bem que não devereis voltar à incredulidade quando eu não mais estiver (entre vós), e começar a derramar sangue entre vós outros’.” (Bukhári) (o Musslim também mencionou algumas partes).

٢٠٦- وعن عائشة رضي الله عنها أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال : ((مَنْ ظَلَمَ قِيدَ شِبْرٍ مِنَ الأَرْضِ طُوِّقَهُ منْ سَبْعِ أَرَضِينَ)) متفقٌ عليه .

206. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que usurpar o menor pedaço de terra, será punido por Deus, tendo ao redor de seu pescoço o equivalente a sete terras." (Mutaffac alaih)

٢٠٧- وعن أَبي موسى رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ اللَّه لَيُمْلِي لِلظَّالِمِ فَإِذَا أَخَذَهُ لَمْ يُفْلِتْهُ ، ثُمَّ قَرَأَ : { وَكَذَلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْقُرَى وَهِي ظَالِمَةٌ إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ شَدِيدٌ } .

207. Abu Mussa al Ach'ari (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Deus adia tomar qualquer ação contra o injusto; mas quando chegar a hora, não o deixará impune". Então ele recitou: "**E assim é o extermínio (vindo) do teu Senhor, que extermina as cidades por suas injustiças. O Seu extermínio é terrível, severíssimo**" (Alcorão Sagrado, 11:102). (Mutaffac alaih).

٢٠٨- وعن مُعاذٍ رضي الله عنه قال : بعَثَنِي رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : «إِنَّكَ تَأْتِي قوْماً مِنْ أَهْلِ الْكِتَاب ، فادْعُهُمْ إِلَى شَهَادة أَنْ لا إِلَهَ إِلاَّ اللَّه ، وأَنِّي رسول اللَّه فإِنْ هُمْ أَطاعُوا لِذَلِكَ ، فَأَعْلِمهُمْ أَنَّ اللَّه قَدِ افْترضَ علَيْهم خَمْسَ صَلَواتٍ في كُلِّ يومٍ وَلَيْلَةٍ ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لِذلكَ ، فَأَعلِمْهُمْ أَنَّ اللَّه قَدِ افْتَرَضَ عَلَيهِمْ صدَقَةً تُؤْخذُ مِنْ أَغنيائِهِمْ فَتُرَدُّ عَلَى فُقَرائهم ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لِذلكَ ، فَإِيَّاكَ وكَرائِمَ أَمْوالِهِم . واتَّقِ دعْوةَ الْمَظْلُومِ فَإِنَّهُ لَيْس بينها وبيْنَ اللَّه حِجَابٌ » متفقٌ عليه .

208. Moaz (R) relatou: "O Mensageiro de Deus (S) designou-me como seu delegado – no Iêmen –, e me disse: 'Tu te apresentarás a um povo que é seguidor das Sagradas Escrituras. Convida-os a prestarem testemunho de que não há outra divindade além de Deus, e que eu sou o Seu Mensageiro. Se o aceitarem, informa-os que Deus prescreveu o cumprimento de cinco orações diárias. Se o aceitarem, informa-os que Deus prescreveu uma caridade que será tomada dos ricos para ser distribuída entre os pobres. Se o aceitarem, não toques no que é valioso, de suas propriedades. Contudo, previne-te quanto às súplicas a Deus dos injustiçados, pois entre Deus essas súplicas não existe barreira alguma.'" (Mutaffac alaih)

٢٠٩- وعن أَبِي حُمَيْد عبْدِ الرَّحْمن بنِ سعدٍ السَّاعِدِيّ رضي اللَّه عنه قال : اسْتعْملَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَجُلاً مِن الأَزْدِ يُقَالُ لَهُ : ابْنُ اللُّتْبِيَّةِ عَلَى الصَّدقَةِ ، فَلَمَّا قَدِمَ قال : هَذَا لَكُمْ، وَهَذَا أُهدِيَ إِلَيَّ فَقَامَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم على الْمِنبرِ ، فَحمِدَ اللَّه وأَثْنَى عَلَيْهِ ، ثُمَّ

قال : « أَمَّا بعْدُ فَإِنِّي أَسْتعْمِلُ الرَّجُلَ مِنْكُمْ على الْعمَلِ مِمَّا ولاَّنِي الله ، فَيَأْتِي فَيَقُولُ: هَذَا لَكُمْ، وَهَذَا هَدِيَّةٌ أُهْدِيَت إِلَيَّ ، أَفَلا جلس في بيتِ أَبيهِ أَوْ أُمِّهِ حتَّى تأْتِيَهُ إِنْ كَانَ صادقاً، والله لا يأْخُذُ أَحدٌ مِنْكُمْ شَيْئاً بِغَيْرِ حقِّهِ إِلاَّ لَقِيَ الله تَعالَى ، يَحْمِلُهُ يَوْمَ الْقِيامَةِ، فَلا أَعْرِفَنَّ أَحداً مِنْكُمْ لَقِيَ الله يَحْمِلُ بعِيراً لَهُ رغَاءٌ ، أَوْ بَقرة لَهَا خُوارٌ ، أَوْ شاةً تيْعَرُ ثُمَّ رفَعَ يَديْهِ حتَّى رُؤِيَ بَياضُ إِبْطيْهِ فقال : « اللَّهُمَّ هَلْ بَلَّغْتُ » ثلاثاً ، متفقٌ عليه .

209. Abdul Rahman Ibn Saad (R) relatou que o Profeta (S) designou um homem da tribo Azd, chamado Ibn al Lutbiya, para coletar o *zacat*. Quando regressou a Madina, disse: "Isto é para vós, e isso me foi dado." Quando o Mensageiro de Deus (S) subiu ao púlpito, depois de louvar a Deus e Lhe dar graças, disse: "Eis que designei um homem, dentre vós, para cumprir com o trabalho que Deus me encarregou de realizar. Mas, ao voltar, disse: 'Isto é para vós, e isso me foi presenteado.' Por que não fica na casa do seu pai ou da sua mãe, e espera lá receber o seu presente, se é que diz a verdade? Por Deus, quem quer que seja, dentre vós, que tome algo sem que a isso tenha direito, encontrar-se-á levando aquilo que houver tomado, às costas, no Dia do Juízo Final. Não gostaria de conhecer ninguém entre vós que comparecesse ante Deus levando um camelo a grunhir, ou uma vaca a mugir, ou uma ovelha a balir!" E, levantando os braços até que pudéssemos ver a brancura das suas axilas, exclamou: "Ó Senhor, acaso pude eu cumprir com o propósito de fazer chegar a eles a Tua Mensagem?" e repetiu aquilo por três vezes. (Mutaffac alaih)

٢١٠- وعن أَبي هُرِيْرَةَ رضي الله عنه عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ كَانتْ عِنْدَه مَظْلمَةٌ لأَخِيهِ ، مِنْ عِرْضِهِ أَوْ مِنْ شَيْءٍ ، فَلْيتَحَلَّلْه منْه الْيوْمَ قَبْلَ أَنْ لا يكُونَ دِينَارٌ ولا دِرْهَمٌ ، إِنْ كَانَ لَهُ عَملٌ صَالحٌ أُخِذَ مِنْهُ بِقدْرِ مظْلمتِهِ ، وإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ حسَنَاتٌ أُخِذَ مِنْ سيِّئَاتِ صاحِبِهِ فَحُمِلَ عَلَيْهِ » رواه البخاري .

210. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que tenha cometido uma injustiça com relação a uma pessoa ou a qualquer outra coisa, deverá rogar-lhe, o quanto antes, que o perdoe, pois no Dia do Juízo de nada lhe valerá o ouro, nem a prata (para compensá-lo); porém, se tiver realizado boas obras, estas serão levadas em conta para lhe compensar a injustiça cometida; e, se não houver essas boas obras, serão tomadas as más obras cometidas por pessoa injustiçada, que servirão de carga para o injusto." (Bukhári)

٢١١- وعن عبد الله بن عَمْرو بن الْعاص رضي الله عنهما عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «الْمُسْلِمُ مَنْ سَلِمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسانِهِ ويَدِهِ ، والْمُهَاجِرُ مَنْ هَجَرَ ما نَهَى الله عَنْهُ » متفق عليه .

211. Abdullah Ibn Amr Ibn al 'As (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O verdadeiro muçulmano é aquele de cuja língua e de cujas mãos os outros muçulmanos

se encontram a salvo; e o verdadeiro *muhájir* (emigrante) é aquele que abandona o que Deus tem proibido.” (Mutaffac alaih)

٢١٢- وعنه رضي الله عنه قال : كَانَ عَلَى ثَقَل النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَجُلٌ يُقَالُ لَهُ كِرْكِرَةُ ، فَمَاتَ فقال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « هُوَ فِي النَّارِ » فَذَهَبُوا يَنْظُرُونَ إِلَيْهِ فوَجَدُوا عَبَاءَة قَدْ غَلَّهَا. رواه البخاري .

212. Abdullah Ibn Amr Ibn al ‘As (R) contou que um homem chamado Kirkira estava a cargo dos pertences pessoais do Profeta (S). Quando Kirkira morreu, o Mensageiro de Deus disse: “Estará no Inferno!” E o pessoal foi ver por quê. Eis que no lugar onde fora morto, encontraram uma túnica que aquele homem havia subtraído de entre os troféus de guerra. (Bukhari)

٢١٣- وعن أَبي بَكْرَةَ نُفَيْعِ بنِ الحارثِ رضيَ اللهُ عنهُ عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: «إِنَّ الزَّمَانَ قَدِ اسْتَدَارَ كَهَيْئَتِهِ يَوْمَ خَلَقَ اللهُ السَّمواتِ والأَرْضَ : السَّنةُ اثْنَا عَشَر شَهْراً ، مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرُم: ثَلاثٌ مُتَوَالِيَاتٌ : ذُو الْقعْدة وَذو الْحِجَّةِ ، والْمُحرَّمُ ، وَرجُب الذي بَيْنَ جُمادَي وَشَعْبَانَ ، أَيُّ شَهْرٍ هَذَا ؟ » قلْنَا : اللهُ ورسُولُهُ أَعْلَم ، فَسكَتَ حَتَّى ظنَنَّا أَنَّهُ سَيُسمِّيهِ بِغَيْرِ اسْمِهِ ، قال : أَلَيْس ذَا الْحِجَّةِ ؟ قُلْنَا : بلَى: قال : « فأَيُّ بلَدٍ هَذَا ؟ » قُلْنَا: اللهُ وَرسُولُهُ أَعلمُ، فَسكَتَ حتَّى ظَنَنَّا أَنَّهُ سيُسمِّيهِ بغَيْر اسْمِهِ . قال : « أَلَيْسَ الْبلْدةَ الحرمَ ؟ » قُلْنا : بلَى . قال: « فَأَيُّ يَومٍ هذَا ؟ » قُلْنَا : اللهُ ورسُولُهُ أَعْلمُ ، فَسكَتَ حَتَّى ظَنَنَّا أَنَّه سيُسمِّيهِ بِغيْر اسمِهِ. قال: « أَلَيْسَ يَوْمَ النَّحْر ؟ » قُلْنَا : بَلَى . قال : « فإِنَّ دِماءَكُمْ وَأَمْوَالَكُمْ وأَعْراضَكُمْ عَلَيْكُمْ حرَامٌ ، كَحُرْمَةِ يَوْمِكُمْ هَذَا فِي بَلَدِكُمْ هَذا فِي شَهْرِكم هَذَا ، وَسَتَلْقَوْن ربَّكُم فَيَسْأَلُكُمْ عَنْ أَعْمَالِكُمْ ، أَلا فَلا تَرْجِعُوا بَعْدِي كُفَّاراً يضْرِبُ بَعْضُكُمْ رِقَابَ بَعْضٍ ، أَلاَ لِيُبلِّغِ الشَّاهِدُ الْغَائِبَ، فلَعلَّ بعْض من يبْلغُه أَنْ يَكُونَ أَوْعَى لَه مِن بَعْضِ مَنْ سَمِعه » ثُمَّ قال : « أَلا هَلْ بَلَّغْتُ ، أَلا هَلْ بلَّغْتُ ؟ » قُلْنا : نَعَمْ ، قال : « اللَّهُمْ اشْهدْ » متفقٌ عليه .

213. Abu Bakr Nufai Ibn Haris relatou: “O Profeta (S) disse: ‘O tempo está a passar do mesmo modo como no dia em que Deus fez o universo. Um ano compreende doze meses, quatro dos quais são sagrados, três em sucessão: Zul Qu’ida, Zul Hijja e Muharram, sendo Rajab o mês mais sagrado da tribo Muzar, o qual cai entre Jumada e Cha’ban.’ Ele perguntou: ‘Que mês é este?’ Nós dissemos: Deus e Seu Mensageiro sabem melhor!,Ouvindo aquilo, ele se manteve em silêncio por um tempo, e nós pensamos que ele fosse dar um novo nome para aquele mês. Então ele perguntou: ‘Será que não é Zul Hijja?’ Dissemos: Sim, é! Então ele perguntou: ‘Qual é o nome desta cidade?’ Respondemos: Deus e o Seu Profeta sabem melhor! Ele fez uma pausa por uns instantes, e nós pensamos que ele fosse dar a ela um novo nome. Então ele disse: ‘Não é

esta uma cidade sagrada?' Respondemos: Certamente que é! Depois ele perguntou: 'Que dia é hoje?' Dissemos: Deus e Seu Mensageiro sabem melhor!" Novamente ele fez uma pausa um pouco demorada, e nós pensamos que ele fosse dar ao dia um novo nome. Então ele perguntou: 'Será que não é o Dia do Sacrifício?'Dissemos sim. Então ele disse: 'Vosso sangue, vossos pertences e vossa honra são sagrados, tanto para uns como para outros, como sagrada é esta cidade, como sagrado é este dia, este mês. Não está longe o dia em que ireis estar face a face com Deus, e Ele vos chamará para prestardes contas das vossas ações neste mundo. Portanto, tomai cuidado para não vos tornardes incrédulos, quando eu não mais existir, matando-vos uns aos outros. Que aqueles que estão presentes transmitam esta mensagem àqueles que estão ausentes, porque aqueles que receberem esta mensagem indiretamente talvez se entendam com ela melhor do que aqueles que a ouviram diretamente.' Então ele perguntou por duas vezes: 'Será que vos comuniquei (a ordem de Deus)?' Dissemos: Sim, Senhor! Então ele disse: 'Ó Deus, sê Tu Testemunha'" (Mutaffac alaih)

٢١٤- وعن أَبي أُمَامةَ إِيَاسِ بنِ ثَعْلَبَةَ الْحَارِثِيّ رضي الله عنه أَن رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: « مَنِ اقْتَطَعَ حَقَّ امْرِيءٍ مُسْلِمٍ بيَمِينِهِ فَقَدْ أَوْجَبَ الله لَه النَّارَ ، وَحَرَّمَ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ » فقال رجُلٌ : وإِنْ كَانَ شَيْئاً يسِيراً يا رسولَ الله ؟ فقال : « وإِنْ قَضِيباً مِنْ أَرَاكٍ » رواه مسلم .

214. Iyas Ibn Sa'laba Al Hárisi relatou que o Profeta (S) disse: "Deus decretou o Fogo do Inferno para a pessoa que usurpa a propriedade do muçulmano por intermédio de falsos juramentos, proibindo-lhe a entrada no Paraíso." (Musslim) Um homem preguntou: 'Mesmo que seja uma coisa insignificante?' Ele respondeu: 'Sim, mesmo se for um siwak.'

٢١٥- وعن عَدِي بن عُمَيْرَةَ رضي الله عنه قال : سَمِعْتُ رسولَ الله يَقُول : « مَن اسْتَعْمَلْنَاهُ مِنْكُمْ عَلَى عَمَل ، فَكَتَمَنَا مِخْيَطاً فَمَا فَوْقَهُ ، كَانَ غُلُولا يَأْتِي بِهِ يوْم الْقِيامَةِ » فقَام إِلَيْهِ رجُلٌ أَسْودُ مِنَ الأَنْصَارِ ، كأَنِّي أَنْظرُ إِلَيْهِ ، فقال : يا رسول الله اقْبل عني عملَكَ قال: « ومالكَ ؟» قال : سَمِعْتُك تقُول كَذَا وَكَذَا ، قال : « وَأَنَا أَقُولُهُ الآن : من اسْتعْملْنَاهُ عَلَى عملٍ فلْيجِيء بقَلِيلِهِ وَكِثيرِه ، فمَا أُوتِي مِنْهُ أَخَذَ ومَا نُهِيَ عَنْهُ انْتَهَى » رواه مسلم .

215. Adi Ibn 'Umaira (R) relatou: "Ouvi o Profeta (S) dizer: 'Quando eu nomear um de vós para algum cargo, se ele ocultar de mim nem que seja uma agulha ou algo menos importante que isso, esse ato será tido como apropriação indébita; ele terá que apresentar tal coisa, no Dia do Julgamento.' Nisso, um Ansar de cor escura se postou perante o Profeta (S) – é como se eu o estivesse vendo –, e disse: 'Ó Mensageiro de Deus, por favor, livra-me do encargo que me foi designado!' O Profeta (S) perguntou ao dito homem qual era o problema, e o homem disse: 'Acabei de ouvir-te dizer essa coisa...' O Profeta (S) disse: 'Mais uma vez eu digo que a pessoa que eu apontar para qualquer cargo público) deverá prestar contas plenas do seu encargo, por mais insignificante que seja. O que lhe for permitido receber, e o que lhe for designado, deverá evitar.'" (Musslim).

٢١٦- وعن عمر بن الخطاب رضي اللَّهُ عنه قال : لما كان يوْمُ خيْبرَ أَقْبل نَفرٌ مِنْ أَصْحابِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقَالُوا : فُلانٌ شَهِيدٌ ، وفُلانٌ شهِيدٌ ، حتَّى مَرُّوا علَى رَجُلٍ فقالوا : فلانٌ شهِيد . فقال النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « كلاَّ إِنِّي رَأَيْتُهُ فِي النَّارِ فِي بُرْدَةٍ غَلَّها أَوْ عبَاءَةٍ » رواه مسلم .

216. Ômar Ibn al Khattab (R) narrou que durante a campanha de Khaibar, alguns dos companheiros do Profeta (S) chegaram a ele dizendo: "Fulano é um mártir, e beltrano também." Até que passaram perto do corpo sem vida de um homem; e disseram: "Este é também um mártir." Então o Profeta disse: "Não, porque o vi no Inferno, por causa de ter subtraído uma túnica de entre os troféus de guerra." (Musslim)

٢١٧- وعن أَبي قَتَادَةَ الْحارثِ بنِ ربعي رضي اللَّه عنه عن رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنَّهُ قَام فِيهِمْ، فذَكَرَ لَهُمْ أَنَّ الْجِهادَ فِي سبِيلِ اللَّه ، وَالإِيمانَ بِاللَّه أَفْضلُ الأَعْمالِ، فَقَامَ رَجلٌ فقال: يا رسول اللَّه أَرَأَيْت إِنْ قُتِلْتُ فِي سَبِيلِ اللَّه ، تُكَفِّرُ عنِي خَطَايَايَ؟ فقال لَهُ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « نعَمْ إِنْ قُتِلْتَ فِي سَبِيلِ اللَّه وأَنْتَ صَابر مُحْتَسِبٌ ، مُقْبِلٌ غيْرَ مُدْبِرٍ » ثُمَّ قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « كيْف قُلْتَ ؟ » قال : أَرَأَيْتَ إِنْ قُتِلْتُ فِي سَبِيل اللَّه ، أَتُكَفرُ عني خَطَاياي ؟ فقال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «نَعمْ وأَنْت صابِرٌ مُحْتَسِبٌ ، مُقبِلٌ غَيْرَ مُدْبِرٍ ، إِلاَّ الدَّيْن فَإِنَّ جِبْرِيلَ قال لِي ذلِكَ » رواه مسلم .

217. Abu Qatada Háris Ibn Ribi' relatou que o Profeta (S) se pôs de pé para fazer um sermão aos seus companheiros, e disse que a fé em Deus e o *jihad* em prol da Sua causa eram os mais elevados tipos de feitos virtuosos. De entre a audiência, um homem se levantou, e disse: "Ó Mensageiro de Deus, achas que se eu fosse morto no combate pela causa de Deus, meus pecados seriam expiados?" Ele respondeu: "Sim, se fosses morto combatendo pela causa de Deus, e fosses paciente e, se auto examinando, continuasses a marchar para frente, sem se retrair." Então o Profeta (S) pediu ao homem que repetisse o que havia dito. O homem repetiu: "Achas que se eu fosse morto no combate pela causa de Deus, meus pecados seriam remidos?" Ele respondeu: "Sim, se fosses morto enquanto estivesses firme, fosses paciente e, se auto examinando, marchasses para a frente, não retrocedendo e não fugindo. Contudo, tuas dívidas não seriam perdoadas. anjo Gabriel acabou de me informar quanto isso" (Musslim)

٢١٨- وعن أَبي هريرة رضي اللَّه عنه ، أَن رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «أَتَدْرُون من الْمُفْلِسُ ؟» قالُوا : الْمُفْلسُ فِينَا مَنْ لا دِرْهَمَ لَهُ وَلا مَتَاعَ . فقال : « إِنَّ الْمُفْلِسَ مِنْ أُمَّتِي مَنْ يَأْتِي يَوْمَ الْقيامةِ بِصَلاةٍ وَصِيَامٍ وزَكَاةٍ ، ويأْتِي وقَدْ شَتَمَ هذا ، وقذَف هذَا وَأَكَلَ مالَ هَذَا، وسفَكَ دَم هذَا ، وَضَرَبَ هذا ، فيُعْطَى هذَا مِنْ حسَنَاتِهِ ، وهَذا مِن حسَنَاتِهِ ، فَإِنْ فَنِيَتْ

حسناته قَبْلَ أَنْ يقْضِيَ مَا عَلَيْهِ ، أُخِذَ مِنْ خَطَايَاهُمْ فَطُرِحَتْ عليْه ، ثُمَّ طُرِح في النَّارِ» رواه مسلم .

218. Abu Huraira relatou que o Profeta (S) perguntou, certa vez, aos seus companheiros: "Sabeis quem é o falido?" Os Companheiros disseram que o pobre era o indivíduo que não possuía dinheiro ou propriedade. O Profeta (S) elucidou o ponto, dizendo: "Falido, dentre os meus seguidores, é aquele que embora compareça no Dia do Juízo Final com bons registros de *salat* (orações) e *saum* (jejum) e *zakat* (pagamento do tributo), também tenha prejudicado alguém, difamado outro, usurpado os bens de outro, tenha matado outro, ou batido em outro. Então, todas as pessoas agredidas receberão parte das boas ações do agressor; e quando as boas ações terminarem, antes de pagar as injustiças que havia cometido, os pecados e as faltas das pessoas agredidas serão transferidas para ele, que então será jogado no Fogo." (Musslim)

٢١٩- وعن أُمِّ سَلَمةَ رضي الله عنها ، أَن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِنَّمَا أَنَا بشَرٌ ، وَإِنَّكُمْ تَخْتَصِمُونَ إِلَيَّ ، وَلَعَلَّ بَعْضَكُمْ أَنْ يَكُونَ أَلْحَنَ بحُجَّتِهِ مِنْ بَعْض ، فأَقْضِي لَهُ بِنحْو ما أَسْمَعُ فَمَنْ قَضَيْتُ لَهُ بحَقِّ أَخِيهِ فَإِنَّمَا أَقْطَعُ لَهُ قِطْعَةً مِنَ النَّارِ » متفق عليه . «أَلْحَنَ » أَيْ : أَعْلَم .

219. Ummu salama (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Sou, além de tudo, um ser humano. Eis que trazeis as vossas disputas até a mim para eu as decidir. É possível que um dos disputantes seja bem versado na arte da argumentação e seja perito em apresentar o seu caso. De acordo com isso, eu decido o caso a seu favor. Mas, se eu decidir a favor de alguém, em detrimento do direito de seu irmão, estarei fornecendo-lhe um pedaço do Inferno. (Mutaffac alaih)

٢٢٠- وعن ابنِ عمرَ رضي الله عنهما قال قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَنْ يَزَالَ الْمُؤمِنُ فِي فُسْحَةٍ مِنْ دِينِهِ مَالَمْ يُصِبْ دَماً حَراماً » رواه البخاري .

220. Ibn Ômar (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O crente continuará desfrutando de uma margem de liberdade com respeito à sua religião, desde que não mate, ilegalmente, a ninguém." (Bukhari)

٢٢١- وعن خَوْلَةَ بِنْتِ عامِرٍ الأَنْصَارِيَّةِ ، وَهِيَ امْرَأَةُ حمْزَةَ رضي اللَّهُ عنه وعنها ، قالت : سمِعْتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « إِنَّ رِجَالاً يَتَخَوَّضُونَ فِي مالِ اللَّهِ بِغَيْرِ حَقٍّ فَلهُمُ النَّارُ يَوْمَ الْقِيَامةِ » رواه البخاري .

221. Khaula Bint Ameer (R), esposa do Hamza, tio do Profeta (S), disse ter ouvido o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Algumas pessoas estão malversando os fundos que pertencem a Deus (fundos públicos islâmicos). No Dia do Juízo, o seu destino será o Inferno." (Bukhári)

٢٧- باب تعظيم حُرمات المسلمين

وبيان حقوقهم والشفقة عليهم ورحمتهم

CAPÍTULO 27

O RESPEITO PELA DIGNIDADE DOS DIREITOS DOS MUÇULMANOS E A COMPAIXÃO PARA COM ELES

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَمَن يُعَظِّم حُرُمَات اللّٰه فَهُو خَيْر لَّه عِنْد رَبِّه } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Quanto àquele que enaltecer os ritos sagrados de Deus, (isso) será melhor para ele aos olhos de seu Senhor**" (Alcorão Sagrado, 22:30).

وَقَال تَعَالَى: { وَمَن يُعَظِّم شَعَائِر اللّٰه فَإِنَّهَا مِن تَقْوَى الْقُلُوْب } .

Deus, louvado seja, disse também:
"**Tal será. Contudo, quem enaltecer os símbolos de Deus, saiba que tal (enaltecimento) parte de quem possui piedade no coração**" (Alcorão Sagrado, 22:32).

وَقَال تَعَالَى: { وَاخْفِض جَنَاحَك لِلْمُؤْمِنِيْن } .

Deus, louvado seja, disse ainda:
"**E abaixa gentilmente a tua asa aos crentes**" Alcorão Sagrado, 15:88).

وَقَال تَعَالَى: { مَن قَتَل نَفْسَا تَغَيَّر نَفْس أَو فَسَاد فِي الأَرْض فَكَأَنَّمَا قَتَل النَّاس جَمِيْعَا، وَمَن أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاس جَمِيْعَا } .

Deus, louvado seja, disse mais:
"**Quem matar uma pessoa sem que esta tenha cometido homicídio ou semeado a corrupção na terra, será considerado como se tivesse assassinado toda a humanidade; quem a salvar, será reputado como se tivesse salvo toda a humanidade**" (Alcorão Sagrado, 5:32).

٢٢٢- وعن أَبي موسى رضي اللّٰه عنه قال : قال رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «الْمُؤْمنُ لِلْمُؤْمِن كَالْبُنْيَانِ يَشدُّ بعْضُهُ بَعْضاً » وَشَبَّكَ بَيْنَ أَصَابِعِه . متفق عليه .

222. Abu Mussa al Ach'ari (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O crente é, para os outros crentes, como um edifício onde as suas diferentes partes se reforçam reciprocamente." Conforme ele falava aquilo, entrelaçava com força os dedos de ambas as mãos. (Mutaffac alaih)

٢٢٣- وعنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَن مَرَّ فِي شَيْءٍ مِنْ مَسَاجِدِنَا ، أَوْ أَسْوَاقِنَا، ومَعَه نَبْلٌ فَلْيُمْسِكْ ، أَوْ لِيَقْبِضْ عَلَى نِصالِهَا بِكفِّهِ أَنْ يُصِيب أَحَداً مِنَ الْمُسْلِمِينَ مِنْهَا بِشَيْءٍ » متفق عليه .

223. Abu Mussa al Ach'ari (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quem passar por nossas mesquitas ou no nosso mercado portando flechas, deverá segurar suas pontas com as mãos, como precaução para que um muçulmano com elas não se fira." (Mutaffac alaih)

٢٢٤- وعن النُّعْمَانِ بنِ بشِيرٍ رضي الله عنهما قال : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « مثَلُ الْمُؤْمِنِينَ فِي تَوَادِّهِمْ وتَرَاحُمِهِمْ وتَعاطُفِهِمْ ، مَثَلُ الْجَسَدِ إِذَا اشْتَكَى مِنْهُ عُضْوٌ تَداعَى لهُ سائِرُ الْجسدِ بالسهَرِ والْحُمَّى » متفقٌ عليه .

224. Al Numan Ibn Bachir (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O bom exemplo que os crentes demonstram, com relação ao seu carinho, sua misericórdia e amabilidades recíprocas, é como se fosse proveniente de um só corpo; quando um membro se encontra indisposto, todo o resto do corpo mostra sua debilidade e febre." (Mutaffac alaih)

٢٢٥- وعن أَبي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه قال : قبَّل النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم الْحسنَ ابن عَليٍّ رضي الله عنهما ، وَعِنْدَهُ الأَقْرعُ بْنُ حَابِسٍ ، فقال الأَقْرَعُ : إِنَّ لِي عَشرةً مِنَ الْولَدِ ما قَبَّلتُ مِنْهُمْ أَحداً فنَظَر إِلَيْهِ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : «مَن لا يَرْحمْ لا يُرْحَمْ» متفقٌ عليه .

225. Abu Huraira (R) relatou que em certa ocasião o Profeta (S) estava beijando seu neto, Al Hassan Ibn Áli, sendo que Al Acra Ibn Hábes estava sentado ao seu lado. Este disse: "Tenho dez filhos, e nunca beijei a nenhum deles!" O Mensageiro de Deus (S) olhou para ele e disse: "Aquele que não mostra misericórdia para com os demais não será tratado com misericórdia." (Mutaffac alaih)

٢٢٦- وعن عائشةَ رضي الله عنها قالت : قدِم ناسٌ مِن الأَعْرابِ عَلَى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، فقالوا : أَتُقبّلونَ صِبيْانَكُمْ ؟ فقال : « نَعَمْ » قالوا : لَكِنَّا والله ما نُقَبّلُ ، فقال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَوَ أَمْلِكُ إِنْ كَانَ الله نَزعَ مِنْ قُلُوبِكُمْ الرَّحمَةَ» متفقٌ عليه.

226. Aicha (R) relatou que uns beduínos foram ver o Mensageiro de Deus (S), e lhe perguntaram: “Acaso vós beijais as crianças?” O Mensageiro de Deus (S) respondeu: “Sim!” Eles disseram: “Por Deus, pois nós nunca as beijamos.” E o Profeta (S) disse: “Será que está em minhas mãos o fato de que Deus haja tirado a misericórdia dos vossos corações?” (Mutaffac alaih)

٢٢٧- وعن جرير بن عبد الله رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «مَنْ لا يرْحَم النَّاس لا يرْحمْهُ الله » متفقٌ عليه .

227. Jarir Ibn Abdullah (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Aquele que não tem misericórdia com as pessoas não terá a misericórdia de Deus.” (Mutaffac alaih)

٢٢٨- وعن أَبي هُريرةَ رضي الله عنه ، أَنَّ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِذا صلى أَحدُكُمْ للنَّاسِ فلْيُخَفِّفْ ، فَإِنَّ فِيهِمْ الضَّعِيفَ وَالسقيمَ والْكَبِيرَ . وإِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ لِنَفْسِهِ فَلْيطَوِّل ما شَاءَ » متفقٌ عليه .

228. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Se algum de vós dirigir os indivíduos, em oração, deverá encurtá-la, pois entre eles poderão encontrar-se pessoas débeis, enfermas e idosas. Entretanto, se um de vós levar a efeito a oração estando só, poderá prolongá-la como desejar.” (Mutaffac alaih)

٢٢٩- وعن عائشة رضي الله عنها قَالَتْ : إِنْ كَان رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لَيدعُ الْعَمَلَ ، وهُوَ يحِبُّ أَنَ يَعْملَ بِهِ ، خَشْيةَ أَنْ يَعْمَلَ بِهِ النَّاسُ فيُفْرَضَ عَلَيْهِمْ » متفقٌ عليه .

229. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) evitava, algumas vezes, de fazer algo, apesar de gostar de fazê-la, temendo que os seguidores pudessem começar a fazê-la e se tornaria obrigatória a eles.” (Bukhári e Musslim).

٢٣٠- وعنْهَا رضي الله عنها قالَتْ : نَهَاهُمْ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَن الْوِصال رَحْمةً لهُمْ، فقالوا: إِنَّكَ تُواصلُ ؟ قال : « إِنِّي لَسْتُ كَهَيئَتِكُمْ إِنِّي أَبِيتُ يُطْعِمُني رَبِّي ويَسْقِيني » متفقٌ عليه . مَعناهُ : يجعَلُ فِيَّ قُوَّةَ مَنْ أَكَلَ وَشَرَبَ .

230. Aicha (R) contou que o Profeta (S) proibiu os muçulmanos de prolongarem o jejum por mais de um dia, movido pela compaixão para com eles. Alguns disseram: “É, mas tu jejuas constantemente!” Ele respondeu: “Não sou como vós, pois que, durante a noite, meu Senhor me dá de comer e de beber.” (Mutaffac alaih)

٢٣١- وعن أَبي قَتادَةَ الْحارِثِ بنِ ربْعي رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «إِنِّي لأَقُومُ إِلَى الصَّلاةِ ، وَأُرِيدُ أَنْ أُطَوِّل فِيها ، فَأَسْمَعُ بُكَاءَ الصَّبِيّ ، فَأَتَجَوَّزَ فِي صلاتِي كَرَاهِيَةَ أَنْ أَشُقَّ عَلَى أُمِّهِ » رواه البخاري .

231. Abu Catada Haris Ibn Ribi (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Eu me coloco de pé para a oração *(salat*), pretendendo prolongá-la. Nesse ínterim, ouço o choro de uma criança, e encurto a minha oração, para não torná-la insuportável para a mãe." (Mutaffac alaih)

٢٣٢- وعن جُنْدِبِ بن عبد الله رضي الله عنه قال: قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم:«مَنْ صَلَّى صَلاةَ الصُّبحِ فَهُوَ فِي ذِمةِ الله فَلا يطْلُبَنَّكُمْ اللَّهُ مِنْ ذِمَّتِهِ بِشَيْءٍ ، فَإِنَّهُ منْ يَطْلُبْهُ مِنْ ذِمَّتِهِ بِشَيْءٍ يُدرِكْه ، ثُمَّ يكُبُّهُ عَلَى وجْهِهِ فِي نَارِ جَهَنَّم » رواه مسلم .

232. Jundub Ibn Abdullah (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que oferece as orações da manhã (*fajr salat*) fica sob a proteção de Deus. Deveis, portanto, manter-vos nessa condição, para que Deus não tenha que vos chamar para prestardes contas. Se Deus chamar alguém para prestar contas, e achar que está em falta, esse alguém será enviado diretamente para o Inferno" (Musslim)

٢٣٣- وعن ابن عمر رضي الله عنهما أَنَّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « المسْلِمُ أَخُو المسْلِمِ ، لا يظْلِمُه ، ولا يُسْلِمهُ ، منْ كَانَ فِي حَاجَةِ أَخِيهِ كَانَ اللَّهُ فِي حاجتِهِ ، ومَنْ فَرَّج عنْ مُسْلِمٍ كُرْبةً فَرَّجَ اللَّهُ عنْهُ بِهَا كُرْبَةً مِنْ كُرَبِ يوْمَ الْقِيامَةِ ، ومَنْ ستر مُسْلِماً سَتَرَهُ اللَّهُ يَوْم الْقِيَامَةِ » متفقٌ عليه .

233. Ibn Ômar (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O muçulmano é irmão do outro muçulmano; nunca é injusto para com ele, nem o entrega ao inimigo. A quem acudir um irmão necessitado, Deus acudirá em sua ajuda; e a quem aliviar a angústia de um muçulmano, Deus aliviará, por isso, uma de suas angústias no Dia do Juízo; e a quem encobrir a falta de um muçulmano, Deus encobrirá as suas faltas no Dia do Juízo." (Mutaffac alaih)

٢٣٤- وعن أَبي هريرة رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «المسْلِمُ أَخُو الْمُسْلِم لا يخُونُه ولا يكْذِبُهُ ولا يخْذُلُهُ ، كُلُّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ حرامٌ عِرْضُهُ ومالُه ودمُهُ التَّقْوَى هَاهُنا ، بِحسْبِ امْرِىءٍ مِنَ الشَّرِّ أَنْ يَحْقِرَ أَخاهُ المسلم» رواه الترمذيُّ وقال : حديث حسن .

234. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Um muçulmano é irmão de outro muçulmano. Ele não o trai, não lhe mente, nem tampouco o humilha. Tudo o que pertence a um muçulmano, sua honra, sua propriedade e seu sangue, é sagrado para outro muçulmano; a piedade está aqui apontando ele para o coração). É deveras ruim considerarmos ‘mau’ um muçulmano”. (Tirmizi)

٢٣٥- وعنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تَحاسدُوا ولا تناجشُوا ولا تَباغَضُوا ولا تَدابرُوا ولا يبِعْ بعْضُكُمْ عَلَى بيْعِ بعْضٍ ، وكُونُوا عِبادَ الله إِخْواناً. المسْلِمُ أَخُو الْمُسْلِم لا يَظلِمُه ولا يَحْقِرُهُ ولا يَخْذُلُهُ . التَّقْوَى هَاهُنا ويُشِيرُ إِلَى صَدْرِهِ ثَلاَثَ مرَّاتٍ بِحسْبِ امْرِيءٍ مِنَ الشَّرِّ أَنْ يَحْقِر أَخاهُ المسلم . كُلَّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ حرامٌ دمُهُ ومالُهُ وعِرْضُهُ » رواه مسلم .

235. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Não tenhais inveja, nem manipuleis os preços das coisas. Não vos odieis, nem vos deis as costas. Não vos rivalizeis, prejudicando, uns, as vendas dos outros. Ó servos de Deus, sede como irmãos! O muçulmano é irmão do muçulmano, não é injusto para com ele, não o abandona à sua sorte, nem o menospreza. A piedade se encontra aqui mesmo (demonstrou, indicando o peito três vezes); demasiada maldade demonstraria uma pessoa que menosprezasse o seu irmão muçulmano! Tudo o que possui um muçulmano é inviolável: seu sangue, seus bens, sua honra.” (Musslim)

٢٣٦- وعن أَنسٍ رضي الله عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا يُؤْمِنُ أَحدُكُمْ حتَّى يُحِبَّ لأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ » متفقٌ عليه .

236. Anas R) relatou que o mensageiro de Deus S) disse: “Só será crente aquele que desejar ao seu irmão o que deseja a si próprio.” (Mutaffac alaih)

٢٣٧- وعنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « انْصُرْ أَخَاكَ ظَالِماً أَوْ مَظْلُوماً» فقَالَ رَجُلٌ: يَا رسول الله أَنْصرهُ إِذَا كَانَ مَظلُوماً أَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ ظَالِماً كَيْفَ أَنْصُرُهُ ؟ قال: « تَحْجُزُهُ أَوْ تَمْنعُهُ مِنَ الظُّلْمِ فَإِنَّ ذلِك نَصْرُهْ » رواه البخاري .

237. Anas (R) relatou que o mensageiro de Deus (S) disse: “Presta apoio ao teu irmão, mesmo que tenha sido o injusto, ou a vítima de uma injustiça!” Um homem perguntou: “Ó Mensageiro de Deus, prestar-lhe-ia meu apoio se fosse vítima de injustiça; porém, que deveria fazer, caso fosse o injusto?” Respondeu: “Impedindo-o que agisse com injustiça. Isto é o que significa prestar-lhe apoio.” (Bukhári)

٢٣٨- وعن أَبي هريرة رضي الله عنه أَنَّ رسول الَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « حقُّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ خمسٌ : رَدُّ السَّلامِ ، وَعِيَادَةُ الْمرِيضَ ، واتِّبَاعُ الْجَنائِزِ ، وإجابة الدَّعوةِ ، وتَشمِيت العْاطِسِ » متفق عليه .

238. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O muçulmano tem cinco deveres com os demais muçulmanos: retribuir a saudação, visitar o enfermo, acompanhar o séquito do funeral, aceitar o convite e rogar a Deus pela pessoa que espirra." (Mutaffac alaih)

Na versão de Musslim, o Profeta (S) acrescentou: "E se pediu um conselho, então aconselhe-o."

٢٣٩- وعن أَبي عُمارة الْبراءِ بنِ عازبٍ رضي الله عنهما قال : أَمرنا رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِسبْعٍ : أَمرنَا بِعِيادة الْمرِيضِ ، وَاتِّبَاعِ الجْنازةِ ، وتَشْمِيتِ الْعاطِس ، وَإِبْرارِ الْمُقْسِمِ ، ونَصْرِ المظْلُومِ ، وَإِجابَةِ الدَّاعِي ، وإِفْشاءِ السَّلامِ . وَنَهانَا عَنْ خواتِيمَ أَوْ تَخَتُّمٍ بالذَّهبِ ، وَعنْ شُرْبٍ بالفَضَّةِ ، وعَنِ المياثِرِ الحُمْرِ ، وَعَنِ الْقَسِّيِّ ، وَعَنْ لُبْسِ الحَرِيرِ وَالإِسْتَبْرَقِ وَالدِّيبَاجِ . متفق عليه

239. Al Bará Ibn Ázeb (R) disse: "O Mensageiro de Deus (S) nos ordenou acerca de sete deveres e nos proibiu outras sete questões. Ordenou-nos: visitarmos o enfermo, seguirmos o séquito do funeral, rogarmos a Deus por quem espirra, cumprirmos o juramento feito, prestarmos apoio ao oprimido, aceitarmos um convite e retribuirmos a saudação. E nos proibiu: portarmos anéis de ouro, bebermos em vasilhas de prata, usarmos coxins de seda vermelha e nos vestirmos de seda e brocado." (Mutaffac alaih)

٢٨- باب ستر عورات المسلمين والنهي عن إشاعتها لغير ضرورة

CAPÍTULO 28

A DISCRIÇÃO EM RELAÇÃO ÀS FALTAS DOS MUÇULMANOS, E A PROIBIÇÃO DE AS TORNAR PÚBLICAS, SEM QUE HAJA NECESSIDADE PREMENTE PARA ISSO

قَال اللّه تَعَالَى: {إِن الَّذِيْن يُحِبُّوْن أَن تَشِيْع الْفَاحِشَة فِي الَّذِيْن آَمَنُوْا لَهُم عَذَاب أَلِيْم فِي الْدُّنْيَا وَالآَخِرَة} .

Deus, louvado seja, disse:
"**Sabei que aqueles que se comprazem em que a obscenidade se difunda entre os crentes, sofrerão um doloroso castigo, neste mundo e no Outro; Deus sabe e vós ignorais**" (Alcorão Sagrado, 24: 19.).

٢٤٠- وعن أَبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا يسْتُرُ عَبْدٌ عبْداً فِي الدُّنْيَا إِلاَّ سَتَرَهُ اللَّه يَوْمَ الْقيامَةِ » رواه مسلم .

240. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta S) disse: "Quanto àquele que encobrir os defeitos de um servo de Deus, nesta vida, Ele lhe encobrirá os defeitos no Dia do Juízo." (Musslim)

٢٤١- وعنه قال : سمِعت رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « كُلُّ أَمَّتِي مُعَافًى إِلاَّ المجاهرينَ ، وإِنَّ مِن المجاهرةِ أَن يعمَلَ الرَّجُلُ بالليلِ عمَلاً ، ثُمَّ يُصْبحَ وَقَدْ سَتَرَهُ اللَّه عَلَيْهِ فَيقُولُ : يَا فلانُ عَمِلْتُ الْبَارِحَةَ كذَا وَكَذَا ، وَقَدْ بَاتَ يَسْترهُ ربُّهُ ، ويُصْبحُ يَكْشفُ سِتْرَ اللَّه » متفق عليه .

241. Abu Huraira (R) relatou que havia escutado o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Todos os membros da minha nação serão perdoados, menos aqueles que tornarem públicos seus atos particulares. Um exemplo disso é quando alguém pratica algum ato, à noite, e levanta, no dia seguinte para comentar com outra pessoa, dizendo: 'Ó fulano, ontem fiz isto e aquilo', ou seja, apesar de passar a noite acobertado por Deus, revela, na manhã seguinte, o que Deus lho ocultou.'" (Mutaffac alaih)

٢٤٢- وعنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِذَا زَنَتِ الأَمةُ فَتبينَ زِناهَا فَليجلدْها الحدَّ ، ولا يُثَرِّبْ عَلَيْهَا ، ثمَّ إِنْ زَنَتِ الثَّانية فَلْيجلدْها الحدَّ ولا يُثرِّبْ عَلَيْهَا ، ثُمَّ إِنْ زَنتِ الثَّالثةَ فَلْيبعَها ولوْ بِحبْلٍ مِنْ شعرٍ » متفق عليه . «التَّثْرِيبُ» : التَّوْبيخُ .

242. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando ficar comprovado que uma escrava fornicou, que seja açoitada (o que prescreve a lei), sem que seja repreendida; se fornicar pela segunda vez, que seja açoitada (o que prescreve a lei), sem que seja repreendida. Porém, se fornicar pela terceira vez, então que seja vendida, ainda que em troca de uma corda fibrosa." (Mutaffac alaih)

٢٤٣- وعنه قال : أُتِيَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِرجلٍ قَدْ شرِب خَمْراً قال : « اضْربُوهُ» قال أَبُو هُرَيْرَةَ : فمِنَّا الضَّارِبُ بِيدهِ والضَارِبُ بِنَعْله ، والضَّارِبُ بِثوبِهِ . فَلَمَّا انْصَرَفَ قَال بعْضُ الْقَومِ : أَخْزاكَ اللَّه ، قال : لا تقُولُوا هَكَذا لا تُعِينُوا عليه الشَّيْطان » رواه البخاري .

243. Abu Huraira (R) relatou: "Um homem que havia bebido vinho foi levado perante o Profeta (S), que disse: 'Batei nele!' Então alguns de nós lhe batemos com as mãos, outros lhe bateram com as sandálias, e outros, com peças de roupa. Ao terminarmos, alguém disse: 'Que Deus te humilhe!' Porém, o Profeta (S) disse: 'Não digas isto! Não apoies Satanás contra ele!'" (Bukhári)

٢٩- باب قضاء حوائج المسلمين

CAPÍTULO 29

O DEVER DE SE RESOLVER AS NECESSIDADES DOS MUÇULMANOS

قَال اللَّه تَعَالَى: { وَافْعَلُوا الْخَيْرَ لَعَلَّكُم تُفْلِحُوْن }.

Deus, louvado seja, disse:
"**… praticai o bem, para que prospereis**" (Alcorão Sagrado, 22:77).

٢٤٤- وعن ابن عمرَ رضي اللَّهُ عنهما أَن رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «المسلمُ أَخو المسلم لا يَظلِمُه ولا يُسْلِمُهُ . ومَنْ كَانَ فِي حاجةِ أَخِيهِ كانَ اللَّهُ فِي حاجتِهِ، ومنْ فَرَّجَ عنْ مُسلمٍ كُرْبةً فَرَّجَ اللَّهُ عنه بها كُرْبةً من كُرَبِ يومَ القيامةِ ، ومن سَتَرَ مُسْلماً سَتَرَهُ اللَّهُ يَومَ الْقِيامَةِ » متفق عليه .

244. Ibn Ômar (R) relatou que o Mensageiro de Deus(S) disse: "Um muçulmano é irmão de outro muçulmano; nunca é injusto para com ele, nem o entrega ao inimigo. A quem acudir um irmão necessitado, Deus acudirá em sua ajuda; e a quem aliviar a angústia de um muçulmano, Deus aliviará, por isso, uma de suas angústias no Dia do Juízo; e a quem encobrir a falta de um muçulmano, Deus encobrirá as suas faltas no Dia do Juízo." (Mutaffac alaih)

٢٤٥- وعن أَبي هريرة رضي اللَّه عنهُ ، عن النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « من نَفَّس عن مؤمن كُرْبة منْ كُرب الدُّنْيا ، نفَّس اللَّه عنْه كُرْبة منْ كُرَب يومِ الْقِيامَةِ ، ومنْ يسَّرَ على مُعْسرٍ يسَّرَ اللَّه عليْه في الدُّنْيَا والآخِرةِ ، ومنْ سَتَر مُسْلِماً سَترهُ اللَّه فِي الدنْيا والآخرة ، واللَّه فِي عوْنِ العبْد ما كانَ العبْدُ في عوْن أَخيهِ ، ومنْ سلك طَريقاً يلْتَمسُ فيهِ عِلْماً سهَّل اللَّه لهُ به طريقاً إلى الجنَّة . وما اجْتَمَعَ قوْمٌ فِي بيْتٍ منْ بُيُوتِ اللَّه تعالَى ، يتْلُون كِتَابَ اللَّه ، ويَتَدارسُونهُ بيْنَهُمْ إلاَّ نَزَلَتْ عليهم السَّكِينةُ ، وغَشِيَتْهُمُ الرَّحْمةُ ، وحفَّتْهُمُ الملائكَةُ ، وذكَرهُمُ اللَّه فيمَنْ عنده . ومنْ بَطَّأَ به عَملُهُ لمْ يُسرعْ به نَسَبُهُ » رواه مسلم .

245. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Àquele que aliviar, de um crente, uma angústia, das angústias desta vida, Deus aliviará algumas das angústias no Dia do Juízo; e àquele que resolver a dificuldade de um necessitado, Deus resolverá as dificuldades, tanto nesta, como na Outra Vida; e à pessoa que for discreta para com as faltas de um muçulmano, Deus será discreto com as faltas dela, nesta e na Outra, e Deus estará ajudando o servo enquanto este estiver ajudando o seu irmão; e àquele que

empreender um caminho na busca do conhecimento, Deus facilitará, por isso, um caminho para o Paraíso. Sempre que se reunir um grupo de indivíduos para recitar e estudar o Livro de Deus, fazendo-o em uma das Casas do Senhor, o sossego descerá sobre eles, e a misericórdia de Deus (louvado seja) os cobrirá; os anjos os rodearão, e serão mencionados por Deus, ante aqueles que se encontram na Sua presença. Aquele cujas obras tenham sido rebaixadas não será dignificado, por sua linhagem." (Musslim)

٣٠- باب الشفاعة

CAPÍTULO 30

A INTERCESSÃO

قَال اللّه تَعَالَى: { مِن يَشْفَع شَفَاعَة حَسَنَة يَكُن لَّه نَصِيْب مِّنْهَا } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Quem interceder em favor de uma causa nobre participará dela**" (Alcorão Sagrado, 4:85).

٢٤٦- وعن أَبي موسى الأَشعري رضي الله عنه قال : كان النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذَا أَتَاهُ طالِبُ حاجةٍ أَقْبَلَ عَلَى جُلسائِهِ فقال : « اشْفَعُوا تُؤجَرُوا ويَقْضِي الله عَلَى لِسان نَبِيّهِ ما أَحبَّ » متفق عليه .

246. Abu Mussa al Ach'ari (R) relatou que quando uma pessoa ia ter com o Profeta (S), pedindo-lhe que lhe resolvesse alguma questão, o Mensageiro de Deus (S) se inclinava para os Companheiros presentes e lhes dizia: "Intercedei, e sereis recompensados por Deus, Que decidirá o que desejar, pela boca do Seu Profeta." (Mutaffac alaih)

٢٤٧- وعن ابن عباس رضي الله عنهما في قِصَّة بريرَةَ وزَوْجِها . قال : قال لَهَا النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَوْ راجَعْتِهِ ؟ » قَالتَ : يا رَسُولَ الله تأْمُرُنِي ؟ قال : « إِنَّما أَشْفَعُ » قَالَتْ : لا حاجة لِي فِيهِ . رواه البخاري .

247. Ibn Abbás (R) contou acerca da disputa de Barira com seu marido, ao quê o Profeta (S) disse a ela: "Que te parece voltares para ele?" Ela respondeu: "Ó Mensageiro de Deus, acaso estás me ordenando?" Disse ele: "Não, mas estou intercedendo por ele." E ela disse: "Pois eu não tenho interesse por ele!" (Bukhári)

٣١- باب الإصلاح بين الناس

CAPÍTULO 31

A RECONCILIAÇÃO DAS PESSOA

قَال اللّٰه تَعَالَى: { لا خَيرَ فِي كَثِيْر مِن نَجْوَاهُم إِلا مَن أَمَر بِصَدَقَة، أَو بِمَعْرُوْف، أَو إِصْلَاح بَيْن النَّاس } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Não há utilidade alguma na maioria de seus colóquios**" (Alcorão Sagrado, 4:114). Exceto aos que ordenam caridade, algo conveniente, ou a reconciliação entre as pessoas.

وَقَال تَعَالَى: { وَالصُّلْح خَيْر } .

E, louvado seja, disse também:
"**…a concórdia é o melhor**" (Alcorão Sagrado, 4:128)

وَقَال تَعَالَى: { فَاتَّقُوا اللّٰه وَأَصْلِحُوْا ذَات بَيْنِكُم } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**Temei a Deus, e resolvei fraternalmente as vossas querelas**" (Alcorão Sagrado, 8:1).

وَقَال تَعَالَى: { إِنَّمَا الْمُؤْمِنُوْن إِخْوَة فَأَصْلِحُوْا بَيْن أَخَوَيْكُم } .

E, louvado seja, disse mais:
"**Sabei que os crentes são irmãos; reconciliai, pois, entre vossos irmãos**" (Alcorão Sagrado, 49:10).

٢٤٨- وعن أَبي هريرة رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « كُلُّ سُلامى مِنَ النَّاسِ عَلَيْهِ صَدَقَةٌ كُلَّ يوْمٍ تَطْلُعُ فِيهِ الشَّمْسُ : تَعْدِلُ بيْن الاثْنَيْنِ صَدقَةٌ ، وَتُعِينُ الرَّجُلَ فِي دَابَّتِهِ فَتحْمِلُهُ عَلَيْهَا ، أَوْ تَرْفَعُ لَهُ عَلَيْهَا مَتَاعهُ صَدقَةٌ، وَالْكَلِمَةُ الطَّيبةُ صدقَةٌ ، وبكُلِّ خَطْوَةٍ تَمْشِيهَا إِلَى الصَّلاةِ صَدقَةٌ ، وَتُمِيطُ الأَذَى عَنِ الطَّرِيقِ صَدَقَةٌ » متفق عليه .

248. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Em qualquer dia da vida, as falanges (articulações) do ser humano devem oferecer uma caridade. Para isso, o estabelecer a justiça entre duas pessoas é uma caridade; ajudar um homem a subir em sua montaria e ajudá-lo com a carga da mesma é também uma caridade; a boa palavra é uma caridade; e cada passo que der em direção à oração é uma caridade; e retirar do caminho um obstáculo é também uma caridade." (Mutaffac alaih)

٢٤٩- وعن أُمِّ كُلْثُومٍ بنتِ عُقْبَةَ بن أَبي مُعَيْطٍ رضي الله عنها قالت : سَمِعْتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « لَيْسَ الْكَذَّابُ الذي يُصْلحُ بَيْنَ النَّاسِ فَيَنْمي خَيْراً ، أَوْ يَقُولُ خَيْراً » متفق عليه .

249. Ummu Kulçum Bint Ucba (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Não é mentiroso aquele que inventa ou aumenta as coisas para promover o bem." (Mutaffac alaih)

٢٥٠- وعن عائشة رضي الله عنها قالت : سمِع رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم صَوْتَ خُصُومٍ بالْبَابِ عَالِيةٍ أَصْواتُهُمَا ، وَإِذَا أَحَدُهُمَا يَسْتَوْضِعُ الآخَرَ وَيَسْتَرْفِقُهُ فِي شيءٍ ، وَهُوَ يَقُولُ: واللهِ لا أَفعَلُ ، فَخَرَجَ عَلَيْهِمَا رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : « أَيْنَ الْمُتَأَلِّي عَلَى الله لا يَفْعَلُ المَعْرُوفَ ؟ » فقال : أَنَا يَا رسولَ اللهِ ، فَلهُ أَيُّ ذلِكَ أَحَبَّ . متفقٌ عليه .

250. Aicha (R) relatou que numa ocasião o Mensageiro de Deus (S) ouviu dois homens que discutiam em voz alta, do lado de fora da sua casa. Um deles estava pedindo, com amabilidade, para que o outro lhe reduzisse uma dívida, e que tivesse piedade; mas o outro se negava, dizendo: "Por Deus, que não o farei!" Foi então que o Mensageiro de Deus foi ao encontro deles dizendo: "Quem é esse que está jurando por Deus e se negando a prestar um ato de bondade?" Disse um deles: "Sou eu, ó Profeta de Deus! Ele terá o que desejar." (Mutaffac alaih)

٢٥١- وعن أَبي العباس سهلِ بنِ سعدٍ السَّاعِدِيّ رضي اللَّهُ عنه ، أَن رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بلَغهُ أَنَّ بَني عَمْرِو بن عوْفٍ كان بيْنهُمْ شَرٌّ ، فَخَرَجَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُصْلِحُ بَيْنَهمْ فِي أُنَاسٍ مَعَه ، فَحُبِسَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَحَانَتِ الصَّلاَةُ ، فَجَاءَ بِلالٌ إِلَى أَبي بَكْرٍ رضي الله عنهما فقال : يَا أَبَا بَكْرٍ إِنَّ رسولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَدْ حُبِسَ ، وَحَانَتِ الصَّلاةُ ، فَهَلْ لكَ أَنْ تَؤُمَّ النَّاس؟ قال : نَعَمْ إِنْ شِئْتَ ، فَأَقَامَ بِلالٌ الصَّلاةَ ، وَتقَدَّمَ أَبُو بَكْرٍ فَكَبَّرَ وكبَّرَ النَّاسُ، وَجَاءَ رسول الله يَمْشِي فِي الصُّفوفِ حتَّى قامَ فِي الصَّفِّ ، فَأَخَذَ النَّاسُ فِي التَّصْفِيقِ ، وكَانَ أَبُو بَكْر رضي الله عنه لا يَلْتَفِتُ فِي صلاتِهِ، فَلَمَّا أَكْثَرَ النَّاسُ التَّصْفِيقَ الْتَفَتَ ، فَإِذَا رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَأَشَار إِلَيْهِ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَرَفَعَ أَبُو بَكْر رضي الله عنه يدَهُ فَحمِد الله ، وَرَجَعَ القهقرى وَراءَهُ حَتَّى قَامَ فِي الصَّفِّ ، فَتَقدَّمَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَصَلَّى للنَّاسِ ، فَلَمَّا فرغَ أَقْبلَ عَلَى النَّاسِ فقال : « أَيُّهَا النَّاسُ مالَكُمْ حِين نَابَكُمْ شَيْءٌ فِي الصَّلاَةِ أَخذْتمْ فِي التَّصْفِيقِ ؟، إِنَّما التَّصْفِيقُ لِلنِّسَاءِ . منْ نَابَهُ شيءٌ فِي صلاتِهِ فَلْيَقلْ: سُبْحَانَ اللَّهِ ؟ فَإِنَّهُ لا يَسْمعُهُ أَحدٌ حِينَ يَقُولُ : سُبْحانَ اللَّهِ ، إِلاَّ

الْتَفَتَ . يَا أَبَا بَكْرٍ : ما منعَك أَنْ تُصَلِّيَ بِالنَّاسِ حِينَ أَشرْتُ إِلَيْكَ؟» فقال أَبُو بكْر : مَا كَانَ ينبَغِي لابْنِ أَبِي قُحافَةَ أَنْ يُصلِّيَ بِالنَّاسِ بَيْنَ يَدَيْ رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . متفقٌ عليه .

251. Sahl Ibn Saad (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) foi informado acerca das graves disputas entre os membros da tribo Amr Ibn Auf, e, por isso, acorreu, juntamente com alguns de seus companheiros, a reconciliá-los. Aí, foi convidado impedido de retornar. Nesse ínterim, chegou a hora da oração, e Bilal se acercou de Abu Bakr (R), dizendo-lhe: "Ó Abu Bakr, o Mensageiro de Deus (S) foi convidado a comer, e já é hora da oração; gostarias de encabeçar as pessoas na oração?" Abu Bakr respondeu: "Sim, se é isso o que desejas!?" Bilal anunciou o começo da oração (*Icáma*) e Abu Bakr, adiantando-se até à primeira fileira, proclamou: "*Allahu Akbar!*", iniciando a oração com os demais. Um pouco mais tarde, chegou o Mensageiro de Deus (S), atravessando as fileiras, até chegar à primeira. As pessoas começaram a bater palmas para chamarem a atenção de Abu Bakr acerca da presença do Profeta (S). Porém, como Abu Bakr não costumava, durante a oração, olhar aqui e ali, não se apercebeu daquilo, até que o pessoal continuou insistindo em seus aplausos. Voltando a cabeça, Abu Bakr viu o Mensageiro de Deus (S), que lhe indicou com a mão que prosseguisse com a oração; porém, Abu Bakr levantou a mão, deu graças a Deus, e se retirou até chegar à fileira. Por isso, o Mensageiro de Deus (S) se adiantou e encabeçou a oração. Quando a finalizou, deu uma volta em torno do pessoal, e disse: "Ó gente, que se passou, que quando aconteceu algo durante a oração começastes a aplaudir? Sabei que as mulheres é que aplaudem (na oração). Se a uma pessoa ocorre algo durante a oração, deverá dizer: '*subhánal-lah*' (Glorificado seja Deus), e, desse modo, poderá chamar a atenção de toda gente... e tu, ó Abu Bakr, por que não continuaste encabeçando a oração quando te indiquei?" Abu Bakr respondeu: "O filho de Abu Cuhafa (Abu Bakr) não deve encabeçar a oração na presença do Mensageiro de Deus." (Mutaffac alaih)

٣٢- باب فضل ضعفة المسلمين والفقراء والخاملين

CAPÍTULO 32

O MÉRITO DOS MUÇULMANOS FRACOS, POBRES E OPRIMIDOS

قَال اللَّه تَعَالَى: { وَاصْبِر نَفْسَك مَع الَّذِيْن يَدْعُوَن رَبَّهُم بِالْغَدَاة وَالْعَشِي يُرِيْدُوْن وَجْهَه، وَلَا تَعْد عَيْنَاك عَنْهُم }.

Deus, louvado seja, disse:
"**Sê paciente, juntamente com aqueles que de manhã e à noite invocam a seu Senhor, anelando o Seu Rosto. Não os negligencies**" (Alcorão Sagrado, 18: 28).

٢٥٢- عن حَارِثَة بْنِ وهْب رضي الله عنه قال : سمعتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ: « أَلا أُخْبِرُكُمْ بِأَهْلِ الجَنَّةِ ؟ كُلُّ ضَعيفٍ مُتَضَعّفٍ لَوْ أَقْسَم عَلَى الله لأبرَّه ، أَلاَ أُخْبِرُكُمْ بَأَهْلِ النَّارِ؟ كُلُّ عُتُلٍّ جَوَّاظٍ مُسْتَكْبِرٍ » . متفقٌ عليه .

252. Hárica Ibn Wahb relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: “Quereis que vos diga quem serão os habitantes do Paraíso? Serão todos os indivíduos que são considerados fracos e desprezados, os quais, se fazem um juramento de fidelidade a Deus, jamais o quebram. Agora, quereis que vos diga quais serão os indivíduos destinados ao Inferno? Serão aqueles que são ignorantes, impertinentes, orgulhosos e arrogantes.” (Mutaffac alaih)

٢٥٣- وعن أَبي العباسِ سهلِ بنِ سعدٍ الساعِدِيّ رضي الله عنه قال : مرَّ رجُلٌ على النَبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقالَ لرجُلٍ عِنْدهُ جالسٍ : « ما رَأْيُكَ فِي هَذَا ؟ » فقال : رَجُلٌ مِنْ أَشْرافِ النَّاسِ هذا وَاللَّهِ حَرِيٌّ إِنْ خَطَب أَنْ يُنْكَحَ وَإِنْ شَفَع أَنْ يُشَفَّعَ . فَسَكَتَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، ثُمَّ مَرَّ رَجُلٌ آخرُ ، فقال له رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَا رأْيُكَ فِي هَذَا ؟ » فقال : يا رسولَ الله هذا رَجُلٌ مِنْ فُقَرَاءِ الْمُسْلِمِينَ ، هذَا حرِيٌّ إِنْ خطَب أَنْ لا يُنْكَحَ ، وَإِنْ شَفَع أَنْ لا يُشَفَّعَ، وَإِنْ قَالَ أَنْ لا يُسْمع لِقَوْلِهِ . فقال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « هَذَا خَيْرٌ منْ مِلءِ الأَرْضِ مِثْلَ هذَا» متفقٌ عليه .

253. Abul Abbás Sahl Ibn Saad al Saedi (R) relatou que um indivíduo passou perto do Profeta (S). Este perguntou para um homem que se sentava com ele: “Que achais desse homem que acaba de passar por este caminho?” O homem disse: “É um dos homens mais gentis e, por Deus, se ele propusesse casamento a qualquer mulher, sua proposta seria aceita, e se ele recomendasse algo, sua recomendação provaria ser eficiente.” O Profeta (S) manteve silêncio. Então outro homem passou, e ele perguntou: “Qual é a vossa opinião sobre esse homem?” Ele respondeu: “Ó Profeta, ele pertence à classe dos muçulmanos pobres; se pensar em casamento, sua proposta não será aceita; se interceder em favor de alguém, sua intercessão será rejeitada, e se se puser a falar, ninguém o irá ouvir!” O Profeta (S) disse: “Esse homem (pobre muçulmano) é melhor do que aquele a quem acabastes de louvar.” (Mutaffac alaih)

٢٥٤- وعن أَبي سعيدٍ الخدري رضي الله عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «احْتجَّتِ الجَنَّةُ والنَّارُ فقالت النَّارُ : فِيَّ الجبَّارُونَ والمتَكَبِّرُونَ ، وقَالتِ الجَنَّةُ : فِيَّ ضُعفَاءُ النَّاسِ ومسَاكِينُهُم فَقَضَى اللَّهُ بَيْنَهُما : إِنَّك الجَنَّةُ رحْمَتِي أَرْحَمُ بِكِ مَنْ أَشَاءُ ، وَإِنَّكِ النَّارُ عَذابِي أُعذِّب بِكِ مَنْ أَشَاءُ ، ولِكِلَيكُمَا عَلَيَّ مِلؤُها » رواه مسلم .

254. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Em dada ocasião, o Paraíso e o Inferno disputam entre si. Diz o Inferno: ‘Tenho comigo os tiranos e os

arrogantes!' E diz o Paraíso: 'Eu tenho comigo os débeis e os modestos!' Porém Deus resolve a disputa, dizendo: 'Tu, Paraíso, és a Minha misericórdia te concedo a quem Eu quiser por assim merecer); e tu, Inferno, és o meu castigo. Contigo farei sofrer a quem Eu desejar por assim merecer). E a ambos abarrotarei.'" (Musslim)

٢٥٥- وعن أَبي هريرة رضي الله عنه عن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِنَّهُ لَيأتِي الرَّجُلُ السَّمِينُ العْظِيمُ يَوْمَ الْقِيامةِ لا يزنُ عِنْد الله جنَاحَ بعُوضَةٍ » متفقٌ عَلَيه .

255. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Um homem gordo e de grande porte irá aparecer perante Deus, no Dia do Julgamento; mas o seu porte, às vistas do Senhor, não será mais do que o da asa de um mosquito." (Mutaffac alaih)

٢٥٦- وعنه أَنَّ امْرأَةً سوْداءَ كَانَتَ تَقُمُّ المسْجِد ، أَوْ شَابّاً ، فَفقَدَهَا ، أو فقده رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَسَأَلَ عَنْهَا أَوْ عنْهُ ، فقالوا : مات . قال : « أَفَلا كُنْتُمْ آذَنْتُمُونِي » فَكَأَنَّهُمْ صغَّرُوا أَمْرَهَا ، أَوْ أَمْرهُ ، فقال : دُلُّونِي عَلَى قَبْرِهِ » فدلُّوهُ فَصلَّى عَلَيه ، ثُمَّ قال : « إِنَّ هَذِهِ الْقُبُور مملُوءَةٌ ظُلْمةً عَلَى أَهْلِهَا ، وإِنَّ الله تعالى يُنَوِّرهَا لَهُمْ بصَلاتِي عَلَيْهِمْ » متفقٌ عليه.

256. Abu Huraira (R) reporta que uma mulher de pele escura (talvez um jovem – o relator não se definiu) costumava tomar conta de uma mesquita. Um dia o Profeta (S) não a viu (ou o viu) cuidando da mesquita, e perguntou sobre ela (ou ele), e foi informado de que ela (ou ele) havia morrido. Então o Profeta (S) disse que ele não foi informado do fato porque os Companheiros não acharam importante o assunto. Depois ele pediu a eles que lhe mostrassem o túmulo da falecida (ou do falecido). Ao ser-lhe mostrado o túmulo, ele orou sobre a tumba, e disse: "Estes sepulcros estão cheios de trevas para as pessoas que os ocupam, mas Deus os ilumina para elas, como resultado das minhas orações." (Mutaffac alaih)

٢٥٧- وعنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « رُبَّ أَشْعثَ أغبرَ مدْفُوعٍ بالأَبْوَابِ لَوْ أَقْسمَ عَلَى اللهِ لأَبرَّهُ » رواه مسلم .

257. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Há muitos indivíduos que aparentam estar muito perturbados, com cabelos eriçados e rostos cavernosos, sendo desdenhosamente escorraçados das portas das pessoas; todavia, se dissessem (pedindo algo) em nome de Deus, seu pedido seria satisfeito" (Musslim).

٢٥٨- وعن أُسامَة رضي الله عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « قُمْتُ عَلَى بابِ الْجَنَّةِ ، فَإِذَا عامَّةُ مَنْ دخَلَهَا الْمَسَاكِينُ ، وأَصْحابُ الجَدِّ محْبُوسُونَ غيْر أَنَّ أَصْحاب النَّارِ قَدْ أُمِر بِهِمْ إِلَى النَّارِ . وقُمْتُ عَلَى بابِ النَّارِ فَإِذَا عامَّةُ منْ دَخَلَهَا النِّسَاءُ » متفقٌ عليه .

258. Ussama (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Estive na porta do Paraíso, e observei que a maioria das pessoas que lá entraram era de entre os pobres, ficando os

ricos retidos do lado de fora, pois os que tinham o Inferno por destino, já para lá haviam sido conduzidos. Depois estive na porta do Inferno, e observei que a maioria das pessoas que lá entravam era de entre as mulheres." (Mutaffac alaih)

٢٥٩- وعن أَبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لَمْ يَتَكَلَّمْ فِي المهْدِ إِلاَّ ثَلاثَةٌ : عِيسى ابْنُ مرْيَمَ ، وصَاحِب جُرَيْجٍ ، وكَانَ جُرَيْجٌ رَجُلاً عَابِداً ، فَاتَّخَذَ صَوْمَعةً فكانَ فِيهَا ، فَأَتَتْهُ أُمُّهُ وَهَو يُصلي فَقَالَتْ : يا جُرَيْجُ ، فقال : يَارَبِّ أُمِّي وَصَلاتِي فَأَقْبلَ عَلَى صلاتِهِ فَانْصرفَتْ فَلَمَّا كَانَ مِنَ الْغَدِ أَتَتْهُ وهُو يُصَلِّي ، فقَالَتْ : يَا جُرَيْجُ ، فقال : أَيْ رَبِّ أُمِّي وَصَلاتِي . فَأَقْبَلَ عَلَى صَلاتِهِ ، فَلَمَّا كَانَ مِنَ الْغَد أَتَتْهُ وَهُو يُصَلِّي فَقَالَتْ : يَا جُرَيْجُ فقال : أَيْ رَبِّ أُمِّي وَصَلاتِي ، فَأَقْبَلَ عَلَى صَلاتِهِ ، فَقَالَتْ : اللَّهُمَّ لا تُمِتْه حَتَّى ينْظُرَ إِلَى وُجُوه المومِسَاتِ . فَتَذَاكَرَ بَنُو إِسْرائِيلَ جُرَيْجاً وَعِبَادَتهُ ، وَكَانَتِ امْرَأَةٌ بغِيٌّ يُتَمَثَّلُ بِحُسْنِهَا ، فَقَالَتْ : إِنْ شِئْتُمْ لأَفْتِنَنَّهُ ، فتعرَّضَتْ لَهُ ، فَلَمْ يلْتَفِتْ إِلَيْهَا ، فَأَتتْ رَاعِياً كَانَ يَأْوي إِلَى صوْمعَتِهِ ، فَأَمْكنَتْهُ مِنْ نفسها فَوقَع علَيْهَا . فَحملَتْ ، فَلَمَّا وَلدتْ قَالَتْ : هُوَ جُرَيْجٌ ، فَأَتَوْهُ فاسْتنزلُوه وهدَمُوا صوْمعَتَهُ ، وَجَعَلُوا يَضْرِبُونهُ ، فقال : ما شَأْنُكُمْ ؟ قالوا: زَنَيْتَ بِهذِهِ الْبغِيّ فَولَدتْ مِنْك. قال : أَيْنَ الصَّبِيُّ ؟ فَجاءَوا بِهِ فقال : دَعُونِي حَتَّى أُصَلِّي فَصلىَّ ، فَلَمَّا انْصَرَفَ أَتَى الصَّبِيَّ فَطَعنَ فِي بطْنِهِ وقالَ : يا غُلامُ مَنْ أَبُوكَ ؟ قال : فُلانٌ الرَّاعِي ، فَأَقْبلُوا علَى جُرَيْجُ يُقَبِّلُونَهُ وَيَتَمَسَّحُونَ بِهِ وقَالُوا : نَبْنِي لَكَ صوْمَعَتَكَ مِنْ ذَهَبٍ قال : لا، أَعيدُوهَا مِنْ طِينٍ كَمَا كَانَتْ ، فَفَعَلُوا . وَبيْنَا صَبِيٌّ يرْضعُ مِنْ أُمِّهِ ، فَمَرَّ رَجُلٌ رَاكِبٌ عَلَى دابَّةٍ فَارِهَةٍ وَشَارةٍ حَسَنَةٍ فَقالت أُمُّهُ: اللَّهُمَّ اجْعَل ابْنِي مثْلَ هَذَا ، فَتَرَكَ الثَّدْيَ وَأَقْبَلَ إِلَيْهِ فَنَظَرَ إِلَيْهِ فقال : اللَّهُمَّ لا تَجْعَلْنِي مِثْلهُ ، ثُمَّ أَقبَلَ عَلَى ثَدْيِهِ فَجَعْلَ يَرْتَضِعُ» فَكَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَهُوَ يحْكِي ارْتِضَاعَهُ بِأُصْبُعِه السَّبَّابةِ فِي فِيهِ ، فَجعلَ يَمُصُّهَا، قال : « وَمَرُّوا بِجَارِيَةٍ وَهُمْ يَضْرِبُونَهَا، وَيَقُولُونَ: زَنَيْتِ سَرَقْتِ ، وَهِي تَقُولُ : حَسْبِيَ اللَّهُ وَنِعْمَ الْوكِيلُ . فقالت أُمُّهُ : اللَّهُمَّ لا تَجْعَلْ ابْنِي مِثْلَهَا ، فَتَرَكَ الرِّضَاعَ وَنَظَرَ إِلَيْهَا فقال : اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِثْلَهَا ، فَهُنالِكَ تَرَاجَعَا الحَدِيثِ فقالَت : مَرَّ رَجُلٌ حَسنُ الهَيْئَةِ فَقُلْتُ : اللَّهُمَّ اجْعَلْ ابْنِي مِثْلَهُ فَقُلْتَ : اللَّهُمَّ لا تَجْعَلنِي مِثْلَهُ ، وَمَرُّوا بِهَذِهِ الأَمَةِ وَهُم يَضْرِبُونَهَا وَيَقُولُونَ : زَنَيْتِ سَرَقْتِ ، فَقُلْتُ : اللَّهُمَّ لا تَجْعَلْ ابْنِي مِثْلَهَا فَقُلْتَ : اللَّهُمَّ اجعَلْنِي مِثْلَهَا ؟، قَالَ : إِنَّ ذلِكَ الرَّجُلَ كَانَ جَبَّاراً فَقُلت : اللَّهُمَّ لا تجْعَلْنِي مِثْلَهُ، وإِنَّ هَذِهِ يَقُولُونَ لها زَنَيْتِ ، وَلَمْ تَزْنِ ، وَسَرقْت ، وَلَمْ تَسْرِقْ ، فَقُلْتُ : اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِثْلَهَا » متفق عليه.

259. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse que só três pessoas falaram, ainda no berço. Um foi o filho de Maria (Jesus Cristo); o outro foi o suposto filho de Juraij, que foi um homem piedoso e construiu um mosteiro no qual levou uma vida de retiro dedicada à adoração. Um dia quando ele estava absorto em suas orações, a mãe dele veio e o chamou. Ele, então, fez uma prece em silêncio: Pensou: "Senhor, minha mãe ou minhas orações (isto é, ilumina-me quanto a quem devo preferir)", e continuou as suas orações; a mãe foi embora. No dia seguinte a mãe apareceu novamente e o chamou: "Ó Juraij", e ele suplicou novamente: "Senhor, minha mãe ou minhas orações?" e continuou com suas orações. A mãe retornou no terceiro dia e chamou o seu filho: "Ó Juraij". Ele novamente suplicou a Deus: "Ó meu Sustentador, minha mãe ou minhas orações?" e continuou ocupado com suas orações. A mãe disse: "Ó Deus, que ele não morra sem antes ver os rostos das mulheres levianas!" Então, Juraij, com sua devoção, tornou-se famoso entre os filhos de Israel. Havia entre eles também uma mulher leviana cuja beleza era exemplar. Ela disse: "Se quiserdes, posso envolver Juraij num escândalo." A partir de então ela tentou seduzi-lo, mas Juraij não lhe deu nenhuma atenção. Ela, então, se aproximou de um pastor que vivia perto do mosteiro de Juraij e se entregou a ele, e ficou grávida dele. Quando a sua criança nasceu, ela declarou que era filho de Juraij. Os filhos de Israel foram ter com ele, aviltaram-no e derrubaram o seu lugar de retiro, e começaram a agredi-lo. Juraij perguntou a razão de tudo aquilo. Eles disseram: "Cometeste adultério com esta leviana e ela deu à luz uma criança!" Ele perguntou: "Onde está a criança?" Eles a trouxeram. Ele disse: "Deixai-me sozinho que quero orar". Ele então orou e quando terminou foi ter com a criança recém-nascida, cutucou-a na barriga, e lhe perguntou: "Quem é o teu pai?" A criança, na presença de todos, respondeu: "Fulano de tal, o pastor." Os filhos de Israel, então voltaram para Juraij, beijando-o, pediram bênçãos a ele, e disseram: "Iremos construir um mosteiro de ouro." Juraij disse: "Podem construí-lo de barro, como era." E eles assim o fizeram. O terceiro caso foi o de uma criança que estava mamando no peito da mãe. Nessa hora um homem passou cavalgando um veloz e belo cavalo. O cavaleiro vestia trajes finos. A mãe suplicou: "Ó Deus, faze com que meu filho seja igual a esse homem!" A criança deixou o peito da mãe e, virando o rosto para o homem, disse: "Ó Deus não me faças igual a esse homem!" Então, voltou-se para o peito da mãe e recomeçou a mamar. Então, algumas pessoas e uma criada passaram por eles. As pessoas estavam batendo na criada, e dizendo: 'Cometeste adultério e roubaste'. Em resposta ao que ela estava sofrendo, apenas dizia: "Deus é suficiente para mim, pois Ele é um Excelente Guardião." A mãe suplicou: "Ó Deus, não faças minha criança ter a sina dessa mulher!" A criança, ouvindo isso, parou de mamar, olhou para a jovem, e disse: "Ó Deus, faze-me como ela!" Então, um diálogo começou entre mãe e filho. Ela disse: "Uma pessoa simpática passou e eu supliquei para que Deus te fizesse igual a ele; desejaste o contrário. Então passaram umas pessoas com a criada, e estavam batendo nela e dizendo: 'Cometeste adultério e roubaste'. Pedi a Deus para não te fazer igual a ela, porém, desejaste o contrário. Por que fizeste isso?" O menino respondeu: "O homem era um indivíduo cruel e eu não desejei ser igual a ele. Quanto à criada, ela foi acusada de adultério, mas na realidade não o cometeu. Foi acusada de roubo, mas ela não roubou. Por isso pedi a Deus para fazer-me igual a ela." (Mutaffac alaih)

٣٣- باب ملاطفة اليتيم والبنات وسائر الضَّعَفة والمساكين والمنكسرين

CAPÍTULO 33

A AMABILIDADE PARA COM OS ÓRFÃOS, AS MENINAS E OS DEMAIS SERES DÉBEIS E POBRES. A BONDADE E A MODÉSTIA PARA COM TODOS ELES

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَاخْفِض جَنَاحَك لِلْمُؤْمِنِيْن } .

Deus, louvado seja, disse:
"**…e abaixa as asas gentilmente para os crentes**" (Alcorão Sagrado, 15: 88).

وَقَال تَعَالَى: { وَاصْبِر نَفْسَك مَع الَّذِيْن يَدْعُوَن رَبَّهُم بِالْغَدَاة وَالْعَشِي يُرِيْدُوْن وَجْهَه، وَلا تَعْد عَيْنَاك عَنْهُم تُرِيْد زِيْنَة الْحَيَاة الْدُّنْيَا } .

E, louvado seja, disse também:
"**Sê paciente, juntamente com aqueles que de manhã à noite invocam a seu Senhor, anelando o Seu Rosto. Não negligencies os crentes, desejando o encanto da vida terrena**" (Alcorão Sagrado, 18:28)

وَقَال تَعَالَى: { فَأَمَّا الْيَتِيْم فَلا تَقْهَر، وَأَمَّا الْسَّائِل فَلا تَنْهَر } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**Portanto, ao órfão não maltrates, nem tampouco repulses o mendigo**" (Alcorão Sagrado, 93:9-10

وَقَال تَعَالَى : { أَرَأَيْت الَّذِي يُكَذِّب بِالْدِّيْن، فَذَلِك الَّذِي يَدُع الْيَتِيْم، وَلا يَحُض عَلَى طَعَام الْمِسْكِيْن } .

E, louvado seja, disse mais:
"**Tens reparado em quem desmente a religião? Em quem repele o órfão, e não estimula (os demais) a alimentar os necessitados?**" (Alcorão Sagrado, 107:1-3).

٢٦٠- عن سعد بن أَبي وَقَّاص رضي اللّٰه عنه قال : كُنَّا مَعَ النَّبِيِّ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سِتَّةَ نفَر ، فقال المشْرِكُونَ للنَّبِيِّ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : اطْرُدْ هُؤُلاءِ لا يَجْتَرِئُون علينا ، وكُنْتُ أَنا وابْنُ مسْعُودٍ ورجُل مِنْ هُذَيْلٍ وبِلال ورجلانِ لَستُ أُسمِّيهِما ، فَوقَعَ فِي نَفْسِ رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ

عَلَيْهِ وسَلَّم ما شاءَ اللَّه أَن يقعَ فحدث نفْسهُ ، فأَنْزَلَ اللَّهُ تعالى : { ولا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُون رَبَّهُمْ بالْغَداةِ والعَشِيِّ يُرِيدُونَ وجْهَهُ } [الأنعام : ٥٢] رواه مسلم.

260. Saad Ibn Abi Waqqas (R) contou: "Certa ocasião, estive, juntamente com outros cinco homens, em companhia do Profeta (S), quando uns politeístas se aproximaram do Mensageiro de Deus, e lhe disseram: 'Se queres expor-nos tua religião, então faze com que esses (que éramos nós) não se excedam conosco!' Éramos: eu, Ibn Mass'ud, um homem da tribo Huzail, Bilal e outros dois de quem não me lembro dos nomes. Pareceu-nos que algo calou no espírito do Mensageiro de Deus (S), pois esteve pensando. Foi aí que Deus, louvado seja, revelou: "**Não rechaces aqueles que de manhã e à tarde invocam a seu Senhor, desejosos de contemplar Seu rosto**." (6:52). (Mutaffac alaih)

٢٦١- وعن أَبي هُبيْرَةَ عائِذِ بن عمْرو المزَنِيّ وَهُوَ مِنْ أَهْلِ بيْعةِ الرِّضوانِ رضي اللَّه عنه، أَنَّ أَبا سُفْيَانَ أَتَى عَلَى سلْمَانَ وصُهَيْب وبلالٍ في نفَرٍ فقالوا : ما أَخَذَتْ سُيُوفُ اللَّه مِنْ عدُوِّ اللَّه مَأْخَذَهَا ، فقال أَبُو بَكْرٍ رضي اللَّه عنه : أَتَقُولُونَ هَذَا لِشَيْخِ قُرَيْشٍ وَسيِّدِهِمْ؟ فَأَتَى النَّبِيَّ صَلّى اللَّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَأَخْبرهُ فقال : يا أَبا بَكْر لَعلَّكَ أَغْضَبتَهُم ؟ لَئِنْ كُنْتَ أَغْضَبْتَهُمْ لَقَدْ أَغْضَبتَ رَبَّكَ ؟ فأَتَاهُمْ فقال : يا إِخْوتَاهُ آغْضَبْتُكُمْ ؟ قالوا : لا ، يغْفِرُ اللَّه لَكَ يا أُخَيَّ . رواه مسلم .

261. 'Áiz Ibn Amr al Muzani (R) narrou que, em certa ocasião, Abu Sufian passou perto de Salman, Suhaib e Bilal, e de outros amigos seus; disseram-lhe: "As espadas de Deus não conseguiram ainda fazer o que deviam com os Seus inimigos!" Porém, Abu Bakr disse: "Como dizeis tal coisa para o ancião, líder dos coraixitas!?" Ato contínuo, Abu Bakr foi ver o Profeta (S), e lhe contou o sucedido. Então o Mensageiro de Deus (S) lhe disse: "Ó Abu Bakr, não os terias aborrecido? Se assim foi, terás aborrecido a Deus." Abu Bakr regressou para onde se encontravam, e disse: "Ó irmãos, temo haver-vos aborrecido." Mas eles responderam: "Não, que Deus te perdoe irmão!" (Musslim)

٢٦٢- وعن سهلِ بن سعدٍ رضي اللَّه عنه قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «أَنَا وكافلُ الْيتِيمِ في الجنَّةِ هَكَذَا » وأَشَار بِالسَّبَّابَةِ وَالْوُسْطَى ، وفَرَّجَ بَيْنَهُمَا » . رواه البخاري.

262. Sahl Ibn Saad (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Eu e o tutor do órfão estaremos juntos, tal como se encontram estes", e juntou o indicador e o dedo médio. (Bukhári)

٢٦٣- وعن أَبي هريرة رضي اللَّه عنه قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «كَافِل الْيتيمِ لَهُ أَوْ لِغَيرِهِ . أَنَا وهُوَ كهَاتَيْنِ في الجَنَّةِ » وَأَشَارَ الرَّاوي وهُو مَالِكُ بْنُ أَنَسٍ بِالسَّبَّابةِ والْوُسْطى . رواه مسلم .

وقوله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « الْيَتِيمُ لَه أَوْ لِغَيرِهِ » معناهُ : قَرِيبهُ ، أَوْ الأَجنَبِيُّ مِنْهُ، فَالْقرِيبُ مِثلُ أَنْ تَكْفُلَه أُمُّه أَوْ جدُّهُ أَو أخُوهُ أَوْ غَيْرُهُمْ مِنْ قَرَابتِهِ ، والله أَعْلَم .

263. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Eu e aquele que cuidar de um órfão, seja parente ou um estranho, seremos como estes dois, no Paraíso" – e o narrador, Anas Ibn Málik, juntou os dedos indicador e médio para ilustrar o dito. (Musslim).

٢٦٤- وعنه قال : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَيْسَ المِسْكِينُ الذي تَرُدُّهُ التَّمْرةُ وَالتَّمْرتَانِ، ولا اللُّقْمةُ واللُّقْمتانِ إِنَّمَا المِسْكِينُ الذي يتَعَفَّفُ » متفقٌ عليه .

وفي رواية في « الصحيحين » : « لَيْسَ المِسْكِينُ الذي يطُوفُ علَى النَّاسِ تَرُدُّهُ اللُّقْمةُ واللُّقْمتَان ، وَالتَّمْرةُ وَالتَّمْرتَانِ ، ولَكِنَّ المِسْكِينَ الذي لا يَجِدُ غِنًى يُغنْيه ، وَلا يُفْطَنُ بِهِ فيُتصدَّقَ عَلَيهِ ، وَلا يَقُومُ فَيسْأَلَ النَّاسَ » .

264. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O indivíduo necessitado e pobre não é aquele que pode ser mandado de volta com uma ou duas tâmaras ou uma ou duas fatias; a pessoa realmente necessitada é aquela que, apesar da sua pobreza, abstém-se de pedir" (Mutaffac alaih) .

Outra versão desses dois narradores é a seguinte: "O indivíduo pobre não é aquele que sai por aí pedindo, e pode ser despachado com uma ou duas fatias, com uma ou duas tâmaras. O verdadeiro pobre é aquele que não acumula o suficiente para se mantiver, e não revela a sua pobreza, tanto que faz caridade e não se sujeita a pedir."

٢٦٥- وعنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « السَّاعِي علَى الأَرْمَلَةِ وَالمِسْكِينِ كَالمجاهِدِ في سبيلِ الله » وأَحْسُبهُ قال : « وَكَالْقائِمِ الَّذي لا يَفْتُرُ ، وَكَالصَّائِمِ لا يُفْطِرِ»متفقٌ عليه .

265. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que se esforça a favor da viúva ou do necessitado é igual ao combatente pela causa de Deus." O relator acha que o Profeta (S) também disse: "… é como quem pratica a oração sem nunca se cansar; é como o jejuador que nunca quebra o jejum." (Mutaffac alaih)

٢٦٦- وعنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « شَرُّ الطَّعَام طَعَامُ الْوليمةِ ، يُمْنَعُها مَنْ يأْتِيهَا ، ويُدْعَى إِلَيْهَا مَنْ يَأْبَاهَا ، ومَنْ لَمْ يُجِبِ الدَّعْوةَ فَقَدْ عَصَى الله ورَسُولُهُ» رواه مسلم.

وفي رواية في الصحيحين عن أبي هريرةَ من قوله : « بِئْسَ الطَّعَامُ طَعَامُ الْوَلِيمَةِ يُدْعَى إِلَيْهَا الأَغْنِيَاءُ وَيُتْرَكُ الفُقَرَاءُ » .

266. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “A pior comida é aquela servida por ocasião do *walima* (almoço ou jantar após o matrimônio), ao qual é negada a presença de pessoas que gostariam de comparecer, para o qual são convidadas pessoas que não gostariam de comparecer; e aquele que declina um convite desobedece a Deus e ao Seu Mensageiro” (Musslim).

Outra versão de Bukhári Musslim diz: “A pior comida é aquela servida por ocasião de walima à qual se convida os ricos e os pobres são excluídos.”

٢٦٧- وعن أَنس رضي الله عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ عَالَ جَارِيتَيْنِ حَتَّى تَبْلُغَا جَاءَ يَومَ القِيامَةِ أَنَا وَهُو كَهَاتَيْنِ » وَضَمَّ أَصَابِعَهُ . رواه مسلم .

267. Anas (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Aquele que tiver cuidado de duas meninas, até que tenham alcançado sua maioridade, encontrar-se-á comigo no Dia do Juízo, tal como se encontram estes dois” (e juntou os dedos de sua mão). (Musslim)

٢٦٨- وعن عائشةَ رضي الله عنها قالت : دَخَلَتَ عليَّ امْرَأَةٌ ومعهَا ابْنَتَانِ لَهَا تَسْأَلُ فَلَم تَجِدْ عِنْدِى شَيْئاً غَيْرَ تَمْرةٍ واحِدةٍ ، فَأَعْطَيْتُهَا إِيَّاهَا فَقَسَمتْهَا بَيْنَ ابنَتَيْهَا وَلَمْ تَأْكُلْ مِنْهَا ثُمَّ قامتْ فَخَرَجتْ ، فَدخلَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَلَيْنَا ، فَأَخْبرتُهُ فقال: « مَنِ ابْتُلِيَ مِنْ هَذِهِ البَنَاتِ بِشَيْءٍ فَأَحْسَنَ إِلَيْهِنَّ كُنَّ لَهُ سِتْراً من النَّارِ » متفقٌ عليه .

268. Aicha (R) relatou: “Certa ocasião, veio ver-me uma mulher pobre, acompanhada de suas duas filhas. Ofereci-lhe uma tâmara e ela partiu-a ao meio e lhes deu. A mãe não comeu nada, se levantou e saiu. Admirei o seu gesto, e contei aquilo ao Mensageiro de Deus (S), que disse: ‘Quem for testado por ter filhas e bem as tratou e educou, serão para ele proteção do fogo do inferno no Dia do Juízo Final.’” (Mutaffac alaih)

٢٦٩- وعن عائشةَ رضي اللَّهُ عنها قالت : جَاءَتنى مِسْكِينَةٌ تَحْمِل ابْنَتَيْن لها ، فَأَطعمتهَا ثَلاثَ تَمْرَاتٍ ، فَأَعطتْ كُلَّ وَاحدَةٍ مِنْهُمَا تَمْرَةً وَرفعتْ إِلى فيها تَمْرةً لتَأْكُلهَا ، فاستطعمتها ابْنَتَاهَا ، فَشَقَّت التَّمْرَةَ التى كَانَتْ تُرِيدُ أَنْ تأْكُلهَا بيْنهُمَا ، فأَعْجبنى شَأْنُهَا ، فَذَكَرْتُ الَّذي صنعَتْ لرسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : « إن الله قَدْ أَوْجَبَ لَهَا بِهَا الجَنَّةَ ، أَو أَعْتقَهَا بِهَا مَن النَّارِ » رواه مسلم .

269. Aicha (R) relatou: “Uma mulher pobre veio a mim com suas duas filhas. Dei-lhe três tâmaras, ela deu uma a cada uma das meninas, e queria comer a terceira. As duas garotas pediram também aquela; a mulher dividiu-a em duas metades e deu cada metade a cada uma das meninas. Eu fiquei muito impressionada com a ação dela, e mencionei aquilo ao Profeta (S). Ele disse: ‘Deus ordenou o Paraíso para ela por causa da sua ação!’ ou ‘Deus livrou-a do Inferno por causa do seu gesto’” (Musslim).

٢٧٠- وعن أبي شُرَيْحٍ خُوَيْلِدِ بْنِ عَمْرٍو الخُزَاعِيِّ رضي اللَّهُ عنه قال : قال النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « اللَّهُمَّ إِنِّي أُحَرِّجُ حَقَّ الضَّعيفينِ الْيَتِيمِ والمرْأَةِ » حديث حسن صحيح رواه النسائى بإسناد جيدٍ .

270. Khuailed Ibn al Khuzai (R) relatou que Profeta (S) disse: "Senhor meu, denuncio como pecador quem violar os direitos destes débeis: o órfão e a mulher." (Nassá'i)

٢٧١- وعن مُصْعبِ بنِ سعدِ بنِ أبي وقَّاصٍ رضي الله عنهما : رأَى سعْدٌ أَنَّ لَهُ فَضْلاً علَى مَنْ دُونهُ ، فقال النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « هَل تُنْصرُونَ وتُرزقُونَ إِلاَّ بِضُعفائِكُم» رواه البخاري هَكَذا مُرسلاً ، فَإِن مصعَب ابن سعد تَابِعِيٌّ ، ورواه الحافِظُ أَبو بكر الْبَرْقَانِي في صحيحِهِ مُتَّصلاً عن أَبيه رضي الله عنه .

271. Mussab Ibn Sad Ibn Abi Waqqas relatou: "O Saad possuía uma noção de que tinha superioridade sobre aqueles que não estavam tão bem de vida quanto ele. O Profeta (S) disse: 'Vocês são ajudados por causa dos fracos'" (Bukhári).

٢٧٢- وعن أبي الدَّرْداءِ عُوَيْمِرٍ رضي الله عنه قال : سمِعتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : «ابْغوني في الضُّعَفَاءَ ، فَإِنَّمَا تُنْصرُونَ ، وتُرْزقون بضُعفائِكُمْ » رواه أَبو داود بإسناد جيد.

272. Abu al Darda Oeimer (R) contou que escutara o Mensageiro de Deus (S) quando dizia: "Ajudai-me a buscar os débeis e os pobres, pois Deus vos concederá o respaldo e o sustento, mais que tudo, por meio dos débeis e para os pobres." (Abu Daúd)

٣٤- باب الوصية بالنساء

CAPÍTULO 34

O DEVER DE SE TRATAR AS MULHERES COM BONDADE

قَال اللّه تَعَالَى: { وَعَاشِرُوْهُن بِالْمَعْرُوْف } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Harmonizai-vos com elas.**" (Alcorão Sagrado, 4:19).

وَقَال تَعَالَى: { وَلَن تَسْتَطِيْعُوْا أَن تَعْدِلُوْا بَيْن الْنِّسَاء وَلَو حَرَصْتُم فَلا تَمِيْلُوَا كُل الْمَيْل فَتَذَرُوْهَا كَالْمُعَلَّقَة، وَإِن تُصْلِحُوا وَتَتَّقُوْا فَإِن اللّه كَان غَفُورا رَّحِيْما }

E disse:
"**Não podereis ser equitativos com vossas esposas, ainda que nisso vos empenheis. Por essa razão, não vos inclineis preferencialmente a uma delas, deixando a outra como se estivesse abandonada; porém, se vos emendardes e temerdes a Deus, sabei que Ele é Indulgente, Misericordiosíssimo.**" (Alcorão Sagrado, 4: 129).

٢٧٣- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «اسْتَوْصُوا بِالنِّساءِ خيْراً ، فإِنَّ المرْأَةَ خُلِقَتْ مِنْ ضِلَعٍ ، وَإِنَّ أَعْوجَ ما في الضِّلعِ أَعْلاهُ ، فَإِنْ ذَهبتَ تُقِيمُهُ كَسرْتَهُ ، وإِنْ تركتَهُ ، لمْ يزلْ أَعوجَ ، فاستوْصُوا بِالنِّسَاءِ » متفقٌ عليه .

وفي رواية في الصحيحين:« المرْأَةُ كالضلعِ إِنْ أَقَمْتَها كسرْتَهَا ، وإِنِ استَمتعْت بِهَا،اسْتَمتعْت وفِيها عَوجٌ » .

وفي رواية لمسلمٍ : « إِنَّ المرْأَةَ خُلِقتْ مِن ضِلَعٍ ، لَنْ تَسْتقِيمَ لكَ علَى طريقةٍ ، فَإِنْ استمتعْت بِهَا ، اسْتَمتَعْتَ بِهَا وفِيها عَوجٌ ، وإِنْ ذَهَبْتَ تُقيمُها كسرتَهَا ، وَكَسْرُهَا طلاقُها» .

273. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Tratai bondosamente as mulheres. A mulher foi criada de uma costela, e a parte mais curva da costela é a sua parte superior. Se quiserdes endireitá-la, ireis quebrá-la; se a deixardes como ela é, ficará curva. Portanto, tratai bondosamente as mulheres." (Mutaffac alaih)

٢٧٤- وعن عبد الله بن زَمْعَةَ رضي اللَّهُ عنه ، أَنه سمعَ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يخْطُبُ ، وذكَر النَّاقَةَ والَّذِى عقَرهَا ، فقال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذِ انْبعث أَشْقَاهَا » انْبعثَ لَها رَجُلٌ عزِيزٌ، عارِمٌ منِيعٌ في رهْطِهِ » ثُمَّ ذَكَرَ النِّساءَ ، فَوعظَ فِيهنَّ ، فَقالَ : « يعْمِدُ أَحَدكُمْ فيجْلِدُ امْرأَتَهُ جلْد الْعَبْدِ فلَعلَّهُ يُضاجعُهَا مِنْ آخِر يومِهِ » ثُمَّ وَعَظهُمْ في ضحكِهِمْ مِن الضَّرْطَةِ وقال : «لِمَ يضحكُ أَحَدكُمْ مِمَّا يفعلُ ؟ » متفق عليه .

274. Abdullah Ibn Zama (R) relatou que ouviu o Profeta (S) proferir um discurso, no decorrer do qual mencionou o caso da fêmea de camelo (do profeta Sáleh) e da pessoa que a matou. Naquele sermão, ele disse: "**E o mais perverso deles se incumbiu**..." (Alcorão Sagrado, 91:12). Isso quer dizer que o chefe mais poderoso da tribo de Samud foi para a frente e cortou os pés da fêmea de camelo. Depois ele apresentou um conselho sobre as mulheres, e disse: "Alguns de vós espancam suas mulheres, tratam-nas como escravas e, no fim do dia, coabitam com elas!" Então ele

admoestou a audiência quanto a rirem de alguém que solta gases, dizendo: “Por que rides de uma pessoa que faz a mesma coisa que vós outros fazeis?” (Mutaffac alaih)

٢٧٥- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا يَفْرَكْ مُؤْمِنٌ مُؤْمِنَةً إِنْ كَرِه مِنها خُلقاً رضِيَ مِنْها آخَرَ » أَوْ قَالَ : « غيْرَهُ » رواه مسلم.

275. Abu Huraira (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Que nenhum crente guarde rancor de uma crente (sua esposa), pois se algo do caráter dela o aborrecer, será comprazido no resto do mesmo.” (Musslim)

٢٧٦- وعن عَمْرو بنِ الأَحْوَصِ الجُشميّ رضي الله عنه أَنَّهُ سمِعَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في حَجّةِ الْوَداع يقُولُ بعد أَنْ حَمِدَ الله تعالى ، وَأَثنَى عليْهِ وذكَّر ووعظَ ، ثُمَّ قال: « أَلا واسْتَوْصوا بِالنِّساءِ خَيْراً ، فَإِنَّمَا هُنَّ عَوانٍ عَنْدَكُمْ لَيْس تَمْلكُونَ مِنْهُنَّ شَيْئاً غيْرَ ذلِكَ إِلاَّ أَنْ يأْتِينَ بِفَاحشةٍ مُبيّنةٍ ، فإِنْ فَعلْنَ فَاهْجُروهُنَّ في المضَاجعِ ، واضْربُوهنَّ ضَرْباً غيْر مُبرّحٍ ، فإِنْ أَطعنَكُمْ فَلا تبْغُوا عَلَيْهِنَّ سبيلا ، أَلا إِنَّ لَكُمْ عَلَى نِسائِكُمْ حَقًّا ، ولِنِسائِكُمْ عَلَيْكُمْ حقًّا، فَحَقُّكُمْ عَلَيْهنَّ أَن لا يُوطِئْنَ فُرُشكمْ منْ تَكْرهونَ ، وَلا يأْذَنَّ في بُيُوتكمْ لِمن تكْرهونَ ، أَلا وحقُّهُنَّ عَلَيْكُمْ أَن تُحْسنُوا إِلَيْهنَّ في كِسْوتِهِنَّ وَطعامهنَّ».

276. Amru Ibn al Ahwass Al Juchami (R) relatou que ouviu o Profeta (S), na Peregrinação de Despedida, dizer, depois de ter louvado e glorificado a Deus: “Tratai as mulheres com bondade. Elas são como prisioneiras em vossas mãos. Além disso, não possuís nada delas. Se cometerem algum mau comportamento, deveis afastá-las de vossos leitos e castigá-las; porém, sem infringir-lhes uma punição severa. Se vos obedecerem, não recorrais a nada mais contra elas. Sabei que tendes direitos sobre as vossas mulheres e elas têm direitos sobre vós. Os vossos direitos é exigirdes que não vos traiam, nem permitam que entre em vossas casas quem não desejais, e os seus direitos sobre vós é que deveis tratá-las bem, alimentando-as e vestindo-as.” (Tirmizi)

٢٧٧- وعن مُعَاويَةَ بنِ حَيْدةَ رضي الله عنه قال : قلتُ : يا رسول الله ما حَقُّ زَوْجَةِ أَحَدنَا عَلَيْهِ ؟ قال : « أَن تُطْعمَها إِذَا طَعِمْتَ ، وتَكْسُوهَا إِذَا اكْتَسيْتَ ولا تَضْربِ الْوَجهَ، وَلا تُقَبِّحْ ، ولا تَهْجُرْ إِلاَّ في الْبَيْتِ » حديثٌ حسنٌ رواه أَبو داود وقال : معنى « لا تُقَبِّحْ» أَى : لا تقُلْ قَبَّحَكِ الله .

277. Muáwiya Ibn Haida (R) relatou que solicitou ao Profeta (S) que o instruísse quanto ao direito da esposa sobre o marido. Ele disse: “Deves alimentá-la do mesmo que tu te alimentas. Deves vesti-la do mesmo que tu vestes. Não deves bater-lhe na face. Não deves aborrecê-la ou amaldiçoá-la. Não deves separar-te dela a não ser nos limites da casa.” (Abu Daúd)

٢٧٨- وعن أبي هريرة رضي الله عنه ، قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَكْمَلُ المؤْمنين إِيمَاناً أَحْسنُهُمْ خُلُقاً ، وَخِيارُكُمْ خيارُكم لِنِسَائِهِم » رواه التِّرمذي وقال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

278. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O crente mais íntegro é aquele que demonstra melhor caráter. E o melhor dentre vós é aquele que melhor trata a sua mulher." (Tirmizi)

٢٧٩- وعن إِياس بنِ عبدِ الله بنِ أبي ذُباب رضي الله عنه قال : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « لاَ تَضْربُوا إِمَاءَ اللهِ » فَجاءَ عُمَرُ رضي الله عنه إلى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، فَقَالَ : ذَئِرْنَ النِّساءُ عَلَى أَزْواجهنَّ ، فَرَخَّصَ في ضَرْبِهِنَّ فَأَطاف بِآلِ رسولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نِساءٌ كَثِيرٌ يَشْكونَ أَزْواجهُنَّ ، فقال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَقَدْ أَطَافَ بآلِ بَيْت مُحَمَّدٍ نِساءٌ كَثيرٍ يشْكُونَ أَزْوَاجَهُنَّ لَيْسَ أُولِئك بخيارِكُمْ » رواه أبو داود بإسنادٍ صحيح .

279. Iyas Ibn Abdullah Ibn Abu Zubab (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Não surreis as servas de Deus (as esposas)!" Tempos mais tarde, Ômar (R) foi ter com o Mensageiro de Deus (S), e disse: "As mulheres estão-se excedendo no trato com seus maridos!" Por isso, o Profeta autorizou baterem, com restrição, nas mulheres. Muitas mulheres protestaram pelo trato recebido de seus maridos, queixando-se junto às esposas do Mensageiro de Deus, o qual, ao saber disso, disse: "Muitas mulheres têm protestado junto às esposas de Mohammad quanto ao trato recebido de seus maridos. Esses maridos, sem dúvida alguma, não são boas pessoas!" (Abu Daúd)

٢٨٠- وعن عبدِ الله بنِ عمرو بن العاص رضي الله عنهما أَن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «الدُّنْيَا مَتَاعٌ ، وَخَيْرُ مَتاعهَا المرْأَةُ الصَّالحةُ » رواه مسلم .

280. Abdullah Ibn Amr Ibn al 'As (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "A vida é uma sucessão de coisas proveitosas, e o melhor da vida é uma mulher virtuosa." (Musslim)

٣٥- باب حق الزوج على المرأة

CAPÍTULO 35

OS DIREITOS DO MARIDO SOBRE A ESPOSA

قَال اللّه تَعَالَى: { الْرِّجَال قَوَّامُوَن عَلَى الْنِّسَاء بِمَا فَضَّل اللّه بَعْضَهُم عَلَى بَعْض، وَبِمَا أَنْفَقُوْا مِن أَمْوَالِهِم. فَالَّصَّالِحَات قَانِتَات حَافِظَات لِلْغَيْب بِمَا حَفِظ اللّه } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Os homens são os protetores das mulheres, porque Deus preferiu uns a outros pelo que gastam de seu pecúlio**" (Alcorão Sagrado, 4:34).

Rever o dito nº276.

٢٨١- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذَا دعَا الرَّجُلُ امْرأَتَهُ إِلَى فِرَاشِهِ فلَمْ تَأْتِهِ فَبَات غَضْبانَ عَلَيْهَا لَعَنتهَا الملائكَةُ حَتَّى تُصْبحَ» متفقٌ عليه .

وفي رواية لهما : « إِذَا بَاتَتْ المرْأَةُ هَاجِرَةً فِرَاشَ زَوْجهَا لَعنتْهَا المِلائِكَةُ حَتَّى تُصْبِحَ ».

وفي روايةٍ قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «والَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ مَا مِن رَجُلٍ يَدْعُو امْرَأَتَهُ إِلَى فِرَاشِهِ فَتَأْبَى عَلَيْهِ إِلاَّ كَانَ الَّذي في السَّماءِ سَاخِطاً عَلَيْهَا حَتَّى يَرْضَى عَنْها » .

281. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando o marido chama a esposa para a cama e ela se recusa, e ele passa a noite zangado com ela, os anjos continuarão a amaldiçoá-la até chegar a manhã." (Mutaffac alaih)

٢٨٢- وعن أبي هريرة رضي الله عنه أَيضاً أَن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «لا يَحلُّ لامْرَأَةٍ أَنْ تَصُومَ وَزَوْجُهَا شَاهِدٌ إِلا بِإِذْنِهِ ، وَلا تَأْذَنْ في بَيْتِهِ إِلاَّ بِإِذنِهِ » متفقٌ عليه ، وهذا لفظ البخاري .

282. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "A mulher não deve praticar o jejum voluntário quando seu marido está presente em casa, a não ser com a permissão dele. Ela também não deve deixar ninguém entrar em sua casa sem a permissão dele." (Mutaffac alaih)

٢٨٣- وعن ابن عمرَ رضي اللَّهُ عنهما عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « كُلُّكُمْ راعٍ، وكُلُّكُمْ مسئولٌ عنْ رعِيَّتِهِ ، والأَمِيرُ رَاعٍ ، والرَّجُلُ راعٍ علَى أَهْلِ بَيْتِهِ ، والمرْأَةُ راعِيةٌ على بيْتِ زَوْجِها وولَدِهِ ، فَكُلُّكُمْ راعٍ ، وكُلُّكُمْ مسئولٌ عنْ رعِيَّتِهِ » متفقٌ عليه .

283. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Cada um de vós é um pastor, e cada um de vós leva a responsabilidade quanto àqueles que se encontram a seu cargo. Assim como o governador é um pastor, o homem, em sua casa, também é um pastor, e a mulher é uma pastora quanto à sua casa, seu marido e seus filhos. Portanto, cada um de vós é um pastor, e responsável por aqueles que se encontram a seu cargo." (Mutaffac alaih)

٢٨٤- وعن أبي عليٍّ طَلْق بن عليٍّ رضي الله عنه أَن رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «إِذَا دعا الرَّجُلُ زَوْجتَهُ لِحَاجتِهِ فَلْتَأْتِهِ وإِنْ كَانَتْ عَلَى التَّنُّور» . رواه الترمذي والنسائي ، وقال الترمذي : حديث حسن صحيح .

284. Talk Ibn Áli (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando um homem convida sua mulher ao leito conjugal, ela deve obedecer, ainda que esteja ocupada assando pão no forno." Tirmizi e Nassa'i)

٢٨٥- وعن أبي هريرة رضي اللَّهُ عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لَوْ كُنْتُ آمِراً أحَداً أَنْ يسْجُدَ لأَحدٍ لأَمَرْتُ المرْأَة أَنْ تَسْجُدَ لِزَوْجِهَا » . رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح.

285. Abu Huraira R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Se fosse permitido a alguém prostrar-se perante outra pessoa, eu teria ordenado à mulher prostrar-se para o marido." (Tirmizi)

٢٨٦- وعن أُمِّ سلمةَ رضي اللَّهُ عنها قالت : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَيُّما امرأَةٍ ماتَتْ وزوْجُهَا عنها راضٍ دخَلَتِ الجَنَّةَ » رواه الترمذي وقال حديث حسن .

286. Ummu Salama (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Se uma mulher morrer enquanto o seu marido está contente com ela, essa entrará no Paraíso." (Tirmizi).

٢٨٧- وعن معاذِ بنِ جبلٍ رضي اللَّهُ عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا تُؤْذِي امْرَأَةٌ زَوْجَهَا في الدُّنْيا إِلاَّ قالَتْ زَوْجَتُهُ مِنَ الحُورِ الْعِينِ لا تُؤْذِيه قَاتلَكِ الله ، فَإِنَّمَا هُو عِنْدَكِ دخِيلٌ يُوشِكُ أَنْ يُفارِقَكِ إِلَينا » رواه الترمذي وقال حديث حسن.

287. Moaz Ibn Jabal (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Sempre que uma mulher causar aborrecimento ao seu marido, neste mundo, e o torturar, a companheira dele, entre as huris do Paraíso, dirá a ela: 'Que Deus te arruíne! não causes aborrecimento ao teu marido, porque ele é apenas o teu convidado, e logo te deixará para se juntar a nós no Paraíso.'" (Tirmizi)

٢٨٨- وعن أُسامَةَ بنِ زيد رضي الله عنهما عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « ما تركْتُ بعْدِي فِتْنَةً هِي أَضَرُّ عَلَى الرِّجالِ : مِنَ النِّسَاءِ » متفقٌ عليه .

288. Ussama Ibn Zaid (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não estou deixando uma experiência mais danosa (causa de malfeitoria) para os homens do que para as mulheres." (Mutaffac alaih).

٣٦- باب النفقة على العيال

CAPÍTULO 36

O ATENDIMENTO ÀS NECESSIDADES E AOS GASTOS FAMILIARES

قَال اللّه تَعَالَى: { وَعَلَى الْمَوْلُوْد لَه رِزْقُهُن وَكِسْوَتُهُن بِالْمَعْرُوْف } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Devendo (o pai) mantê-las e vesti-las decentemente**" Alcorão Sagrado, 2:233).

وَقَال تَعَالَى: { لِيُنْفِق ذُو سَعَة مِن سَعَتِه، وَمَن قُدِر عَلَيْه رِزْقُه فَلْيُنْفِق مِمَّا آتَاه اللّه، لا يُكَلِّف اللّه نَفْسًا إِلا مَا أُتَاهَا } .

E, louvado seja, disse também:
"**Que o abastado retribua isso segundo suas posses; quanto àquele, cujos recursos forem parcos, que retribua com o que Deus lhe agraciou. Deus não impõe a ninguém obrigação superior à que lhe tem concedido**" (Alcorão Sagrado, 65:7).

وَقَال تَعَالَى: { وَمَا أَنْفَقْتُم مِن شَيْء فَهُو يُخْلِفُه } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**Tudo quanto distribuirdes em caridade Ele vo-lo restituirá**" (Alcorão Sagrado, 34:39).

٢٨٩- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «دِينَارٌ أَنْفَقْتَهُ في سبيلِ الله ، وَدِينَارٌ أَنْفَقتَهُ في رقَبَةٍ ، ودِينَارٌ تصدَّقْتَ بِهِ عَلَى مِسْكِينٍ، وَدِينَارٌ أَنْفقْتَهُ علَى أَهْلِكَ ، أَعْظمُهَا أَجْراً الَّذي أَنْفَقْتَهُ علَى أَهْلِكَ » رواه مسلم .

289. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Entre o dinheiro gasto na causa de Deus, ou na libertação de um escravo, ou em caridade e o gasto com a família, a recompensa maior será pelo gasto com a família.” (Musslim)

٢٩٠- وعن أبي عبدِ اللهِ وَيُقَالُ له : أبي عبدِ الرَّحمن ثَوْبانَ بْن بُجْدُدَ مَوْلَى رسولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَفْضَلُ دِينَارٍ يُنْفِقُهُ الرَّجُلُ دِينَارٌ يُنْفِقُهُ عَلَى عِيالِهِ ، وَدِينَارٌ يُنْفِقُهُ عَلَى دابَّتِهِ في سبيلِ الله ، ودِينَارٌ يُنْفِقُهُ علَى أَصْحابه في سبِيلِ اللَّهِ » رواه مسلم .

290. Abu Abdullah, também denominado de Abu Abdul Rahman Sauban Ibn Bujdud, escravo liberto do Profeta (S), relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “O melhor dinheiro que o indivíduo gasta é o dinheiro gasto com a família, o gasto com sua montaria pela causa de Deus, e o gasto com os amigos, pela causa de Deus.” (Musslim)

٢٩١- وعن أُمِّ سلَمَةَ رضي اللَّهُ عنها قَالَتْ : قلتُ يا رسولَ اللَّهِ ، هَلْ لي أَجْرٌ في بني أبي سلَمةَ أَنْ أُنْفِقَ عليْهِمْ ، وَلَسْتُ بتَارِكَتِهِمْ هَكَذَا وهَكَذَا ، إِنَّما هُمْ بنِيَّ ؟ فقال : « نَعَمْ لَكِ أَجْرُ ما أَنْفَقْتِ علَيهِم » متفقٌ عليه .

291. Ummu Salama (R) narrou que havia perguntado: “Ó Mensageiro de Deus, acaso teria a recompensa de Deus se cobrisse os gastos dos filhos do meu primeiro marido, Abu Salama, sem que os abandonasse na sua busca do sustento? É que são também meus filhos!” Disse ele: ‘Desde já tens a recompensa por tudo o quanto gastas com eles!” (Mutaffac alaih)

٢٩٢- وعن سعد بن أبي وقَّاص رضي الله عنه في حدِيثِهِ الطَّويلِ الذِي قَدَّمْناهُ في أَوَّل الْكِتَابِ في بَابِ النِّيَّةِ أَنَّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال له : « وَإِنَّكَ لَنْ تُنْفِقَ نَفَقَةً تَبْتَغِي بِهَا وَجهَ الله إلاَّ أُجِرْتَ بها حَتَّى ما تَجْعلُ في في امرأَتِكَ » متفقٌ عليه .

292. Saad Ibn Abu Waqqas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) lhe disse: “Sempre que fizeres algum gasto, buscando a complacência de Deus, serás recompensado; incluídos estão os alimentos que levas à boca da tua mulher.” (Mutaffac alaih)

٢٩٣- وعن أبي مَسْعُودٍ الْبَدرِيِّ رضي الله عنه ، عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «إِذَا أَنْفَقَ الرَّجُلُ على أَهْلِهِ نفقَةً يحتَسبُها فَهِي لَهُ صدقَةٌ » متفقٌ عليه .

293. Abi Mass’ud Al Badri (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Quando alguém gasta com a sua família, almejando uma recompensa, isso é-lhe contado como caridade.” (Mutaffac alaih)

٢٩٤- وعن عبدِ اللَّهِ بنِ عمرو بنِ العاص رضي الله عنهما قال : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « كَفي بِالمرْءِ إِثْماً أَنْ يُضَيّعَ مَنْ يقُوتُ » حديثٌ صحيحٌ رواه أَبو داود وغيره.

294. Abdullah Ibn Amr Ibn al ‘Ás (R) contou que o Mensageiro de Deus S) disse: “Quereis maior pecado cometido por um homem do que quando esbanja o que seria o sustento daqueles que se encontram sob seus cuidados?” (Abu Daúd e outros)

٢٩٥- وعن أبي هريرةَ رضي اللَّهُ عنه أَن النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَا مِنْ يوْمٍ يُصْبِحُ الْعِبَادُ فِيهِ إِلاَّ ملَكَانِ يَنْزلانِ ، فَيقولُ أَحدُهُما : اللَّهُمَّ أَعْطِ مُنْفِقاً خَلفاً ، ويَقولُ الآخَرُ : اللَّهُمَّ أَعْطِ مُمْسِكاً تَلَفاً » متفقٌ عليه .

295. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Pela manhã de todos os dias, dois anjos descem à terra, e um deles diz: ‘Senhor meu, compensa a quem gasta de seus bens!’ enquanto o outro anjo diz: ‘Senhor meu, destrói os bens de quem se nega a gastá-los.’” (Mutaffac alaih)

٢٩٦- وعنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « الْيَدُ الْعُلْيا خَيْرٌ مِنَ الْيدِ السُّفْلَى وابْدَأْ بمن تَعُولُ ، وَخَيْرُ الصَّدَقَةِ مَا كَانَ عَنْ ظَهْرِ غِنَى ، ومَنْ يَسْتَعِففْ ، يُعِفَّهُ اللَّهُ ، ومَنْ يَسْتَغْنِ يُغْنِه اللَّهُ » رواه البخاري .

296. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “A mão superior (a que dá) é preferível à inferior (a que recebe(. Deves começar a tua generosidade com os teus dependentes. A melhor espécie de caridade é a tirada do excedente. Aquele que desejar tornar-se virtuoso, Deus assim o fará; e aquele que desejar a abundância, Deus lha dará.” (Bukhári)

٣٧- باب الإنفاق مما يحبُّ ومن الجيّد

CAPÍTULO 37

O ATENDIMENTO AOS GASTOS, OFERECENDO MELHORES BENEFÍCIOS

قَال اللَّه تَعَالَى: { لَن تَنَالُوْا الْبِر حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّوْن } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Jamais alcançareis a virtude, a menos que façais caridade com o que mais apreciardes**." (Alcorão Sagrado, 3:92).

وَقَال تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آمَنُوْا أَنْفِقُوْا مِن طَيِّبَات مَا كَسَبْتُم وَمِمَّا أَخْرَجْنَا لَكُم مِن الأَرْض، وَلا تَيَمَّمُوا الْخَبِيْث مِنْه تُنْفِقُوْن } .

E, louvado seja, disse também:
"**Ó crentes, contribuí com o que de melhor haveis adquirido, assim como o que vos temos feito brotar da terra, e não escolhais o pior para fazerdes caridade**." (Alcorão Sagrado, 2:267).

٢٩٧- عن أَنس رضي اللَّه عنه قال : كَانَ أَبُو طَلْحَةَ رضي اللَّه عنه أَكْثَر الأَنْصَارِ بِالمدِينَةِ مَالاً مِنْ نَخْلٍ ، وَكَانَ أَحَبُّ أَمْوالِهِ إِلَيْهِ بَيْرَحاءَ ، وَكانَتْ مُسْتَقْبِلَةَ المسْجِدِ وكانَ رسولُ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يدْخُلُهَا وَيشْربُ مِنْ ماءٍ فِيهَا طَيِّبٍ قَالَ أَنَسٌ : فلَمَّا نزَلَتْ هَذِهِ الآيةُ : { لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ } قام أَبُو طَلْحَةَ إِلى رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : يا رسولَ اللَّه إِنَّ اللَّه تَعَالَى أَنْزَلَ عَلَيْكَ : { لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ } وَإِنَّ أَحَبَّ مَالي إِلَيَّ بَيْرَحَاءَ ، وإِنَّهَا صَدقَةٌ للَّهِ تَعَالَى أَرْجُو بِرَّهَا وذُخْرهَا عِنْد اللَّه تعالى ، فَضَعْهَا يا رسول اللَّه حيْثُ أَرَاكَ اللَّهُ، فقال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « بَخٍ ، ذلِكَ مَالٌ رَابِحٌ ، ذلِكَ مَالٌ رَابِحٌ ، وَقَدْ سمِعْتُ مَا قُلْتَ ، وَإِنِّي أَرَى أَنْ تَجْعَلَهَا فِي الأَقْرَبِينَ » فقال أَبُو طَلْحَةَ : أَفْعَلُ يا رسولَ اللَّه ، فَقَسَّمَهَا أَبُو طَلْحَةَ فِي أَقَارِبِهِ ، وَبَنِي عَمِّهِ. متفقٌ عليه .

297. Anas (R) relatou que Abu Talha era o maior proprietário de tamareiras entre os Ansar de Madina, e o mais querido para ele, de todos os seus pomares, era um chama do Bairahá, que se encontrava defronte à Mesquita do Profeta (S), o qual lá entrava para beber das suas doces águas. Quando foi revelado o seguinte versículo: "**Jamais alcançareis a virtude, até que façais caridade com aquilo que mais apreciardes.**" (Alcorão Sagrado, 3:92), Abu Talha disse ao Mensageiro de Deus (S): "Ó Mensageiro de Deus, foi revelado para ti:'Jamais alcançareis a virtude, até que façais caridade com aquilo que mais apreciardes'. Pois bem, eu não tenho nada mais querido, dentre minhas propriedades, do que o pomar de Bairahá. Portanto, quisera entregá-lo como caridade pela causa de Deus, cuja recompensa espero apenas d'Ele. Ó Mensageiro de Deus, faze

o que quiseres com ele." Então o Mensageiro de Deus (S) disse: "Bem, muito bem! Estou certo de que é uma propriedade rentável para ti; é uma propriedade rentável para ti. Já ouvi o que disseste, e creio que deveria ser distribuído entre os teus familiares mais achegados." Abu Talha disse: "Assim o farei, ó Mensageiro de Deus." E eis que distribuiu o pomar entre seus familiares e primos. (Mutaffac alaih)

٣٨- بيان وجوب أمره وأولاده المميزين وسائر من في رعيته

بطاعة الله تعالى ونهيهم عن المخالفة ، وتأديبهم ، ومنعهم من ارتكاب مَنْهِيٍّ عنه

CAPÍTULO 38

O DEVER DA PESSOA DE ORDENAR AOS MEMBROS DA SUA FAMÍLIA E ÀQUELES QUE SE ENCONTRAM AO SEU ENCARGO A QUE OBEDEÇAM A DEUS - LOUVADO SEJA –, BEM COMO OS EDUCAR, E IMPEDIR QUE COMETAM ATOS ILÍCITOS

قَال اللّه تَعَالَى: { وَأْمُر أَهْلَك بِالصَّلاة وَاصْطَبِر عَلَيْهَا } .

Deus, louvado seja, disse:
"**E recomenda aos teus a oração, e sê constante, tu também.**" (Alcorão Sagrado, 20:132).

وَقَال تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آمَنُوَا قُوَّا أَنْفُسَكُم وَأَهْلِيْكُم نَارا } .

Deus, louvado seja, disse também:
"**Ó crentes, precavei-vos, juntamente com vossas famílias, do Fogo.**" (Alcorão Sagrado, 66:6).

٢٩٨- وعن أبي هريرةَ رضي اللّه عنه قال : أَخذ الحسنُ بنُ عليٍّ رضي اللّه عنْهُما تَمْرةً مِنْ تَمرِ الصَّدقَةِ فَجعلهَا في فِيهِ فقال رسولُ اللّه صَلّى اللّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « كُخْ كُخْ ، إِرْمِ بِهَا ، أَما علِمْتَ أَنَّا لا نأْكُلُ الصَّدقةَ ،؟ » متفق عليه .

298. Abu Huraira (R) relatou que Al Hassan Ibn Áli, quando menino, pegou uma tâmara das que foram oferecidas por alguém como caridade, e a levou à boca. O Mensageiro de Deus (S) disse: "Tira-a já da boca! Não sabes que nós familiares do Profeta) não comemos nada que tenha sido oferecido em caridade?" (Mutaffac alaih)

٢٩٩- وعن أبي حفْصٍ عُمَر بن أبي سلَمةَ عبدِ اللّه بنِ عبدِ الأَسد : ربيبِ رسول اللّه صَلّى اللّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : كُنْتُ غُلاماً في حجْرِ رسول اللّه صَلّى اللّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وكَانَتْ يَدِي

تَطِيشُ في الصَّحْفَةِ ، فقال لي رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يا غُلامُ سمِّ اللَّهَ تعالى ، وَكُلْ بِيمِينِكَ، وكُل ممَّا يليكَ » فَما زَالَتْ تِلْكَ طِعْمتي بعْدُ . متفقٌ عليه .

299. Abi Hafs Ômar Ibn Abi Salama Abdullah Ibn Abdul Assad, que é filho de Ummu Salama (R), a esposa do Profeta (S) – do seu marido anterior –, relatou: "Quando eu era uma criança, sob a tutela do Profeta (S), costumava passar a mão por dentro da tigela, ao comer. Ele disse para mim: 'Ó menino, pronuncia o nome de Deus, o Todo-Poderoso, e come com a tua mão direita, e do bagulho que está na tua frente!' Então essa se tornou a minha prática ao comer, desde então." (Mutaffac alaih)

٣٠٠- وعن ابن عمَر رضي اللَّه عنهما قال : سمعت رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « كُلُّكُمْ راعٍ ، وكُلُّكُمْ مسئولٌ عنْ رعِيَّتِهِ ، والأِمَامُ رَاعٍ ، ومسئولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ ، والرَّجُلُ رَاعٍ في أَهْلِهِ ومسئولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ ، والمرْأَةُ راعِيةٌ في بيْتِ زَوْجِهَا ومسئولة عنْ رعِيَّتِهَا ، والخَادِمُ رَاعٍ في مالِ سيِّدِهِ ومسئولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ ، فكُلُّكُمْ راعٍ ومسئولٌ عنْ رعِيتِهِ» متفقٌ عليه .

300. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Cada um de vós é um pastor, e cada um de vós tem responsabilidades para com os que estão ao seu encargo. O líder é um pastor, e tem responsabilidade para com o seu povo; o homem é um pastor, em sua família, e tem responsabilidade para com ela; a mulher é uma pastora, na casa de seu marido, e tem responsabilidades para com a sua família; e o servente é um pastor, na propriedade do seu patrão, e tem responsabilidade para com ela. De sorte que cada um de vós é um pastor, e tem responsabilidades para com o que esteja ao seu encargo." (Mutaffac alaih)

٣٠١- وعن عمرو بن شُعْيب ، عن أَبيه ، عن جَدِّهِ رضي اللَّه عنه قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مُرُوا أَوْلادكُمْ بِالصَّلاةِ وهُمْ أَبْنَاءُ سبع سِنِينَ ، واضْرِبُوهمْ علَيْهَا وَهُمْ أَبْنَاءُ عَشْرِ ، وفرِّقُوا بيْنَهُمْ في المضَاجعِ » حديثٌ حسن رواه أبو داود بإسنادٍ حسنٍ .

301. Amr Ibn Xuaib (R) relatou, baseado em seu pai, e este no seu, que o Profeta (S) disse: "Ordenai vossos filhos a praticarem a oração aos sete anos de idade; castigai-os, se não a cumprirem, aos dez anos, e que durmam em camas separadas." (Abu Daúd)

٣٠٢- وعن أبي ثُرَيَّةَ سَبْرَةَ بنِ مَعْبدٍ الجهَنِيِّ رضي اللَّه عنه قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « عَلِّمُوا الصَّبِيَّ الصَّلاةَ لِسَبْعِ سِنِينَ ، وَاضْرِبُوهُ علَيْهَا ابْنَ عشْرِ سِنِينَ » حديث حسنٌ رواه أَبو داود ، والترمذي وقال حديث حسن .

302. Sabrat Ibn Mabad al Juhani (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Ensinai a oração ao menino de sete anos, e castigai-o, aos dez anos, se não a cumprir." (Abu Daúd e Tirmizi)

٣٩- باب حق الجار والوصية به

CAPÍTULO 39

OS DIREITOS DO VIZINHO E A RECOMENDAÇÃO QUANTO A ELE

Deus, louvado seja, disse:
"**Adorai a Deus e não Lhe atribuais parceiros. Tratai com benevolência vossos pais e parentes, os órfãos, os necessitados, o vizinho próximo, o vizinho estranho, o companheiro, o viajante e os vossos servos**" (Alcorão Sagrado, 4:36).

٣٠٣- وعن ابنِ عمرَ وعائشةَ رضي الله عنهما قَالا : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « مَا زَالَ جِبْرِيلُ يُوصِينِي بِالجارِ حتَّى ظَنَنتُ أَنَّهُ سيُوَرِّثُهُ » متفقٌ عليه .

303. Ibn Ômar e Aicha (R) contaram que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O Arcanjo Gabriel insistiu tanto acerca do bom-trato para com o vizinho, que cheguei a pensar que o incluiria como um dos herdeiros." (Mutaffac alaih)

٣٠٤- وعن أبي ذرٍّ رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يَا أَبَا ذرّ إِذا طَبَخْتَ مَرَقَةً ، فَأَكْثِرْ مَاءَها ، وَتَعَاهَدْ جِيرَانَكَ » رواه مسلم .

وفي رواية له عن أبي ذرّ قال : إن خليلي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَوْصَانِي : « إِذا طبخْتَ مَرَقاً فَأَكْثِرْ مَاءَهُ ثُمَّ انْظُرْ أَهْلَ بَيْتٍ مِنْ جِيرانِكَ ، فَأَصِبْهُمْ مِنْهَا بِمَعْرُوفٍ » .

304. Abu Zar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Ó Abu Zar, quando estiveres fazendo sopa, acrescenta um pouco mais de água nela, e verifica se o teu vizinho necessita de um pouco." (Musslim)

٣٠٥- وعن أبي هريرة رضي الله عنه أَن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « واللَّهِ لا يُؤْمِنُ ، واللَّهِ لا يُؤْمِنُ ، » قِيلَ : مَنْ يا رسولَ اللَّهِ ؟ قال : « الَّذي : لا يأْمنُ جارُهُ بَوَائِقَهُ،» متفق عليه.

وفي رواية لمسلمٍ : « لا يَدْخُلُ الجنَّة مَنْ لا يأْمنُ جارُهُ بوَائِقهُ » .

305. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Por Deus, nunca chegará a ser um verdadeiro crente", repetindo a frase por três vezes. Foi-lhe perguntado: "Ó Mensageiro de Deus, quem é esse?" Disse: "É aquele cujo vizinho não se encontra a salvo das suas más ações." (Mutaffac alaih)

٣٠٦- وعنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يَا نِسَاءَ المسلِمَاتِ لا تَحْقِرَنَّ جارَةٌ لجارتِهَا وَلَوْ فِرْسَنَ شَاةٍ » متفقٌ عليه .

306. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Ó mulheres dos muçulmanos, que nenhuma de vocês menospreze o regalo que é oferecido à vizinha, ainda que seja o casco de uma ovelha." (Mutaffac alaih)

٣٠٧- وعنه أَن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : لا يَمْنَعْ جارٌ جارَهُ أَنْ يغْرِزَ خَشَبَةً في جِدارِهِ » ثُمَّ يَقُولُ أَبو هريرة : مَالي أَرَاكُمْ عنْهَا معْرِضِينَ ، واللهِ لأرمينَّ بها بيْنَ أَكْتَافِكُمْ . متفقٌ عليه.

307. Abu Huraira (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Que ninguém impeça que seu vizinho introduza uma viga de madeira em sua parede!" Abu Huraira acrescentou: "Por que não cumpris essa ordem? Por Deus, eu a joguei sobre os vossos ombros." (Mutaffac alaih)

٣٠٨- وعنه أَن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ باللهِ وَالْيَوْمِ الآخِرِ، فَلا يُؤْذِ جَارَهُ ، وَمَنْ كَان يُؤْمِنُ بِاللهِ والْيَوْمِ الآخرِ ، فَلْيكرِمْ ضَيْفهُ ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمنُ بِاللهِ وَالْيومِ الآخِرِ ، فَلْيَقُلْ خَيْراً أَوْ لِيَسْكُتْ » متفقٌ عليه .

308. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que crê em Deus e no Dia do Juízo Final não deve causar nenhuma inconveniência ao seu vizinho; aquele que crê em Deus e no Dia do Juízo Final deve respeitar o hospede; aquele que crê em Deus e no Dia do Juízo Final deve falar bem, ou se calar." (Mutaffac alaih)

٣٠٩- وعن أبي شُرَيْح الخُزاعيّ رضي الله عنه أَن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «مَنْ كَانَ يُؤمِنُ بِاللهِ والْيوْمِ الآخِرِ ، فَلْيُحسِنْ إِلى جارِهِ ، ومنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللهِ واليومِ الآخِرِ فَلْيُكْرِمْ ضَيْفهُ، ومنْ كَانَ يؤمنُ باللهِ واليومِ الآخرِ فَلْيَقُلْ خَيْراً أَوْ لِيسْكُتْ » رواه مسلم بهذا اللفظ، وروى البخاري بعضه .

309. Abu Churaih al Khuzai (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que acredita em Deus e no Último Dia deverá tratar seus vizinhos com bondade; aquele que crê em Deus e no Dia do Julgamento deverá honrar seu convidado; e aquele que acredita em Deus e no Último Dia deverá falar bem (dos outros) ou ficar calado" (Musslim)

٣١٠- وعن عائشة رضي الله عنها قالت : قلت : يا رسول الله إِنَّ لي جَارَيْنِ ، فَإِلى أَيِّهما أُهْدِي؟ قال : « إِلى أَقْربهِما مِنْك باباً » رواه البخاري .

310. Aicha (R) relatou que perguntou: "Ó Mensageiro de Deus, tenho dois vizinhos; a qual deles eu deveria fazer um regalo primeiro?" Disse: "Aquele cuja porta estiver mais próxima à tua." (Bukhári).

٣١١- وعن عبدِ اللَّه بن عمر رضي اللَّه عنهما قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « خَيْرُ الأَصحاب عِنْدَ اللَّهِ تعالى خَيْرُهُمْ لصاحِبِهِ ، وخَيْرُ الجيران عِنْدَ اللَّه تعالى خيْرُهُمْ لجارِهِ» رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

311. Abdullah Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O melhor dos amigos, aos olhos de Deus, é quem for melhor para o amigo. O melhor dos vizinhos, perante Deus, é quem convive melhor com o vizinho." (Tirmizi)

٤٠- باب بر الوالدين وصلة الأرحام

CAPÍTULO 40

A BENEVOLÊNCIA PARA COM OS PAIS E O FORTALECIMENTO DOS LAÇOS FAMILIARES

قَال اللَّه تَعَالَى: { وَاعْبُدُوا اللَّه وَلا تُشْرِكُوا بِه شَيْئا، وَبِالْوَالِدَيْن إِحْسَانا، وَبِذِي الْقُرْبَى، وَالْيَتَامَى، وَالْمَسَاكِيْن، وَالْجَار ذِي الْقُرْبَى، وَالْجَار الْجُنُب، وَالْصَّاحِب بِالْجَنَّب، وَابْن الْسَّبِيل، وَمَا مَلَكَت أَيْمَانُكُم }

Deus, louvado seja, disse:
"**Adorai a Deus e não Lhe atribuais parceiros. Tratai com benevolência vossos pais e parentes, os órfãos, os necessitados, o vizinho próximo, o vizinho estranho, o companheiro, o viajante e os vossos servos**" (Alcorão Sagrado, 4:36).

وَقَال تَعَالَى: { وَاتَّقُوا اللَّه الَّذِي تَسَاءَلُون بِه، وَالأَرْحَام } .

E, louvado seja, disse também:
"**Temei a Deus em nome do Qual exigis os vossos direitos mútuos e reverenciai os laços de parentesco**" (Alcorão Sagrado, 41:37)

وَقَال تَعَالَى: { وَالَّذِين يَصِلُوْن مَا أَمَر بِه أَن يُوَصَل } الآيَة.

E, louvado seja, disse ainda:
"**… que unem o que Deus ordenou fosse unido**" (Alcorão Sagrado, 13:21).

وَقَال تَعَالَى: { وَوَصَّيْنَا الإِنْسَان بِوَالِدَيْه حُسْنَا } .

E, louvado seja, disse mais:
"**E recomendamos aos humanos benevolência para com seus pais**" (Alcorão Sagrado, 29:8).

وَقَال تَعَالَى: { وَقَضَى رَبُّك أَلا تَعْبُدُوَا إلا إيَّاه، وَبِالْوَالِدَيْن إحْسَانا، إمَّا يَبْلُغَن عِنْدَك الْكِبَر أَحَدُهُمَا أَو كِلَاهُمَا فَلَا تَقُل لَّهُمَا أُف، وَلا تَنْهَرْهُمَا، وَقُل لَّهُمَا قَوْلًا كَرِيْمًا، وَاخْفِض لَهُمَا جَنَاح الذُّل مِن الرَّحْمَة، وَقُل رَّب ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيْرًا } .

E, louvado seja, continuou:
"**O decreto de teu Senhor é que não adoreis senão a Ele; que sejais indulgentes com vossos pais, mesmo que a velhice alcance a um deles ou a ambos, em vossa companhia; não os reproveis nem os repilais; porém, dirigi-lhes palavras honrosas. E estende sobre eles a asa da humildade, e dize: Ó Senhor meu, tem misericórdia de ambos, como eles tiveram misericórdia de mim, criando-me desde pequenino!**" (Alcorão Sagrado, 17:23-24).

وَقَال تَعَالَى: { وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَان بِوَالِدَيْه؛ حَمَلْتَه أُمُّه وَهَنًا عَلَى وَهْن، وَفِصَالُه فِي عَامَيْن، أَن اشْكُر لِي وَلِوَالِدَيْك } .

E, louvado seja, continuou mais:
"**E recomendamos ao homem benevolência para com seus pais. Sua mãe o suporta entre dores e dores e sua desmama é aos dois anos. (E lhe dizemos): Agradece a Mim e a teus pais!**" (Alcorão Sagrado, 31:14**).**

٣١٢- عن أبي عبد الرحمن عبد اللَّه بن مسعود رضي اللَّه عنه قال : سأَلتُ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: أَيُّ الْعملِ أَحبُّ إلى اللَّهِ تَعالى ؟ قال : « الصَّلاةُ على وقْتِهَا » قُلْتُ : ثُمَّ أَيُّ ؟ قال: «بِرُّ الْوَالِدَيْنِ » قلتُ : ثُمَّ أَيُّ ؟ قال : «الجِهَادُ في سبِيلِ اللَّهِ » متفقٌ عليه .

312. Abdullah Ibn Mass'ud (R) relatou que perguntou ao Profeta (S): "Qual é o mais favorito ato perante Deus?" Respondeu: "A prática da oração em seu devido tempo." Perguntou novamente: "Que vem depois?" Respondeu: "O bom tratamento aos pais." Perguntou mais uma vez: "Que vem depois?" Respondeu: "Lutar pela causa de Deus." (Muttafac alaih)

٣١٣- وعن أبي هريرة رضي اللَّه عنه قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا يَجْزِي ولَدٌ والِداً إلاَّ أَنْ يَجِدَهُ مملُوكاً ، فَيَشْتَرِيَهُ ، فَيَعْتِقَهُ » رواه مسلم .

313. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Um filho nunca poderá compensar a seu pai, a não ser que este se encontre escravizado, e o compre e lhe dê a liberdade." (Musslim)

٣١٤- وعنه أيضاً رضي الله عنه أَن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ والْيوْمِ الآخِرِ ، فَلْيُكْرِمْ ضَيْفَهُ ، وَمَنْ كانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ والْيوم الآخِر ، فَلْيصلْ رَحِمَهُ ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِالله وَالْيوْمِ الآخِرِ ، فلْيقُلْ خيراً أَوْ لِيَصمُتْ » متفقٌ عليه.

314. Abu Huraira (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quem crê verdadeiramente em Deus e no Último Dia deve ser generoso para com os convidados. E quem crê em Deus no Último Dia deve se relacionar com seus parentes. E quem crê em Deus e no Último Dia deve falar o que é certo, com bondade, ou ficar calado." Muttafac alaih)

٣١٥- وعنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ الله تَعَالى خَلَقَ الخَلْقَ حَتَّى إِذَا فَرَغَ مِنْهُمْ قَامَتِ الرَّحِمُ ، فَقَالَتْ : هذا مُقَامُ الْعَائِذِ بِكَ مِنَ الْقَطِيعةِ ، قال : نَعَمْ أَمَا تَرْضينَ أَنْ أَصِلَ مَنْ وَصَلَكِ ، وَأَقْطَعَ مَنْ قَطَعَكِ ؟ قالت : بَلَى ، قال فذلِكَ ، ثم قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : اقرءوا إِنْ شِئتُمْ : { فهَلِ عَسَيْتمْ إِن تَولَّيتُم أَنْ تُفسِدُوا في الأَرْضِ وتُقطِّعُوا أَرْحامكُمْ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أُولَئِكَ الذين لَعنَهُم اللَّهُ فأَصَمَّهُمْ وَأَعْمَى أَبْصَارَهُمْ } [محمد : ٢٢ ، ٢٣] متفقٌ عليه.

وفي رواية للبخاري : فقال الله تعالى : « منْ وَصلَكِ ، وَصلْتُهُ ، ومنْ قَطَعكِ قطعتُهُ »

315. Abu Huraira (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando Deus estabeleceu a criação, o útero se levantou para dizer: 'Esta é a ocasião em que Te imploro a proteção para não sofrer de rompimento dos vínculos (dos meus parentes).' Disse Deus: 'Assim seja! e acaso comprazer-te- ia se concedesse algo da Minha Bondade a quem os mantivesse, e excluísse da Minha misericórdia a quem os rompesse?' O útero respondeu: 'Sim!' E Deus, louvado seja, disse: 'Assim será.'" O Mensageiro de Deus (S) prosseguiu: "Recitai, se desejais, o versículo: '**É possível que, ao assumirdes o comando, causeis corrupção na terra e que rompais os vínculos (com vossas parentes).. Tais são aqueles a quem Deus amaldiçoou, ensurdecendo-os e cegando-lhes as vistas**'" (Alcorão Sagrado, 47:22-23). (Muttafac alaih)

٣١٦- وعنه رضي الله عنه قال : جَاءَ رَجُلٌ إلى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : يا رسول الله مَنْ أَحَقُّ النَّاسِ بحُسنِ صَحَابَتِي ؟ قال : « أُمُّك » قال : ثُمَّ منْ ؟ قال: « أُمُّكَ » قال : ثُمَّ مَنْ ؟ قال : « أُمُّكَ » قال : ثُمَّ مَنْ ؟ قال : « أَبُوكَ » متفقٌ عليه .

وفي رواية : يا رسول الله مَنْ أَحَقُّ الناس بِحُسْن الصُّحْبةِ ؟ قال : « أُمُّكَ ثُمَّ أُمُّكَ ، ثُمَّ أُمُّكَ ، ثمَّ أَباكَ ، ثُمَّ أَدْنَاكَ أَدْنَاكَ » .

316. Abu Huraira (R) relatou que um homem foi ter com o Profeta (S) e lhe perguntou: "Ó Mensageiro de Deus quem é a melhor pessoa aquem devo oferecer a minha amizade?" Ele respondeu: "A tua mãe". O homem perguntou novamente: "E quem mais?" Ele respondeu: "A tua mãe". "E depois dela", ele perguntou. O Profeta S) respondeu: "A tua mãe". "E depois dela?", ele perguntou, novamente. O Profeta S) respondeu: "O teu pai" (Muttafac alaih).

٣١٧- وعنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « رغِم أَنْفُ ، ثُم رغِم أَنْفُ ، ثُمَّ رَغِم أَنف مَنْ أَدرْكَ أَبَويْهِ عِنْدَ الْكِبرِ ، أَحدُهُمَا أَوْ كِلاهُما ، فَلَمْ يدْخلِ الجَنَّةَ » رواه مسلم .

317. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Que o seu nariz seja esfregado na areia, que seu nariz seja esfregado na areia, que seu nariz seja esfregado na areia, isto é, que seja humilhado, aquele que vê os pais, ou um deles, atingirem avançada idade e não consegue entrar no Paraíso (por não os servir)." (Musslim)

٣١٨- وعنه رضي الله عنه أَن رجلاً قال : يا رسول الله إِنَّ لي قَرابَةً أَصِلُهُمْ وَيَقْطَعُوني ، وَأُحسِنُ إِلَيْهِمِ وَيُسيئُونَ إِليَّ ، وأَحْلُمُ عنهُمْ وَيجْهلُونَ علَيَّ ، فقال : « لَئِنْ كُنْت كما قُلْتَ ، فَكَأَنَّمَا تُسِفُّهُمُ المِلَّ ، ولا يَزَالُ معكَ مِنَ اللهِ ظهِيرٌ عَلَيْهِمْ ما دمْتَ عَلَى ذَلكَ » رواه مسلم .

318. Abu Huraira (R) relatou que um homem disse: "Ó Mensageiro de Deus, tenho familiares com os quais sempre trato de melhorar os laços, porém, eles desdenham de mim; cuido-os com generosidade, mas eles me maltratam; sou indulgente e compreensivo para com eles, mas eles são malévolos e intransigentes para comigo." O Mensageiro de Deus (S) disse: "Se é assim, tal como me contas, seria como se te fizessem engolir cinza escaldante; porém, desde que te mantenha assim, Deus te dará o Seu apoio e te protegerá deles." (Musslim)

٣١٩- وعن أَنسٍ رضي الله عنه أَن رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ أَحبَّ أَنْ يُبْسَطَ له في رِزقِهِ ، ويُنْسأَ لَهُ في أَثرِهِ ، فَلْيصِلْ رحِمهُ » متفقٌ عليه .

319. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Aquele que gostaria de alcançar uma maior riqueza e uma vida mais farta deveria fortalecer os seus laços consanguíneos." (Muttafac alaih)

٣٢٠- وعنه قال : كان أَبُو طَلْحَة أَكْثَر الأَنصار بِالمدِينَةِ مَالاً مِنْ نَخْلٍ ، وكان أَحبُّ أَمْوَالِهِ بِيرْحَاءَ ، وكَانتْ مُسْتقْبِلَة المسْجِدِ ، وكَان رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يدْخُلُهَا، وَيَشْرَب مِنْ ماءٍ فيها طَيِّبٍ ، فَلمَّا نَزلتْ هذِهِ الآيةُ : { لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ } [آل عمران: ٩٢] قام أَبُو طَلْحة إلى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : يا رسولَ الله إِنَّ الله تَبَارَك وتعالى يقول : { لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ } وَإِنَّ أَحب مالى إِليَّ بِيرْحَاءَ ،

وإِنَّهَا صَدقَةٌ للَّهِ تعالى، أَرجُو بِرَّهَا وذُخْرهَا عِنْد اللَّه تعالى ، فَضَعْهَا يا رسول اللَّه حيثُ أَراكَ اللَّه. فقال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « بَخٍ ، ذلِكَ مالٌ رابحٌ ، ذلِكَ مالٌ رابحٌ ، وقَدْ سَمِعْتُ ما قُلتَ ، وإِنِّي أَرى أَنْ تَجْعَلَهَا في الأَقْربين » فقال أَبُو طَلْحة : أَفعلُ يا رسول اللَّه ، فَقَسَمهَا أَبُو طَلْحة في أَقارِبِهِ وبني عمِّهِ . متفقٌ عليه .

320. Anas (R) relatou que Abu Talha era o maior proprietário de tamareiras entre os Ansar de Madina, e o mais querido para ele, de todos os seus pomares, era um chamado Bairahá, que se encontrava defronte à Mesquita do Profeta (S), o qual lá entrava para beber das suas doces águas. Quando foi revelado o seguinte versículo: "**Jamais alcançareis a virtude, até que façais caridade com aquilo que mais apreciardes**" (Alcorão Sagrado, 3:92), Abu Talha disse ao Mensageiro de Deus (S): "Ó Mensageiro de Deus, foi revelado para ti: 'Jamais alcançareis a virtude, até que façais caridade com aquilo que mais apreciardes'. Pois bem, eu não tenho nada mais querido, dentre minhas propriedades, do que o pomar de Bairahá. Portanto, quisera entregá-lo como caridade pela causa de Deus, cuja recompensa espero apenas d'Ele. Ó Mensageiro de Deus, faze o que quiseres com ele." Então o Mensageiro de Deus (S) disse: "Bem, muito bem! Estou certo de que é uma propriedade rentável para ti; é uma propriedade rentável para ti. Já ouvi o que disseste, e creio que deveria ser distribuído entre os teus familiares mais achegados." Abu Talha disse: "Assim o farei, ó Mensageiro de Deus." E eis que distribuiu o pomar entre seus familiares e primos. (Muttafac alaih)

٣٢١- وعن عبد اللَّه بن عمرو بن العاص رضي اللَّه عنهما قال: أَقْبلَ رجُلٌ إِلى نَبِيّ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، فقال: أُبايِعُكَ على الهِجرةِ وَالجِهَادِ أَبتَغِي الأَجرَ مِنَ اللَّه تعالى . قال: « فهَلْ مِنْ والدِيْكَ أَحدٌ حَيٌّ ؟ » قال : نعمْ بل كِلاهُما قال : « فَتَبْتَغِي الأَجْرَ مِنَ اللَّه تعالى؟» قال : نعمْ . قال : « فَارْجعْ إِلى والدِيْكَ ، فَأَحْسِنْ صُحْبتَهُما . متفقٌ عليه .

وهذا لَفْظُ مسلمٍ .

وفي روايةٍ لهُما : جاءَ رجلٌ فاسْتَأْذَنُه في الجِهَادِ فقال:« أَحيٌّ والِداكَ ؟ قال: نَعَمْ ، قال:« ففِيهِما فَجاهِدْ» .

321. Abdullah Ibn Amar Ibn Al 'As (R) relatou que um homem se aproximou do Profeta (S) e disse: "Desejo dar-te o meu voto de fidelidade na emigração, e lutar pela causa de Deus, e ser recompensado por Ele." O Profeta (S) inquiriu: "Algum dos teus pais está, acaso, vivo?" O homem respondeu: "Sim, ambos estão vivos." O Profeta (S) perguntou-lhe: "Tu desejas ser recompensado por Deus?" "Sim", respondeu. O Profeta (S) disse: "Então vai até os teus pais e serve-os". (Muttafac alaih)

٣٢٢- وعنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : لَيْسَ الْواصِلُ بِالمكافئ وَلكِنَّ الواصِلَ الَّذي إذا قَطَعَتْ رَحِمُهُ وصلَهَا» رواه البخاري .

322. Abdullah Ibn Amar Ibn Al ‘Ás (R) relatou que o Profeta (S) disse: “O fortalecimento dos laços familiares não consiste em darmos com generosidade, em reciprocidade, mas darmos aos parentes que cortam os seus laços conosco.” (Bukhári)

٣٢٣- وعن عائشة قالت : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « الرَّحمُ مَعَلَّقَةٌ بِالعَرْشِ تَقُولُ : مَنْ وصلني وَصَلَهُ الله ، وَمَن قَطَعَني ، قَطَعَهُ الله » متفقٌ عليه .

323. Aicha (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Os laços de sangue estão suspensos do trono do Senhor, e dizem: ‘Quem cuidar de nós, Deus dele cuidará; quem conosco romper, Deus com ele romperá.’” (Muttafac alaih)

٣٢٤- وعن أُمِّ المؤْمِنِينَ ميمُونَةَ بنْتِ الحارِثِ رضي الله عنها أَنَّهَا أَعتَقَتْ وليدةً وَلَم تَستَأْذِنِ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فلَمَّا كانَ يومَها الَّذي يدورُ عَلَيْهَا فِيه ، قالت: يا رسول الله إِنِّي أَعْتَقْتُ وليدتي ؟ قال : « أَوَ فَعلْتِ ؟ » قالت : نَعمْ قال : « أَما إِنَّكِ لو أَعْطَيتِهَا أَخوالَكِ كان أَعظَمَ لأجرِكِ » متفقٌ عليه .

324. Maimuna Bint al Hares, esposa do Profeta (R) concedeu a liberdade à sua escrava, sem pedir permissão ao Profeta. Quando o Mensageiro de Deus (S) foi vê-la, disse-lhe: “Ó Mensageiro de Deus, chegaste a saber que libertei a minha escrava?” Ele lhe perguntou: “Já o fizeste?” Ela respondeu: “Sim!” Então ele disse: “Se a tivesses entregue aos teus tios maternos, teria tido uma recompensa ainda maior de Deus.” (Muttafac alaih)

٣٢٥- وعن أَسْمَاءَ بنْتِ أبي بكْرٍ الصِّدّيقِ رضي الله عنهما قالت : قَدِمتْ عليَّ أُمِّي وهِي مُشركة في عهْدِ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَاسْتَفتَيْتُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قلتُ : قَدِمتْ عَليَّ أُمِّى وَهِى راغبةٌ ، أَفأَصِلُ أُمِّي ؟ قال : « نَعمْ صِلي أُمَّكِ » متفق عليه .

325. Asmá Bint Abu Bakr (R) relatou: “Minha mãe, quando ainda se mantinha na idolatria, fez-me uma visita, ainda nos tempos do Mensageiro de Deus (S). Foi então que o consultei, dizendo-lhe: ‘Minha mãe esteve em minha casa, e veio pedir-me ajuda; porém, continua conservando a sua idolatria. Acaso tenho eu o dever de manter os meus laços com ela?’ Ele disse: ‘Sim, conserva os teus laços com ela!’” (Muttafac alaih)

٣٢٦- وعن زينب الثقفِيَّةِ امْرأَةِ عبدِ اللَّهِ بن مسعودٍ رضي الله عنه وعنها قالت : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « تَصدَّقنَ يا مَعْشَرَ النِّسَاءِ ولَو مِن حُلِيِّكُنَّ » قالت: فَرجعتُ إِلى

عبدِ اللَّه ابنِ مسعودٍ فقلتُ لـه : إِنَّـك رجُـلٌ خَفِيـفُ ذَات اليَـدِ وإِنَّ رسـولَ اللَّهِ صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَلَّم قـدْ أمـرنا بالصـدقةِ ، فأْتِه فاسـأَلْهُ ، فـإن كـان ذلـك يُجْزِئُ عـنِّي وَإِلاَّ صَـرَفْتَهَا إِلى غَـيرِكُمْ . فقـال عبـدُ اللَّهِ : بَلِ ائتِيهِ أَنتِ ، فانطَلَقْتُ ، فَإِذا امْرأَةٌ مِن الأَنَصـارِ بِبـابِ رسـول اللَّه صَـلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حـاجَتِي حاجَتُهَـا ، وكـان رسـول اللَّه صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَلَّم قـد أُلقِيتْ علَيـهِ المهابـةُ . فَخَرج علينا بلالٌ ، فقُلنَا له : ائْتِ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، فَأَخْبِرْهُ أَنَّ امْرأَتَيْنِ بِالبَابَ تَسأَلانِكَ : أَتُجزِئُ الصَّدَقَةُ عنْهُمَا على أزواجِهِما وَعلى أَيتَامٍ فِي حُجُورِهِمَا ؟ وَلا تُخْبِرهُ منْ نَحنُ ، فَدَخل بِلالٌ علَى رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَسأَلَهُ ، فقـال لهُ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « من هما ؟ » قَالَ : امْرأَةٌ مِنَ الأَنصارِ وَزَيْنبُ . فقـالَ رسـول اللَّه صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَلَّم «أَيُّ الزَّيانِبِ هِي ؟ » قـال : امـرأَةُ عبـدِ اللَّهِ ، فقـال رسـول اللَّه صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَلَّم: « لَهُمَـا أَجْرانِ : أَجْرُ القرابةِ وَأَجْرُ الصَّدقَةِ » متفقٌ عليه .

326. Zainab al Saqafia (R), esposa do Abdullah Ibn Mass'ud (R), disse: "O Profeta (S), dirigindo-se a um grupo de mulheres, disse: 'Gastai em caridade, ó mulheres, mesmo que seja (algo) dos vossos ornamentos!' Ao ouvir aquilo, eu fui ter com o meu marido, e lhe disse: Tu és um indivíduo pobre e necessitado, e o Profeta (S) admoestou-nos a gastar em caridade. Portanto vai à sua augusta presença, e pergunta-lhe se eu te der algo, isso será tido como caridade; caso contrário, darei a outra pessoa! O Abdullah Ibn Mass'ud disse: 'Vai tu mesma, e pergunta-lhe!' Assim, eu fui a casa do Profeta (S) e encontrei uma mulher dos Ansar já à porta da casa, que lá fora com o mesmo propósito que eu. Nós ficamos relutantes em entrar, por causa da dignidade e magnificência do Profeta (S). Nisso, o Bilal (R) saiu da casa, e nós lhe pedimos: 'Por favor, vai ter com o Profeta (S), e dize-lhe que duas mulheres vieram saber se seria tido como caridade elas darem aos seus maridos e aos órfãos sob seus cuidados, mas não lhe digas quem somos nós!' O Bilal (R) foi ter com o Profeta (S) e lhe apresentou o nosso caso. Ele perguntou: 'Quem são elas?' O Bilal (R) disse: 'Uma mulher dos Ansar, e o nome da outra é Zainab.' Ele perguntou: 'Qual Zainab?' o Bilal (R) disse: 'A esposa do Abdullah.' O Profeta (S) disse: 'Terão recompensa dupla: uma pela sua bondade para com os parentes, e outra pela caridade.'" (Muttafac alaih).

٣٢٧- وعـن أبـي سُـفْيان صـخْر بنِ حـربٍ رضـي اللَّه عنه فِي حـدِيثِهِ الطَّـويل فِي قصَّـةِ هِرقـل أَنَّ هِرقْـلَ قـال لأَبـي سـفْيان : فَمـاذَا يأْمُـرُكُمْ بِـهِ ؟ يَعْـني النَّـبِيَّ صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَـلَّم قـال : قلـت : يقولُ: « اعْبُدُوا اللَّهَ وَحدَهُ ، ولا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئاً ، واتْرُكُوا مـا يقُـولُ آباؤُكـمْ ، ويأْمُرُنَا بالصَّلاةِ ، والصِّدْقِ ، والعفَافِ ، والصِّلَةِ » متفقٌ عليه .

327. Abu Sufian Sakhr Ibn Harb (R) contou que, durante um encontro com Heráclito, este lhe perguntou, referindo-se ao Profeta (S): "Que vos ordena ele?" Respondeu-lhe: "Diz-nos: 'Adorai apenas a Deus, sem O associardes a nada ou a

ninguém; e não pratiqueis o culto de vossos pais'; e nos ordena a oração, a veracidade, castidade e o estreitamento dos nossos laços familiares.'" (Muttafac alaih)

٣٢٨- وعن أبي ذر رضي الله عنه قال : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «إِنَّكُم ستفْتَحُونَ أَرْضاً يُذْكَرُ فِيهَا القِيرَاطُ » .

328. Abu Zar (R) relatou que o Profeta disse: "Logo ireis conquistar uma terra onde o *quirat* é por demais falado." Outra tradição diz que ele disse: "Em breve ireis conquistar o Egito, onde há uma terra chamada *quirat*. Então, tratai as pessoas de lá com bondade, porque haverá laços de parentesco e a nossa responsabilidade quanto a elas." (Musslim).

٣٢٩- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : لما نزلَتْ هذِهِ الآيَةُ : { وَأَنْذِر عشِيرتكَ الأَقربِينَ} [الشعراء : ٢١٤] دعا رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قُرَيْشَا فاجْتَمعُوا فَعَمَّ ، وخَصَّ وقال: «يا بَني عبدِ شَمسٍ ، يا بني كَعْب بنِ لُؤَي ، أَنقِذُوا أَنْفُسَكُمْ مِنَ النَّارِ ، يَا بني مُرَّةَ بنِ كَعبٍ ، أَنْقِذُوا أَنفُسَكُمْ مِن النَّار ، يا بني عبْدِ مَنَافٍ ، أَنْقِذُوا أَنْفُسَكُمْ مِنَ النَّارِ ، يا بَني هاشِمٍ أَنقِذُوا أَنْفُسكُمْ مِنَ النَّارِ ، يا بني عبْدِ المطَّلِبِ أَنْقِذُوا أَنْفُسكُمْ مِن النَّارِ ، يا فاطِمَة أَنْقِذي نفْسَكَ منَ النَّار ، فَإِني لا أَمْلِكُ لَكُمْ منَ الله شيْئاً ، غَيْر أَنَّ لَكُمْ رحِماً سأَبلُّهَا بِبِلالِها » رواه مسلم.

329. Abu Huraira (R) relatou que quando o seguinte versículo "**E admoesta os teus parentes mais próximos**" (26:214) foi revelado, o Profeta (S) convocou a tribo do Coraix, e todos compareceram, as pessoas comuns e os chefes. Ele lhes disse: "Ó descendentes de Abd Chams, ó filhos de Kaab Ibn Lu-ai, protegei-vos contra o Fogo (do Inferno)! Ó progênie de Abd Manaf, salvaguardai-vos contra o Fogo (do Inferno)! Ó vós, hachemitas, livrai-vos do Fogo (do Inferno)! Ó Fátima, protegei-vos contra o Fogo, porque no Dia do Julgamento não serei capaz de interferir à vontade de Deus! Certamente que sou relacionado a vós e por causa disso continuarei a cumprir com minhas obrigações." (Musslim).

٣٣٠- وعن أبي عبد الله عمرو بن العاص رضي الله عنهما قال : سمعتُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم جِهاراً غيْرَ سِرٍّ يَقُولُ : « إِنَّ آلَ بَني فُلانٍ لَيُسُوا بأَوْلِيائي إِنَّما وَلِيِّي اللَّهُ وصالِحُ المؤْمِنِين، ولَكِنْ لَهُمْ رحِمٌ أَبُلُّها بِبِلالِها » متفق عليه . واللَّفظُ للبخاري .

وفي الباب أَحاديث كثِيرة في الصحيح مشهورة ، منها حديث أَصحابِ الغارِ، وحديث جُرَيْجٍ وقَدْ سَبَقَا ، وأَحاديث مشهورة في الصحيح حَذَفْتُهَا اخْتِصاراً ، وَمِنْ أَهَمِّهَا حديثُ عمْرو بن

عَبسَةَ رضي الله عنه الطَّوِيلُ المشْتَمِلُ على جُمَلٍ كثيرة مِنْ قَوَاعِدِ الإِسْلامِ وآدابِهِ وَسَأَذْكُرُهُ بِتَمَامِهِ إِن شَاءَ اللَّه تعالى في بابِ الرَّجَاءِ ، قال فيه .

دَخَلْتُ عَلى النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِمَكَّةَ ، يَعْني في أَوَّل النُبُوَّةِ ، فقلتُ له : ما أَنتَ؟ قال : «نَبِيٌّ» فقلتُ : وما نبيٌّ ؟ قال : « أَرسلَني اللَّهُ تعالى ، فقلتُ : بِأَيِّ شَيءٍ أَرْسلَك ؟ قال : «أَرْسلَني بِصِلةِ الأَرْحامِ ، وكَسْرِ الأوثَانِ ، وأَنْ يُوحَّدَ الله لا يُشرَكُ بِهِ شَيءٌ » وذكر تَمامَ الحديث . والله أعلم .

330. Abu Abdullah Amr Ibn al ‘Ás (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer abertamente e sem restrições: “Os filhos de fulano não são meus amigos; ou parentes, mas meus amigos são Deus e os muçulmanos virtuosos. Não há dúvida de que tenho laços de parentesco com eles, laços esses que continuarei a observar.” (Muttafac alaih).

٣٣١- وعن أبي أَيُّوب خالدِ بن زيدٍ الأنصاري رضي الله عنه أَن رجلاً قال: يا رسولَ الله أَخْبِرْني بِعملٍ يُدْخِلُني الجنَّةَ ، وَيُبَاعِدني مِنَ النَّارِ . فقال النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «تعبُدُ الله، ولا تُشْرِكُ بِهِ شَيْئاً ، وَتُقِيمُ الصَّلاَةَ ، وتُؤتِي الزَّكاةَ ، وتَصِلُ الرَّحِم » متفقٌ عليه.

331. Khaled Ibn Zaid Al Ansári (R) relatou que um homem pediu ao Profeta (S): “Ó Mensageiro de Deus, indica-me uma ação com a prática da qual eu possa entrar no Paraíso, e me conservar distante do Inferno.” Ele respondeu: “Adora a Deus e não lhe associes ninguém; pratica as orações; paga o *zakat* e tem bons laços familiares.” (Muttafac alaih).

٣٣٢- وعن سلْمان بن عامرٍ رضي الله عنه ، عن النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِذا أَفْطَرَ أَحَدُكُمْ فَلْيُفْطِرْ عَلَى تَمرٍ ، فَإِنَّهُ بركَةٌ ، فَإِنْ لَمْ يجِد تَمْراً ، فَالماءُ ، فَإِنَّهُ طُهُورٌ » وقال: « الصَّدقَةُ عَلَى المِسكِينِ صدقَةٌ ، وعَلَى ذي الرَّحِمِ ثِنْتَانِ : صَدَقَةٌ وصِلَةٌ » . واه الترمذي . وقال: حديث حسن .

332. Salman Ibn Ámer (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Quando quebrardes o jejum, fazem-no com tâmaras, pois há bênção nelas, e se não encontrardes tâmaras, quebrai-o com água, pois a água purifica.” Ele acrescentou: “Dar esmolas aos pobres é uma caridade, e dá-las a um parente, equivale à prática de dois atos, isto é caridade e benevolência para com o parente, ao mesmo tempo.”. (Tirmizi)

٣٣٣- وعن ابن عمر رضي الله عنهما قال : كَانَتْ تَحتي امْرأَةٌ ، وكُنْتُ أُحِبُّها ، وَكَانَ عُمرُ يكْرهُهَا ، فقال لي : طَلِّقْها فأبيْتُ ، فَأَتَى عَمرُ رضي الله عنه النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ،

فَذَكر ذلكَ لَهُ ، فقال النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « طَلِّقْهَا » رواه أَبو داود ، والترمذي وقال: حديث حسن صحيح .

333. Ibn Ômar (R) disse: "Estava casado com a mulher a quem amava muito; porém, meu pai, Ômar, tinha aversão por ela, e me pediu que me divorciasse dela, coisa que neguei a fazer. Meu pai foi ter com o Mensageiro de Deus (S), e lhe falou sobre o assunto. O Profeta então me disse: 'Divorcia-te dela!" (Abu Daúd e Tirmizi)

٣٣٤- وعن أبي الدَّرْدَاءِ رضي الله عنه أَن رَجُلاً أَتَاهُ فقال : إِنَّ لي امْرَأَةً وإِن أُمِّي تَأْمُرُني بِطَلاَقِها ؟ فقال سَمِعْتُ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ « الْوالِدُ أَوْسطُ أَبْوابِ الجَنَّةِ ، فَإِنْ شِئْتَ فَأَضِعْ ذلِك الْبابَ ، أَوِ احفظْهُ » رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ صحيح .

334. Abu Ad-Dardá (R) relatou que um homem foi vê-lo e lhe disse: "Tenho esposa, mas minha mãe me ordena que me divorcie dela." Disse Abu Ad-Dardá: "Ouvi o Mensageiro de Deus (S) dizer: 'A bondade para com os pais é a melhor porta de entrada para o Paraíso. Então, se quiseres, poderás conservá-la, ou perdê-la.'" (Tirmizi)

٣٣٥- وعن البراءِ بن عازبٍ رضي الله عنهما ، عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «الخَالَةُ بِمَنْزِلَة الأُمِّ » رواه الترمذي : وقال حديثٌ حسن صحيح .

335. Al Bará Ibn Ázeb (R), relatou que o Profeta (S), disse: "A tia materna tem a mesma posição da mãe." (Tirmizi)

O capítulo tem vários ditos proféticos no Sahih Bukhári, conhecidos, como o hadice dos Donos da Caverna, o hadice de Juraij, que foi narrado antes. O hadice mais importante é o longo hadice de Amr Ibn 'Âbassa (R) que abrange muitos preceitos do Islam. Iremos citá-lo, se Deus quiser, na tradição nº 520.

٤١- باب تحريم العقوق وقطيعة الرحم

CAPÍTULO 41

A PROIBIÇÃO À DESOBEDIÊNCIA E À INGRATIDÃO PARA COM OS PAIS, BEM COMO À RUPTURA DOS LAÇOS FAMILIARES

قَال اللّه تَعَالَى: { فَهَل عَسَيْتُم إِن تَوَلَّيْتُم أَن تُفْسِدُوْا فِي الأَرْض، وَتُقَطِّعُوا أَرْحَامَكُم؛ أُوْلَئِك الَّذِيْن لَعَنَهُم اللّه، فَأَصَمَّهُم وَأَعْمَى أَبْصَارَهُم } .

Deus, louvado seja, disse:

“**É possível que causeis corrupção na terra e que rompais os vínculos consanguíneos quando assumirdes o comando. Tais são aqueles a quem Deus amaldiçoou, ensurdecendo-os e cegando-lhes as vistas**” (Alcorão Sagrado, 47:22-23).

وَقَال تَعَالَى: { وَالَّذِين يَنْقُضُوْن عَهْد اللّٰه مِن بَعْد مِيْثَاقِه، وَيَقْطَعُوْن مَا أَمَر اللّٰه بِه أَن يُوَصَل، وَيُفْسِدُوْن فِي الأَرْض، أُوْلَئِك لَهُم اللَّعْنَة وَلَهُم سُوَء الْدَّار } .

E, louvado seja, disse também:
“**Em troca, aqueles que violam o compromisso com Deus depois de haverem-no constituído, que desunem o que Deus ordenou fosse unido e causam corrupção na terra, sobre eles pesará a maldição e obterão a pior morada**” (Alcorão Sagrado, 13:25).

وَقَال تَعَالَى: { وَقَضَى رَبُّك أَلا تَعْبُدُوَا إلا إيَّاه وَبِالْوَالِدَيْن إحْسَانا، إمَّا يَبْلُغَن عِنْدَك الْكِبَر أَحَدُهُمَا أَو كِلَاهُمَا، فَلا تَقُل لَّهُمَا أُف، وَلا تَنْهَرْهُمَا، وَقُل لَّهُمَا قَوْلا كَرِيْمَا، وَاخْفِض لَهُمَا جَنَاح الذُّل مِن الْرَّحْمَة، وَقُل رَّب ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيْرًا }

E, louvado seja, disse ainda:
“**O decreto de teu Senhor é que não adoreis senão a Ele; que sejais indulgentes com vossos pais, mesmo que a velhice alcance a um deles ou a ambos, em vossa companhia; não os reproveis nem os repilais; porém, dirigi-lhes palavras honrosas. E estende sobre eles a asa da humildade e dize: Ó Senhor meu, tem misericórdia de ambos, como eles tiveram misericórdia de mim, criando-me desde pequenino**” (Alcorão Sagrado, 17:23-24).

٣٣٦- وعن أبي بكرةَ نُفَيْع بنِ الحارثِ رضي اللّٰه عنه قال : قال رسولُ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «أَلا أُنَبِّئُكمْ بِأَكْبَرِ الْكَبائِرِ ؟ » ثلاثاً قُلنا : بلَى يا رسولَ اللّٰه : قال : « الإِشْراكُ بِاللّٰهِ، وعُقُوقُ الْوالِدَيْن » وكان مُتَّكِئاً فَجلَسَ ، فقال:«أَلا وقَوْلُ الزُّورِ وشهادُة الزُّورِ »فَما زَال يكَرِّرُهَا حتَّى قُلنَا : ليْتهُ سكتْ .متفق عليه.

336. Abu Bakra Nufai Ibn al Hares (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Quereis que vos fale dos pecados mais graves?”, e repetiu isso três vezes. Disseram: “Ó Mensageiro de Deus, claro que sim!” Disse: “São eles: associarmos algo ou alguém a Deus; desobedecermos e maltratarmos os pais...” como estava deitado, sentou-se, e prosseguiu: “Falarmos mentiras e testemunharmos falsamente.” e, repetiu tanto aquilo, que todos desejaram que se parasse. (Muttafac alaih)

٣٣٧- وعن عبد اللّٰهِ بنِ عمرو بن العاص رضي اللّٰه عنهما عن النبي صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «الْكبائرُ : الإِشْراكُ بِاللّٰه ، وعقُوق الْوالِدَيْنِ ، وقَتْلُ النَّفْسِ ، والْيمِينُ الْغَموس» رواه البخاري

337. Abdullah Ibn Amr Ibn al'As (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Os pecados maiores são: associar alguém com Deus, desobedecer os pais, matar uma pessoa inocente e jurar falsamente." (Bukhári)

٣٣٨- وعنه أَن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مِنَ الْكبائِرِ شتْمُ الرَّجلِ والِدَيْهِ ،» قالوا : يا رسولَ الله وهَلْ يشْتُمُ الرَّجُلُ والِديْهِ ؟، قال : « نَعمْ ، يَسُبُّ أَبا الرَّجُلِ، فيسُبُّ أَباه ، ويسُبُّ أُمَّهُ ، فَيسُبُّ أُمَّهُ » متفقٌ عليه .

وفي روايةٍ : « إِنَّ مِنْ أَكْبرِ الكبائِرِ أَنْ يلْعنَ الرَّجُلُ والِدَيْهِ ، » قيل : يا رسول اللَّهِ كيْفَ يلْعنُ الرجُلُ والِديْهِ ؟، قال : « يسُبُّ أَبا الرَّجُل ، فَيسُبُّ أَبَاهُ ، وَيَسبُّ أُمَّه ، فيسُبُّ أُمَّهُ».

338. Abdullah Ibn Amr Ibn al 'Ás (R) relatou que o Profeta (S) disse: "É um pecado capital uma pessoa ofender os próprios pais!" As pessoas perguntaram: "Ó Mensageiro de Deus, poderia alguém ofender a seus próprios pais?" Ele respondeu: "Sim, se ele ofender o pai de outra pessoa, essa, em retaliação, irá ofender o pai dele; se ele ofender a mãe de outra pessoa, essa, em troca, irá ofender a mãe dele." (Muttafac alaih).

٣٣٩- وعن أبي محمد جُبيْرِ بنِ مُطعِمٍ رضي اللَّه عنه أَن رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: «لا يَدْخُلُ الجَنَّةَ قَاطِعٌ » قال سفيان في روايته : يعْني : قاطِع رحِم . متفقٌ عليه.

339. Jubair Ibn Mutem (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Jamais entrará no Paraíso aquele que romper com os laços de sangue." (Muttafac alaih)

٣٤٠- وعن أبي عِيسى المغِيرةِ بنِ شُعْبةَ رضي اللَّه عنه عن النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِنَّ اللَّهُ تعالى حَرَّمَ عَلَيْكُمْ عُقُوقَ الأُمهَاتِ ، ومنْعاً وهات ، ووأْدَ البنَاتِ ، وكَرِهَ لكُمْ قِيل وقالَ، وكثرة السؤالِ ، وإِضَاعة المالِ » متفقٌ عليه .

340. Abu Issa Al Mughira Ibn Chu'ab (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Deus vos proibiu: desobedecerdes as vossas mães, o impedirdes o direito dos outros, o pedirdes o que não vos pertence, e enterrardes vivas as meninas; e desaprovou as conversas fiadas, o questionamento excessivo e o desperdício de dinheiro." (Muttafac alaih)

Há sobre o tema muitas tradições que foram citadas antes, como a tradição: "E corte as relações com quem as cortou consigo", e a tradição: "Que Deus corte as relações com quem as cortou comigo."

٤٢- باب فضل بر أصدقاء الأب والأم

والأقارب والزوجة وسائر من يندب إكرامه

CAPÍTULO 42

O MÉRITO DE SERMOS BENEVOLENTES COM AS AMIZADES DOS PAIS, COM OS PARENTES, COM A ESPOSA, E COM TODOS AQUELES QUE SERIA RECOMENDÁVEL SEREM TRATADOS COM ENEROSIDADE

٣٤١- عن ابن عمر رضي الله عنهما أَن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إن أَبرَّ البرِّ أَنْ يصِلَ الرَّجُلُ وُدَّ أَبِيهِ » .

341. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O cúmulo da bondade é quando um homem é benevolente para com os amigos de seu pai." (Musslim)

٣٤٢- وعن عبدِ اللهِ بن دينارٍ عن عبد الله بن عمر رضي الله عنهما أَنَّ رجُلاً مِنَ الأَعْرابِ لقِيهُ بِطرِيق مكَّة ، فَسلَّم عَلَيْهِ عَبْدُ الله بْنُ عُمرَ ، وحملهُ على حمارٍ كَانَ يرْكَبُهُ، وأَعْطَاهُ عِمامةً كانتْ على رأْسِهِ ، قال ابنُ دِينَارٍ : فقُلنا لهُ : أَصْلَحكَ الله إِنَّهُمْ الأَعْرابُ وهُمْ يرْضَوْنَ بِاليسِيرِ . فقال عبدُ الله بنُ عمر: إِنَّ هذا كَان ودّاً لِعُمَرَ بن الخطاب رضي الله عنه ، وإِنِّي سمِعْتُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول: « إِنَّ أَبرَّ البِرِّ صِلةُ الرَّجُلِ أَهْلَ وُدِّ أَبِيهِ ».

وفي روايةٍ عن ابن دينار عن ابن عُمَر أَنَّهُ كَانَ إِذا خرج إِلى مَكَّةَ كَانَ لَهُ حِمارٌ يَتَرَوَّحُ عليْهِ إِذا ملَّ رُكُوب الرَّاحِلَةِ ، وعِمامةٌ يشُدُّ بِها رأْسهُ ، فَبيْنَا هُو يوْما على ذلِكَ الحِمَارِ إِذْ مَرَّ بِهِ أَعْرابِيٌّ ، فقال : أَلَسْتَ فُلانَ بْنَ فُلانٍ ؟ قال : بلَى : فَأَعْطَاهُ الحِمَارَ ، فقال : ارْكَبْ هذا ، وأَعْطاهُ العِمامةَ وقال : اشْدُدْ بِهَا رأْسَكَ ، فقال لَهُ بَعْضُ أَصْحابِهِ : غَفَر الله لَكَ ، أَعْطَيْتَ هذَا الأَعْرابِيّ حِماراً كُنْتَ تَروَّحُ عليْهِ ، وعِمامَةً كُنْتَ تشُدُّ بِهَا رأْسَكَ؟ فقال : إِنِّي سَمِعْتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُقولُ : « إِنْ مِنْ أَبَرِّ البِرِّ أَنْ يَصِلَ الرَّجُلُ أَهْلَ وُدِّ أَبِيهِ بَعْد أَنْ يُولِّيَ» وإِنَّ أَبَاهُ كَانَ صَدِيقاً لِعُمر رضي الله عنه ، روى هذِهِ الرِّواياتِ كُلَّهَا مسلم .

342. Abdullah Ibn Dinar narrou: "Em certa ocasião, Abdullah Ibn Ômar se encontrou com um beduíno, no caminho que fazia até Makka. Ibn Ômar saudou-o, e o levou em seu burro. Além disso, presenteou-o com um rico turbante que levava à cabeça. Por isso, lhe dissemos: 'Que Deus te corrija! Era apenas um beduíno, e estaria satisfeito com qualquer coisa.' Ibn Ômar respondeu: 'O pai desse homem era amigo de

Ômar Ibn al Khattab, meu pai (R), e eis que ouvi o Mensageiro de Deus (S), que dizia: 'O máximo da bondade é um homem manter os laços de amizades de seu pai, mesmo após a morte dele.'" (Musslim)

٣٤٣- وعن أبي أُسَيْد بضم الهمزة وفتح السين مالكِ بنِ رِبيعَةَ السَّاعِدِيِّ رضي الله عنه قال : بَيْنا نَحْنُ جُلُوسٌ عِنْدَ رسول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذ جاءَهُ رجُلٌ مِنْ بني سَلَمة فقالَ : يارسولَ الله هَلْ بقى مِن بِرِّ أَبويَّ شيءٌ أَبرُّهُما بِهِ بَعدَ مَوْتِهِمَا ؟ فقال : « نَعَمْ ، الصَّلاَة عليْهِمَا ، والاسْتِغْفَارُ لَهُما ، وإنْفاذُ عَهْدِهِما ، وصِلةُ الرَّحِمِ التي لا تُوصَلُ إلاَّ بِهِمَا ، وإكْرَامُ صَدِيقِهما » رواه أبو داود .

343. Málik Ibn Rabia al Sáidi (R) relatou que, em certa ocasião, quando ele e outros estavam em campanha para o Mensageiro de Deus (S), apresentou-se um homem da tribo Banu Salama, e disse: "Ó Mensageiro de Deus, uma vez que morreram os meus pais, teria eu de cumprir com mais algum dever, em sinal de benevolência para com eles?" O Profeta disse: "Sim, rogar a Deus e pedir-Lhe o perdão para eles; cumprir os compromissos por eles assumidos; manter os laços de sangue de ambos e ser generoso com suas amizades." (Abu Daúd)

٣٤٤- وعن عائشة رضي الله عنها قالت : ما غِرْتُ على أَحَدٍ مِنْ نِسَاءِ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَا غِرْتُ على خديجةَ رضي الله عنها . ومَا رَأَيْتُهَا قَطُّ ، ولَكِنْ كَانَ يُكْثِرُ ذِكْرَهَا ، وَرُبَّمَا ذَبح الشَّاةَ ، ثُمَّ يُقَطِّعُهَا أَعْضَاء ، ثُمَّ يَبْعثُهَا في صدائِق خدِيجةَ ، فَرُبَّما قلتُ لَهُ : كَأَنْ لَمْ يكُنْ في الدُّنْيَا إلاَّ خديجةُ ، فيقولُ : « إنَّها كانتْ وكَانَتْ وكَانَ لي مِنْهَا ولَدٌ » متفقٌ عليه .

344. Aicha (R) disse: "Eu não tinha muito ciúme das esposas do Profeta (S) tanto quanto tinha de Khadija (R), apesar de não ter tido chance de vê-la. O Profeta (S) lembrava-se dela sempre. Quando matávamos um carneiro, ele sempre o cortava em pedaços e mandava para os amigos de Khadija. Uma vez lhe disse: Falas dela como se fosse a única mulher no mundo. Ele disse: 'Era uma nobre mulher, e eu tive um filho com ela.'" (Muttafac alaih)

٣٤٥- وعن أَنس بن مالكٍ رضي الله عنه قال : خَرجْتُ معَ جرير بن عبدِ الله الْبَجَليِّ رضي الله عنه في سَفَرٍ، فَكَانَ يَخْدُمُني فقلتُ لَهُ: لا تَفْعلْ، فقال : إِنِّي قَدْ رَأَيْتُ الأَنصارَ تَصْنَعُ برسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم شَيْئاً آلَيْتُ عَلى نَفْسي أَنْ لا أَصْحبَ أَحداً مِنْهُمْ إلاَّ خَدمْتُهُ متفقٌ عليه.

345. Anas Ibn Málik (R) relatou: "Uma vez eu fui viajar com Jarir Ibn Abdullah Al Bujali (R). Durante a viagem ele costumava servir-me. Então, eu lhe disse: Por favor, não faças isso! Ele replicou: 'Eu vi os ansar (os habitantes originais de Madina)

servirem o Profeta (S) com tal devoção, que eu fiz uma promessa de que quando eu estivesse na companhia de algum deles, eu o serviria.'" (Muttafac alaih)

٤٣- باب إكرام أهل بيت رسول الله صلى الله عليه وسلم

وبيان فضلهم

CAPÍTULO 43

A HONRA AOS MEMBROS DA CASA DO PROFETA (S), A INFORMAÇÃO ACERCA DAS SUAS VIRTUDES

قَال اللّٰه تَعَالَى: { إِنَّمَا يُرِيْد اللّٰه لِيُذْهِب عَنْكُم الرِّجْس أَهْل الْبَيْت، وَيُطَهِّرَكُم تَطْهِيْرا} .

Deus, louvado seja, disse:
"**…porque Deus só deseja afastar de vós a abominação, ó membros da Casa, bem como purificar-vos integralmente**" (Alcorão Sagrado, 33:33).

وَقَال تَعَالَى: { وَمَن يُعَظِّم شَعَائِر اللّٰه فَإِنَّهَا مِن تَقْوَى الْقُلُوْب } .

E, louvado seja, disse também:
"**Quem enaltecer os rituais de Deus, saiba que tal enaltecimento) parte de quem possui piedade no coração**" Alcorão Sagrado, 22:32).

٣٤٦- وعن يزيد بن حيَّانَ قال : انْطلَقْتُ أَنا وحُصيْنُ بْنُ سَبْرَةَ ، وعمْرُو بن مُسْلِمٍ إلى زَيْدِ بْنِ أَرقمَ رضي اللّٰه عنهم ، فلَمَّا جلسْنا إِلَيهِ قال له حُصيْنٌ : لَقَد لَقِيتَ يَا زيْدُ خَيْراً كَثِيراً ، رَأَيْتَ رسولَ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وسمِعْتَ حَدِيثَهُ ، وغَزَوْتَ مَعَهُ، وَصَلَّيتَ خَلْفَهُ : لَقَدْ لَقِيتَ يا زَيْدُ خَيْراً كَثِيراً ، حَدِّثْنَا يا زَيْدُ ما سمِعْتَ مِنْ رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . قال : يا ابْنَ أَخِي واللّٰهِ لَقَدْ كَبِرتْ سِنِّي ، وقَدُم عهْدي ، ونسِيتُ بعْضَ الذي كنتُ أَعِي مِنْ رسولِ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، فَمَا حَدَّثْتُكُمْ ، فَاقْبَلُوا ، وَمَالا فَلا تُكَلِّفُونِيهِ ثُمَّ قال : قام رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَوْماً فِينَا خطِيباً بِمَاءٍ يُدْعي خُمّاء بَيْنَ مكَّةَ وَالمدِينَةِ ، فَحَمِدَ اللّٰه ، وَأَثْنى عَلَيْه ، ووعَظَ، وَذَكَّرَ ، ثُمَّ قَالَ : «أَمَّا بعْدُ : أَلا أَيُّهَا النَّاسُ ، فَإِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ يُوشِكُ أَنْ يَأْتِيَ رسولُ ربي فَأُجيبَ ، وأَنَا تَارِكٌ فِيكُمْ ثَقَلَيْنِ : أَوَّلُهُما كِتابُ اللّٰهِ ، فِيهِ الهُدى وَالنُّورُ ، فَخُذُوا بِكِتابِ اللّٰه ، وَاسْتَمْسِكُوا به» فَحثَّ على كِتَابِ اللّٰه ، ورغَّبَ فِيهِ . ثمَّ قَالَ « وأَهْلُ بَيْتِي ، أُذكِّركم اللّٰه في أهلِ بيْتي ، أذكِّرُكم اللّٰه في أهل بيتي » فَقَالَ لَهُ حُصَيْنٌ : ومَنْ أَهْلِ بَيْتِهِ يا زيْدُ؟ أليس نساؤُه من أهلِ بيتهِ ؟ قال : نساؤُه منْ أهلِ بيتِهِ وَلَكِن أَهْلُ بيْتِهِ منْ حُرِم الصَّدقَة بعْدَهُ ،

قَال : ومَنْ هُم؟ قَالَ : هُمْ آلُ عليٍّ ، وآلُ عَقِيلٍ ، وآلُ جَعْفَر ، وَآلُ عبَّاسٍ ، قَالَ : كُلُّ هُؤلاءِ حُرِمَ الصَّدقَةَ ؟ قَالَ : نعَمْ . رواه مسلم .

346. Yazid Ibn Haiyan disse: "Eu, Huçain Ibn Sabra, Amr Ibn Musslim fomos visitar Zaid Ibn Arcam (R). Enquanto estivemos com ele, Huçain lhe disse: "Ó Zaid, foste um tanto afortunado, pois viste o Mensageiro de Deus (S), ouvistes as suas palavras, lutastes ao lado dele e orastes por trás dele. Sim, fostes um tanto afortunado! Conta-me algo do que ouvistes das palavras dele!" Disse: "Sobrinho meu, juro-te por Deus que sou um velho com bastante idade. Portanto, esqueci parte do que memorizava das palavras do Mensageiro de Deus (S); assim sendo, aceite o que vou te falar, mas não exijas demais de mim. Certo dia, o Mensageiro de Deus nos dirigiu algumas palavras, perto de um poço entre Makka e Madina, de nome Khumma. E, depois de louvar a Deus e O glorificar, nos aconselhou e nos admoestou, e nos fez recordar dos nossos deveres. Então disse: 'Em outra ordem de coisas, ó povo, não sou mais do que um ser humano e estou a ponto de receber do meu Senhor o anjo da morte, ao qual devo obedecer. Contudo, deixo em vossas mãos dois legados de capital importância: o primeiro é o Livro de Deus, onde se encontra a diretriz e a luz. Assim, apegai-vos ao Livro de Deus, e sede-lhe fiéis.' Logo depois de instar o Livro de Deus, prosseguiu: 'E o segundo é o da minha família. Quero que vos lembreis de Deus quando se tratar de algo acerca da minha família! Que vos lembreis de Deus quando se tratar de algo acerca da minha família!' Huçain lhe perguntou: 'Quem são os familiares, ó Zaid, não são as esposas?' Disse: 'Sim, as esposas são parte da família, porém são também todas as pessoas às quais foi proibido receber qualquer espécie de caridade.' Huçain voltou a perguntar: 'E quem são esses?' Respondeu: 'São os descendentes de Áli, Aquil, Jaafar e Abbás... Todos eles foram privados de recebe caridade?' Disse: 'Sim!'" (Musslim)

٣٤٧- وعَن ابنِ عُمرَ رضي الله عنهما ، عن أبي بَكْر الصِّدِّيق رضي الله عنه مَوْقُوفاً عَلَيْهِ أَنَّهُ قَالَ : ارْقُبُوا مُحَمَّداً صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فِي أَهْلِ بيْتِهِ ، رواه البخاري .

347. Ibn Ômar (R) relatou que o Abu Bakr Assidiq (R) disse: "Honrai (o mais venerado mestre) Mohammad (o Profeta de Deus), por meio de honrardes os membros da sua família" (Bukhári).

٤٤- باب توقير العلماء والكبار وأهل الفضل وتقديمهم على غيرهم ، ورفع مجالسهم ، وإظهار مرتبتهم

CAPÍTULO 44

HONRA AOS ERUDITOS, AOS IDOSOS E ÀS GENTES DE CONHECIMENTO; O SABERMOS DISTINGUI-LOS SOBRE OS DEMAIS, FAZENDO SOBRESSAIR OS SEUS MÉRITOS

قَال اللّٰه تَعَالَى: { قُل: هَل يَسْتَوِي الَّذِيْن يَعْلَمُوْن وَالَّذِين لا يَعْلَمُوْن إِنَّمَا يَتَذَكَّر أُوْلُو الأَلْبَاب } .

Deus, louvado seja, disse:

“**Poderão, acaso, equiparar-se os sábios com os insipientes? Só os sensatos o meditam**” (Alcorão Sagrado, 39:9).

٣٤٨- وعن أبي مسعودٍ عُقبةَ بنِ عمرٍو البدريّ الأنصاريّ رضي اللَّهُ عنه قال: قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يَؤُمُّ الْقَوْمَ أَقْرَؤُهُمْ لِكتَابِ اللَّهِ ، فَإِنْ كَانُوا في الْقِراءَةِ سَواءً ، فَأَعْلَمُهُمْ بِالسُّنَّةِ ، فَإِنْ كَانُوا في السُّنَّةِ سَوَاءً ، فَأَقْدمُهُمْ هِجْرَةً ، فَإِنْ كانُوا في الهِجْرَةِ سَوَاءً ، فَأَقْدَمُهُمْ سِنّاً وَلا يُؤَمَّنَّ الرَّجُلُ الرَّجُلَ في سُلْطَانِهِ ، وَلا يَقْعُدُ في بيْتِهِ على تَكْرِمتِهِ إِلاَّ بِإِذْنِهِ» رواه مسلم .

348. Ucba Ibn Amru (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Aquele que encabeçar uma oração congregacional deverá ser o que melhor saiba recitar o Alcorão. Se houver igualdade quanto a isso, que seja aqueleque melhor conheça a tradição profética. Se nisso também houver igualdade, que seja quem emigrou primeiro. Se houver igualdade ainda, que seja o de mais idade. Ademais, que ninguém encabece uma oração na casa de outro, nem se sente no lugar favorito do dono, se não for com a sua permissão.” (Musslim)

٣٤٩- وعنه قال : كان رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يمْسحُ منَاكِبَنَا في الصَّلاةِ وَيَقُولُ : « اسْتَوُوا وَلا تَخْتلِفُوا ، فَتَخْتَلِفَ قُلُوبُكُمْ ، لِيَلِني مِنكُمْ أُولوا الأَحْلامِ والنُّهَى ، ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهم ، ثُمَّ الذين يلونَهم » رواه مسلم .

349. Abu Mass’ud Uqba Ibn Amr al Badri al Ansar (R) relatou também: “O Profeta (S) colocava suas mãos sobre os nossos ombros quando estávamos alinhados para a oração, e dizia: ‘Ficai em linhas retas, e não divirjais entre vós, porque se não vossos corações estranharão uns aos outros, devido ao desacordo. Que aqueles de idade mais avançada e que possuam conhecimento fiquem próximos mim e em seguida, aqueles que forem próximos deles e assim por diante.’” (Musslim).

٣٥٠- وعن عبد اللَّه بن مسعودٍ رضي اللَّه عنه قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لِيَلِني مِنْكُمْ أُولُوا الأَحْلامِ والنُّهَى ، ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ » ثَلاثاً « وإِيَّاكُم وهَيْشَاتِ الأَسْواقِ » رواه مسلم .

350. Abdullah Ibn Mass’ud (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Que os mais tolerantes e sensatos se coloquem ao meu lado (na oração), e assim sucessivamente (e repetiu isso três vezes); e evitai as conversas vãs.” (Musslim)

٣٥١- وعن أبي يحْيى وَقيل : أبي مُحَمَّد سَهْلِ بن أبي حثْمة بفتح الحاءِ المهملة وإسكان الثاءِ المثلثة الأَنصاري رضي اللَّه عنه قال : انْطَلَقَ عبْدُ اللَّهِ بنُ سهْلٍ وَمُحَيِّصَةُ ابْنُ مَسْعُودٍ إِلى خَيْبَرَ وَهِيَ يَوْمَئِذ صُلْحٌ ، فَتَفَرَّقَا .فَأَتَى مُحَيِّصةُ إِلى عبدِ اللَّهِ بنِ سَهلٍ وهو يَتَشَحَّطُ في دمهِ قَتيلاً ،

فدفَنَهُ ، ثمَّ قَدِمَ المدِينَةَ فَانْطَلَقَ عَبْدُ الرحْمنِ بْنُ سَهْلٍ وَمُحَيِّصَةُ وَحُوَيِصةُ ابْنَا مسْعُودٍ إِلى النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَذَهَب عَبْدُ الرَّحْمنِ يَتَكَلَّمُ فقال : «كَبِّرْ كَبِّرْ » وَهُوَ أَحْدَثُ القَوْمِ، فَسَكَت ، فَتَكَلَّمَا فقال: « أَتَحْلِفُونَ وَتسْتَحِقُّونَ قَاتِلكُمْ ؟ » وَذَكَرَ تَمامَ الحدِيث . متفقٌ عليه.

351. Abi Yahya ou Abi Mohammad Sahl Ibn Abi Hasma relatou que o Abdullah Ibn Sahl e o Muhaysa Ibn Mass'ud foram para Khaibar durante o período de trégua, e se separaram, na busca dos seus respectivos negócios. Então o Muhaysa voltou para o Abdullah, e o encontrou morto, banhado em sangue. Ele providenciou o funeral do amigo, e voltou para Madina. Então o Abdur Rahman Ibn Sahl e o Muhaysa e o Huwaysa, filhos de Mass'ud, se aproximaram do Profeta (S), e o Abdur Rahman que era dos três o que melhor falava, começou a falar, ao quê o Profeta (S) disse: "O mais velho deverá falar!" Eis que o Abdur Rahman, sendo o mais jovem, parou de falar, os outros dois se dirigiram ao Profeta (S), que disse: "Sois capazes de jurar quanto a isto, e exigis justiça contra o assassino?" Completou o restante do dito. (Muttafac alaih)

٣٥٢- وعن جابرٍ رضي اللَّهُ عنه أَنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَانَ يَجْمَعُ بيْنَ الرَّجُلَيْنِ مِنْ قَتْلَى أُحُدٍ يَعْني في القَبْرِ ، ثُمَّ يَقُولُ : « أَيُّهُما أَكْثَرُ أَخْذاً لِلْقُرْآنِ ؟ » فَإِذَا أُشِيرَ لَهُ إلى أَحَدِهِمَا قَدَّمَهُ في اللَّحْدِ . رواه البخاريُّ

352. Jáber (R) relatou que quando a Batalha de Uhud terminou, o Profeta S) enterrou os mártires, de dois em dois, em uma só cova. Para escolher quem colocaria na cova primeiro, ele perguntava quem deles decorara mais textos do Alcorão, e com ele começava. (Bukhári)

٣٥٣- وعن ابن عُمرَ رضي اللَّهُ عنهما أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « أَرَاني في المَنَامِ أَتَسَوَّكُ بِسِوَاكٍ ، فَجَاءَنِي رَجُلانِ ، أَحدُهُمَا أَكْبَرُ مِنَ الآخَرِ ، فَنَاوَلْتُ السِّوَاكَ الأَصْغَرَ ، فقيلَ لي : كَبِّرْ ، فَدَفَعْتُهُ إِلى الأَكْبَرِ مِنْهُمَا » رواه مسلم مُسْنَداً والبخاريُّ تعلِيقاً .

353. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Sonhei que estava escovando os dentes com *miswak* (um ramo fresco), e dois homens vieram ter comigo, sendo, um, mais velho que o outro (e me pediram o *miswak*); entreguei-o ao mais novo, mas foi-me pedido que o entregasse para o mais velho, coisa que fiz." (Bukhári e Musslim).

٣٥٤- وعن أبي موسى رضي اللَّه عنه قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ مِنْ إِجْلالِ اللَّهِ تعالى إِكْرَامَ ذى الشَّيْبةِ المسْلِمِ ، وَحَامِلِ الْقُرآنِ غَيْرِ الْغَالي فِيهِ ، والجَافي عَنْهُ وإِكْرَامَ ذِي السُّلْطَانِ المقْسِطِ » حديثٌ حسنٌ رواه أبو داود .

354. Abu Mussa (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Um dos modos de se glorificar a Deus, louvado seja, é honrarmos o muçulmano ancião; é honrarmos

também aquele que aprende a recitação do Alcorão e a sua interpretação, sem fanatismo, nem desdém; é, ainda, respeitarmos o governante justo." (Abu Daúd)

٣٥٥- وعن عَمْرو بنِ شُعَيْبٍ ، عن أَبِيهِ ، عن جَدِّه رضي اللَّهُ عنهم قال : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَيْسَ مِنَّا مَنْ لَمْ يَرْحَمْ صَغِيرَنَا ، وَيَعْرِفْ شَرفَ كَبِيرِنَا » حديثٌ صحيحٌ رواه أبو داود والترمذي ، وقال الترمذي : حديثٌ حسنٌ صحيح .

355. Amr Ibn Chuaib (R) relatou, baseado em seu pai, que havia ouvido do pai, que o Profeta S) disse: "A pessoa que não tem compaixão de nossas crianças e não respeita os nossos idosos não pertence a nós." (Abu Daúd e Tirmizi)

٣٥٦- وعن مَيْمُونَ بنِ أبي شَبِيبٍ رحمه اللَّهُ أَن عَائشَةَ رضي اللَّه عنها مَرَّ بِها سَائِلٌ، فَأَعْطَتْهُ كِسْرَةً ، وَمرّ بِهَا رَجُلٌ عَلَيْهِ ثِيَابٌ وهَيْئَةٌ ، فَأَقْعَدتْهُ ، فَأَكَلَ فَقِيلَ لَهَا فِي ذلكَ ؟ فقالت : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَنْزِلُوا النَّاسَ مَنَازِلَهُمْ » رواه أبو داود . لكِنْ قال : مَيْمُونُ لَمْ يُدْرِك عائِشَةَ .

وَقَدْ ذَكَرَهُ مُسْلمٌ فِي أَوَّلِ صَحِيحِهِ تَعْلِيقاً فقال : وَذُكَرَ عَنْ عائِشَةَ رضي اللَّه عنها قالت: أَمرنا رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنْ نُنْزِل النَّاسَ مَنَازِلَهُمْ ، وَذَكَرَهُ الحاكِمُ أَبُو عبدِ اللَّهِ فِي كِتابِهِ «مَعْرِفَة عُلُومِ الحَديث » وقال : هو حديثٌ صحيح .

356. Maimun Ibn Abu Chabib (que Deus o tenha em sua misericórdia) relatou que Aicha (R) foi abordada por um pobre que lhe pedia caridade, e deu a ele um pedaço de pão. Em outra ocasião, foi abordada por um homem bem vestido e de bons modos, pedindo também uma caridade. Ela o convidou a sentar-se e lhe deu de comer. Foi inquerida sobre os dois casos, e ela respondeu: "O Mensageiro de Deus (S) disse: 'Tratai as pessoas de acordo com suas posições.'" (Abu Daúd)

٣٥٧- وعن ابن عباسٍ رضي اللَّه عنهما قال : قَدِمَ عُيَيْنَةُ بْنُ حِصْنٍ ، فَنَزَلَ عَلَى ابنِ أَخِيهِ الحُرِّ بْنِ قَيْسٍ ، وَكَانَ مِنَ النَّفَرِ الَّذِينَ يُدْنيهِمْ عُمَرُ رضي اللَّه عنه ، وَكَانَ القُرَّاءُ أَصْحَابَ مَجْلِسِ عُمَرَ وَمُشَاوَرَتِهِ ، كُهُولاً كَانُوا أَوْ شُبَّاناً ، فقال عُيَيْنَةُ لابْنَ أَخِيهِ : يا ابْنَ أَخي لَكَ وجْهٌ عِنْدَ هذَا الأَمِيرِ ، فَاسْتَأْذِنْ لِي عَلَيْهِ ، فَاسْتَأْذَنَ لَهُ ، فَأَذِنَ لَهُ عُمَرُ رضي اللَّه عنه ، فلما دَخَل : قال هِي يا ابْنَ الخَطَّابِ: فَوَاللَّه مَا تُعْطِينَا الجَزْلَ ، وَلا تَحْكُمُ فِينا بِالعَدْلِ، فَغَضِبَ عُمَرُ رضي اللَّه عنه حَتَّى هَمَّ أَنْ يُوقِعَ بِهِ ، فقال لَهُ الحُرُّ : يَا أَمِيرَ المُؤْمِنِينَ إِنَّ اللَّه تعالى قال لِنَبِيِّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ

وسَلَّم : { خُذِ العَفْوَ وَأْمُرْ بِالعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الجَاهِلِينَ } وإن هذا مِنَ الجَاهِلِينَ . واللَّهِ ما جاوزَهَا عُمرُ حِينَ تَلاهَا عَلَيْهِ ، وَكَانَ وَقَّافاً عِنْدَ كِتَابِ الله تعالى . رواه البخاري .

357. Ibn Abbás (R) contou que Uyaina Ibn Hissn visitou o seu sobrinho, Al Hurr Ibn Cais, que era um dos mais achegados de Ômar. Sabe-se que aqueles que memorizavam, e melhor compreendiam o Alcorão, constituíam o grupo consultivo de Ômar, velhos que fossem ou jovens. Uyaina disse para Hurr: "Sobrinho meu, tu gozas de boa situação junto a esse Emir, assim, pede permissão para que eu possa comparecer à sua presença." Pedida a permissão, Ômar lha concedeu. Entretanto, quando entrou, começou dizendo em tom de desafio: "Ó tu, filho de Khattab, juro por Deus que não nos concedes o que deverias, com generosidade, nem nos governas com justiça." Ômar se sentiu ofendido e, por uns momentos, teve vontade de castigar aquele homem. Porém, Al Hurr disse: "Ó Emir dos crentes, Deus, louvado seja, disse ao Seu Profeta (S): '**Conserva-te indulgente, recomenda o bem e aparta-te dos ignorantes**!' (7:199) E esse homem é um dos ignorantes" Quando Al Hurr recitou isso, Ômar se acalmou e não se moveu de seu lugar. Ele sempre seguiu estritamente o Livro de Deus. (Bukhári)."

٣٥٨- وعن أبي سعيدٍ سَمُرةَ بنِ جُنْدبٍ رضي الله عنه قال : لَقَدْ كُنْتُ عَلَى عهْدِ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم غُلاماً ، فَكُنْتُ أَحفَظُ عنْهُ ، فَمَا يَمْنَعُني مِنَ القَوْلِ إِلاَّ أَنَّ هَهُنَا رِجالاً هُمْ أَسنُّ مِنِّي متفق عليه .

358. Abu Saíd Sâmura Ibn Jundub (R) relatou: "No tempo do Profeta (S), eu era apenas um menino, e costumava memorizar as tradições dele, mas não relatava o que havia preservado porque havia entre nós pessoas mais velhas que eu." (Muttafac alaih).

٣٥٩- وعن أَنس رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ما أَكْرَم شَابٌّ شَيْخاً لِسِنِّهِ إِلاَّ قَيَّضَ الله لَهُ مَنْ يُكْرِمُهُ عِنْد سِنِّه » رواه الترمذي وقال حديث غريب .

359. Anas Ibn Málik (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Se um jovem honrar uma pessoa mais velha, por causa da idade desta, Deus irá designar alguém que o honrará quando chegar à velhice." (Tirmizi)

٤٥- باب زيارة أهل الخير ومجالستهم وصحبتهم ومحبتهم وطلب زيارتهم والدعاء منهم وزيارة المواضع الفاضلة

CAPÍTULO 45

A VISITA AOS VIRTUOSOS; FAZER-LHES COMPANHIA E DISPENSAR-LHES CARINHO. O PEDIRMOS A SUA VISITA E AS SÚPLICAS, A VISITA AOS LUGARES SAGRADOS

قَال اللَّه تَعَالَى: { وَإِذ قَال مُوْسَى لِفَتَاه لَا أَبْرَح حَتَّى أَبْلُغ مَجْمَع الْبَحْرَيْن أَو أَمْضِي حُقُبَا } إِلَى قَوْلِه تَعَالَى { قَال لَه مُوْسَى هَل أَتَّبِعُك عَلَى أَن تُعَلِّمَن مِمَّا عُلِّمْت رُشْدَا؟} .

Deus, louvado seja, disse:
"**Moisés disse ao seu atendente: Não descansarei até alcançar a confluência dos dois mares, ainda que para isso tenha de viajar anos e anos. Mas, quando ambos se aproximaram da confluência dos dois mares, haviam esquecido o seu peixe, o qual seguira, serpeando, seu rumo até ao mar. E quando a alcançaram, Moisés disse ao seu atendente: Providencia nosso alimento, pois sofremos fadigas durante esta nossa viagem. Respondeu-lhe: Lembras-te de quando nos refugiamos junto à rocha? Eu me esqueci do peixe – e ninguém, senão Satanás, fez-me esquecer-se de me recordar! Creio que ele tomou milagrosamente o rumo do mar. Disse-lhe: Eis o que procurávamos! E voltaram pelo mesmo caminho. E encontraram-se com um dos Nossos servos a quem havíamos agraciado com a Nossa misericórdia e iluminado com a Nossa ciência. E Moisés lhe disse: Posso seguir-te, para que me ensines a verdade que te foi revelada?**" (Alcorão Sagrado, 18:60-66).

وَقَال تَعَالَى: { وَاصْبِر نَفْسَك مَع الَّذِيْن يَدْعُوَن رَبَّهُم بِالْغَدَاة وَالْعَشِي يُرِيْدُوْن وَجْهَه } .

E, louvado seja, disse também:
"**Sê paciente, juntamente com aqueles que de manhã e à noite invocam a seu Senhor, anelando o Seu Rosto**" (Alcorão Sagrado, 18:28)

٣٦٠- وعن أَنسٍ رضي اللَّهُ عنه قال : قال أبو بكر لِعمرَ رضي اللَّهُ عنهما بَعْدَ وَفَاةِ رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : انْطَلِقْ بِنَا إِلى أُمِّ أَيْمنَ رضي اللَّه عنها نَزُورُهَا كَما كانَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يزُورُهَا ، فلَمَّا انْتَهَيا إِلَيْهَا ، بَكَتْ ، فَقَالاَ لَهَا : مَا يُبْكِيكِ أَما تَعْلَمِينَ أَنَّ ما عِنْدَ اللَّهِ خيرٌ لرسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ؟ فقالت : إِنِّي لا أَبْكِي أَنِّي لأعْلمُ أَنَّ ما عِندَ اللَّهِ تعالَى خَيرٌ لرسُولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، ولَكنْ أبْكي أَنْ الوَحْيَ قَدِ انْقَطَعَ مِنَ السَّمَاءِ .فَهَيَّجَتْهُما على البُكَاءِ ، فَجعلا يَبْكِيانِ معهَا.رواه مسلم .

360. Anas Ibn Málik (R) relatou que depois do falecimento do Profeta (S), Abu Bakr (R) disse para Ômar (R): "Vamos visitar Ummu Aiman (R), pois o Profeta (S) costumava fazê-lo." Quando lá chegaram, ela começou a chorar. Eles lhe perguntaram: "O que te faz chorar? Tu não sabes que Deus tem melhor recompensa para o Profeta do que ele possuía aqui na terra?" Ela disse: "Sei muito bem disso, e não choro por isso. Derramo lágrimas porque a revelação agora já parou." Isso comoveu tanto os dois distintos visitantes que eles também se puseram a chorar com ela. (Musslim)

٣٦١- وعن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَنَّ رَجُلاً زَارَ أَخاً لَهُ فِي قَرِيَةٍ أُخْرَى ، فَأَرْصد اللَّهُ تعالى على مَدْرجَتِهِ ملَكاً ، فَلَمَّا أَتَى عَلَيْهِ قال: أَيْن تُرِيدُ ؟ قال: أُرِيدُ أَخاً لِي فِي هذِهِ الْقَرْيةِ . قال : هَلْ لَكَ عليْهِ مِنْ نِعْمَةٍ تَرُبُّهَا عَلَيْهِ ؟ قال : لا، غَيْر أَنِّي أَحْبَبْتُهُ فِي اللَّهِ تعالى ، قال : فَإِنِّي رسول اللَّهِ إِلَيْكَ بأَنَّ اللَّه قَدْ أَحبَّكَ كَما أَحْبَبْتَهُ فِيهِ » رواه مسلم .

361. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Um homem visitou seu irmão em outra cidade e Deus enviou no seu caminho um anjo. Quando esse anjo chegou até ele perguntou: 'Aonde você está indo?' Ele respondeu: 'Estou indo visitar meu irmão nesta cidade.' O anjo disse: 'Você está indo cobrar um algum favor?' Ele respondeu 'Não. Mas por amor a ele.' O anjo disse: 'Eu sou um mensageiro de Deus e vim transmitir para você que Deus te ama tal como amaste outro por amor a Ele.'" (Musslim)

٣٦٢- وعنه قال : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ عَادَ مَرِيضاً أَوْ زَار أَخاً لَهُ فِي اللَّه ، نَادَاهُ مُنَادٍ : بِأَنْ طِبْتَ ، وطَابَ مَمْشَاكَ ، وَتَبَوَّأْتَ مِنَ الجَنَّةِ منْزِلاً » رواه الترمذي وقال: حديثٌ حسنٌ . وفي بعض النسخ غريبٌ .

362. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Se um indivíduo visitar uma pessoa doente ou um irmão, meramente em prol de Deus, um arauto irá anunciar: 'Que sejas feliz, que a tua ida seja abençoada e que sejas contemplado com uma prazerosa residência, no Paraíso.'" (Tirmizi).

٣٦٣- وعن أبي موسى الأَشعَرِيّ رضيَ اللَّهُ عنه أَن النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِنَّما مثَلُ الجلِيس الصَّالِحِ وَجَلِيسِ السُّوءِ . كَحَامِلِ المِسْكِ ، وَنَافِخِ الْكِيرِ ، فَحامِلُ المِسْكِ ، إِمَّا أَنْ يُحْذِيَكَ ، وَإِمَّا أَنْ تَبْتَاعَ مِنْهُ وَإِمَّا أَنْ تَجِدَ مِنْهُ ريحاً طيِّبةً . ونَافخُ الكيرِ إِمَّا أَن يحْرِقَ ثيابَكَ وإِمَّا أَنْ تجِدَ مِنْهُ ريحاً مُنْتِنَةً » متفقٌ عليه .

363. Abu Mussa al Achari (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A amizade com um virtuoso ou com um malfeitor tem a aparência de um vendedor de almíscar e de um acendedor de forja; o vendedor de almíscar pode oferecer-te algo, ou pedir-te que lhe compres algo, ou, pelo menos, que lhe cheires o grato perfume; ao passo que o

acendedor de forja pode queimar a tua roupa, ou fazer-te sentir o seu desagradável odor." (Muttafac alaih)

٣٦٤- وعن أبي هريرة رضي الله عنه ، عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « تُنْكَحُ المرْأَةُ لأَرْبعٍ : لِمالِهَا ، وَلِحَسَبِهَا ، وَلِجَمَالِهَا ، ولِدِينِهَا ، فَاظْفَرْ بِذَاتِ الدِّينِ تَرِبَتْ يَدَاك » متفقٌ عليه.

364. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Um homem desposa uma mulher por quatro motivos: pela riqueza, pela boa linhagem, pela beleza, ou por sua religiosidade. Pois bem, procura a que tem religiosidade, e alcançarás a felicidade." (Muttafac alaih)

٣٦٥- وعنْ ابن عباسٍ رضي الله عنهما قال : قال النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لِجِبْرِيلَ : « مَا يمْنَعُكَ أَنْ تَزُورَنَا أَكْثَرَ مِمَّا تَزُورنَا ؟ » فَنَزَلَتْ : { ومَا نَتَنَزَّلُ إِلاَّ بِأَمْرِ رَبِّكَ لَهُ مَا بَيْنَ أَيْدِينَا وَما خَلْفَنَا وما بَيْنَ ذلِكَ } رواه البخاري .

365. Ibn Abbás (R) narrou que o Profeta (S) perguntou ao Arcanjo Gabriel: "Por que não nos visitas mais amiúde?" Como resposta, foi revelado o versículo 19:64: "**Não descemos senão por ordem do teu Senhor; a Quem pertence o passado, o futuro e o presente**." (Bukhári)

٣٦٦- وعنْ أبي سعيدٍ الخُدْرِيِّ رضي الله عنه ، عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا تُصَاحبْ إِلاَّ مُؤْمِناً ، ولا يَأْكُلْ طعَامَكَ إِلاَّ تَقِيٌّ » . رواه أبو داود ، والترمذي بإِسْنَادٍ لا بأْس بِهِ .

366. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que o Profeta S) disse: "Não tomes por amigo senão a um crente, e não convides a comer senão a um que tema a Deus." (Abu Daúd e Tirmizi)

٣٦٧- وعن أبي هريرة رضي الله عنه أَن النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « الرَّجُلُ عَلَى دِينِ خَلِيلِهِ ، فَلْيَنْظُرْ أَحَدُكمْ مَنْ يُخَالِلُ » . رواه أبو داود . والترمذي بإِسنادٍ صحيح ، وقال الترمذي : حديثٌ حسنٌ .

367. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A pessoa costuma seguir a religião de seu amigo. Portanto vede de quem sois amigos." (Abu Daúd e Tirmizi)

٣٦٨- وعن أبي موسى الأَشْعَرِيّ رضي اللَّهُ عنه أَن النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « المرْءُ مَعَ مَنْ أَحَبَّ » . متفق عليه وفي رواية قال قيل للنبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم الرجل يحب القوم وَلَمْا يلحق بهم ؟ قال : « المرء مع من أحب » .

368. Abu Mussa Al Ach'ari (R) relatou que o Profeta (S) disse: " A pessoa estará com quem ama." (Muttafac alaih)

٣٦٩- وعن أَنس رضي اللَّه عنه أَن أَعرابياً قال لرسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : مَتَى السَّاعَةُ؟ قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَا أَعْدَدْتَ لَهَا ؟ » قال : حُب اللَّهِ ورسولِهِ قال : « أَنْتَ مَعَ مَنْ أَحْبَبْتَ » . متفقٌ عليه ، وهذا لفظ مسلمٍ .

369. Anas (R) relatou que um beduíno perguntou ao Mensageiro de Deus (S): "Quando será o Dia do Juízo?" Porém, o Mensageiro de Deus (S) lhe perguntou: "Que tens tu preparado (para esse Dia)?" E o beduíno respondeu: "Meu amor por Deus e por Seu Profeta." Disse: "Estarás com quem amas!" (Muttafac alaih)

٣٧٠- وعن ابنِ مسعودٍ رضي اللَّه عنه قال : جاءَ رَجُلٌ إِلى رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : يا رسول اللَّه كَيْفَ تَقُولُ في رَجُلٍ أَحبَّ قَوْماً وَلَمْ يلْحَقْ بِهِمْ ؟ فقال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « المرْءُ مَعَ مَنْ أَحَبَّ » متفقٌ عليه .

370. Ibn Mass'ud (R) narrou que um homem foi ter com o Mensageiro de Deus (S), e lhe perguntou: "Ó Mensageiro de Deus, que me dizes acerca de um homem que ama a gente virtuosa, mas não se associa a ela?" O Mensageiro de Deus S) respondeu: "Essa pessoa estará com quem amou." (Muttafac alaih)

٣٧١- وعن أبي هُريرة رضي اللَّه عنه عن النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « النَّاسُ معَادِنُ كَمَعَادِنِ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ ، خِيَارُهُمْ في الجَاهِلِيَّةِ خِيارُهُمْ في الإِسْلامِ إِذَا فَقِهُوا . وَالأَرْوَاحُ جُنُودٌ مُجَنَّدَةٌ ، فَمَا تَعَارَفَ مِنْهَا ائْتَلَفَ ، وَمَا تَنَاكَرَ مِنْهَا ، اخْتَلَفَ » رواه مسلم .

وروى البخاري قوله : « الأَرْوَاحُ » إلخ ، من رواية عائشة رضي اللَّه عنها .

371. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "As pessoas são como os metais; como o ouro e a prata. As melhores entre elas são as que foram as melhores na época da ignorância, se é que assimilam bem a religião. Os espíritos parecem com os exércitos, entre os quais há similares em qualidades, que se misturam com os outros, e há os que são diferentes, que não se misturam se estranham." (Musslim)

٣٧٢- وعن أُسيْرِ بْنِ عَمْرٍو ويُقَالُ : ابْنُ جابِر وهو « بضم الهمزةِ وفتح السين المهملة» قال: كَانَ عُمَرُ بْنُ الخَطَّابِ رضي اللَّه عنه إِذا أَتَى عَلَيْهِ أَمْدادُ أَهْلِ الْيمنِ سأَلَهُمْ : أَفيُّكُمْ أُوَيْسُ بْنُ عَامِرٍ ؟ حتَّى أَتَى عَلَى أُوَيْسٍ رضي اللَّه عنه، فقال له : أَنْتَ أُويْس بْنُ عامِرٍ ؟ قال : نَعَمْ ، قال : مِنْ مُرَادٍ ثُمَّ مِنْ قَرَنٍ ؟ قال : نعَمْ، قال : فكَانَ بِكَ بَرَصٌ ، فَبَرَأْتَ مِنْهُ إِلاَّ مَوْضعَ دِرْهَمٍ ؟ قال

: نَعَمْ . قال : لَكَ والِدَةٌ ؟ قال : نَعَمْ . قال سَمِعْتُ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « يَأْتِي عليْكُمْ أُوَيْسُ بْنُ عَامِرٍ مع أَمْدَادِ أَهْلِ الْيَمَنِ مِنْ مُرَادٍ ، ثُمَّ مِنْ قَرَنٍ كَانَ بِهِ برصٌ، فَبَرَأَ مِنْهُ إِلاَّ مَوْضعَ دِرْهَمٍ ، لَهُ وَالِدَةٌ هُو بِها برٌّ لَوْ أَقْسمَ على اللَّه لأَبَرَّهُ ، فَإِن اسْتَطَعْتَ أَنْ يَسْتَغْفِرَ لَكَ فَافْعَلْ » فَاسْتَغْفِرْ لِي فَاسْتَغْفَرَ لَهُ. فقال له عُمَرُ : أَيْنَ تُرِيدُ ؟ قال : الْكُوفَةَ ، قال : أَلا أَكْتُبُ لَكَ إِلى عَامِلِهَا ؟ قال : أَكُونُ فِي غَبْرَاءِ النَّاسِ أَحبُّ إِلَيَّ . رواه مسلم

372. Ussaír Ibn ‘Amr (R), também conhecido como Ibn al Jáber, relatou que sempre quando uma delegação chegava, procedente do Iêmen, e se apresentava ao Ômar Ibn Khatab, este perguntava: “O Uwais Ibn Ámir está entre vós?” Por fim, numa das delegações estava incluído o Uwais (R), e o califa Ômar (R) perguntou a ele: “És tu o Uwais Ibn ‘Ámir?” O Uwais respondeu: “Sim!” Foi-lhe então perguntado se ele pertencia à tribo Murad e de Carn. Ele respondeu afirmativamente. O califa então perguntou:“Acaso não sofrias de lepra, e saraste dela, a não ser por um espaço do tamanho de um dirham (uma moeda)?” Ele respondeu: “Sim!” O califa perguntou: “Tua mãe é viva?” Ele respondeu: “Sim!” Então o Ômar (R) disse: “Ouvi o Profeta (S) dizer: ‘O Uwais Ibn ‘Ámir virá a ti juntamente com uma delegação procedente do Iêmen; ele é da tribo Murad e de Caran. Ele sofria de lepra, mas ter-se-ia recuperado dela, exceto por um espaço do tamanho de um dirhan (uma moeda). Ele tem sua mãe a quem ama e obedece. Se imprecar quanto a algo, confiando em Deus, Ele lhe satisfará o desejo. Se te dispuseres a pedir que ele ore por ti, pelo teu perdão, deverás fazê-lo!’ Assim sendo, eu te peço que ores a Deus pelo meu perdão!” Concordando, o Uwais (R) orou pelo perdão do Ômar. Este então lhe perguntou: “Para onde está indo?” Ele respondeu: “Para Kufa.” O Ômar (R) lhe perguntou: “Queres que eu escreva ao governador de Kufa, pedindo que te ajude?” O Uwais disse: “Eu prefiro ir viver entre os pobres!”. (Musslim).

٣٧٣- وعن عمرَ بنِ الخطاب رضي اللَّه عنه قال : اسْتَأْذَنْتُ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في العُمْرَةِ ، فَأَذِنَ لِي ، وقال : « لا تَنْسَنَا يا أَخَيَّ مِنْ دُعَائِكَ » فقال كَلِمَةً مَا يسُرُّنِي أَنَّ لِي بِهَا الدُّنْيَا . حديثٌ صحيحٌ رواه أَبو داود ، والترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

373. Ômar Ibn al Khattab (R) disse: “Pedi ao Profeta (S) permissão para levar a efeito a *Umra*. Concedeu-me a permissão, e disse: ‘Irmãozinho, não te esqueças de rogar por nós!’ Aquelas palavras me fizeram mais venturoso do que se tivesse tudo o que há neste mundo!” Abu Daúd e Tirmizi)

٣٧٤- وعن ابن عُمرَ رضي اللَّه عنهما قال : كَانَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَزُورُ قُبَاءَ رَاكِباً وَماشِياً، فَيُصلِّي فِيهِ رَكْعتَيْنِ متفقٌ عليه .

وفي روايةٍ : كان النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَأْتِي مَسْجِدَ قُبَاءَ كُلَّ سبْتٍ رَاكِبًا وَمَاشِياً وَكَانَ ابْنُ عُمَرَ

374. Ibn Ômar (R) relatou: "O Profeta (S) costumava visitar (a mesquita de) Kuba, montado ou a pé, e aí cumpria duas unidades de oração" (Muttafac alaih).

De acordo com outra versão, é dito que o Profeta (S) visitava a mesquita de Kubá todos os sábados, montado ou a pé, , e o Ibn Ômar (R) também fazia o mesmo.

٤٦- باب فضل الحب في الله والحث عليه

وإعلام الرجل من يحبه أنه يحبه ، وماذا يقول له إذا أعلمه

CAPÍTULO 46

O MÉRITO E A ÉTICA DO SINCERO AMOR POR DEUS, E O SEU INCENTIVO. O FAZERMOS SABER À PESSOA QUE DELA GOSTAMOS. O QUE DEVE SER-LHE DITO EM TAL CASO

قَال اللّٰه تَعَالَى: { مُحَمَّد رَسُوْل اللّٰه، وَالَّذِين مَعَه أَشِدَّاء عَلَى الْكُفَّار رُحَمَاء بَيْنَهُم } إِلَى آخِر الْسُّوْرَة.

Deus, louvado seja, disse:
"**Mohammad é o Mensageiro de Deus, e aqueles que estão com ele são severos para com os incrédulos, porém compassivos entre si. Vê-los-á genuflexos, prostrados, anelando a graça de Deus e Sua complacência. Seus rostos estarão marcados com os traços da prostração. Tal é seu exemplo na Tora e no Evangelho, como semente que brota, desenvolve-se e se robustece, e se firma em seus talos, compraz aos semeadores, para irritar os incrédulos. Deus prometeu aos crentes que praticam o bem, indulgência e uma magnífica recompensa**" (Alcorão Sagrado, 48:29).

وَقَال تَعَالَى: { وَالَّذِين تَبَوَّءُوْا الْدَّار وَالإِيْمَان مِن قَبْلِهِم يُحِبُّوْن مَن هَاجَر إِلَيْهِم } .

E, louvado seja, disse também:
"**Os que antes deles residiam (em Madina) e haviam adotado a fé, mostram afeição por aqueles que emigraram para junto deles**" (Alcorão Sagrado, 59:9).

٣٧٥- وعن أَنسٍ رضي الله عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « ثَلاثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ وَجَدَ بِهِنَّ حَلاَوَةَ الإِيمَانِ : أَنْ يَكُونَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِمَّا ، سِواهُما ، وأَنْ يُحِبَّ المرْءَ لا يُحِبُّهُ إِلاَّ للَّهِ ، وَأَنْ يَكْرَه أَنْ يَعُودَ في الكُفْرِ بَعْدَ أَنْ أَنْقَذَهُ اللَّهُ مِنْهُ، كَمَا يَكْرَهُ أَنْ يُقْذَفَ في النَّارِ » متفقٌ عليه .

375. Anas Ibn Málik (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Há três qualidades e quem as tiver testará o sabor da fé: a primeira é amar a Deus e Seu Mensageiro acima de tudo, a segunda é a amar o próximo por amor a Deus e a terceira é abominar a

incredulidade, após ter sido resgatado dela por Deus, da mesma maneira que se abomina ser jogado ao Inferno." (Muttafac alaih).

٣٧٦- وعن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « سبْعَةٌ يُظِلُّهُم اللَّه في ظِلِّهِ يَوْمَ لا ظِلَّ إِلاَّ ظِلُّهُ : إِمامٌ عادِلٌ ، وَشَابٌ نَشَأَ في عِبَادَةِ اللَّهِ عَزَّ وَجلَّ ، وَرَجُلٌ قَلْبُهُ مَعلَّقٌ بِالمسَاجِدِ ورَجُلان تَحَابَّا في اللَّهِ اجْتَمَعَا عَلَيْهِ ، وَتَفَرَّقَا عَلَيْهِ ، ورَجُلٌ دَعَتْهُ امْرَأَةٌ ذَاتُ مَنْصِبٍ وَجَمَالٍ ، فقال : إِنِّي أَخافُ اللَّه ، وَرَجُلٌ تَصَدَّقَ بصَدَقَةٍ ، فَأَخْفَاهَا حَتَّى لا تَعْلَمَ شِمَالُهُ ما تُنْفِقُ يَمِينُهُ ، وَرَجُلٌ ذَكَرَ اللَّهَ خَالِياً فَفَاضَتْ عَيْنَاهُ » متفقٌ عليه .

376. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Sete indivíduos serão aqueles que estarão à sombra de Deus no Dia do Juízo Final, quando não haverá outra sombra além da d'Ele. São: o governante justo, o jovem que passou a sua juventude adorando a e a serviço de Deus, o Senhor da Honra e da Glória; aquele que tiver o coração permanentemente ligado à mesquita; duas pessoas que se amam por amor a Deus; eles se juntam para aprazerem a Deus e se separam para aprazê-Lo; aquele que for incitado a cometer um pecado por uma bela mulher e não aceitar, dizendo: temo a Deus; aquele que faz caridade em segredo, sem se mostrar, de tal forma que sua mão esquerda não sabe o que a direita dá; aquele que se lembra de Deus com tanta solicitude, que seus olhos se enchem de lágrimas." (Muttafac alaih)

٣٧٧- وعنه قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إن اللَّه تعالى يقولُ يَوْمَ الْقِيَامةِ : أَيْنَ المتَحَابُّونَ بِجَلالِي ؟ الْيَوْمَ أُظِلُّهُمْ في ظِلِّي يومَ لا ظِلَّ إِلاَّ ظِلِّي » رواه مسلم .

377. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Deus, louvado seja, no Dia do Juízo dirá: 'Onde se encontram aqueles que se amam, buscando a Minha complacência e a Minha Majestade? Hoje os farei gozar da Minha proteção, porque hoje não haverá proteção além da Minha.'" (Musslim)

٣٧٨- وعنه قال : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لا تَدْخُلُوا الجَنَّةَ حَتَّى تُؤْمِنُوا ، ولا تُؤْمِنُوا حَتَّى تَحَابُّوا ، أَوَ لا أَدُلُّكُمْ عَلَى شَيءٍ إِذَا فَعَلْتُمُوه تَحَابَبْتُمْ ؟ أَفْشُوا السَّلامَ بينَكم »رواه مسلم .

378. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Juro por Quem tem a minha alma em Suas mãos que não alcançareis o Paraíso até que sejam autênticos crentes; e não sereis autênticos crentes até que vos ameis uns aos outros. Quereis que vos indique algo que, se o fizerdes, vos amareis mais? Pois difundi a saudação entre vós." (Musslim).

٣٧٩- وعنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَنَّ رَجُلاً زَار أَخاً لَهُ في قَرْيَةٍ أُخْرَى ، فَأَرْصَد اللَّهُ لَهُ عَلَى مَدْرَجَتِهِ مَلَكاً » وذكر الحديث إلى قوله : « إن الله قَدْ أَحَبَّكَ كَمَا أَحْبَبْتَهُ فِيهِ » رواه مسلم . وقد سبق بالبابِ قبله .

379. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Um homem se dirigiu a outro povoado para ver um seu irmão (em Deus). No seu regresso, Deus lhe enviou um anjo para lhe dizer: 'Deus te ama tal como amaste outro por amor a Ele.'" (Musslim)

٣٨٠- وعن البَرَاءِ بْنِ عَازِبٍ رضي اللَّهُ عنهما عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنه قال في الأَنْصَار : « لا يُحِبُّهُمْ إِلاَّ مُؤمِنٌ ، وَلا يُبْغِضُهُمْ إِلاَّ مُنَافِقٌ ، مَنْ أَحَبَّهُمْ أحبَّه اللَّهُ ، وَمَنْ أَبْغَضَهُمْ أَبْغَضَهُ اللَّه » متفقٌ عليه .

380. Al Bará Ibn Ázeb (R) contou que o Profeta (S) falou acerca dos Ansar: "Não os ama a não ser o crente, e não os repudia a não ser o hipócrita. Quem os amar, será amado por Deus; e quem os repudiar será repudiado por Deus." (Muttafac alaih)

٣٨١- وعن مُعَاذٍ رضي اللَّه عنه قال : سمِعتُ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ : المتَحَابُّونَ في جَلالي ، لَهُمْ مَنَابِرُ مِنْ نُورٍ يَغْبِطُهُمْ النَّبِيُّونَ وَالشُّهَدَاءُ » . رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

381. Moaz Ibn Jabal (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Deus, o Mestre de Honra, diz: 'Para aqueles que amam uns aos outros, por causa do temor à Minha Majestade e Magnificência, haverá assentos de luz tão elevados, que farão inveja aos profetas e aos mártires.'" (Tirmizi).

٣٨٢- وعن أبي إدريس الخَولانِيّ رَحِمَهُ اللَّهُ قال : دَخَلْتُ مَسْجِدَ دِمَشْقَ ، فَإِذَا فَتًى بَرَّاقُ الثَّنَايَا وَإِذَا النَّاسُ مَعهُ ، فَإِذَا اخْتَلَفُوا في شَيءٍ ، أَسْنَدُوهُ إِلَيْهِ ، وَصَدَرُوا عَنْ رَأْيِهِ ، فَسَأَلْتُ عَنْهُ ، فَقِيلَ : هَذَا مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ رضي اللَّه عنه ، فَلَمَّا كَانَ مِنَ الْغَدِ ، هَجَّرْتُ ، فَوَجَدْتُهُ قَدْ سَبَقَنِي بِالتَّهْجِيرِ ، ووَجَدْتُهُ يُصَلِّي ، فَانْتَظَرْتُهُ حَتَّى قَضَى صلاتَهُ ، ثُمَّ جِئْتُهُ مِنْ قِبَلِ وجْهِهِ ، فَسَلَّمْتُ عَلَيْهِ ، ثُمَّ قُلْتُ : وَاللَّهِ إِنِّي لأُحِبُّكَ للَّهِ ، فَقَالَ : آللَّهِ ؟ فَقُلْتُ : أَللَّهِ ، فقال : آللَّهِ ؟ فَقُلْتُ : أَللَّهِ ، فَأَخَذَنِي بِحَبْوَةِ رِدَائِي ، فَجَبذَنِي إِلَيْهِ ، فَقَالَ : أَبْشِرْ ، فَإِنِّي سَمِعْتُ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « قالَ اللَّهُ تعالى وَجَبَتْ مَحبَّتِي لِلْمُتَحَابِّينَ فِيَّ ، والمتَجالِسِينَ فِيَّ ، وَالمتَزَاوِرِينَ فِيَّ ، وَالمتَبَاذِلِينَ فِيَّ » حديث صحيح رواه مالِكٌ في الموطَّإِ بإسنادِهِ الصَّحيحِ .

382. Abu Idris al Khaulani (R) diz: "(Uma vez) eu entrei na mesquita de Damasco e, por acaso, vi um jovem que tinha dentes brilhantes, e um bom número de indivíduos se sentavam com ele. Quando eles discordavam quanto a algum tópico, dirigiam-se a ele, e aceitavam a sua opinião. Perguntei quem era ele, e me disseram que era o Moaz Ibn Jabal (R). No dia seguinte eu me apressei em ir à mesquita, e constatei que ele já lá estava, ocupado, em oração. Esperei até que ele terminasse a sua oração e o abordei frente a frente; após o saudar, eu disse: Por Deus, que te amo! Ele disse: 'Pelo bem de Deus?' Respondi: Sim, pelo bem de Deus! Ele disse novamente: 'Pelo bem de Deus?' Respondi: Sim, pelo bem de Deus! Então ele me segurou pelas dobras da minha túnica, apertou-me contra ele, e disse: 'Ouve as boas notícias! Eis que ouvi o Profeta (S) dizer que Deus disse: 'Cabe a Mim conceder o Meu amor àqueles que amam uns aos outros pelo Meu bem, encontram uns aos outros pelo Meu bem, visitam uns aos outros pelo Meu bem, e gastam uns com os outros pelo Meu bem'" (Málik).

٣٨٣- عن أبي كَرِيمَةَ المِقْدَادِ بن مَعْدِ يكَرب رضي الله عنه عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال « إِذَا أَحَبَّ الرَّجُلُ أَخَاهُ ، فَلْيُخْبِرْهُ أَنَّهُ يُحِبُّهُ » رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ.

383. Abu Karima Al Micdad Ibn Ma'd Yakrib (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Se uma pessos ama ao seu irmão, deve fazê-lo saber disso." (Abu Daúd e Tirmizi)

٣٨٤- وعن مُعَاذٍ رضي الله عنه ، أَنَّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، أَخَذَ بِيَدِهِ وقال : « يَا مُعَاذُ واللهِ ، إِنِّي لأُحِبُّكَ ، ثُمَّ أُوصِيكَ يَا مُعاذُ لا تَدَعنَّ في دُبُرِ كُلِّ صلاةٍ تَقُولُ : اللَّهُم أَعِنِّي على ذِكْرِكَ وَشُكْرِكَ ، وحُسنِ عِبَادتِك » . حديث صحيحٌ ، رواه أبو داود والنسائي بإسناد صحيح .

384. Moaz Ibn Jabal (R) relatou que o Profeta (S) pegou-lhe a mão e lhe disse: "Moaz, por Deus que te amo. Desejo avisar-te para não te esqueceres de fazer a seguinte prece, após cada oração: 'Ó Deus, ajuda-me a recordar-me de Ti, a agradecer-Te e a adorar-Te de maneira correta!'" (Abu Daúd e Nassá'i)

٣٨٥- وعن أَنسٍ ، رضي الله عنه ، أَنَّ رَجُلاً كَانَ عِنْدَ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَمَرَّ بِهِ ، فَقال : يا رسول اللَّهِ إِنِّي لأُحِبُّ هَذا ، فقال له النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «أَأَعْلمتَهُ ؟ » قَالَ: لا قَالَ : «أَعْلِمْهُ» فَلَحِقَهُ ، فَقَالَ : إِنِّي أُحِبُّكَ في الله ، فقالَ : أَحَبَّكَ الَّذِي أَحْبَبْتَنِي لَهُ. رواه أبو داود بإسنادٍ صحيح.

385. Anas Ibn Málik (R) relatou que um homem estava sentado com o Profeta (S), quando outra pessoa passou por eles, e o homem disse: "Mensageiro de Deus (S), eu amo essa pessoa!" o Profeta (S) perguntou: "Notificaste-a desse fato?" Ele disse: "Não!" O Profeta (S) disse: "Vai dizer-lhe!" Assim, o homem foi para perto daquela pessoa, e lhe disse: "Eu te amo pelo bem de Deus!" O outro replicou: "Que Deus, por Cujo bem tu me amas, te ame!" (Abu Daúd).

٤٧- باب علامات حبّ الله تعالى للعبد

والحثّ على التخلق بها والسعي في تحصيلها

CAPÍTULO 47

OS SINAIS DO AMOR DE DEUS A UM SERVO D'ELE, E A FOMENTAÇÃO DA ADOÇÃO DESSES SINAI S

قَال اللّٰه تَعَالَى: { قُل إِن كُنْتُم تُحِبُّوْن اللّٰه فَاتَّبِعُوْنِي يُحْبِبْكُم اللّٰه، وَيَغْفِر لَكُم ذُنُوْبَكُم، وَاللّٰه غَفُوْر رَّحِيْم } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Dize: Se verdadeiramente amais a Deus, segui-me; Deus vos amará e perdoará vossas faltas, porque Deus é Indulgente, Misericordiosíssimo**" (Alcorão Sagrado, 3:31).

وَقَال تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آمَنُوْا مَن يَرْتَد مِنْكُم عَن دِيْنِه فَسَوْف يَأْتِي اللّٰه بِقَوْم يُحِبُّهُم وَيُحِبُّوْنَه، أَذِلَّة عَلَى الْمُؤْمِنِيْن أَعِزَّة عَلَى الْكَافِرِيْن، يُجَاهِدُوْن فِي سَبِيل اللّٰه، وَلا يَخَافُوْن لَوْمَة لائِم، ذَلِك فَضْل اللّٰه يُؤْتِيَه مَن يَشَاء، وَاللّٰه وَاسِع عَلِيْم } .

E, louvado seja, disse também:
"**Ó crentes, aqueles dentre vós, que renegarem sua religião, saibam que Deus os suplantará por outras pessoas, às quais amará, as quais O amarão, serão compassivos para com os crentes e severos para com os incrédulos; combaterão pela causa de Deus e não temerão a censura de ninguém. Tal é a graça de Deus, que a concede a quem Lhe apraz, porque Deus é Munificente, Sapientíssimo**" (Alcorão Sagrado, 5:54).

٣٨٦- وعن أبي هريرة رضي اللّٰه عنه قال : قال رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ اللّٰه تعالى قال: مَنْ عادَى لِيَ وليّاً ، فقدْ آذَنْتُهُ بِالحَرْبِ ، ومَا تَقَرَّبَ إِليَّ عَبْدِي بِشَيءٍ أَحَبَّ إِلَيَّ مِمَّا افْتَرَضْتُ عَلَيْهِ ، وَمَا يَزَالُ عَبْدِي يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالنَّوَافِلِ حَتَّى أُحِبَّهُ ، فَإِذَا أَحْبَبْتُهُ ، كُنْتُ سَمْعَهُ الَّذِي يَسْمَعُ بِهِ ، وَبَصَرَهُ الَّذِي يُبْصِرُ بِهِ ، ويَدَهُ الَّتِي يبْطِشُ بِهَا ، وَرِجْلَهُ الَّتِي يَمْشِي بِهَا وإِنْ سَأَلَنِي أَعْطَيْتُهُ ، وَلَئِنْ اسْتَعَاذَنِي لأُعِيذَنَّهُ » رواه البخاري .

386. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) afirmou: "Deus, louvado seja, disse: 'A quem se inimizar um dos Meus confidentes declararei guerra. E o servo Meu não encontrará, para Me comprazer, nada que Me seja tão grato como o cumprimento do que Lhe hei prescrito. E o servo Meu continuará buscando a Minha complacência mediante obras superrogatórias, até que Eu o ame. Quando o amar, serei

como o seu ouvido com o qual ouve, como suas vistas com as quais vê, como suas mãos com as quais lida, como suas pernas com as quais anda. E se Me pedir algo, lho concederei; e se buscar o Meu refúgio, tê-lo-á.'" (Bukhári)

٣٨٧- وعنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قال : « إِذَا أَحَبَّ اللَّهُ تعالى العَبْدَ ، نَادَى جِبْرِيل : إِنَّ اللَّه تعالى يُحِبُّ فُلاناً ، فَأَحْبِبْهُ ، فَيُحِبُّهُ جِبْرِيلَ ، فَيُنَادى في أَهْلِ السَّمَاء : إِنَّ اللَّه يُحِبُّ فُلاناً ، فَأَحِبوهُ ، فَيُحِبُّهُ أَهْلُ السَّمَاءِ ، ثُمَّ يُوْضَعُ له القَبُولُ في الأَرْضِ » متفقٌ عليه.

وفي رواية لمسلمٍ : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ اللَّه تعالى إِذا أَحبَّ عبْداً دَعا جِبْرِيلَ ، فقال : إِنِّي أُحِبُّ فُلاناً فَأَحْبِبْهُ ، فَيُحِبُّهُ جِبْرِيلُ ، ثُمَّ يُنَادِي في السَّماءِ ، فَيَقُولُ : إِنَّ اللَّه يُحِبُّ فُلاناً ، فَأَحِبُّوهُ فَيُحبُّهُ أَهْلُ السَّمَاءِ ثُمَّ يُوضَعُ له القَبُولُ في الأَرْضِ ، وإِذا أَبْغَضَ عَبداً دَعا جِبْرِيلَ ، فَيَقولُ : إِنِّي أُبْغِضُ فُلاناً ، فَأَبْغِضْهُ ، فَيُبْغِضُهُ جِبْرِيلُ ، ثُمَّ يُنَادِي في أَهْلِ السَّماءِ: إِنَّ اللَّه يُبْغِضُ فُلاناً ، فَأَبْغِضُوهُ ، فَيُبْغِضُهُ أَهْلُ السَّماءِ ثُمَّ تُوضَعُ له البَغْضَاءُ في الأَرْضِ » .

387. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando Deus ama um servo, o anjo Gabriel é notificado (e informado) que 'Deus, Exaltado Seja, ama fulano; amai-o também!' Então o anjo Gabriel passa a amá-lo, e envia um comunicado por todo o Céu, alertando os habitantes dali que: 'Deus ama Fulano; amai-o vós também!' Então os celícolas também passam a amá-lo, e ele se torna popular (também) no mundo." (Muttafac alaih).

Na versão de Musslim, o Profeta (S) disse: "Quando Deus ama um servo, o anjo Gabriel é notificado (e informado) que 'Deus, Exaltado Seja, ama fulano; amai-o também!' Então o anjo Gabriel passa a amá-lo, e envia um comunicado por todo o Céu, alertando os habitantes dali que: 'Deus ama Fulano; amai-o vós também!' Então os celícolas também passam a amá-lo, e ele se torna popular (também) no mundo. Quando odeia um servo, Ele convoca o anjo Gabriel e lhe diz: "Eu odeio fulano, odeia-o também." O anjo Gabriel passa a odeiá-lo. Então envia um comunicado por todo o Céu, alertando os habitantes dali que: 'Deus odeia Fulano; odeai-o vós também!' Então os celícolas também passam a odiá-lo, e ele se torna odiado (também) no mundo."

٣٨٨- وعن عائشةَ رضي اللَّهُ عنها ، أَن رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، بعَثَ رَجُلاً عَلَى سريَّةٍ ، فَكَانَ يَقْرأُ لأَصْحابِهِ في صلاتِهِمْ ، فَيخْتِمُ بـ { قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ } فَلَمَّا رَجَعُوا ، ذَكَروا ذلكَ لرسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فقال : « سَلُوهُ لِأَيِّ شَيءٍ يَصْنَعُ ذلكَ ؟ » فَسَأَلوه ، فَقَالَ : لأَنَّهَا صِفَةُ الرَّحْمَنِ ، فَأَنَا أُحِبُّ أَنْ أَقْرَأَ بِهَا، فقال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَخْبِرُوهُ أَنَّ اللَّه تعالى يُحِبُّهُ » متفقٌ عليه .

388. Aicha (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) havia designado o mando de uma patrulha a um homem. Este, ao encabeçar, em oração, os seus companheiros, finalizava-a, recitando a Surata da Unicidade!" Quando do seu regresso, aquilo foi

mencionado junto ao Mensageiro de Deus (S), que disse: "Perguntai-lhe por que faz isso!" Quando aquele homem foi perguntado, respondeu: "Porque é a Surata que expõe a qualidade do Misericordioso, e por isso gosto de recitá-la." O Mensageiro de Deus (S) então disse: "Anunciai-lhe que Deus o ama!" (Muttafac alaih)

٤٨- باب التحذير من إيذاء الصالحين والضعفة والمساكين

CAPÍTULO 48

PRECAUÇÕES CONTRA O MOLESTAR OS VIRTUOSOS, OS FRACOS, OS POBRES E OS NECESSITADOS

قَال اللّه تَعَالَى: { وَالَّذِين يُؤْذُوْن الْمُؤْمِنِيْن وَالْمُؤْمِنَات بِغَيْر مَا اكْتَسَبُوْا فَقَد احْتَمَلُوْا بُهْتَانَا وَإِثْمًا مُّبِيْنا } .

Disse Deus, o Altíssimo:
"**E aqueles que molestarem os crentes e as crentes imerecidamente, serão culpados de uma falsa imputação e de um delito flagrante**" (Alcorão Sagrado, 33:58).

وَقَال تَعَالَى: { فَأَمَّا الْيَتِيْم فَلا تَقْهَر، وَأَمَّا السَّائِل فَلا تَنْهَر } .

E disse também:
"**Não maltrates o órfão, nem tampouco repudies o mendigo**" (Alcorão Sagrado, 93:9-10).

٣٨٩- وعن جُنَدَبِ بنِ عبد اللّه رضي اللّه عنه قال : قال رسول اللّه صَلّى اللّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ صَلَّى صَلاَةَ الصُّبْحِ ، فَهُوَ في ذِمَّةِ اللّه ، فَلا يَطْلُبَنَّكُمْ اللّهُ مِنْ ذِمَّتِهِ بِشَيءٍ ، فَإِنَّهُ مَنْ يَطْلُبْهُ مِنْ ذِمَّتِهِ بِشَيءٍ ، يُدْرِكْهُ ، ثُمَّ يَكُبُّهُ عَلى وَجْهِهِ في نَارِ جَهَنَّمَ » رواه مسلم .

389. Jundub Ibn Abdullah (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que praticar a Oração da Alvorada fica sob a proteção de Deus. Portanto, tende cuidado, pois Deus pode pedir-vos conta de algo relacionado com a Sua proteção. E se Ele pedir contas a algum de vós, por alguma falta relacionada com a Sua garantia, terá de ser atendido, e podereis ser arrojados no fogo do Inferno." (Musslim)

٤٩- باب إجراء أحكام الناس على الظاهر

وسرائرهم إلى الله تعالى

CAPÍTULO 49

AVALIAR AS PESSOAS PELAS SUAS CONDUTAS APARENTES E QUE CONFIAM SEUS SEGREDOS A DEUS

قَال اللَّه تَعَالَى: { فَإِن تَابُوْا وَأَقَامُوْا الْصَّلاة وَآتَوُا الْزَّكَاة فَخَلُّوا سَبِيْلَهُم } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Caso se arrependam, observem a oração e paguem o *zakat*, abri-lhes o caminho**" (Alcorão Sagrado, 9:5)

٣٩٠- وعن ابن عمر رضي الله عنهما ، أَن رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « أُمِرْتُ أَنْ أُقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَشْهَدُوا أَنْ لا إِلهَ إِلاَّ الله ، وَأَنَّ مُحَمَّداً رسولُ اللهِ ، ويُقِيمُوا الصَّلاةَ ، وَيُؤْتوا الزَّكاةَ ، فَإِذَا فَعَلُوا ذلكَ ، عَصمُوا مِنِّي دِماءَهُمْ وَأَمْوالَهُمْ إِلاَّ بِحَقِّ الإِسْلامِ ، وحِسابُهُمْ عَلى الله تعالى » متفقٌ عليه .

390. Ibn Ômar (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Deus me ordenou lutar contra os idólatras, até que prestem testemunho de que não há outra divindade além do Deus Único, e de que Mohammad é o Mensageiro de Deus; que realizem as orações e paguem o *zacat*. Se cumprirem isso, terão salvaguardado suas vidas e seus bens de mim, salvo nos casos estabelecidos pelo direito islâmico; e Deus os fará prestar contas." (Muttafac alaih)

٣٩١- وعن أبي عبدِ الله طَارِقِ بن أُشَيْمٍ ، رضي الله عنه ، قال : سمعتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « مَنْ قال لا إِلهَ إِلاَّ اللَّهُ محمدا رسولُ الله ، وَكَفَرَ بِما يُعْبَدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ، حَرُمَ مالُهُ وَدَمُهُ ، وَحِسابُهُ على الله تعالى » رواه مسلم .

391. Abi Abdullah Táric Ibn Achiam (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Aquele que afirma que não há outra divindade além de Deus, e rejeita tudo o que é adorado além de Deus, assegura sua vida e suas propriedades, e suas contas serão prestadas a Deus, o Altíssimo." (Musslim)

٣٩٢- وعن أبي مَعْبدٍ المِقْدَادِ بنِ الأَسْوَدِ ، رضي الله عنه ، قال : قلت لِرسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : أَرَأَيْتَ إِنْ لَقيتُ رَجُلاً مِنَ الكُفَّارِ ، فَاقْتَتَلْنَا ، فَضَرَبَ إِحْدَى يَدَيَّ بِالسَّيْفِ ، فَقَطَعَهَا ثُمَّ لاذَ مِنِّي بِشَجَرَةٍ ، فقال : أَسْلَمْتُ للَّهِ ، أَأَقْتُلُهُ يا رسولَ الله بَعْدَ أَنْ قَالَها ؟ فَقَالَ : « لا تَقْتُلْهُ » ، فَقُلْتُ يا رسُولَ اللَّهِ قطعَ إِحدَى يَدَيَّ ، ثُمَّ قال ذلكَ بَعْدَما قَطعَها ؟ فقال : «

لا تَقْتُلْهُ ، فإِنْ قَتَلْتَهُ ، فَإِنَّهُ بِمَنزِلَتِكَ قَبْلَ أنْ تَقْتُلَهُ . وَإِنَّكَ بِمَنْزِلَتِهِ قَبْلَ أَنْ يَقُولَ كَلِمَتَهُ التي قال» متفقٌ عليه.

392. Al Micdad Ibn al Aswad (R) relatou que havia perguntado ao Mensageiro de Deus (S): "Que te parece o caso em que, lutando contra um idólatra, ele me desferisse um golpe com sua espada que me cortasse um braço, e logo depois fugisse de mim e se refugiasse atrás de uma árvore, dizendo: 'Submeto-me a Deus!' Poderia eu matá-lo, depois de ele pronunciar tais palavras?" Respondeu: 'Não podias matá-lo!' Porém, insisti: 'Ó Mensageiro de Deus, mesmo que me tenha cortado o braço e, em seguida, pronunciado o seu testemunho de fé?' Disse ele: 'Não deverias matá-lo; pois se o fizesses, ele iria ocupar o lugar (de muçulmano) que tu tinhas antes de o matar; e tu irias ocupar o lugar que ele tinha antes que pronunciasse o seu testemunho de fé.'" (Muttafac alaih)

٣٩٣- وعن أُسامةَ بنِ زَيْدٍ ، رضي الله عنهما ، قال : بعثَنَا رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إلى الحُرَقَةِ مِنْ جُهَيْنَةَ ، فَصَبَّحْنا الْقَوْمَ عَلى مِياهِهِمْ ، وَلحِقْتُ أَنَا وَرَجُلٌ مِنَ الأَنْصَارِ رَجُلاً مِنهُمْ فَلَمَّا غَشِيناهُ قال : لا إِلهِ إلاَّ الله ، فَكَفَّ عَنْهُ الأَنْصارِيُّ ، وَطَعَنْتُهُ بِرُمحِي حَتَّى قَتَلْتُهُ ، فَلَمَّا قَدِمْنَا المدِينَةَ ، بلَغَ ذلِكَ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فقال لي : « يا أُسامةُ أَقَتَلْتَهُ بَعْدَ ما قَالَ: لا إِلهَ إِلاَّ اللَّهُ ؟ قلتُ : يا رسولَ الله إِنَّمَا كَانَ مُتَعَوِّذاً ، فَقَالَ : « أَقَتَلْتَهُ بَعْدَ مَا قَالَ لا إِلهَ إِلاَّ اللَّهُ؟،» فَما زَالَ يُكَرِّرُهَا عَلَيَّ حَتَّى تَمَنَّيْتُ أَنِّي لَمْ أَكُنْ أَسْلَمْتُ قَبْلَ ذلِكَ الْيَوْمِ . متفقٌ عليه .

393. Ussama Ibn Zaid (R) contou: "O Profeta (S) me enviou com uma patrulha contra os Huraca, da tribo Juhaina. Pela madrugada, atacamos aquela gente perto das suas águas. Durante o ataque, um dos Ansar e eu perseguimos um inimigo. Porém, uma vez que estava ao alcance das nossas armas, aquele homem disse: 'Presto testemunho de que não há outra divindade além de Deus!' Naquele momento o Ansar se retirou, e eu cravei a lança naquele homem que havíamos perseguido, o qual morreu no ato. De regresso a Madina, o Profeta (S) foi informado acerca do ocorrido. Por isso, me chamou, e perguntou: 'Ó Usama, é certo que mataste aquele homem, depois de ele pronunciar o testemunho de que não há outra divindade além de Deus?' Respondi: 'Ó Mensageiro de Deus, apenas pronunciou aquilo para se salvar!' Porém, ele insistiu uma e outra vez: 'Como é que o matas depois de ele pronunciar o testemunho de fé!?' Tal era a sua reprimenda, que eu desejei não haver abraçado o Islam antes daquele dia!" (Muttafac alaih)

٣٩٤- وعن جُنْدبِ بنِ عبد الله ، رضي الله عنه ، أَنَّ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بعثَ بعْثاً مِنَ المسْلِمِينَ إِلى قَوْمٍ مِنَ المشْرِكِينَ ، وَأَنَّهُمْ الْتَقَوْا ، فَكَانَ رَجُلٌ مِنَ المشْرِكِينَ إِذا شَاءَ أَنْ يَقْصِدَ إِلى رَجُلٍ مِنَ المسْلِمِينَ قَصَدَ لَهُ فَقَتَلَهُ ، وَأَنَّ رَجُلاً مِنَ المسْلِمِينَ قَصَدَ غَفْلَتَهُ ، وَكُنَّا نَتَحَدَّثُ أَنَّهُ أُسَامَةُ بْنُ زَيْدٍ فَلَمَّا رَفَعَ عليه السَّيْفَ ، قال : لا إِله إِلاَّ اللَّهُ ، فقَتَلَهُ ، فَجَاءَ الْبَشِيرُ

إلى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَسَأَلَهُ ، وأَخْبَرَهُ ، حَتَّى أَخْبَرَهُ خَبَر الرَّجُلِ كَيْفَ صنَعَ ، فَدَعَاهُ فَسَأَلَهُ ، فقال : « لِمَ قَتَلْتَهُ ؟ » فَقَالَ: يا رسولَ اللَّهِ أَوْجَعَ في المسْلِمِينَ ، وقَتلَ فُلاناً وفُلاناً وسَمَّى له نَفراً وإِنِّي حَمَلتْ عَلَيْهِ ، فَلَمَّا رَأَى السَّيْفَ قال : لا إِله إِلاَّ اللَّهُ . قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَقَتَلْتَهُ ؟ » قال : نَعمْ ، قال : « فَكيْفَ تَصْنَعُ بلا إِله إِلاَّ اللَّهُ ، إِذا جاءَت يوْمَ القيامَةِ ؟ » قَال يا رسولَ اللَّه اسْتَغْفِرْ لي . قال : « وكيفْ تَصْنَعُ بِلا إِله إِلاَّ اللَّهُ، إِذا جاءَت يَوْمَ القِيامَةِ ؟ » فَجَعَلَ لا يَزيدُ عَلى أَنْ يَقُولَ : « كيفَ تَصْنَعُ بِلا إِلهَ إِلاَّ اللَّهُ إِذا جاءَتْ يَوْمَ القِيامَةِ » رواه مسلم .

394. Jundob Ibn Abdullah (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) dispôs uma expedição contra uma tribo de idólatras. No combate, um idólatra matou vários muçulmanos; e, por isso, um muçulmano – falou-se de Ussama Ibn Zaid – quis surpreendê-lo. Porém, quando levantou a espada para o matar, o homem exclamou: "Dou meu testemunho de que não há outra divindade além de Deus!" Mesmo assim o muçulmano o matou. Um homem informou o Mensageiro de Deus (S) de tudo quanto ocorreu com a expedição, bem como do incidente com aquele homem. O Profeta chamou o citado muçulmano, e lhe perguntou: "Por que o mataste?" O homem respondeu: "Ó Mensageiro de Deus, aquele homem causou graves perdas aos muçulmanos, matando fulano, beltrano e cicrano (mencionando-lhes os nomes). Eu o ataquei e, vendo a espada disse: 'Não há outra divindade além de Deus!'" Disse o Profeta: "E o mataste!?" Respondeu "Sim." Tornou a dizer o Profeta: "E que farás quanto ao 'não há outra divindade além de Deus' no Dia do Juízo?" Respondeu o homem: "Ó Mensageiro de Deus, pede perdão por mim!" Mas o Profeta insistiu uma e outra vez: "E que farás com o 'Não há outra divindade além de Deus' no Dia do Juízo?" (Musslim)

٣٩٥- وعن عبدِ اللَّه بنِ عتبة بن مسعودٍ قال : سَمِعْتُ عُمَر بْنَ الخَطَّابِ ، رضي اللَّه عنه يقولُ: « إِنَّ نَاساً كَانُوا يُؤْخَذُونَ بالوَحْي في عَهْدِ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وإِنَّ الوَحْيَ قَدِ انْقَطَعَ، وإِنَّمَا نَأْخُذُكُمُ الآنَ بِما ظَهَرَ لَنَا مِنْ أَعْمَالِكُمْ ، فَمَنْ أَظْهَرَ لَنا خَيْراً ، أَمَّنَّاهُ ، وقرَّبناه وَلَيْس لنَا مِنْ سَرِيرَتِهِ شيءٌ ، اللَّهُ يُحاسِبُهُ في سرِيرَتِهِ ، ومَنْ أَظْهَرَ لَنَا سُوءاً ، لَمْ نأْمَنْهُ ، وَلَمْ نُصَدِّقْهُ وإِنْ قال إِنَّ سَرِيرَتَه حَسنَةٌ » رواه البخاري .

395. Abdullah Ibn Utaba Ibn Mass'ud (R) relatou que ouviu o Ômar Ibn al Khattab (R) dizer: "Durante o tempo de vida do Profeta(S), as pessoas eram chamadas a prestar contas (das suas mazelas) por meio da revelação. Agora que as revelações pararam, chamar-vos-emos a prestardes contas com base nas vossas ações visíveis. Assim sendo, aquele que nos mostrar uma coisa boa será tido como bom, e a aceitaremos, e não iremos inquirir acerca das suas atividades ou razões ocultas, com vistas a desaprová-las. Deus irá tomar nota das suas atividades ocultas, e o chamará a prestar contas por elas. Por outro lado, daquele que nos mostrar uma coisa má, não a

aceitaremos, e não a confirmaremos, embora ele afirme que sua intenção era boa" (Bukhári).

٥٠- باب الخوف

CAPÍTULO 50

O TEMOR (A DEUS)

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَإِيَّاي فَارْهَبُوْن } .

Deus, louvado seja, disse:
"**… temei a Mim somente**" (Alcorão Sagrado, 2:40).

وَقَال تَعَالَى: { إِن بَطْش رَبِّك لَشَدِيْد } .

E, louvado seja, disse também:
"**Em verdade, a punição de teu Senhor será severíssima**" Alcorão Sagrado, 85:12).

وَقَال تَعَالَى: { وَكَذَلِك أَخْذ رَبِّك إِذَا أَخَذ الْقُرَى وَهِي ظَالِمَة إِن أَخْذَه أَلِيْم شَدِيْد، إِن فِي ذَلِك لآيَة لِّمَن خَاف عَذَاب الآخِرَة، ذَلِك يَوْم مَّجْمُوْع لَّه الْنَّاس وَذَلِك يَوْم مَّشْهُوْد، وَمَا نُؤَخِّرُه إِلا لأَجَل مَّعْدُوْد، يَوْم يَأْت لا تَكَلَّم نَفْس إِلا بِإِذْنِه، فَمِنْهُم شَقِي وَسَعِيْد. فَأَمَّا الَّذِيْن شَقُوْا فَفِي الْنَّار لَهُم فِيْهَا زَفِيْر وَشَهِيق } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**E assim é o extermínio vindo de teu Senhor, que extermina as cidades por suas iniquidades. O Seu extermínio é terrível, severíssimo. Nisto há um sinal para quem teme o castigo da Outra Vida. Isso acontecerá no dia em que forem congregados os humanos; aquele será um dia testemunhável, que só adiamos por um prazo predeterminado. Quando tal dia chegar, ninguém falará, senão com a vênia d'Ele, e entre eles haverá desventurados e venturosos. Quanto aos desventurados, serão precipitados no fogo, donde exalarão gemidos e gritos**" (Alcorão Sagrado, 11:102-106).

وَقَال تَعَالَى: { وَيُحَذِّرُكُم اللّٰه نَفْسَه } .

E, louvado seja, disse mais:
"**O Próprio Deus vos previne**" (Alcorão Sagrado, 3:28)

وَقَال تَعَالَى: { يَوْم يَفِر الْمَرْء مِن أَخِيْه، وَأُمَّه وَأَبِيْه، وَصَاحِبَتِه وَبَنِيْه، لِكُل امْرِئ مِّنْهُم يَوْمَئِذ شَأْن يُغْنِيْه } .

E, louvado seja, continuou:
"**Nesse dia o homem fugirá de seu irmão, de sua mãe e de seu pai, de sua esposa e de seus filhos. Nesse dia a cada qual lhe bastará a preocupação consigo mesmo**" (Alcorão Sagrado, 80:34-37)

وَقَال تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا النَّاس اتَّقُوْا رَبَّكُم إِن زَلْزَلَة الْسَّاعَة شَيْء عَظِيْم، يَوْم تَرَوْنَهَا تَذْهَل كُل مُرْضِعَة عَمَّا أَرْضَعَت، وَتَضَع كُل ذَات حَمْل حَمْلَهَا، وَتَرَى الْنَّاس سُكَارَى وَمَا هُم بِسُكَارَى وَلَكِن عَذَاب اللّه شَدِيْد}

Deus, louvado seja, disse:
"**Ó humanos, temei o vosso Senhor, porque a convulsão da Hora será algo terrível. O dia em que a presenciardes, cada nutriente esquecerá o filho que amamenta; toda gestante abortará; tu verás os homens como ébrios, embora não o estejam, porque o castigo de Deus será severíssimo**" (Alcorão Sagrado, 22:1-2).

وَقَال تَعَالَى: { وَلِمَن خَاف مَقَام رَبِّه جَنَّتَان } الآيَات.

E, louvado seja, disse também:
"**Por outra, para quem teme o comparecimento ante seu Senhor haverá dois jardins**" (Alcorão Sagrado, 55:46).

وَقَال تَعَالَى: { وَأَقْبَل بَعْضُهُم عَلَى بَعْض يَتَسَاءَلُون. قَالُوْا: إِنَّا كُنَّا قَبْل فِي أَهْلِنَا مُشْفِقِيْن، فَمَن اللّه عَلَيْنَا وَوَقَانَا عَذَاب الْسَّمُوْم، إِنَّا كُنَّا مِن قَبْل نَدْعُوَه إِنَّه هُو الْبَر الْرَّحِيْم } وَالآيَات فِي الْبَاب كَثِيْرَة جِدّا معلوّمَات، وَالْغَرَض الإِشَارَة إِلَى بَعْضِهَا وَقَد حَصَل.

E, louvado seja, disse ainda:
"**E acercar-se-ão uns dos outros, inquirindo-se. Dirão: Em verdade, antes estávamos temerosos pelos nossos familiares. Portanto, Deus nos agraciou e nos preservou do tormento do vento abrasador. Porque antes O invocávamos, por ser Ele o Beneficente, o Misericordioso**" Alcorão Sagrado, 52:25-28)

٣٩٦- عن ابنِ مسعودٍ ، رضي اللّه عنه ، قال : حدثنا رسولُ اللّه صَلّى اللّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وهو الصَّادِقُ المصدوقُ : « إِنَّ أَحَدَكُمْ يُجْمَعُ خَلْقُهُ في بَطْن أُمِّهِ أَرْبَعِينَ يَوْماً نُطْفَةً ، ثُمَّ يَكُونُ عَلَقَةً مِثْلَ ذلِكَ ، ثُمَّ يَكُونُ مُضْغَةً مثْلَ ذلِكَ ، ثُمَّ يُرْسَلُ المَلَكُ ، فَيَنْفُخُ فِيهِ الرَّوحَ ، وَيُؤْمَرُ بِأَرْبَعِ كَلِماتٍ : بِكَتْبِ رِزقِهِ ، وَأَجلِهِ ، وَعمَلِهِ ، وَشَقيٌّ أَوْ سعِيدٌ . فَوَ الَّذِي لا إِله غَيْرُهُ إِنَّ أَحَدَكُمْ

لَيَعْمَلُ عَمَلَ أَهْلِ الجَنَّةِ حَتَّى مَا يَكُونُ بَيْنَهُ وبَيْنَهَا إِلاَّ ذِراعٌ ، فَيَسْبقُ عَلَيْهِ الْكِتابُ ، فَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْل النَّارِ ، فَيَدْخُلُهَا ، وَإِنَّ أَحَدَكُمْ لَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ النَّارِ حَتَّى مَا يَكُونُ بَيْنَهُ وَبَيْنَهَا إِلاَّ ذِرَاعٌ ، فَيَسْبِقُ عَلَيْهِ الْكِتَابُ فَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ الجَنَّةِ فَيَدْخُلُهَا » متفقٌ عليه .

396. Abdullah Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S), o mais veraz dos verazes, disse: "Cada um de vós permanece na forma de gota seminal dentro do ventre da mãe por quarenta dias, então se transforma em coágulo pelos próximos quarenta dias e, então, se transforma num embrião pelos próximos quarenta dias, e então, um anjo é enviado que insuflará a alma no feto, estando instruído a lhe registrar quatro coisas que governarão o seu destino neste mundo, isto é, sua subsistência, a extensão de sua vida, suas atividades, e se será feliz ou infeliz. Por Aquele além do Qual não há outra divindade, se um de vós agir como os habitantes do Paraíso, até que não haja entre eles a distância de um braço e o que lhe foi destinado prevalecer, e ele então passar a agir de acordo com os habitantes do inferno, nele entrará. E se, por outro lado, alguém atuar de acordo com os habitantes do inferno até que não haja entre eles a distância de um braço e o que lhe foi destinado prevalecer, e passar a agir de acordo com os habitantes do Paraíso, nele entrará." (Muttafac alaih)

٣٩٧- وعنه قال : قال رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يُؤْتَى بِجَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لَهَا سَبْعُونَ أَلْفَ زِمَامٍ ، مَعَ كُلِّ زِمَامٍ سَبْعُونَ أَلْفَ مَلَكٍ يَجُرُّونَهَا » رواه مسلم .

397. Ibn Mass'ud R) relatou que o Profeta (S) disse: "No Dia do Julgamento, o Inferno será arrastado, e haverá setenta mil rédeas, e cada rédea será puxada por setenta mil anjos." (Musslim).

٣٩٨- وعن النُّعْمَانِ بنِ بَشِيرٍ ، رضي اللهُ عنهما ، قال : سَمِعتُ رسول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، يقول: « إِنَّ أَهْوَنَ أَهْلِ النَّارِ عَذَاباً يَوْمَ الْقِيامَة لَرَجُلٌ يُوضَعُ فِي أَخْمَصِ قَدميْهِ جمْرَتَانِ يغْلي مِنْهُمَا دِمَاغُهُ مَا يَرى أَنَّ أَحداً أَشَدُّ مِنْه عَذَاباً ، وَإِنَّه لأَهْوَنُهُمْ عذَاباً » متفق عليه .

398. Al Numan, Ibn Bachir (R), contou que ouvira o Mensageiro de Deus (S) quando dissera: "No Dia do Juízo, o castigo mais suave para os moradores do Inferno será o da colocação de duas brasas debaixo dos pés de um homem. Por causa das brasas, seu cérebro ferverá. Parece-lhe que ninguém poderá sofrer um castigo mais severo quando, na realidade, será o mais suave." (Muttafac alaih)

٣٩٩- وعن سَمُرَةَ بنِ جُنْدبٍ ، رضي اللهُ عنه ، أَن نبيَّ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مِنْهُمْ مَنْ تَأْخُذهُ النَّارُ إِلى كَعْبَيهِ ، ومِنْهُمْ مَنْ تأْخُذُهُ إِلى رُكْبَتَيْهِ ، وَمِنْهُمْ مَنْ تَأْخُذُهُ إِلى حُجْزَتِهِ، وِمِنْهُمْ منْ تَأْخُذُهُ إِلى تَرْقُوَتِهِ » رواه مسلم .

399. Samura Ibn Jundub (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Alguns indivíduos, sentenciados ao Inferno, estarão com o fogo até às canelas, alguns até aos joelhos,

outros até à cintura, e outros, ainda, até aos pescoços – na proporção dos seus atos e pecados" (Musslim).

٤٠٠- وعن ابنِ عمر رضي الله عنهما أن رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ العالمِينَ حَتَّى يَغِيب أَحدُهُمْ في رَشْحِهِ إِلى أَنْصَافِ أُذُنَيه » متفقٌ عليه.

400. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse que no Dia (do Julgamento) quando as pessoas estiverem perante o Todo-Poderoso Deus, algumas delas ficarão imersas em seus suores, até ao meio das suas orelhas. (Muttafac alaih)

٤٠١- وعن أَنس ، رضي الله عنه ، قال : خَطَبَنَا رَسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، خُطْبَةً ما سَمِعْتُ مِثْلَهَا قَطُّ ، فقال : « لَوْ تَعْلَمُونَ مَا أَعْلَمُ لَضَحِكْتُمْ قلِيلا ولبَكيْتمْ كَثِيراً» فَغَطَّى أَصْحابُ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وجُوهَهمْ ، وَلهُمْ خَنينٌ . متفقٌ عليه .

401. Anas bin Málik (R) relatou: "O Profeta (S) nos apresentou um sermão igual ao qual nunca ouvira dele antes. No transcorrer do sermão, ele disse: 'Se soubésseis o que eu sei, haveríeis de rir pouco e chorar muito!' Então os presentes cobriram seus rostos e começaram a soluçar audivelmente" (Muttafac alaih).

٤٠٢- وعن المِقْدَاد ، رضيَ الله عنه ، قال : سَمِعْتُ رسولَ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « تُدْنِي الشَّمْسُ يومَ القِيَامَةِ مِنَ الخَلْقِ حتَّى تَكُونَ مِنْهُمْ كَمِقْدَارِ مِيل » قَالَ سُلَيمُ بْنُ عَامرٍ الرَّاوي عنْ المِقْدَاد : فَوَاللَّهِ مَا أَدْرِي ما يَعْني بِالميلِ ، أَمَسَافَةَ الأَرضِ أَمِ الميل الَّذي تُكْتَحَلُ بِهِ العيْنُ « فَيَكُونُ النَّاسُ عَلَى قَدْرِ أَعْمالِهِمْ في العَرَقِ ، فَمِنْهُمْ مَنْ يَكُونُ إِلى كعْبَيْهِ ، وَمِنْهُمْ مَنْ يَكُونُ إِلى رُكْبَتَيْهِ ، ومِنْهُمْ منْ يَكون إِلى حِقْوَيْهِ ومِنْهُمْ مَنْ يُلْجِمُهُ العَرَقُ إِلجاماً » وَأَشَارَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِيدِهِ إِلى فِيه . رواه مسلم .

402. Miqdad (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "No Dia do Julgamento, o sol irá estar tão perto das pessoas, que será como se estivesse apenas a um *mill* de distância." O Sulaim Ibn Ámir, que narrou esse *hadice* do Miqdad, diz: ("Por Deus, eu não sabia o que significava o *mill*. Se era uma unidade de medida ou um pincel utilizado para fazer o contorno dos olhos.") "A perspiração de alguns irá chegar até às suas canelas, a de outros, até aos joelhos, a de outros até à cintura, e alguns serão afogados nas suas perspirações!" O Profeta apontou para a própria boca, à guisa de ilustração." (Musslim).

٤٠٣- وعن أبي هريرة ، رضيَ الله عنه ، أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « يَعْرَقُ النَّاسُ يَوْمَ القِيامَةِ حَتَّى يذْهَب عَرَقُهُمْ في الأَرْضِ سَبْعِينَ ذِراعاً ، ويُلْجِمُهُمْ حَتَّى يَبْلُغَ آذَانَهُمْ » متفقٌ عليه .

403. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “As pessoas irão perspirar tanto, no Dia do Julgamento, que terra ficará encharcada de suor, numa altura de setenta jardas, e as pessoas se afogarão nele, depois que lhes chegar até às orelhas.” (Muttafac alaih)

٤٠٤- وعنه قال : كنا مع رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذ سَمِعَ وَجْبَةً فقال : « هَلْ تَدْرُونَ ما هذا؟» قُلْنَا : اللهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ ، قال : هذا حَجَرٌ رُمِيَ بِهِ فِي النَّارِ مُنْذُ سَبْعِينَ خَرِيفاً فَهُوَ يهْوِي فِي النَّارِ الآنَ حَتَّى انْتَهَى إِلى قَعْرِهَا ، فَسَمِعْتُمْ وجْبَتَهَا» رواه مسلم .

404. Abu Huraira (R) relatou: “Numa ocasião nós estávamos com o Profeta (S) quando ouvimos o ruído de algo caindo. Ele perguntou a nós: ‘Sabeis acaso o que é isso?’ Dissemos: Deus e Seu Mensageiro estão mais bem informados (do que nós, pessoas comuns)! Ele disse: ‘Trata-se de uma pedra que foi atirada ao Inferno há setenta anos; ela continuou a cair até esta data, e agora chegou ao fundo dele; acabaste de ouvir o ruído de ela tocar a sua base.’” (Musslim).

٤٠٥- وعن عَدِيّ بنِ حاتِمٍ ، رضي الله عنه ، قال : قال رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ما مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ إِلاَّ سَيُكَلِّمُهُ رَبُّهُ لَيْسَ بيْنَهُ وبَيْنَهُ تَرْجُمَانٌ ، فَيَنْظُرُ أَيْمَنَ مِنْهُ ، فَلا يَرَى إِلاَّ ما قَدَّمَ ، وينظر أشأم منه فلا يرى إلا ما قدم ، وينْظُرُ بيْنَ يَدَيهِ ، فَلا يَرَى إِلاَّ النَّارِ تِلْقَاءَ وَجهِهِ، فاتَّقُوا النَّارِ وَلَوْ بِشِقِّ تَمْرَةٍ » متفقٌ عليه .

405. Adi Ibn Hátem (R) relatou que escutara o Profeta (S) dizer: “Todos vós ireis prestar contas perante Deus, sem que haja necessidade de tradutor. Olhareis para a direita e só vereis o que tiverdes feito; olhareis para a esquerda e só vereis o que tiverdes feito. Olhareis para a frente e só vereis o Fogo do Inferno à vossa frente. Portanto, esquivai-vos do Inferno, ainda que seja dando em caridade meia tâmara.” (Muttafac alaih)

٤٠٦- وعن أبي ذَرٍّ ، رضي اللَّهُ عنه ، قال : قال رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنِّي أَرى مالا تَرَوْنَ ، أَطَّتِ السَّماءُ وحُقَّ لَهَا أَنْ تَئِطَّ ، مَا فِيهَا موْضِعُ أَرْبَعِ أَصَابِعَ إِلاَّ وَمَلَكٌ واضِعٌ جبهتهُ ساجِداً للَّهِ تَعَالى ، واللهِ لَوْ تَعْلَمُونَ مَا أَعْلَمُ ، لضَحِكْتمْ قَلِيلاً ، وَلَبكَيْتُمْ كَثِيراً ، وما تَلَذَّذتُم بِالنِّسَاءِ عَلَى الْفُرُشِ وَلَخَرجْتُمْ إِلى الصُّعُداتِ تَجْأَرُون إِلى اللهِ تَعَالَى » رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسن .

406. Abu Zar (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Eu vejo o que vós não vedes; o Céu ficou apertado (por causa da grande quantidade de anjos que se prostram), e tem a sua justificativa em fazer isso. (Ali) não há espaço para caber quatro dedos, mas ele está todo ocupado pelos anjos que se prostram perante Deus! Por Deus, se soubésseis o que sei, iríeis rir pouco e chorar muito! Não iríeis desfrutar das vossas esposas, na cama,

mas apressar-vos-íeis em sair para as ruas e para as selvas, em busca do refúgio de Deus." (Tirmizi)

٤٠٧- وعن أبي بَرْزَة بِراءٍ ثم زايٍ نَضْلَةَ بنِ عُبَيْدٍ الأَسْلَمِيّ ، رضي الله عنه ، قال: قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تَزُولُ قَدمَا عبْدٍ حَتَّى يُسْأَلَ عَنْ عُمْرِهِ فِيمَ أَفْنَاهُ ، وَعَنْ عِلْمِهِ فِيم فَعَلَ فِيهِ ، وعَنْ مالِهِ منْ أَيْنَ اكْتَسبهُ ، وَفِيمَ أَنْفَقَهُ ، وَعَن جِسْمِهِ فِيمَ أَبْلاهُ » رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

407. Nadhla Ibn Ubaid al Aslami (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando chegar o Dia do Juízo, todo servo de Deus permanecerá de pé, até que preste contas acerca da sua vida, em que a empregou; do seu conhecimento, o que fez com ele; da sua riqueza, como a conseguiu, e em que a gastou; do seu corpo, como o consumiu." (Tirmizi)

٤٠٨- وعن أبي هريرة ، رضي الله عنه ، قال : قرأَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : { يوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ أَخْبارَهَا } ثم قال : « أَتَدْرُونَ مَا أَخْبَارُهَا ؟ » قالوا : اللَّهُ ورَسُولُهُ أَعْلَمُ . قال : «فَإِنَّ أَخْبَارَها أَنْ تَشْهَدَ عَلَى كُلِّ عَبْدٍ أَوْ أَمةٍ بِمَا عَمِلَ عَلَى ظَهْرِهَا ، تَقُولُ : عَمِلْتَ كَذَا وكذَا فِي يَوْمِ كَذَا وَكَذَا ، فهَذِهِ أَخْبَارُهَا » رواه التِّرْمِذِي وقال : حديثٌ حسنٌ .

408. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) recitou o seguinte versículo: "**Nesse dia, ela declarará suas notícias**." Alcorão Sagrado, (99:4), e perguntou: "Sabeis que notícias são essas?" Seus companheiros responderam: "Deus e Seu Mensageiro sabem melhor!" Ele disse: "Sua notícia é que ela irá testemunhar contra todos os homens e todas as mulheres, com relação ao que eles ou elas fizeram na terra. Ela irá dizer que eles fizeram isto e aquilo, em tal e tal dia; esta será a notícia." (Tirmizi).

٤٠٩- وعن أبي سعيدٍ الخُدْرِيّ ، رضي الله عنه ، قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « كَيْفَ أَنْعَمُ وَصَاحِبُ الْقَرْنِ قَدِ الْتَقَمَ الْقَرْنَ ، وَاسْتَمَعَ الإِذْنَ مَتَى يُؤْمَرُ بِالنَّفْخِ فَيَنْفُخُ » فَكَأَنَّ ذلِكَ ثَقُلَ عَلى أَصْحَابِ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقالَ لَهُمْ : « قُولُوا: حَسْبُنَا اللَّه وَنِعْمَ الْوَكِيلُ » رواه الترمذي وقال حديثٌ حسنٌ .

409. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Como irei desfrutar de sossego, se o Anjo Israfil, o encarregado da trombeta, já se encontra à espera de uma ordem para a soar?" Parecia como se aquelas palavras se transformassem numa pesada carga para os companheiros do Profeta. Por isso, ele os tranquilizou, dizendo: "Dizei: 'Deus nos é suficiente! Que excelente Guardião!'" (Tirmizi)

٤١٠- وعن أبي هريرة ، رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ خَافَ أَدْلَجَ، وَمَنْ أَدْلَجَ ، بَلَغَ المَنْزِلَ ألا إِنَّ سِلْعَةَ اللهِ غَالِيَةٌ ، أَلا إِنَّ سِلْعَةَ اللهِ الجَنَّةُ» رواه الترمذي وقال :حديثٌ حسنٌ .

410. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que tem medo vai na primeira parte da noite, e quem vai na primeira parte da noite chega ao seu destino. Tomai cuidado, pois a propriedade de Deus é preciosa! Sabei que a propriedade de Deus é o Paraíso!" (Tirmizi)

٤١١- وعن عائشةَ ، رضي الله عنها ، قالت : سمعتُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، يقول : «يُحْشَرُ النَّاسُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حُفَاةً عُرَاةً غُرْلاً » قُلْتُ : يا رسول الله الرِّجَالُ وَالنِّسَاءُ جَمِيعاً يَنْظُرُ بَعْضُهُمْ إِلى بَعْضٍ ،؟ قال : « يا عَائِشَةُ الأَمرُ أَشَدُّ من أَنْ يُهِمَّهُم ذلكَ » . وفي روايةٍ : « الأَمْرُ أَهَمُّ مِن أَن يَنْظُرَ بَعضُهُمْ إِلى بَعْضٍ » متفقٌ عليه . « غُرلاً » بضَمِّ الغَيْنِ

411. Aicha (R) relatou: "Ouvi o Profeta (S) dizer: 'No Dia do Julgamento as pessoas serão arrebanhadas juntas, descalças, despidas e não circuncidadas.' Perguntei: Mas, Mensageiro de Deus, os homens e as mulheres irão estar juntos, olhando uns para as outras? Ele disse: 'Aicha, a ocasião será tão grave e terrificante, para que estejam dispostos a olhar uns para os outros.'" (Muttafac alaih).

٥١- باب الرجاء

CAPÍTULO 51

A ESPERANÇA EM DEUS

قَال اللّه تَعَالَى :{ قُل يَا عِبَادِي الَّذِيْن أَسْرَفُوْا عَلَى أَنْفُسِهِم لا تَقْنَطُوْا مِن رَّحْمَة اللّه إِن اللّه يَغْفر الْذُّنُوب جَمِيْعَا، إِنَّه هُو الْغَفُوْر الْرَّحِيْم } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Dize: Ó servos Meus que se excederam contra si próprios, não desespereis da misericórdia de Deus; certamente, Ele perdoa todos os pecados, porque Ele é o Indulgente, o Misericordiosíssimo**" (Alcorão Sagrado, 39:53).

وَقَال تَعَالَى: { وَهَل نُجَازِي إِلا الْكَفُوْر } .

E, louvado seja, disse também:
"**Temos castigado, acaso, alguém, além do ingrato?**" (Alcorão Sagrado, 34:17

وَقَال تَعَالَى: { إِنَّا قَد أُوْحِي إِلَيْنَا أَن الْعَذَاب عَلَى مَن كَذَّب وَتَوَلَّى } .

E, louvado seja, disse ainda a respeito de Moisés e Aarão):
"**Foi-nos revelado que o castigo recairá sobre quem nos desmentir e nos desdenhar**" (Alcorão Sagrado, 20:48).

وَقَال تَعَالَى: { وَرَحْمَتِي وَسِعَت كُل شَيْء } .

E, louvado seja, disse mais:
"**Minha clemência abrange tudo**" (Alcorão Sagrado, 7:156)

٤١٢- وعن عُبادَة بنِ الصامِتِ ، رضي اللَّهُ عنه قال : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ شَهِدَ أَنْ لا إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ وَحْدَهُ لاَ شَرِيكَ لَهُ ، وأَنَّ مُحَمَّداً عبْدُهُ وَرَسُولُهُ ، وأَنَّ عِيسى عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ ، وَكَلِمَتُهُ أَلْقاها إِلى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ ، وأَنَّ الجَنَّةَ حَقٌّ وَالنَّارَ حَقٌّ ، أَدْخَلَهُ اللَّهُ الجَنَّةَ عَلى ما كانَ مِنَ العمَلِ » متفقٌ عليه .

412. Ubada Ibn al Sámet (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quanto àquele que prestar seu testemunho de que não há outra divindade além do Deus, Uno e Único, sem parceiro algum; de que Mohammad é o servo e Mensageiro de Deus; de que Jesus é o servo e Mensageiro de Deus – Sua palavra e Seu espírito postos em Maria –; e de que tanto o Paraíso como o Inferno são duas verdades, então Deus o fará entrar no Paraíso, sejam quais forem as suas obras." (Muttafac alaih)

٤١٣- وعن أبي ذَرٍّ ، رضيَ اللَّهُ عنه ، قال : قال النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يقولُ اللَّهُ عزَّ وجَلّ: مَنْ جاءَ بِالحَسَنَةِ ، فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِها أَوْ أَزْيَدُ ، ومَنْ جاءَ بِالسَّيِّئَةِ ، فَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِثْلُهَا أَوْ أَغْفِرُ . وَمَنْ تَقَرَّبَ مِنِّي شِبْراً ، تَقَرَّبْتُ مِنْهُ ذِرَاعاً ، ومنْ تَقَرَّبَ مِنِّي ذرَاعاً، تَقَرَّبْتُ مِنْهُ باعاً، وَمَنْ أَتاني يمشي ، أَتَيْتُهُ هَرْولَةً ، وَمَنْ لَقِيَني بِقُرَابِ الأَرْضِ خَطِيئَةً لاَ يُشْرِكُ بِي شَيْئاً، لَقِيتُهُ بمثْلِها مغْفِرَةً » رواه مسلم.

413. Abu Zar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Deus, glorificado e exaltado seja, diz: 'Quem fizer um bem será recompensado por dez vezes ou mais, e aquele que cometer um mal será punido por um só pecado, ou será perdoado; aquele que se aproximar de Mim um palmo, aproximar-me-ei dele um braço, e quem se aproximar de Mim um braço, aproximar-Me-ei dele dois braços; aquele que vier a Mim andando, irei até ele correndo; aquele que vier a Mim com tantos pecados quanto os grãos de areia, contanto que não tenha associado ninguém a Mim, encontrá-lo-ei com a mesma quantidade de perdão.'" (Musslim)

٤١٤- وعن جابر ، رضي اللَّهُ عنه ، قال : جَاءَ أَعْرَابِيٌّ إِلى النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : يا رَسُولَ اللَّهِ ، ما الموجِبَتانِ ؟ فَقَالَ : « مَنْ مَات لاَ يُشرِكُ بِالله شَيْئاً دخَلَ الجَنَّةَ ، وَمَنْ ماتَ يُشْرِكُ بِهِ شَيْئاً ، دَخَلَ النَّارَ » رواه مُسلم .

414. Jáber (R) relatou que um beduíno perguntou ao Profeta (S): "Ó Mensageiro de Deus, quais são as duas sentenças que tornam o Paraíso ou o Inferno peremptório?" Ele respondeu: "Aquele que morrer sem que haja associado nada ou ninguém com Deus entrará no Paraíso; e aquele que morrer tendo associado algo ou alguém a Deus entrará no Inferno." (Musslim)

٤١٥- وَعن أَنسٍ ، رضي اللَّهُ عنه ، أَنَّ النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وَمُعَاذٌ رِدِيفُهُ عَلى الرَّحْلِ قَالَ : «يا مُعاذُ » قال : لَبَّيْكَ يا رسُولَ اللَّهِ وَسَعْدَيْكَ ، قالَ : « يا مُعَاذُ » قالَ : لَبَّيكَ يارَسُول اللَّهِ وَسَعْديْكَ . قالَ : « يَا مُعاذُ » قال : لَبَّيْكَ يا رَسُولَ اللَّهِ وَسَعْديكَ ثلاثاً ، قالَ : « ما مِن عَبدٍ يَشْهَدُ أَنْ لاَ إِله إِلاَّ اللَّهُ ، وَأَنَّ مُحَمدا عَبْدُهُ ورَسُولُهُ صِدْقاً مِنْ قَلْبِهِ إِلاَّ حَرَّمَهُ اللَّهُ على النَّارِ » قالَ : يَا رَسُولَ اللَّهِ أَفَلاَ أُخْبِرُ بِها النَّاسَ فيستبشروا ؟ قال : «إِذاً يَتَّكلُوا » فَأَخْبرَ بها مُعَاذٌ عِنْد مَوْتِهِ تَأَثُّماً . متفقٌ عليه .

415. Anas (R) relatou que em certa ocasião Moaz estava junto do Profeta (S), em sua montaria, quando este lhe disse: "Moaz!" Respondeu: "Eis-me aqui, ó Mensageiro de Deus!" E repetiu aquilo por três vezes. O Mensageiro de Deus (S) disse: "Todo servo de Deus que prestar, com devoção e sinceridade de coração, o testemunho de que não há outra divindade além de Deus, e que Mohammad é Seu servo e Mensageiro, Deus o salvará do Inferno." Moaz perguntou: "Ó Mensageiro de Deus, poderia eu anunciar isso entre as pessoas?" Respondeu: "Não, porque se tornariam totalmente dependentes disso!" Um pouco antes de morrer, Moaz relatou aquele episódio, temendo faltar com o dever de informar o povo. (Muttafac alaih)

٤١٦- وعنْ أبي هريرة أَوْ أبي سَعِيدٍ الخُدْرِيّ رضيَ اللَّهُ عنهما : شَك الرَّاوِي ، وَلاَ يَضُرُّ الشَّكُّ في عَينِ الصَّحابي ، لأَنهم كُلُّهُمْ عُدُولٌ ، قال : لما كان يَوْمُ غَزْوَةِ تَبُوكَ، أَصابَ الناسَ مَجَاعَةٌ ، فَقالُوا : يا رَسُولَ اللَّهِ لَوْ أَذِنْتَ لَنا فَنَحَرْنَا نَواضِحَنا ، فَأَكلْنَا وَادَّهَنَّا؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « افْعَلُوا » فَجَاءَ عُمَرُ رضي اللَّهُ عنهُ ، فقالَ : يا رَسولَ اللَّهِ إِنْ فَعَلْتَ قَلَّ الظَّهْرُ، وَلَكِنْ ادْعُهُمْ بفَضْلِ أَزْوَادِهِمْ ، ثُمَّ ادْعُ اللَّهِ لَهُمْ عَلَيْهَا بِالبَرَكَةِ لَعَلَّ اللَّه أَنْ يَجْعَلَ في ذلكَ البَرَكَةَ . فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « نَعَمْ» فَدَعَا بِنِطْعٍ فَبَسَطهُ ، ثُمَّ دَعَا بِفَضْلِ أَزَاوَدِهِمْ ، فَجعلَ الرَّجُلُ يجيءُ بِكَفِّ ذُرَةٍ ويجيءُ الآخَرُ بِكَفِّ تَمْرٍ ، ويجيءُ الآخَرُ بِكِسرَةٍ حَتى اجْتَمَعَ عَلى النِّطْعِ مِنْ ذَلِكَ شَيءٌ يَسِيرٌ ، فَدَعَا رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِالبَرَكَةِ ، ثُمَّ قالَ « خُذُوا في

أَوْعِيَتِكُمْ ، فَأَخَذُوا في أَوْعِيَتِهِمْ حتى ما تركُوا في العَسْكَرِ وِعاء إِلاَّ مَلأوهُ ، وأَكَلُوا حَتَّى شَبعُوا وَفَضَلَ فَضْلَةٌ ، فقالَ رَسُولُ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَشْهَدُ أَنْ لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ ، وَأَنِّي رَسُولُ اللَّهِ لاَ يَلْقَى اللهَ بهما عَبْدٌ غَيْرُ شاكٍّ ، فَيُحْجبَ عَنِ الجَنَّةِ» رواهُ مسلم .

416. Abu Huraira (R) relatou que durante a expedição de Tabuk, os alimentos estavam tão escassos, que muitos passavam fome. Então, alguns disseram: “Ó Mensageiro de Deus, concede-nos permissão para sacrificarmos uns dos nossos camelos; deste modo, poderíamos comer da sua carne e utilizar a sua banha.” O Mensageiro de Deus (S) respondeu: “Sim, fazei isso!” Nesse momento, acercou-se dele Ômar, dizendo: “Ó Mensageiro de Deus, se lhes deres essa permissão, restar-nos-ão poucas montarias! Por que não mandas que tragam o que resta de seus alimentos, e então imploras a Deus as Suas bênçãos sobre eles? Talvez Deus ponha neles a Sua bênção!” O Mensageiro de Deus (S) disse: “Sim, assim farei.” Logo mandou que trouxessem um manto de couro, estendeu-o ao solo, e ordenou que trouxessem os alimentos que restavam. Um homem trouxe um punhado de milho; outro, um punhado de tâmaras; e outro, um pedaço de pão... No entanto, com tudo reunido, a comida era escassa. O Mensageiro de Deus (S), implorando a bênção de Deus sobre os alimentos, disse: “Enchei vossos recipientes!” As pessoas começaram a encher os seus recipientes até ao ponto de não ficar no acampamento um só recipiente vazio. Comeram até fartar-se, e ainda sobrou bastante comida. Então, o Mensageiro de Deus (S) disse: “Dou testemunho de que não há outra divindade além de Deus, e de que eu sou o Seu Mensageiro. A qualquer servo de Deus que morrer com este testemunho, com plena fé nele, Ele não negará o Paraíso.” (Musslim)

٤١٧- وَعَنْ عِتْبَانَ بنِ مالكٍ ، رضي الله عنه ، وهو مِمَّنْ شَهِدَ بَدْراً ، قال : كُنْتُ أُصَلِّي لِقَوْمي بَني سالِمٍ ، وَكَانَ يَحُولُ بَيْني وَبينهُم وادٍ إِذَا جاءَتِ الأَمطارُ ، فَيَشُقُّ عَليَّ اجْتِيَازُهُ قِبَلَ مَسْجِدِهِمْ ، فَجئْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فقلتُ له : إِنِّي أَنْكَرْتُ بَصَرِي ، وَإِنَّ الوَادِيَ الَّذِي بيْني وَبَيْنَ قَوْمي يسِيلُ إِذَا جَاءَت الأَمْطارُ ، فَيَشُقُّ عَليَّ اجْتِيازُهُ ، فَوَدِدْتُ أَنَّكَ تَأْتِي ، فَتُصَلِّيَ في بَيْتي مَكاناً أَتَّخِذُهُ مُصَلًّى، فقال رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « سأَفْعَلُ» فَغَدا عليَّ رَسُولُ اللَّهِ ، وَأَبُو بَكْرٍ، رضي اللَّهُ عنه ، بَعْدَ ما اشْتَدَّ النَّهَارُ ، وَاسْتَأْذَنَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَأَذِنْتُ لهُ ، فَلَمْ يَجْلِسْ حتى قالَ : « أَيْنَ تُحِبُّ أَنْ أُصَلِّيَ مِنْ بَيْتِكَ؟ » فَأَشَرْتُ لهُ إِلى المكَانِ الَّذِي أُحبُّ أَنْ يُصَلِّيَ فيه ، فَقَامَ رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَكَبَّرَ وَصَفَفْنَا وَراءَهُ ، فَصَلَّى رَكْعَتَيْن ، ثُمَّ سَلَّمَ وَسَلَّمْنَا حِينَ سَلَّمَ ، فَحَبَسْتُهُ علَى خَزيرة تُصْنَعُ لَهُ ، فَسَمِعَ أَهْلُ الدَّارِ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في بَيْتي ، فَثَابَ رِجَالٌ منهمْ حتَّى كَثُرَ الرِّجَالُ في البَيْتِ ، فَقَالَ رَجُلٌ : مَا فَعَلَ مَالِكٌ لا أَرَاهُ ، فَقَالَ رَجُلٌ : ذلك مُنَافِقٌ لاَ يُحِبُّ اللَّه ورَسُولَهُ ، فقالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « لاَ تَقُلْ ذَلِكَ أَلاَ تَراهُ قالَ : لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ

يَبْتَغِي بِذَلِكَ وَجْهَ اللَّهِ تَعالى ؟» . فَقَالَ : اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ ، أَمَّا نَحْنُ فَوَاللَّهِ ما نَرَى وُدَّهُ، وَلاَ حَدِيثَهُ إِلاَّ إِلى المُنَافِقِينَ ، فقالَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « فَإِنَّ اللَّه قَدْ حَرَّمَ على النَّارِ مَنْ قَالَ : لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ يَبْتَغِي بِذَلِكَ وَجْهِ اللَّهِ » متفقٌ عليه .

417. Itban Ibn Málek (R), um dos participantes da batalha de Badr, narrou que estava encarregado em dirigir as orações junto à sua gente, os Banu Sálem; porém, quando chovia, era-lhe difícil atravessar o pequeno vale que separava sua casa da mesquita. Então foi ter com o Mensageiro de Deus (S), contou-lhe o fato, e lhe pediu: "Gostaria que fosses e rezasses em algum lugar da minha casa, para utilizá-la como mesquita, pois que me está falhando a visão, e não me acho capaz de cruzar o vale que separa minha casa da mesquita, aonde reza a minha gente." O Mensageiro de Deus (S) disse: "Sim, assim farei." Na metade da manhã do dia seguinte, chegou o Mensageiro de Deus em companhia de Abu Bakr, pediu permissão para entrar na casa, e ele lha concedeu. Antes de se sentar, perguntou: "Em que lugar da tua casa gostaria que fosse feita a oração?" Indiquei-lhe o lugar onde queria que se rezasse. O Mensageiro de Deus (S) se levantou e pronunciou o *takbir* (Deus é Maior) iniciando a oração, ao tempo em que os demais se colocavam atrás dele. Cumpriu duas *Rak'át*, fez a saudação final, fazendo, os outros, o mesmo. Então, convidei-o a comer uma comida preparada em casa. As pessoas do bairro se inteiraram de que o Mensageiro de Deus (S) se encontrava em minha casa, e para lá começaram a afluir. Alguém perguntou: "Onde está Málek Ibn Dakhcham, que não o vejo?" E outro homem disse: "Esse não é mais que um hipócrita, que não ama a Deus, nem ao Seu Mensageiro!" Foi quando o Mensageiro de Deus (S) disse: "Não digas isso! Acaso não sabes que ofereceu o seu testemunho de que não há outra divindade além de Deus, buscando com isso a complacência de Deus?" Aquele homem respondeu: "Deus e o Seu Mensageiro sabem mais! Contudo, juro por Deus que os seus desvelos e as suas conversas não são senão para e com os hipócritas" Porém, o Mensageiro de Deus (S) disse: "Deus tem salvo do Inferno quem testemunhou que não há outra divindade além de Deus, buscando, com esse testemunho, a Sua complacência." (Muttafac alaih)

٤١٨- وعن عمرَ بنِ الخطاب ، رضي اللَّهُ عنه ، قال : قَدِمَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِسَبْيٍ فَإِذَا امْرَأَةٌ مِنَ السَّبْيِ تَسْعَى ، إِذْ وَجَدتْ صبيًّا في السبْيِ أَخَذَتْهُ فَأَلْزَقَتْهُ بِبَطْنِها ، فَأَرْضَعَتْهُ، فقال رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَتُرَوْنَ هَذِهِ المِرْأَةَ طارِحَةً وَلَدَهَا في النَّارِ ؟ قُلْنَا : لاَ وَاللَّهِ . فَقَالَ : «للَّهُ أَرْحمُ بِعِبادِهِ مِنْ هَذِهِ بِولَدِهَا » متفقٌ عليه.

418. Ômar Ibn Al Khattab (R) relatou que, em certa ocasião, ele chegou a Madina acompanhado de cativos. Entre eles havia uma mulher que buscava angustiada o seu filhinho; e, quando o encontrou, abraçou-o e o amamentou. Foi quando o Mensageiro de Deus (S) disse: "Poderíeis crer que essa mulher seria capaz de arrojar seu filho ao Inferno?" Responderam: "Não, por Deus!" Disse: "Pois sabei que Deus é mais misericordioso para com Seus servos do que essa mulher o é para com o seu próprio filho." (Muttafac alaih).

٤١٩- وعن أبي هريرة ، رضي اللَّهُ عنه ، قال : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لما خَلَقَ اللَّهُ الخَلْقَ ، كَتَبَ في كِتَابٍ ، فَهُوَ عِنْدَهُ فَوْقَ العَرْشِ : إِنَّ رَحْمتي تَغْلِبُ غَضَبِي » .وفي روايةٍ : « غَلَبَتْ غَضَبِي » وفي روايةٍ « سَبَقَتْ غَضَبِي » متفقٌ عليه .

419. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta S) disse: "Quando Deus criou os seres Ele escreveu no livro, que está com Ele nas alturas: "Minha misericórdia prevalece sobre a Minha ira." (Muttafac alaih)

٤٢٠- وعنه قال : سمِعْتُ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : جَعَلَ اللَّهُ الرَّحْمَةَ مائَةَ جُزْءٍ، فَأَمْسَكَ عِنْدَهُ تِسْعَةً وتِسْعِينَ ، وَأَنْزَلَ في الأَرْضِ جُزْءًا واحِداً ، فَمِنْ ذَلِكَ الجُزْءِ يَتَراحمُ الخَلائِقُ حَتَّى تَرْفَعَ الدَّابَّةُ حَافِرَهَا عَنْ ولَدِهَا خَشْيَةَ أَنْ تُصِيبَهُ » .

وفي روايةٍ : « إِنَّ للَّهِ تَعَالى مائَةَ رَحْمَةٍ أَنْزَلَ مِنْهَا رَحْمَةً وَاحِدَةً بَيْنَ الجِنِّ والإِنْسِ وَالبَهَائِمِ وَالهَوامِّ ، فَبِهَا يَتَعاطَفُونَ ، وبها يَتَراحَمُونَ ، وَبِها تَعْطِفُ الوَحْشُ عَلى وَلَدِهَا ، وَأَخَّرَ اللَّهُ تَعالى تِسْعاً وتِسْعِينَ رَحْمَةً يَرْحَمُ بها عِبَادهُ يَوْمَ القِيَامَةِ » متفقٌ عليه .

ورواهُ مسلم أَيضاً من روايةِ سَلْمَانَ الفَارِسيِّ ، رضي اللَّهُ عنه ، قال : قال رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ للَّهِ تَعَالَى مِائَةَ رَحْمَةٍ فَمِنْها رَحْمَةٌ يَتَراحَمُ بها الخَلْقُ بَيْنَهُمْ، وَتِسْع وَتِسْعُونَ لِيَوْم القِيامَةِ » .

وفي رواية « إِنَّ اللَّه تعالى خَلَقَ يَومَ خَلَقَ السَّمواتِ والأَرْضَ مِائَةَ رَحْمَةٍ كُلُّ رَحْمَةٍ طِبَاقُ مَا بَيْنَ السَّمَاءِ إِلى الأَرْضِ ، فَجَعَلَ مِنها في الأَرْضِ رَحْمَةً فَبِها تَعْطِفُ الوَالِدَةُ عَلَى وَلَدِهَا وَالْوحْشُ وَالطَّيْرُ بَعْضُها عَلَى بَعْضٍ فَإِذا كانَ يَوْمُ القِيامَةِ ، أَكْمَلَها بِهذِهِ الرَّحْمَةِ » .

420. Abu Huraira (R) relatou ter ouvido o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Deus dividiu a misericórdia em cem partes, reteve noventa e nove partes, fazendo descer apenas uma parte à terra. Dessa parte emana toda a compaixão que a criação inteira divide entre si. É tamanha essa compaixão, que faz com que o animal levante bem as garras para não causar dano à sua cria." (Muttafac alaih) Há várias versões semelhantes a essa narradas por Musslim.

٤٢١- وعنه عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . فِيمَا يَحكِي عَن ربِّهِ ، تَبَارَكَ وَتَعَالى ، قال : « أَذنَب عبْدٌ ذَنباً ، فقالَ : اللَّهُمَّ اغفِرْ لي ذَنبي ، فقال اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعالى : أَذَنَبَ عبدِي ذنباً ،

فَعلِم أَنَّ لَهُ ربًّا يَغْفِرُ الذَّنْبَ ، وَيأْخُذُ بِالذَّنبِ ، ثُمَّ عَادَ فَأَذَنَبَ، فقال : أَيْ ربِّ اغفِرْ لِي ذنبي ، فقال تبارك وتعالى : أَذنبَ عبدِي ذَنباً ، فَعَلَمَ أَنَّ لَهُ رَبًّا يَغفِرُ الذَّنب ، وَيَأْخُذُ بِالذنْبِ ، ثُمَّ عَادَ فَأَذنَبَ ، فقال : أَي رَبِّ اغفِرْ لِي ذَنبِي ، فقال تَبَارَكَ وَتَعَالى : أَذنَبَ عَبدِي ذَنباً ، فعَلِمَ أَنَّ لَهُ رَبًّا يَغْفِرُ الذَّنبَ ، وَيأْخُذُ بِالذَّنبِ ، قدَ غَفَرْتُ لِعبدي .. فَلْيَفعَلْ ما شَاءَ » متفقٌ عليه.

421. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) transmitiu, de seu Senhor, louvado e exaltado seja: "Um servo cometeu uma falta, e disse: 'Senhor, perdoa minha falta!' e Deus, louvado seja, disse: 'Meu servo cometeu uma falta, mas reconheceu que tem um Senhor que perdoa ou castiga as faltas.' O servo voltou a cometer outra falta, e disse: 'Ó Senhor, perdoa a minha falta!' Deus, louvado seja, disse: 'Meu servo cometeu uma falta, contudo reconheceu que tem um Senhor que perdoa ou castiga as faltas.' 'Já perdoei o Meu servo; então, que faça o que lhe aprouver.'" (Muttafac alaih)

٤٢٢- وعنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « وَالَّذِي نَفْسي بِيَدِهِ لَوْ لَمْ تُذنِبُوا ، لَذَهَبَ اللَّهُ بِكُمْ ، وَجَاءَ بِقوم يُذْنِبُونَ ، فَيَسْتَغْفِرُونَ اللَّه تعالى ، فيَغْفرُ لَهُمْ رواه مسلم .

422. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Juro por Quem tem a minha alma em Seu poder que se não cometêsseis faltas, Deus vos substituiria por outro povo que cometeria faltas, e pediria perdão a Deus, louvado seja, Que os perdoaria." (Musslim)

٤٢٣- وعن أبي أَيُّوبَ خَالِدِ بنِ زيد، رضي اللَّه عنه قال: سمعتُ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول: « لَوْلا أَنَّكُمْ تُذنبُونَ ، لخَلَقَ اللَّهُ خَلقاً يُذنِبونَ ، فَيَسْتَغْفِرُونَ ، فَيَغْفِرُ لَهُمْ » رواه مسلم .

423. Khaled Ibn Zaid (R) contou que havia ouvido o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Se não tivésseis cometido faltas, Deus haveria criado outro povo que as teria cometido e, ato contínuo, teria pedido perdão, e Deus o teria perdoado." (Musslim)

٤٢٤- وعن أبي هريرة ، رضي اللَّه عنه ، قال : كُنَّا قُعوداً مَع رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، مَعَنا أَبُو بكْر وَعُمَرُ ، رضي اللَّه عنهما في نَفَرٍ ، فَقَامَ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِنْ بَيْن أَظْهُرنَا ، فَأَبْطَأَ عَلَيْنَا، فَخَشَينا أَنْ يُقْتَطَعَ دُونَنَا ، فَفَزِعْنا ، فَقُمْنَا ، فَكُنْتُ أَوَّلَ مَنْ فَزِعَ، فَخَرجتُ أَبْتَغِي رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، حَتَّى أَتَيتُ حَائِطاً لِلأَنْصَارِ وَذَكَرَ الحديث بطُوله إِلى قوله : فقال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « اذْهَبْ فَمَنْ لَقِيتَ وَرَاءَ هَذَا الحَائِطِ يَشْهَدُ أَنْ لا إِلَه إِلاَّ اللَّه ، مُسْتَيقِناً بِهَا قَلْبُهُ فَبَشِّرْهُ بِالجَنَّةِ » رواه مسلم .

424. Abu Huraira (R) narrou: "Certa ocasião estávamos sentados em companhia do Mensageiro de Deus (S). Entre nós se encontravam Abu Bakr e Ômar (R). O Mensageiro de Deus (S) se levantou para abandonar a reunião. Porém, demorou tanto, que temíamos por ele. De modo que nos levantamos todos, e fomos à sua procura, sendo eu o primeiro a fazê-lo. Aproximei-me do horto que pertencia a um Ansar (Abu Huraira contou também com se encontrou com o Profeta). Aí o Mensageiro de Deus (S) me disse: 'Vai, e dá a boa-nova a todas as pessoas que encontrares fora deste horto: Quem quer que seja que ofereça o testemunho de que não há outra divindade além de Deus, sentindo a certeza – desse testemunho – em seu coração, alcançará o Paraíso.'" (Musslim)

٤٢٥- وعن عبد الله بن عَمْرو بن العاص ، رضي الله عنهما ، أَن النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم تَلا قَوَل اللهِ عَزَّ وَجَلَّ في إبراهِيمَ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : {رَبِّ إِنَّهُنَّ أَضْلَلْنَ كَثيراً مِنَ النَّاسِ فَمَن تَبِعَني فَإِنَّهُ مِنِّي} [إبراهيم : ٣٦] ، وَقَوْلَ عيسى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : {إِنْ تُعَذِّبْهُم فَإِنَّهُم عِبَادُكَ وَإِنْ تَغْفِرْ لَهُم فَإِنَّكَ أَنتَ الْعَزِيزُ الحَكِيمُ} [المائدة : ١١٨] ، فَرَفَعَ يَدَيْه وقال « اللَّهُمَّ أُمَّتِي أُمَّتِي» وَبَكَى ، فقال اللهُ عَزَّ وَجَلَّ : « يا جبريلُ اذْهَبْ إِلى مُحَمَّدٍ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ ، فسلْهُ مَا يُبكِيهِ ؟ » فَأَتَاهُ جبرِيلُ فَأَخبَرَهُ رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِمَا قال:وَهُو أَعْلَمُ ، فقال اللهُ تعالى: { يا جِبريلُ اذهَبْ إِلى مُحَمَّدٍ فَقُلْ : إِنَّا سَنُرضِيكَ في أُمَّتِكَ وَلا نَسُوؤُكَ } رواه مسلم .

425. Abdullah Ibn Amr Ibn Al 'Ás (R) relatou que o Profeta (S) recitou as palavras de Deus, no Alcorão Sagrado, concernentes ao que o Profeta Abraão (AS) suplicou: "**Ó Senhor meu, já se desviaram muitos humanos. Porém, quem me seguir será dos meus, e quem me desobedecer... Certamente Tu és Indulgente, Misericordiosíssimo!**" (Alcorão Sagrado, 14:36), e as palavras de Jesus (AS): "**Se Tu os castigas é porque são Teus servos; e se os perdoas, é porque Tu és o Poderoso, o Prudentíssimo**" (Alcorão Sagrado, 5:118). Então, o Profeta (S) ergueu as mãos e disse: "Ó Deus, minha nação, minha nação!" e chorou. Deus lhe enviou o Anjo Gabriel para lhe perguntar por que estava chorando (apesar de já ter conhecimento daquilo). Ao responder, Deus disse ao Anjo para lhe informar: "Ó Mohammad, Nós te satisfizemos quanto à tua nação e não te deixaremos triste." (Musslim)

٤٢٦- وعن مُعَاذِ بنِ جَبَلٍ ، رضي الله عنه ، قال كُنتُ رِدْفَ النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم على حِمارٍ فقال : « يَا مُعَاذُ هَل تَدري مَا حَقُّ اللهِ عَلى عِبَادِهِ ، ومَا حَقُّ الْعِبادِ عَلى اللهِ ؟ قلت : اللهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ . قال : « فَإِنَّ حَقَّ اللهِ عَلَى العِبَادِ أَن يَعْبُدُوه ، وَلا يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئاً ، وَحقَّ العِبادِ عَلى اللهِ أَنْ لا يُعَذِّبَ مَنْ لا يُشرِكُ بِهِ شَيْئاً ، فقلت : يا رسولُ اللهِ أَفَلا أُبَشِّرُ النَّاسَ ؟ قال : « لا تُبَشِّرْهُم فَيَتَّكِلُوا » متفقٌ عليه .

426. Moaz Ibn Jabal (R) relatou: "Eu estava montado num burro, na garupa do Profeta (S), quando ele me perguntou: 'Ó Moaz, tu sabes qual é o direito de Deus sobre Seus servos e qual é o direito dos servos sobre Deus?' Respondi: 'Deus e Seu

Mensageiro sabem melhor'. Ele disse: 'O direito de Deus sobre Seus servos é que eles devem adorar somente a Ele e não devem associar ninguém a Ele. E o direito dos servos sobre Deus, é saber que Ele não deve punir aqueles que não Lhe associam divindade alguma'. Ouvindo isso, eu disse: 'Ó Mensageiro de Deus, posso informar as pessoas dessa feliz notícia?' Ele disse: 'Não, senão as pessoas irão depender inteiramente disso.'" (Muttafac alaih)

٤٢٧- وعن البَرَاءِ بنِ عازبٍ ، رضي الله عنهما ، عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « المسْلِمُ إِذَا سُئِلَ في القَبرِ يَشهَدُ أَن لا إِلَهَ إِلاَّ الله ، وأَنَّ مُحَمَّداً رسولُ الله ، فذلك قولهُ تعالى: {يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالقَوْلِ الثَّابِتِ في الحَياةِ الدُّنيَا وفي الآخِرَةِ } [إبراهيم : ٢٧] متفقٌ عليه .

427. Al Bará Ibn Ázeb (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Se o muçulmano for interrogado, na tumba, e oferecer o testemunho de que não há outra divindade além de Deus, e que Mohammad é o Seu Mensageiro, isso será a explicação das palavras de Deus: '**Ele firmará os crentes com a palavra firme, na vida terrena, bem como na Outra Vida**'" Alcorão Sagrado, 14:27). (Muttafac alaih)

٤٢٨- وعن أَنسٍ ، رضي اللَّهُ عنه عن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِنَّ الكَافِرَ إِذَا عَمِلَ حَسَنَةً ، أُطعِمَ بِهَا طُعمَةً مِنَ الدُّنيَا ، وَأَمَّا المؤمِن ، فَإِنَّ الله تعالى يَدَّخِرُ لَهُ حَسَنَاتِهِ في الآخِرَةِ ، وَيُعْقِبُهُ رِزْقاً في الدُّنْيَا عَلى طَاعَتِهِ » .

وفي روايةٍ : « إِنَّ الله لا يَظْلِمُ مُؤْمِناً حَسَنَةً يُعْطَى بِهَا في الدُّنْيَا ، وَيُجْزَى بِهَا في الآخِرَة، وَأَمَّا الْكَافِرُ ، فَيُطْعَمُ بِحَسَنَاتِ مَا عَمِلَ للَّهِ تعالى ، في الدُّنْيَا حَتَّى إِذَا أَفْضَى إِلى الآخِرَة ، لَمْ يَكُنْ لَهُ حَسَنَةٌ يُجْزَى بِهَا » رواه مسلم .

428. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando um incrédulo realizar uma boa obra, será recompensado com o sustento desta vida, ao passo que, ao crente, Deus preservará as recompensas para a Vida do Além e lhe concederá o sustento nesta vida pela sua obediência." (Musslim)

Em outra versão: "Por certo Deus não pratica injustiça contra um crente na vida mundana, mas o recompensa na outra vida. Deus recompensará o incrédulo nesta vida por suas boas obras completamente, porém na outra vida não lhe dará recompensa."

٤٢٩- وعن جابرٍ ، رضي الله عنه قال : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَثَلُ الصَّلَوَاتِ الخَمْسِ كَمَثَلِ نَهَرٍ جَارٍ غَمْرٍ عَلَى بَابِ أَحَدِكُمْ يَغْتَسِلُ مِنْهُ كُلَّ يَوْمٍ خَمْسَ مَرَّاتٍ » رواه مسلم.

429. Jáber (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "As cinco orações diárias se parecem com um rio profundo que corre diante da porta do indivíduo, no qual ele se lava cinco vezes ao dia." (Musslim)

٤٣٠- وعن ابنِ عباسٍ ، رضي الله عنهما ، قال : سمعتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : «مَا مِنْ رَجُلٍ مُسلِمٍ يَمُوتُ فَيَقُومُ عَلَى جَنازتِه أَرَبَعُونَ رَجُلاً لا يُشرِكُونَ بِاللهِ شَيئاً إِلاَّ شَفَّعَهُمُ اللهُ فيه»رواه مسلم .

430. Ibn Abbás (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Sempre que morrer um muçulmano e lhe assistirem o funeral quarenta homens que nunca associaram nada nem ninguém a Deus, Ele aceitará as suas intercessões por ele." (Musslim)

٤٣١- وعن ابنِ مسعودٍ ، رضي اللهُ عنه ، قال : كُنَّا مَعَ رسولِ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في قُبَّةٍ نَحواً مِنْ أَربعِينَ ، فقال : « أَتَرضَونَ أَنْ تَكُونُوا رُبُعَ أَهْلِ الجَنَّةِ ؟ » قُلْنَا: نَعَم ، قال : «أَتَرضَونَ أَن تَكُونُوا ثُلُثَ أَهْلِ الجَنَّةِ ؟ » قُلْنَا : نَعَم ، قال: « وَالَّذِي نَفسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ إِنِّي لأَرجُو أَنْ تَكُونُوا نِصفَ أَهْلِ الجَنَّة ، وَذَلِك أَنَّ الجَنَّةَ لا يَدخُلُهَا إِلاَّ نَفسٌ مُسلِمَةٌ ، وَمَا أَنتُمْ في أَهْلِ الشِّركِ إِلاَّ كَالشَّعرَةِ البَيَضَاءِ في جلدِ الثَّورِ الأَسودِ ، أَوْ كَالشَّعَرَةِ السَّودَاءِ في جلدِ الثَّورِ الأَحْمَرِ » متفقٌ عليه.

431. Ibn Mass'ud (R) relatou: "Cerca de quarenta de nós estavam presentes com o Profeta (S) quando ele nos perguntou: 'Ficaríeis contentes se fôsseis constituir um quarto dos habitantes do Paraíso?' Respondemos: Sim, Senhor! Depois ele perguntou: 'Ficaríeis felizes se fôsseis constituir um terço do habitantes do Paraíso?' Respondemos: Sim, Senhor, ficaríamos! Ele disse: 'Por Deus, em Cuja posse e fiscalização está a vida de Mohammad, espero que constituais a metade dos habitantes do Paraíso. Isso porque ninguém entrará no Paraíso, a não ser a alma que estiver em plena submissão a Deus for muçulmana), a vossa proporção quanto aos incrédulos é de um pelo branco no couro preto dum boi, ou de um pelo preto no couro jalne dum touro.'" (Muttafac alaih)

٤٣٢- وعن أبي موسى الأَشعري ، رضي الله عنه ، قال : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «إِذَا كَانَ يَوْمُ الْقِيامَةِ دَفَعَ اللهُ إِلى كُلّ مُسْلِمٍ يَهُودِيًّا أو نَصْرَانِيّاً فَيَقُولُ : هَذَا فِكَاكُكَ مِنَ النَّارِ» . وفي رواية عنهُ عن النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « يَجِيءُ يَوْمَ الْقِيامَةِ نَاسٌ مِنَ المسْلِمِين بِذُنُوبٍ أَمْثَالِ الجبَالِ يَغفِرُهَا اللهُ لهمُ » رواه مسلم .

432. "Abu Mussa Al Ashari (R) relatou que o Mensageiro de Deus disse: 'No Dia do Juízo Final, Deus substituirá cada muçulmano que esteja no inferno por um judeu ou um cristão'. Deus disse: 'Esses te livrarão do inferno'"(Musslim)

Em outra versão de Musslim, o Profeta (S) diz: “Muitos muçulmanos virão no Dia do Juízo Final com pecados do tamanho de montanhas, mas Deus os perdoará.”

٤٣٣- وعن ابن عمَر رضي اللَّه عنهما قال : سمِعتُ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « يُدْنَى المؤْمِنُ يومَ القِيَامَةِ مِنْ رَبِّهِ حتَّى يَضَعَ كَنَفَهُ عَلَيهِ ، فَيُقَرِّرَهُ بِذُنُوبِه ، فيقولُ: أَتَعرفُ ذنبَ كَذا؟ أَتَعرفُ ذَنبَ كَذَا ؟ فيقول : رَبِّ أَعْرِفُ ، قال : فَإِنِّي قَد سَتَرتُهَا عَلَيكَ في الدُّنيَا، وَأَنَا أَغْفِرُهَا لَكَ اليَومَ ، فَيُعطَى صَحِيفَةَ حسَنَاته » متفقٌ عليه .

433. Ibn Ômar (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: “O crente irá aproximar-se do seu Senhor (Deus), no Dia do Julgamento, e Ele o cobrirá com Sua misericórdia. Inquiri-lo-á acerca dos seus pecados: ‘Reconheces (lembras-te de) tal e tal (coisa), este e aquele pecado?’ Ele responderá: ‘Senhor, deveras reconheço!’ Então Ele dirá: ‘Guardei isso em segredo do mundo para ti, e hoje te perdoo.’ Então o registro das suas boas obras lhe será passado às mãos.” (Muttafac alaih)

٤٣٤- وعن ابنِ مسعودٍ رضي اللَّه عنه أَنَّ رَجُلاً أَصَابَ مِنَ امْرَأَةٍ قُبْلَة ، فَأَتَى النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فأَخبره ، فأَنزل اللَّهُ تعالى : { وَأَقِمِ الصَّلاَةَ طَرَفَيِ النَّهَارِ وَزُلَفاً مِنَ اللَّيْلِ إِنَّ الحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ } [هود : ١١٤] فقال الرجل : أَلي هذا يا رسولَ اللَّه ؟ قال : «لجَميعِ أُمَّتي كُلِهِمْ » متفقٌ عليه .

434. Ibn Mass’ud (R) relatou que um homem beijou uma mulher e foi ter com o Profeta (S), e confessou o seu pecado. Foi, então, revelado o seguinte versículo: “**E pratica a oração em ambas as extremidades do dia e em certas horas da noite, porque as boas ações anulam as más**” (11:114). O homem perguntou: “Este versículo é para mim, ó Mensageiro de Deus?” Respondeu: “E para toda a minha nação.” (Muttafac alaih).

٤٣٥- وعن أَنسٍ ، رضي اللَّه عنه ، قال : جَاءَ رَجُلٌ إِلى النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : يا رسولَ اللَّهِ أَصَبْتُ حدّاً ، فَأَقِمْهُ عَلَيَّ ، وَحَضَرتِ الصَّلاةُ فَصَلَّى مَعَ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَلَمَّا قَضَى الصَّلاة قال : يا رسول اللَّهِ إِنِّي أَصَبْتُ حدًّا ، فأَقِمْ فِيَّ كتَابَ اللَّهِ ، قال : « هَلْ حَضَرْتَ مَعَنَا الصَّلاَةَ ؟ » قال : نَعم : قال«قد غُفِرَ لَكَ » متفقٌ عليه .

435. Anas (R) relatou: “Um homem foi ter com o Profeta (S) e confessou: ‘Ó Mensageiro de Deus, cometi um grande e punível pecado; portanto, pune-me’ Como era a hora da oração, o homem cumpriu-a com o Profeta. Depois da oração, o homem novamente disse ao Profeta que havia cometido um pecado sério e pediu para ser castigado, de acordo com o Livro de Deus. O Profeta perguntou: ‘Cumpriste a oração conosco?’ Respondeu: ‘Sim, cumpri’. O Profeta lhe disse: ‘Então, foste perdoado.’” (Muttafac alaih)

٤٣٦- وعنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ اللَّه لَيَرضي عن الْعَبْدِ أَنْ يَأْكُلَ الأَكلَةَ، فَيحْمَدُهُ عليها ، أَوْ يَشْربَ الشَّرْبَةَ ، فَيَحْمدُهُ عَليها » رواه مسلم.

436. Anas Ibn Málik (R) diz que o Profeta (S) disse: "Deus fica satisfeito com o Seu servo que come e O louva por isso, que bebe água e O louva por isso." (Musslim).

٤٣٧- وعن أبي موسى ، رضي الله عنه ، عن النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قال : « إِنَّ اللَّه تعالى، يَبْسُطُ يَدَهُ باللَّيلِ لِيَتُوبَ مُسيءُ النَّهَارِ ، وَيَبْسُطُ يَدهُ بِالنَّهارِ لِيَتُوبَ مُسيءُ اللَّيلِ حتى تَطْلُعَ الشمسُ مِنْ مَغْرِبِهَا » رواه مسلم

437. Abu Mussa al Ach'ari (R) relatou: "O Mensageiro de Deus (S) disse: 'Deus, o Altíssimo, estende Sua mão, à noite, para que se arrependa o malfeitor do que tenha cometido durante o dia, e estende Sua mão, de dia, para que se arrependa o malfeitor do que tenha cometido durante a noite. E, assim, até que o sol saia do seu poente.'" (Musslim)

٤٣٨- وعن أبي نجيحٍ عَمرو بن عَبْسَةَ بفتح العين والباءِ السُّلَمِيّ ، رضي الله عنه قال : كنتُ وَأَنَا في الجَاهِلِيَّةِ أَظُنُّ أَنَّ النَّاسَ عَلى ضَلالَةٍ ، وَأَنَّهُمْ لَيْسُوا على شيءٍ ، وَهُمْ يَعْبُدُونَ الأَوْثَانَ ، فَسَمِعْتُ بِرَجُلٍ بِمكَّةَ يُخْبِرُ أَخْبَاراً ، فَقَعَدْتُ عَلى رَاحِلَتي ، فَقَدِمْتُ عَلَيْهِ، فَإِذَا رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مُسْتَخْفِياً جُرَءَاءُ عليهِ قَوْمُهُ ، فَتَلَطَّفْتُ حَتَّى دَخلْتُ عَلَيهِ بِمَكَّة ، فَقُلْتُ له : ما أَنتَ ؟ قال : « أَنا نَبي » قلتُ : وما نبي ؟ قال : « أَرْسَلَنِي اللَّه » قلت: وبِأَيِّ شَيْءٍ أَرْسلَكَ؟ قال : « أَرْسَلني بِصِلَةِ الأَرْحامِ ، وكسرِ الأَوْثان ، وَأَنْ يُوَحَّدَ اللَّه لايُشْرَكُ بِهِ شَيْء » قلت : فَمنْ مَعَكَ عَلى هَذا ؟ قال : « حُر وَعَبْدٌ » ومعهُ يوْمَئِذٍ أَبو بكر وبلالٌ رضي الله عنهما . قلت : إِنِّي مُتَّبِعُكَ ، قال إِنَّكَ لَنْ تَستطِيعَ ذلكَ يَوْمَكَ هَذا . أَلا تَرى حَالى وحالَ النَّاسِ ؟ وَلَكِنِ ارْجعْ إِلى أَهْلِكَ فَإِذا سمعْتَ بِي قد ظَهَرْتُ فَأْتِنِي » قال فَذهبْتُ إِلى أَهْلي ، وَقَدِمَ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم المدِينَةَ . وكنتُ في أَهْلي . فَجَعَلْتُ أَتَخَبَّرُ الأَخْبَارَ ، وَأَسْأَلُ النَّاسَ حينَ قَدِمَ المدينة حَتَّى قَدِمَ نَفرٌ مِنْ أَهْلي المدينةَ ، فقلتُ : ما فَعَلَ هذا الرَّجُلُ الذي قدِم المدينةَ؟ فقالوا : النَّاسُ إِليهِ سِراعٌ وَقَدْ أَرَادَ قَوْمُه قَتْلَهُ ، فَلَمْ يَستطِيعُوا ذلِكَ ، فَقَدِمتُ المدينَةَ فَدَخَلتُ عليهِ ، فقلتُ : يا رسولَ اللَّه أَتَعرِفُني ؟ قال : «نَعم أَنتَ الَّذي لَقيتنَي بمكةَ » قال : فقلتُ : يا رسول اللَّه أَخْبرني عمَّا عَلَّمكَ اللَّه وَأَجْهَلُهُ، أَخبِرنِي عَنِ الصَّلاَةِ؟ قال : « صَلِّ صَلاَةَ الصُّبحِ ، ثُمَّ اقْصُرْ عَنِ الصَّلاةِ حَتَّى تَرتفِعِ الشَّمْسُ قِيدَ رُمْحٍ ، فَإِنَّهَا تَطْلُعُ حين تطلع بَيْنَ قَرْنَيْ شَيْطَانٍ ،

وَحِينئِذٍ يَسْجُدُ لَهَا الكفَّارُ ، ثُمَّ صَل ، فَإِنَّ الصَّلاَةَ مشهودة محضورة . حتى يستقِلَّ الظِّلُّ بالرُّمحِ، ثُمَّ اقْصُر عن الصَّلاةِ، فإنه حينئذٍ تُسجَرُ جَهَنَّمُ ، فإذا أَقبلَ الفَيء فصَلِّ ، فإِنَّ الصَّلاةَ مَشهودةٌ محضورة حتى تُصَلِّيَ العصرَ ثم اقْصُر عن الصلاةِ حتى تَغْرُبَ الشمسُ ، فإنها تُغرُبُ بين قَرنيْ شيطانٍ ، وحينئذٍ يَسْجُدُ لها الكُفَّارُ » .

قال : فقلت : يا نَبِيَّ الله ، فالوضوءُ حدّثني عنه ؟ فقال : « ما منْكُمْ رجُل يُقَرِّبُ وَضُوءَهُ، فَيَتَمَضْمضُ ويستنْشِقُ فَيَنْتَثِرُ ، إلاَّ خَرَّتْ خطايَا وجههِ وفيهِ وخياشِيمِهِ . ثم إذا غَسَلَ وجهَهُ كما أَمَرَهُ الله إلاَّ خرّت خطايا وجهِهِ مِنْ أَطرافِ لحْيَتِهِ مع الماءِ . ثم يغسِل يديهِ إلى المِرفَقَينِ إلاَّ خرّت خطايا يديه من أَنامِلِهِ مع الماءِ ، ثم يَمْسحُ رَأْسَهُ ، إلاَّ خَرَّتْ خَطَايَا رَأْسِهِ من أَطرافِ شَعْرِهِ مع الماءِ ، ثم يَغْسِل قَدَمَيهِ إلى الكَعْبَيْنِ ، إلاَّ خَرت خطايا رِجْلَيه من أَنَامِلِهِ مَع الماءِ ، فإن هو قامَ فصلَّى ، فحمِدِ الله تعالى ، وأَثْنَى عليهِ وَمجَّدَهُ بالذي هو له أَهل ،وَفَرَّغَ قلبه لله تعالى . إلا انصَرَفَ من خطيئَتِهِ كَهَيْئَتِهِ يومَ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ».

فحدّثَ عَمرو بنُ عَبسةَ بهذا الحديثَ أَبَا أُمَامَة صاحِبِ رسولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال له أبو أمامة: يا عَمْروُ بن عَبْسَةَ ، انظر ما تقولُ . في مقامٍ واحِدٍ يُعطى هذا الرَّجُلُ ؟ فقال عَمْرو : يا أَبَا أُمامةَ . فقد كِبرَتْ سِنِّي ، ورَقَّ عَظمِي ، وَاقْتَرَبَ أَجَلي ، وما بي حَاجة أَنْ أَكذِبَ على اللَّهِ تعالى ، ولا على رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لو لم أَسْمَعْهُ من رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إلاَّ مَرَّةً أَوْ مَرَّتَيْن أو ثلاثاً ، حَتَّى عَدَّ سبعَ مَراتٍ ، ما حَدَّثتُ أَبداً بِهِ ، ولكنِّي سمِعتُهُ أَكثَرَ من ذلك رواه مسلم .

438. Abu Najih Amr Ibn Abassah Sulami (R) relatou: “Nos dias da *jahiliya* (antes da era islâmica) eu costumava achar que as pessoas se haviam desviado e não seguiam qualquer religião verdadeira; costumavam adorar ídolos. Depois de algum tempo ouvi falar de um homem, em Makka, que estava a dizer algo novo. Então, montado no meu camelo, fui ter com ele. Constatei que se tratava do Profeta (S) – com novas ideias –, e precisava viver longe das vistas do seu povo, o qual o perseguia. Com algum planejamento, consegui encontrar-me com ele em Makka. Perguntei-lhe: Que és tu? Ele respondeu: ‘Sou um Profeta.’ Perguntei-lhe: Que é um profeta? Ele disse: ‘Deus me enviou como Seu Mensageiro.’ Perguntei mais: Com que (missão) Ele te enviou? Ele respondeu: ‘Ele me enviou para dizer aos indivíduos que sejam bondosos para com os parentes, que destruam os ídolos, que proclamem que Deus é Único, sem ninguém a Ele associado.’ Perguntei: Quais são as pessoas que estão entre os teus seguidores? Naquela ocasião, somente o Abu Bakr (R) e o Bilal (R) estavam com o Profeta (S). Eu disse: Também sou teu seguidor, e quero estar contigo! Ele disse: ‘Na presente situação, não é aconselhável que faças isso; não vês a minha posição e a atitude do povo? Volta pois

para a tua gente e, quando souberes que eu tive sucesso com a minha missão, então vem a mim!' De acordo com aquilo, voltei para os meus e, enquanto estava com eles, o Profeta (S) migrou para Madina. Continuei a perguntar para as pessoas acerca dele, até que alguns, dentre o meu povo, visitaram Madina. Quando voltaram, perguntei-lhes: Como se está saindo o homem (o Profeta – S) que acaba de chegar a Madina? Eles disseram: 'O povo está a correr até ele (para aceitar o seu credo). Embora o seu próprio povo tentasse matá-lo, não tiveram sucesso!' Logo depois eu rumei para Madina, apresentei-me perante o Profeta (S), e perguntei: Ó Mensageiro de Deus, reconheces-me? Ele respondeu: 'Sim, tu és aquele que se encontrou comigo em Makka!' Eu disse: Ó Mensageiro de Deus, diz-me algo das coisas que Deus te ensinou e que eu não sei! Primeiro de tudo, dize-me (algo) da *salat* (oração)! Ele disse: 'Oferece a oração matinal, e para com ela, até que o sol se tenha elevado à altura duma lança, pois nessa hora ele se eleva entre os dois chifres do diabo, e é quando os incrédulos se prostram perante ele. Depois disso poderás orar, porque (durante essa hora) a *salat* é observada e testemunhada pelos anjos, até que a sombra duma lança se igual ao tamanho da lança. Novamente, para com a oração, porque o fogo do Inferno é alimentado com combustível, nessa hora. Quando a sombra aumentar, poderás continuar a orar, pois a *salat* é observada e testemunhada pelos anjos, até à hora da oração Asr. Após à oração Asr, abstém-te de orar, até que o sol se tenha posto, porque ele se põe entre os dois chifres do diabo, e os incrédulos se prostram perante ele, nessa hora!' "Então eu disse: Ó Profeta de Deus, por favor, dize-me (algo) sobre a ablução! Ele disse: 'Quando um indivíduo começa a ablução e lava sua boca (gargareja), e lava as narinas, os pecados do seu nariz são (também) expirados. Então, conforme ele lava o rosto, como Deus ordenou, os pecados do seu rosto são (também) expirados com a água, pelos lados da sua barba. Depois ele lava as mãos e o antebraço até aos cotovelos e os pecados das suas mãos são (também) expirados e saem, com a água, pelos seus dedos. Então ele passa suas mãos molhadas pela cabeça, e os pecados da sua cabeça também são expirados, saem com a água pelas extremidades dos cabelos. Depois ele lava os pés até aos tornozelos e os pecados dos seus pés são (também) expirados e saem com a água pelos dedos. Após ablução, se ele levanta para orar, agradecer ou louvar a Deus, como Ele merece e com sinceridade, dirigindo o seu coração completamente a Deus, voltará sem pecado, como se tivesse nascido naquele momento.'" (Musslim)

٤٣٩- وعن أبي موسى الأشعري رضي الله عنه ، عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «إذا أَرادَ الله تعالى ، رحمةَ أُمَّةٍ ، قَبضَ نبيَّهَا قَبلَها ، فجعلَهُ لها فَرَطاً وسلَفاً بين يَدَيها ، وإذا أرادُ هَلَكةَ أُمَّةٍ ، عذَّبها ونبيُّهَا حَيٌّ ، فَأَهْلَكَهَا وهوَ حَيٌّ ينظُرُ ، فَأَقَرَّ عينَهُ بِهلاكها حين كذَّبوهُ وعصَوا أَمْرَهُ » رواه مسلم .

439. Abu Musa (R) relatou que o Profeta (s) disse: "Quando Deus determina (conceder) misericórdia a uma nação, Ele conclama a alma do seu Profeta perante ela e faz dela um arauto e depósito (de bons feitos) na Vida Futura; e quando Deus determina (causar) a destruição de uma nação, Ele a castiga e a destrói enquanto o seu Profeta estiver vivo, olhando a sua destruição e se deleitando com isso, porque ela rejeitou e desobedeu os Seus mandamentos." (Musslim)

٥٢- باب فضل الرجاء

CAPÍTULO 52

O MÉRITO DE SE MANTER A ESPERANÇA EM DEUS

قَال اللّٰه تَعَالَى إِخْبَارًا عَن الْعَبْد الْصَّالِح: { وَأُفَوِّض أَمْرِي إِلَى اللّٰه إِن اللّٰه بَصِيْر بِالْعِبَاد، فَوَقَاه اللّٰه سَيِّئَات مَا مَكَرُوْا } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Quanto a mim, encomendo-me a Deus, porque é Observador de Seus servos. E eis que Deus o preservou das conspirações que lhes haviam urdido**" Alcorão Sagrado, 40:44-45).

٤٤٠- وعن أبي هريرة ، رضيَ اللّٰه عنه ، عن رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنَّهُ قال : « قالَ اللّٰه ، عَزَّ وَجلَّ ، أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدي بي ، وأَنَا مَعَهُ حَيْثُ يَذْكُرُني ، وَاللّٰهِ للّٰهُ أَفْرَحُ بتَوْبةِ عَبْدِهِ مِنْ أَحَدِكُمْ يجدُ ضالَّتَهُ بالْفَلاةِ ، وَمَنْ تَقَرَّبَ إِلَيَّ شِبْراً ، تَقرَّبْتُ إِلَيْهُ ذِرَاعاً ، وَمَنْ تَقَرّبَ إِلَيَّ ذِراعاً ، تقَرَّبْتُ إليه بَاعاً ، وإِذَا أَقْبَلَ إِلَيَّ يمْشي ، أَقبلتُ إلَيه أُهَرْوِلُ » متفقٌ عليه ، وهذا لفظ إحدى رِوايات مسلم .

440. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Deus diz: 'Procederei com Meu servo, como ele espera que Eu seja. Estarei com ele quando se lembrar de Mim.'" O Profeta (S) continuou, dizendo: "Por Deus, Ele fica mais contente com o arrependimento do servo, do que alguém de vós fica quando encontra o camelo perdido, no deserto. Deus diz: 'Aquele que se aproximar de Mim um palmo, aproximar-Me-ei dele um braço; aquele que se aproximar um braço, aproximar-Me-ei dele dois. Se vier a Mim andando, irei até ele correndo.'" (Muttafac alaih)

٤٤١- وعن جابِر بن عبدِ اللّٰه ، رضي اللّٰه عنهما ، أَنَّهُ سَمِعَ النَبِيَّ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قَبْلَ موْتِهِ بثلاثَةِ أَيَّامٍ يقولُ : « لا يموتن أَحَدُكُم إِلاَّ وَهُوَ يُحْسِنُ الظَّنَّ باللّٰه عزَّ وَجَلَّ » رواه مسلم .

441. Jáber Ibn Abdullah (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer, três dias antes de sua morte: "Que ninguém morra sem esperar o melhor de Deus, o Exaltado e Glorificado." (Musslim)

٤٤٢- وعن أَنسٍ ، رضي اللّٰه عنه قال : سمعتُ رسولَ اللّٰهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « قال اللّٰه تعالى : يَا ابْنَ آدَمَ إِنَّكَ مَا دَعوْتَني وَرَجوْتَني غَفَرْتُ لَكَ عَلى ما كَانَ مِنكَ ولا أُبَالِي ، يا ابن آدمَ ، لَوْ بَلغَتْ ذُنُوبُكَ عَنَانَ السماءِ ، ثم اسْتَغْفَرْتَني غَفَرتُ لَكَ ، يَا ابْنَ آدَم ، إِنَّكَ لَو أَتَيْتَني

بِقُرابِ الأَرْضِ خطايا ، ثُمَّ لَقِيْتَنِي لا تُشْرِكُ بِي شَيْئاً ، لأَتَيْتُكَ بِقُرَابِهَا مَغْفِرَةً » رواه الترمذي . وقال : حديث حسن .

442. Anas (R) relatou ter ouvido o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Deus, louvado seja, disse: 'Ó filho de Adão, sempre que Me implorares e Me suplicares, Eu te perdoarei o que houveres feito, sem que nada Me importe! Ó filho de Adão, ainda se tuas faltas alcançarem os horizontes do céu, e Me pedires perdão, perdoar-te-ei! Ó filho de Adão, ainda se vieres a Mim, depois de haveres cometido tantas faltas que dessem para encher a terra, e te encontrasses coMigo sem nada nem ninguém associares a Mim, conceder-te-ia um perdão que cobriria toda a terra.'" (Tirmizi)

٥٣- باب الجمع بين الخوف والرجاء

CAPÍTULO 53

A COMIBNAÇÃO DO TEMOR DEUS COM A ESPERANÇA DEPOSITADA N'ELE

اعلم أن المختار للعبد في حال صحته أن يكون خائفاً راجياً، ويكون خوفه ورجاؤه سواء، وفي حال المرض يُمَخِّضُ الرجاء. وقواعد الشرع من نصوص الكتاب والسنة وغير ذلك متظاهرة على ذلك.

O Imam Nawawi disse: Para uma pessoa – serva de Deus, o Altíssimo, é desejável que, enquanto tiver boa saúde, deve temer a Deus, Exaltado Seja, e deve ter a esperança depositada n'Ele. Ambas as coisas são igualmente desejáveis. Quando estiver doente, deve ter uma esperança convicta. A respeito disso, os princípios da *chari'a*, os textos do Alcorão e da Sunna são claros.

قَال اللّٰه تَعَالَى: { فَلَا يَأْمَن مَكْر اللّٰه إِلَا الْقَوْم الْخَاسِرُوْن } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Só pensam estar seguros dos desígnios de Deus os desventurados**" (Alcorão Sagrado, 7:99).

وَقَال تَعَالَى: { إِنَّه لَا يَيْأَس مِن رَّوْح اللّٰه إِلَا الْقَوْم الْكَافِرُوْن } .

E, louvado seja, disse também:
"**Não desesperam da misericórdia de Deus senão os incrédulos**" (Alcorão Sagrado, 12:87).

وَقَال تَعَالَى: { يَوْم تَبْيَض وُجُوْه وَتَسْوَد وُجُوْه } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**Chegará o dia em que uns rostos resplandecerão e outros se ensombrecerão**" (Alcorão Sagrado, 3:106).

وَقَال تَعَالَى: { إِن رَبَّك لَسَرِيْع الْعِقَاب وَإِنَّه لَغَفُوْر رَّحِيْم } .

E, louvado seja, disse mais:
"**Em verdade, teu Senhor é Destro no castigo assim como é Indulgente, Misericordiosíssimo**" (Alcorão Sagrado, 7:167)

وَقَال تَعَالَى: { إِن الْأَبْرَار لَفِي نَعِيْم وَإِن الْفُجَّار لَفِي جَحِيْم } .

E, louvado seja, continuou:
"**Sabei que os piedosos estarão em deleite; por outra, os ignóbeis irão para a fogueira**" (Alcorão Sagrado, 82:13-14).

وَقَال تَعَالَى: { فَأَمَّا مَن ثَقُلَت مَوَازِيْنُه فَهُو فِي عِيْشَة رَّاضِيَة، وَأَمَّا مَن خَفَّت مَوَازِيْنُه فَأُمُّه هَاوِيَة} .والآيات في هذا المعنى كثيرة. فيجتمع الخوف والرجاء في آيتين مقترنتين أو آيات أو آية

E, louvado seja, prosseguiu:
"**Porém, quanto àquele cujas ações pesarem na balança, desfrutará de uma vida prazenteira. Em troca, aquele cujas ações forem leves na balança, terá como lar um profundo) precipício**" (Alcorão Sagrado, 101:6-9).

٣- وعن أبي هريرة . رضي الله عنه ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لَوْ يَعْلَمُ المؤْمِنُ مَا عِنْدَ اللَّهِ مِنَ العُقُوبَةِ . ما طَمِعَ بِجَنَّتِهِ أَحَدٌ ، وَلَوْ يَعْلَمُ الكافِرُ مَا عِنَد اللَّهِ مِنَ الرَّحْمَةِ ، مَا قَنطَ مِنْ جنَّتِهِ أَحَدٌ » رواه مسلم .

443. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Se o crente conhecesse o castigo de que Deus dispõe, jamais teria esperanças de alcançar o Seu Paraíso. E se o incrédulo conhecesse a misericórdia de que Deus dispõe, jamais perderia a esperança de alcançar o Seu Paraíso." (Musslim)

٤٤٤- وعن أبي سَعيد الخدرِيّ ، رضي الله عَنه ، أَنَّ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إذا وُضِعتِ الجَنَازَةُ واحْتمَلَهَا النَّاسُ أَو الرِّجالُ عَلى أَعْنَاقِهِم ، فَإِنْ كانَتْ صالِحَةً قالَتْ : قَدِّمُوني

قَدِّمُوني ، وَإِنْ كانَتْ غَير صالحةٍ ، قالَتْ : يا ويْلَهَا ، أَيْنَ تَذْهَبُونَ بَها ؟ يَسْمَعُ صَوتَها كُلُّ شيءٍ إلاَّ الإِنْسَانُ ، وَلَوْ سَمِعَهُ لَصَعِقَ » رواه البخاري .

444. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando se prepara o féretro de uma pessoa, e o ataúde é levado pelos homens, esse féretro, se for de uma pessoa virtuosa, dirá: 'Apressai-vos... apressai-vos!' Entretanto, se for de uma pessoa não virtuosa, dirá: 'Pobre dela! aonde a levais!?' Sua voz será ouvida por todas as criaturas, menos pelo ser humano; pois caso a ouvisse, tornar-se-ia inconsciente." (Bukhári)

٤٤٥- وعن ابن مسعودٍ ، رضي الله عنه ، قالَ : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « الجَنَّةُ أَقْرَبُ إلى أَحَدِكُمْ مِنْ شِرَاكِ نَعْلِه وَالنَّارُ مِثْلُ ذلك » رواه البخاري .

445. Ibn Mass'ud (R) relatou: "O Profeta (S) disse: 'O Paraíso está mais perto de vós do que o salto de vosso calçado. O mesmo acontece com o Inferno.'" (Bukhári)

٥٤- باب فضل البكاء خشية الله تعالى وشوقاً إليه

CAPÍTULO 54

O MÉRITO DE SE CHORAR POR TEMOR E AMOR A DEUS

قَال اللّه تَعَالَى: { وَيَخِرُّون لِلأَذْقَان يَبْكُوْن وَيَزِيْدُهُم خُشُوْعَا } .

Deus, louvado seja, disse:
"**E caem de bruços, chorando, e isso lhes aumenta a humildade**" (Alcorão Sagrado, 17:109).

وَقَال تَعَالَى: { أَفَمَن هَذَا الْحَدِيْث تَعْجَبُوْن، وَتَضْحَكُوْن وَلا تَبْكُوْن! } .

E, louvado seja, disse também:
"**Por que vos assombrais, então, com esta Mensagem? E rides ao invés de chorardes?**" Alcorão Sagrado, 53:59-60).

٤٤٦- وعَن أبي مَسعودٍ ، رضي الله عنه . قالَ : قال لي النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «اقْرَأْ علَّي القُرآنَ » قلتُ : يا رسُولَ الله ، أَقْرَأُ عَلَيْكَ ، وَعَلَيْكَ أُنْزِلَ ؟، قالَ : « إِني أُحِبُّ أَنْ أَسْمَعَهُ مِنْ غَيْرِي » فقرَأْتُ عليه سورَةَ النِّساء ، حتى جِئْتُ إلى هذِهِ الآية : { فَكَيْفَ إِذا جِئْنا مِنْ كُلِّ

أُمَّة بِشَهيد وِجئْنا بِكَ عَلى هَؤلاءِ شَهِيداً } [الآية : ٤١] قال : « حَسْبُكَ الآنَ » فَالْتَفَتُّ إِلَيْهِ . فَإِذَا عِيْناهُ تَذْرِفانِ . متفقٌ عليه .

446. Abdullah Ibn Mass'ud (R) contou que o Profeta (S) lhe disse: "Recita para mim o Alcorão!" Respondi-lhe: "Ó Mensageiro de Deus, como posso recitar-te o Alcorão, se ele foi revelado a ti!?" Disse: "É que gosto de ouvir a sua recitação feita por outros!" Assim, que comecei a recitar a Surata da Mulheres (Annissá), até que cheguei ao versículo que diz: 'Que será deles quando apresentarmos uma testemunha de cada nação e te apresentarmos testemunha contra eles?' Naquele momento, o Mensageiro de Deus (S) disse: 'Agora, com isto, é o suficiente!' Voltei-me para ele, e vi que os seus olhos derramavam lágrimas." (Muttafac alaih)

٤٤٧- وعن أنس ، رضي الله عنه ، قالَ : خَطَبَ رَسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم خُطْبَةً مَا سَمِعْتُ مِثْلَهَا قَطُّ ، فقالَ : « لَوْ تعْلمُونَ ما أَعْلَمُ لَضَحِكْتُمْ قَلِيلاً وَلَبَكَيْتُمْ كثيراً» قال : فَغَطَّى أَصْحَابُ رَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . وُجُوهَهُمْ . ولهُمْ خَنِينٌ . متفقٌ عليه . وَسَبَقَ بيَانُهُ في بابِ الخَوفِ .

447. Anas (R) narrou: "Ouvira um discurso do Mensageiro de Deus contendo algo cuja semelhança nunca escutara antes. Uma das coisas que disse foi: 'Se soubésseis do que sei, teríeis rido pouco e chorado bastante!' foi então que vi os companheiros do Mensageiro de Deus S) cobrirem seus rostos. Seus soluços se faziam ouvir." (Muttafac alaih)

٤٤٨- وعن أبي هريرة ، رضي الله عنه ، قال : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لاَيَلِجُ النَّارَ رَجُلٌ بَكَى مِنْ خَشْيَةِ اللَّه حَتَّى يَعُودَ اللَّبَنُ في الضَّرْع وَلا يَجْتَمعُ غُبَارٌ في سَبِيلِ اللَّه ودُخانُ جَهَنَّمَ » رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

448. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que derrama lágrimas com temor a Deus não irá para o inferno, até que o leite retorne ao seio. O pó produzido no caminho de Deus e a fumaça do Fogo do Inferno não se juntam. (Ou seja, impossivelmente ele irá para o inferno)." (Tirmizi)

٤٤٩- وعنه قالَ : قالَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « سَبْعَةٌ يُظِلُّهُمُ اللَّهُ في ظِلِّهِ يَوْمَ لا ظِلَّ إلاَّ ظِلُّهُ : إِمامٌ عادِلٌ ، وشابٌّ نَشَأَ في عِبَادَةِ اللَّه تَعالى . وَرَجُلٌ قَلْبُهُ مُعَلَّق بالمسَاجِدِ . وَرَجُلانِ تَحَابَّا في اللَّه . اجتَمَعا عَلَيهِ . وتَفَرَّقَا عَلَيهِ ، وَرَجَلٌ دَعَتْهُ امْرَأَةٌ ذَاتُ مَنْصِبٍ وَجَمالٍ . فَقَالَ : إِنِّي أَخافُ اللَّه . ورَجُلٌ تَصَدَّقَ بِصَدَقَةَ فأَخْفاها حتَّى لاَ تَعْلَمَ شِمالهُ ما تُنْفِقُ يَمِينهُ . ورَجُلٌ ذَكَرَ اللَّه خالِياً فَفَاضَتْ عَيْنَاهُ» متفقٌ عليه .

449. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Sete indivíduos serão aqueles que estarão à sombra de Deus no Dia do Juízo Final, quando não haverá outra sombra além da d’Ele. São: o governante justo e o jovem que passou a sua juventude adorando a Deus, o Senhor da Honra e da Glória; aquele que tiver o coração permanentemente ligado à mesquita; duas pessoas que se amam por amor a Deus; eles se juntam para aprazerem a Deus e se separam para aprazê-Lo; aquele que for incitado a cometer um pecado por uma bela mulher e não aceitar, dizendo: ‘Temo a Deus’; aquele que faz caridade em segredo, sem se mostrar, de tal forma que sua mão esquerda não sabe o que a direita dá; e aquele que se lembra de Deus com tanta solicitude, que seus olhos se enchem de lágrimas.” (Muttafac alaih)

٤٥٠- وعَن عبد الله بنِ الشِّخِّير . رضي الله عنه . قال : أَتَيْتُ رسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَهُو يُصلِّي ولجَوْفِهِ أَزِيزٌ كَأَزِيزِ المِرْجَلِ مِنَ البُكَاءِ . حديث صحيح رواه أبو داود . والتِّرمذيُّ في الشَّمائِل بإسنادٍ صحيحٍ .

450. Abdullah Ibn al Chikhir (R) relatou: “Certa ocasião, entrei na casa do Mensageiro de Deus (S) para vê-lo; porém, encontrava-se rezando. Chorava tanto, que seus soluços pareciam o ruído de uma caldeira.” (Abu Daúd e Tirmizi)

٤٥١- وعن أَنسٍ رضي الله عنه . قالَ : قالَ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، لأَبِيّ بنِ كَعْبٍ . رضي الله عنه : « إِنَّ الله ، عَزَّ وجَلَّ ، أَمَرَنِي أَنْ أَقْرَأَ عليْكَ : لَمْ يَكُن الَّذِينَ كَفَرُوا » قَالَ : وَسَمَّانِي ؟ قال : « نَعَمْ » فَبكى أُبَيٌّ . متفقٌ عليه .

451. Anas (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse para Ubai Ibn Caab (R): “Deus, louvado seja, ordenou-me recitar-te o seguinte: ‘Os incrédulos, dentre o povo da Escritura, e os idólatras não poderiam renunciar à sua fé, até que lhes chegasse a prova evidente.’” Ubai perguntou: “Então, Deus me nomeou?” Disse: “Sim!” Ubai se pôs, então, a chorar. (Muttafac alaih)

٤٥٢- وعنه قالَ : قالَ أَبو بَكْرٍ لعمرَ ، رضي الله عنهما . بعدَ وفاةِ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : انْطَلِقْ بِنا إلى أُمِّ أَيمنَ . رضي الله عنها . نَزُورُها كما كَانَ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، يَزُورُها . فَلَمَّا انْتَهَيا إِلَيْها بَكَتْ . فقالا لها : ما يُبْكِيكِ ؟ أَمَا تَعْلَمِينَ أَنَّ مَا عِنْدَ الله تعالى خَيْرٌ لِرَسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قالَتْ : إِني لاَ أَبْكِي ، أَنِّي لأَعْلَمُ أَنَّ ما عنْدَ الله خَيرٌ لِرَسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، ولكِنِّي أَبْكِي أَنَّ الوَحْيَ قَدِ انْقَطَعَ مِنَ السَّماءِ فَهَيَّجَتْهُما عَلى البُكاءِ ، فَجَعَلا يَبْكِيانِ مَعهَا رواهُ مسلم. وقد سبق في باب زيارَةِ أَهل الخير .

452. Anas Ibn Málik (R) relatou que depois do falecimento do Profeta (S), Abu Bakr (R) disse para Ômar (R): “Vamos visitar Ummu Aiman (R), pois o Profeta (S) costumava fazê-lo.” Quando lá chegaram, ela começou a chorar. Eles lhe perguntaram: “O que te faz chorar? Tu não sabes que Deus tem melhor recompensa para o Profeta do

que ele possuía aqui na terra?" Ela disse: "Sei muito bem disso, e não choro por isso. Derramo lágrimas porque a revelação agora já parou." Isso comoveu tanto os dois distintos visitantes que eles também se puseram a chorar com ela. (Musslim)

٤٥٣- وعن ابن عَمَر ، رضي الله عنهما ، قال : « لَمَّا اشْتَدَّ بِرَسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَجَعُهُ قيلَ لَهُ في الصَّلاَةِ فقال : « مُرُوا أَبا بَكْرٍ فَلْيُصَلِّ بالنَّاسِ » فقالتْ عائشةُ ، رضي الله عنها: إِنَّ أَبَا بَكْرٍ رَجُلٌ رَقيقٌ إِذا قَرَأَ القُرآنَ غَلَبَهُ البُكاءُ » فقال : « مُرُوهُ فَلْيُصَلِّ ». وفي رواية عن عائشةَ ، رضي الله عنها ، قالَتْ : قلتُ : إِنَّ أَبا بَكْرٍ إِذا قَامَ مقامَكَ لَم يُسْمع النَّاس مِنَ البُكَاءِ . متفقٌ عليه .

453. Ibn Ômar (R) relatou que quando a doença do Profeta (S) se tornou grave, foi-lhe perguntado quem iria liderar as orações. Ele disse: "Deve-se pedir ao Abu Bakr que lidere as pessoas, na oração." Nisso, a Aicha (R) disse: "O Abu Bakr (R) é um homem emotivo; ele poderá interromper e começar a chorar quando iniciar a recitação do Alcorão Sagrado!" O Profeta (S) repetiu: "Pedi-lhe (ao Abu Bakr) que lidere a oração!" De acordo com outra versão: Aicha disse: "Quando o Abu Bakr (R) estiver no teu lugar, a congregação não será capaz de ouvi-lo, por causa dos seus soluços" (Muttafac alaih).

٤٥٤- وعن إِبراهيمَ بنِ عبدِ الرَّحمنِ بنِ عوفٍ أَنَّ عبدَ الرَّحمنِ بنَ عَوْفٍ ، رَضيَ الله عنهُ أُتِيَ بطَعامٍ وكانَ صائماً ، فقالَ : قُتِلَ مُصْعَبُ بنُ عُمَيرٍ ، رضيَ الله عنه ، وهُوَ خَيْرٌ مِنِّي ، فَلَمْ يُوجَدْ لَه ما يُكَفَّنُ فيهِ إِلاَّ بُرْدَةٌ إِنْ غُطِّي بِها رَأْسُهُ بَدَتْ رِجْلاهُ ، وإِنْ غُطِّيَ بها رِجْلاه بَدَا رأْسُهُ ، ثُمَّ بُسِطَ لَنَا مِنَ الدُّنْيا ما بُسِطَ أَوْ قالَ : أُعْطِينَا مِنَ الدُّنْيا مَا أُعْطِينَا قَدْ خَشِينَا أَنْ تَكُونَ حَسَنَاتُنا عُجِّلَتْ لَنا . ثُمَّ جَعَلَ يبْكي حَتَّى تَرَكَ الطَّعامَ . رواهُ البخاري .

454. Ibrahim Ibn Abdur Rahman Ibn Auf (R) diz que uma vez a comida foi levada perante o Abdur Rahman Ibn Auf (R) quando ele estava jejuando (e estava para quebrar o jejum). Então ele argumentou: "O Muss'ab Ibn Umair foi martirizado e ele era um homem melhor que eu. Não havia nada disponível, nem para a sua mortalha, a não ser um pano (tão curto) que se sua cabeça ficasse coberta, seus pés ficariam a descoberto; e se seus pés ficassem cobertos, sua cabeça ficaria a descoberto. E agora o mundo se nos tornou amplamente aberto, e foi-nos concedida generosa riqueza; tememos que os nossos bons feitos tenham sido recompensados mui rapidamente isto é, apenas neste mundo)!" Nisso, ele começou a chorar, e nem mesmo comeu. (Bukhári).

٤٥٥- وعن أبي أُمامة صُدَيِّ بْنِ عَجلانَ الباهِليِّ ، رضيَ الله عنه ، عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: « لَيْسَ شَيءٌ أَحَبَّ إِلى الله تعالى من قَطْرَتَين . وأَثَرَيْنِ : قَطْرَةُ دُمُوعٍ من خَشيَةِ الله

وَقَطرَةُ دَمٍ تُهرَاقُ في سَبِيلِ اللَّه تعالى ، وأما الأثران فأثر في سبيل الله تعالى وَأَثَرٌ في فَرِيضَةٍ منْ فَرَائِضِ اللَّه تعالى » رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ .

وفي البابِ أحاديثُ كثيرةٌ ، منها :

455. Abu Umama Sudaiy Ibn Ajlan Al-Báhili (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Do que Deus mais gosta é de duas gotas: uma de lágrima derramada por temor a Ele, e outra do sangue derramado em prol d'Ele; e de duas marcas: uma adquirida (ferimento) pela causa de Deus, e outra adquirida por uma obrigação das obrigações ordenada por Deus" (Tirmizi).

٤٥٦- حديث العْرباض بنِ ساريةَ . رضي اللَّه عنه ، قال : وعَظَنَا رسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَوْعِظَةً وَجِلَتْ منها القُلُوبُ ، وذَرَفْت منْهَا العُيُونُ » . وقد سبق في باب النهي عن البدع.

456. Al-Irbad Ibn Sáriya (R) relatou: "O Profeta (S) proferiu um comovente discurso que nos tocou grandemente a todos, causando uma onda de temor em nossos corações. Dissemos-lhe que aquele sermão mais parecia uma recomendação, e que ele nos dissesse algo mais como conselho, ao que ele disse: 'Aconselho-vos a temerdes a Deus (por causa da vossa obrigação para com Deus), e a ouvirdes e obedecerdes mesmo a um escravo que for posto em autoridade sobre vós! Aqueles dentre vós que sobreviverem a mim, verão uma porção de divergências. É da vossa incumbência seguirem a minha *sunna* (prática) e as práticas do meus sucessores adequadamente dirigidos (califas); apegai-vos firmemente a esses preceitos e essas tradições, e tende cuidado com as invenções quanto à religião! Porque toda invenção leva para um caminho errado'" (Abu Daúd).

٥٥- باب فضل الزهد في الدنيا

CAPÍTULO 55

A VIRTUDE DO ASCETISMO, DA AUSTERIDADE E DA POBREZA

قَال اللَّه تَعَالَى: { إِنَّمَا مَثَل الْحَيَاة الْدُّنْيَا كَمَاء أَنْزَلْنَاه مِن الْسَّمَاء فَاخْتَلَط بِه نَبَات الأَرْض مِمَّا يَأْكُل الْنَّاس وَالأَنْعَام، حَتَّى إِذَا أَخَذَت الأَرْض زُخْرُفَهَا وَازَّيَّنَت وَظَن أَهْلُهَا أَنَّهُم قَادِرُوْن عَلَيْهَا أَتَاهَا أَمْرُنَا لَيْلَا أَو نَهَارا فَجَعَلْنَاهَا حَصِيْدا كَأَن لَّمْ تَغْن بِالأَمْس، كَذَلِك نُفَصِّل الآيَات لِقَوْم يَتَفَكَّرُوْن } .

Deus, louvado seja, disse:

"**O prazer da vida terrena equipara-se à água que enviamos do céu, a qual mistura-se com as plantas da terra, de que se alimentam os homens e o gado; e quando a terra se enfeita e se engalana, a ponto de seus habitantes crerem ser seus senhores, açoita-a Nosso desígnio, seja à noite ou de dia, deixando-a desolada como se, na véspera, não houvesse sido verdejante. Assim elucidamos os versículos àqueles que refletem**" (Alcorão Sagrado, 10:24).

وَقَال تَعَالَى: { وَاضْرِب لَهُم مَّثَل الْحَيَاة الدُّنْيَا كَمَاء أَنْزَلْنَاه مِن السَّمَاء فَاخْتَلَط بِه نَبَات الأَرْض فَأَصْبَح هَشِيَما تَذْرُوْه الرِّيَاح، وَكَان اللّه عَلَى كُل شَيْء مُّقْتَدِرا. الْمَال وَالْبَنُوْن زِيْنَة الْحَيَاة الدُّنْيَا، وَالْبَاقِيَات الْصَّالِحَات خَيْر عِنْد رَبّك ثَوَابَا وَخَيْر أَمَلَا } .

E, louvado seja, disse também:
"**Expõe-lhes o exemplo da vida terrena, que se assemelha à água que enviamos do céu, a qual se mescla com as plantas da terra, as quais se convertem em feno que os ventos disseminam. Sabei que Deus é Onipotente. Os bens e os filhos são o encanto da vida terrena; por outra, as boas ações, perduráveis, são mais meritórias, e mais esperançosas aos olhos de teu Senhor**" (Alcorão Sagrado, 18:45-46).

وَقَال تَعَالَى: { اعْلَمُوْا أَنَّمَا الْحَيَاة الدُّنْيَا لَعِب وَلَهْو وَزِيْنَة وَتَفَاخُر بَيْنَكُم وَتَكَاثُر فِي الأَمْوَال وَالأَوْلَاد، كَمَثَل غَيْث أَعْجَب الْكُفَّار نَبَاتُه، ثُم يَهِيْج فَتَرَاه مُصْفَرّا، ثُم يَكُوْن حُطَامَا، وَفِي الآَخِرَة عَذَاب شَدِيْد، وَمَغْفِرَة مِّن اللّه وَرِضْوَان، وَمَا الْحَيَاة الدُّنْيَا إِلا مَتَاع الْغُرُوْر } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**Sabei que a vida terrena é apenas jogo e diversão, veleidades, mútua vangloria e rivalidade com respeito à multiplicação de bens e filhos; é como a chuva que compraz aos cultivadores, por vivificar a plantação; logo, completa-se seu crescimento e a verás amarelada, e transforma-se em feno. Na Outra Vida haverá castigos severos, indulgência e complacência de Deus. Que é a vida terrena senão um prazer ilusório?**" (Alcorão Sagrado, 57:20).

وَقَال تَعَالَى: { زُيِّن لِلنَّاس حُب الْشَّهَوَات مِن الْنِّسَاء وَالْبَنِيْن وَالْقَنَاطِيْر الْمُقَنْطَرَة مِن الْذَّهَب وَالْفِضَّة وَالْخَيْل الْمُسَوَّمَة وَالأَنْعَام وَالْحَرْث، ذَلِك مَتَاع الْحَيَاة الْدُّنْيَا، وَاللّه عِنْدَه حُسْن الْمَآب }

E, louvado seja, disse mais:
"**Aos homens foi abrilhantado o amor à concupiscência, relacionada às mulheres, aos filhos, ao entesouramento do ouro e da prata, aos cavalos de raça, ao gado e às sementeiras. Tal é o gozo da vida terrena; porém, a bem-aventurança está ao lado de Deus**" Alcorão Sagrado, 3:14).

وَقَال تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا النَّاس إِن وَعْد اللَّه حَق فَلا تَغُرَّنَّكُم الْحَيَاة الدُّنْيَا وَلا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّه الْغَرُوْر}

.

E, louvado seja, continuou:
"**Ó humanos, a promessa de Deus é inexorável! Que a vida terrena não vos alucine, nem vos engane o sedutor, com respeito a Deus**" Alcorão Sagrado, 35:5).

وَقَال تَعَالَى: { أَلْهَاكُم التَّكَاثُر، حَتَّى زُرْتُم الْمَقَابِر، كُلا سَوْف تَعْلَمُوْن، ثُم كَلا سَوْف تَعْلَمُوْن، كَلا لَو تَعْلَمُوْن عِلْم الْيَقِيْن } .

E, louvado seja, prosseguiu:
"**A cobiça vos entreterá, até que desçais aos sepulcros. Qual! Logo o sabereis! Novamente, qual! Logo o sabereis. Qual! Se soubésseis da ciência certa!**" (Alcorão Sagrado, 102:1-6).

وَقَال تَعَالَى: { وَمَا هَذِه الْحَيَاة الْدُّنْيَا إِلا لَهْو وَلَعِب، وَإِن الآَخِرَة لَهِي الْحَيَوَان لَو كَانُوْا يَعْلَمُوْن}. وَالآَيَات فِي الْبَاب كَثِيْرَة مَشْهُوْرَة

وأما الأحاديث فأكثر من أن تحصر فننبه بطرف منها على ما سواه

E, louvado seja, foi além:
"**E que é a vida terrena senão diversão e jogo? Certamente a morada no Outro Mundo é a verdadeira vida; se o soubessem!**" (Alcorão Sagrado, 29:64)

٤٥٧- عن عمرو بنِ عوفٍ الأَنْصاريّ . رضي الله عنه ، أَنَّ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بَعَثَ أَبا عُبيدةَ بنَ الجرَّاحِ ، رضي الله عنه ، إلى البَحْرَيْنِ يَأْتِي بِجزْيَتِهَا فَقَدمَ بِمالٍ منَ البحْرَينِ ، فَسَمِعَت الأَنصَارُ بقُدومِ أبي عُبَيْدَةَ ، فوافَوْا صَلاةَ الفَجْرِ مَعَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَلَمَّا صَلى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، انْصَرَفَ ، فَتَعَرَّضُوا لَهُ ، فَتَبَسَّمَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حِينَ رَآهُمْ ، ثُمَّ قال : «أَظُنُّكُم سَمِعتُم أَنَّ أَبَا عُبَيْدَةَ قَدِمَ بِشَيء مِنَ الْبَحْرَيْنِ » فقالوا : أَجَل يا رسول الله ، فقال: « أَبْشِرُوا وأَمِّلُوا ما يَسرُّكُمْ ، فوالله ما الفقْرَ أَخْشَى عَلَيْكُمْ . وَلكنّي أَخْشى أَنْ تُبْسَطَ الدُّنْيَا عَلَيْكُم كما بُسطَتْ عَلَى مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ ، فَتَنَافَسُوهَا كَمَا تَنَافَسُوهَا . فَتَهْلِكَكُمْ كَمَا أَهْلَكَتْهُمْ » متفقٌ عليه .

457. Amr Ibn Auf Ansar (R) diz que o Profeta (S) mandou que o Abu Ubaida Ibn al Jarrah (R) fosse a Bahrain cobrar a taxa de capitação (*jizya*) e, como recebedor, ele

voltou de lá com o dinheiro. Quando os Ansar souberam daquilo, juntarm-se à congregação da oração matinal, em que estava também o Profeta (S). Depois que a oração havia terminado, eles compareceram perante ele. Ao vê-los, ele sorriu e disse: "Acho que viestes a saber que o Abu Ubaida trouxe algo de Bahrain!" Eles disseram: "Sim, é isso, ó Mensageiro de Deus (S)!" Ele disse: "Sede felizes, e esperai pela coisa que vos dará prazer! Por Deus, não é pela vossa pobreza que me preocupo. O que me preocupa é que sereis dotados com bens terrenos e riquezas em abundância, e então começareis a anelar as mesmas coisas que anelaram os povos antes de vós. O resultado será que este mundo (vosso desejo pelas aquisições terrenas) vos destruirá como destruiu os povos quevos precederam" (Muttafac alaih)

٤٥٨- وعن أبي سعيدٍ الخدريّ ، رضيَ الله عنه . قالَ : جَلَسَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَلى المِنْبَرِ ، وَجَلسْنَا حَوْلَهُ.فقال:« إِنَّ مِمَّا أَخَافُ عَلَيْكُم مِنْ بَعْدِي مَا يُفْتَحُ عَلَيْكُمْ مِن زَهْرَةِ الدُّنيَا وَزِيَنتهَا » متفقٌ عيه.

458. Abu Saíd al Khudri (R) disse: "Numa ocasião o Profeta (S) sentou-se no púlpito, e nós tomamos assento ao redor dele. Ele disse: 'O que me preocupa acerca de vós, depois que eu deixar este mundo, são os encantos, as atrações e as riquezas deste mundo, que mostrar-se-ão escancarados para vós, como resultado das vossas conquistas'" (Muttafac alaih)

٤٥٩- عنه أَنَّ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قال : « إِنَّ الدُّنْيَا حُلْوَةٌ خَضِرَةٌ وَإِنَّ الله تَعالى مُسْتَخْلِفكُم فِيهَا ، فَيَنْظُرُ كَيْفَ تَعْملُونَ فاتَّقُوا الدُّنْيَا واتَّقُوا النِّسَاءِ » رواه مسلم .

459. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O Mundo é doce e verdejante. Deus vos fez legatários nele, e observará as vossas obras. Pois bem, evitai as tentações da vida e das mulheres." (Musslim).

٤٦٠- وعن أَنسٍ رضيَ الله عنه . أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « اللَّهُمَّ لا عَيْشَ إِلاَّ عَيْشُ الآخِرَةِ » متفقٌ عليه .

460. Anas Ibn Málik R) relatou que o Profeta (S) dizia: "Ó Deus, não há outro conforto a não ser o conforto do Mundo Vindouro" Muttafac alaih).

٤٦١- وعنهُ عن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « يَتْبَعُ المِيّتَ ثَلاثَةٌ : أَهْلُهُ وَمالُهُ وَعَمَلُهُ : فَيَرْجِعُ اثْنَانِ . وَيَبْقَى وَاحدٌ : يَرْجِعُ أَهْلُهُ وَمَالُهُ وَيَبْقَى عَمَلُهُ » متفقٌ عليه .

461. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Três coisas seguem o féretro de uma pessoa: os membros de sua família, seus pertences seus atos. As duas primeiras voltam e a terceira permanece com ele." (Muttafac alaih)

٤٦٢- وعنه قال : قال رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يُؤْتِيَ بَأَنْعَمِ أَهْلِ الدُّنْيَا مِن أَهْلِ النَّارِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ، فَيُصْبَغُ فِي النَّارِ صَبْغَةً ثُمَّ يُقَالُ : يا ابْنَ آدَمَ هَلْ رَأَيْتَ خيراً قَطُّ ؟ هَلْ مَرَّ بِكَ نَعيمٌ قَطُّ ؟ فيقول : لا واللهِ يارَبِّ. وَيُؤْتى بأَشَدِّ النَّاسِ بُؤْساً فِي الدُّنْيَا مِنْ أَهْلِ الجَنَّةِ فَيُصْبَغُ صَبْغَةً فِي الجَنَّةِ ، فَيُقَالُ لَهُ : يا ابْنَ آدَمَ هَلْ رَأَيْتَ بُؤْساً قَطُّ ؟ هَلْ مَرَّ بِكَ شِدَّةٌ قَطُّ ؟ فيقولُ : لا ، وَاللهِ ، مَا مَرَّ بِي بُؤْسٌ قَطُّ ، وَلا رَأَيْتُ شِدَّةً قَطُّ » رواه مسلم .

462. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "A mais rica pessoa do mundo que foi destinada ao Inferno será trazida, no Dia do Juízo Final, e lhe será perguntado: 'Ó filho de Adão, presenciaste algum bem, tiveste alguma bênção?' Dirá: 'Não, ó Senhor!' Então, aquele que foi acometido de adversidades e penúria no mundo, e foi destinado ao Paraíso, será trazido, e lhe será perguntado: 'Ó filho de Adão, enfrentaste alguma vez a adversidade, tiveste alguma vez uma situação má?' Ele dirá: 'Por Deus, nunca experimentei qualquer adversidade, nunca estive em má situação!'" (Musslim).

٤٦٣- وعن المسْتَوْرِدِ بنِ شدَّادٍ رَضِيَ اللهُ عنه ، قال : قال رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : مَا الدُّنْيَا فِي الآخِرَةِ إِلاَّ مِثْلُ مَا يَجْعَلُ أَحدُكُمْ أُصْبُعَهُ فِي الْيَمِّ . فَلْيَنْظُرْ بِمَ يَرْجِعُ؟» رواه مسلم .

463. Al Mustaured Ibn Chadad (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "A vida presente é, em relação à Vida Futura, como se alguém mergulhasse o dedo no mar. Que olhe! Que quantidade de água tiraria?" (Musslim)

٤٦٤- وعن جابرٍ ، رضِيَ اللهُ عنهُ أَنَّ رسولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَرَّ بِالسُّوقِ وَالنَّاسُ كتفَيْهِ ، فَمَرَّ بِجَدْيٍ أَسَكَّ مَيِّتٍ ، فَتَنَاوَلَهُ ، فَأَخَذَ بِأُذُنِهِ ، ثُمَّ قال : « أَيُّكُمْ يُحِبُّ أَنْ يَكُونَ هَذَا لَهُ بِدِرْهَمٍ؟» فَقالوا : مَا نُحِبُّ أَنَّهُ لَنَا بِشَيْءٍ ، وَمَا نَصْنَعُ بِهِ ؟ ثم قال : « أَتُحِبُّونَ أَنَّهُ لَكُمْ؟ قَالُوا : وَاللهِ لَوْ كَانَ حَيًّا كَانَ عَيْباً ، إِنَّهُ أَسَكُّ . فكَيْفَ وَهو مَيِّتٌ ، فقال : « فَوَ اللهِ للدُّنْيَا أَهْونُ عَلى اللهِ مِنْ هذا عَلَيْكُمْ » رواه مسلم.

464. Jáber (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) passou, certa ocasião, pelo mercado, que estava cheio de gente, e viu lá um cabrito morto, cujas orelhas eram pequenas. Pegou então, por uma das orelhas, e perguntou: "Quem gostaria de comprá-lo por um só dirham?" Disseram: "Não o queremos para nada. Que iríamos fazer com ele?" Disse: "Gostaríeis que fosse vosso?" Responderam: "Por Deus! ainda que estivesse vivo, seria repelido, pois tem as orelhas pequenas; e, ademais, está morto!" Disse o Profeta: "Por Deus, a vida deste mundo tem menos valor para Deus do que este cabrito para vós!" (Musslim)

٤٦٥- وعن أبي ذرٍّ رَضِيَ اللَّه عنه ، قال : كُنْتُ أَمْشِي مَعَ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، في حَرَّةٍ بالمدينة ، فَاسْتَقْبلَنَا أَحُدٌ فقال : « يا أَبَا ذَرٍّ » . قلت : لَبَّيْكَ يا رسول اللَّه . فقال : « مَا يَسُرُّنِي أَنَّ عِنْدِي مِثل أَحُدٍ هذا ذَهباً تَمْضِي عَلَيَّ ثَلاثَةُ أَيَّامٍ وعِنْدِي مِنْهُ دِينَارٌ ، إِلاَّ شَيْءٌ أَرْصُدُهُ لِدَيْنٍ ، إِلاَّ أَنْ أَقُولَ بِهِ في عِبَاد اللَّه هكَذَا وَهَكَذا » عن يَمِينِهِ وعن شماله ومن خلفه ، ثم سار فقال : « إِنَّ الأَكثَرِينَ هُمُ الأَقَلُّونَ يَومَ القيامةِ إِلاَّ مَنْ قَالَ بالمالِ هكذَا وهكذا » عن يمينهِ ، وعن شمالهِ ، ومِنْ خَلفه « وَقَليلٌ مَا هُمْ » . ثم قال لي : « مَكَانَك لا تَبْرَحْ حَتَّى آتيَكَ » . ثم انْطَلَقَ في سَوَادِ اللَّيْلِ حتى تَوَارَى ، فسمِعْتُ صَوْتاً قَدِ ارْتَفَعَ، فَتَخَوَّفْتُ أَنْ يَكُونَ أَحَدٌ عَرَضَ للنَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَأَرَدْتُ أَنْ آتِيَهُ فَذَكَرْتُ قوله : « لا تَبْرَحْ حَتَّى آتيَكَ » فلم أَبْرَحْ حَتَّى أَتَاني ، فَقُلْتُ : لقد سَمِعْتُ صَوتاً تَخَوَّفْتُ منه ، فَذَكَرْتُ له . فقال: « وَهَلْ سَمِعْتَهُ ؟ » قلت : نَعَم ، قال : « ذَاكَ جِبريلُ أَتاني فقال : مَن ماتَ مِنْ أُمتِكَ لايُشرِكُ باللَّه شَيئاً دَخَلَ الجَنَّةَ ، قلتُ : وَإِنْ زَنَى وَإِنْ سَرَقَ ؟ قال : وَإِنْ زَنَى وَإِنْ سَرَقَ » متفقٌ عليه . وهذا لفظ البخاري .

465. Abu Zar (R) contou: “Em certa ocasião estava passeando com o Profeta (S). Tínhamos à vista o Monte Uhod. Disse-me: ‘Ó Abu Zar!’ Respondi: ‘Ó Mensageiro de Deus, estou à tua disposição!’ Disse: ‘Não seria feliz se tivesse o que é o Uhod em ouro; porém, se o tivesse, não se passariam mais de três dias para que o distribuísse todo, sem ficar com um só dinar dele, salvo alguma coisa que haveria de guardar para saldar alguma dívida. Distribui-lo-ia todo entre os servos de Deus, assim, assim, e assim’ (assinalando com a mão, para a direita, a esquerda e para trás). Então continuamos andando, e ele me disse: ‘Os que mais têm serão os menos recompensados no Dia do Juízo, salvo aqueles que distribuírem suas fortunas, assim, assim, e assim (assinalando com a mão, para a direita, a esquerda, e para trás). Na realidade, são poucos (que o fazem).’ Um pouco mais tarde, disse-me: ‘Não saias deste lugar, até que eu volte!’ Então saiu caminhando pela escuridão, até que o perdi de vista. Momentos depois, ouvi uma forte voz, e tive medo de que alguém tivesse saído ao encalço do Profeta (S). Quis alcançá-lo, mas me lembrei do que me havia dito (não saias deste lugar, até que eu volte). De sorte que permaneci no lugar até que voltou. Então lhe disse: ‘Ó Mensageiro de Deus, ouvi uma voz estranha, e tive medo...’ e lhe contei o que havia ouvido. Ele me perguntou: ‘Ah, então ouviste!?’ Disse: ‘Sim!’ Disse ele: ‘Era o Arcanjo Gabriel, que veio ver-me, e dizer-me: “Qualquer um que morrer sem ter associado nada nem ninguém a Deus entrará no Paraíso.”’ Perguntei-lhe: ‘Mesmo que haja cometido fornicação ou roubo? E ele me respondeu: ‘Sim, mesmo que haja cometido fornicação ou roubo.’’” (Muttafac alaih)

٤٦٦- وعن أبي هريرة رضي اللَّه عنه ، عنْ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لو كان لي مِثلُ أُحُدٍ ذَهَباً ، لَسرَّني أَنْ لا تَمُرَّ عليَّ ثَلاثُ لَيَالٍ وَعِندِي منه شَيءٌ إلاَّ شَيءٌ أُرْصِدُه لِدَينٍ» متفقٌ عليه .

466. Abu Huraira (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Se eu tivesse o que é o Monte Uhod, em ouro, comprazer-me-ia distribuí-lo todo antes que passassem três noites, salvo algo dele, para saldar alguma dívida.” (Muttafac alaih)

٤٦٧- وعنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : انْظُرُوا إلى منْ هَوَ أَسفَلُ منْكُمْ وَلا تَنْظُرُوا إلى مَنْ فَوقَكُم فهُوَ أَجْدرُ أَن لا تَزْدَرُوا نعمةَ الله عَلَيْكُمْ » متفقٌ عليه وهذا لفظ مسلمٍ.

وفي رواية البخاري ، « إِذا نَظَر أَحَدُكُمْ إلى مَنْ فُضلَ عليهِ في المالِ وَالخَلْقِ فلْيَنْظُرْ إلى مَنْ هو أَسْفَلُ مِنْهُ » .

467. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Deveis olhar para a pessoa que está abaixo de vós, não para que está acima de vós. Assim, terás a oportunidade de apreciar a benevolência que Deus tem para contigo.” (Muttafac alaih)

٤٦٨- وعنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « تَعِسَ عبْدُ الدِّينَارِ وَالدِّرْهَمِ وَالقطيفَةِ وَالخَمِيصَةِ ، إِنْ أُعطِيَ رضي ، وَإِنْ لَمْ يُعطَ لَمْ يَرْضَ » رواه البخاري .

468. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (s) disse: “Malditos são aqueles que vão atrás de dinares e dirhams, e de peças de roupas pretas e listradas roupas preciosas). Se estas) lhes são fornecidas, ficam felizes; e se não lhes são fornecidas, ficam descontentes.” (Bukhári).

٤٦٩- وعنه ، رضي الله عنه ، قال : لقَدْ رَأَيْتُ سبعِين مِنْ أَهْلِ الصُّفَّةِ ، ما منْهُم رَجُلٌ عليه رداءٌ ، إِمَّا إِزَارٌ ، وإِمَّا كِسَاءٌ ، قدْ ربطُوا في أَعْنَاقِهِمْ ، فَمنْهَا مَا يبْلُغُ نِصفَ السَّاقَيْن . ومنْهَا ما يَبْلُغُ الكَعْبينِ . فَيجْمَعُهُ بيدِه كراهِيَةَ أَنْ تُرَى عوْرتُه » رواه البخاري .

469. Abu Huraira (R) relatou: “Vi setenta homens dentre as gentes de As Suffa, e notei que nenhum deles portava túnica. Tinham somente um camisolão que usavam para se cobrir, atavam-no aos pescoços. De maneira que para uns a veste chegava à metade das pernas, e, para outros, aos tornozelos. Por isso tinham de segurá-la com as mãos, pois temiam que as suas partes pudendas ficassem a descoberto.” (Bukhári).

٤٧٠- وعنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « الدُّنْيَا سِجْنُ المؤْمِنِ وجنَّةُ الكَافِرِ» رواه مسلم .

470. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “O mundo é uma prisão para os crentes e um paraíso para os incrédulos.” (Musslim).

٤٧١- وعن ابن عمر ، رضي الله عنهما ، قال : أَخَذ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِمَنْكِبَيَّ ، فقال : « كُنْ في الدُّنْيا كأَنَّكَ غريبٌ ، أَوْ عَابِرُ سبيلٍ » . وَكَانَ ابنُ عمرَ ، رضي الله عنهما ، يقول : إِذَا أَمْسيْتَ ، فَلا تَنْتظِرِ الصَّباحَ وإِذَا أَصْبحْت ، فَلا تنْتَظِرِ المِساءَ ، وخُذْ مِنْ صِحَّتِكَ لمرضِكَ ومِنْ حياتِك لِموتكَ . رواه البخاري .

471. Ibn Ômar (R) relatou que uma vez o Profeta (S) o segurou pelos ombros e disse: "Vive neste mundo como se fosses um estranho ou viajante." Ibn Ômar costumava dizer: "Quando chegardes ao entardecer, não espereis que amanheça, e quando amanhecer, não espereis que entardeça. Aproveitai a vossa saúde para a vossa doença e preparai-vos para a morte enquanto estiverdes vivos." (Bukhári)

٤٧٢- وعن أبي الْعبَّاس سَهْلِ بنِ سعْدٍ السَّاعديّ ، رضي الله عنه ، قال : جاءَ رجُلٌ إلى النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : فقالَ : يا رسول الله دُلَّني عَلى عمَلٍ إِذا عَمِلْتُهُ أَحبَّني الله ، وَأَحبَّني النَّاسُ ، فقال : « ازْهَدْ في الدُّنيا يُحِبَّكَ الله ، وَازْهَدْ فِيمَا عِنْدَ النَّاسِ يُحِبَّكَ النَّاسُ » حديثٌ حسنٌ رواه ابن مَاجَه وغيره بأَسانيد حسنةٍ .

472. Sahl Ibn Sa'ad Al Sá'idi (R) relatou: "Um homem foi ter com o Profeta (S), e disse: 'Ó Mensageiro de Deus, indica-me uma ação que, se eu praticar, Deus e as pessoas me amarão'. Disse-lhe: 'Não dê maior importância a este mundo, que Deus te amará. Não cobices o que as pessoas têm, que elas te amarão.'" (Ibn Mája)

٤٧٣- وعن النُّعْمَانِ بنِ بَشيرٍ ، رضيَ الله عنهما ، قالَ : ذَكَر عُمَرُ بْنُ الخَطَّاب ، رضي الله عنه ، ما أصاب النَّاسُ مِنَ الدُّنْيَا ، فقال : لَقَدْ رَأَيْتُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَظَلُّ الْيَوْمَ يَلْتَوي ما يَجِدُ مِنَ الدَّقَل ما يَمْلأُ بِهِ بطْنَهُ . رواه مسلم .

473. Al Numam Ibn Bachir (R) contou que Ômar Ibn al Khattab (R) falou acerca da inclinação que as pessoas têm pelo excessivo bem-estar, dizendo: "Vi o Mensageiro de Deus (S) retorcendo-se de tanta fome, durante o dia todo, pois não tinha com que se alimentar, nem sequer umas tâmaras de péssima qualidade!" (Musslim)

٤74- وعن عائشةَ ، رضي الله عنها ، قالت : تُوفِّيَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وما في بَيْتي مِنْ شَيْءٍ يَأْكُلُهُ ذُو كَبِدٍ إِلاَّ شَطْرُ شَعيرٍ في رَفٍّ لي ، فَأَكَلْتُ مِنْهُ حَتَّى طَال علَيَّ ، فَكِلْتُهُ فَفَنِيَ . متفقٌ عليه .

474. Aicha (R) narrou: "Quando morreu o Profeta (S), não tinha em minha casa nada que uma criatura pudesse comer, a não ser um pouco de cevada. Comi dele bastante tempo e, quando fui avaliar o que restara, constatei que havia terminado." (Muttafac alaih)

٤٧٥- وعن عمر بنِ الحارِث أَخي جُوَيْرِية بنْتِ الحَارثِ أُمِّ المؤْمِنِينَ ، رضي اللَّه عنهما ، قال : مَا تَرَكَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، عِنْدَ مَوْتِهِ دِينَاراً وَلا دِرْهَماً ، ولا عَبْداً ، وَلا أَمَةً ، وَلا شَيْئاً إِلاَّ بَغْلَتَهُ الْبَيْضَاءَ الَّتي كَان يَرْكَبُهَا ، وَسِلاحَهُ ، وَأَرْضاً جَعَلَهَا لابْنِ السَّبِيلِ صَدَقَةً » رواه البخاري .

475. Amr Ibn Haris (R), irmão do Ummul Mominin Juweria (R), relatou que quando o Profeta (S) faleceu, não deixou dinar ou dirham algum, mulher cativa, ou nada, a não ser uma mula de montaria, suas armas e sua terra, que havia sido dada em caridade para uso e conveniência dos viajantes sem recursos." (Bukhári).

٤٧٦- وعن خَبَّابِ بنِ الأَرَتِّ ، رضي اللَّه عنه ، قال هَاجَرْنَا مَعَ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَلْتَمِسُ وَجهَ اللَّه تعالى فَوَقَعَ أَجْرُنا عَلى اللَّه ، فَمِنَّا مَنْ مَاتَ وَلَمْ يأْكُلْ مِنْ أَجرِهِ شَيْئاً . مِنْهُم مُصْعَبُ بن عَمَيْر ، رضي اللَّه عنه ، قُتِلَ يَوْمَ أُحُدٍ ، وَتَرَكَ نَمِرَةً، فَكُنَّا إِذَا غَطَّيْنا بهَا رَأْسَهُ، بَدَتْ رِجْلاهُ ، وَإِذَا غَطَّيْنَا بِهَا رِجْلَيْهِ ، بَدَا رَأْسُهُ ، فَأَمَرَنا رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، أَنْ نُغَطِّيَ رَأْسَهُ، وَنَجْعَلَ عَلى رِجْليهِ شَيْئاً مِنَ الإِذْخِرِ ، ومِنَّا مَنْ أَيْنَعَتْ لَهُ ثَمَرَتُهُ . فَهُوَ يَهدبُهَا، متفقٌ عليه.

476. Khabab Ibn Arat (R) diz: "Nós emigramos com o Profeta (S) simplesmente para aprazermos a Deus e, assim sendo, nossa recompensa no Mundo Vindouro é certa. Alguns de nós morreram logo, nada desfrutando das suas recompensas (neste mundo). Um deles foi o Mussab Ibn Umair (R), que foi martirizado na batalha de Uhud; deixou, após à morte, apenas um manto; este era tão pequeno, que se lhe cobrisse a cabeça, seus pés ficavam descobertos, e se cobrisse os pés, sua cabeça ficava descoberta. Então o Profeta (S) nos orientou no sentido de que cobríssemos a cabeça do defunto, e que cobríssemos os pés com capim. Há outros entre nós que desfrutam abundantemente a vida – ou seja, levam uma vida feliz e próspera" (Muttafac alaih).

٤٧٧- وعن سَهْلِ بنِ سَعْد السَّاعديِّ ، رضي اللَّه عنه ، قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَوْ كَانَت الدُّنْيَا تَعْدِلُ عِنْدَ اللَّه جَنَاحَ بَعُوضَةٍ ، مَا سَقَى كَافراً منْها شَرْبَةَ مَاءٍ » رواه الترمذي . وقال حديث حسن صحيح .

477. Sahl Ibn Sa'ad Al Sá'idi R) relatou que o Profeta (S) disse: "Se o mundo valesse, para Deus, a asa de um mosquito, Ele não permitiria que o incrédulo tomasse dele um só gole de água." (Tirmizi)

٨- وعن أبي هُرَيْرَة رضي الله عنه ، قال : سمعتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « أَلاَ إِنَّ الدُّنْيَا مَلْعُونَةٌ ، مَلعون مَا فيها ، إِلاَّ ذِكْرَ الله تعالى ، ومَا وَالاَه وَعالماً وَمُتَعلِّماً » . رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ .

478. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Este mundo é maldito, e também as coisas dele, menos a recordação de Deus e do que Ele gosta, os estúdios os e os estudantes" (Tirmizi).

٤٧٩- وعن عَبْدِ الله بنِ مسعودٍ ، رضي الله عنه ، قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تَتَّخِذُوا الضَّيْعَةَ فَتَرْغَبُوا في الدُّنْيا » . رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ .

479. Abdullah Ibn Mass'ud (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Não busqueis por demais a aquisição de propriedades, pois isso faria com que amásseis apenas a vida." (Tirmizi)

٤٨٠- وعن عبدِ الله بنِ عمرو بنِ العاصِ رضي الله عنهما ، قال : مَرَّ عَلَيْنَا رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَنحنُ نُعالجُ خُصًّا لَنَا فقال : « ما هذا ؟ » فَقُلْنَا : قَدْ وَهِي ، فَنَحْنُ نُصْلِحُه ، فقال : « ما أَرَى الأَمْرَ إِلاَّ أَعْجَلَ مِنْ ذلكَ » . رواه أَبو داود ، والترمذيُّ بإسناد البخاريّ ومسلم ، وقال الترمذيُّ : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

480. Abdullah Ibn Amr Ibn al 'Ás (R) afirma: "Estávamos consertando o nosso teto de palha, quando o Profeta (S) chegou e nos perguntou: 'Que estais fazendo?' Respondemos: O teto ficou fraco, e nós o estamos consertando! Ele disse: 'Eu vejo a ordem (o Dia do Julgamento) se aproximando mais rápido que isto'" (Abu Daúd e Tirmizi). O Tirmizi disse: "Esta é também uma autêntica tradição.

٤٨١- وعن كَعْبِ بنِ عِيَاضٍ ، رضي الله عنه ، قال : سمعتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول: إِنَّ لِكُلِّ أُمَّةٍ فتنةً ، فِتنَةُ أُمَّتي المالُ » رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ.

481. Kaab Ibn Aiádh (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Cada comunidade (nação) é submetida a um teste, e o teste da minha comunidade é com a riqueza!" (Tirmizi).

٤٨٢- وعن أبي عمرو ، ويقالُ : أَبو عبدِ الله ، ويقال : أَبو لَيْلى عُثْمَانُ بنُ عَفَّانَ رضي الله عنه ، أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لَيْسَ لابْن آدَمَ حَقٌّ في سِوى هَذِهِ الخِصَال : بَيْتٌ يَسْكُنُهُ ، وَثَوْبٌ يُوَارِي عَوْرَتَهُ وَجِلْفُ الخُبز ، وَالمَاءِ » رواه الترمذي وقال : حديث صحيح.

482. Abu Amr, que era também chamado Abu Abdullah ou Abu Laila Osman Ibn Affan (R) também relatou que o Profeta (S) disse: "O filho de Adão (o homem) tem direito a ter apenas três coisas: uma casa onde morar, uma roupa para lhe cobrir as partes privadas, um pedaço de pão e, naturalmente, água." (Tirmizi).

٤٨٣- وعنْ عبْدِ اللَّه بنِ الشِّخِّيرِ « بكسر الشين والخاءِ المشددةِ المعجمتين» رضي اللَّه عنه ، أَنَّهُ قَالَ : أَتَيْتُ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهُوَ يَقْرَأُ : { أَلْهَاكُمُ التَّكَاثُرُ } قال: « يَقُولُ ابنُ آدَم: مَالِي ، مَالِي ، وَهَل لَكَ يَا ابن آدمَ مِنْ مالِكَ إِلاَّ مَا أَكَلت فَأَفْنيْتَ ، أو لبِستَ فَأَبْلَيْتَ ، أَوْ تَصَدَّقْتَ فَأَمْضيْتَ ؟» رواه مسلم .

483. Abdulllah Ibn Al Chikhir (R) relatou: "Apresentei-me ao Profeta (S) quando ele estava recitando a Surata da Cobiça (Alcorão Sagrado, 102). Ele acrescentou: 'As pessoas dizem: minha propriedade, minha propriedade; mas, ó filhos de Adão, o que vos pertence, de vossos bens além do que comeis, que logo desvanecerá ou o que vestis, que logo se desgastará ou o que dais em caridade, que perdurará.'" (Musslim)

٤٨٤- وعن عبدِ اللَّه بن مُغَفَّلٍ ، رضي اللَّه عنه ، قال : قال رجُلٌ للنَّبِيِّ ص: يارسولَ اللَّه ، واللَّه إِنِّي لأُحِبُّكَ ، فقال : « انْظُرْ ماذا تَقُولُ ؟ » قال : وَاللَّه إِنِّي لأُحِبُّكَ، ثَلاثَ مَرَّاتٍ ، فقال : « إِنْ كُنْتَ تُحِبُّنِي فَأَعِدَّ لَلفقْر تِجْفافاً، فإِنَّ الفَقْر أَسْرَعُ إِلى من يُحِبُّني مِنَ السَّيْل إِلى مُنْتَهَاهُ » رواه الترمذي وقال حديث حسن.

484. Abdullah Ibn Mughafal (R) diz: "Um homem disse para o Profeta (S): 'Por Deus, ó Mensageiro de Deus, deveras te amo!' O Profeta (S) disse: 'Vê bem o que estás a dizer!' O homem disse: 'Por Deus, eu te amo!', e repetiu a frase por três vezes. O Profeta (S) disse: 'Se realmente me amas, então prepara-te para uma pobreza aguda, porque a extrema pobreza é atraída mais rapidamente para a pessoa que me ama, do que a correnteza a correr para a sua meta.'" (Tirmizi).

٤٨٥- وعن كَعبِ بنِ مالكٍ ، رضي اللَّه عنه ، قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَاذِئْبَان جَائعَانِ أُرْسِلا في غَنَم بأَفْسَدَ لَهَا مِنْ حِرْصِ المرْءِ على المالِ وَالشَّرَفِ لِدِينهِ » رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

485. Caab Ibn Malek (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Dois lobos famintos que perseguissem um rebanho de ovelhas não causariam mais danos do que a cobiça do ser humano à religião, quando busca riquezas posições de destaque." (Tirmizi)

٤٨٦- وعن عبدِ اللَّه بن مَسْعُودٍ رضي اللَّه عنه ، قال : نَامَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم على حَصيرٍ فَقَامَ وَقَدْ أَثَّرَ في جَنْبِهِ ، قُلْنَا : يا رَسُولَ الَّه لوِ اتَّخَذْنَا لكَ وِطَاءً ، فقال : « مَالي

وَلَلدُّنْيَا ؟ مَا أَنَا فِي الدُّنْيَا إِلاَّ كَرَاكِبٍ اسْتَظَلَّ تَحْتَ شَجَرَةٍ ثُمَّ رَاحَ وَتَرَكَهَا » . رواه الترمذي وقال: حديث حسن صحيح

486. Abdullah Ibn Mass'ud (R) relatou que uma vez o Profeta (S) dormiu sobre uma esteira feita de folhas de tamareira. Quando ele acordou, as marcas da esteira estavam visíveis sobre o seu corpo. Dissemos: "Ó Mensageiro de Deus, podemos preparar um colchão macio para ti?" O Profeta disse: "Nada tenho a ver com este mundo. Estou nele como um viajante que está sentado à sombra de uma árvore por um pequeno espaço de tempo; e depois de descansar um pouco, retorna à sua jornada, deixando a árvore para trás." (Tirmizi)

٤٨٧- وعن أبي هريرة رضي الله عنه ، قال : قال رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يَدْخُلُ الفُقَراءُ الجَنَّةَ قَبْلَ الأَغْنِيَاءِ بِخَمْسِمائَةِ عَامٍ » رواه الترمذي وقال : حديث صحيح .

487. Abu Huraira R) relatou que o Profeta S) disse: "Os pobres entrarão no Paraíso quinhentos anos antes que os ricos" (Tirmizi)

٤٨٨- وعن ابن عَبَّاسٍ ، وعِمْرَانَ بن الحُصَيْن ، رضي الله عنهم ، عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: « آطَّلَعْتُ في الجَنَّةِ فَرَأَيْت أَكْثَرَ أَهلِهَا الفُقَراءَ . وَاطَّلَعْتُ في النَّارِ فَرَأَيْتُ أَكْثَرَ أَهْلِهَا النِّساءَ » متفقٌ عليه . من رواية ابن عباس .

488. Ibn Abbás e Umran Ibn al Huçain (R) narraram que o Profeta (S) disse: "Quando observei o Paraíso, notei que a maioria de seus moradores era de entre os pobres; e quando observei o Inferno, notei que a maioria dos seus moradores era de entre as mulheres." (Muttafac alaih)

٤٨٩- وعن أُسامةَ بنِ زيدٍ رضيَ اللهُ عنهما ، عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « قُمْتُ عَلى بَاب الجَنَّةِ ، فَكَانَ عَامَّةُ مَنْ دَخَلَهَا المِساكينُ . وأَصحَابُ الجِدِّ محبُوسُونَ ، غَيْرَ أَنَّ أَصحَابَ النَّار قَد أُمِرَ بِهِمْ إلى النَّارِ » متفقٌ عليه .

489. Ussama Ibn Zaid (R) relatou que o Profeta (S) disse: "(Na véspera do *lailatul mi'raj*) quando eu estava no portão do Paraíso, constatei que a maioria das pessoas que nele entrava era de pobres, enquanto os ricos estavam parados diante desse portão; mas aos condenados ao Inferno era ordenado que lá ficassem." (Muttafac alaih)

490- وعن أبي هريرة ، رضي الله عنه ، عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « أَصْدَقُ كَلِمَةٍ قَالَهَا شَاعِرٌ كَلِمَةُ لَبِيدٍ : أَلا كُلُّ شيْءٍ ما خَلا اللهَ بَاطِلُ ». متفقٌ عليه .

490. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “A coisa mais acurada que já foi dita é o verso recitado pelo poeta Labib: ‘Tudo, além de Deus, é falso’” (Muttafac alaih).

٥٦- باب فضل الجوع وخشونة العيش

والاقتصار على القليل من المأكول والمشروب والملبوس وغيرها من حظوظ النفس وترك الشهوات

CAPÍTULO 56

AS EXCELÊNCIAS DE SE PASSAR FOME. COISAS SOBRE A AUSTERIDADE, SUBSISTÊNCIA COM POUCA COMIDA, POUCA ÁGUA, VESTIMENTA E DEMAIS COMODIDADES. O ABANDONO DOS DESEJOS PASSIONAIS

قَال اللّٰه تَعَالَى: { فَخَلَف مِن بَعْدِهِم خَلْف أَضَاعُوا الصَّلاة وَاتَّبَعُوا الْشَّهَوَات فَسَوْف يَلْقَوْن غَيّا، إِلا مَن تَاب وَآمَن وَعَمِل صَالِحًا، فَأُوْلَئِك يَدْخُلُوْن الْجَنَّة وَلا يُظْلَمُوْن شَيْئا }.

Deus, louvado seja, disse:
“**Sucedeu-lhes, depois, uma descendência que abandonou a oração e se entregou às concupiscências. Porém, logo terão seu merecido castigo. Salvo aqueles que se arrependerem, crerem e praticarem o bem; esses entrarão no Paraíso e não serão defraudados**” Alcorão Sagrado, 19:59-60).

وَقَال تَعَالَى: { فَخَرَج عَلَى قَوْمِه فِي زِيْنَتِه، قَال الَّذِيْن يُرِيْدُوْن الْحَيَاة الْدُّنْيَا: يَا لَيْت لَنَا مِثْل مَا أُوْتِي قَارُوْن إِنَّه لَذُو حَظ عَظِيْم. وَقَال الَّذِيْن أُوْتُوْا الْعِلْم: وَيْلَكُم! ثَوَاب اللّٰه خَيْر لِّمَن آمَن وَعَمِل صَالِحًا } .

E, louvado seja, disse também:
“**Então, apresentou-se ao seu povo com toda a sua pompa. Os que ambicionavam a vida terrena disseram: Oxalá tivéssemos o mesmo que foi concedido a Carun! Quão afortunado é! Porém, os sábios lhes disseram: Ai de vós! A recompensa de Deus é preferível para o crente que pratica o bem**” (Alcorão Sagrado, 28: 79-80).

وَقَال تَعَالَى: { ثُم لَتُسْأَلُن يَوْمَئِذ عَن الْنَّعِيم } .

E, louvado seja, disse ainda:
“**Então, sereis interrogados, nesse dia, a respeito dos prazeres**” (Alcorão Sagrado, 102:8).

وَقَال تَعَالَى: { مِن كَان يُرِيْد الْعَاجِلَة عَجَّلْنَا لَه فِيْهَا مَا نَشَاء لِمَن نُّرِيد، ثُم جَعَلْنَا لَه جَهَنَّم يَصْلاهَا مَذْمُوْمَا مَّدْحُورا } . وَالآيَات فِي الْبَاب كَثِيْرَة مَعْلُوْمَة.

E, louvado seja, disse mais:
"**A quem quiser as coisas transitórias (deste mundo), atendê-lo-emos prontamente no que desejar; a quem Nos aprouver, porém, destiná-lo-emos ao Inferno, em que entrará vituperado, rejeitado**"
(Alcorão Sagrado, 17:18).

٤٩١- وعن عائشةَ ، رضي الله عنها ، قالت : ما شَبعَ آلُ مُحمَّدٍ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِنْ خُبْزِ شَعِيرٍ يَوْمَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ حَتَّى قُبِضَ . متفقٌ عليه .

491. Aicha (R) relatou: "Os membros da família do Profeta (S) nunca comeram pão de centeio, por dois dias seguidos, até à morte dele." Muttafac alaih)

٤٩٢- وعن عُرْوَةَ عَنْ عائشة رضي الله عنها ، أَنَّهَا كَانَتْ تَقُولُ : وَاللَّه يا ابْنَ أُخْتِي إِنْ كُنَّا لَنَنْظُرُ إلى الهِلالِ ثمَّ الهِلالِ ثمَّ الهِلالِ ثلاثةُ أَهِلَّةٍ في شَهْرَيْنِ . وَمَا أُوقِدَ في أَبْيَاتِ رسولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نارٌ . قُلْتُ : يَا خَالَةُ فَمَا كَانَ يُعِيشُكُمْ ؟ قالتْ : الأَسْوَدَانِ : التَّمْرُ وَالمِاءُ إلاَّ أَنَّهُ قَدْ كَانَ لرسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم جِيرانٌ مِنَ الأَنْصَارِ . وَكَانَتْ لَهُمْ مَنَايحُ وَكَانُوا يُرْسِلُونَ إلى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِنْ أَلبانها فَيَسْقِينَا . متفقٌ عليه .

492. Urwa (R) relatou, baseado em Aicha (R), que ela costumava dizer: "Ó meu sobrinho, passavam três luas, em dois meses, sem acendermos um fogo no lar do Profeta (S)." Perguntei: "Tia, como conseguiste sobreviver?" Ela disse: "Com duas coisas pretas, tâmaras e água. O Profeta (S) tinha vizinhos dos ansar, que possuíam fêmeas de camelos leiteiras. Eles costumavam enviar um pouco de leite para o Profeta (S), e ele dava o leite para nós." (Muttafac alaih)

٤٩٣- وعن أبي سعيدٍ المَقْبُرِيِّ عَنْ أبي هُرَيرةَ رضي الله عنه . أَنه مَرَّ بِقَوم بَيْنَ أَيْدِيهِمْ شَاةٌ مَصْلِيةٌ . فَدَعَوْهُ فَأَبى أَنْ يَأْكُلَ ، وقال : خَرج رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم من الدنيا ولمْ يشْبعْ مِنْ خُبْزِ الشَّعِيرِ . رواه البخاري .

493. Abu Huraira (R) passou, certa ocasião, perto de um grupo de indivíduos que estavam comendo um cordeiro assado. Eles o convidaram a comer, mas ele declinou do convite, dizendo: "O Mensageiro de Deus (S) deixou esta vida sem saciar-se sequer de pão de cevada!" (Bukhári)

٤٩٤- وعن أَنسٍ رضي الله عنه ، قال : لَمْ يأْكُل النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم على خِوَانٍ حَتَّى مَات ، وَمَا أَكَلَ خُبزاً مرَقَّقاً حَتَّى مَاتَ . رواه البخاري.

494. Anas R) relatou que o Profeta (S) nunca comeu numa mesa nem nunca provou um pão de bom trigo, e assim foi, até que morreu. (Bukhári)

٤٩٥- وعن النُّعمانِ بن بشيرٍ رضي الله عنهما قال : لقد رَأَيْتُ نَبِيَّكُمْ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وما يَجِدُ مِنْ الدَّقَلِ ما يَمْلأُ به بَطْنَهُ ، رواه مسلم .

495. An Nu'man Ibn Bachir (R) relatou: "Vi o Profeta (S) sem ter tâmaras, de boa qualidade, suficientes para poder matar a sua fome." (Musslim)

٤٩٦- وعن سهل بن سعدٍ رضي الله عنه ، قال : ما رَأى رُسولُ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم النّقِيُّ منْ حِينَ ابْتعَثَهُ الله تعالى حتَّى قَبَضَهُ الله تعالى ، فقيل لَهُ هَلْ كَانَ لَكُمْ في عهْد رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَنَاخلُ ؟ قال : ما رأى رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مُنْخَلاً مِنْ حِينَ ابْتَعثَهُ الله تَعَالَى حَتَّى قَبَضُه الله تعالى ، فَقِيلَ لهُ : كَيْفَ كُنْتُمْ تَأْكُلُونَ الشَّعِيرَ غيرَ منْخُولٍ ؟ قال : كُنَّا نَطْحُنَهُ ونَنْفُخُهُ ، فَيَطيرُ ما طارَ ، وما بَقِي ثَرَّيْناهُ . رواه البخاري .

496. Sahl Ibn Saad (R) relatou que o Profeta (S) nunca nem mesmo viu o pão feito de fina farinha, desde que foi comissionado Profeta, até que foi reconvocado pelo Todo-Poderoso Deus. Foi-lhe perguntado: "Será que não tínheis peneiras, no tempo do Profeta – S (com que se apurar fina farinha)?" Desde o seu apontamento à profecia, o Profeta (S) nunca tinha visto uma peneira, até que foi reconvodado por Deus. Foi-lhe perguntado: "Como podias comer pão feito de farinha não peneirada?" Ele respondeu: "Triturávamos os grãos e retirávamos a palha por meio do sopro; desse modo a casca era soprada para fora e os grãos triturados ali permaneciam, e eram transformados em massa" (Bukhári).

٤٩٧- وعن أبي هُريرةَ رضي الله عنه قال : خَرَجَ رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ذاتَ يَوْمٍ أَوْ لَيْلَةٍ ، فَإِذا هُوَ بِأَبي بكْرٍ وعُمَرَ رضي الله عنهما ، فقال : « ما أَخْرَجَكُمَا مِنْ بُيُوتِكُما هذِهِ السَّاعَةَ؟» قالا : الجُوعُ يا رَسولَ الله . قالَ : « وَأَنا ، والَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ ، لأَخْرَجَني الَّذِي أَخْرَجَكُما . قُوما » فقاما مَعَهُ ، فَأَتَى رَجُلاً مِنَ الأَنْصارِ ، فَإِذَا هُوَ لَيْسَ في بيتِهِ ، فَلَمَّا رَأَتْهُ المرَأَةُ قالَتْ : مَرْحَباً وَأَهْلاً . فقال لها رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَيْنَ فُلانٌ » قالَتْ : ذَهَبَ يَسْتَعْذِبُ لَنَا الماءَ ، إِذْ جاءَ الأَنْصَارِيُّ ، فَنَظَرَ إلى رَسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَصَاحِبَيْهِ ، ثُمَّ قالَ: الحَمْدُ لله ، ما أَحَدٌ اليَوْمَ أَكْرَمَ أَضْيافاً مِنِّي فانْطَلَقَ فَجَاءَهُمْ بِعِذْقٍ فِيهِ بُسْرٌ

وتَمْرٌ ورُطَبٌ ، فقال : كُلُوا ، وَأَخَذَ المِدْيَةَ ، فقال لَهُ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِيَّاكَ وَالحَلُوبَ » فَذَبَحَ لَهُمْ ، فَأَكلُوا مِنَ الشَّاةِ وَمِنْ ذلكَ العِذْقِ وشَرِبُوا . فلمَّا أَنْ شَبعُوا وَرَوُوا قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لأَبي بكرٍ وعُمَرَ رضي اللَّه عنهما : « وَالَّذِي نَفْسي بِيَدِهِ ، لَتُسْأَلُنَّ عَنْ هذَا النَّعيمِ يَوْمَ القِيامَةِ ، أَخْرَجَكُمْ مِنْ بُيُوتِكُمُ الجُوعُ ، ثُمَّ لَمْ تَرْجِعُوا حَتَّى أَصَابَكُمْ هذا النَّعِيمُ » رواه مسلم .

497. Abu Huraira (R) relatou que, em certa ocasião, o Mensageiro de Deus (S) saiu de sua casa e se encontrou com Abu Bakr e Ômar (R), e lhes perguntou: "Que foi que vos fez sair das vossas casas a estas horas?" Responderam: "A fome, ó Mensageiro de Deus!" Disse o Profeta: "A mim também... por Aquele Que tem a minha alma em Suas mãos! Também me fez sair o que vos fez sair, vós dois. Portanto, vinde comigo!" De maneira que caminharam juntos até à casa de um dos Ansar; porém, este não se encontrava em casa. Mas quando a mulher os viu, disse: "Sedes benvindos a esta casa!" O Mensageiro de Deus (S) lhe perguntou: "Onde está o teu marido?" Ela respondeu: "Foi buscar água fresca." Naquele momento, chegou o dos Ansar e, olhando o Mensageiro de Deus e os seus dois companheiros, disse: "Louvado seja Deus! Não há nada que honre tanto a um hospedeiro, como o que hoje acontece a mim!" Ato contínuo, se foi, e voltou com um racimo de tâmaras verdes e outro de tâmaras maduras, e lhes disse: "Comei!" Todavia, conforme o dos Ansar pegava sua faca, o Mensageiro de Deus (S) advertiu: "Toma cuidado em não sacrificar uma ovelha de leite!" Então o homem sacrificou um cordeiro; comeram do cordeiro, bem como as tâmaras, e beberam água. Quando se sentiram satisfeitos, o Mensageiro de Deus (S) disse para Abu Bakr e para Ômar: "Por Aquele Que tem a minha alma em Suas mãos, que tereis de prestar contas no Dia do Juízo, por estes regalos recebidos. Pois a fome vos fez sair de vossas casas, mas não regressastes a elas sem que encontrásseis estas delícias!" (Musslim)

٤٩٨- وعن خالدِ بنِ عُمَرَ العَدَويّ قال : خَطَبَنَا عُتْبَةُ بنُ غَزْوانَ ، وكانَ أَمِيراً عَلى البَصْرَةِ ، فَحمِدَ اللَّه وأَثْنى عليْهِ ، ثُمَّ قَالَ : أَمَا بعْدُ ، فَإِنَّ الدُّنْيَا آذَنَتْ بصُرْمٍ ، ووَلَّتْ حَذَّاءَ ، وَلَمْ يَبْقَ منها إِلاَّ صُبَابَةٌ كَصُبابةِ الإِناءِ يتصابُّها صاحِبُها ، وإِنَكُمْ مُنْتَقِلُونَ مِنْها إلى دارٍ لا زَوالَ لهَا ، فانْتَقِلُوا بِخَيْرِ ما بِحَضْرَتِكُم فَإِنَّهُ قَدْ ذُكِرَ لَنا أَنَّ الحَجَرَ يُلْقَى مِنْ شَفِير جَهَنَّمَ فَيهْوى فِيهَا سَبْعِينَ عاماً لا يُدْرِكُ لَها قَعْراً ، واللَّهِ لَتُمْلأَنَّ .. أَفَعَجِبْتُمْ ،؟ ولَقَدْ ذُكِرَ لَنا أَنَّ ما بَيْنَ مِصْراعَيْنِ مِنْ مَصاريعِ الجَنَّةِ مَسيرةَ أَرْبَعِينَ عاماً ، وَلَيَأْتِينَّ عَلَيها يَوْمٌ وهُوَ كَظِيظٌ مِنَ الزِّحامِ ، وَلَقَدْ رأَيتُني سابعَ سبْعَةٍ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مالَنا طَعامٌ إِلاَّ وَرَقُ الشَّجَرِ ، حتى قَرِحَتْ أَشْداقُنا ، فالْتَقَطْتُ بُرْدَةً فشَقَقْتُها بيْني وَبَينَ سَعْدِ بنِ مالكٍ فَاتَّزَرْتُ بنِصْفِها، وَاتَّزَر سَعْدٌ بنِصفِها ، فَمَا أَصْبَحَ اليَوْم مِنَّا أَحَدٌ إِلاَّ أَصْبَحَ أَمِيراً عَلى مِصْرٍ مِنْ الأَمْصَارِ . وإِني أَعُوذُ باللَّهِ أَنْ أَكُونَ في نَفْسي عَظِيماً . وعِنْدَ اللَّهِ صَغِيراً . رواهُ مسلم .

498. Khálid Ibn Umair Al ‘Adaui relatou: “Uma vez Utba Ibn Ghazuan, governador de Basra, pronunciou um discurso para nós. Depois de enumerar os encômios de Deus e de glorificá-Lo, ele disse: ‘O mundo está anunciando o seu fim, já mudou de feição e o tempo está correndo rápido. Muito pouco do mundo ficou. E é tão pequeno quanto as gotas d’água deixadas depois de se beber a água da vasilha. São essas gotas que os que amam o mundo estão bebendo. Sereis transferidos dele para uma morada perene. Portanto, certificai-vos de irdes com o melhor que possuirdes. Fomos informados de que uma pedra jogada na boca do Inferno continuará caindo por setenta anos, e mesmo assim não alcançará o fundo. Mas, por Deus, será enchido com os pecadores. Estais surpresos com isso? Fomos também informados de que a distância entre dois dos portões do Paraíso é igual à distância da jornada de quarenta anos. A despeito disso, dia virá em que estará lotado com seres humanos. Lembro-me de ser um dos sete indivíduos, juntamente com o Profeta (S), que não tínhamos para comer além de folhas de árvores, que machucavam as nossas bocas. De alguma forma, consegui um pano que dividi em duas partes, uma eu usei e a outra foi usada por Saad Ibn Málik. Hoje, cada um de nós é administrador de uma cidade. Peço refúgio em Deus de me sentir importante, porém ser ínfimo perante Ele.’” (Musslim)

٤٩٩- وعن أبي موسى الأَشْعَرِيِّ رضي اللَّهُ عنه قال : أَخْرَجَتْ لَنا عائِشَةُ رضي اللَّهُ عنها كِساء وَإِزاراً غَلِيظاً قالَتْ : قُبِضَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في هذين . متفقٌ عليه.

499. Abu Mussa al Achari (R) relatou: “Aicha nos mostrou uma túnica de um tecido grosseiro, e nos disse: ‘O Mensageiro de Deus (S) apenas usou estas peças quando lhe adveio a morte.’” (Muttafac alaih)

٥٠٠- وعنْ سَعد بن أبي وَقَّاصٍ . رضيَ اللَّه عنه قال : إِنِّي لأَوَّلُ العَرَبِ رَمَى بِسَهْمٍ في سَبِيلِ اللَّهِ ، وَلَقَدْ كُنا نَغْزُو مَعَ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ما لَنَا طَعَامٌ إِلاَّ وَرَقُ الحُبْلَةِ . وَهذا السَّمَرُ . حَتى إِنْ كانَ أَحَدُنا لَيَضَعُ كما تَضَعُ الشاةُ مالَهُ خَلْطٌ . متفقٌ عليه .

500. Saad Ibn Abu Waqqas (R) relatou: “Fui o primeiro árabe a disparar uma flecha pela causa de Deus. Às vezes lutávamos ao lado do Mensageiro de Deus (S), sem dispormos de comida, a não ser as folhas de sarmento e de junco, e isso nos fazia defecar como defecam as ovelhas.” (Muttafac alaih)

٥٠١- وعن أبي هُرَيْرَةَ رضي اللَّه عنه . قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «اللَّهُمَّ اجْعَلْ رِزْقَ آلِ مُحَمَّدٍ قُوتاً » متفقٌ عليه .

501. Abu Huraira (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Ó Senhor, faze com que o sustento da família de Mohammad seja tão-somente aquilo que possa satisfazer as suas necessidades de comer!” (Muttafac alaih)

٥٠٢- وعن أبي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه قال : والله الذي لا إلهَ إلاَّ هُوَ ، إنْ كُنْتُ لأعتمِدُ بِكَبِدِي على الأَرْضِ مِنَ الجُوعِ ، وإنْ كُنْتُ لأشُدُّ الحجَرَ على بَطْني منَ الجُوعِ . وَلَقَدْ قَعَدْتُ يوْماً على طَرِيقِهِمُ الذي يَخْرُجُونَ مِنْهُ ، فَمَرَّ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَتَبَسَّمَ حِينَ رَآنِي ، وعَرَفَ ما في وجْهي ومَا في نَفْسِي ، ثُمَّ قال : « أَبا هِرٍّ ،،» قلتُ : لَبَّيْكَ يا رسولَ الله، قال : «الحَقْ » ومَضَى ، فَاتَّبَعْتُهُ ، فدَخَلَ فَاسْتَأْذَنَ ، فَأُذِنَ لي فدَخَلْتُ ، فوَجَدَ لَبَناً في قَدحٍ فقال: « مِنْ أَيْنَ هذَا اللَّبَنُ ؟ » قالوا : أَهْداهُ لَكَ فُلانٌ أَو فُلانة قال : « أَبا هِرٍّ،،» قلتُ : لَبَّيْكَ يا رسول الله ، قال : « الحق إلى أَهْل الصُّفَّةِ فادْعُهُمْ لي». قال : وأَهْلُ الصُّفَّةِ أَضيَافُ الإِسْلام ، لا يَأْوُون عَلى أَهْلٍ ، ولا مَالٍ ، ولا على أَحَدٍ، وكانَ إِذَا أَتَتْهُ صدقَةٌ بَعَثَ بِهَا إِلَيْهِمْ . ولَمْ يَتَنَاوَلْ مِنْهَا شَيْئاً ، وإِذَا أَتَتْهُ هديَّةٌ أَرْسلَ إِلَيْهِمْ وأَصَابَ مِنْهَا وَأَشْرَكَهُمْ فيها ، فسَاءَني ذلكَ فَقُلْتُ : وما هذَا اللَّبَنُ في أَهْلِ الصُّفَّةِ ؟ كُنْتَ أَحَقَّ أَن أُصِيب منْ هذا اللَّبَنِ شَرْبَةً أَتَقَوَّى بِهَا، فَإِذا جاءُوا أَمَرِنِي ، فكُنْتُ أَنا أُعْطِيهِمْ ، وما عَسَى أَن يبْلُغَني منْ هذا اللَّبَنِ ، ولَمْ يَكُنْ منْ طَاعَةِ اللَّه وطَاعَةِ رسوله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بدٌّ. فأَتيتُهُم فدَعَوْتُهُمْ ، فأَقْبَلُوا واسْتأْذَنوا ، فَأَذِنَ لهُمْ وَأَخَذُوا مَجَالِسَهُمْ مِنَ الْبَيْتِ قال : « يا أَبا هِرّ ،، » قلتُ : لَبَّيْكَ يا رسولَ الله ، قال : « خذْ فَأَعْطِهِمْ » قال : فَأَخَذْتُ الْقَدَحَ فَجَعَلْت أُعْطِيهِ الرَّجُلَ فيَشْرَبُ حَتَّى يَرْوَى ، ثُمَّ يردُّ عليَّ الْقَدَحَ ، فَأُعطيهِ الآخرَ فَيَشْرَبُ حَتَّى يروَى ، ثُمَّ يَرُدُّ عَليَّ الْقَدحَ ، حتَّى انْتَهَيتُ إِلى النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وَقَدْ رَوِيَ الْقَوْمُ كُلُّهُمْ، فَأَخَذَ الْقَدَحَ فَوَضَعَهُ على يَدِهِ ، فَنَظَرَ إِليَّ فَتَبَسَّمَ ، فقال : « أَبا هِرّ » قلتُ : لَبَّيْكَ يا رسول الله قال : « بَقِيتُ أَنَا وَأَنْتَ » قلتُ صَدَقْتَ يا رسولَ الله ، قال : « اقْعُدْ فَاشْرَبْ » فَقَعَدْتُ فَشَرِبْتُ : فقال : « اشرَبْ » فشَرِبْت ، فما زال يَقُولُ : « اشْرَبْ » حَتَّى قُلْتُ : لا وَالَّذِي بعثكَ بالحَقِّ ما أَجِدُ لَهُ مسْلَكاً ، قال : « فَأَرِنِي » فأَعطيْتهُ الْقَدَحَ ، فحمِدَ الله تعالى ، وَسمَّى وَشَرِبَ « الفَضْلَةَ» رواه البخاري .

502. Abu Huraira (R) relatou: “Por Deus, que não há outro Deus além d’Ele. Durante os dias do Profeta (S), eu costumava apertar o estômago no chão, devido à fome extrema, ou costumava amarrar uma pedra sobre ele. Uma dia eu estava sentado ao lado da via pública quando o Profeta (S) passou por mim. Ao me ver, ele sorriu e percebeu, pela minha cara a minha condição (de faminto). Ele chamou-me: ‘Ó Aba Her (Abu Huraira)’. Respondi: ‘Eis-me aqui, ó Mensageiro de Deus’. Ele disse: ‘Segue-me’; saiu andando, e eu o segui. Ao chegar em sua casa, ele pediu permissão para entrar e entrou, e também permitiu que eu entrasse. Dentro da casa ele viu um copo de leite, e perguntou aos que estavam em casa: ‘De onde veio este leite?’ Disseram: ‘Foi enviado a ti por fulano ou fulana.’ Ele me chamou: ‘Ó Aba Her.’ Respondi: ‘Eis-me aqui, ó Mensageiro de Deus.’ Ele disse: ‘Vai e chama os meus companheiros da Suffa.’ Esses

companheiros eram os hospedes dos muçulmanos, que não possuíam casa, nem propriedade, nem amigos, nem familiares com quem pudessem viver. Por isso, eram hospedes de todos os muçulmanos. Quando o Profeta (S) recebia alguma coisa como caridade, ele costumava mandá-la para eles e não guardava nada dela para si (uma vez que era-lhe e à sua família proibido consumirem algo das caridades). Porém, quando ele recebia algo como presente, ele dividia o presenteado com eles. Nessa ocasião porém, eu não estava gostando de seu convite a eles, e pensei: 'Como este leite seria suficiente para tanta gente? Eu merecia aquilo mais do que qualquer um, pois, bebendo-o, adquiriria alguma energia. Quando os companheiros da Suffa viessem, o Profeta (S) iria me pedir para servir-lhes o leite. E se eles bebessem, não sobraria nada para mim. Mas, o que eu poderia fazer? Eu não podia deixar de executar uma ordem de Deus e de Seu Mensageiro. Por isso, fui chamá-los. Eles vieram e solicitaram permissão para entrar, o que lhes foi concedido. Entraram e sentaram. O Profeta (S) me chamou: 'Ó Aba Her.' Respondi: 'Eis-me aqui, ó Mensageiro de Deus.' Ele disse: 'Pega o copo de leite e dá a eles para beberem." Peguei o copo e dei para um deles. Ele bebeu até ficar satisfeito e, então devolveu-o a mim. Dei-o a outro, que fez o mesmo. Fui repetindo a operação até que chegou a vez do Profeta (S). Até então, todos haviam bebido até se satisfazerem. O Profeta (S) pegou o copo, olhou para mim, sorriu e disse: 'Ó Aba Her.' Respondi: 'Eis-me aqui, ó Mensageiro de Deus.' Ele disse: 'Só restam duas pessoas, eu e tu.' Disse eu: 'De certo, ó Mensageiro de Deus.' Então, ele disse: 'Senta e bebe.' Eu sentei e comecei a beber. O Profeta disse: 'Bebe mais.' Bebi um pouco mais, mas ele continuou dizendo: 'Bebe; um pouco mais,' até eu dizer: 'Por Deus, que te enviou com a verdade, não tem mais espaço no meu estômago!' Ele disse: 'Então deixa eu beber.' Passei-lhe o copo. Ele agradeceu a Deus e, em nome de Deus, bebeu o leite que sobrou no copo!" (Bukhári)

٥٠٣- وعن مُحَمَّدِ بنِ سِيرينَ عن أبي هريرةَ ، رضي الله عنه ، قال : لَقَدْ رأَيْتُني وإِنِّي لأَخِرُّ فِيما بَيْنَ مِنْبَرِ رسولِ اللَّه صلى الله عليه وسلم إلى حُجْرَةِ عائِشَةَ رضي اللَّه عنها مَغْشِيّاً عَلَيَّ ، فَيجِيءُ الجَائي ، فيَضَعُ رِجْلَهُ عَلى عُنُقي ، وَيرَى أَنِّي مَجْنونٌ وما بي مِن جُنُونٍ ، وما بي إِلاَّ الجُوعُ . رواه البخاري .

503. Mohammad Ibn Sirin (R) cita, de Abu Huraira, que tenha dito: "Lembro-me de quando ficava inconsciente e caía ao chão, entre o púlpito do Profeta (S) e o quarto da Aicha (R), e todos que passavam colocavam os pés no meu pescoço, achando que eu estava louco. Na verdade, não estava louco; estava era simplesmente faminto (isto é, devido à fome extrema, eu ficava inconsciente, e caía ao chão" (Bukhári).

٥٠٤- وعن عائشةَ ، رضيَ اللَّه عنها ، قَالَتْ : تُوُفِّيَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ودِرْعُهُ مرْهُونَةٌ عِند يهودِيٍّ في ثَلاثِينَ صاعاً منْ شَعِيرٍ . متفقٌ عليه .

504. Aicha R) relatou que quando o Profeta (S) faleceu, sua armadura estava penhorada com um judeu por trinta medidas de aveia. (Muttafac alaih)

٥٠٥- وعن أَنس رضي الله عنه قال : رَهَنَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم دِرْعهُ بِشَعِيرٍ ، ومشيتُ إِلى النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِخُبْزِ شَعيرٍ ، وَإِهَالَةٍ سَنِخَةٍ ، وَلَقَدْ سمِعْتُهُ يقُولُ : « ما أَصْبحَ لآلِ مُحَمَّدٍ صاعٌ ولا أَمْسَى وَإِنَّهُم لَتِسْعَةُ أَبْيَاتٍ » رواه البخاري .

505. Anas Ibn Málik (R) relatou: "O Profeta (S) havia penhorado, com um judeu, sua armadura por uma quantia de cevada. Levei para o Profeta (S) um pouco de pão de cevada e um pouco de banha derretida." O Anas relatou que os familiares do Profeta (S) jamais possuíram uma medida de trigo, fosse pela manhã ou à tardezinha; e eram nove casas (Bukhári).

٥٠٦- وعن أبي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه ، قال : لَقدْ رَأَيْتُ سبْعينَ مِنْ أَهْلِ الصُّفَّةِ ، ما مِنْهُم رَجلٌ عَلَيهِ رِدَاء ، إِمَّا إِزارٌ وإِمَّا كِسَاءٌ ، قَدْ ربطُوا في أَعْنَاقِهِم مِنهَا ما يَبْلُغُ نِصفَ السَّاقيْنِ ، وَمِنهَا ما يَبلُغُ الكَعْبَينِ ، فيجمعُهُ بِيَدِهِ كَراهِيَةَ أَن تُرَى عَوْرَتُهُ . رواه البخاري .

506. Abu Huraira (R) relatou: "Vi setenta dos pobres desabrigados, mas companheiros muitos piedosos do Profeta (S) (conhecidos como os moradores de Suffa); nenhum deles tinha um manto inteiro para cobrir o corpo, apenas um camisolão ou um pedaço de cobertor, que eles amarravam em seus pescoços; alguns camisolões alcançavam metade de suas pernas ou os seus calcanhares. Alguns deles, que possuíam o camisolão mais curto, costumavam segurá-lo com as mãos para que suas partes pudicas não ficassem expostas ." (Bukhári)

٥٠٧- وعن عائشةَ رضي الله عنها قالت : كَانَ فِرَاشُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِن أدَمٍ حشْوُهُ لِيف . رواه البخاري .

507. Aicha (R) relatou: "O colchão do Profeta (S) era feito de couro, e recheado com cascas de tamareira" (Bukhári)

٥٠٨- وعن ابن عمر رضي الله عنهما قال : كُنَّا جُلُوساً مَعَ رسولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذْ جاءَ رَجُلٌ مِن الأَنْصارِ ، فسلَّم علَيهِ ، ثُمَّ أَدبرَ الأَنْصَارِيُّ ، فقال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يَا أَخَا الأَنْصَارِ ، كَيْفَ أَخِي سعْدُ بنُ عُبادةَ ؟ » فقال : صَالحٌ ، فقال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ يعُودُهُ مِنْكُمْ ؟ » فَقام وقُمْنا مَعَهُ ، ونَحْنُ بضْعَةَ عشَر ما علَينَا نِعالٌ وَلا خِفَافٌ ، وَلا قَلانِسُ، ولا قُمُصٌ نمشي في تلكَ السِّبَاخِ ، حَتَّى جِئْنَاهُ ، فاسْتَأْخَرَ قَوْمُهُ مِنْ حوله حتَّى دنَا رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَأَصْحابُهُ الَّذِين مَعهُ . رواه مسلم .

508. Ibn Ômar (R) relatou: "Estávamos sentados em companhia do Mensageiro de Deus (S), quando chegou um homem dos ansar; saudou-nos e deu meia volta para ir-se. O Mensageiro de Deus (S) o chamou: 'Irmão Ansar, como se encontra o meu irmão

Saad Ibn Ubada?' Respondeu: 'Esperando que Deus lhe devolva a saúde!' Então o Mensageiro de Deus (S) nos perguntou: 'Quem de vós deseja visitá-lo?' E eis que se levantou, e nós com ele. Éramos mais que dez, e não tínhamos sandálias ou meias de couro, nem gorras ou camisas. Fomos caminhando por terrenos áridos e salinos, até que chegamos à casa de Saad. Então, os familiares e achegados dele fizeram lugar para que o Mensageiro de Deus (S) pudesse aproximar-se juntamente com os que o haviam acompanhado." (Musslim)

٥٠٩- وعن عِمْرانَ بنِ الحُصَينِ رضي الله عنهما ، عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنه قال : « خَيْرُكُمْ قَرني ، ثُمَّ الَّذِينَ يلوُنَهم ، ثُمَّ الَّذِينَ يلُونَهُم » قال عِمرَانُ : فَمَا أَدري قال النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَرَّتَيْن أو ثَلاثاً « ثُمَّ يَكُونُ بَعدَهُمْ قَوْمٌ يشهدُونَ ولا يُسْتَشْهَدُونَ ، وَيَخُونُونَ وَلا يُؤْتَمَنُونَ ، وَيَنْذِرُونَ وَلا يُوفُونَ ، وَيَظْهَرُ فِيهِمْ السِّمَنُ » متفقٌ عليه.

509. Imran Ibn Al Huçain (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Os melhores dentre vós são aqueles da minha geração; então vêm aqueles que os seguirão (ele repetiu isso duas ou três vezes). Então esses serão seguidos por aqueles que testemunharão, mas que não lhes será pedido testemunho; eles trairão, e não serão confiáveis; prometerão, mas não cumprirão e sofrerão com a obesidade." (Muttafac alaih)

٥١٠- وعن أبي أُمامة رضي الله عنه قال : قال رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يا ابْنَ آدمَ : إِنَّكَ إِنْ تَبْذُل الفَضلَ خَيْرٌ لَكَ ، وَأَن تُمْسِكهُ شرٌّ لَكَ ، ولا تُلامُ عَلى كَفَافٍ، وَابدأ بِمَنْ تَعُولُ » رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

510. Abu Umama (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Ó filho de Adão, sempre será melhor para ti se ofereceres o que exceder das tuas necessidades; sempre será pior para ti se o retiveres, porque jamais serás censurado por teres uma riqueza de acordo com as tuas necessidades; e começa por gastar com teus dependentes." (Tirmizi)

٥١١- وعن عُبَيد الله بِن مِحْصَنٍ الأَنْصارِيّ الخَطْمِيّ رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ أَصبح مِنكُمْ آمِناً في سِرْبِهِ ، معافى في جَسدِه ، عِندهُ قُوتُ يَومِهِ، فَكَأَنَّمَا حِيزَتْ لَهُ الدُّنْيَا بِحذافِيرِها . رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ .

511. Ubaidullah Ibn Mihsan (S) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Aquele de vós que desperta gozando da segurança, de saúde e do sustento para o dia, é como se estivesse de posse do mundo inteiro." (Tirmizi)

٥١٢- وعن عبدِ الله بن عمرو بنِ العاصِ رضي الله عنهما ، أَن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « قَدْ أَفْلَحَ مَن أَسلَمَ ، وكَانَ رِزقُهُ كَفَافاً ، وَقَنَّعَهُ الله بِمَا آتَاهُ » رواه مسلم.

512. Abdullah Ibn Amr Ibn al ‘Ás (R), relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Quanto àquele que abraçar o Islam e cujo sustento for o que suprir as suas necessidades, e que se sentir satisfeito com o que Deus lhe houver dado, certamente terá alcançado êxito.” (Musslim)

٥١٣- وعن أبي مُحَمَّد فَضَالَةَ بنِ عُبَيْد الأَنْصَارِيِّ رضي الله عنه ، أَنَّهُ سَمِعَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « طُوبَى لِمَنْ هُدِيَ إِلى الإِسْلام ، وَكَانَ عَيْشهُ كَفَافاً ، وَقَنِعَ » رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسن صحيح .

513. Fudhála Ibn Ubaid al Ansar (R) contou que ouvira o Mensageiro de Deus S) dizer: “Bem-aventurado seja todo aquele que for guiado ao Islam, e cuja busca do sustento for apenas para lhe cobrir as necessidades e, com isso, sentir-se satisfeito.” (Tirmizi)

٥١٤- وعن ابن عباسٍ رضي الله عنهما قال : كان رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَبِيتُ اللَّيَالِيَ المتَتَابِعَةَ طَاوِياً ، وَأَهْلُهُ لا يَجِدُونَ عَشاءَ ، وَكَانَ أَكْثَرُ خُبْزِهِمْ خُبْز الشَّعِيرِ. رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ صحيح .

514. Ibn Abbás (R) narrou: “Amiúde, o Mensageiro de Deus (S) passava noites seguidas com o estômago vazio, enquanto sua família tampouco tinha nada para jantar. O pão que comiam era geralmente de cevada.” (Tirmizi)

٥١٥- وعن فضَالَةَ بنِ عُبَيْدٍ رضي الله عنه ، أَن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَانَ إِذَا صَلَّى بِالنَّاسِ يَخِرُّ رِجَالٌ مِنْ قَامَتِهِمْ في الصَّلاةِ مِنَ الخَصَاصةِ وَهُمْ أَصْحابُ الصُّفَّةِ حَتَّى يَقُولَ الأَعْرَابُ : هُؤُلاءِ مَجَانِينُ ، فَإِذَا صلى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم انْصَرفِ إِلَيْهِمْ ، فقال : « لَوْ تَعْلَمُونَ ما لَكُمْ عِنْدَ الله تعالى ، لأَحْبَبْتُمْ أَنْ تَزْدادُوا فَاقَةً وَحَاجَةً» رواه الترمذي ، وقال حديثٌ صحيحٌ.

515. Fudhála Ibn Ubaid al Ansar (R) disse que (às vezes), quando o Profeta (S) liderava a oração, algumas pessoas pertencentes aos companheiros de *Sufa* desfaleciam das suas posturas eretas por causa da (fraqueza extrema devido à) intensidade da fome. Os aldeões costumavam dizer que eles estavam loucos. Após concluir a oração, o Profeta (S) foi até eles, e disse: “Se soubésseis o que haverá para vós, junto a Deus, o Exaltado, iríeis gostar de sentir a dor da fome, e intensificada a falta de provisão.” (Tirmizi).

٥١٦- وعن أبي كَرِيمَةَ المِقْدامِ بن معْدِ يكَرِب رضي الله عنه قال : سمِعتُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقَولُ : « مَا ملأَ آدمِيٌّ وِعَاءً شَرّاً مِنْ بَطنِه ، بِحسْبِ ابن آدمَ أُكُلاتٌ يُقِمْنَ صُلْبُهُ ،

فإِنْ كَانَ لا مَحالَةَ ، فَثلُثٌ لطَعَامِهِ ، وثُلُثٌ لِشرابِهِ ، وَثُلُثٌ لِنَفَسِهِ » . رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

516. Abu Karima Miqdad Ibn Madikarib (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Nenhum homem enche um pote pior do que enche seu estômago. Para um indivíduo, uns poucos bocados são suficientes para lhe manter retas as costas; contudo, se ele quiser encher o estômago, deverá dividi-lo em três três terços: um terço para a comida, um terço para a bebida e um terço para respiração." (Tirmizi).

٥١٧- وعن أبي أُمَامَةَ إِيَاسِ بنِ ثَعْلَبَةَ الأَنْصَارِيّ الحارثيّ رضي الله عنه قال : ذَكَرَ أَصْحابُ رَسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يوْماً عِنْدَهُ الدُّنْيَا ، فقال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَلا تَسْمَعُونَ ؟ أَلا تَسْمَعُونَ ؟ إِنَّ الْبَذَاذَة مِن الإِيمَان إِنَّ الْبَذَاذَةَ مِنَ الإِيمَانِ» يعْني: التَّقَحُّلَ . رواه أبو داود .

517. Abu Umama Iyas Ibn Sa'laba al Ansar al Hársi (R) diz que um dia os companheiros do Profeta (S) levantaram a questão do mundo perante ele. Quanto àquilo, o Profeta (S) disse: "Acaso não ouvistes dizer, não compreendestes que a renúncia da vida fácil e do conforto é um dos símbolos da fé, que, indubitavelmente, a renúncia do enfeite (da maquiagem) é um sinal de fé?" (Abu Daúd).

٥١٨- وعن أبي عبدِ الله جابر بن عبد الله رضي الله عنهما قال : بَعَثَنَا رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَأَمَّرَ عَلَينَا أَبَا عُبَيْدَةَ رضي الله عنه ، نتَلَقَّي عِيراً لِقُرَيْشٍ ، وَزَوَّدَنَا جِرَاباً مِنْ تَمْرٍ لَمْ يجِدْ لَنَا غَيْرَهُ ، فَكَانَ أَبُو عُبَيْدةَ يُعْطِينَا تَمْرةً تَمْرَةً ، فَقِيل : كَيْف كُنْتُمْ تَصْنَعُونَ بِهَا ؟ قال : نَمَصُّهَا كَمَا يَمَصُّ الصَّبِيُّ ، ثُمَّ نَشْرَبُ عَلَيهَا مِنَ الماءِ ، فَتَكْفِينَا يَوْمَنَا إِلى اللَّيْلِ ، وكُنَّا نَضْرِبُ بِعِصيِّنا الخَبَطَ ، ثُمَّ نَبُلُّهُ بِالمَاءِ فَنَأْكُلُهُ. قال : وانْطَلَقْنَا على ساَحِلِ البَحْرِ ، فرُفِعَ لنَا على ساحِلِ البَحْرِ كهَيْئَةِ الكَثِيبِ الضخم ، فَأَتَيْنَاهُ فَإِذا هِي دَابَّةٌ تُدْعى العَنْبَرَ ، فقال أَبُو عُبَيْدَةَ : مَيْتَةٌ ، ثُمَّ قال : لا ، بلْ نَحْنُ رسُلُ رسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وفي سبيلِ الله ، وقَدِ اضْطُرِرتمْ فَكلُوا ، فَأَقَمْنَا عليْهِ شَهْراً ، وَنَحْنُ ثَلاثُمائَة ، حتَّى سَمِنَّا ، ولقَدْ رَأَيتُنَا نَغْتَرِفُ من وقْبِ عَيْنِهِ بالْقِلالِ الدُّهْنَ ونَقْطَعُ منْهُ الْفِدَرَ كَالثَّوْرِ أَو كقَدْرِ الثَّوْرِ . لَقَدْ أَخَذَ مِنَّا أَبُو عُبيْدَةَ ثَلاثَةَ عَشَرَ رَجُلاً فَأَقْعَدَهُم في وقْبِ عَيْنِهِ وَأَخَذَ ضِلَعاً منْ أَضْلاعِهِ فأَقَامَهَا ثُمَّ رَحَلَ أَعْظَمَ بَعِيرٍ مَعَنَا فمرّ منْ تَحْتِهَا وَتَزَوَّدْنَا مِنْ لحْمِهِ وَشَائِقَ، فَلمَّا قدِمنَا المدِينَةَ أَتَيْنَا رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَذكَرْنَا ذلكَ له ، فقال : « هُوَ رِزْقٌ أَخْرَجَهُ الله لَكُمْ ، فَهَلْ معَكمْ مِنْ لحْمِهِ شَيء فَتطْعِمُونَا ؟ » فَأَرْسلْنَا إِلى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِنْهُ فَأَكَلَهُ . رواه مسلم .

518. Abu Abdullah Jáber Ibn Abdullah (R) relatou: “O Profeta (S) nos enviou sob a liderança de Abu Ubaida (R) para emboscar e combater uma caravana coraixita. Ele nos forneceu uma mala de couro cheia de tâmaras e nada mais. O nosso líder, Abu Ubaida (R) costumava nos dar uma tâmara por dia como ração. Ao ser questionado como conseguiam sobreviver com uma só tâmara por dia, ele respondeu: “Chupávamos a mesma como crianças chupam os seios das mães e bebíamos pouca água depois. Isso nos ajudou a passar o dia. Costumávamos, também, derrubar algumas folhas de árvore com os nossos cajados, misturávamos os mesmos com água e os comíamos. Finalmente, alcançamos as costas do mar e vimos algo como uma duna ao longo da praia. Quando chegamos perto, percebemos que era uma espécie de enorme baleia. Abu Ubaida (R) disse: “É carniça e seu consumo é proibido”. Mas, depois de pensar um pouco, disse: “Fomos enviados nesta missão pelo Mensageiro de Deus (S) e estamos envolvidos na luta pela causa de Deus. Somos forçados pelas circunstâncias e, por isso, não é mais proibido o seu consumo. Podem comê-la.” Um grupo de 300 pessoas subsistiu com aquilo por um mês e ganhou carne e peso. Costumamos tirar medidas de óleo de seus olhos e usávamos cortar grandes pedaços de carne, do tamanho de um boi. Uma vez, Abu Ubaida (R) fez treze de nós sentarem na abertura de seu olho. Em outra ocasião ele pegou uma de suas costelas, colocou de pé e fez o mais alto dos nossos camelos passar por baixo dela. Quando retornamos a Madina levamos conosco grandes pedaços de carne cozida para a nossa ração. Ao chegarmos a Madina apresentamo-nos ao Profeta (S) e lhe contamos a respeito da baleia. Ele disse: “Foi provisão de Deus para vocês. Vocês teriam um pouco de sua carne para comermos?” Assim, enviamos um pouco de sua carne para o Profeta (S) e ele a comeu.” (Musslim)

٥١٩- وعن أَسْمَاءَ بنْتِ يَزِيدَ رضي الله عنها قالت : كانَ كُمُّ قمِيصِ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِلى الرُّصْغِ رواه أبو داود ، والترمذي ، وقال : حديث حسن .

519. Asma Bint Yazid (R) disse que as mangas da camisa do Profeta (S) lhe chegavam apenas até aos antebraços. (Abu Daúd e Tirmizi).

٥٢٠- وعن جابر رضي الله عنه قال : إِنَّا كُنَّا يَوْم الخَنْدَقِ نَحْفِرُ ، فَعَرضَتْ كُدْيَةٌ شَديدَةٌ فجاءُوا إِلى النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقالوا : هَذِهِ كُدْيَةٌ عَرَضتْ في الخَنْدَقِ . فقال: « أَنَا نَازِلٌ » ثُمَّ قَامَ وبَطْنُهُ معْصوبٌ بِحَجرٍ ، وَلَبِثْنَا ثَلاثَةَ أَيَّامٍ لا نَذُوقُ ذَوَاقاً ، فَأَخَذَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم المِعْول ، فَضرَب فعاد كَثيباً أَهْيَلَ ، أَوْ أَهْيَمَ . فقلتَ : يا رسولَ الله ائْذَن لي إِلى البيتِ ، فقلتُ لامْرَأَتي : رَأَيْتُ بِالنَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم شَيْئاً مافي ذلكَ صبْرٌ فِعِنْدَكَ شَيءٌ ؟ فقالت : عِندِي شَعِيرٌ وَعَنَاقٌ ، فَذَبحْتُ العَنَاقَ ، وطَحَنْتُ الشَّعِيرَ حَتَّى جَعَلْنَا اللحمَ في البُرْمَة، ثُمَّ جِئْتُ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَالعجِينُ قَدْ انْكَسَرَ والبُرْمَةُ بيْنَ الأَثَافِيّ قَد كَادَتَ تَنْضِجُ . فقلتُ : طُعَيِّمٌ لي فَقُمْ أَنْت يا رسولَ الله وَرَجُلٌ أَوْ رَجُلانِ ، قال : « كَمْ هُوَ ؟» فَذَكَرتُ له فقال : « كثِير طيب ، قُل لَهَا لا تَنْزِع البُرْمَةَ ، ولا الخُبْزَ مِنَ التَّنُّورِ حَتَّى آتيَ » فقال : «قُومُوا» فقام المهَاجِرُون وَالأَنْصَارُ ، فَدَخَلْتُ عليها فقلت : وَيْحَكِ جَاءَ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَالمهَاجِرُونَ

، وَالأَنْصارُ وَمن مَعَهم ، قالت : هل سأَلَكَ ؟ قلتُ : نعم ، قال : « ادْخُلوا وَلا تَضَاغَطُوا » فَجَعَلَ يَكْسِرُ الخُبْزَ ، وَيجْعَلُ عليهِ اللحمَ ، ويُخَمِّرُ البُرْمَةَ والتَّنُّورَ إِذا أَخَذَ مِنْهُ ، وَيُقَرِّبُ إِلى أَصْحَابِهِ ثُمَّ يَنْزِعُ فَلَمْ يَزَلْ يَكْسِرُ وَيَغْرِفُ حَتَّى شَبِعُوا ، وَبَقِيَ مِنه ، فقال: « كُلِي هذَا وَأَهدي ، فَإِنَّ النَّاسَ أَصَابَتْهُمْ مَجَاعَةٌ » متفقٌ عليه .

520. Jáber (R) relatou: “Durante a Batalha dos Partidos (também chamada de a Batalha do Fosso), estávamos cavando uma trincheira; no curso da escavação encontramos uma rocha dura, a qual ninguém tinha força para quebrar. O Profeta (S) foi informado do fato; ele disse: ‘Vou descer e examinar a rocha.’ Ele levantou-se, e vimos que ele havia amarrado uma pedra sobre o estômago para enganar a fome. Nós também não tínhamos comido nada nos últimos três dias. Ele pegou uma picareta, golpeou a rocha com ela, que se tornou tão mole quanto a areia.” Jáber conta que pediu licença ao Profeta e foi para casa; disse para a esposa: “Vi o Profeta (S) em tal condição que não aguentei mais. Tens algo para comer?” A esposa disse: “Tenho um pouco de cevada e um cabrito.” Fui abater o cabrito e preparar a cevada. Colocamos a carne numa panela, e quando o caldo já estava quase pronto e a cevada pronta para fazer o pão, fui ter com o Profeta (S) e lhe disse: “Tenho algum alimento, ó Mensageiro de Deus; podia, por favor vir comigo com uma ou duas pessoas para compartilharem da comida?” Ele perguntou: “O que há para comer?” Eu lhe informei. Ele declarou: “É muito e é saudável. Avisa a tua mulher para não tirar o caldo do fogo e o pão do forno, até eu chegar.” O Profeta (S) disse: “Levantam-se!” Os muhajirin e os ansar e quem com eles estavam se levantaram. Ao entrar em casa, disse à minha mulher: “Que Deus te abençoe! O Profeta (S), os mohájirin, os ansar e outros na companhia estão vindo aqui.” Ela disse: ‘Ele pediu a ti?’ Eu disse: ‘Sim, ele pediu.’ O Profeta (S), que havia chegado, pediu aos companheiros: ‘Entrai, mas não vos amontoeis.’ Então, ele começou a partir o pão em pedaços e colocar carne nos mesmos. Ele tirava caldo da panela e pão do forno, cobria os pedaços e dava aos companheiros, um por um. Ele foi repetindo o processo até que todos comeram, satisfazendo sua fome. Sobrou ainda alguma comida. Ele disse para a minha esposa: ‘Come e manda algo de presente (para teus vizinhos), porque eles também devem ter sido afetados pela fome.’“ (Muttafac Alaih)

٥٢١- وعن أَنس رضي الله عنه قال : قال أَبو طَلْحَةَ لأُمِّ سُلَيْم : قَد سَمعتُ صَوتَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ضَعِيفاً أَعرِفُ فِيهِ الجُوعَ ، فَهَل عِندَكِ مِن شيءٍ ؟ فقالت : نَعَمْ ، فَأَخْرَجَتْ أَقْرَاصاً مِن شَعيرٍ ، ثُمَّ أَخَذَت خِمَاراً لَهَا فَلَفَّتِ الخُبزَ بِبَعضِه ، ثُمَّ دسَّتْهُ تَحْتَ ثَوبِي وَرَدَّتْني بِبَعضِه ، ثُمَّ أَرْسلَتْنِي إِلى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَذَهَبتُ بِهِ ، فَوَجَدتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم جالِساً في المِسْجِدِ ، ومَعَهُ النَّاسُ ، فَقُمتُ عَلَيهِمْ ، فقالَ لي رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَرْسَلَكَ أَبُو طَلْحَةَ ؟ » فقلت : نَعم ، فقال: « أَلِطَعَام » فقلت: نَعَم ، فقال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «قُومُوا » فَانْطَلَقُوا وَانْطَلَقْتُ بَيْنَ أَيديهِم حَتَّى جِئتُ أَبَا طَلْحَةَ فَأَخبَرتُهُ ، فقال أَبُو طَلْحَةَ : يا أُمَّ سُلَيمٍ : قَد جَاءَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم

بالنَّاسِ وَلَيْسَ عِنْدَنَا ما نُطْعِمُهُمْ ؟ فقالتْ : اللَّهُ وَرسُولُهُ أَعْلَمُ . فَانطَلَقَ أَبُو طَلْحةَ حتَّى لَقِيَ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فأَقبَلَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَعَه حَتَّى دَخَلا ، فقال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « هَلُمِّي ما عِندَكِ يا أُمّ سُلَيْمٍ » فَأَتَتْ بِذلكَ الخُبْزِ ، فَأَمَرَ بِهِ رسولُ اللَّه ففُتَّ ، وعَصَرَت عَلَيه أُمُّ سُلَيمٍ عُكَّةً فَآدَمَتْهُ ، ثُمَّ قال فِيهِ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ما شَاءَ اللَّه أَنْ يَقُولَ ، ثُمَّ قَالَ : « ائذَن لِعَشَرَةٍ » فَأَذِنَ لَهُم ، فَأَكَلُوا حَتَّى شَبِعُوا ثُمَّ خَرَجُوا ، ثم قال : « ائذَن لِعَشَرَةٍ » فَأَذنَ لهم ، فَأَكَلُوا حتى شَبِعُوا ، ثم خَرَجوا ، ثُمَّ قال : « ائذَنْ لِعَشَرَةٍ» فَأَذِنَ لهُم حتى أَكل القَوْمُ كُلُّهُم وَشَبِعُوا ، وَالْقَوْمُ سَبْعونَ رَجُلاً أَوْ ثَمَانُونَ. متفق عليه.

521. Anas Ibn Málik (R) registra que o Abu Tal-ha (R) disse para sua esposa, a Umm Sulaim (R): “Tenho notado alguns sinais de fraqueza na voz do Profeta (S), que acho que é resultado da fome. Há algo (de comer) contigo?” Ela disse que sim, e, pegando alguns pedaços de pão de cevada, amarrou-os numa ponta do seu lenço de cabeça, escondeu-os numa parte do seu lenço de cabeça, atirou o pano sobre a cabeça dele, e fez com que ele fosse ter com o Profeta (S). Quando os levou para o Profeta (S), encontrou-o sentado na mesquita juntamente com outras pessoas. Ele ficou perto deles, e o Profeta (S) perguntou: “Foste mandado pelo Abu Tal-ha?” Ele disse: “Sim, Senhor!” Ele perguntou: “para nos convidar a uma refeição?” Ele disse: “Sim, Senhor!” O Profeta (S) disse para os Companheiros: “Levantai-vos, e vamos!” Todos eles se dirigiram para a casa do Abu Tal-ha, comigo à frente; quando cheguei a casa dele, informei-o do que havia acontecido (na mesquita). Ele chamou a Umm Sulaim e lhe disse: ‘Ó Umm Sulaim, o Profeta vem (com um grande número de pessoas), e nós nada temos para os entreter!’ Ela disse: ‘Deus e o Seu Mensageiro (S) bem sabem do fato!’ Depois o Abu Tal-ha saiu e escoltou o Profeta (S) para dentro da casa. O Profeta (S) disse: ‘Ó Umm Sulaim, traze o que tiveres!’ Assim, ela pôs perante ele os mesmos pedaços de pão de cevada. O Profeta (S) pediu que os pedaços de pão fossem partidos, e ela despejou um pouco de manteiga que havia numa jarra sobre aqueles pedaços, para preparar uma espécie de ensopado. Então o Profeta (S) os abençoou com a anuência de Deus, e disse: ‘Permite que dez pessoas entrem (e comam).’ O Abu Tal-ha saiu e trouxe dez indivíduos para dentro. Eles entraram, comeram satisfatoriamente, e saíram. Então o Profeta (S) disse: ‘Permite que mais dez pessoas entrem!’ De acordo, o Abu Tal-ha trouxe mais dez pessoas que, da mesma forma, comeram e saíram. Novamente o Profeta (S) pediu permissão que dez pessoas viessem e comessem, o que foi feito. Aquele procedimento continuou, até que todos tinham comido o seu quinhão. O total dos convidados foi de setenta ou oitenta (Muttafac alaih).

٥٧- باب القناعة والعفاف في المعيشة والإنفاق وذم السؤال من غير ضرورة

CAPÍTULO 57

O CONTENTAMENTO, A CASTIDADE E A MODERAÇÃO NOS LUCROS E NOS GASTOS. O DEPLORAR PEDIR ESMOLA SEM NECESSIDADE

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَمَا مِن دَابَّة فِي الْأَرْض إِلَا عَلَى اللّٰه رِزْقُهَا } .

Deus, Louvado seja, disse:
"**Não existe criatura sobre a terra cujo sustento não dependa de Deus.**" (Alcorão Sagrado, 11:6).

وَقَال تَعَالَى: { لِلْفُقَرَاء الَّذِيْن أُحْصِرُوا فِي سَبِيل اللّٰه لَا يَسْتَطِيْعُوْن ضَرْبَا فِي الْأَرْض يَحْسَبُهُم الْجَاهِل أَغْنِيَاء مِن الْتَّعَفُّف تَعْرِفُهُم بِسِيْمَاهُم لَا يَسْأَلُوْن الْنَّاس إِلْحَافا } .

E, Louvado seja, disse também:
"**Concedei-a aos pobres empenhados na luta pela causa de Deus, que não podem auferir lucros na terra e que o ignorante não os crê necessitados, porque são reservados. Tu os reconhecerás por seus aspectos, porque não mendigam impertinentemente.**" (Alcorão Sagrado, 2:273).

وَقَال تَعَالَى (: { وَالَّذِين إِذَا أَنْفَقُوْا لَمَ يُسْرِفُوا وَلَمَ يَقْتُرُوا، وَكَان بَيْن ذَلِك قَوَّامِا } .

E, Louvado seja, disse mais:
"**São aqueles que, quando gastam, não se excedem nem mesquinham, colocando-se no meio-termo.**" (Alcorão Sagrado, 25:67).

وَقَال تَعَالَى: { وَمَا خَلَقْت الْإِنْس وَالْجِن إِلَا لِيَعْبُدُوْن، مَا أُرِيْد مِنْهُم مِن رِزق وَمَا أُرِيْد أَن يُطْعِمُوْن } .**وأما الأحاديث فتقدم معظمها في البابين السابقين. ومما لم يتقدم :**

E, louvado seja, disse ainda:
"**Não criei os gênios e os humanos, senão para Me adorarem. Não lhes peço sustento algum nem quero que Me alimentem**" (Alcorão Sagrado, 51:5)

٥٢٢- عن أبي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه عن النبي صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لَيس الغِنَي عَن كثْرَةِ العَرضِ ، وَلكِنَّ الغنِيَ غِنَي النَّفسِ » متفقٌ عليه .

522. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A riqueza não consiste em termos abundância de bens; a verdadeira riqueza é a benevolência do coração." (Muttafac alaih)

٥٢٣- وعن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما أَن رسول الله صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « قَدْ أَفلَحَ مَنْ أَسلَمَ ، وَرُزِقَ كَفَافاً ، وَقَنَّعَهُ الله بما آتَاهُ » رواه مسلم .

523. Abdullah Ibn Amr Ibn al ‘Ás (R), relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Quanto àquele que abraçar o Islam e cujo sustento for o que suprir as suas necessidades, e que se sentir satisfeito com o que Deus lhe houver dado, certamente terá alcançado êxito.” (Musslim)

٥٢٤- وعن حَكيم بن حِزَام رضي الله عنه قال : سَأَلْتُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَأَعطَاني ، ثم سَأَلْتُهُ فَأَعطَاني ، ثم سَأَلْتُهُ فَأَعطَاني ، ثم قال : « يا حَكيمُ ، إِنَّ هذا المالَ خَضِرٌ حُلْوٌ، فَمن أَخَذَهُ بِسَخَاوَةِ نَفس بُورِكَ لَهُ فِيه ، وَمَن أَخَذَهُ بِإِشرَافِ نَفْسٍ لَم يُبَارَكْ لهُ فيهِ ، وكَانَ كَالَّذِي يَأْكُلُ ولا يَشْبَعُ ، واليدُ العُلَيا خَيرٌ مِنَ اليَدِ السُّفلَى » قال حَكيمٌ فقلتُ : يا رسول الله وَالَّذِي بَعثَكَ بالحَقِّ لا أَرْزَأُ أَحداً بَعدَكَ شَيْئاً حَتَّى أُفَارِقَ الدُّنيَا ، فَكَانَ أَبُو بكرٍ رضي الله عنه يَدْعُو حَكيماً لِيُعطيَهُ العَطَاءَ ، فَيَأْبَى أن يَقْبَلَ مِنْهُ شَيْئاً . ثُمَّ إِنَّ عُمر رضي الله عنه دَعَاهُ لِيُعطيهُ ، فَأَبَى أَن يَقْبلَهُ . فقال : يا مَعشَرَ المسْلمينَ ، أُشْهِدُكُم عَلى حَكيمٍ أَنِي أَعْرِضُ عَلَيه حَقَّهُ الَّذِي قَسَمَهُ اللهُ لَهُ في هذا الْفيءِ ، فيَأْبَى أَن يَأْخُذَهُ . فَلَمْ يَرْزَأْ حَكيمُ أَحداً مِنَ النَّاسِ بَعْدَ النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حَتَّى تُوُفِي . متفقٌ عليه .

524. Haquim Ibn Hizam (R) contou: “Pedi dinheiro ao Mensageiro de Deus (S), e ele me deu; mais tarde pedi-o outra vez, e me deu. Depois, voltei a pedir-lho, e me deu. Ato contínuo, disse-me: ‘Ó Haquim, certamente os bens são como uma fruta doce e apetitosa. Quem a comer com moderação obterá, com isso, a bênção. E quem a comer com ânsia e avidez não obterá, por isso, bênção alguma. Seria como comer sem se satisfazer. Vê bem; a mão que oferece é melhor que a mão que pede.’ Disse eu: ‘Ó Mensageiro de Deus, juro por Quem te enviou com as verdades que nada aceitarei depois de ter pedido a ti, pelo que me resta de vida.’ Abu Bakr (R), durante o seu califado, chamou Haquim para oferecer-lhe algo, mas este se recusou a aceitá-lo. Depois Ômar (R) também o chamou para oferecer-lhe algo, que tampouco aceitou. Por isso, Ômar disse: ‘Muçulmanos, ponho-vos por testemunhar que Haquim se recusou a aceitar a sua parte, que lhe cabia por direito estabelecido por Deus, destes despojos de guerra.’ Foi assim que Haquim jamais aceitou nada de ninguém, depois do Profeta até a sua morte. (Muttafac alaih)

٥٢٥- وعن أبي بُردَةَ عن أبي موسى الأشعَريّ رضي الله عنه قال : خَرَجْنَا مَعَ رَسُول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في غَزوَةٍ ، ونحْن سِتَّةُ نَفَرٍ بيْنَنَا بَعِير نَعْتَقِبهُ ، فَنَقِبتْ أَقدامُنا ، وَنَقِبَتْ قَدَمِي ، وَسَقَطَتْ أَظْفاري ، فَكُنَّا نَلُفُّ عَلى أَرْجُلِنا الخِرَقَ ، فَسُميت غَزوَةَ ذَاتِ الرِّقاعِ لِما كُنَّا نَعْصِبُ عَلى أَرْجُلِنَا الخِرَقَ ، قالَ أَبو بُردَةَ : فَحَدَّثَ أَبو مُوسَى بِهَذا الحَدِيثِ ، ثُمَّ كَرِهَ ذلكَ، وقالَ : ما كنْتُ أَصْنَعُ بِأَنْ أَذْكُرهُ ، قالَ : كَأَنَّهُ كَرِهَ أَنْ يَكُونَ شَيْئاً مِنْ عَمَلِهِ أَفْشاهُ . متفقٌ عليه .

525. Abu Burdah (R) relatou, baseado em Abu Mussa Achari (R): "Numa ocasião nós acompanhamos o Profeta (S) num *jihad*. (Devido à carência de animais) apenas um camelo era repartido entre nós – seis pessoas que montavam em turnos. Assim, nossos pés ficaram feridos, e até minhas unhas caíram. Para cobrir os ferimentos, eu enrolei meus pés com trapos; e como havíamos enfaixado nossos ferimentos com trapos, aquela campanha ficou conhecida como *ghazwa* dos Farrapos, ou Campanha dos Farrapos." O Abu Burda (R) diz que o Abu Mussa narrou esse episódio, mas depois se arrependeu de havê-lo feito, afirmando: "Gostaria de não ter mencionado esse fato", uma vez que ele não gostava de publicar algo acerca dos seus serviços (em *jihad*).(Muttafac alaih)

٥٢٦- وعن عمرو بن تَغْلِب بفتح التاءِ المثناةِ فوقَ وإسكان الغين المعجمة وكسر الَّلام رضي الله عنه ، أَنَّ رَسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أُتِيَ بمالٍ أَوْ سبي فَقسَّمهُ ، فَأَعْطَى رجالاً ، وتَرَكَ رِجالاً ، فَبَلَغَهُ أَنَّ الَّذِينَ تَرَكَ عَتبُوا ، فَحَمِدَ الله ، ثُمَّ أَثْنَى عَلَيهِ ، ثُمَّ قال : « أَمَا بَعدُ ، فَوَالله إِنِّي لأُعْطِي الرَّجُلَ وَأَدَعُ الرَّجُلَ ، والَّذِي أَدَعُ أَحَبُّ إِليَّ مِنَ الَّذِي أُعْطِي ، وَلكِنِّي إِنَّمَا أُعْطِي أَقوَاماً لِما أَرى في قُلُوبِهِمْ مِن الجَزَعِ والهَلَعِ ، وَأَكِلُ أَقْواماً إِلى ما جعَلَ الله في قُلُوبِهِمْ مِنَ الغِنِي والخَيْرِ ، مِنْهُمْ عَمْرُو بنُ تَغلِبَ » قال عمرُو بنُ تَغْلِبَ : فَواللهِ ما أُحِبُّ أَن لي بِكلِمةِ رَسُولِ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حُمْرَ النَّعَمِ . رواه البخاري .

526. Amr Ibn Taghlib (R) diz: "Alguns espólios ou prisioneiros foram levados perante o Profeta (S), que os distribuiu, dando para alguns e omitindo outros. Depois ele foi informado de que aqueles que ele havia ignorado estavam descontentes. Por isso ele proferiu um sermão no qual louvou e glorificou a Deus, e depois disse: 'Por Deus, é verdade que eu dou para um e ignoro outro, mas saiba-se que aquele a quem ignoro é mais caro para mim do que aquele a quem dou. Dou para as pessoas em cujos corações vejo fraqueza e indecisão; outros deixo à mercê do bom senso e da autossuficiência que Deus pôs em seus corações.'" Entre estes estava o Amr Ibn Taghlib que, enquanto relatava isso, afirmou: "Certamente eu não trocaria essas (preciosas) palavras do Profeta S), mesmo por camelos vermelhos!" – que são conveniências preciosas entre os árabes. (Bukhári).

٥٢٧- وعن حَكيمِ بن حِزامٍ رضي الله عنه أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « اليدُ العُليا خَيْرٌ مِنَ اليَدِ السُّفْلى ، وابْدَأ بمنْ تَعُولُ ، وَخَيْرُ الصَّدَقَةِ ما كان عنْ ظَهْرِ غِنى ، ومَنْ يَسْتعْففْ يُعفُّهُ الله ، ومَنْ يَسْتغْن يُغْنِهِ الله » متفقٌ عليه . وهذا لفظ البخاري ، ولفظ مسلم أَخصر.

527. Hakim Ibn Hizam (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A mão superior (A que dá) é melhor do que a mão inferior (a que recebe); começa tua generosidade com teus dependentes; a melhor espécie de caridade é a que é tirada do excedente; aquele que quer se tornar virtuosos, Deus assim o tornará, e aquele que deseja a abundância Deus lho concederá." (Bukhári).

٥٢٨- وعن سفيانَ صَخْرِ بنِ حَرْبٍ رضي الله عنه قال : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تُلْحِفُوا في المسألَةِ ، فوَالله لا يَسْأَلُني أَحَدٌ مِنْكُمْ شَيْئاً، فَتُخرِجَ لَهُ مَسْأَلَتُهُ مِنِّي شَيْئاً وَأَنا لَهُ كارِهٌ ، فَيُبَارَكَ لَهُ فيما أَعْطَيْتُهُ » رواه مسلم .

528. Muawiya Ibn Abi Sufyan (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não me questioneis com obstinação! Se um de vós me pedir algo, e eu lhe der de bom coração, haverá bênção no que eu lhe der, porque pedir por algo, desse modo, este perde a bênção" (Musslim).

٥٢٩ وعن أبي عبدِ الرحمنِ عَوف بن مالك الأَشْجَعِيّ رضي الله عنه قالَ : كُنَّا عِنْدَ رسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم تِسعَةً أَوْ ثمانيةً أَوْ سَبْعَةً ، فَقَال : أَلاَ تُبَايِعُونَ رَسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وكُنَّا حَدِيثي عَهْدٍ بِبيْعَةٍ ، فَقُلْنا : قَدْ بايعْناكَ يا رسُولَ اللهِ ، ثم قال : « ألا تبايعون رسول الله ؟ » فبسطنا أيدينا وقلنا قد بايعناك يا رسول الله فَعَلاَم نَبَايِعُكَ ؟ قال : « على أَنْ تَعْبُدُوا الله ولا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئاً ، والصَّلَوَاتِ الخَمْس وَتِطيعُوا » وَأَسرَّ كلمَة خَفِيةً : « وَلاَ تَسْأَلُوا النَّاسِ شَيْئاً » فَلَقَدْ رَأَيتُ بَعْضَ أُولئِكَ النَّفَرِ يَسْقُطُ سَوْطُ أَحدِهِمْ فَما يَسْأَلُ أَحَداً يُنَاوِلُهُ إِيَّاهُ رواه مسلم .

529. Abu Abdur Rahman Auf Ibn Málik (R) diz: "Numa ocasião, nove, oito ou sete de nós estávamos com o Profeta (S), quando ele disse: 'Por que não fazeis um acordo com o Mensageiro de Deus', embora recentemente já houvéssemos feito tal acordo. Então argumentamos: Ó Mensageiro de Deus, já fizemos o acordo contigo! E ele repetiu: 'Por que não fazeis um acordo com o Mensageiro de Deus?' Então nos estendemos nossas mãos e tornamos a argumentar: Ó Mensageiro de Deus, nós já fizemos um acordo contigo! Que outro acordo devemos fazer contigo? Ele disse: 'Que cultuareis somente a Deus, e não associareis nada a Ele; que observareis as cinco orações (diárias), e obedecereis a Deus.' Nisso ele disse algo vagarosamente e acrescentou) '... e não pedireis nada a ninguém!' Desde então eu notei que se alguém jogar fora o seu chicote, não irá pedir a ninguém que lho entregue" (Musslim).

٥٣٠- وعن ابن عمر رضي الله عنهما أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لاَ تَزَالُ المِسأَلَةُ بِأَحَدِكُمْ حَتى يَلْقى الله تعالى ولَيْسَ في وَجْهِهِ مُزْعَةُ لَحْمٍ » متفقٌ عليه .

530. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Há alguém de vós que insistirá em pedir até comparecer no Dia do Juízo Final) perante Deus sem um pedaço de carne no rosto." (Muttafac alaih)

٥٣١- وعنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال وهو على المِنبرِ ، وَذَكَرَ الصَّدقَةَ والتَّعَفُّفَ عَنِ المسأَلَةِ : « اليَد العلْيا خَيْرٌ مِنَ اليَدِ السُّفْلى » وَاليَد العُليا هِيَ المُنْفِقة ، والسُّفْلَى هِيَ السَّائِلَة. متفقٌ عليه .

531. Ibn Ômar (R) relatou que numa ocasião o Profeta (S) estava pronunciando, do púlpito, um sermão sobre a doação de esmolas e sobre a abstenção de se mendigar, e disse: "A mão superior é melhor que a mão inferior; a mão superior é a mão que dá, e a mão inferior é a mão do pedinte" (Bukhári e Musslim).

٥٣٢- وعن أبي هُريرة رضي الله عنه قال : قال رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ سَأَلَ النَّاس تَكَثُّراً فَإِنَّمَا يَسْأَلُ جَمْراً ، فَلْيسْتَقِلَّ أَوْ لِيَسْتَكْثِرْ » رواه مسلم .

532. Abu Huraira (R) diz que o Profeta (S) disse: "Aquele que pede (algo) às pessoas, com o fito de aumentar o seu acúmulo, na verdade está pedindo uma brasa; depende dele o aumentá-la ou diminuí-la" (Musslim).

٥٣٣- وعن سَمُرَةَ بنِ جُنْدبٍ رضي الله عنه قال : قال رسُولُ الله صلى الله عليه وآله وسَلَّم : « إِنَّ المسأَلَةَ كَدُّ يكُدُّ بها الرَّجُلُ وجْهَهُ ، إِلاَّ أَنْ يَسأَلَ الرَّجُلُ سُلْطاناً أَوْ في أَمْر لابُدَّ مِنْهُ » رواهُ الترمذي وقال : حديث حسن صحيح « الكَدُّ » : الخَدشُ وَنحوُهُ .

533. Samura Ibn Jundub (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Ao pedir, a pessoa inflige uma cicatriz no seu rosto, a não ser que peça algo a uma autoridade, ou requeira algo que seja essencial" (Tirmizi).

٥٣٤- وعن ابن مسعودٍ رضيَ الله عنه قال : قال رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ أَصابَتْهُ فَاقَةٌ فَأَنْزَلَهَا بِالنَّاسِ لَمْ تُسَدَّ فاقَتُهُ ، وَمَنْ أَنْزَلها بالله ، فَيُوشِكُ الله لَهُ بِرِزقٍ عاجِلٍ أَوْ آجِلٍ » رواهُ أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن .

534. Ibn Mass'ud (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "A pessoa que sofre de fome e pobreza e menciona esse fato às pessoas (com a intenção de alcançar uma ajuda delas) não será aliviado. Porém, aquele que pedir o auxílio de Deus, cedo ou tarde conseguirá meios de subsistência, imediatamente ou depois de algum tempo (Abu Daúd e Tirmizi).

٥٣٥- وعَنْ ثَوْبانَ رضيَ الله عنه قال : قال رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ تَكَفَّلَ لي أَن لا يسْأَلَ النَّاسَ شَيْئاً ، وَأَتَكَفَّلُ له بالجَنَّة ؟ » فقلتُ : أَنا ، فَكَانَ لاَ يسْأَلُ أَحَداً شَيْئاً ، رواه أبو داود بإسنادٍ صحيح .

535. Sauban (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Para qualquer um que me garantir que não irá pedir nada a ninguém, para si próprio, irei garantir o Paraíso.” O Sauban disse: “Prometo que não irei pedir nada a ninguém!” Depois daquilo, o Sauban não pediu nada a ninguém (Abu Daúd).

٥٣٦- وعن أبي بِشْرٍ قَبِيصَةَ بن المخَارِقِ رضي الله عنه قال : تَحَمَّلْت حَمَالَةً فَأَتَيْتُ رَسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَسْأَلُهُ فيها ، فقال : « أَقِمْ حَتَّى تَأْتِينَا الصَّدَقَةُ فَنأْمُرَ لكَ بِها » ثُمَّ قال : «يا قَبِيصَةُ إِنَّ المِسأَلَةَ لا تَحِلُّ إِلاَّ لأَحَدِ ثَلاثَةٍ : رَجُلٌ تَحَمَّلَ حمالَةً ، فَحَلَّتْ لَهُ المِسْأَلَةُ حَتَّى يُصيبَها ، ثُمَّ يُمْسِكُ . ورجُلٌ أَصابَتْهُ جائِحَةٌ اجْتَاحَتْ مالَهُ ، فَحَلَّتْ لهُ المِسأَلَةُ حَتَّى يُصِيبَ قِوَاماً مِنْ عيْشٍ ، أَوْ قال : سِداداً مِنْ عَيْشٍ ، ورَجُلٌ أَصابَتْهُ فاقَة ، حَتى يقُولَ ثلاثَةٌ مِنْ ذَوي الحِجَى مِنْ قَوْمِهِ : لَقَدْ أَصَابَتْ فُلاناً فَاقَةٌ ، فحلَّتْ لَهُ المسْأَلةُ حتَّى يُصِيبَ قِواماً مِنْ عَيْشٍ ، أَوْ قالَ: سِداداً مِنْ عَيْشٍ . فَمَا سِواهُنَّ مِنَ المِسأَلَةِ يا قَبِيصَةُ سُحْتٌ ، يأَكُلُها صاحِبُها سُحْتاً » رواهُ مسلم .

536. Cabissa Ibn al Mukharek (R) narrou: “Fizeram-me encarregado de um caso de indenização a um contencioso e, por isso, fui ao Mensageiro de Deus (S) para pedir-lhe ajuda quanto a cumprir o encargo. Disse-me: ‘Espera até que seja recebido o dinheiro por conta da caridade, para dispor do mesmo para ti.’ Em seguida acrescentou: ‘Ó Cabissa, não é lícito recorrermos à caridade, a não ser em três situações: a de um homem que toma o encargo de uma indenização, em cujo caso poderá pedir ajuda para ressarcir o dinheiro gasto; a segunda é para aquele a quem sobrevém uma calamidade, e perde seus bens, em cujo caso também poderá pedi-la até que possa superar a sua desgraça; e a outra é quando um homem se vê numa situação de indigência tal, que três pessoas idôneas, dentre a sua própria gente, possam dizer: ‘Este homem é um indulgente!’ Nesse caso também poderá recorrer à caridade, até que saia da dita pobreza. Ó Cabissa, salvo nestes três casos, o recorremos à caridade será ilegal; e quem o fizer incorrerá em legítima ilegalidade.’” (Musslim)

٥٣٧- وعن أبي هريرة رضيَ اللَّه عنه أَنَّ رسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لَيْسِ المِسْكِينُ الَّذِي يطُوفُ عَلى النَّاسِ تَرُدُّهُ اللُّقْمَةُ واللُّقْمَتانِ ، وَالتَّمْرَةُ والتَّمْرتَانِ ، وَلَكِنَّ المِسْكِينَ الَّذِي لا يجِدُ غِنًى يُغنِيهِ ، وَلاَ يُفْطَنُ لَهُ ، فَيُتَصدَّقَ عَلَيْهِ ، وَلاَ يَقُومُ فَيسْأَلَ النَّاسَ » متفقٌ عليه.

537. Abu Huraira relatou que o Mensageiro de Deus (S), disse: “A pessoa necessitada e pobre não é aquele que volta com uma tâmara ou duas, ou um bocado ou dois; a pessoa realmente pobre é aquela que, a despeito de sua pobreza, abstém-se de pedir.” (Muttafac alaih)

٥٨- باب جواز الأخذ من غير مسألة ولا تطلع إليه

CAPÍTULO 58

A ACEITAÇÃO DA COISA OFERECIDA SEM SER PEDIDA

٥٣٨- عَنْ سالِمِ بنِ عبدِ اللَّهِ بنِ عُمَرَ ، عَنْ أَبيهِ عبدِ اللَّه بنِ عُمَرَ ، عَنْ عُمَرَ رضي اللَّه عنهم قال : كان رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُعْطِيني العطَاءَ ، فَأَقُولُ : أَعطهِ مَن هو أَفقَرُ إِلَيهِ مِنّي، فقال : « خُذهُ ، إِذَا جاءَكَ مِن هذا المالِ شَيءٌ ، وَأَنْتَ غَيْرُ مُشْرِفٍ ولا سَائِلٍ ، فَخُذْهُ فتَموَّلْهُ فَإِن شِئتَ كُلْهُ ، وإِن شِئْتَ تَصْدَقْ بِهِ ، وَمَا لا، فَلا تُتبِعْهُ نَفْسَكَ » قال سالمٌ : فَكَانَ عَبدُ اللَّه لا يسأَلُ أَحداً شَيْئاً ، وَلا يَرُدُّ شَيئاً أُعْطِيه . متفقٌ عليه .

538. Sálem Ibn Abdullah Ibn Ômar narra, baseado em seu pai, Abdullah Ibn Ômar, e este em seu pai, Ômar Ibn Al Khattab (R), que o Profeta (S) usou lhe oferecer alguns presentes, e ele disse: "Dá-os para alguém mais necessitado do que eu." O Profeta (Deus o abençoe e lhe dê paz) disse: "Leva o que vier a ti desses bens sem que tenhas pedido, e junta-os aos teus mantimentos. Se quiseres, podes consumi-los, ou dá-los em caridade. Não aspires conseguir algo através de outros meios". Sálem diz que seu pai, Abdullah, nada pedia a ninguém, nem recusava algo que lhe davam. (Muttafac alaih)

٥٩- باب الحثّ على الأكل من عمل يده

والتعفف به من السؤال والتعرُّض للإعطاء

CAPÍTULO 59

A BUSCA DA INTEGRAÇÃO MEDIANTE O ESFORÇO PRÓPRIO, E A ABSTENÇÃO DA MENDICIDADE. A TOMADA DA INICIATIVA EM DAR.

قَال اللّه تَعَالَى: { فَإِذَا قُضِيَت الْصَّلَاة فَانْتَشِرُوْا فِي الْأَرْض وَابْتَغُوَا مِن فَضْل اللّه } الْآيَة.

Deus, Exaltado seja, disse:
"**Uma vez observada a oração, dispersai-vos pela terra e procurai as graças de Deus**" (Alcorão Sagrado, 62:10).

٥٣٩- وعنْ أبي عبدِ اللَّه الزُّبَيْرِ بنِ العوَّامِ رضي اللَّه عنه قالَ : قالَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لأَنْ يَأْخُذَ أَحَدُكُم أَحبُلَهُ ثُمَّ يَأْتِيَ الجَبَلَ ، فَيَأْتِيَ بحُزْمَةٍ مِن حَطَبٍ عَلى ظَهرِهِ فَيَبيعَهَا ، فَيَكُفَّ اللَّه بها وَجْهَهُ ، خَيْرٌ لَهُ مِنْ أَن يَسأَلَ النَّاسَ ، أَعطَوْهُ أَوْ مَنَعُوهُ » رواه البخاري .

539. Abu Abdullah Az Zubair Ibn Al Awam (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Se alguém de vós pegar suas cordas, for até à montanha e trouxer um feixe de lenha às costas e o vender, protegendo, assim, seu rosto do castigo de Deus, será melhor do que pedir às pessoas, que poderão dar-lhe ou negar-lhe." (Bukhári)

٥٤٠- وعن أبي هُريرة رضي الله عنه قال : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لأَنْ يحتَطِبَ أَحَدُكُم حُزمَةً على ظَهرِهِ ، خَيْرٌ من أَنْ يَسأَل أَحَداً ، فَيُعْطيَه أَو يمنَعَهُ » متفقٌ عليه .

540. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "É melhor para qualquer um de vós carregar uma carga de lenha às costas do que pedir (mendigar) a alguém, quer esse alguém dê ou negue" (Muttafac alaih).

٥٤١- وعنه عنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « كان دَاوُدُ عليهِ السَّلامُ لا يَأْكُل إِلاَّ مِن عَملِ يَدِهِ » رواه البخاري .

541. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O profeta Davi (que a paz esteja com ele) não comia nada que não fosse do fruto do seu trabalho." (Bukhári)

٥٤٢- وعنه أَن رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « كَانَ زَكَرِيَّا عليه السَّلامُ نجَّاراً » رواه مسلم .

542. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O profeta Zacarias R) era carpinteiro de profissão isto é, ganhava a vida por meio da carpintaria)" (Musslim).

٥٤٣- وعن المِقدَامِ بن مَعْدِ يكَربَ رضي الله عنه ، عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَا أَكَلَ أَحَدٌ طَعَاماً خَيْراً مِن أَنَ يَأْكُلَ مِن عمَلِ يَدِهِ ، وَإِنَّ نَبيَّ اللَّه دَاوُدَ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كان يَأْكلُ مِن عَمَلِ يَدِهِ » رواه البخاري .

543. Micdam Ibn Ma'Dikarib (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Ninguém consumiu melhor comida do que a obtida através de um trabalho árduo de suas mãos. Davi, o Profeta de Deus, costumava comer o fruto do trabalho de suas mãos." (Bukhári).

٦٠- باب الكرم والجود والإنفاق في وجوه الخير

ثقة بالله تعالى

CAPÍTULO 60

A GENEROSIDADE E O GASTO EM BOA CAUSA, COM A CONFIANÇA EM DEUS

قال اللَّه تعالى: { وما أنفقتم من شيء فهو يخلفه } .

وقال تعالى: { وما تنفقوا من خير فلأنفسكم، وما تنفقون إلا ابتغاء وجه الله، وما تنفقوا من خير يوف إليكم وأنتم لا تظلمون } .

وقال تعالى: { وما تنفقوا من خير فإن الله به عليم } .

قَال اللّه تَعَالَى: { وَمَا أَنْفَقْتُم مِن شَيْءٍ فَهُو يُخْلِفُه } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Tudo quanto distribuirdes em caridade Ele vo-lo restituirá**" (Alcorão Sagrado, 34:39).

وَقَال تَعَالَى: { وَمَا تُنْفِقُوا مِن خَيْرٍ فَلِأَنْفُسِكُم، وَمَا تُنْفِقُوْن إِلَا ابْتِغَاء وَجْه اللّه، وَمَا تُنْفِقُوا مِن خَيْرٍ يُوَف إِلَيْكُم وَأَنْتُم لَا تُظْلَمُوْن } .

E, louvado seja, disse também:
"**Toda caridade que fizerdes será em vosso próprio benefício, e não pratiqueis boas ações senão com a aspiração de contemplardes o Rosto de Deus. Sabei que toda caridade que fizerdes vos será recompensada com vantagem, e não sereis defraudados**" (Alcorão Sagrado, 2:272).

وَقَال تَعَالَى: { وَمَا تُنْفِقُوا مِن خَيْرٍ فَإِن اللّه بِه عَلِيْم } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**De toda a caridade que fizerdes Deus saberá**" Alcorão Sagrado, 2:273).

٥٤٤- وعَنِ ابنِ مسعودٍ رضي الله عنه ، عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا حَسَدَ إلاَّ في اثنتينِ: رَجُلٌ آتَاهُ اللهُ مَالاً ، فَسَلَّطَه عَلَى هَلَكَتِهِ في الحَقِّ ، وَرَجُلٌ آتَاه اللهُ حِكْمَةً ، فَهُوَ يَقْضِي بِهَا وَيُعَلِّمُها » متفقٌ عليه .

544. Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Somente dois indivíduos merecem ser invejados: primeiro aquele a quem Deus concedeu riqueza de divina procedência para gastar numa causa digna; e segundo, aquele a quem Deus concedeu sabedoria pela qual ele julga e a qual ele ensina" (Muttafac alaih).

٥٤٥- وعنه قالَ : قال رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَيُّكُمْ مَالُ وَارِثِهِ أَحَبُّ إليه مِن مَالِهِ ؟ » قالُوا : يا رَسولَ اللهِ . ما مِنَّا أَحَدٌ إلاَّ مَالُهُ أَحَبُّ إليه . قال : « فَإِنَ مَالَه ما قَدَّمَ وَمَالَ وَارِثِهِ ما أَخَّرَ » رواه البخاري .

545. Ibn Mass'ud (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Qual é aquele que de vós que ama os bens que deixará para o herdeiro, mais do que os seus próprios bens?" Responderam: "Ó Mensageiro de Deus, não há ninguém dentre nós que ame os

bens de um herdeiro, mais do que os próprios bens." Disse o Profeta: "Pois os bens próprios são o que for antecipado e o que deixardes serão dos herdeiros." (Bukhári)

٥٤٦- وعَن عَدِيّ بنِ حاتم رضي الله عنه أَن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « اتَّقُوا النَّارَ وَلَوْ بِشِقِّ تَمَرةٍ » متفقٌ عليه .

546. Adi Ibn Hátem (R) relatou que escutara o Profeta (S) dizer: "Esquivai-vos do Inferno, ainda que seja dando, em caridade, meia tâmara." (Muttafac alaih).

٥٤٧- وعن جابرٍ رضي الله عنه قال : ما سُئِل رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم شَيئاً قَطُّ فقالَ : لا . متفقٌ عليه .

547. Jáber R) relatou que o Profeta (S) jamais disse não a qualquer um que lhe pedisse algo (Muttafac alaih).

٥٤٨- وعن أبي هُريرة رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَا مِنْ يَوْمٍ يُصبِحُ العِبادُ فِيهِ إِلاَّ مَلَكَانِ يَنْزِلانِ ، فَيَقُولُ أَحَدَهُمَا : اللَّهُمَّ أَعطِ مُنْفِقاً خَلَفاً، وَيَقُولُ الآخَرُ : اللَّهُمَّ أَعطِ مُمسكاً تَلَفاً » متفقٌ عليه .

548. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Pela madrugada, todos os dias, dois anjos descem à terra, e um deles diz: 'Senhor meu, compensa a quem gasta de seus bens!' enquanto o outro anjo diz: 'Senhor meu, destrói os bens de quem se nega a gastá-los.'" (Muttafac alaih)

٥٤٩- وعنه أَن رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « قال الله تعالى : أنفِق يا ابْنَ آدمَ يُنْفَقْ عَلَيْكَ » متفقٌ عليه .

549. Abu Huraira relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Deus, Exaltado seja, diz: "Ó filho de Adão, gasta (pela causa de Deus) que será gasto contigo." (Muttafac alaih)

٥٥٠- وعنْ عبد اللهِ بن عَمْرو بن العَاصِ رضي الله عنهُما أَنَّ رَجُلاً سَأَلَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : أَيُّ الإِسلامِ خَيْرٌ ؟ قال : « تُطْعِمْ الطَّعَامَ ، وَتَقْرَأُ السَّلامَ عَلى مَنْ عَرَفْتَ وَمَنْ لم تَعْرِفْ » متفقٌ عليه .

550. Abdullah Ibn Amr Ibn al 'As (R) relatou que um homem perguntou ao Mensageiro de Deus (S): "Qual é a melhor qualidade de um muçulmano?" Respondeu: "Convidar para comer e saudar tanto a quem conhece como a quem não conhece." (Muttafac alaih)

٥٥١- وعنه قال : قالَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَرْبَعونَ خَصلَةً أَعلاهَا مَنِيحَةُ العَنْز ما مِن عَاملٍ يعْملُ بخَصلَةٍ منها رَجَاءَ ثَوَابِهَا وَتَصْدِيقَ مَوْعُودِهَا إِلاَّ أَدْخَلَهُ اللَّه تعالى بِهَا الجَنَّةَ » رواه البخاري . وقد سبقَ بيان هذا الحديث في باب بَيَان كَثرَةِ طُرق الخَيْرِ .

551. Abdullah Ibn Amr Ibn al ‘Ás (R), relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Dentre quarenta boas obras, a melhor consiste em a pessoa emprestar a sua cabra para que um necessitado lhe beba o leite. E sempre que a pessoa realizar uma dessas obras, buscando com isso a recompensa de Deus, com fé em sua promessa, Ele a fará entrar no Paraíso.” (Bukhari)

552- عن أبي أُمَامَةَ صُدَيّ بنِ عَجْلانَ رضي اللَّهُ عنه قال : قال رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «يا ابْنَ آدَمَ إِنَّكَ إِن تَبْذُلَ الفَضْلَ خَيرٌ لَكَ ، وإِن تُمْسِكَهُ شَرٌّ لَكَ ، وَلا تُلامُ عَلى كَفَافٍ، وَابْدأْ بِمَنْ تَعُولُ ، واليَدُ العُليَا خَيْرٌ مِنَ اليَدِ السُّفْلَى » رواه مسلم .

552. Abu Umama, Sudai Ibn Ajlan (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Ó filho de Adão, será sempre melhor para ti se ofereceres o que exceder das tuas necessidades, e sempre será pior para ti a retenção do excesso. E jamais serás censurado por possuíres uma riqueza de acordo com tuas necessidades; e começa por gastá-la com a tua família. Fica sabendo que a mão que dá é preferível à mão que pede.” (Musslim)

٥٥٣- وعن أَنسٍ رضي اللَّه عنه قال : ما سُئِلَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَلَى الإِسْلامِ شَيئاً إِلا أَعْطاه ، وَلَقَدَ جَاءَه رَجُلٌ فَأَعطَاه غَنَماً بَينَ جَبَلَينِ ، فَرَجَعَ إِلى قَومِهِ فَقَالَ : يَا قَوْمِ أَسْلِمُوا فَإِنَّ مُحَمداً يُعْطِي عَطَاءَ مَنْ لا يَخْشَى الفَقْرَ ، وَإِنْ كَانَ الرَّجُلُ لَيُسْلِمُ مَا يُرِيدُ إِلاَّ الدُّنْيَا ، فَمَا يَلْبَثُ إِلاَّ يَسِيراً حَتَّى يَكُونَ الإِسْلامُ أَحَبَّ إِلَيه منَ الدُّنْيَا وَمَا عَلَيْهَا . رواه مسلم

553. Anas Ibn Málik (R) afirma que, no Islam, sempre que uma pessoa pedia algo para o Profeta (S), ele lha dava. Numa ocasião um homem foi ter com o Profeta (S), e ele lhe deu um rebanho de ovelhas, grande o bastante para encher um vale. Quando o homem voltou para o seu povo, satisfeito com a generosidade do Profeta (S) disse a eles: “Ó povo meu, aceitai o Islam, porque o Mohammad concede de tal forma que não demonstra temer a pobreza!” Mesmo quando um indivíduo aceitava o Islam, simplesmente com o fito de ganhos terrenos, o Islam se tornava mais caro para ele do que o mundo com tudo que nele há. (Musslim).

٥٥٤- وعن عُمَرَ رضيَ اللَّه عنه قال : قَسَمَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَسْماً ، فَقُلتُ : يا رسولَ اللَّه لَغَيْرُ هَؤُلاَءِ كَانُوا أَحَقَّ بهِ مِنْهُم ؟ قال : « إِنَّهُمْ خَيَّرُوني أَن يَسأَلُوني بالْفُحشِ فَأُعْطيَهم أَوْ يُبَخِّلُوني ، وَلَستُ بِبَاخِلٍ » رواه مسلم .

554. Ômar (R) narrou que uma ocasião o Mensageiro de Deus (S) distribuiu uma caridade recebida. Então lhe perguntei: "Ó Mensageiro de Deus, acaso os que recebem essa caridade a mereciam mais que os outros?" Respondeu-me: "Olham, estas foram destinadas a mim, deixando com duas alternativas: que me pedissem com tanta insistência até que a desse, ou que me chamassem de mesquinho, quando não o sou de maneira alguma." (Musslim)

٥٥٥- وعن جُبَيْرِ بنِ مُطعِم رضيَ الله عنه أَنه قال : بَيْنَمَا هُوَ يسِيرُ مَعَ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَقْفَلَهُ مِن حُنَيْنٍ ، فَعَلِقَهُ الأَعْرَابُ يسَأَلُونَهُ ، حَتَّى اضْطَرُّوهُ إِلى سَمُرَةٍ فَخَطَفَتْ رِدَاءَهُ ، فَوَقَفَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : أَعْطُونِي رِدَائِي ، فَلَوْ كَانَ لِي عَدَدُ هذِهِ العِضَاهِ نَعَماً ، لَقَسَمْتُهُ بَيْنَكُمْ ، ثم لا تَجِدُونِي بَخِيلاً وَلا كَذَّاباً وَلا جَبَاناً » رواه البخاري .

555. Jubair Ibn Mut'im (R) relatou que ao final da batalha de Hunain, quando estava voltando com o Profeta (S), alguns beduínos o detiveram e exigiram seu quinhão dos espólios. Eles fizeram um círculo ao redor dele, sob uma árvore, e alguém lhe arrancou a coberta. O Profeta (S) parou e disse: "Devolvei-me a minha coberta! Tenho ao meu dispor espólios iguais ao número de folhas desta árvore espinhosa; distribui-los-ei todos entre vós, e vereis que não sou mesquinho, mentiroso ou covarde" (Bukhári).

٥٥٦- وعن أبي هُريرة رضيَ اللَّهُ عنه أَنَّ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَا نَقَصَتْ صَدَقَةٌ مِنْ مَالٍ ، وَمَا زَادَ اللَّهُ عَبْداً بِعَفْوٍ إِلاَّ عِزّاً ، وَمَا تَوَاضَعَ أَحَدٌ للَّهِ إِلاَّ رَفَعَهُ اللَّهُ عَزَّ وجلَّ » رواه مسلم .

556. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A caridade não faz diminuir a riqueza; Deus intensifica a honra daquele que perdoa e, quanto àquele que se humilha para o bem de Deus, Ele o exalta em hierarquia" (Musslim).

٥٥٧- وعن أبي كَبشَةَ عُمرو بنَ سَعدٍ الأَنمَارِيّ رضي الله عنه أَنه سمَع رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « ثَلاثَةٌ أُقْسِمُ عَلَيهِنَّ وَأُحَدِّثُكُم حَدِيثاً فَاحْفَظُوهُ : مَا نَقَصَ مَالُ عَبدٍ مِن صَدَقَةٍ ، وَلا ظُلِمَ عَبْدٌ مَظْلَمَةً صَبَرَ عَلَيهَا إِلاَّ زَادَهُ اللَّهُ عِزّاً ، وَلا فَتَحَ عَبْدٌ باب مَسأَلَةٍ إِلاَّ فَتَحَ اللَّه عَلَيْهِ باب فَقْرٍ ، أَوْ كَلِمَةً نَحْوَهَا . وَأُحَدِّثُكُم حَدِيثاً فَاحْفَظُوهُ . قال إِنَّمَا الدُّنْيَا لأَرْبَعَةِ نَفَر: عَبدٍ رَزَقَه اللَّه مَالاً وَعِلْماً ، فَهُو يَتَّقي فِيهِ رَبَّهُ ، وَيَصِلُ فِيهِ رَحِمَهُ ، وَيَعْلَمُ للَّهِ فِيهِ حَقا فَهذَا بأَفضَل المَنازل . وَعَبْدٍ رَزَقَهُ اللَّه عِلْماً ، وَلَمْ يَرْزُقهُ مَالاً فَهُوَ صَادِقُ النِّيَّةِ يَقُولُ : لَو أَنَّ لِي مَالاً لَعمِلْتُ بِعَمَل فُلانٍ ، فَهُوَ نِيَّتُهُ ، فَأَجْرُهُمَا سَوَاءٌ . وَعَبْدٍ رَزَقَهُ اللَّهُ مَالاً ، وَلَمْ يرْزُقْهُ عِلْماً ، فهُوَ يَخْبِطُ في مالِهِ بِغَير عِلمٍ ، لا يَتَّقي فِيهِ رَبَّهُ وَلا يَصِلُ رَحِمَهُ ، وَلا يَعلَمُ للَّهِ فِيهِ حَقا ، فَهَذَا بأَخْبَثِ المَنَازِل . وَعَبْدٍ لَمْ يرْزُقْهُ

اللَّه مَـالاً وَلا عِلْمـاً ، فَهُوَ يَقُولُ : لَوْ أَنَّ لي مَـالاً لَعَمِلْتُ فِيهِ بِعَمَل فُلانٍ، فَهُوَ نِيَّتُهُ ، فَوِزْرُهُمَا سَوَاءٌ » رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

557. Abu Kabcha Amar Ibn Saad Al-Anmari (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Digo-vos estas coisas, e lembrai-vos bem delas, pois posso jurar por elas; uma: o rendimento de ninguém ficará reduzido pela caridade; duas: Deus intensificará a honra de quem suportar pacientemente a malfeitoria; e terceira: ninguém se curvará para pedir, sem que Deus o sujeite à fome e penúria", ou ele disse outras coisas como essas. Disse: "Lembrai-vos bem do que vou lhes dizer: há quatro espécies de indivíduos no mundo; um é aquele a quem Deus concede riqueza e conhecimento, e ele fica consciente do seu dever para o seu Sustentador no tocante a essas duas coisas, ajuda seus parentes e amigos, e cumpre os deveres de Deus quanto a eles; essa pessoa é posta no mais elevado grau. Dois, é aquele a quem Deus concede conhecimento, mas não riqueza, e é honesto e veraz nas suas intenções; poderia realizar os mesmos (bons) feitos que o outro realizou; essa era a sua intenção; receberá a mesma recompensa que o outro. Três, é aquele a quem Deus concede riqueza, mas não conhecimento: esbanja o seu dinheiro devido à falta de conhecimento, e não teme a Deus (ou seja, não se importa com o seu dever para com Deus, nesse particular); nem tampouco cumpre com suas obrigações quanto aos parentes, nem se conscientiza do deveres que tem para com Deus. Tal pessoa está na mais ínfima posição. Quatro, é aquele a quem Deus não concede riqueza nem conhecimento, e ele diz: 'Se eu tivesse tido dinheiro, teria agido igual a esse homem (o terceiro)!' Se essa é a sua intenção, então ambos estão iguais em pecado" (o Imam Tirmizi relatou essa tradição, e chamou-a de boa). (Tirmizi).

٥٥٨- وعن عائشة رضي اللَّه عنها أَنَّهُمْ ذَبَحُوا شَاةً ، فقالَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَا بَقِيَ مِنها؟» قالت : ما بقي مِنها إِلاَّ كَتِفُهَا ، قال : « بَقِي كُلُّهَا غَيرَ كَتِفِهَا» رواه الترمذي وقال حديث صحيح .

558. Aicha (R) relatou que numa ocasião foi abatida uma cabra (e distribuída a maior parte da carne). Então o Profeta (S) perguntou: "O que foi deixado?" Ela respondeu: "Nada, além duma paleta!" Ele argumentou: "(Como de fato) tudo dela foi salvo, menos a paleta." (Tirmizi)

٥٥٩- وعن أَسماءَ بنتِ أبي بكرٍ الصديق رضي اللَّه عنهما قالت : قال لي رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تُوكِي فَيوكِيَ اللَّهُ عَلَيْكِ » . متفقٌ عليه .

559. Asmá, filha de Abu Bakr Assidik (R), relatou: "O Mensageiro de Deus (S) me disse: 'Não poupes tanto, a ponto de negares aos demais do que tens, pois se o fizerdes, Deus o tirará de ti. (Seja generosa sem contar o que está doando)'" (Muttafac alaih)

٥٦٠- وعن أبي هريرة رضي اللَّه عنه أَنه سَمِع رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « مَثَلُ البَخِيلِ والمُنْفِقِ ، كَمَثَلِ رَجُلَيْنِ عَلَيْهِمَا جُبَّتَانِ مِن حَديد مِنْ ثُدِيِّهِما إِلى تَرَاقِيهِمَا، فَأَمَّا المُنْفِقُ ،

فَلا يُنْفِقُ إِلاَّ سَبَغَتْ ، أَوْ وَفَرَتْ على جِلدِهِ حتى تُخْفِيَ بَنَانَهُ ، وَتَعْفُوَ أَثَرَهُ ، وَأَمَّا البَخِيلُ ، فَلا يُرِيدُ أَنْ يُنْفِقَ شَيئاً إِلاَّ لَزِقَتْ كُلُّ حَلْقَةٍ مَكَانَهَا ، فَهُو يُوَسِّعُهَا فَلا تَتَّسِعُ » متفقٌ عليه .

560. Abu Huraira (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "O caso do avarento e do generoso é igual ao de dois indivíduos enrolados em aço, dos peitos até aos pescoços. Quando o generoso gasta, sua armadura se solta e se expande até cobrir-lhe os dedos das mãos e dos pés. Quando o avarento decide nada soltar, cada anel da armadura se entranha no seu corpo; ele tenta soltá-los, mas não consegue." (Muttafac alaih).

٥٦١- وعنه قال : قال رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ تَصَدَّقَ بِعِدْلِ تَمْرَةٍ مِنْ كَسْبٍ طَيِّبٍ ، ولا يَقْبَلُ اللهُ إِلاَّ الطَّيِّبَ فَإِنَّ اللهَ يقْبَلُهَا بِيَمِينِهِ ، ثُمَّ يُرَبِّيها لِصَاحِبَها ، كَمَا يُرَبِّي أَحَدُكُمْ فَلُوَّهُ حتى تَكُونَ مِثْلَ الجَبَلِ » . متفقٌ عليه .

561. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Se o indivíduo der em caridade algo igual a uma tâmara, fruto dos seus ganhos legítimos, Deus irá aceitar a caridade como pura; Ele a aceita com Sua mão direita e a faz multiplicar para ele, assim como um de vós cuida de um potro, até que esse se torne um cavalo forte e encorpado. Ou seja, a recompensa por essa caridade será de uma tâmara que tem o tamanho de uma montanha." (Muttafac alaih).

٥٦٢- وعنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : بيْنَما رَجُلٌ يَمشِي بِفَلاةٍ مِن الأَرض ، فَسَمِعَ صَوتاً في سَحَابَةٍ : اسقِ حَدِيقَةَ فُلانٍ ، فَتَنَحَّى ذلكَ السَّحَابُ فَأَفْرَغَ مَاءَهُ في حَرَّةٍ ، فإذا شرجة من تِلْكَ الشِّراجِ قَدِ اسْتَوعَبَتْ ذلِكَ الماءَ كُلَّهُ فَتَتَبَّعَ الماءَ ، فإذا رَجُلٌ قَائِمٌ في حَدِيقَتِهِ يُحَوِّلُ الماءَ بِمِسحَاتِهِ ، فقال له : يا عَبْدَ اللهِ ما اسْمُكَ قال : فُلانٌ، للاسْمِ الَّذِي سَمِعَ في السَّحَابَةِ ، فقال له : يَا عَبْدَ اللهِ لِمَ تَسْأَلُنِي عَنِ اسْمِي ؟ فَقال : إني سَمِعْتُ صَوتاً في السَّحَابِ الذي هذَا مَاؤُهُ يقُولُ : اسقِ حَدِيقَةَ فُلانٍ لإسمِكَ ، فما تَصْنَعُ فِيها ؟ فقال : أَما إِذْ قُلْتَ هَذَا، فَإني أَنْظُرُ إِلى ما يَخْرُجُ مِنها ، فَأَتَصَدَّقُ بثُلُثِه ، وآكُلُ أَنا وعِيالي ثُلُثاً ، وأَرُدُّ فِيها ثُلثَهُ . رواه مسلم .

562. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando um homem caminhava em um determinado lugar, ouviu uma voz vinda duma nuvem, que dizia: 'Irrigue o horto de fulano!' Então a nuvem começou a se deslocar numa certa direção, e fez chover sobre um trato rochoso de terra. A água, correndo por entre pequenas valetas, fluía para um grande canal. O homem se pôs a seguir o canal, até que este circundou um horto, e ele viu o dono do horto a trabalhar com uma enxada, distribuindo a água (entre todas as árvores). Ele perguntou ao dono do horto: 'Ó servo de Deus, qual o teu nome?' Ele lhe disse o nome, que era o mesmo que ouvira dizer a nuvem. O dono do horto lhe perguntou: 'Ó servo de Deus, por que quiseste saber meu nome?' Ele respondeu: 'É que ouvi uma voz vinda da nuvem que fez essa chuva cair, que dizia: 'Irrigue o horto de fulano!; posso te perguntar o que faz para que o teu horto mereça este favor? Ele disse: 'Já que me perguntaste, far-te-ei ciente: Quando a produção deste horto está pronta, eu

dou um terço em caridade, separo outro terço para mim e minha família, e uso o terço restante para semear e fazer crescer outros frutos.'" (Musslim).

٦١- باب النهي عن البخل والشُّحِّ

CAPÍTULO 61

A PROIBIÇÃO DA MESQUINHEZ E DA AVAREZA

قَال اللَّه تَعَالَى:{ وَأَمَّا مَن بَخِل وَاسْتَغْنَى، وَكَذَّب بِالْحُسْنَى، فَسَنُيَسِّرُه لِلْعُسْرَى، وَمَا يُغْنِي عَنْه مَالُه إِذَا تَرَدَّى } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Àquele que mesquinhar e se considerar suficiente, e negar o melhor, facilitaremos o caminho para a adversidade. E de nada lhe valerão os seus bens, quando ele cair no abismo**" (Alcorão Sagrado, 92:8-11).

وَقَال تَعَالَى: { وَمَن يُوَق شُح نَفْسِه فَأُوْلَئِك هُم الْمُفْلِحُوْن } .

E disse, louvado seja:
"**Aqueles que se preservarem da avareza serão os bem-aventurados**" (Alcorão Sagrado, 64:16).

وأما الأحاديث فتقدمت جملة منها في الباب السابق.

٥٦٣- وعن جابر رضي الله عنه أَنَّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : اتَّقُوا الظُّلْمَ ، فَإِنَّ الظُّلْمَ ظُلُمَاتٌ يوْمَ القِيامَة ، واتَّقُوا الشُّحَّ ، فَإِنَّ الشُّحَّ أَهْلَكَ منْ كانَ قَبْلَكُمْ ، حَمَلَهُم على أَن سَفَكُوا دِمَاءَهم واستحَلُّوا مَحَارِمَهُم » رواه مسلم .

563. Jáber (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Evitai serdes injustos, pois a injustiça se transformará, no Dia do Juízo, em trevas. E evitai a avareza, pois ela levou os povos anteriores a vós à perdição; fê-los derramar, injustamente, seu próprio sangue e violar suas as sagradas leis." (Musslim)

٦٢- باب الإيثار المواساة

CAPÍTULO 62

A ABNEGAÇÃO E A OFERTA DE AJUDA AOS DEMAIS

قَال اللَّه تَعَالَى:{ وَيُؤْثِرُوْن عَلَى أَنْفُسِهِم وَلَو كَان بِهِم خَصَاصَة } .

Deus, louvado seja, disse:
"**…por outra, preferem-no em detrimento de si mesmos**" (Alcorão Sagrado, 59:9).

وَقَال تَعَالَى: { وَيُطْعِمُوْن الْطَّعَام عَلَى حُبِّه مِسْكِيَنْا وَيَتِيْمَا وَأَسِيرا } إِلَى آَخِر الْآَيَات.

E, louvado seja, disse também:
"**E porque, por amor a Ele, alimentam o necessitado, o órfão e o cativo**" (Alcorão Sagrado, 76:8).

٥٦٤- وعن أبي هُريرة رضي الله عنه قال : جَاءَ رَجُلٌ إلى النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : إني مَجْهُودٌ ، فأَرسَلَ إلى بَعضِ نِسائِهِ ، فَقَالت : والَّذِي بَعَثَكَ بِالحَقِّ ما عِندِي إلاَّ مَاءٌ ، ثُمَّ أَرْسَلَ إلى أُخْرَى . فَقَالَتْ مِثْلَ ذَلِكَ ، حتَّى قُلْنَ كُلُّهنَّ مِثل ذَلِكَ : لا وَالذِي بعثَكَ بِالحَقِّ ما عِندِي إلاَّ مَاءٌ . فقال النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « من يُضِيفُ هَذا اللَّيْلَةَ ؟ » فقال رَجُلٌ مِن الأَنْصارِ : أَنَا يَا رَسُولَ اللهِ ، فَانْطَلَقَ بِهِ إلى رحْلِهِ ، فَقَال لامْرَأَتِهِ : أَكرِمِي : ضَيْفَ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم.

وفي رواية قال لامرَأَتِهِ : هل عِنْدَكِ شَيءٌ ؟ فَقَالَتْ : لا ، إلاَّ قُوتَ صِبيانِي قال : عَلِّليهِمْ بِشَيءٍ وإذا أَرَادُوا العَشَاءَ ، فَنَوِّميهِم ، وإِذَا دَخَلَ ضَيْفُنَا ، فَأَطفِئِي السِّرَاجَ ، وأَرِيهِ أَنَّا نَأْكُلُ ، فَقَعَدُوا وأَكَلَ الضَّيفُ وبَاتا طَاوِيَيْنِ ، فَلَمَّا أَصْبح ، غَدَا على النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : فقال: « لَقَد عَجِبَ اللهُ مِن صَنِيعِكُمَا بِضَيفِكُمَا اللَّيْلَةَ » متفقٌ عليه .

564. Abu Huraira (R) relatou que um homem foi ter com o Profeta (S), e lhe disse: "Estou faminto". O Profeta (S) enviou uma mensagem a uma de suas esposas para ver se ela podia alimentar o hóspede. Ela disse: "Por Deus, Que te enviou com a verdade, nada tenho além de água." Então ele enviou outra mensagem para outra e obteve a mesma resposta. Ele obteve a mesma resposta de todas. O Profeta (S) perguntou: "Quem hospedaria este homem por esta noite?" Um homem dos ansar respondeu: "Eu o hospedo, ó Mensageiro de Deus." Ele o levou para casa e disse à esposa: "Vamos ser generosos com o hóspede do Profeta (S)." Outra versão diz que o homem perguntou à esposa: Ele o levou para casa e perguntou à esposa: "Temos algo para comer?" Ela respondeu que só tinha o alimento dos filhos. O marido lhe disse: "Divirta-os com algo, e quando pedirem comida, ponha-os para dormir. Quando o hóspede chegar, apague a lamparina e finja que estamos comendo junto com ele." Assim fizeram e o hóspede comeu e eles passaram a noite com fome. Quando, na manhã seguinte o homem dos ansar foi ter com o Profeta (S), este lhe disse: "Deus, exaltado seja, ficou muito satisfeito com o que fizeram com o seu hóspede." (Muttafac alaih)

٥٦٥- وعنه قالَ : قالَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « طَعَامُ الاثْنَينِ كافِي الثَّلاثَةِ ، وطَعامُ الثَّلاثَةِ كافِي الأَربَعَةِ » متفقٌ عليه .

565. Abu Huraira (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Uma refeição para duas pessoas é suficiente para três, e uma refeição para três é suficiente para quatro.” (Muttafac alaih)

Em outra versão de Musslim, Jaber relatou que o Profeta (S) disse: “A refeição para uma pessoa é suficiente para duas pessoas. A refeição para duas pessoas é suficiente para quatro pessoas. A refeição para quatro pessoas é suficiente para oito pessoas.”

٥٦٦- وعن أبي سعيدٍ الخُدريّ رضي اللَّهُ عنه قال : بينَمَا نَحْنُ في سَفَرٍ مَعَ النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذ جَاءَ رَجُلٌ على رَاحِلَةٍ لَهُ ، فَجَعَلَ يَصْرِفُ بَصَرَهُ يَميناً وَشِمَالاً ، فَقَال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ كَانَ مَعَهُ فَضْلُ ظَهرٍ فَلْيَعُدْ بِهِ عَلى مَنْ لا ظَهْرَ لَهُ ، وَمَن كانَ لَهُ فَضْلٌ مِن زَادٍ ، فَلْيَعُدْ بِهِ على مَن لا زَادَ لَهُ » فَذَكَرَ مِن أَصْنَافِ المالِ مَا ذَكَرَ حَتَّى رَأَيْنَا أَنَّهُ لا حَقَّ لأحدٍ مِنَّا في فَضْلٍ » رواه مسلم .

566. Abu Saíd al Khudri (R) narrou: “Certa ocasião, estávamos em viagem com o Profeta (S), quando se aproximou de nós um cavaleiro. O homem ia olhando da direita para a esquerda, pois estava com fome. O Mensageiro de Deus (S) disse: “Aquele que tiver uma montaria de mais que dê a quem não tiver nenhuma; e aquele que tiver provisões de mais que dê um pouco a quem não tiver nenhuma.’ Assim, foram mencionadas diversas classes de bens ou riquezas, até que ficamos convencidos de que nenhum de nós tinha direito a possuir bens de mais.” (Musslim)

٥٦٧- وعن سَهلِ بنِ سعدٍ رضي اللَّه عنه أَنَّ امرَأَةً جَاءَت إِلى رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِبُردةٍ مَنسُوجَةٍ ، فقالت : نَسَجتُها بِيَديَّ لأكْسُوَكَهَا ، فَأَخَذَهَا النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مُحتَاجاً إِلَيهَا ، فَخَرَجَ إِلَينا وَإِنَّهَا لإزَارُهُ ، فقال فُلانٌ اكسُنِيهَا مَا أَحسَنَها ، فَقَالَ: « نَعَمْ » فَجلَس النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في المجلِسِ، ثُمَّ رَجَعَ فَطَوَاهَا ، ثُمَّ أَرسَلَ بِهَا إِلَيْهِ : فَقَالَ لَهُ القَوْمُ : ما أَحسَنْتَ، لَبِسَهَا النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مُحْتَاجاً إِلَيها ، ثُمَّ سَأَلتَهُ ، وَعَلِمت أَنَّهُ لا يَرُدُّ سَائِلاً ، فَقَالَ : إِني وَاللَّهِ ما سَأَلْتُهُ لأَلْبَسَها ، إِنَّمَا سَأَلْتُهُ لِتكُونَ كَفَنِي . قال سَهْلٌ : فَكانت كَفَنَه. رواه البخاري .

567. Sahl Ibn Sad (R) relatou: que uma mulher levou uma peça de roupa para o Profeta (S), e disse: “Esta peça de roupa foi tecida pelas minhas próprias mãos, para que pudesses usá-la.” Ele aceitou o presente, já que precisava dela, e mais tarde saiu para rua usando a roupa. Um homem disse: “É muito boa! Por favor, dê-me para usar!” O Profeta disse: “Está bem”, e permaneceu sentado com os Companheiros por algum tempo, foi para dentro da casa e trouxe a peça devidamente dobrada para o homem. Alguém dentre os presentes disse para o homem: “Olha que não procedeste bem! O Profeta (S) a usava porque precisava dela, e tu pediste-lhe que a desse para ti, e sabes

muito bem que o Profeta (S) jamais nega a quem lhe pede!" Ele disse: "Na verdade, eu não pedi a peça de roupa para usá-la. Pedi-lhe para usá-la como minha mortalha." E literalmente ela serviu como tal (Bukhári).

٥٦٨- وعن أبي موسى رضي الله عنه قال : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ الأشعَرِيين إِذَا أَرملُوا في الْغَزْوِ ، أَو قَلَّ طَعَامُ عِيَالِهِم بالمدِينَةِ ، جَمَعُوا ما كَانَ عِندَهُم في ثَوبٍ وَاحِدٍ ، ثُمَّ اقتَسَمُوهُ بَيْنَهُم في إِنَاءٍ وَاحِدٍ بالسَّوِيَّةِ فَهُم مِنِّي وَأَنَا مِنهُم » متفقٌ عليه .

568. Abu Mussa (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Então os acharinos encaram uma falta de provisões na batalha, ou enquanto eles estão em casa, em Madina, e ficam sem suprimentos, eles juntam todas as provisões que sua comunidade tem num pano, e distribuem igualmente os bagulhos entre eles. Assim sendo, eles são de mim, e eu sou deles (Muttafac alaih).

٦٣- باب التنافس في أمور الآخرة والاستكثار مما يُتَبَرَّكُ فيه

CAPÍTULO 63

O ESFORÇO NAS QUESTÕES DA OUTRA VIDA E A ASPIRAÇÃO DAS BÊNÇÃOS E DAS COISAS VIRTUOSAS

قَال اللّه تَعَالَى: { وَفِي ذَلِك فَلْيَتَنَافَس الْمُتَنَافِسُون } .

Deus, louvado seja, diz:
"**Que os que aspiram a isso diligenciem em sua aspiração**" (Alcorão Sagrado, 83:26).

٥٦٩- وعن سهلِ بنِ سعدٍ رضي الله عنه أَن رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أُتِيَ بِشَرَابٍ ، فَشَرِبَ مِنهُ وَعَن يَمِينِهِ غُلامٌ ، وَعَن يسارِهِ الأَشْيَاخُ ، فقال لِلْغُلام : « أَ تَأْذَنُ لِي أَن أُعْطِيَ هُؤلاءِ؟ فَقَالَ الغُلامُ : لا وَاللَّهِ يا رسُولَ الله لا أُوثِرُ بِنَصيبي مِنكَ أَحَداً ، فَتَلَّهُ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في يَدِهِ . متفقٌ عليه .

569. Sahl Ibn Saad (R) relatou que quando o Profeta (S) estava sentado na companhia de algumas pessoas, uma bebida lhe foi trazida. Ele bebeu um pouco dela. Naquela altura, à sua direita estava um rapaz, e à sua esquerda estavam uns idosos. Ele perguntou para o rapaz: "Será que permites que eu dê o resto desta bebida para aqueles sentados à minha esquerda?" O rapaz disse: "Ó Mensageiro de Deus, por Deus, que não preferiria ninguém, a não ser eu mesmo, a respeito de ter uma dádiva vinda de ti!" Assim, ele deu o resto da bebida para o rapaz. (Muttafac alaih).

٥٧٠- وعن أبي هريرة رضي الله عنه عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « بيْنَا أَيُّوبُ عليه السلام يَغتَسِلُ عُرياناً ، فَخَرَّ عَلَيْهِ جَرَادٌ مِن ذَهَبٍ ، فَجَعَلَ أَيُّوبُ يَحثِي في ثَوبِهِ، فَنَادَاهُ رَبُّهُ عَزَّ

وَجلَّ : يَا أَيُّوبُ ، أَلَمْ أَكُنْ أَغْنَيْتُكَ عمَّا تَرَى ؟، قال : بَلَى وَعِزَّتِكَ، وَلكِن لا غِنَى بِي عَن بَرَكَتِكَ » رواه البخاري .

570. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Enquanto o Profeta Jó estava tomando banho, um gafanhoto dourado pulou nele. Ele pegou o gafanhoto e o colocou no meio de um pedaço de pano, quando ouviu a voz de Deus, o Altíssimo, que dizia: 'Ó Jó, será que Eu não te fiz suficientemente rico para seres independente do que vês (ou seja, posses terrenas)?' O Ayub (Jó) respondeu: 'Certamente, pela Tua honra, mas não sou desinteressado das Tuas benesses; porém, estou ávido por elas.'" (Bukhári).

٦٤- باب فضل الغني الشاكر

وهو من آخذ المال من وجه وصرفه في وجوهه المأمور بها

CAPÍTULO 64

AS EXCELÊNCIAS DO RICO AGRADECIDO QUE ADQUIRE SUA RIQUEZA DE MODO LÍCITO, E A GASTA DE MANEIRA APROPRIADA

قَال اللّه تَعَالَى: { فَأَمَّا مَن أَعْطَى وَاتَّقَى، وَصَدَق بِالْحُسْنَى، فَسَنُيَسِّرُه لِلْيُسْرَى } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Porém, a quem faz caridade e é temente a Deus, e crê no melhor, facilitar-lhe-emos o caminho do conforto**" (Alcorão Sagrado 92:5-7).

وَقَال تَعَالَى: { وَسَيُجَنَّبُهَا الْأَتْقَى، الَّذِي يُؤْتِي مَالَه يَتَزَكَّى، وَمَا لِأَحَد عِنْدَه مِن نِّعْمَة تُجْزَى، إِلَا ابْتِغَاء وَجْه رَبِّه الْأَعْلَى، وَلَسَوْف يَرْضَى } .

E, louvado seja, disse também:
"**Contudo, livrar-se-á dele o mais temente a Deus, que aplica seus bens com o fito de ser agraciado, e a ninguém favor faz com o fito de ser recompensado, senão com o intuito de ver o Rosto de seu Senhor, o Altíssimo; e logo será comprazido**" (Alcorão Sagrado, 92:17-21)

وَقَال تَعَالَى: { إِن تُبْدُوا الْصَّدَقَات فَنِعِمَّا هِي، وَإِن تُخْفُوْهَا وَتُؤْتُوْهَا الْفُقَرَاء فَهُو خَيْر لَّكُم، وَيُكَفِّر عَنْكُم مِّن سَيِّئَاتِكُم، وَاللّه بِمَا تَعْمَلُوْن خَبِيْر } .

E, louvado seja, disse ainda:

"**Se fizerdes caridade paladinamente, quão louvável será! Porém, se a fizerdes, dando aos pobres dissimuladamente, será preferível para vós, e isso vos absolverá de alguns de vossos pecados, porque Deus está inteirado de quanto fazeis**" (Alcorão Sagrado, 2:271

وَقَال تَعَالَى:{ لَن تَنَالُوْا الْبِر حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّوْن، وَمَا تُنْفِقُوا مِن شَيْء فَإِن اللّه بِه عَلِيم } . وَالآيَات فِي فَضْل الْإِنْفَاق فِي الطَّاعَات كَثِيْرَة مَعْلُوْمَة.

E, louvado seja, disse mais:
"**Jamais alcançareis a virtude, a menos que façais caridade com o que mais apreciardes. E sabei que toda caridade que fazeis, Deus bem o sabe**" (Alcorão Sagrado, 3:92).

٥٧١- وعن عبدِ اللَّهِ بنِ مسعودٍ رضي اللَّه عنه قال : قالَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا حَسَدَ إلاَّ في اثْنَتَيْنِ : رَجُلٌ آتَاهُ اللَّهُ مَالاً ، فَسَلَّطَهُ على هَلكَتِهِ في الحَقِّ . ورَجُلٌ آتَاه اللَّهُ حِكْمَةً فُهو يَقضِي بِها وَيُعَلِّمُهَا » متفقٌ عليه وتقدم شرحه قريباً .

571. Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Somente dois indivíduos merecem ser invejados: primeiro aquele a quem Deus concedeu riqueza de divina procedência para gastar numa causa digna; e segundo, aquele a quem Deus concedeu sabedoria pela qual ele julga e a qual ele ensina" (Muttafac alaih).

٥٧٢- وعن ابْنِ عمر رضي اللَّه عنهما عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا حَسَد إلاَّ في اثنَتَين : رَجُلٌ آتَاهُ اللَّه القُرآنَ ، فهو يَقُومُ بِهِ آنَاءَ اللَّيل وآنَاءَ النَّهارِ . وَرَجُلٌ آتَاهُ اللَّه مَالاً . فهوَ يُنْفِقهُ آنَاءَ اللَّيْلِ وآنَاءَ النَّهارِ » متفقٌ عليه . « الآنَاءُ » السَّاعَاتُ .

572. Ibn Ômar (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "A inveja só é permitida em dois casos: o invejarmos um homem a quem Deus fez aprender o Alcorão, e que ocupa todo o seu tempo a estudá-lo e o pôr em prática, dia e noite; e o invejarmos um homem a quem Deus concedeu riqueza, sendo que ele a distribui entre os necessitados dia e noite". (Muttafac alaih)

٥٧٣- وعَن أبي هُريرة رضي اللَّه عنه أَنَّ فُقَرَاءَ المهَاجِرِينَ أَتَوْا رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . فقالوا : ذَهَبَ أَهْلُ الدُّثُورِ بِالدَّرَجاتِ العُلَى . والنَّعِيمِ المقِيمِ . فَقَال : « ومَا ذَاكَ ؟ » فَقَالُوا : يُصَلُّونَ كمَا نُصَلِّي ، ويَصُومُونَ كمَا نَصُومُ . وَيَتَصَدَّقُونَ ولا نَتَصَدَّقُ ، ويَعتِقُونَ ولا نَعتقُ فقال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَفَلا أُعَلِّمُكُمْ شَيئاً تُدرِكُونَ بِهِ مَنْ سبَقَكُمْ ، وتَسْبِقُونَ بِهِ مَنْ بَعْدَكُمْ وَلاَ يَكُونُ أَحَدٌ أَفْضَلَ مِنْكُم إلاَّ مَنْ صَنَعَ مِثلَ ما صَنَعْتُم ؟ » قالوا : بَلَى يا رسولَ اللَّه ، قَالَ : « تُسبحُونَ ، وتحمَدُونَ وتُكَبِّرُونَ ، دُبُر كُلِّ صَلاة ثَلاثاً وثَلاثِينَ مَرَّةً » فَرَجَعَ فُقَرَاءُ

المهَاجِرِينَ إِلى رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَقَالُوا : سمِعَ إِخْوَانُنَا أَهْلُ الأَموَالِ بِمَا فَعلْنَا ، فَفَعَلوا مِثْلَهُ ؟ فَقَالَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ذلك فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يشَاءُ » متفقٌ عليه ، وهذا لفظ روايةِ مسلم .

573. Abu Huraira (R) relatou que os pobres, dentre os imigrantes, foram ver o Mensageiro de Deus (S). e lhe disseram: "Os ricos têm levado as substâncias mais sublimes, além da graça e do favor de Deus!" Disse o Profeta: "Como assim?" Responderam: "Eis que praticam a oração do mesmo modo que nós, jejuam do mesmo modo que nós, porém oferecem a caridade que nós não podemos oferecer, e libertam os escravos, e nós não." Disse o Profeta: "Gostaríeis que vos ensinasse algo com o qual alcançaríeis a quem vos ultrapassa, e ultrapassaríeis a quem vos segue, e não haverá alguém melhor do que vós, a menos que faça o que fazeis?" Responderam: "Ó Mensageiro de Deus, claro que sim!" Disse o Profeta: "Glorificai, magnificai e louvai a Deus, dizendo: *Subhana Allah, Al Hamdu Lillah, Allahu Akbar,* isso, trinta e três vezes, ao término de cada oração." Mais tarde, os pobres dentre os imigrantes voltaram e disseram: "Nossos irmãos ricos se inteiraram do que aprendemos, e estão fazendo o mesmo!" Então o Mensageiro de Deus (S) disse: "É, mas daí advirá um prêmio da parte de Deus, Que o concederá a quem Lhe aprouver." (Musslim)

٦٥- باب ذكر الموت وقصر الأمل

CAPÍTULO 65

A RECORDAÇÃO DA MORTE E O ANSEIO POR POUCAS ASPIRAÇÕES

قَال اللّٰه تَعَالَى: { كُل نَفْس ذَائِقَة الْمَوْت، وَإِنَّمَا تُوَفَّوْن أُجُوْرَكُم يَوْم الْقِيَامَة، فَمَن زُحْزِح عَن النَّار وَأُدْخِل الْجَنَّة فَقَد فَاز، وَمَا الْحَيَاة الْدُّنْيَا إِلَا مَتَاع الْغُرُوْر } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Toda alma provará o sabor da morte e, no Dia da Ressureição, sereis recompensados integralmente pelos vossos atos; quem for afastado do Fogo infernal e introduzido no Paraíso triunfará. Que é a vida terrena senão um prazer ilusório?**" (Alcorão Sagrado, 3: 185).

وَقَال تَعَالَى: { وَمَا تَدْرِي نَفْس مَّاذَا تَكْسِب غَدَا، وَمَا تَدْرِي نَفْس بِأَي أَرْض تَمُوْت } .

E, louvado seja, disse também:
"**Nenhum ser sabe o que ganhará amanhã, tampouco nenhum ser saberá em que terra morrerá**" (Alcorão Sagrado, 31:34)

وَقَال تَعَالَى: { فَإِذَا جَاء أَجَلُهُم لَا يَسْتَأْخِرُوْن سَاعَة، وَلَا يَسْتَقْدِمُوْن } .

E, louvado seja, disse ainda:

"**E quando seu prazo se cumprir, não poderão atrasá-lo nem adiantá-lo numa só hora**" (Alcorão Sagrado, 16:61).

وَقَال تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آمَنُوْا لَا تُلْهِكُم أَمْوَالُكُم وَلَا أَوْلَادُكُم عَن ذِكْر اللّٰه، وَمَن يَفْعَل ذَلِك فَأُوْلَئِك هُم الْخَاسِرُوْن، وَأَنْفِقُوْا مِمَّا رَزَقْنَاكُم مِن قَبْل أَن يَأْتِي أَحَدَكُم الْمَوْت فَيَقُوْل: رَب لَوْلَا أَخَّرْتَنِي إِلَى أَجَل قَرِيْب فَأَصَّدَّق وَأَكُن مِّن الْصَّالِحِيْن، وَلَن يُؤَخِّر اللّٰه نَفْسَا إِذَا جَاء أَجَلُهَا، وَاللّٰه خَبِيْر بِمَا تَعْمَلُوْن } .

E, louvado seja, disse mais:
"**Ó crentes, que os vossos bens e os vossos filhos não vos alheiem da recordação de Deus, porque aqueles que tal fizerem serão desventurados. Fazei caridade de tudo com que vos agraciamos, antes que a morte surpreenda qualquer um de vós, e este diga: Ó Senhor meu, porque não me toleras até um término próximo, para que eu possa fazer caridade e ser um dos virtuosos? Porém, Deus jamais adiará a hora de qualquer alma quando ela chegar, porque Deus está bem inteirado de tudo quanto fazeis**" Alcorão Sagrado, 63:9-11).

وَقَال تَعَالَى: { حَتَّى إِذَا جَاء أَحَدَهُم الْمَوْت قَال: رَب ارْجِعُوْن لَعَلِّي أَعْمَل صَالِحا فِيْمَا تَرَكْت. كَلَّا إِنَّهَا كَلِمَة هُو قَائِلُهَا، وَمَن وَرَائِهِم بَرْزَخ إِلَى يَوْم يُبْعَثُوْن، فَإِذَا نُفِخ فِي الْصُّوَر فَلَا أَنْسَاب بَيْنَهُم يَوْمَئِذ وَلَا يَتَسَاءَلُون. فَمَن ثَقُلَت مَوَازِيْنُه فَأُوْلَئِك هُم الْمُفْلِحُوْن، وَمَن خَفَّت مَوَازِيْنُه فَأُوْلَئِك الَّذِيْن خَسِرُوَا أَنْفُسَهُم فِي جَهَنَّم خَالِدُون، تَلْفَح وُجُوْهَهُم النَّار، وَهُم فِيْهَا كَالِحُوْن. أَلَم تَكُن آيَاتِي تُتْلَى عَلَيْكُم فَكُنْتُم بِهَا تُكَذِّبُوْن! } إِلَى قَوْلِه تَعَالَى { قَال كَم لَبِثْتُم فِي الْأَرْض عَدَد سِنِيْن؟ قَالُوْا: لَبِثْنَا يَوْمَا أَو بَعْض يَوْم فَاسْأَل الْعَادِّيْن. قَال: إِن لَّبِثْتُم إِلَا قَلِيْلا لَّو أَنَّكُم كُنْتُم تَعْلَمُوْن، أَفَحَسِبْتُم أَنَّمَا خَلَقْنَاكُم عَبَثَا وَأَنَّكُم إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُوْن؟! } .

E, louvado seja, continuou:
"**… até que, quando a morte surpreender algum deles, este dirá: Ó Senhor meu manda-me de volta (à terra), a fim de eu praticar o bem que negligenciei! Pois sim! Tal será a frase que dirá! E ante eles haverá uma barreira, que os deterá até ao dia em que forem ressuscitados. Porém, quando for soada a trombeta, nesse dia não haverá mais linhagem entre eles, nem se consultarão entre si. Quanto àqueles cujas ações pesarem mais serão os bem-aventurados. Em troca, aqueles cujas ações forem leves serão desventurados e permanecerão eternamente no Inferno. O fogo abrasará os seus rostos, e estarão com os dentes arreganhados. Acaso, não vos foram recitados os Meus versículos e vós os desmentistes? Exclamarão: Ó Senhor nosso, nossos desejos nos dominaram, e fomos um povo extraviado! Ó Senhor nosso, tira-nos daqui! E se reincidirmos, então seremos iníquos! Ele lhes dirá: Entrai aí e não Me dirijais a palavra. Houve uma parte dos Meus servos que dizia:**

Ó Senhor nosso, cremos! Perdoa-nos, pois, e tem piedade de nós, porque Tu és o melhor dos misericordiosos! E vós os escarnecestes, a ponto de (tal escárnio) vos fazer esquecer da Minha Mensagem, posto que vos ocupáveis em motejar deles. Sabei que hoje os recompenso por sua perseverança, e eles serão os ganhadores. Dirá: Quantos anos haveis permanecido na terra? Responderão: Permanecemos um dia ou uma parte de um dia. Interrogai, pois, os encarregados dos cômputos. Dirá: Não permanecestes senão muito pouco; se vós soubésseis! Pensais, porventura, que vos criamos por diversão que jamais retornareis a Nós?" (Alcorão Sagrado, 23:99-115).

وَقَال تَعَالَى: { أَلَمْ يَأْن لِلَّذِيْن آمَنُوْا أَن تَخْشَع قُلُوْبُهُم لِذِكْر اللّٰه وَمَا نَزَل مِن الْحَق، وَلَا يَكُوْنُوْا كَالَّذِين أُوْتُوْا الْكِتَاب مِن قَبْل فَطَال عَلَيْهِم الْأَمَد فَقَسَت قُلُوْبُهُم، وَكَثِيْر مِّنْهُم فَاسِقُوْن } . وَالآيَات فِي الْبَاب كَثِيْرَة مَعْلُوْمَة.

E, louvado seja, continuou ainda:
"**Porventura, não chegou o momento de os crentes humilharem seus corações à recordação de Deus e à verdade revelada, para que não sejam como os que antes receberam o Livro? Porém, longo tempo passou sobre eles, endurecendo-lhes os corações, e sua maioria é depravada**" (Alcorão Sagrado, 57:16).

٥٧٤- وعن ابن عمر رضي اللّٰه عنهما قال : أَخَذَ رَسولُ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِمنكِبِي فَقَالَ : «كُنْ فِي الدُّنْيَا كَأَنَّكَ غَرِيبٌ أَو عابرُ سَبِيلٍ » وَكَانَ ابْنُ عُمَرَ رضي اللّٰه عنهما يقول : إذا أَمسَيتَ، فَلا تَنْتَظِرِ الصَّبَاحَ ، وَإِذَا أَصْبَحْتَ ، فَلا تَنْتَظِرِ المِسَاءَ ، وخذ مِن صِحَّتِكَ لَمَرَضِك وَمِن حَيَاتِكَ لموتِكَ » رواه البخاري .

574. Ibn Ômar (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) o agarrou pelo ombro, certa ocasião, e lhe disse: "Sê, nesta vida, como se fosses um estranho, e age como se estivesse de passagem!" E o próprio Ibn Ômar costumava dizer a respeito: "Se conseguires viver até à tarde, não tenhas muita esperança de chegar até à amanhã; se conseguires viver até à manhã, não tenhas muita esperança de chegar até à tarde. Aproveita a tua saúde para a doença, e a tua vida, para a morte." (Bukhári)

٥٧٥- وعنه أَنَّ رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « ما حَقُّ امْرِيءٍ مُسلِمٍ لَهُ شَيءٌ يُوصِي فِيهِ . يبِيتُ لَيْلَتَيْنِ إلاَّ وَوَصِيَّتُهُ مَكْتُوبَةٌ عِنْدَهُ » متفقٌ عليه . هذا لفظ البخاري .

وفي روايةٍ لمسلمٍ : « يَبِيتُ ثَلاثَ لَيَالٍ » قال ابن عمر : مَا مَرَّتْ عَلَيَّ لَيْلَةٌ مُنذُ سَمِعتُ رسولَ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال ذلِكَ إلاَّ وَعِنْدِي وَصِيَّتِي

575. Abdullah Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Se um muçulmano tiver algo (que possa ser herdado pelos seus sucessores), não deverá deixar passar duas ou três noites sem executar um testamento por escrito" (Muttafac alaih).

٥٧٦- وعن أَنس رضي الله عنه قال : خَطَّ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم خُطُوطاً فقال : « هَذا الإِنسَانُ وَهَذا أَجَلُهُ . فَبَيْنَما هو كَذَلِكَ إِذ جَاءَ الخَطُّ الأَقْرَبُ » رواه البخاري .

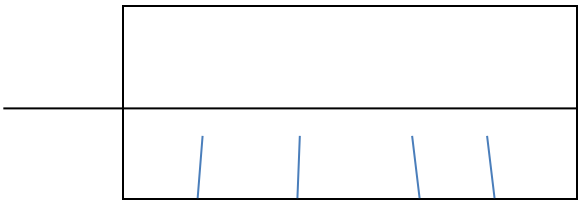

576. Anas (S) narrou que o Mensageiro de Deus (S) traçou, em certa ocasião, umas linhas, e disse: “Esta é esperança e este é o período prefixado e, enquanto assim estiver, vem a linha mais curta.” (Bukhári)

٥٧٧- وعن ابن مسعُودٍ رضيَ اللَّه عنه قال : خَطَّ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم خَطًّا مُرَبَّعاً ، وخَطَّ خَطًّا في الْوَسَطِ خَارِجاً منْهُ ، وَخَطَّ خُططاً صِغَاراً إِلى هَذَا الَّذِي في الوَسَطِ مِنْ جَانِبِهِ الَّذِي في الوَسَطِ ، فَقَالَ : « هَذَا الإِنسَانُ ، وَهَذَا أَجَلُهُ مُحِيطاً بِهِ أو قَد أَحَاطَ بِهِ وَهَذَا الَّذِي هُوَ خَارِجٌ أَمَلُهُ وَهَذِهِ الخُطَطُ الصِّغَارُ الأَعْرَاضُ ، فَإِنْ أَخْطَأَهُ هَذَا ، نَهَشَهُ هَذا ، وَإِنْ أَخْطَأَهُ هَذا نَهَشَهُ هَذا » رواه البخاري . وَهَذِهِ صُورَتَهُ : الأجل –الأعراض –الأمل

577. Abdullah Ibn Mass’ud (R) relatou que o Profeta (S) desenhou uma figura retangular e, no meio dela, traçou uma linha em toda a extensão; a extremidade superior dessa linha salientava-se para além do retângulo. Quase cruzando essa linha mediana ele traçou pequenas linhas verticais. Ele indicou que a figura representava o homem, que o retângulo circundante era a morte que o cobria; a linha do meio representa os seus desejos e as linhas curtas e transversais a ela eram os testes e os altos e baixos da vida. Ele disse: “Se ele escapar de uma destas, cairá vítima da seguinte e, caso se livre desta, a terceira o irá pegar, e assim por diante.” O esboço era assim: (Bukhári).

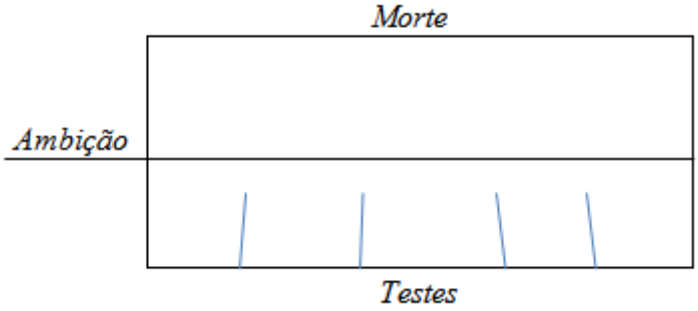

٥٧٨- وعن أبي هريرة رضيَ اللَّه عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « بَادِرُوا بِالأَعْمَالِ سَبْعاً، هَل تَنْتَظِرُونَ إلاَّ فَقْراً مُنْسِياً ، أَو غِنَى مُطغِياً ، أَوْ مَرَضاً مُفسِداً ، أو هَرَماً

مُفَنِّداً، أَو مَوتاً مُجْهِزاً ، أَو الدَّجَّالَ ، فَشَرُّ غَائِبٍ يُنْتَظَرُ ، أَوِ السَّاعَةَ وَالسَّاعَةُ أَدْهَى وأَمَرُّ ؟، » رواهُ الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ .

578. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Tomai a iniciativa fazendo boas ações, antes que ocorram as sete calamidades; e tende cuidado com elas: Acaso, esperam uma pobreza que faz esquecer, ou uma riqueza que causa despotismo, ou uma enfermidade maligna, ou uma velhice senil (delirante), ou uma morte repentina, ou o Anticristo e o impostor – pois é o pior ausente esperado –, ou a Hora (do Juízo), pois a Hora será a mais calamitosa e amarga!" (Tirmizi)

٥٧٩- وعنه قالَ : قالَ رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَكْثِرُوا ذِكْرَ هَاذِمِ اللَّذَّاتِ » يَعني المَوْتَ ، رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ .

579. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta S) disse: "Lembrai-vos com frequência da morte, a terminadora dos prazeres" (Tirmizi)

٥٨٠- وعن أبي بن كعب رضي اللَّهُ عنه : كانَ رَسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا ذَهَبَ ثُلثُ اللَّيْلِ، قامَ فقالَ : « يا أَيها النَّاسُ اذْكُرُوا اللَّه جَاءَتِ الرَاجِفَةُ تَتْبَعُهُا الرَّادِفَةُ، جاءَ المَوْتُ بما فِيهِ ، جاءَ المَوْتُ بما فِيهِ » قلتُ : يا رَسُولَ اللَّهِ إني أُكْثِرُ الصَّلاةَ عَلَيْكَ ، فَكَمْ أَجْعَلُ لكَ مِن صَلاتي ؟ قال: « ما شِئْتَ » قُلْتُ الرُّبُعَ ؟ قال : « ما شِئْتَ ، فَإِنْ زِدتَ فَهُوَ خَيْرٌ لكَ » قُلْتُ : فَالنِّصْفَ ؟ قالَ « ما شِئْتَ ، فإِنْ زِدْتَ فهو خَيرٌ لكَ » قُلْتُ : فَالثلثَينِ ؟ قالَ : « ما شِئْتَ ، فإِنْ زِدْتَ فهو خَيرٌ لكَ » قُلْتُ : أَجْعَلُ لكَ صَلاتي كُلَّها ؟ قال : إذاً تُكْفي هَمَّكَ، ويُغْفَرُ لكَ ذَنْبُكَ » رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

580. Ubai Ibn Kaab (R) relatou que quando um terço da noite se passava, o Profeta (S) costumava levantar-se e exclamar: "Ó gente, lembrai-vos de Deus! O primeiro toque (da trombeta do anjo Israfil) já soou; depois virá o segundo toque; este será acompanhado da morte, com tudo o que ela abrange!" O Ubai disse para o Profeta (S): "Ó Mensageiro de Deus, eu invoco abundantemente a paz e as bênçãos de Deus sobre ti. Quanto tempo deverei gastar nisso?" Ele disse: "Tanto tempo quanto achares adequado!" O Ubai perguntou: "Um quarto do meu tempo?" O Profeta (S) disse: "Tanto quanto desejares, mas seria melhor para ti se pudesses devotar mais tempo!" O Ubai disse: "Metade do meu tempo?" O Profeta disse: "O tempo que quiseres, mas seria melhor se o aumentasses!" O Ubai disse: "Será que devo dedicar todo o meu tempo recitando *salat* (bendição) sobre ti?" O Profeta (S) disse: "Nesse caso, irei cuidar de todas as tuas preocupações e teus pecados serão perdoados" (Tirmizi).

٦٦- باب استحباب زيارة القبور للرجال وما يقوله الزائر

CAPÍTULO 66

A RECOMENDAÇÃO AOS HOMENS QUANTO À VISITA ÀS SEPULTURAS, E O QUE O VISITANTE DEVE DIZER

٥٨١- عن بُرَيْدَةَ ، رضي اللَّهُ عنه ، قال : قال رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « كُنْتُ نَهَيْتُكُمْ عَنْ زِيارَة القُبُورِ فَزُوروها » رواهُ مسلم .

581. Buraida (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Eu vos havia aconselhado a não visitardes as sepulturas, mas agora deveis visitá-las." (Musslim).

٥٨٢- وعن عائشَةَ رضي اللَّهُ عنها قالت : كان رسُولُ اللَّهِ ، صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، كُلَّما كان لَيْلَتها منْ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَخْرُجُ مِنْ آخِرِ اللَّيْلِ إلى البَقِيعِ ، فَيَقُولُ : « السَّلامُ عَلَيْكُمْ دَارَ قَوْمٍ مُؤمِنينَ ، وأَتَاكُمْ ما تُوعَدُونَ ، غَداً مُؤَجَّلُونَ ، وإِنَّا إِنْ شَاءَ اللَّهُ بِكُمْ لاحِقُونَ ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لأَهْلِ بَقِيعِ الغَرْقَدِ » رواهُ مسلم .

582. Aicha (R) relatou que quando era o turno de o Profeta (S) ficar com ela, ele acordava, na última parte da noite, e ia para o cemitério de Baquí (nos arredores de Madina) e cumprimentava os habitantes dos sepulcros, da seguinte forma: "Que a paz esteja convosco, ó crentes, moradores daqui. Que Deus vos conceda, no Dia do Juízo Final, o que vos prometeu. Foi-vos dada folgança até a um término pré-fixado. Juntar-nos-emos a vós, se Deus quiser. Ó Deus, perdoa os moradores do Baquí Al-Gharcad!" (Musslim)

٥٨٣- وعن بُرَيْدَةَ رضي اللَّهُ عنهُ ، قال : كَانَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُعَلِّمُهُمْ إِذا خَرَجُوا إِلى المقابِرِ أَنْ يَقُولَ قَائِلُهُم : « السَّلامُ عَلَيكُمْ أَهْل الدِّيارِ مِنَ المؤْمِنِينَ والمسْلِمِينَ وَإِنَّا إِنْ شَاءَ اللَّهُ بِكُمْ لاَحِقُونَ ، أَسْأَلُ اللَّه لَنَا وَلَكُمُ العافِيَةَ » رواه مسلم .

583. Buraida (R) relatou que o Profeta (S) costumava instruir os muçulmanos que quando visitassem os cemitérios, deveriam dizer: "Ó crentes e muçulmanos, moradores deste lugar, que a paz esteja convosco! Se Deus quiser, iremos juntar-nos a vós; rogo a Deus por segurança para vós e para nós" (Musslim)

٥٨٤- وعن ابن عَبَّاسٍ ، رَضَيَ اللَّه عنهما ، قال : مَرَّ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِقُبورٍ بالمدِينَةِ فَأَقْبَلَ عَلَيْهِمْ بوَجْهِهِ فقالَ : « السَّلامُ عَلَيْكُمْ يا أَهْلَ القُبُورِ ، يَغْفِرُ اللَّهُ لَنا وَلَكُمْ ، أَنْتُم سَلَفُنا ونحْنُ بالأَثَرِ » رواهُ الترمذي وقال : حديثٌ حسن .

584. Ibn Abbás (R) narrou que, em certa ocasião, o Mensageiro de Deus (S) passou pelo cemitério de Madina e, virando para ele o seu rosto, disse: "Que a paz esteja

convosco, moradores das sepulturas, e que Deus perdoe a nós e a vós! Sois nossos predecessores, e logo seguiremos as vossas pegadas.” (Tirmizi)

٦٧- باب كراهية تمني الموت

بسبب ضرر نزل به ولا بأس به لخوف الفتنة في الدين

CAPÍTULO 67

A ABOMINAÇÃO DE SE DESEJAR A MORTE POR CAUSA DE UMA CALAMIDADE. A JUSTIFICAÇÃO DO CASO QUANDO HÁ APREENSÃO DE SE PERDER A RELIGIÃO

٥٨٥- عـنْ أبي هُريـرة رضـيَ اللَّهُ عنـه أَنَّ رَسُـولَ اللَّهِ صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَـلَّم قـالَ : « لا يَـتَمَنَّ أَحَدُكُمُ المَوْتَ إِمَا مُحسِناً ، فَلَعَلَّهُ يَزْدادُ ، وَإِمَّا مُسِيئاً فَلَعَلَّهُ يَسْتَعْتِبُ » متفقٌ عليه، وهذا لفظ البخاري .

585. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Ninguém de vós deve suplicar pela morte, porque se for uma boa pessoa, será possível acrescentar boas obras às suas virtudes; se não for uma boa pessoa, poderá ter a chance de retificar o seu passado.” (Muttafac alaih)

٥٨٦- وعن أنسٍ رضي الله عنه قال : قالَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : لا يَتَمَنَّيَنَّ أَحَدُكُمُ المَوْتَ لِضُرٍّ أَصَابَهُ فَإِنْ كانْ لابُدَّ فاعِلاً ، فَلْيَقُل : اللَّهُمَّ أَحْيِنِي ما كانَتِ الحَياةُ خَيْراً لِي، وتَوَفَّنِي إِذا كانَتِ الوفاةُ خَيراً لِي » متفقٌ عليه .

586. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse; “Que ninguém dentre vós deseje a morte por algo que haja sofrido. Porém, que diga: ‘Deus meu, se a vida é o melhor para mim, faze-me viver; e faze-me morrer, se a morte é o melhor para mim!’” (Muttafac alaih)

٥٨٧- وعَنْ قَيسِ بنِ أبي حازمٍ قال : دَخَلْنَا عَلى خَباب بنِ الأَرَتِّ رضيَ اللَّهُ عنهُ نَعُودُهُ وَقَدِ اكْتَوى سَبْعَ كَيَّاتٍ فقال : إِنَّ أَصْحابنا الَّذِينَ سَلَفُوا مَضَوْا ، ولَمْ تَنْقُصْهُمُ الدُّنْيَا ، وإِنَّا أَصَبْنَا ما لا نجِدُ لَهُ مَوْضِعاً إِلاَّ الترابَ ولَوْلاَ أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نهانَا أَنْ نَدْعُوَ بالمَوْتِ لَدَعَوْتُ بِهِ ثُمَّ أَتَيْنَاهُ مَرَّةً أُخْرَى وهُوَ يَبْني حائطاً لَهُ ، فقال : إِنَّ المسْلِمَ لَيُؤْجَرُ في كُلِّ شَيءٍ يُنْفِقُهُ إِلاَّ في شَيءٍ يَجْعَلُهُ في هذا الترابِ . متفقٌ عليه ، وهذا لفظ رواية البخاري

587. Cais Ibn Abi Házem relatou: “Fomos visitar Khabbab Ibn al Arat (R), que se encontrava enfermo e tinha cauterizações em sete lugares do corpo. Naquela ocasião, nos disse: ‘Nossos companheiros, que nos precederam, morreram sem que os prazeres desta vida em nada pudessem diminuir-lhes as recompensas da outra vida. Em troca, nós temos acumulada tanta riqueza, que não encontramos lugar para guardá-la, a não ser em baixo da terra. E se não fosse o caso de o Profeta (S) nos ter proibido desejarmos a morte, tê-la-íamos solicitado!” Tempos depois, fomos visitá-lo outra vez, e o encontramos construindo uma parede. Disse-nos: ‘O muçulmano recebe a recompensa de Deus por qualquer bom gasto que faz, exceto para gastos desnecessários.’” (Muttafac alaih – esta é a compilação de Bukhári)

٦٨- باب الورع وترك الشبهات

CAPÍTULO 68

A CAUTELA E O DEVER DE SE EVITAREM AS QUESTÕES DUVIDOSAS

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَتَحْسَبُونَه هَيِّنا وَهُو عِنْد اللّٰه عَظِيْم } .

Deus, louvado seja, disse:
“**… considerando leve o que era gravíssimo ante Deus**” (Alcorão Sagrado, 24:15).

وَقَال تَعَالَى: { إِن رَبَّك لَبِالْمِرْصَاد } .

E, louvado seja, disse também:
“**O teu Senhor está sempre alerta**” Alcorão Sagrado, 89:14).

٥٨٨- وعن النُّعمان بنِ بَشيرٍ رضيَ اللَّه عنهما قال : سَمِعْتُ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : «إِنَّ الحَلاَلَ بَيِّنٌ ، وإِنَّ الحَرامَ بَيِّنٌ ، وَبَيْنَهما مُشْتَبِهاتٌ لاَ يَعْلَمُهُنَّ كَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ ، فَمَن اتَّقى الشُّبُهاتِ ، اسْتَبْرَأَ لِدِينِهِ وعِرْضِهِ ، وَمَنْ وَقَعَ في الشبُهاتِ ، وقَعَ في الحَرامِ ، كالرَّاعي يرْعى حَوْلَ الحِمى يُوشِكُ أَنْ يَرْتَع فِيهِ ، أَلاَ وإِنَّ لِكُلِّ مَلِكٍ حِمًى ، أَلاَ وَإِنَّ حِمَى اللَّهِ مَحَارِمهُ ،

أَلاَ وإِنَّ في الجسَدِ مُضغَةً إذا صلَحَت صَلَحَ الجسَدُ كُلُّهُ ، وَإِذا فَسَدَتْ فَسدَ الجَسَدُ كُلُّهُ : أَلاَ وَهِي القَلْبُ » متفقٌ عليه . ورَوَياه مِنْ طُرُقٍ بأَلْفاظٍ مُتَقارِبَةٍ .

588. Al Nu'man Ibn Bachir (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "O lícito é claro, e o ilícito é claro; entre eles há algumas coisas ambíguas que as pessoas não conhecem. Aquele que evita as coisas duvidosas salvaguarda a sua fé e sua honra; aquele que se envolve com as coisas duvidosas cai em atividades ilícitas. O seu caso é como o do pastor que pastoreia seu rebanho nas vizinhanças de uma reserva exclusiva de pastagens, mas está sempre apreensivo de que algum dos animais possa invadir a pastagem. Sabei que cada rei tem uma demarcação exclusiva e proibida, e a demarcação proibida de Deus são as coisas ilícitas. Sabei também que há no corpo humano um pedaço de carne; quando este está saudável, todo o corpo fica saudável, e quando está doente, todo o corpo fica doente. É o coração." (Muttafac alaih)

٥٨٩- وعن أَنسٍ رضيَ اللَّهُ عنه أَنَّ النَبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَجَدَ تَمْرَةً في الطَّرِيقِ ، فقالَ: « لَوْلاَ أَنِّي أَخافُ أَنْ تَكُونَ مِنَ الصَّدَقَةِ لأَكَلْتُها » . متفقٌ عليه .

589. Anas Ibn Málik (R) relatou que o Profeta (S) viu, numa ocasião, uma tâmara seca na rua, e disse: "Se eu não temesse que havia sido marcada para caridade, tê-la-ia comido" (Muttafac alaih)

٥٩٠- وعن النَّوَّاسِ بنِ سَمعانَ رضي الله عنه عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « البِرُّ حُسنُ الخُلُقِ وَالإِثمُ ما حاكَ في نفْسِكَ ، وكَرِهْتَ أَنْ يَطَّلَعَ عَلَيْهِ النَّاسُ » رواه مسلم .

590. Al Nauwas Ibn Saman (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A piedade está no bom caráter, e a malícia é aquilo que se passa no interior, e que detestamos que seja descoberto pelos demais." (Musslim)

٥٩١- وعن وابصةَ بنِ مَعْبدٍ رضيَ اللَّه عنه قال : أَتَيْتُ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال: « جِئْتَ تسأَلُ عنِ البِرِّ ؟ » قلت : نعم ، فقال : « اسْتَفْتِ قَلْبَكَ ، البِرُّ : ما اطْمَأَنَّتْ إِلَيْهِ النَّفْسُ ، واطْمَأَنَّ إِلَيْهِ القَلْبُ ، والإِثمُ ما حاكَ في النَّفْسِ وتَرَدَّدَ في الصَّدْرِ ، وإِنْ أَفْتَاكَ النَّاسُ وَأَفْتَوكَ » حديثٌ حسن ، رواهُ أحمدُ ، والدَّارَمِيُّ في « مُسْنَدَيْهِما » .

591. Wábissa Ibn Ma'bad (R) relatou: "Uma vez fui ter com o Profeta (S), e ele me perguntou: 'Vieste perguntar sobre a virtude?' Respondi: Sim! Ele disse: 'Pergunta ao teu coração a respeito dela. A virtude é a coisa que satisfaz a tua alma e sossega o teu coração; e o pecado é a coisa que perturba a tua alma e desassossega o teu coração. Deves seguir isso, mesmo que as pessoas te forneçam pareceres constantemente a respeito desse pecado." (Ahmad e Dárami)

٥٩٢- وعن أبي سِرْوَعَةَ بكسر السين المهملة وفتحها عُقْبَةَ بنِ الحارِثِ رضي اللَّهُ عنهُ أَنَّهُ تَزَوَّجَ ابْنَةً لأبي إِهاب بنِ عَزِيزٍ ، فَأَتَتْهُ امْرَأَةٌ فقالت : إِنِّي قَد أَرْضَعْتُ عُقْبَةَ وَالتي قَدْ تَزَوَّجَ بها ، فقال لَها عُقبةُ : ما أَعْلَمُ أَنَّكِ أَرضَعْتِنِي وَلاَ أَخْبَرتِني ، فَرَكِبَ إِلى رسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بالمدِينَةِ ، فَسَأَلَهُ ، فقال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « كَيْفَ ، وَقَدْ قِيلَ ؟، » ففَارقَهَا عُقْبَةُ ونكَحَتْ زَوْجاً غيرَهُ . رواهُ البخاري .

592. Ucba Ibn Háres (S) narrou que se casara com a filha de Abu Ihab Ibn Aziz, mas aconteceu que uma mulher se chegou a ele e disse: “Certamente fui a nutriz de Ucba e da mulher com quem te casaste.” Ucba replicou: “Não tive conhecimento disso, e tampouco me fizeste saber que me havias amamentado!” De sorte que viajou para Madina para perguntar ao Mensageiro de Deus S) sobre o assunto, o qual lhe disse: “Como é que continuais juntos, uma vez que já foi dito que sois irmãos de leite?” Assim foi que se divorciaram, e ela se casou com outro homem. (Bukhari)

٥٩٣- وعن الحَسَنِ بن عَليٍّ رضّيَ اللَّهُ عنهما ، قال : حَفِظْتُ مِنْ رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «دَعْ ما يَرِيبُكَ إِلى مَا لا يرِيبُك » رواهُ الترمذي وقال حديث حسن صحيح.

593. Al Hassan Ibn Áli (R), relatou: “Memorizei, do Mensageiro de Deus (S), que disse: ‘Deixa de lado o que é patentemente duvidoso, e apega-te ao que não deixa lugar a dúvida!’” (Tirmizi)

٥٩٤- وعن عائشةَ رضيَ اللَّهُ عنها ، قالت : كانَ لأبي بَكْرٍ الصَّدِّيقِ ، رضيَ اللَّهُ عنهُ غُلامٌ يُخْرِجُ لَهُ الخَراجَ وكانَ أَبو بَكْرٍ يَأْكُلُ مِنْ خَرَاجِهِ ، فَجَاءَ يَوماً بِشَيءٍ ، فَأَكَلَ مِنْهُ أَبُو بَكْرٍ ، فَقَالَ لَهُ الغُلامُ : تَدْرِي مَا هَذا ؟ فَقَالَ أَبُو بَكْرٍ: ومَا هُوَ ؟ قَالَ : كُنْتُ تَكَهَّنْتُ لإِنْسَانٍ في الجاهِلِيَّةِ ومَا أُحْسِن الكَهَانَةَ إِلاَّ أَنِّي خَدَعْتُهُ ، فَلَقِيني ، فَأَعْطَاني بِذلكَ هَذَا الذي أَكَلْتَ مِنْهُ ، فَأَدْخَلَ أَبُو بَكْرٍ يَدَه فَقَاءَ كُلَّ شَيءٍ في بَطْنِهِ ، رواه البخاري .

594. Aicha (R) relatou: “O Abu Bakr (R) tinha um escravo que lhe pagava uma quantia dos seus ganhos diários, e o Abu Bakr utilizava o dinheiro para o seu sustento. Num dia o escravo apresentou algo de comer, que o Abu Bakr comeu. O escravo lhe perguntou: “Sabes, acaso, que coisa era essa?” O Abu Bakr, em vez de responder, perguntou: “Que era?” O outro disse: “Nos dias da *jahiliya* (ignorância), eu costumava predizer o futuro para um indivíduo. Falando a verdade, eu não predizia o futuro; eu era uma fraude. Bem, quando eu o encontrei, ele me deu essa coisa que acabaste de comer!” Ao ouvir aquilo, o Abu Bakr (R) enfiou os dedos na boca e vomitou tudo o que havia em seu estômago. (Bukhári).

٥٩٥- وعن نافِعٍ أَنَّ عُمَرَ بنَ الخَطَّابِ رَضيَ اللَّهُ عَنْهُ ، كَانَ فَرَضَ لِلْمُهاجِرِينَ الأَوَّلِينَ أَربَعَةَ آلافٍ ، وفَرَضَ لابْنِهِ ثلاثةَ آلافٍ وخَمْسَمائةٍ ، فَقِيلَ لَهُ : هُوَ مِنَ المهاجِرِينَ فَلِم نَقَصْتَهُ؟ فقال : إِنَّما هَاجَر بِهِ أَبُوه يَقُولُ : لَيْسَ هُوَ كَمَنْ هَاجَرَ بِنَفْسِهِ . رواهُ البخاري .

595. Nafi (R) relatou que (o segundo califa do Islam) Ômar Ibn Khatab (R) fixou quatro mil dirhams para cada pioneiro dos migrantes, mas para o seu próprio filho ele fixou apenas três mil e quinhentos. Quando alguém perguntou: "Ele é também um migrante; por que fixaste uma quantia menor para ele? Ele respondeu: "Ele migrou com seu pai", querendo dizer que ele não era igual àquele que migrara por si. (Bukhári).

٥٩٦- وعن عطِيَّةَ بنِ عُرْوَةَ السَّعْدِيِّ الصَّحَابِيِّ رضيَ اللَّه عنهُ قالَ . قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « لايبلغ العبدُ أَنْ يكون من المتقين حتى يَدَعَ مالا بَأْس بِهِ حَذراً مما بِهِ بَأْسٌ)). رواهُ الترمذي وقال : حديثٌ حسن .

596. Atiya Ibn Urwa al Sadi al Sahabi (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Ninguém poderá alcançar o auge da piedade, até que abandone as práticas inofensivas, meramente para se salvaguardar contra aquelas que são danosas" (Tirmizi).

٦٩- باب استحباب العزلة عند فساد الناس والزمان

أو الخوف من فتنة في الدين أو وقوع في حرام وشبهات ونحوها

CAPÍTULO 69

A PREFERÊNCIA PELO AUTO-ISOLAMENTO DURANTE AS ÉPOCAS DE CORRUPÇÃO, OU POR MEDO DE CAIR EM TENTAÇÃO EM SITUAÇÕES ILÍCITAS OU EM ATOS DUVIDOSOS

قَال اللَّه تَعَالَى: { فَفِرُّوا إِلَى اللَّه إِن لَكُم مِّنْه نَذِيْر مُّبِيْن } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Apressai-vos, pois, para Deus, porque sou, de Sua parte, um elucidante admoestador para vós**" (Alcorão Sagrado, 51:50).

٥٩٧- وعن سعد بن أبي وقَّاص رضي اللَّه عنه ، قال : سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُول: « إِنَّ اللَّه يحِبُّ العَبدَ التَّقِيَّ الغَنِيَّ » رواه مسلم .

597. Saad Ibn Abi Waqqas (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Deus, o Altíssimo, ama e é amigo do servo piedoso, abstinente e despretensioso" (Musslim)

٥٩٨- وعن أبي سعيد الخُدريّ رضي الله عنه قال : قال رَجُلُ أَيُّ النَّاسِ أفضَلُ يارسولَ الله ؟ قال : « مُؤْمِنٌ مجَاهِدٌ بِنَفسِهِ وَمَالِهِ في سبيل الله » قال : ثم من ؟ قال : «ثم رَجُلٌ مُعتَزِلٌ في شِعْبٍ مِن الشِّعَاب يَعبُدُ رَبَّهِ » .

598. Abu Saíd al Khudri (R) disse: "Um homem perguntou ao Profeta (S): 'Qual é a melhor pessoa, oh Mensageiro de Deus ?' O Mensageiro de Deus respondeu: 'O crente que oferece a sua própria vida e riqueza no caminho de Deus.' O homem disse: 'Quem é depois ?' O Profeta (S) respondeu: 'Um homem que se isola para adorar a Deus.'"

Em outra versão: "Teme a Deus e não causa danos às pessoas." (Muttafac alaih)

٥٩٩- وعنه قالَ : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يُوشِكُ أَنْ يَكُونَ خَيْرَ مَال المسْلِم غَنَمٌ يَتَّتبَّعُ بهَا شَعَفَ الجِبَال . ومَوَاقِعَ الْقَطْرِ يَفِرُّ بِدينِهِ من الفِتنِ » رواه البخاري .

599. Abu Saíd Al Khudri(R) relatou que o Profeta (S) disse: "Será chegado o tempo em que a melhor propriedade do muçulmano será um rebanho de cabras com o qual ele irá para os topos das montanhas ou para um lugar chuvoso, para salvaguardar a sua fé quanto aos desmandos e às provações." (Bukhári).

٦٠٠- وعنْ أبي هُريرة رضيَ الله عنْه . عن النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « ما بَعَثَ الله نَبِيًّا إلاَّ رَعَى الْغَنَمَ » فَقَال أَصْحابُه : وَأَنْتَ ؟ قَالَ : « نَعَمْ ، كُنْت أَرْعَاهَا عَلى قَرارِيطَ لأَهْلِ مَكَّةَ » رواه البخاري .

600. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Todos os profetas apontados por Deus tinham por profissão serem pastores de ovelhas." Foi-lhe perguntado: "Até tu?" Ele respondeu: "Sim, eu também as pastoreei, mediante o pagamento de algum dinheiro, para as pessoas de Makka" (Bukhári).

٦٠١- وعنه عَنْ رسولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنه قال : « مِنْ خَير مَعَاشِ النَّاسِ رَجُلٌ مُمْسِكٌ عِنَانَ فَرسِهِ في سَبِيلِ الله ، يَطيرُ عَلى مَتنِهِ ، كُلَّمَا سَمِعَ هَيْعَةً أَوْ فَزْعَةً ، طارَ عَلَيْهِ يَبْتَغِي الْقَتلَ ، أَو المَوْتَ مظَانَّه ، أَوْ رَجُلٌ في غُنَيمَةٍ في رَأْسِ شَعَفَةٍ مِن هَذِهِ الشَّعَفِ ، أَوْ بَطنِ وادٍ مِن هَذِهِ الأَوديَةِ ، يُقِيم الصَّلاةَ ويُؤتِي الزَّكاةَ ، ويَعْبُد رَبَّهُ حتَّى يَأْتِيَهُ اليَقِينُ ليَسَ مِنَ النَّاسِ إلاَّ في خَيْرٍ » رواه مسلم .

601. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A melhor vida é a de uma pessoa que, segurando as rédeas de um cavalo, voa (corre) no lombo do animal, para o bem de Deus. Ele corre para um lugar onde possa observar o perigo ou ouvir o barulho do inimigo; procurará a morte ou o martírio, sempre que estiver engajado no *jihad* (combate), ou viverá num dos vales praticando regularmente as orações (*salat*), pagando

o *zacat*, cultuando seu Deus, até ao seu fim, não intervindo nos assuntos de outras pessoas, a não ser para o bem" (Musslim).

٧٠- باب فضل الاختلاط بالناس وحضور جمعهم وجماعاتهم ومشاهد الخير ومجالس الذكر معهم وعيادة مريضهم وحضور جنائزهم ومواساة محتاجهم وإرشاد جاهلهم وغير ذلك من مصالحهم لمن قدر على الأمر بالمعروف والنهي عن المنكر وقمع نفسه عن الإيذاء وصبر على الأذى.

CAPÍTULO 70

OS MÉRITOS DE SE MISTURAR COM AS PESSOAS E PARTICIPAR DE SEUS AJUNTAMENTOS, E ESTAR PRESENTE NAS SUAS BOAS AÇÕES E PARTICIPAR DE SUAS SESSÕES DE RECORDAÇÃO DE DEUS. VISITAR O ENFERMO, ESTAR PRESENTE NAS ORAÇÕES FÚNEBRES, SATISFAZER AS NECESSIDADES DOS NECESSITADOS, ORIENTAR OS IGNORANTES, E TER O SENSO DE OBRIGAÇÃO E RESPONSABILIDADE. PRATICAR O LÍCITO E PROIBIR O ILÍCITO. GUARDAR CORPO E ALMA LIVRES DAS IMPUREZAS (VÍCIOS) E SER PACIENTE EM CASO DE INJÚRIA

اعْلم أَن الاخْتِلاط بالنَّاسِ على الوَجْهِ الذي ذَكَرْتُهُ هو المختار الذي كان عليه رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وسائِرُ الأَنبياءِ صلواتُ اللهِ وسلامُه عليهم ، وكذلك الخُلفاءُ الرَّاشدونَ ، وَمَنْ بعدهُم من الصَّحَابةِ والتَّابعينَ ، ومَنْ بَعدَهُم من عُلَمَاءِ المسلمينَ وأَخْيارِهم ، وهو مَذْهَبُ أَكْثَرِ التَّابعينَ ومَنْ بعدَهُم ، وَبِهِ قَالَ الشَّافعيُّ وأَحْمَدُ ، وأَكْثَرُ الفُقَهَاءِ رضي الله عنهم أَجمعين . قال

تعالى : { وتَعاونُوا عَلى البِرِ والتَّقْوَى } [المائدة : ٢] والآيات في معنى ما ذكرته كثيرة معلومة .

O Imam Nawawi disse que o método de o Profeta (S) de se mistuar com as pessoas era a melhor e o mais apropriado. O mesmo tipo de conduta foi seguido pelos profetas anteriores a ele, e esse era o comportamento adotado pelos quatro califas probos, os honrados companheiros do Profeta (S) e os sábios teólogos, e as pessoas de bem. Este foi o método da maioria dos seguidores dos companheiros, o Imam Cháfi'i e o Imam Ahmad Ibn Hambal também adotaram este tipo de conduta em seu relacionamento com as pessoas.
Deus, louvado seja, disse: **"Auxiliai-vos na virtude e na piedade**!" (Alcorão Sagrado, 5:20)

٧١- باب التواضع وخفض الجناح للمؤمنين

CAPÍTULO 71

O TRATO CORTÊS E A HUMILDADE PARA COM OS CRENTES

قَال اللّه تَعَالَى: { وَاخْفِض جَنَاحَك لِمَن اتَّبَعَك مِن الْمُؤْمِنِيْن } .

Deus, louvado seja, disse:
"**E abaixa tuas asas para aqueles que te seguirem dentre os crentes**" (Alcorão Sagrado, 26:215).

وَقَال تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آمَنُوْا مَن يَرْتَد مِنْكُم عَن دِيْنِه فَسَوْف يَأْتِي اللّه بِقَوْم يُحِبُّهُم وَيُحِبُّوْنَه، أَذِلَّة عَلَى الْمُؤْمِنِيْن أَعِزَّة عَلَى الْكَافِرِيْن } .

E, louvado seja, disse também:
"**Ó crentes, aqueles dentre vós, que renegarem sua religião, saibam que Deus os suplantará por outras pessoas, às quais amará, as quais O amarão, serão compassivos para com os crentes e severos para com os incrédulos**" (Alcorão Sagrado, 5:54).

وَقَال تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا النَّاس إِنَّا خَلَقْنَاكُم مِّن ذَكَر وَأُنْثَى، وَجَعَلْنَاكُم شُعُوْبا وَقَبَائِل لِتَعَارَفُوَا؛ إِن أَكْرَمَكُم عِنْد اللّه أَتْقَاكُم } .

E, louvado seja, disse ainda:

"**Ó humanos, em verdade, nós vos criamos de macho e fêmea e vos dividimos em povos e tribos para reconhecerdes uns aos outros. Sabei que o mais honrado dentre vós, ante Deus, é o mais temente**" (Alcorão Sagrado, 49:13).

وَقَال تَعَالَى: { فَلَا تُزَكُّوٓا أَنْفُسَكُم هُو أَعْلَم بِمَن اتَّقَى } .

E, louvado seja, disse também:
"**Não atribuais, pois, pureza a vós mesmos, porque Ele bem conhece o temente**" (Alcorão Sagrado, 53:32)

وَقَال تَعَالَى:{ وَنَادَى أَصْحَاب الْأَعْرَاف رِجَالًا يَعْرِفُوْنَهُم بِسِيْمَاهُم قَالُوْا: مَا أَغْنَى عَنْكُم جَمْعُكُم وَمَا كُنْتُم تَسْتَكْبِرُوْن، أَهَؤُلَاء الَّذِيْن أَقْسَمْتُم لَا يَنَالُهُم اللّٰه بِرَحْمَة؟! ادْخُلُوَا الْجَنَّة لَا خَوْف عَلَيْكُم وَلَا أَنْتُم تَحْزَنُوْن}.

E, louvado seja, continuou:
"**Os habitantes dos cimos gritarão a uns homens, os quais reconhecerão por suas fisionomias: De que vos serviram vossos tesouros e vosso ensoberbecimento? São estes, acaso, de quem jurastes que Deus não os agraciaria com Sua misericórdia? (Deus dirá a estes): Entrai no Paraíso onde não sereis presas do temor nem vos entristecereis**" (Alcorão Sagrado, 7:48-49).

٦٠٢- وعن عِيَاضِ بنِ حِمَارٍ رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إن الله أَوحَى إِليَّ أَنْ تَواضَعُوا حتى لا يَفْخَرَ أَحَدٌ عَلى أَحدٍ ، ولا يَبغِيَ أَحَدٌ على أَحَدٍ » رواه مسلم .

602. Iyadh Ibn Himar R) relatou que o Profeta (S) disse: "Deus me revelou que deveis ser corteses e cordiais uns com os outros, de tal forma que ninguém se considere superior a outro, nem o prejudique." (Musslim)

٦٠٣- وعَنْ أبي هريرة رضي الله عنه أَن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « ما نَقَصَتْ صَدقَةٌ من مالٍ ، وما زاد الله عَبداً بِعَفوٍ إِلاَّ عِزّاً ، ومَا تَوَاضَعَ أَحَدٌ للّهِ إِلاَّ رَفَعَهُ اللّهُ » رواه مسلم.

603. Abu Huraira (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Os bens de ninguém se reduzem por causa da caridade que ele possa dar; Deus eleva a honra da pessoa que perdoa, e àquele que se humilhar por Deus, Ele exaltará." (Musslim)

٦٠٤- وعن أَنس رضي الله عنه أَنَّهُ مَرَّ عَلَى صِبيانٍ فَسَلَّم عَلَيْهِم وقال : كان النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَفْعَلُهُ . متفقٌ عليه .

604. Anas (R) relatou que passou perto de uns meninos e os saudou. E disse: "Assim o fazia também o Mensageiro de Deus (S)." (Muttafac alaih)

٦٠٥- وعنه قال : إِنْ كَانَتِ الأَمَةُ مِن إِمَاءِ المدِينَةِ لَتَأْخُذُ بِيَدِ النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَتَنْطَلِقُ بِهِ حَيثُ شَاءَتْ . رواه البخاري .

605. Anas (R) relatou: "Em uma ou outra ocasião, uma das escravas de Madina se acercava do Mensageiro de Deus S), pegava-o pela mão e se punha a caminhar, com ele, com o fim de lhe prestar alguma ajuda." (Bukhári)

٦٠٦- وعن الأسوَد بنِ يَزيدَ قال : سُئلَتْ عَائِشَةُ رضيَ الله عنها : ما كانَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَصنعُ فِي بَيْتِهِ ؟ قالت : كان يَكُون فِي مِهْنَةِ أَهْلِهِ يَعني : خِدمَةِ أَهلِه فإِذا حَضَرَتِ الصَّلاة ، خَرَجَ إِلى الصَّلاةِ ، رواه البخاري .

606. Al Asswad Ibn Yazid relatou que Aicha (R) foi interrogada acerca do que fazia o Profeta (S) quando se encontrava em casa. Respondeu: "Estava sempre a serviço da sua família; e quando chegava a hora da oração, saía para fazê-la na mesquita." (Bukhári)

٦٠٧- وعن أبي رِفَاعَةَ تَميم بن أُسَيدٍ رضي الله عنه قال : انْتَهَيْتُ إِلى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهو يَخْطُبُ . فقلتُ : يا رسولَ الله ، رجُلٌ غَرِيبٌ جَاءَ يَسْأَلُ عن دِينِهِ لا يَدري مَا دِينُهُ ؟ فَأَقْبَلَ عَليَّ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وتَركَ خُطْبتهُ حتى انتَهَى إِليَّ، فَأُتى بِكُرسِيٍّ، فَقَعَدَ عَلَيهِ ، وجَعَلَ يُعَلِّمُني مِمَّا عَلَّمَه الله ، ثم أَتَى خُطْبَتَهُ ، فأَتمَّ آخِرَهَا . رواه مسلم .

607. Tamim Ibn Usaid (R) narrou: "Certa ocasião, fui ter com o Mensageiro de Deus (S) quando se encontrava pregando a exortação, e lhe disse: "Ó Mensageiro de Deus, sou um estranho que veio perguntar acerca da religião. Dela, nada sei! Então, aproximou-se de mim, interrompendo a sua prelação. Trouxe-lhe uma cadeira e, uma vez sentado, começou a me ensinar o que Deus lhe havia ensinado. Depois voltou e completou a sua exortação." (Musslim)

٦٠٨- وعن أَنسٍ رضي الله عنه أَنَّ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كان إِذَا أَكَلَ طَعَاماً لَعِقَ أَصابِعه الثلاثَ قال : وقال : « إِذَا سَقطَتْ لُقْمَةُ أَحَدِكُمْ ، فَلْيُمِطْ عَنْها الأَذى ، ولْيأْكُلْها ،

وَلا يَدَعْها للشَّيْطَانِ » وَأَمَر أَنْ تُسْلَتَ القَصْعَةُ قالَ : « فَإِنَّكُمْ لا تَدْرُونَ في أَيِّ طَعامِكُمُ البَرَكَةُ» رواه مسلم .

608. Anas Ibn Málik (R) diz que quando o Profeta (S) terminava de tomar sua refeição, costumava lamber os dedos. Anas (R) diz também que o Profeta (S) dizia: "Se um pedaço (ou bocado) de comida cair da mão de alguém, este deverá retirar a poeira ou a sujeira, e comê-lo, e não o deixar para o diabo!" Depois o Profeta (S) orientou: "A gente deverá limpar a vasilha da qual esteve a comer por meio de a lamber, pois a gente não sabe qual parte da comida é abençoada" (Musslim).

٦٠٩- وعن أبي هُريرة رضي الله عنه ، عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « ما بعثَ اللَّهُ نَبِيّاً إِلاَّ رعى الغنَمَ » قالَ أَصحابه : وَأَنْتَ ؟ فقال : « نَعَمْ كُنْتُ أَرْعَاهَا على قَرارِيطَ لأَهْلِ مَكَّةَ » رواهُ البخاري .

609. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Todos os profetas apontados por Deus tinham por profissão serem pastores de ovelhas." Foi-lhe perguntado: "Até tu?" Ele respondeu: "Sim, eu também as pastoreei, mediante o pagamento de algum dinheiro, para as pessoas de Makka" (Bukhári).

٦١٠- وعنهُ عن النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : لَوْ دُعِيتُ إِلى كُراعٍ أَوْ ذِرَاعٍ لقبلتُ . وَلَوْ أُهْدى إِلَيَّ ذِراعٌ أَو كُراعٌ لَقَبِلْتُ » رواهُ البخاري .

610. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aceitarei o convite para uma refeição, mesmo se a comida consistir de uma omoplata ou uma perna de cordeiro, e aceitarei um presente, mesmo que este seja não mais do que uma omoplata ou uma perna de cordeiro" (Bukhári)

٦١١- وعن أَنسٍ رضي اللَّهُ عنه قال : كَانَتْ نَاقَةُ رَسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم العَضْبَاءُ لاَ تُسبَقُ، أو لا تكَادُ تُسْبَقُ ، فَجَاءَ أَعْرابِيٌّ عَلى قَعُودٍ لهُ ، فَسبقَها ، فَشَقَّ ذلك عَلى المسْلمِينَ حَتَّى عَرفَهُ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقَالَ: «حَقٌّ عَلى اللَّهِ أَنْ لاَ يَرْتَفِعَ شَيء مِنَ الدُّنْيَا إِلاَّ وَضَعَهُ» رواهُ البخاري.

611. Anas Ibn Málik (R) relatou que o Profeta (S) tinha uma fêmea de camelo chamada Al-Adba que não permitia que outro camelo a ultrapassasse na corrida. Numa ocasião, um aldeão chegou montando um camelo novo, que corria mais do que a fêmea do camelo do Profeta (S). Os muçulmanos ressentiram-se muito daquilo. O Profeta (S) notando o descontentamento dos muçulmanos, disse: "É da vontade de Deus que algo se exalte, pois um dia será rebaixado." (Bukhári).

٧٢- باب تحريم الكِبْر والإعجاب

CAPÍTULO 72

A PROIBIÇÃO DA ARROGÂNCIA E DA SOBERBIA

قَال اللّٰه تَعَالَى: { تِلْك الْدَّار الْآخِرَة نَجْعَلُهَا لِلَّذِيْن لَا يُرِيْدُوْن عُلُوًا فِي الْأَرْض وَلَا فَسَادا، وَالْعَاقِبَة لِلْمُتَّقِيْن } .

Deus, louvado seja, disse: "**Destinamos a morada no Outro Mundo para aqueles que não se envaidecem nem fazem corrupção ne terra; e a recompensa será dos tementes**" (Alcorão Sagrado, 28:83).

وَقَال تَعَالَى: { وَلَا تَمْش فِي الْأَرْض مَرَحًا } .

E, louvado seja, disse também:
"**E não te conduzas com jactância na terra, porque jamais poderás fendê-la, nem te igualares em altura às montanhas**" (Alcorão Sagrado, 17:37).

وَقَال تَعَالَى: { وَلَا تُصَعِّر خَدَّك لِلْنَّاس وَلَا تَمْش فِي الْأَرْض مَرَحًا، إِن اللّٰه لَا يُحِب كُل مُخْتَال فَخُوْر }.

E, louvado seja, disse mais:
"**E não vires o rosto a gente, nem andes insolentemente pela terra, porque Deus não estima arrogante jactancioso algum**" Alcorão Sagrado, 31:18).

وَقَال تَعَالَى: { إِن قَارُوْن كَان مِن قَوْم مُوْسَى فَبَغَى عَلَيْهِم، وَآتَيْنَاه مِن الْكُنُوْز مَا إِن مَفَاتِحَه لَتَنُوْء بِالْعُصْبَة أُوْلِي الْقُوَّة، إِذ قَال لَه قَوْمُه لَا تَفْرَح إِن اللّٰه لَا يُحِب الْفَرِحِين } إِلَى قَوْلِه تَعَالَى: { فَخَسَفْنَا بِه وَبِدَارِه الْأَرْض } الْآيَات.

E, louvado seja, disse ainda:
"**Em verdade, Carun era do povo de Moisés e o envergonhou. Havíamos-lhe concedido tantos tesouros, que suas chaves eram uma carga para um grupo de homens robustos. Recordai de quando seu povo lhe disse: Não te exultes, porque Deus não aprecia os exultantes**. **Mas procura, com aquilo com que Allah te tem agraciado, a morada do Outro Mundo; não te esqueças da tua porção neste mundo, e sê amável, como Allah tem sido para contigo, e não semeies a corrupção na terra, porque Allah não aprecia os corruptores. Respondeu: Isto me foi concedido devido a certo conhecimento que possuo! Porém, não sabia que Allah já havia exterminado tantas gerações, mais vigorosas e mais opulentas do que ele. Em verdade, os pecadores não serão chamados (imediatamente) a prestar contas. Então apresentou-se entre o seu povo, com toda a sua pompa. Os que ambicionavam a vida terrena disseram: Oxalá tivéssemos o mesmo que foi concedido a Carun! Quão afortunado é! Porém, os sábios lhes disseram: Ai de vós!**

A recompensa de Allah é preferível para o crente que pratica o bem. Porém, ninguém a obterá, a não ser os perseverantes. E fizemo-lo ser tragado, juntamente com sua casa, pela terra, e não teve partido algum que o defendesse de Allah, e não se contou entre os defendidos." Alcorão Sagrado, 28:76-81).

٦١٢- وعن عبدِ اللَّهِ بن مسعُودٍ رضيَ اللَّهُ عنه ، عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا يَدْخُل الجَنَّةَ مَنْ كَانَ في قَلْبِهِ مثْقَالُ ذَرَّةٍ مَنْ كِبرٍ » فقال رَجُلٌ : إِنَّ الرَّجُلَ يُحِبُّ أَنْ يَكُونَ ثَوْبُه حسناً ، ونعلهُ حسنا قال : « إِنَّ اللَّه جَمِيلٌ يُحِبُّ الجَمالَ الكِبْرُ بَطَرُ الحَقِّ وغَمْطُ النَّاسِ » رواه مسلم .

612. Abdullah Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que tiver orgulho, do peso de um átomo, no coração não entrará no Paraíso." Um homem disse: "Ó Mensageiro de Deus, algumas pessoas gostam de belas roupas e lindos calçados." O Profeta (S) disse: "Deus é Elegante e Belo e gosta do que é elegante e belo. Ter orgulho significa rejeitar a verdade e considerar os outros inferiores." (Musslim)

٦١٣- وعنْ سلمةَ بنِ الأَكْوع رضي اللَّه عنه أَن رجُلاً أَكَل عِنْدَ رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بشِمالِهِ فقال : « كُلْ بِيَمِينِكَ » قالَ : لاَ أَسْتَطِيعُ ، قال : « لا اسْتَطَعْتَ » مَا مَنَعَهُ إِلاَّ الكِبْرُ . قال: فما رَفَعها إِلى فِيهِ . رواه مسلم .

613. Salma Ibn Al Aqua'(R), relatou que um indivíduo começou a comer com a mão esquerda na presença do Profeta (S). Este lhe disse: "Come com a mão direita." Ele disse: "Não sou capaz de fazer isso!" Foi simplesmente a sua insolência que o impediu de obedecer as ordens do Profeta (S). Após aquilo, aconteceu que o dito homem não mais pôde levar a mão à boca (Musslim).

٦١٤- وعن حَارِثَةَ بنِ وهْبٍ رضي اللَّه عنه قال : سَمِعْتُ رسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : «أَلاَ أُخْبِرُكُمْ بِأَهْلِ النَّارِ ؟ : كُلُّ عُتُلٍّ جَوَّاظٍ مُسْتَكْبِرٍ » متفقٌ عليه . وتقدَّم شرحُه في باب ضَعفَةِ المسلمينَ .

614. Háriça Ibn Wahab (R) contou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Quereis que vos fale quem são os moradores do Inferno? Pois são os cruéis, os impertinentes e os soberbos." (Muttafac alaih)

٦١٥- وعن أبي سعيدٍ الخُدريِّ رضيَ اللَّهُ عنه ، عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « احْتَجَّتِ الجَنَّةُ والنَّارُ ، فقالت النَّارُ : فِيَّ الجَبَّارُونَ والمتَكَبِّرُونَ ، وقالَتِ الجنَّةُ : فِيَّ ضُعَفاءُ النَّاسِ ومَسَاكِينُهُمْ . فَقَضَى اللَّه بيْنَهُمَا : إِنَّكِ الجَنَّةُ رَحْمَتي ، أَرْحَمُ بِكِ مَنْ أَشَاءُ وإِنَّكِ النَّارُ عذَابي ، أُعَذِّبُ بِكِ مَنْ أَشَاءُ ، ولِكِلَيْكُما عليَّ مِلْؤُها » رواهُ مسلم .

615. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Em dada ocasião, o Paraíso e o Inferno disputavam entre si. Disse o Inferno: ‘Tenho comigo os tiranos e os arrogantes!’ E disse o Paraíso: ‘Eu tenho comigo os débeis e os modestos!’ Porém Deus resolveu a disputa, dizendo: ‘Tu, Paraíso, és a Minha misericórdia e o concedo a quem Eu quiser (por assim merecer). E tu, Inferno, és o meu castigo. Contigo farei sofrer a quem Eu desejar (por assim merecer). E a ambos abarrotarei.’” (Musslim)

٦١٦- وعن أبي هُريرة رضي الله عنه أَن رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا يَنْظُرُ الله يَوْم القِيامةِ إِلى مَنْ جَرَّ إِزارَه بَطَراً » متفقٌ عليه .

616. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “No Dia do Julgamento, Deus não irá olhar na direção de quem deixar, por orgulho, as calças caírem” (Muttafac alaih).

٦١٧- وعنه قال : قالَ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ثَلاثةٌ لاَ يُكَلِّمُهُمُ الله يَوْمَ القِيامَةِ ، وَلا يُزَكِّيهِمْ ، وَلاَ يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ ، وَلهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ : شَيْخٌ زانٍ ، ومَلِكٌ كَذَّابٌ ، وعائلٌ مُسْتَكْبِرٌ» رواهُ مسلم « العائِلُ » : الفَقِير .

617. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Deus, no Dia do Juízo, não dirigirá a palavra a três espécies de indivíduos, nem os purificará, nem tampouco os olhará, e terão um doloroso castigo: um idoso adúltero, um rei mentiroso, e um pobre arrogante.” (Musslim)

٦١٨- وعنه قال : قال رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « قال الله عزَّ وجلَّ : العِزُّ إِزاري ، والكِبْرياءُ رِدَائِي ، فَمَنْ يُنَازعُني في واحدٍ منهُما فقدْ عذَّبتُه » رواه مسلم .

618. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Deus, o Mestre da distinção, e da glória, diz: ‘O poder e a grandiosidade são as minhas características; quanto àquele que competir comigo nesses dois itens será castigado’” (Musslim).

٦١٩- وعنْه أَنَّ رسولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « بيْنَمَا رَجُلٌ يَمْشِي في حُلَّةٍ تُعْجِبُه نفْسُه ، مرَجِّلٌ رأسَه ، يَخْتَالُ في مَشْيَتِهِ ، إِذْ خَسَفَ اللَّهُ بِهِ ، فهو يَتَجَلْجَلُ في الأَرْضِ إِلى يوْمِ القِيامةِ » متفقٌ عليه .

619. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Quando andava um homem, admirando-se das suas formosas vestes, dos seus cabelos bem penteados, com passos empavonados, Deus o fez ser tragado pela terra, onde se agitará até ao Dia do Juízo Final!” (Muttafac alaih)

٦٢٠- وعن سَلَمَة بنِ الأَكْوع رضيَ الله عنه قال : قال رسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا يزَالُ الرَّجُلُ يَذْهَبُ بِنفْسِهِ حَتَّى يُكْتَبَ في الجَبَّارينَ ، فَيُصِيبُهُ ما أَصابَهُمْ » رواهُ الترمذي وقال : حديث حسن .

620. Salama Ibn al Acua' (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Desde que o homem persista em sua arrogância e altivez, será inscrito entre os déspotas e, portanto, receberá o mesmo castigo que eles" (Tirmizi).

٧٣- باب حسن الخلق

CAPÍTULO 73

A EXCELÊNCIA DO CARÁTER

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَإِنَّك لَعَلَى خُلُق عَظِيْم } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Porque és de nobilíssimo caráter**" (Alcorão Sagrado, 68:4).

وَقَال تَعَالَى: { وَالْكَاظِمِيْن الْغَيْظ، وَالْعَافِيَن عَن النَّاس } الْآيَة.

E, louvado seja, disse também:
"**… que reprimem a cólera; que indultam o próximo**" (Alcorão Sagrado, 3:134)

٦٢١- وعن أَنسٍ رضيَ الله عنه قال :كانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَحْسنَ النَّاسِ خُلقاً متفقٌ عليه.

621. Anas Ibn Málik (R) relatou: "O Profeta (S) possuía o melhor caráter dentre os seres humanos". (Muttafac alaih)

٦٢٢- وعنه قال : مَا مَسِسْتُ دِيباجاً ولاَ حَرِيراً أَلْيَنَ مِنْ كَفِّ رسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وَلاَ شَمَمْتُ رائحَةً قَطُّ أَطْيَبَ مِن رَسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وَلَقَدْ خَدَمْتُ رَسُولَ اللَّهِ

صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَـلَّم عشْـرَ سِـنينَ ، فَمـا قـالَ لي قَـطُّ : أُفٍّ ، وَلا قـالَ لِشَـيْءٍ فَعلْتُـهُ : لِمَ فَعَلْتَهُ؟ ولا لشيءٍ لَمْ افعَلْهُ : أَلاَ فَعَلْتَ كَذا ؟ متفقٌ عليه .

622. Anas Ibn Málik (R) relatou: "Nunca senti veludo nem seda mais macios do que a mão do Profeta (S). Nunca senti um perfume mais agradável do que o aroma do corpo do Profeta (S). Servi-o por dez anos. Ele nunca me censurou, e nunca me perguntou: 'Por que fizeste isso, por algo que eu fiz, ou por que não fizeste isso, por algo que não fiz' Só me perguntava: 'Fizeste isso?'" (Muttafac alaih)

٦٢٣- وعن الصَّعبِ بنِ جَثَّامَةَ رضيَ اللَّهُ عنه قال : أَهْدَيْتُ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حِمَاراً وَحْشِياً ، فَرَدُّهُ عليَّ ، فلمّا رأَى مَا في وَجْهي قالَ : « إِنَّا لَمْ نَرُدَّهُ عَلَيْكَ إِلاَّ لأَنَّا حُرُمٌ » متفقٌ عليه .

623. Al Saab Ibn Jaçama (R) narrou: "Certa ocasião dei de presente uma zebra para o Mensageiro de Deus (S), mas ele não a aceitou. Quando me viu aborrecido, disse: 'O que me veda aceitá-la é que estamos, nestes dias, consagrados à peregrinação.'" (Muttafac alaih)

٦٢٤- وعن النَّوَّاسِ بنِ سمعانَ رضي اللَّه عنه قال : سأَلتُ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عنِ البِرِّ والإِثمِ فقالَ : « البِرُّ حُسنُ الخُلُقِ ، والإِثمُ : ما حاكَ في نَفْسِكَ ، وكَرِهْتَ أَنْ يَطَّلعَ عَلَيْهِ النَّاسُ » رواهُ مسلم .

624. Al Nawas Ibn Sam'an (R) relatou: "Perguntei ao Mensageiro de Deus (S) acerca da bondade e da malícia. Disse ele: 'A bondade é o excelente caráter, e a malícia é o que se passa no teu interior, e que detestas que seja seja descoberto pelos demais.'" (Musslim)

٦٢٥- وعن عبد اللَّهِ بن عمرو بن العاص رضي اللَّه عنهما قال : لم يكن رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَاحِشاً ولا مُتَفَحِّشاً . وكانَ يَقُولُ : « إِنَّ مِن خِيارِكُم أَحْسَنَكُم أَخْلاقاً » متفقٌ عليه.

625. Abdullah Ibn Amr Ibn al 'Ás (R) relatou que, por natureza, o Profeta S) nunca falava indecentemente, nem nunca ficava a escutar coisas indecentes. Ele costumava dizer: "Os melhores dentre vós são os que possuem os melhores caráteres." (Muttafac alaih)

٦٢٦- وعن أبي الدرداءِ رضي الله عنه : أَن النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « ما من شَيءٍ أَثْقَلُ في ميزَانِ المؤمِنِ يَومَ القِيامة من حُسْنِ الخُلُقِ . وإِنَّ الله يُبغِضُ الفَاحِشَ البَذِيّ » رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

626. Abu Addardá (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Nada será mais preponderante na balança, no Dia do Juízo, do que a excelência do caráter; e, certamente, a Deus aborrece o grosseirismo e a indecência." (Tirmizi)

٦٢٧- وعن أبي هُريرة رضيَ الله عنه قال : سُئِلَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَنْ أَكثرِ مَا يُدْخلُ النَّاس الجَنَّةَ ؟ قال : « تَقْوى اللهِ وَحُسنُ الخُلُق وَسُئِلَ عن أَكثرِ مَا يُدْخِلُ النَّاسَ النَّارَ فَقَالَ: « الفَمُ وَالفَرْجُ » . رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

627. Abu Huraira (R) relatou: "Ao Mensageiro de Deus (S) foi perguntado: 'Que é que mais faz entrar as pessoas no Paraíso?' Respondeu: 'O temor a Deus e a excelência de caráter.' Foi também interrogado sobre o que mais faz entrar as pessoas no Inferno. Respondeu: 'A boca e os órgãos genitais.'" (Tirmizi)

٦٢٨- وعنه قال : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَكْمَلُ المؤمِنِينَ إِيمَاناً أَحسَنُهُم خُلُقاً ، وخيارُكُم خِيَارُكُمْ لِنِسَائِهِمْ » . رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

628. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O mais íntegro dos crentes, em matéria de fé, é o que tem caráter mais bondoso. E os melhores de vós são os de melhor trato em relação às mulheres." (Tirmizi)

٦٢٩- وعن عائشةَ رضيَ الله عنها ، قالت سمعت رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « إِنَّ الْمؤْمِنَ لَيُدْرِكُ بِحُسنِ خُلُقِه درَجةَ الصائمِ القَائمِ » رواه أبو داود .

629. Aicha (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Certamente o crente fiel alcança, com o seu excelente caráter, o grau daquele que jejua de dia e, à noite, levanta-se para rezar." (Abu Daúd)

٦٣٠- وعن أبي أُمَامَة الباهِليّ رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَنا زَعِيمٌ ببَيتٍ في ربَضِ الجَنَّةِ لِمَنْ تَرَكَ المِراءَ . وَإِنْ كَانَ مُحِقّاً ، وَببيتٍ في وَسَطِ الجَنَّةِ لِمَنْ تَرَكَ الكَذِبَ ، وإِن كَانَ مازِحاً ، وَببيتٍ في أعلى الجَنَّةِ لِمَن حَسُنَ خُلُقُهُ » حديث صحيح ، رواه أبو داود بإِسناد صحيح .

630. Abu Umama al Báhili (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Eu garanto uma casa nos arredores do Paraíso a quem abandonar as dissensões, embora

tenha razão. E uma casa no centro do Paraíso a quem abandonar a mentira, ainda que seja por chacota. E uma casa no alto do Paraíso a quem mostrar um caráter excelente." (Abu Daúd)

٦٣١- وعن جابر رضي الله عنه أَن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِن مِنْ أَحَبِّكُم إِليَّ ، وَأَقْرَبِكُمْ مِنِّي مَجلساً يَومَ القِيَامَةِ ، أَحَاسِنَكُم أَخلاقاً . وإِنَّ أَبَغَضَكُم إِليَّ وَأَبْعَدكُم مِنِّي يومَ الْقِيامةِ ، الثَّرْثَارُونَ والمتَشَدِّقُونَ وَالمتَفَيْهِقُونَ » قالوا : يا رسول الله قَدْ عَلِمْنَا الثَرْثَارُونَ وَالمتَشَدِّقُونَ ، فَمَا المتَفيْهِقُونَ ؟ قال : « المتَكَبّرُونَ » رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

631. Jáber (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Certamente, o mais querido, para mim, e que estará sentado ao meu lado, no Último Dia, será o que tiver o caráter mais excelente. E os mais abomináveis, para mim, e que estarão mais afastados de mim, no Último Dia, serão os charlatães, os presunçosos e os arrogantes." (Tirmizi)

٧٤- باب الحلم والأناة والرفق

CAPÍTULO 74

A AFABILIDADE, A TOLERÂNCIA E A BENEVOLÊNCIA

قَال اللّه تَعَالَى: { وَالْكَاظِمِيْن الْغَيْظ، وَالْعَافِيَن عَن النَّاس وَاللّه يُحِب الْمُحْسِنِيْن } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Que reprimem a cólera; que indultam o próximo**" (Alcorão Sagrado, 3:134)

وَقَال تَعَالَى: { خُذ الْعَفْو، وَأْمُر بِالْعُرْف، وَأَعْرِض عَن الْجَاهِلِيَن } .

E, louvado seja, disse também:
"**Conserva-te indulgente, encomenda o bem e foge dos insipientes**" (Alcorão Sagrado, 7:199

وَقَال تَعَالَى: { وَلَا تَسْتَوِي الْحَسَنَة وَلَا الْسَّيِّئَة، ادْفَع بِالَّتِي هِي أَحْسَن، فَإِذَا الَّذِي بَيْنَك وَبَيْنَه عَدَاوَة كَأَنَّه وَلِي حَمِيْم؛ وَمَا يُلَقَّاهَا إِلَّا الَّذِيْن صَبَرُوَا، وَمَا يُلَقَّاهَا إِلَّا ذُو حَظ عَظِيْم } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**Jamais poderão equiparar-se a bondade e a maldade! Retribui o mal da melhor forma possível, e eis que aquele que nutria inimizade por ti converter-se-á em**

íntimo amigo! Porém, ninguém receberá isso senão os tolerantes, e ninguém receberá isso, senão os bem-aventurados" (Alcorão Sagrado, 41:34-35).

وَقَال تَعَالَى: { وَلِمَن صَبَرَ وَغَفَر، إِن ذَلِك مِن عَزْم الْأُمُوْر } .

E, louvado seja, disse mais:
"**Em troca, quem perseverar e perdoar saberá que isso é um fator determinante em todos os assuntos**" (Alcorão Sagrado, 42:43).

٦٣٢- وعن ابنِ عَبَّاسٍ رَضيَ اللَّهُ عَنْهُما قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لأَشَجِّ عبْدِ الْقَيْس: « إِنَّ فيك خَصْلَتَيْنِ يُحِبُّهُمَا اللَّهُ : الحِلْمُ وَالأَنَاة » رَواهُ مُسلم .

632. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S) disse para Achaj 'Abd Al Kaiss: "Tens duas qualidades que Deus gosta e ama: uma é brandura e a outra é a tolerância." (Musslim)

633- وعن عائشة رضي الله عنها قالت : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ اللَّه رفيقٌ يُحِبُّ الرِّفْقَ في الأَمْرِ كُلِّه » متفقٌ عليه .

633. Aicha (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Deus é Benigno, e Lhe apraz a benignidade em todos os assuntos." (Muttafac alaih)

٦٣٤- وعنها أَن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِنَّ اللَّهَ رَفِيقٌ يُحِبُّ الرِّفقَ ، وَيُعْطِي على الرِّفق مالا يُعطي عَلى العُنفِ وَما لا يُعْطِي عَلى ما سِوَاهُ » رواه مسلم .

634. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Deus é Benigno, e Lhe apraz a benignidade; por isso recompensará, pela benignidade, como jamais recompensou, em contrário, pela violência ou por qualquer outra coisa." (Musslim).

٦٣٥- وعنها أَن النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِنَّ الرِّفقُ لا يَكُونُ في شيءٍ إِلاَّ زَانَهُ ، وَلا يُنْزَعُ مِنْ شَيءٍ إِلاَّ شَانَهُ » رواه مسلم .

635. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A amabilidade, quando acompanha qualquer assunto, o embeleza e quando é retirada de qualquer assunto tira-lhe o encanto." (Musslim)

٦٣٦- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : بَال أَعْرَابيٌّ في المسجِد ، فَقَامَ النَّاسُ إِلَيْه لِيَقَعُوا فِيهِ ، فقال النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : دَعُوهُ وَأَرِيقُوا عَلى بَوْلِهِ سَجْلاً مِنْ مَاءٍ، أَوْ ذَنُوباً مِن مَاءٍ ، فَإِنَّما بُعِثتُم مُيَسِّرِينَ ولَمْ تُبْعَثُوا مُعَسِّرِينَ » رواه البخاري .

636. Abu Huraira (R) relatou que, em certa ocasião, um beduíno urinou na mesquita; por isso as pessoas se levantaram e se arrojaram sobre ele para castigá-lo; porém, o Profeta (S) disse: "Deixai-o! e, quanto à urina, jogai sobre ela uma cuba de água para a limpar. Sede benévolos, e não sejais intransigentes!" (Bukhári)

٦٣٧- وعن أَنس رضي الله عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « يسِّرُوا وَلا تُعَسِّروا . وَبَشِّرُوا وَلا تُنَفِّرُوا » متفقٌ عليه .

637. Anas (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Facilitai as coisas; não as dificulteis! Apresentai as boas-novas, e não intimideis os outros." (Muttafac alaih)

٦٣٨- وعن جرير بن عبد الله رضي الله عنه قال : سمعتُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : «مَنْ يُحْرَمِ الرِّفْقَ يُحْرِمِ الخيْرَ كُلَّهُ » رواه مسلم .

638. Jarir Ibn Abdullah (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Quem estiver privado da amabilidade haverá perdido toda a bondade." (Musslim)

٦٣٩- وعن أبي هريرة رضي الله عنه أَنَّ رَجُلاً قال للنَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : أَوْصِنِي قال : « لا تَغْضَبْ » فَرَدَّدَ مِرَاراً ، قال : « لا تَغْضَبْ » رواه البخاري .

639. Abu Huraira (R) relatou que, em certa ocasião, um homem se aproximou do Profeta (S), e lhe disse: "Aconselha-me!" Disse: "Não te enfureças!" Porém, aquele homem insistiu em sua petição, e o Profeta repetiu: "Não te enfureças!" (Bukhári)

٦٤٠- وعن أبي يعلَى شدَّاد بن أَوسٍ رضي الله عنه ، عن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِنَّ اللهَ كَتَبَ الإِحسَان على كُلِّ شَيءٍ ، فإذا قَتلتُم فَأَحسِنُوا القِتْلَةَ وَإِذَا ذَبحْتُم فَأَحْسِنُوا الذِّبْحة وليُحِدَّ أَحَدُكُم شَفْرتَه وَليُرِحْ ذَبيحَتَهُ » رواه مسلم .

640. Chadad Ibn Aus (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Deus prescreveu a benevolência quanto a todos os assuntos, inclusive quando tiverdes de aplicar a pena de morte. Do mesmo modo, se tiverdes de sacrificar algum animal, fazei-o com benevolência, afiando bem o cutelo, desejando que o animal descanse, e que não sofra." (Musslim)

٦٤١- وعن عائشة رضي الله عنها قالت : مَا خُيِّر رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بَينَ أَمْرينِ قَطُّ إِلاَّ أَخذَ أَيْسَرَهُمَا ، مَا لَم يَكُن إِثماً ، فإنْ كانَ إِثماً كَانَ أَبعد النَّاسِ مِنْهُ . ومَا انتَقَمَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لِنَفْسِهِ في شَيءٍ قَطُّ ، إِلاَّ أَن تُنتَهكَ حُرْمَةُ اللهِ ، فَينتَقِم للَّهِ تعالى . متفقٌ عليه.

641. Aicha (R) relatou: “Sempre que eram apresentadas ao Mensageiro de Deus (S) duas alternativas, escolhia a mais fácil, salvo numa transgressão da lei, pois nesse caso, era o primeiro a evitá-la. E nunca se vingava por questões pessoais; tão-somente o fazia quando eram violadas as leis sagradas de Deus. Nesse caso, revidava por Deusa.” (Muttafac alaih)

٦٤٢- وعن ابن مسعود رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَلا أُخْبِرُكُمْ بِمَنْ يَحْرُمُ عَلى النَّارِ أَوْ بِمَنْ تَحْرُمُ عَلَيْهِ النَّارُ ؟ تَحْرُمُ على كُلِّ قَرِيبٍ هَيِّنٍ لَيِّنٍ سَهْلٍ». رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ .

642. Ibn Mass’ud (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Quereis que vos fale de quem estará a salvo do Inferno? Pois estará a salvo todo aquele que for querido pelas gentes, por sua benignidade, moderação e atenção com os demais.” (Tirmizi)

٧٥- باب العفو والإعراض عن الجاهلين

CAPÍTULO 75

O PERDOAR E O AFASTAR-SE OS IGNORANTES

قَال اللّٰه تَعَالَى: { خُذ الْعَفْو، وَأْمُر بِالْعُرْف، وَأَعْرِض عَن الْجَاهِلِيَن } .

Deus, louvado seja, disse:
“**Conserva-te indulgente, encomenda o bem e afasta-te dos ignorantes**” (Alcorão Sagrado, 7:199).

وَقَال تَعَالَى: { فَاصْفَح الْصَّفْح الْجَمِيْل } .

E, louvado seja, disse também:
“**Perdoa-os generosamente**” (Alcorão Sagrado, 15 ::85)

وَقَال تَعَالَى: { وَلْيَعْفُوْا وَلْيَصْفَحُوَا، أَلَّا تُحِبُّوْن أَن يَغْفِر اللّٰه لَكُم؟ } .

E, louvado seja, disse ainda:
“**Que os tolerem e os perdoem. Não vos agradaria, por acaso, que Deus vos perdoasse?**” (Alcorão Sagrado, 24:22).

وَقَال تَعَالَى: { وَالْعَافِيَن عَن الْنَّاس، وَاللّٰه يُحِب الْمُحْسِنِيْن } .

E, louvado seja, disse mais:
“**Que perdoam o próximo. Sabei que Deus aprecia os benfeitores**” (Alcorão Sagrado, 3:134).

وَقَال تَعَالَى: { وَلِمَن صَبَرَ وَغَفَر، إِن ذَلِك مِن عَزْم الْأُمُوْر } وَالآيَات فِي الْبَاب كَثِيْرَة مَعْلُوْمَة.

E, louvado seja, continuou:
"**Quem perseverar e perdoar, saberá que isso é um fator determinante em todos os assuntos**" (Alcorão Sagrado, 42:43).

٦٤٣- وعن عائشة رضي الله عنها أَنها قالت للنبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : هل أَتى عَلَيْكَ يَوْمٌ كَانَ أَشدَّ مِنْ يوم أُحُدٍ ؟ قال : « لَقَدْ لَقِيتُ مِنْ قَومِكِ ، وكَان أَشدُّ ما لَقِيتُ مِنْهُمْ يوْم العقَبَةِ ، إِذْ عرَضتْ نَفسِي على ابْنِ عَبْدِ يَالِيلَ ابنِ عبْدِ كُلال ، فلَمْ يُجبنِي إِلى ما أَردْتُ ، فَانْطَلَقْتُ وَأَنَا مَهْمُومٌ على وَجْهِي ، فلَمْ أَسْتَفِقْ إِلاَّ وَأَنا بقرنِ الثَّعالِبِ ، فَرفَعْتُ رأْسِي ، فَإِذا أَنَا بِسحابَةٍ قَد أَظلَّتني ، فنَظَرتُ فَإِذا فِيها جِبريلُ عليه السلام ، فنَاداني فقال : إِنَّ اللَّه تعالى قَد سَمِع قَولَ قومِك لَكَ، وَما رَدُّوا عَلَيكَ ، وَقد بعثَ إِلَيك ملَكَ الجبالِ لِتأْمُرهُ بما شِئْتَ فِيهم فَنَادَانِي ملَكُ الجِبَالِ ، فَسلَّمَ عَليَّ ثُمَّ قال : يا مُحَمَّدُ إِنَّ اللَّه قَد سمعَ قَولَ قَومِكَ لَكَ ، وأَنَا مَلَكُ الجِبالِ ، وقَدْ بَعَثَنِي رَبِّي إِلَيْكَ لِتأْمُرَنِي بِأَمْرِكَ ، فَمَا شئتَ : إِنْ شئْتَ : أَطْبَقْتُ عَلَيهِمُ الأَخْشَبَيْن » فقال النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « بلْ أَرْجُو أَنْ يُخْرِجَ اللَّه مِنْ أَصْلابِهِم منْ يعْبُدُ اللَّه وَحْدَهُ لا يُشْرِكُ بِهِ شَيْئاً » متفقٌ عليه .

643. Aicha (R) narrou que, em certa ocasião, perguntou ao Profeta (S): "Tiveste algum dia que fosse mais penoso que o dia de Uhod?" Disse ele: "Pois eis que tive um dia mais penosos ainda, proveniente do teu povo; e o pior de todos foi o dia de 'Acaba, quando me apresentei para Ibn Abd Ialila Ibn Culal e ele recusou-me. Então, parti dali muito angustiado até chegar a Carn Assa'áleb. Ao levantar o olhar, vi uma nuvem que provera de uma sombra, e nela se encontrava o Arcanjo Gabriel, que me chamou, dizendo: 'Deus, louvado seja, tem ouvido o que a tua gente te disse, e a resposta que tens dado. Por isso, envia-te o anjo das montanhas para que mandes fazer com eles o que quiseres.' Naquele momento, chamou-me o anjo das montanhas, saudando-me, e dizendo: Ó Mohammad, Deus, louvado seja, ouviu a resposta que a tua gente tem dado; e eu sou o anjo das montanhas; eis que Deus me envia para que obedeça as tuas ordens. Que desejas? Se quiseres, derrubarei inclusive as duas montanhas de Makka sobre eles.'" Porém continuou Aicha) o Profeta S) disse: "Não, pois tenho esperanças de que Deus fará surgir dentre os descendentes deles que adorarão o Deus Único, sem Lhe associar nada nem ninguém." (Muttafac alaih)

٦٤٤- وعنها قالت : ما ضرَبَ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم شَيْئاً قَطُّ بِيَدِهِ ، ولا امْرأَةً ولا خادِماً، إِلاَّ أَنْ يُجَاهِدَ في سَبِيل اللَّهِ ، وما نِيل منْهُ شيء قَطُّ فَيَنتَقِم مِنْ صاحِبِهِ إِلاَّ أَنْ يُنتَهَكَ شَيء مِن مَحَارِمِ اللَّهِ تعالى : فَيَنْتَقِمَ للَّهِ تعالى . رواه مسلم .

644. Aicha (R) relatou: "O Mensageiro de Deus jamais pôs a mão (bateu) numa mulher, num criado, nem em ninguém, salvo combatendo em nome de Deus, e jamais retaliou, mesmo quando alguém lhe causava dano pessoal, salvo se violasse alguma das sagradas leis de Deus; nesse caso, retaliava por conta de Deus." Musslim)

٦٤٥- وعن أَنس رضي الله عنه قال : كُنتُ أَمْشِي مَعَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وعليه بُردٌ نَجْرَانِيٌّ غلِيظُ الحَاشِيةِ ، فأَدركَهُ أَعْرَابِيٌّ ، فَجبذهُ بِرِدَائِهِ جَبْذَة شَديدَةً ، فَنظرتُ إلى صفحة عاتِقِ النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وقَد أَثَّرَت بِها حَاشِيةُ الرِّداءِ مِنْ شِدَّةِ جَبذَتِهِ ، ثُمَّ قال : يَا مُحَمَّدُ مُرْ لي مِن مالِ اللهِ الذي عِندَكَ . فالتَفَتَ إِلَيْه ، فضحِكَ ، ثُمَّ أَمر لَهُ بعَطَاءٍ . متفقٌ عليه.

645. Anas (R) relatou: "Uma vez eu caminhava com o Profeta (S). Ele usava uma capa de Najran, de forro grosso. No caminho ele cruzou com um aldeão que o segurou pela capa e deu-lhe um puxão violento. Olhei para o pescoço do Profeta (S) e vi a marca avermelhada que a capa causara devido à violência do puxão. O aldeão disse: 'Ó Mohammad, ordena que me seja dado algo da provisão de Deus que se encontra contigo!' O Profeta (S) olhou para o homem, sorriu, ordenou que lhe fosse dado algo." (Muttafac alaih)

٦٤٦- وعن ابن مسعود رضي الله عنه قال : كَأَنِّي أَنظُرُ إلى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يحْكِي نَبِيّاً مِن الأَنبياءِ ، صلوَاتُ اللهِ وَسلامُه عَلَيهم ، ضَرَبَهُ قَومُهُ فَأَدموهُ ، وَهُوَ يَمسَحُ الدَّمَ عَنْ وَجهِهِ ، ويقول : « اللَّهُمَّ اغفِرِ لِقَومي فَإِنَّهُم لا يَعْلَمُونَ » متفقٌ عليه .

646. Ibn Mass'ud (R) contou: "Parece-me como se olhasse agora o rosto do Mensageiro de Deus (S), quando nos falava de um dos profetas (a paz esteja com eles), que foi golpeado por seu próprio povo, até sangrar e, enquanto limpava o sangue das faces, dizia: 'Deus meu, perdoa-os, pois não sabem o que fazem!'" (Muttafac alaih)

٦٤٧- وعن أبي هريرة رضي الله عنه أَن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لَيس الشَّديدُ بِالصُّرعَةِ ، إِنَّما الشديدُ الذي يَملِكُ نفسهُ عِند الغضبِ » متفقٌ عليه

647. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O forte não é aquele que vence a outros na luta corporal, mas sim aquele que controla o seu temperamento, no momento da raiva." (Muttafac alaih)

٧٦- باب احتمال الأذى

CAPÍTULO 76

SUPORTAR AS INJÚRIAS

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَالْكَاظِمِيْن الْغَيْظ وَالْعَافِيَن عَن الْنَّاس وَاللّٰه يُحِب الْمُحْسِنِيْن } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Que reprimem a cólera; que indultam o próximo."** (Alcorão Sagrado, 3:134).

وَقَال تَعَالَى: { وَلِمَن صَبَر وَغَفَر، إِن ذَلِك مِن عَزْم الْأُمُوْر } .

E, louvado seja, disse: "**Quem perseverar e perdoar saberá que isso é um fator determinante em todos os assuntos."** (Alcorão Sagrado, 42:43).

٦٤٨- وعن أبي هريرة رضي اللّٰه عنه أَن رجلاً قال : يا رسول اللّٰه إِنَّ لي قَرَابَةً أَصِلُهم وَيَقطَعوني ، وَأُحسِنُ إِليهِم ويُسِيئُونَ إِليَّ ، وأَحلُمُ عَنهم ويجهلُونَ عَلَيَّ ، فقال : « لَئِن كُنتَ كَمَا قُلتَ فَكَأَنَّمَا تُسِفَّهم الملَّ ولا يزَالُ معكَ من اللّٰه تعالى ظَهيرٌ عَلَيهم ما دُمْتَ عَلى ذلك » رواه مسلم . وقد سَبَقَ شَرْحُه في « باب صلة الأرحام » .

648. Abu Huraira (R.) relatou que um homem disse: "Ó Mensageiro de Deus, tenho familiares com os quais sempre trato de melhorar os laços, porém, eles desdenham de mim; cuido deles com generosidade, mas eles me maltratam; sou indulgente e compreensivo para com eles, mas eles são malévolos e intransigentes para comigo." O Mensageiro de Deus (S) disse: "Se é assim, tal como me contas, seria como se te fizessem engolir cinza escaldante; porém, desde que te mantenhas assim, Deus te dará o Seu apoio e te protegerá deles." (Musslim).

٧٧- باب الغضب إذا انتهكت حرمات الشرع

والانتصار لدين الله تعالى

CAPÍTULO 77

A DEMONSTRAÇÃO DE DESGOSTO QUANDO SÃO VIOLADAS AS NORMAS DA LEI, E A PRESTAÇÃO DE APOIO AO ISLAM

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَمَن يُعَظِّم حُرُمَات اللّٰه فَهُو خَيْر لَّه عِنْد رَبِّه } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Quanto àquele que enaltecer os ritos sagrados de Deus, será melhor para ele**" (Alcorão Sagrado, 22:30).

وَقَال تَعَالَى: { إِن تَنْصُرُوْا اللّٰه يَنْصُرْكُم وَيُثَبِّت أَقْدَامَكُم } .

E, louvado seja, disse também:
"**Ó crentes, se socorrerdes a Deus, Ele vos escorrerá e firmará vossos passos**" (Alcorão Sagrado, 47:7)

٦٤٩- وعن أبي مسعود عقبة بن عمرو البدريّ رضي الله عنه قال : جَاءَ رَجُلٌ إلى النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فقال : إنِّي لأتَأَخَّر عَن صَلاةِ الصُّبْحِ مِن أجْلِ فلانٍ مِما يُطِيل بِنَا ، فمَا رأيت النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم غَضِبَ في موعِظَةٍ قَطُّ أَشدَّ مِمَّا غَضِبَ يَومئذٍ ، فقال : يَا أَيهَا النَّاس : إنَّ مِنكم مُنَفِّرين . فأَيُّكُمْ أَمَّ النَّاسَ فَليُوجِز ، فإنَّ مِنْ ورائِهِ الكَبيرَ والصَّغيرَ وذا الحَاجَةِ » متفق عليه.

649. Ucba Ibn Amr (R) relatou: "Aproximou-se um homem do Profeta (S), e lhe disse: 'Estou faltando à oração da alvorada, porque fulano a prolonga muito.' Nunca vi o Profeta (S) tão desgostoso como esteve durante a exortação que fez, na continuação daquele dia, quando disse: 'Gente, entre vós há alguns que são aborrecedores. Para evitar isso, aquele que for encabeçar uma oração, deverá encurtá-la. Saiba-se que entre os seguidores há idosos, crianças e outras pessoas que possuem afazeres.'" (Muttafac alaih)

٦٥٠- وعن عائشة رضي الله عنها قالت : قدِمَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِنْ سفَرٍ ، وقَد سَتَرْتُ سَهْوةً لي بقِرامٍ فَيهِ تَمَاثيلُ ، فَلمَّا رآهُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم هتكَهُ وتَلَوَّنَ وجهُهُ وقال : « يَا عائِشَةُ : أَشَدُّ النَّاسِ عَذَاباً عِند اللَّهِ يوم القيامةِ الَّذينَ يُضاهُونَ بِخَلقِ اللَّهِ » متفق عليه .

650. Aicha (R) relatou: "Certa ocasião, no regresso do Mensageiro de Deus (S) de uma viagem, aconteceu de eu ter posto uma cortina numa grande janela, a qual continha imagens (desenhos). Quando o Mensageiro de Deus (S) a viu, enfezou-se, e a retirou, dizendo: 'Ó Aicha, aqueles que vão sofrer o castigo mais severo, no Último Dia, serão os que pretenderem assemelhar suas obras à criação de Deus.'" (Muttafac alaih)

٦٥١- وعنها أَنَّ قريشاً أَهَمَّهُم شَأْنُ المرأةِ المخزُومِية التي سَرقَت فقالوا : من يُكلِّمُ فيها رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ؟ فقالوا : مَن يجتَرِيءُ عليهِ إلا أُسامةُ بنُ زيدٍ حِبُّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ؟ فَكَلَّمهُ أُسامةُ ، فقالِ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَتَشفعُ في حدٍّ مِن حُدُودِ اللَّهِ تعالى ؟ ، » ثم قامَ فَاخْتَطَبَ ثم قال : « إنما أَهْلَكَ من قبلكُم أَنَّهُم كانُوا إذَا سرقَ فِيهِم الشَّريفُ تَركُوهُ ، وإذا سرق فِيهِمِ الضَّعِيفُ أَقامُوا عليهِ الحدَّ، وايْمُ اللَّه ، لو أنَّ فاطمَة بنت محمدٍ سرقَتْ لقَطَعْتُ يَدهَا » متفقٌ عليه .

651. Aicha (R) relatou acerca da ocasião de um roubo praticado por uma mulher da tribo Makhzum, que por isso foi condenada. Algumas pessoas ficaram preocupadas com a questão e se perguntavam: "Quem será que poderia interceder por ela junto ao Mensageiro de Deus (S)?" Alguém disse: "Ninguém, a não ser Ussama Ibn Zaid, pois é o mais querido do Profeta (S)." Assim foi que Usama intercedeu por aquela mulher

junto ao Mensageiro de Deus (S), que disse: “Acaso pretendes interceder ante uma sentença prescrita por Deus?” Ato contínuo, levantou-se e exortou as pessoas, nestes termos: “O que levou os povos anteriores a vós à perdição e destruição foi o fato de que deixavam livre o nobre que roubava, ao passo que condenavam o destituído, se era o que roubava. Juro por Deus que se a Fátima, a própria filha de Mohammad, tivesse roubado, ter-lhe-ia cortado a mão!” (Muttafac alaih)

٦٥٢- وعن أنس رضي الله عنه أن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَأَى نُخامَةً في القِبلةِ . فشقَّ ذلكَ عَلَيهِ حتَّى رُؤِي في وجهِهِ ، فَقَامَ فَحَكَّهُ بيَدِهِ فقال : « إن أحَدكم إذا قَام في صَلاتِه فَإنَّهُ يُنَاجِي ربَّه ، وإنَّ ربَّهُ بَينَهُ وبَينَ القِبْلَةِ ، فلا يَبْزُقَنَّ أَحدُكُم قِبلَ القِبْلَةِ ، ولكِن عَنْ يَسَارِهِ أوْ تحْتَ قدَمِهِ » ثُمَّ أخَذَ طرفَ رِدائِهِ فَبصقَ فِيهِ ، ثُمَّ ردَّ بَعْضَهُ على بعْضٍ فقال : « أَو يَفْعَلُ هكذا» متفقٌ عليه .

652. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) viu, certa ocasião, uma nesga de mouco na parede da mesquita que estava na direção da Quibla. Aquilo o aborreceu muito, de dar na vista. Inclusive, levantou-se e a raspou, então disse: “Quando um de vós está rezando, eis que se encontra na presença de Deus, e em comunhão com Ele. Seu Senhor Se encontra no meio, entre a quibla e ele. Portanto, que não cuspa na direção da Quibla, quando poderá cuspir para a esquerda ou debaixo do pé.” Em seguida pegou a barra da sua túnica, cuspiu numa parte dela, e a dobrou, dizendo: “Também se pode fazer deste modo!” (Muttafac alaih).

٧٨- باب أمر ولاة الأمور بالرفق برعاياهم ونصيحتهم والشفقة عليهم والنهي عن غشهم والتشديد عليهم وإهمال مصالحهم والغفلة عنهم وعن حوائجهم

CAPÍTULO 78

A SOLICITAÇÃO AOS HOMENS DE AUTORIDADE A SEREM BENÉVOLOS COM O POVO; O ACONSELHAMENTO A LHE TERMOS AFETO. A PROIBIÇÃO DO DEFRAUDAR, DO EXIGIR COM ASPEREZA, DO IGNORAR O SEU BEM-ESTAR E DE MOSTRAR DESINTERESSE POR SUAS NECESSIDADES

قَال اللّه تَعَالَى: { وَاخْفِض جَنَاحَك لِمَن اتَّبَعَك مِن الْمُؤْمِنِيْن } .

Deus, louvado seja, disse:
“**E abaixa tuas asas para aqueles que te seguirem dentre os crentes**” (Alcorão Sagrado, 26:215).

وَقَال تَعَالَى: { إِن اللّه يَأْمُر بِالْعَدْل وَالْإِحْسَان وَإِيْتَاء ذِي الْقُرْبَى، وَيَنْهَى عَن الْفَحْشَاء وَالْمُنْكَر وَالْبَغْي، يَعِظُكُم لَعَلَّكُم تَذَكَّرُوْن } .

E, louvado seja, disse também:
"**Deus ordena a justiça, a caridade, o auxilio aos parentes, e veda a obscenidade, o ilícito e a iniquidade. Ele vos exorta a que mediteis**" (Alcorão Sagrado, 16:90).

٦٥٣- وعن ابن عمر رضي الله عنهما قال : سمِعتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « كُلُّكُم راعٍ ، وكُلُّكُمْ مسؤولٌ عنْ رعِيتِهِ : الإمامُ راعٍ ومَسْؤُولٌ عَنْ رعِيَّتِهِ ، والرَّجُلُ رَاعٍ في أهلِهِ وَمسؤولٌ عنْ رَعِيَّتِهِ ، وَالمرأَةُ راعيةٌ في بيتِ زَوجها وَمسؤولةٌ عَنْ رعِيَّتِها ، والخَادِمُ رَاعٍ في مال سَيِّدِهِ وَمَسؤُولٌ عَنْ رَعِيتِهِ ، وكُلُّكُم راع ومسؤُولٌ عَنْ رعِيَّتِهِ » متفقٌ عليه .

653. Ibn Ômar (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Cada um de vós é um guardião e protetor e, por isso, é responsável por aqueles que se encontram ao seu encargo. O governador é um pastor, e é responsável por seus governados; o homem é um pastor de sua família, e é responsável por ela; a mulher é uma pastora na casa do seu marido, e é responsável por ela; o criado é um pastor dos bens do seu patrão, e é responsável por eles. Em suma, cada um de vós é um pastor e é responsável por aquilo que está ao seu encargo." (Muttafac alaih)

٦٥٤- وعن أبي يَعْلى مَعْقِل بن يَسَارٍ رضي الله عنه قال : سمعتُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « ما مِن عبدٍ يسترعِيهِ الله رعيَّةً ، يَمُوتُ يومَ يَموتُ وهُوَ غَاشٌ لِرَعِيَّتِهِ ، إلاَّ حَرَّمَ الله علَيهِ الجَنَّةَ » متفقٌ عليه .

654. Ma'quel Ibn Yassar (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Quando Deus nomeia alguém autoridade sobre um povo e ele o trai, Ele lhe proibirá a entrada no Paraíso." (Muttafac alaih)

٦٥٥- وعن عائشة رضي الله عنها قالت : سمعت رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول في بيتي هذا : « اللهم من وَلِي من أمر أُمتي شيئاً فشق عليهم فاشقق عليه ، ومن وَلِيَ من أمر أمتي شيئاً فرفق بهم فارفق به » رواه مسلم .

655. Aicha (R) relatou: "Tenho ouvido, nesta minha casa, o Mensageiro de Deus (S) dizer: 'Senhor, sê intransigente com aquele que, ao adquirir um cargo de alguma autoridade, na minha nação, for intransigente para com ela. E sê benevolente com aquele que, ao adquirir um cargo de alguma autoridade, na minha nação, for benevolente para com ela!'" (Musslim)

٦٥٦- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « كَانَت بَنُو إسرَائِيلَ تَسُوسُهُمُ الأَنْبياءُ ، كُلَّما هَلَكَ نبي خَلَفَهُ نبي ، وَإِنَّهُ لا نبي بَعدي ، وسَيَكُونُ بَعدي

خُلَفَاءُ فَيَكثُرُونَ » قالوا : يَا رسول الله فَما تَأْمُرُنَا ؟ قال : « أَوفُوا بِبَيعَةِ الأَوَّلِ فالأَوَّلِ ، ثُمَّ أَعطُوهُم حَقَّهُم ، وَاسأَلوا اللَّه الذي لَكُم ، فَإِنَّ اللَّه سائِلُهم عمَّا استَرعاهُم » متفق عليه .

656. Abu Huraira (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Os filhos de Israel eram governados pelos profetas e, quando morria um profeta sucedia-lhe outro. Porém depois de mim não haverá outro profeta. Haverá, sim, sucessores e serão muitos." Perguntaram-lhe: "Ó Mensageiro de Deus, que é que nos mandas fazer nesse caso?" Respondeu-lhes: "Sedes leais a eles, de acordo com vossos compromissos junto deles, e assim sucessivamente. Então, reconhecei-lhes os direitos, e suplicai a Deus pelos vossos, pois Deus lhes pedirá contas acerca das responsabilidades que lhes foram recomendadas." (Muttafac alaih).

٦٥٧- وعن عائِذ بن عمرٍو رضي اللَّه عنه أَنَّهُ دَخَلَ على عُبيدِ اللَّهِ ابن زِيادٍ ، فقال له : أَيْ بُنَيَّ ، إني سَمِعتُ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « إنَّ شَرَّ الرِّعاءِ الحُطَمةُ » فإيَّاكَ أن تَكُونَ مِنْهُم ، متفقٌ عليه .

657. Áiz Ibn Amr (R) se dirigiu a Ubaidulah Ibn Ziad, dizendo-lhe: "Ó filho, ouvi o Mensageiro de Deus (S) dizer: 'O pior dos governadores é severo e o intransigente.' Portanto, cuida de não ser um deles!" (Muttafac alaih)

٦٥٨- وعن أبي مريمَ الأَزدِيّ رضي اللَّه عنه ، أَنه قَالَ لمعَاوِيةَ رضي اللَّه عنه : سَمِعتُ رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « من ولاَّهُ اللَّه شَيئاً مِن أُمورِ المسلِمينَ فَاحتجَبَ دُونَ حَاجتهِم وخَلَّتِهم وفَقرِهم ، احتَجَب اللَّه دُونَ حَاجَتِه وخَلَّتِهِ وفَقرِهِ يومَ القِيامةِ » فَجعَل مُعَاوِيةُ رجُلا على حَوَائجِ الناسِ . رواه أبو داودَ ، والترمذي .

658. Abu Mariam Al Azdi (R) relatou que ele disse a Muáwiya (R): "Ouvi o Profeta (S) dizer: 'Se Deus designar uma pessoa para autoridade sobre os muçulmanos, e ela falhar em compensar as necessidades deles e remover sua pobreza, Deus não lhe compensará as necessidades e não lhe removerá a pobreza no Dia do Juízo Final.' Por isso, Muáwiya nomeou uma pessoa para verificar as necessidades das pessoas." (Abu Daúd e (Tirmizi)

٧٩- باب الوالي العادل

CAPÍTULO 79

O GOVERNADOR JUSTO

قَال اللَّه تَعَالَى: { إِن اللَّه يَأْمُر بِالْعَدْل وَالْإِحْسَان وَإِيْتَاء ذِي الْقُرْبَى } الْآيَة.

Deus, louvado seja, disse:
"**Deus ordena a justiça, a caridade**" (Alcorão Sagrado, 16:90).

وَقَال تَعَالَى: { وَأَقْسِطُوَا إِن اللّه يُحِب الْمُقْسِطِيْن } .

E, louvado seja, disse também:
"**Sede equânimes, porque Deus aprecia os equânimes**" (Alcorão Sagrado, 49:9).

٦٥٩- وعن أبي هريرة رضي الله عنه ، عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « سَبْعَةٌ يُظِلُّهُمُ اللّه في ظِلِّهِ يومَ لا ظِلَّ إلاَّ ظِلُّهُ : إمَامٌ عادِلٌ ، وشَابٌّ نَشَأَ في عِبادَةِ اللَّهِ تَعالى ، ورَجُلٌ مُعَلَّقٌ قَلبُهُ في المِسَاجِدِ ، ورجُلانِ تَحَابَّا في الله ، اجتَمعَا عليهِ ، وتَفرَّقَا علَيهِ ، ورجُلٌ دعَتهُ امرَأَةٌ ذَاتُ مَنصِب وجمَالٍ ، فقَال : إنِّي أَخَافُ الله ، ورَجُلٌ تَصَدَّقَ بِصدقةٍ ، فَأَخْفَاها حَتَّى لا تَعلَمَ شِمالُهُ ما تُنفِقُ يمِينُهُ ، ورَجُلٌ ذَكَر الله خَالِياً فَفَاضَتْ عينَاهُ » متفقٌ عليه .

659. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Sete indivíduos serão aqueles que estarão à sombra de Deus no Dia do Juízo Final, quando não haverá outra sombra além da d'Ele. São: o governante justo, o jovem que passou a sua juventude adorando e servindo a Deus, o Senhor da Honra e da Glória; aquele que tiver o coração permanentemente ligado à mesquita; duas pessoas que se amam por amor a Deus; eles se juntam para aprazerem a Deus e se separam para aprazê-Lo; aquele que for incitado a cometer um pecado por uma bela mulher e não aceitar, dizendo: temo a Deus; aquele que faz caridade em segredo, sem se mostrar, de tal forma que sua mão esquerda não saiba o que a direita dá; e aquele que se lembra de Deus com tanta solicitude, que seus olhos se enchem de lágrimas." (Muttafac alaih)

٦٦٠- وعن عبد اللَّهِ بنِ عمرو بن العاص رضي اللَّهُ عنهما قال : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « إنَّ المقسِطينَ عِنْدَ اللَّهِ عَلى مَنابِرَ مِنْ نورٍ : الَّذِينَ يعْدِلُونَ في حُكْمِهِمْ وأَهليهِمْ وما وُلُّوا » رواهُ مسلم .

660. Abdullah Ibn Amr Ibn al 'As (R), relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Os justos se encontram perante Deus, sobre estratos de luz. São os imparciais em suas sentenças, e em suas famílias, bem como nas responsabilidades a que foram incumbidos." (Musslim)

٦٦١- وعَن عوفِ بن مالكٍ رضي الله عنه قال : سمِعْتُ رسولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : «خِيَارُ أَئمَتكُمْ الَّذينَ تُحِبُّونهُم ويُحبُّونكُم ، وتُصَلُّونَ علَيْهِم ويُصَلُّونَ علَيْكُمْ ، وشِرَارُ أَئمَّتِكُم الَّذينَ تُبْغِضُونهُم ويُبْغِضُونَكُمْ ، وتَلْعُنونَهُمْ ويلعنونكم » قال : قُلْنا يا رسُول اللَّهِ ، أَفَلا نُنابِذُهُمْ ؟ قالَ : « لا ، ما أَقَامُوا فِيكُمُ الصَّلاةَ ، لا ، ما أَقَامُوا فيكُمُ الصَلاة » مسلم.

661. Auf Ibn Málek (R) relatou ter ouvido o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Os melhores dentre vós, governadores, são aqueles que são amados pelo povo, e que o amam em troca. Imploram a Deus por ele, e ele implora a Deus por eles, em troca. E os

piores dentre vós, governadores, são aqueles que detestam o povo, e são detestados por ele em troca. Maldizem-no e são malditos em troca." Perguntamos-lhe continuou Málek): "Ó Mensageiro de Deus, poderíamos sublevar-nos contra eles?" Disse: "Não, desde que mantenham a celebração das orações." (Musslim)

٦٦٢- وعَنْ عِيَاضِ بن حِمار رضي اللَّهُ عَنْهُ قالَ : سمِعْت رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : «أَهْلُ الجَنَّةِ ثَلاثَةٌ : ذُو سُلْطانٍ مُقْسِطٌ مُوَفَّقٌ ، ورَجُلٌ رَحِيمٌ رَقِيقٌ القَلْبِ لِكُلِّ ذِى قُرْبَى وَمُسْلِمٍ ، وعَفِيفٌ مُتَعَفِّفٌ ذُو عِيالٍ » رواهُ مسلم .

662. Iyad Ibn Himar (R) contou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Os moradores do Paraíso serão de três espécies: um governador justo e bem sucedido, um homem de misericórdia, benigno para com todos os seus familiares e muçulmanos e um homem honesto que se recuse pedir às pessoas, ainda que seja pobre e com família numerosa." (Musslim)

٨٠- باب وجوب طاعة ولاة الأمور في غير معصية

وتحريم طاعتهم في المعصية

CAPÍTULO 80

A OBEDIÊNCIA DEVIDA ÀS PESSOAS DE AUTORIDADE, EM TUDO O QUE SE SUPÕE NÃO SER PECADO. A PROIBIÇÃO DESSA OBEDIÊNCIA QUANTO A ATOS PECAMINOSOS

قَال اللّٰه تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آمَنُوْا أَطِيْعُوْا اللّٰه، وَأَطِيْعُوْا الرَّسُوْل، وَأُوْلِي الْأَمْر مِنْكُم } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Ó crentes, obedecei a Deus, ao Mensageiro e às autoridades dentre vós!**" (Alcorão Sagrado, 4:59).

٦٦٣- وعن ابن عمر رضي اللَّهُ عنهما عَن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « عَلى المرْءِ المسْلِم السَّمْعُ والطَّاعَةُ فِيما أَحَبَّ وكَرِهَ ، إِلاَّ أنْ يُؤْمَرَ بِمَعْصِيَةٍ فَإذا أُمِر بِمعْصِيَةٍ فَلاَ سَمْعَ وَلا طاعَةَ » متفقٌ عليه .

663. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Cada muçulmano deve ouvir e obedecer o governanador, gostando ou não, exceto se for ordenado por ele a praticar um ato pecaminoso. Então, esse governador não deverá ser ouvido ou muito menos obedecido." (Muttafac alaih)

٦٦٤- وعنه قال : كُنَّا إذا بايَعْنَا رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَلى السَّمْعِ والطَّاعةِ يقُولُ لَنَا : «فيما اسْتَطَعْتُمْ » متفقٌ عليه .

664. Ibn Ômar (R) diz: "Nós fizemos um voto de fidelidade ao Profeta (S) de ouvir e obedecer; ele costumava dizer: 'Apenas tanto quanto possais'" (Muttafac alaih).

٦٦٥- وعنهُ قال : سَمِعْتُ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « مَنْ خلَعَ يَداً منْ طَاعَةٍ لَقِى اللَّه يوْم القيامَةِ ولاَ حُجَّةَ لَهُ ، وَمَنْ ماتَ وَلَيْس في عُنُقِهِ بيْعَةٌ مَاتَ مِيتةً جَاهِلِيَّةً » رواه مسلم .

665. Ibn Ômar (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Aquele que quebrar o seu voto de fidelidade, esquivando-se da obediência sem ter justificativa, irá encontrar-se com Deus no Dia do Julgamento para receber o que merece. Aquele que morrer sem jurar fidelidade terá morrido em estado de ignorância – *jahiliya"* (Musslim).

٦٦٦- وعَن أنَسٍ رضي اللَّهُ عنه قال : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « اسْمَعُوا وأطيعوا ، وإنِ اسْتُعْمِل علَيْكُمْ عبْدٌ حبشيٌّ ، كَأَنَّ رَأْسهُ زَبِيبَةٌ » رواه البخاري .

666. Anas Ibn Málik (R) relatou que o Profeta(S) disse: "Ouçam e obedeçam, mesmo se um escravo negro mal acabado, cuja cabeça seja igual a uma uva passa, for apontado como autoridade sobre vós." (Bukhári).

٦٦٧- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « عليْكَ السَّمْعُ وَالطَّاعةُ في عُسْرِكَ ويُسْرِكَ وَمنْشَطِكَ ومَكْرِهِكَ وأَثَرَةٍ عَلَيْك » رواهُ مسلم .

667. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Deveis ouvir e obedecer as ordens da autoridade, nas horas de agruras e de tranquilidade, deliberadamente ou constrangidos, mesmo se for contra a sua vontade." (Musslim).

٦٦٨- وعن عبدِ اللَّهِ بن عَمرو رضي الله عنهما قال : كُنَّا مَع رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في سَفَرٍ ، فَنَزَلْنا منْزِلاً ، فَمِنَّا منْ يُصلحُ خِباءَهُ ، ومِنَّا منْ ينْتَضِلُ ، وَمِنَّا مَنْ هُوَ في جَشَرِهِ، إذْ نادَى مُنَادي رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : الصَّلاة جامِعةٌ . فاجْتَمعْنَا إلى رَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : « إنَّهُ لَمْ يَكُنْ نبي قَبْلي إلاَّ كَانَ حَقا عليْهِ أنْ يَدُلَّ أُمَّتَهُ عَلى خَيرِ ما يعْلَمُهُ لهُمْ ، ويُنذِرَهُم شَرَّ ما يعلَمُهُ لهُم ، وإنَّ أُمَّتَكُمْ هذِهِ جُعِلَ عَافيتُها في أَوَّلِها ، وسَيُصِيبُ آخِرَهَا بلاءٌ وأُمُورٌ تُنكِرُونَهَا، وتجيءُ فِتَنٌ يُرقِّقُ بَعضُها بَعْضاً ، وتجيء الفِتْنَةُ فَيقُولُ

المؤمِنُ : هذِهِ مُهْلِكَتي ، ثُمَّ تَنْكَشِفُ ، وتجيءُ الفِتنَةُ فَيَقُولُ المؤْمِنُ : هذِهِ هذِهِ ، فَمَنْ أَحَبَّ أَنْ يُزَحْزَحَ عن النَّارِ ، ويُدْخَلَ الجَنَّةَ ، فَلْتَأْتِهِ منيته وَهُوَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَاليَوْمِ الآخِرِ ، ولْيَأْتِ إلى الناسِ الذي يُحِبُّ أَنْ يُؤتَى إلَيْهِ . ومَنْ بَايع إماماً فَأَعْطَاهُ صَفْقَةَ يدِهِ ، وثمَرةَ قَلْبِهِ . فَليُطعْهُ إنِ اسْتَطَاعَ ، فَإنْ جَاءَ آخَرُ ينازعُهُ ، فاضْرِبُوا عُنُقَ الآخَرِ » رواهُ مسلم .

668. Abdullah Ibn Ômar (R) relatou: "Estávamos numa jornada com o Profeta (S). (Após viajarmos um pouco) paramos num local. Alguns de nós se atarefaram em armar suas tendas, alguns praticavam esportes ou jogos guerreiros (como arremesso ao alvo, etc.), outros se ocupavam em atender suas reses, quando o anunciador do Profeta (S) anunciou que era chegada a hora da congregação. Assim, nós nos juntamos ao redor do Profeta (S); então, dirigindo-se a nós, ele disse: 'Todos os profetas que me precederam tinham a obrigação de conscientizar o seu povo quanto ao que ele achava que era bom, e de os prevenir quanto ao que ele achava que era ruim. Tanto quanto sabeis, (devo dizer-vos) que estareis protegidos na primeira parte da vossa história mas, subsequentemente, ireis deparar com dificuldades e catástrofes que vos serão desagradáveis (aos infortúnios seguir-se-ão outros infortúnios). Uma calamidade fará a calamidade anterior parecer leve. Quando a calamidade surgir, o crente dirá: 'Esta veio para me arruinar!' Quando ela passar e outra surgir, ele dirá: 'Esta é a que me irá arruinar!' Por conseguinte, a pessoa que desejar estar imune ao Inferno, e entrar no Paraíso, deverá encarar a morte acreditando em Deus e no Dia do Julgamento, e deverá tratar os outros do mesmo modo que deseja ser tratado. Aquele que prestou juramento de fidelidade a um líder (imam), e se entregou de corpo e alma a ele, deverá obedecê-lo na medida do possível. Se algué se opuser e contestar a autoridade desse líder imam), esse oponente deverá ser decapitado." (Musslim).

٦٦٩- وعن أبي هُنَيْدةَ وائِلِ بن حُجْرٍ رضي الله عنه قالَ : شأَلَ سَلَمةُ بنُ يزيدَ الجُعْفيُّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فقالَ : يا نبي اللَّهِ ، أرَأَيْتَ إنْ قَامَتْ علَيْنَا أُمراءُ يَسأَلُونَا حقَّهُمْ ، ويمْنَعُونَا حقَّنا ، فَمَا تَأْمُرُنَا ؟ فَأَعْرضَ عنه ، ثُمَّ سأَلَهُ ، فَقَال رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « اسْمَعُوا وأَطِيعُوا ، فَإنَّما علَيْهِمْ ماحُمِّلُوا وعلَيْكُم ما حُمِّلْتُمْ » رواهُ مسلم .

669. Abu Hunaida Wáil Ibn Hujr (R) relatou que o Salama Ibn Yazid (R) pediu para o Profeta (S): "Ó Mensageiro de Deus, por favor, faze-me saber se seremos colocados sob as ordens de governantes que irão exigir de nós os seus devidos, mas se recusarão a dar-nos o que nos for devido; quais são as tuas ordens (para nós, nesse caso)?" O Profeta (S) evitou dar-lhe uma resposta, mas o homem repetiu o pedido. Depois o Profeta (S) disse: "Devereis ouvi-los e obedecê-los! Eles responderão pelas suas obrigações, e vós respondereis pelas vossas" Musslim).

٦٧٠- وَعَنْ عَبْدِ اللَّهِ بن مسْعُودٍ رضي اللَّهُ عنه قال : قال رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إنَّهَا ستَكُونُ بعْدِي أَثَرَةٌ ، وأُمُورٌ تُنْكِرُونَهَا ، » قالوا : يا رسُولَ اللَّهِ ، كَيفَ تَأْمُرُ مَنْ أَدْرَكَ مِنَّا ذلكَ ؟ قَالَ : « تُؤَدُّونَ الحَقَّ الذي عَلَيْكُمْ ، وتَسْأَلُونَ اللَّه الذي لَكُمْ » متفقٌ عليه .

670. Abdullah Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Depois de mim vereis muitas diferenças e coisas de que não ireis gostar." Perguntaram: "Ó Mensageiro de Deus, que temos de fazer em tais circunstâncias?" Ele respondeu: "Tendes que pagar o que deveis e pedir a Deus pelos vossos direitos." (Muttafac alaih)

٦٧١- وعن أبي هريرة رضي اللَّهُ عنه قال : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ أَطَاعَنِي فَقَدْ أَطَاعَ اللَّه ، وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ عَصَى اللَّه ، وَمَنْ يُطِعِ الأَمِيرَ فَقَدْ أَطَاعَنِي ، ومَنْ يعْصِ الأَمِيرَ فَقَدْ عَصَانِي » متفقٌ عليه .

671. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que me obedecer obedecerá a Deus; aquele que me desobedecer desobedecerá a Deus; e aquele que obedecer a pessoa em autoridade, obedecerá a mim, e quem o desobedecer desobedecerá a mim." (Muttafac alaih)

٦٧٢- وعن ابن عباسٍ رضي اللَّه عنهما أن رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « من كَرِهَ مِنْ أَمِيرِهِ شيْئاً فَلْيَصبِر ، فإِنَّهُ مَن خَرج مِنَ السُّلطَانِ شِبراً مَاتَ مِيتَةً جاهِلِيةً » متفقٌ عليه .

672. Ibn Abbás (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Aquele ao qual lhe desgosta algo da parte de seu governador, que tenha paciência, pois quem se afasta, nem que seja um palmo, da obediência à autoridade estará na condição de como se tivesse morrido na situação de ignomínia." (Muttafac alaih).

٦٧٣- وعن أبي بكر رضي اللَّه عنه قال : سمعت رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « مَن أَهَانَ السُّلطَانَ أَهَانَهُ اللَّه » رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

673. Abu Bacra (R) relatou ter ouvido o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Aquele que humilhar o governador será por Deus humilhado." (Tirmizi)

٨١- باب النهي عن سؤال الإمارة واختيار ترك الولايات

إذا لم يتعين عليه أو تَدْعُ حاجة إليه

CAPÍTULO 81

A PROIBIÇÃO DA REIVINDICAÇÃO DE UM POSTO DE AUTORIDADE. A DECLINAÇÃO DA ACEITAÇÃO DE TAIS POSTOS, SE NÃO FOR POR UMA EXIGÊNCIA OU NECESSIDADE

قَال اللّٰه تَعَالَى: {تِلْك الْدَّار الْآخِرَة نَجْعَلُهَا لِلَّذِيْن لَا يُرِيْدُوْن عُلُوّا فِي الْأَرْض وَلَا فَسَادا،وَالْعَاقِبَة لِلْمُتَّقِيْن}.

Deus, louvado seja, disse:
"**Destinamos a morada no Outro Mundo para aqueles que não se envaidecem nem fazem corrupção na terra; e a recompensa será dos tementes**" Alcorão Sagrado, 28:83).

٦٧٤- وعن أبي سعيد عبد الرحمنِ بن سَمُرَةَ رضي اللّٰه عنه ، قال : قال لي رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يَا عَبدَ الرَّحمن بن سمُرَةَ : لا تَسأَل الإمارَةَ ، فَإِنَّكَ إن أُعْطِيتَها عَن غَيْرِ مسأَلَةٍ أُعنتَ علَيها ، وإن أُعطِيتَها عَن مسأَلةٍ وُكِلتَ إلَيْها ، وإذَا حَلَفْتَ عَلى يَمِين ، فَرَأَيت غَيرها خَيراً مِنهَا ، فَأْتِ الذي هُو خيرٌ ، وكفِّر عَن يَمينِكَ » متفقٌ عليه .

674. Abdul Rahman Ibn Samura (R) narrou que em certa ocasião o Mensageiro de Deus (S) lhe disse: "Ó Abdul Rahman Ibn Samura, jamais reivindiques um posto de autoridade; porque se te designarem o posto, sem teres pedido, eis que te ajudarão a cumprir com a sua responsabilidade. Porém, se to designarem porque o pedistes, então te deixarão a sós ante tal responsabilidade. E se jurares quanto a algo, logo verás que seria melhor que retificasses... então deverás fazer o que achares melhor – ao tempo que deverás apresentar uma penitência por teres quebrado teu juramento." (Muttafac alaih)

٦٧٥- وعن أبي ذرٍ رضي اللّٰه عنه قال : قال لي رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يا أبا ذَر أَرَاك ضعِيفاً، وإني أُحِبُّ لكَ ما أُحِبُّ لِنَفسي، لا تَأَمَّرنَّ على اثْنيْن ولا تولِّيَنَّ مال يتِيمٍ» رواه مسلم.

675. Abu Zar (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Oh Abu Zar, tu és fraco e desejo para ti o que desejo para mim. Não assumo responsabilidade sobre duas pessoas e nem aceite administrar a riqueza de um órfão." (Musslim)

٦٧٦- وعنه قال : قلت : يا رسول اللّٰه ألا تَستعمِلُني ؟ فضَرب بِيدِهِ على منْكِبِي ثُمَّ قال: « يا أبا ذَرٍّ إنَّكَ ضَعِيف ، وإنَّهَا أَمانة ، وإنَّها يوم القيامَة خِزْيٌ ونَدَامةٌ ، إلاَّ من أخَذها بِحقِّها ، وأدى الذي عليهِ فِيها » رواه مسلم .

676. Abu Zar (R) relatou: "Perguntei ao Profeta (S) por que não me nomeias como administrador de algum lugar?" Ele tocou no meu ombro e disse: 'Abu Zar, tu és fraco e a administração pública é uma confiabilidade e isto pode ser causa de humilhação e arrependimento para alguém no Dia do Juízo Final, exceto no caso de uma pessoa que é apontada para o serviço público com justificativa e cumpre com as obrigações.'" (Musslim)

٦٧٧- وعن أبي هُريرة رضي الله عنه أن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إنَّكم ستحرِصون على الإمارةِ ، وستَكُونُ نَدَامَة يوْم القِيامَةِ » رواهُ البخاري .

677. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Tempo virá em que aspirareis por cargo público e por autoridade, mas acautelai-vos, porque isso poderá ser uma questão de humilhação e de arrependimento, no Dia do Julgamento" (Bukhári).

٨٢- باب حَثّ السلطان والقاضي وغيرهما من ولاة الأمور على اتخاذ وزير صالح وتحذيرهم من قرناء السوء والقبول منهم

CAPÍTULO 82

A EXORTAÇÃO AOS GOVERNADORES, AOS JUÍZES E ÀS DEMAIS PESSOAS DE AUTORIDADE PARA QUE DESIGNEM BONS CONSELHEIROS; E A ADVERTÊNCIA DAS CONSEQÜÊNCIAS DAS MÁS COMPANHIAS

قَال اللّه تَعَالَى: { الْأَخِلَّاء يَوْمَئِذ بَعْضُهُم لِبَعْض عَدُو إِلَّا الْمُتَّقِيْن } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Nesse dia os amigos tornar-se-ão inimigos recíprocos, exceto os tementes**" (Alcorão Sagrado, 43:67).

٦٧٨- عن أبي سعيدٍ وأبي هريرة رضي الله عنهما أن رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَا بَعَثَ اللَّهُ مِن نبي ، ولا استَخْلَف مِنْ خَليفَةٍ إلاَّ كَانَتْ لَهُ بِطَانتَانِ : بِطَانَةٌ تَأْمُرُهُ بِالمعْرُوفِ وَتحُضُّهُ عليه ، وبِطَانَةٌ تَأْمُرُهُ بِالشَّرِّ وتحُضُّهُ عليهِ والمعصُومُ من عَصَمَ اللَّهُ » رواه البخاري .

678. Abu Saíd e Abu Huraira (R) contaram que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Sempre que Deus envia um Profeta ou dispõe a designação de um regente, há duas espécies de achegados conselheiros (juntas) para eles; uma lhes aconselha o bem, e os estimula a praticá-lo, e a outra lhes aconselha o mal, e os incita a fazê-lo. Por isso, o protegido será a quem Deus proteger." (Bukhári)

٦٧٩- وعن عائشة رضي الله عنها قالتْ : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذا أرَادَ اللهُ بالأمِيرِ خيراً ، جَعَلَ له وزيرَ صِدقٍ ، إن نَسي ذَكَّرهُ ، وَإن ذَكَرَ أعَانَهُ ، وَإذا أرَاد بهِ غَيرَ ذلك جعَلَ له وَزِيرَ سُوءٍ ، إن نَسي لم يُذَكِّره ، وَإن ذَكَرَ لم يُعِنْهُ». رواه أبو داود بإسناد جيدٍ على شرط مسلم .

679. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando Deus quer que um governante seja bom, Ele lhe propicia um bom conselheiro, que lhe aviva a memória quando ele se esquece (de fazer coisas boas), e o ajuda, quando ele se lembra; e quando Deus deseja para ele algo que não seja bom, dá-lhe um indivíduo ruim como conselheiro, que não lhe aviva a memória quando ele se esquece (de fazer boas obras), e não o ajuda, quando ele se lembra." (Abu Daúd).

٨٣- باب النهي عن تولية الإمارة والقضاء وغيرهما من الولايات لمن سألها أو حرص عليها فعرّض بها

CAPÍTULO 83

A PROIBIÇÃO DA DESIGNAÇÃO DE POSTOS DE AUTORIDADE, DE JUSTIÇA, ETC. A QUEM OS REIVINDICA OU MOSTRA GRANDE ANSIEDADE PELOS MESMOS

٦٨٠- عن أبي موسى الأَشعريّ رضي الله عنه قال : دخَلتُ على النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أنَا وَرَجُلانِ مِنْ بني عَمّي ، فقال أحَدُهُمَا : يا رسولَ الله أمِّرنَا عَلى بعضِ مَا ولاَّكَ الله ، عزَّ وجلَّ ، وقال الآخرُ مِثْلَ ذلكَ ، فقال : « إنَّا والله لا نُوَلّي هذَا العَمَلَ أحداً سَأَلَه ، أو أحَداً حَرَص عليه » .

680. Abu Mussa al Achari (R) relatou: "Certa ocasião, encontrávamo-nos, dois primos meus e eu, perante o Profeta (S). Um dos meus primos disse: 'Ó Mensageiro de Deus, aponta-me como autoridade sobre alguma parte daquilo que Deus te concedeu!' O outro lhe pediu algo parecido. Então o Profeta (S) respondeu: 'Por Deus! Jamais concedemos um posto de responsabilidade a quem o pedisse, ou demonstrasse muito anseio por consegui-lo.'" (Muttafac alaih)

كتاب الأدب

٨٤- باب الحياء وفضله والحثِّ على التخلق به

LIVRO DAS BOAS MANEIRAS

CAPÍTULO 84

QUANTO À MODÉSTIA, SUAS VIRTUDES E COMO DESENVOLVÊ-LAS

٦٨١- عن ابْنِ عُمَرَ رضي الله عنهما أَنَّ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَرَّ عَلَى رَجُلٍ مِنَ الأَنْصَارِ وَهُوَ يَعِظُ أَخَاهُ في الحَيَاءِ ، فَقَالَ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « دَعْهُ فإِنَّ الحياءَ مِنَ الإِيمانِ » متفقٌ عليه .

681. Ibn Ômar (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) passou por um homem dos Ansar que estava aconselhando o irmão a não ser muito modesto ou acanhado. O Profeta (S) disse: "Deixa-o, uma vez que a modéstia e o acanhamento fazem parte da fé." (Muttafac alaih)

٦٨٢- وعن عِمْران بن حُصَيْن ، رضي الله عنهما ، قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «الحياءُ لا يَأْتي إلاَّ بِخَيْرٍ » متفق عليه .

682. Imran Ibn Huçain (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O pudor e o recato nada podem ocasionar, senão o bem." (Muttafac alaih)

٦٨٣- وعن أبي هُريرة رضي الله عنه ، أنَّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « الإيمَانُ بِضْع وسبْعُونَ ، أوْ بِضْعُ وَسِتُّونَ شُعْبةً ، فَأَفْضَلُها قوْلُ لا إله إلاَّ الله ، وَأدْنَاها إمَاطةُ الأَذَى عنَ الطَّرِيقِ ، والحياءُ شُعْبَةٌ مِنَ الإيمَانِ » متفق عليه .

683. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "A fé consta de sessenta ou de setenta e tantos graus; o mais sublime deles é o testemunho de que não há outra divindade além de Deus; e o menor é o ato de se retirar os obstáculos do caminho. Contudo, sabei que o pudor e o recato constituem uns dos graus da fé." (Muttafac alaih)

٦٨٤- وعن أبي سعيد الخُدْرِيّ رضي الله عنه ، قال : كان رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَشَدَّ حَيَاءَ مِنَ الْعَذْرَاءِ في خِدْرِهَا ، فَإِذَا رأى شَيْئاً يَكْرَهُه عَرَفْنَاهُ في وَجْهِهِ . متفقٌ عليه .

684. Abu Saíd al Khudri (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) tinha mais pudor e acanhamento que uma virgem na noite de suas bodas – nos seus aposentos. Por isso, dávamo-nos conta de qualquer coisa de que o desgostasse. (Muttafac alaih)

٨٥- باب حفظ السر

CAPÍTULO 85

O GUARDAR SEGREDOS

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَأَوْفَوْا بِالْعَهْد إِن الْعَهْد كَان مَسْؤُوْلا } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Cumpri o convencionado, porque o convencionado será reivindicado**" (Alcorão Sagrado, 17:34).

٦٨٥- وعن أبي سعيد الخُدْرِيّ رضي اللّٰه عنه قال : قال رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إنَّ مِنْ أَشَرِّ النَّاسِ عِنْدَ اللّٰهِ مَنْزِلَة يَوْم الْقِيامَةِ الرَّجُل يُفضِي إلى المرْأَةِ وَتُفضِي إلَيهِ ثُمَّ يَنْشُرُ سِرَّهَا» رواه مسلم .

685. Abu Saíd Al Khudri(R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "No Dia do Julgamento, na estimativa de Deus, a pior posição entre os seres humanos será a do homem que coabita com sua esposa, depois torna público esse ato secreto" (Musslim).

٦٨٦- وعن عبد اللّٰه بن عمر رضي اللّٰه عنهما أن عمر رضي اللّٰه عنه حين تَأَيَّمتْ بِنْتُهُ حفْصةُ قال : لقيتُ عُثْمَانَ بْنَ عَفَّان رضي اللّٰه عنه ، فَعَرَضْتُ عليْهِ حفصةَ فَقلتُ : إنْ شِئتَ أنكَحْتُكَ حَفْصَةَ بِنْتَ عُمرَ ؟ قال : سَأَنْظُرُ في أمْرِي فَلبِثْتُ ليَالِيَ ، ثُمَّ لَقِيني ، فقال: قد بدا لي أنْ لا أَتَزَوَّجَ يوْمي هذا ، فَلَقِيتُ أبا بَكْرِ الصِّديقَ رضي اللّٰه عنه . فقلتُ : إن شِئْتَ أَنكَحْتُكَ حَفْصةَ بنْتَ عُمَر ، فصمتَ أبو بكْر رضي اللّٰه عنه ، فَلَمْ يرْجِعْ إليَّ شَيْئاً، فَكُنْتُ عَلَيْهِ أَوجَد مِنِّي على عُثْمانَ ، فَلَبثْتُ ليَالي ، ثُمَّ خطَبَهَا النبي صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَأَنْكَحْتُهَا إيَّاهُ ، فلَقِيني أبُو بكْرٍ فقال : لَعَلَّكَ وجَدْتَ علَيَّ حِينَ عَرضْتَ علَيَّ حفْصة فَلَمْ أَرْجعْ إلَيْكَ شَيْئاً ؟ فقلت : نَعمْ . قال : فإنهْ لَمْ يَمْنَعْني أنْ أرْجِعَ إلَيْكَ فيما عرضْتَ عليَّ الاَّ أَنِّي كُنْتُ عَلِمْتُ أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ذَكَرَها ، فَلَمْ أَكُنْ لأَفْشِي سِرَّ رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، ولوْ تَرَكَهَا النَّبِيُّ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لقَبِلْتُهَا ، رواه البخاري .

686. Abdullah Ibn Omar (R) relatou que quando Hafsa (R),filha do Omar Ibn al Khattab ficou viúva, Omar encontrou-se com Osman Ibn Affan (R) e lhe disse: "Se você quiser, posso lhe conceder a minha filha em casamento." Osman respondeu: "Vou pensar no caso." Omar (R) disse: "Depois de alguns dias Osman (R) encontrou-se comigo e disse: 'Pensei no caso e decidi que não devo casar nesses dias.' Então fui ter com o Abu Bakr (R) e sugeri a ele: 'Se houver interesse, posso lhe conceder a minha filha em casamento.' Abu Bakr (R) ficou em silêncio e nada respondeu. Essa atitude de Abu Bakr feriu-me mais do que resposta de Osman (R). Somente poucos dias depois disso, o Profeta (S) enviou uma proposta pela mão dela, e eu lhe concedi a mão dela.

Depois de algum tempo, quando Abu Bakr (R) encontrou-se comigo, ele me disse: ‘Talvez você tenha se sentido infeliz quando sugeriu o casamento com Hafsa para mim e eu não respondi.’ Disse-lhe: ‘Sim.’ Ele declarou: ‘Nada me vedou de aceitar a não ser o fato de que o Profeta (S) havia expressado a intenção de casar-se com ela e eu não podia divulgar o seu segredo. Se o Profeta tivesse desistido eu teria aceito a proposta de casar-me com ela.’” (Bukhári)

٦٨٧- وعن عائشة رضي الله عنها قالتْ : كُنَّ أَزْواجُ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عنْدهُ ، فَأَقْبلتْ فَاطِمةُ رضي الله عنها تَمْشِي . مَا تَخْطيءُ مِشْيتُهَا مِنْ مِشْيَةِ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم شَيْئاً ، فَلَمَّا رآها رَحَّبَ بها وقال : « مرْحباً بابنَتي » ثُمَّ أَجْلَسهَا عنْ يمِينِهِ أَوْ عنْ شِمالِهِ . ثُمَّ سارَّها فَبكتْ بُكَاءً شديداً ، فلَمَّا رَأى جَزَعَها سَارَّها الثَّانِيةَ فَضَحِكَت ، فقلت لهَا : خصَّك رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِن بيْنِ نِسائِهِ بالسَّرارِ ، ثُمَّ أَنْتِ تَبْكِين ؟

فَلَمَّا قَام رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سأَلْتُهَا : ما قال لكِ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ؟ قالت : ما كُنْتُ لأفْشِي عَلى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سِرَّهُ . فَلَمَّا تُوُفِّيَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قلتُ : عَزَمْتُ عَلَيْكِ بِمَا لي عَلَيْكِ مِنَ الحَقِّ ، لَمَا حدَّثْتِني ما قال لكِ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ؟ فقالتْ : أَمَّا الآنَ فَنعم ، أَما حِين سَارَّني في المرَّةِ الأولى فَأخْبرني « أَنَّ جِبْرِيل كَان يُعارِضُهُ القُرْآن في كُلِّ سَنَةٍ مرَّة أَوْ مَرَّتَيْن، وأَنَّهُ عَارَضهُ الآنَ مَرَّتَيْنِ ، وإِني لا أُرَى الأجَل إلاَّ قدِ اقْتَرَب ، فاتَّقِي الله واصْبِرِي ، فَإِنَّهُ نِعْم السَّلَف أَنَا لكِ » فَبَكَيْتُ بُكَائيَ الذي رأيْتِ ، فَلَمَّا رَأَى جَزعِي سَارَّني الثَانيةَ ، فقال : « يَا فَاطمةُ أَما تَرْضِينَ أَنْ تَكُوني سيِّدَةَ نِسَاء المؤْمِنِينَ ، أَوْ سَيِّدةَ نِساءِ هذهِ الأمَّةِ ؟ » فَضَحِكتُ ضَحِكي الذي رأَيْتِ ، متفقٌ عليه . وهذا لفظ مسلم .

687. Aicha (R) relatou que ela mais as outras esposas do Profeta (S) estavam, certa ocasião, sentadas na presença dele. Em dado momento, viram que a filha dele, Fátima, que se encaminhava na direção dele. Sua maneira de andar era idêntica à do Mensageiro de Deus (S). Quando a viu, saudou-a carinhosamente e lhe disse: “Minha filha, benvinda sejas!” Então a convidou a se sentar, à sua direita ou à sua esquerda, e lhe sussurrou algo ao ouvido; ela se pôs a chorar. Quando ele observou a sua grande dor, voltou a sussurrar-lhe ao ouvido, e ela se pôs a rir. Depois lhe disseram: “Ó Fátima, és única entre as mulheres, pois o Mensageiro de Deus (S) jamais sussurrou a pessoa alguma um segredo! Por que então choraste?” Pouco depois, o Mensageiro de Deus se levantou e se foi. Então perguntei para Fátima: “Que foi que te disse o Mensageiro de Deus (S)?” Ela respondeu: “Não serei eu quem revelará os segredos do Mensageiro de Deus (S).” Quando o Mensageiro de Deus (S) morreu, voltei a perguntar a ela: “Por que não nos contas o que o Profeta te disse naquela ocasião?” Disse: “Agora, sim, o farei. A primeira vez que me sussurrou foi para dizer: ‘O Arcanjo Gabriel vinha todos os anos, pelo menos uma vez, para escutar a recitação do Alcorão feita por mim; porém, este

ano, veio duas vezes para a escuta da recitação. Por isso, sinto que o final da minha vida se aproxima. Assim sendo, teme a Deus e tem paciência, pois fui o melhor pai para ti.' Foi quando me vistes chorar. Mas quando notou o meu pesar, sussurrou a segunda vez, dizendo-me: 'Ó Fátima, não gostarias de ser a primeira dama dentre as crentes, ou ser a primeira dama dentre as mulheres desta nação?' Foi quando me vistes rir." (Muttafac alaih)

٦٨٨- وعن ثابتٍ عن أنس ، رضي الله عنه قال : أَتى عليَّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وأَنا أَلْعبُ مع الْغِلْمانِ ، فسلَّمَ عَلَيْنَا ، فَبَعَثني في حاجة ، فَأَبْطأْتُ على أُمِّي ، فَلَمَّا جِئتُ قالت : ما حَبَسَكَ ؟ فقلتُ : بَعَثَني رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لحَاجَةٍ ، قالت : ما حَاجتهُ ؟ قلت : إِنَّهَا سرٌّ . قالتْ: لا تُخبِرَنَّ بسِر رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أحداً . قال أَنَسٌ : واللهِ لوْ حدَّثْتُ بِهِ أحَداً لحدَّثْتُكَ بِهِ يَا ثابِت . رواه مسلم . وروى البخاري بَعْضَهُ مُخْتصراً .

688. Sábit relatou, baseado em Anas (R): "O Profeta foi ter comigo enquanto eu brincava com alguns garotos. Ele nos saudou e me enviou para uma missão e, por isso, demorei a voltar para casa. Quando cheguei em casa, minha mãe perguntou: 'Por que demoraste?' Respondi: 'O Profeta (S) me enviou numa missão.' Perguntou: 'Que missão?' Respondi: 'É segredo.' Disse-me: 'Não deves revelar o segredo do Profeta (S) a ninguém.'" Disse Anas para Sábit: "Por Deus, se pudesse contar para alguém, contar-te-ia." (Musslim)

٨٦- باب الوفاء بالعهد وإنجاز الوعد

CAPÍTULO 86

O RESPEITO AOS PACTOS, E O CUMPRIMENTO DAS PROMESSAS

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَأَوْفَوْا بِالْعَهْد إِن الْعَهْد كَان مَسْئُوْلَا } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Cumpri o convencionado, porque o convencionado será reivindicado**" (Alcorão Sagrado, 17:34).

وَقَال تَعَالَى: { وَأَوْفَوْا بِعَهْد اللّٰه إِذَا عَاهَدْتُم } .

E, louvado seja, disse também:
"**Cumpri o pacto com Deus se o houverdes feito**" (Alcorão Sagrado, 16:91).

وَقَال تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آمَنُوْا أَوْفُوْا بِالْعُقُود } .

E, louvado seja, disse mais:

"**Ó crentes, cumpri com vossas obrigações**" (Alcorão Sagrado, 5:1).

وَقَال تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آمَنُوْا لِمَ تَقُوْلُوْن مَا لَا تَفْعَلُوْن؟ كِبْر مُقْتًا عِنْد اللّٰه أَن تَقُوْلُوْا مَا لَا تَفْعَلُوْن! } .

E, louvado seja, disse mais ainda:
"**Ó crentes, por que dizeis o que não fazeis? É enormemente odioso perante Deus, dizerdes o que não fazeis**" (Alcorão Sagrado, 61:2-3).

٦٨٩- عن أبي هريرة رضي اللّٰه عنه ، أن رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « آيَةُ المُنَافِقِ ثَلاثٌ : إذا حَدَّث كَذب ، وإذا وَعدَ أخلَف ، وإذا اؤْتُمِنِ خَانَ » متفقٌ عليه .

689. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O hipócrita será reconhecido por três instâncias: quando conta algo, mente; quando se compromete com algo, não cumpre, e quando nele se confia, trai a confiança." (Muttafac alaih).

٦٩٠- وعن عبدِ اللّٰهِ بن عمرو بن العاص رضي اللّٰه عنهما ، أنَّ رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: « أرْبع مِنْ كُنَّ فِيهِ كَانَ مُنَافِقاً خَالِصاً . ومنْ كَانَتْ فِيه خَصلَةٌ مِنْهُنَّ كانَتْ فِيهِ خَصْلَة مِن النِّفاقِ حَتَّى يَدَعَهَا : إذا اؤْتُمِنَ خَان ، وإذَا حدَّثَ كذَبَ ، وَإذا عَاهَدَ غَدَر ، وَإذا خَاصَم فَجَرَ » متفقٌ عليه .

690. Abdullah Ibn Amr Ibn al 'Ás (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Existem quatro características (para se conhecer a hipocrisia); quem as tiver será um autêntico hipócrita, e quem tiver só uma delas terá a característica de hipocrisia, até que a abandone. Caso se confie nele, trai a confiança; se conta algo, mente, se faz um pacto, viola-o; e se tem alguma diferença com alguém, age com perversidade." (Muttafac alaih)

٦٩١- وعن جابرٍ رضي اللّٰه عنه قال : قال لي النبي صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لو قدْ جاءَ مالُ الْبَحْرَيْن أعْطَيْتُكَ هكَذا وهكذا وَهَكَذا » فَلَمْ يَجِيءْ مالُ الْبحْرَيْنِ حَتَّى قُبِضَ النبيُّ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَلَمَّا جَاءَ مَالُ الْبَحْرَيْن أَمَرَ أبُو بَكْرٍ رضي اللّٰه عنه فَنَادى : مَنْ كَانَ لَهُ عنْدَ رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عِدَةٌ أوْ دَيْنٌ فَلْيَأْتِنَا . فَأتَيتُهُ وقُلْتُ لَهُ : إنَّ النبي صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال لي كَذَا ، فَحثَى لي حَثْيَةً ، فَعدَدْتُها ، فَإذا هِي خَمْسُمِائَةٍ ، فقال لي : خُذْ مثْلَيْهَا . متفقٌ عليه .

691. Jáber (R) contou que em certa ocasião, o Profeta (S) lhe disse: "Se tivesse chegado o capital vindo de Bahrain, ter-te-ia dado tanto e tanto." Porém, o Profeta (S) morreu antes que o provento chegasse. Quando o tal provento chegou a Madina, Abu

Bakr (R) fez o chamamento: “Que nos venha ver aquele a quem o Mensageiro de Deus (S) lhe haja prometido algo, ou que com ele tinha dívida.” Assim, foi vê-lo, e lhe contou que o Profeta (S) lhe havia dito isto e aquilo. Então Abu Bakr pegou umas moedas com ambas as mãos e lhas entregou. Contou-as, e viu que eram quinhentas. Em seguida, Abu Bakr disse a Jáber: “Toma! É o dobro do prometido.” (Muttafac alaih)

٨٧- باب الأمر بالمحافظة على ما اعتاده من الخير

CAPÍTULO 87

A PERSEVERANÇA E A MANUTENÇÃO DOS BONS ATOS

قَال اللّٰه تَعَالَى: { إِن اللّٰه لَا يُغَيِّر مَا بِقَوْم حَتَّى يُغَيِّرُوْا مَا بِأَنْفُسِهِم } .

Deus, louvado seja, disse:
“**Deus jamais mudará as condições que concedeu a um povo, a menos que ele mude o que têm em seu íntimo**.” (Alcorão Sagrado, 13:11)

وَقَال تَعَالَى: { وَلَا تَكُوْنُوْا كَالَّتِي نَقَضَت غَزْلَهَا مِن بَعْد قُوَّة أَنْكَاثا } .

E, louvado seja, disse também:
“**E não imiteis aquela (mulher) que desfiava sua roca depois de havê-la retorcido profusamente**” (Alcorão Sagrado, 16:92).

وَقَال تَعَالَى: { وَلَا يَكُوْنُوْا كَالَّذِين أُوْتُوْا الْكِتَاب مِن قَبْل فَطَال عَلَيْهِم الْأَمَد فَقَسَت قُلُوْبُهُم }

E, louvado seja, disse ainda:
“**Que não sejam como os que antes receberam o Livro? Porém, longo tempo passou sobre eles, endurecendo-lhes os corações.**” (Alcorão Sagrado, 57:16).

وَقَال تَعَالَى: { فَمَا رَعَوْهَا حَق رِعَايَتِهَا } .

E, louvado seja, disse mais:
“**Porém, não o observaram devidamente**.” (Alcorão Sagrado, 57:27).

٦٩٢- وعن عبد الله بن عمرو بن العاص رضي الله عنهما قال : قال لي رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : يا عبْدَ الله ، لا تَكُنْ مِثل فُلانٍ ، كَانَ يقُوم اللَّيْلَ فَترَك قيَامَ اللَّيْل ، » متفقٌ عليه.

692. Abdullah Ibn Amr Ibn al ‘As (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) lhe disse: “Ó Abdullah, não sejas como fulano, que costumava levantar-se durante a noite para orar, e depois deixou de o fazê-lo.” (Muttafac alaih)

٨٨- باب استحباب طيب الكلام وطلاقة الوجه عند اللقاء

CAPÍTULO 88

A RECOMENDAÇÃO DAS BOAS PALAVRAS E A MANUTENÇÃO DO ROSTO SORRIDENTE AO NOS ENCONTRARMOS COM AS PESSOAS

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَاخْفِض جَنَاحَك لِلْمُؤْمِنِيْن } .

Deus, louvado seja, disse:
"**… e abaixa as asas gentilmente para os crentes**" (Alcorão Sagrado, 15:88).

وَقَال تَعَالَى: { وَلَو كُنْت فَظّا غَلِيْظ الْقَلْب لِانْفَضُّوا مِن حَوْلِك } .

E, louvado seja, disse também:
"**Tivesses tu sido insociável ou de coração insensível, eles se teriam afastado de ti**" (Alcorão Sagrado, 3:159).

٦٩٣- عَنْ عدِيّ بن حَاتِمٍ رضي اللّٰه عنه قال : قال رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « اتَّقُوا النَّارَ وَلَوْ بِشِقِّ تَمْرَةٍ فَمَنْ لَمْ يجدْ فَبِكَلِمَةٍ طَيِّبَةٍ » متفقٌ عليه .

693. Adi Ibn Hátim (o filho do grande filantropo e generoso Hátim Tai, que viveu antes do advento do Profeta), relatou que o Profeta (S) disse: "Protege-te do fogo do Inferno, dando em caridade mesmo a metade de uma tâmara. Aquele que nem isso tiver, que fale o bem." (Muttafac alaih)

٦٩٤- وعن أبي هريرة رضي اللّٰه عنه أن النبي صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : والكلِمةُ الطَّيِّبَةُ صدَقَةٌ » متفقٌ عليه . وهو بعض حديث تقدم بطولِه .

694. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta S) disse: "Mesmo o proferir boas palavras é caridade." (Muttafac alaih)

٦٩٥- وعن أبي ذَرٍّ رضي اللّٰه عنه قال : قال لي رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تحْقِرَنَّ مِنَ المعْرُوفِ شَيْئاً ، وَلَوْ أَنْ تَلْقَى أخَاكَ بِوَجْهٍ طَلِيقٍ » رواه مسلم .

695. Abu Zar (R) relatou que em certa ocasião o Mensageiro de Deus (S) lhe disse: "Não menosprezes qualquer ato de bondade, inclusive o de receberes o irmão com semblante alegre." (Musslim)

٨٩- استحباب بيان الكلام وإيضاحه للمخاطب

وتكريره ليفهم إذا لم يفهم إلا بذلك

CAPÍTULO 89

RECOMENDAÇÃO DA CLAREZA AO FALARMOS, E A EXPLICAÇÃO DAS PALAVRAS, REPETINDO-AS, SE NECESSÁRIO, PARA ELUCIDAÇÃO

٦٩٦- عن أنس رضي الله عنه أن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ إذا تَكَلّم بِكلِمَةٍ أعَادها ثَلاثاً حَتَّى تُفْهَم عَنهُ ، وإذا أتَى عَلى قَوْمٍ فَسَلَّمَ عَلَيْهِمْ سَلَّمَ عليْهِمْ ثَلاثاً . رواه البخاري .

696. Anas (R) relatou que sempre que o Profeta (S) falava, repetia três vezes as suas palavras até que sejam entendidas, e, quando saudava as pessoas, também repetia três vezes a saudação. (Bukhári)

٦٩٧- وعن عائشة رضي الله عنها قالت : كان كلامُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كلاماً فَصْلا يفْهَمُهُ كُلُّ مَن يَسْمَعُهُ . رواه أبو داود .

697. Aicha (R) narrou: “As palavras do Mensageiro de Deus (S) eram sempre claras e evidentes, sendo que as compreendiam todos quanto as escutavam.” (Abu Daúd)

٩٠- إصغاء الجليس لحديث جليسه الذي ليس بحرام

واستنصات العالِم والواعظ حاضِري مجلِسِه

CAPÍTULO 90

O PRESTARMOS ATENÇÃO NO QUE DIZ O NOSSO INTERLOCUTOR; A DEMANDA, DA PARTE DE UM SÁBIO, DA ATENÇÃO DA ASSISTÊNCIA

٦٩٨- عن جَرير بن عبدِ الله رضي الله عنه قال : قال لي رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في حجَّةِ الْوَدَاع : « اسْتَنْصِتِ النَّاسَ » ثمَّ قال : « لا ترْجِعُوا بعْدِي كُفَّاراً يضْرِبُ بَعْضُكُمْ رِقَاب بَعْضٍ » متفقٌ عليه .

698. Jarir Ibn Abdullah (R) relatou que, na peregrinação de adeus, o Mensageiro de Deus (S) lhe disse: “Dize à gente que escute!” Em seguida, disse: “Não vos torneis, depois da minha morte, incrédulos, matando-vos uns aos outros.” (Muttafac alaih)

٩١- الوعظ والاقتصاد فيه

CAPÍTULO 91

A EXORTAÇÃO; A MODERAÇÃO QUANTO A ELA

قَال اللّٰه تَعَالَى: { ادْع إِلِى سَبِيلِ رَبِّك بِالْحِكْمَة وَالْمَوْعِظَة الْحَسَنَة } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Convoca os humanos) à senda de teu Senhor com sabedoria e bela exortação**" (Alcorão Sagrado, 16:125).

٦٩٩- ن أبي وائِلٍ شَقِيقِ بنِ سَلَمَةَ قال : كَانَ ابْنُ مسْعُودٍ رضي اللّٰه عنه يُذكِّرُنَا فِي كُل خَمِيسٍ مرة ، فَقَالَ لهُ رَجُلٌ : يَا أَبَا عبْدِ الرَّحْمنِ لودْتُ أَنَّكَ ذَكَّرْتَنَا كُلَّ يَوْمٍ ، فقال : أما إِنَّهُ يَمنعني مِنْ ذلكَ أني أَكْرَهُ أنْ أمِلَّكُمْ وإِنِّي أتخَوَّلُكُمْ بِالمَوْعِظةِ ، كَمَا كَانَ رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَتَخَوَّلُنَا بها مَخافَةَ السَّآمَةِ علَيْنَا . متفقٌ عليه .

699. Abu Wáil Chakik Ibn Salama relatou: "Ibn Mass'ud (R) costumava nos falar todas as quintas-feiras. Uma vez um homem lhe disse: 'Ó Abu Abdel Rahman, gostaria que nos falasse diariamente'. Ele respondeu: 'O que me impede de fazer isso é o temor de vos cansar. Estou utilizando o mesmo método usado pelo Profeta S) para conosco, que tomava o cuidado de não nos cansar'" (Muttafac alaih)

٧٠٠- عن أبي الْيَقظان عَمَّار بن ياسر رضي اللّٰه عنهما قال : سمِعْتُ رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « إنَّ طُولَ صلاةِ الرَّجُلِ ، وَقِصر خُطْبَتِه ، مِئنَّةٌ مِنْ فقهِهِ . فَأَطِيلوا الصَّلاةَ ،وَأَقْصِروا الخُطْبةَ »رواه مسلم .

700. Abu Yakzan Ammar Ibn Yássir (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "A longa duração da oração e a concisão do sermão provam o conhecimento da jurisprudência e a sabedoria da pessoa. Por isso, prolonguem a vossa oração e reduzam o vosso sermão." (Musslim)

٧٠١- عن مُعاوية بنِ الحَكم السُّلَمِيّ رضي اللّٰه عنه قال : « بينما أَنا أصَلِّي مَع رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، إذْ عطسَ رجُلٌ مِنْ القَوْمِ فَقُلتُ : يرْحَمُكَ اللّٰه ، فَرَماني القوم بابصارِهِمْ ، فقلت : وا ثكل أُمَّيَاه ما شأنكم تنظرون إليَّ ؟ فجعلوا يضربون بأيديهم على أفخاذهم فلما رأيتهم يُصَمِّتُونني لكني سكت ، فَلَمَّا صلى رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَبابي هُوَ وأُمِّي ، مَا رَأَيْتُ مُعَلِّماً قَبْله وَلا بَعْدَه أَحْسنَ تَعْلِيماً مِنْه ، فَوَاللّٰه ما كَهَرني ولا ضَرَبَني وَلا شَتَمَني ، قال : « إِنَّ هَذِهِ الصَّلاةَ لا يَصْلُحُ فيها شَيءُ مِنْ كَلامِ النَّاسِ ، إِنَّمَا هِيَ التَّسْبِيحُ والتَّكْبِيرُ ، وقرَاءَةُ الْقُرآنِ » أو كما قال رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . قلت : يا رسول اللّٰه ، إني حديث عهْدٍ

بجَاهِلية ، وقدْ جاءَ اللَّه بِالإِسْلامِ ، وإِنَّ مِنَّا رجالاً يَأْتُونَ الْكُهَّانَ ؟ قال : « فَلا تأْتِهِمْ » قلت : وَمِنَّا رجال يَتَطيَّرونَ؟ قال : «ذَاكَ شَيْء يَجِدونَه في صُدورِهِم ، فَلا يصُدَّنَّهُمْ » رواه مسلم .

701. Muawiya Ibn al Hacam al Sulami (R) relatou: "Quando eu estava rezando com o Mensageiro de Deus (S), de repente um homem espirrou. Então eu disse: Que Deus tenha misericórdia de ti! Então as pessoas me olharam de soslaio, e eu falei: 'Que disse eu de mal? Por que me olhais assim?' E as pessoas fizeram sinal para que me calasse, e me calei. Com certeza, jamais vi, em minha vida, um melhor mestre que o Mensageiro de Deus (S), pois uma vez terminada a oração, dirigiu-se a mim sem me repreender, me insultar ou me bater, mas me disse: 'Durante a oração, não fica bem a gente falar com as palavras ordinárias do povo, pois tal expediente é apenas para louvarmos e glorificarmos a Deus, além de recitarmos o Alcorão.' Disse eu: 'Ó Mensageiro de Deus, bem sabes que acabo de deixar a idolatria, porque Deus nos enviou a religião do Islam e acontece que, entre o meu povo, ainda tem gente que procura os astrólogos para os consultar. Que posso eu fazer?' Respondeu: 'Não os vás consultar!' Perguntei: 'E quanto àqueles que pressagiam mau agouro?' Respondeu: 'Esse é um sentimento que têm dentro de si; porém, não se deve ser influenciado por isso.'" (Musslim)

٧٠٢- وعن العِرْباض بن سَارِيةَ رضي اللَّه عنه قال : وَعظَنَا رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَوْعِظَةً وَجِلَتْ مِنهْا القُلُوب . وَذَرِفَتْ مِنْها العُيُون وَذَكَرَ الحدِيثَ ، وَقدْ سَبق بِكَمالِهِ في باب الأمر بالمحافَظةِ على السُّنَّةِ ، وذَكَرْنَا أَنَّ التِّرْمِذيَّ قال إنه حديث حسنٌ صحيحٌ

702. Al Irbad Ibn Sária (R) narrou: "Certa ocasião, o Mensageiro de Deus (S) nos exortou com umas palavras que sobrecarregavam os nossos corações e fizeram com que derramássemos lágrimas. Dissemos-lhe que parecia ser a sua última admoestação. Ele então nos dirigiu algo mais como admoestação. Disse: "Admoesto-vos a temerdes Deus (devido às vossas obrigações para com Ele) e ouvirdes e obedecerdes mesmo um escravo que poderia ser designado como autoridade sobre vós. Aqueles que sobreviverem depois de mim verão muitas diferenças. Deveis seguir a minha sunna e as práticas de meus bem orientados sucessores. Apegai-vos a esses preceitos e tradições e afastai-vos das invenções na religião, porque cada invenção é um extravio." (Abu Daúd)

٢- باب الوقار والسكينة

CAPÍTULO 92

A DIGNIDADE, O AUTO-RESPEITO E O SOSSEGO

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَعِبَاد الرَّحْمَن الَّذِيْن يَمْشُوْن عَلَى الْأَرْض هَوْنًا، وَإِذَا خَاطَبَهُم الْجَاهِلُوْن قَالُوْا سَلَامًا } .

Deus, louvado seja, disse:

"**E os servos do Clemente são aqueles que andam pacificamente pela terra e, quando os insipientes lhes falam, dizem: Paz!**" (Alcorão Sagrado, 25:63).

٧٠٣- وعن عائشة رضي الله عنها قالت : مَا رَأَيْتُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مُسْتَجْمِعاً قَطُّ ضَاحِكاً حتَّى تُرى مِنه لَهَوَاتُه ، إِنَّما كانَ يَتَبَسَّمُ . متفقٌ عليه .

703. Aicha (R) relatou: "Jamais vi o Mensageiro de Deus (S) dar-se a gargalhadas a ponto de que se lhe visse a úvula de tanto rir; apenas sorria." (Muttafac alaih)

٩٣- باب الندب إلى إتيان الصلاة والعلم ونحوهما من العبادات بالسكينة والوقار

CAPÍTULO 93

O ATENDIMENTO À ORAÇÃO, AOS ESTUDOS E AO CONHECIMENTO, COM DIGNIDADE E SOSSEGO

قَال اللّه تَعَالَى: { وَمَن يُعَظِّم شَعَائِر اللّه فَإِنَّهَا مِن تَقْوَى الْقُلُوْب } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Quem enaltecer os rituais de Deus, saiba que tal enaltecimento) partirá de quem possuir piedade no coração**" (Alcorão Sagrado, 22:32)

٧٠٤- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : سمعتُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « إذا أُقِيمَتِ الصَّلاة ، فَلا تَأْتُوهَا وأَنْتُمْ تَسْعَوْنَ ، وأْتُوهَا وَأَنْتمْ تمْشُونَ ، وعَلَيكم السَّكِينَة ، فَما أَدْرَكْتُمْ فَصَلُّوا ، وَمَا فَاتَكُمْ فَأَتمُّوا » متفقٌ عليه .

704. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando a oração (congregacional) for iniciada, não corras para ela, mas vai andando normalmente, com calma e dignidade, junta-te à oração no estágio em que estiver, e completa, então, as partes perdidas." Muttafac alaih)

٧٠٥- وعن ابن عباس رضي الله عنهما أَنَّهُ دَفَعَ مَعَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَوْمَ عرَفَةَ فَسَمع النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَرَاءه زَجْراً شَديداً وَضَرْباً وَصوْتاً للإِبلِ ، فَأَشار بِسَوْطِهِ إِلَيْهِمْ وقال : « أَيُّهَا النَّاسُ عَلَيْكُمْ بِالسَّكِينَةِ فَإِنَّ الْبِرَّ لَيْسَ بِالإِيضَاعِ » رواه البخاري ، وروى مسلم بعضه .

705. Ibn Abbás (R) relatou que quando voltava de Arafat, no dia da peregrinação, juntamente com o Profeta (S), este ouviu atrás de si o barulho de um tumulto causado por gritos, cavalgada de animais, e espancamento aos mesmos. Brandindo o seu chicote, ele disse: "Ó gente, deveis proceder com calma! Nada há de bom nessa azáfama." (Buhkári).

٩٤- باب إكرام الضيف

CAPÍTULO 94

A HOSPITALIDADE PARA COM OS CONVIDADOS

قَال اللّه تَعَالَى: { هَل أَتَاك حَدِيْث ضَيْف إِبْرَاهِيْم الْمُكْرَمِيْن، إِذ دَخَلُوْا عَلَيْه فَقَالُوَا سَلَامًا، قَال سَلَام قَوْم مُّنْكَرُوْن. فَرَاغ إِلَى أَهْلِه فَجَاء بِعِجْل سَمِيْن، فَقَرَّبَه إِلَيْهِم قَال: أَلَا تَأْكُلُوْن؟ }

Deus, louvado seja, disse:
"**Tens ouvido (ó Mensageiro) a história dos honoráveis hóspedes de Abraão? Quando se apresentaram a ele e disseram: Paz! respondeu-lhes: Paz! (E pensou): "São gente desconhecida". E voltou rapidamente para os seus, e trouxe na volta) um bezerro cevado, que lhes ofereceu... Disse (ante a hesitação deles): Não comeis?**" (Alcorão Sagrado, 51:24-27).

وَقَال تَعَالَى: { وَجَاءَه قَوْمُه يُهْرَعُوْن إِلَيْه، وَمِن قَبْل كَانُوْا يَعْمَلُوْن السَّيِّئَات! قَال: يَا قَوْم هَؤُلَاء بَنَاتِي هُن أَطْهَر لَكُم، فَاتَّقُوا اللّه وَلَا تُخْزُوْن فِي ضَيْفِي، أَلَيْس مِنْكُم رَجُل رَّشِيد؟! } .

E, louvado seja, disse também:
"**E seu povo, que desde antanho havia cometido obscenidades, acudiu precipitadamente a ele; (Lot) disse: Ó povo meu, eis aqui minhas filhas; elas vos são mais lícitas. Temei, pois, a Deus e não me avilteis perante meus hóspedes. Não haverá entre vós um homem sensato?**" (Alcorão Sagrado, 11:78).

٧٠٦- وعن أبي هريرة رضي الله عنه أنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ كانَ يُؤمنُ بِالله واليَومِ الآخِرِ فَلْيُكرِمْ ضَيفَهُ ، وَمَنْ كَانَ يُؤمِنُ بِالله واليَوم الآخِرِ فليصِلْ رَحِمَهُ، وَمَنْ كَانَ يؤمِنُ بِالله وَاليوْمِ الآخِرِ فَلْيَقلْ خَيْراً أَوْ ليَصْمُتْ » متفقٌ عليه .

706. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quem crê verdadeiramente em Deus e no Último Dia deve ser generoso com seus convidados; quem crê verdadeiramente em Deus e no Último Dia deve manter os seus laços consanguíneos; e quem crê em Deus e no Último Dia deve falar correta e brandamente, ou ficar calado." (Muttafac alaih).

٧- وعن أبي شُرَيْح خُوَيلدِ بن عمرو الخُزَاعِيّ رضي الله عنه قال : سَمِعتُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « مَنْ كان يؤمِنُ بِالله واليوْمِ الآخِرِ فَلْيُكرِمْ ضَيفَهُ جَائِزَتَهُ » قالوا : وما جَائِزَتُهُ يا رسول الله ؟ قال : « يَومُه وَلَيْلَتُهُ . والضِّيَافَةُ ثَلاثَةُ أَيَّامٍ ، فما كان وَرَاءَ ذلكَ فهو صَدَقَة عليه » متفقٌ عليه .

707. Abu Churaih Khuailed Ibn 'Amr al Khuzá'i (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que crê em Deus e no Dia do Juízo Final deve honrar o seu hóspede, de acordo com o direito deste." Foi-lhe perguntado: "Ó Mensageiro de Deus, qual é o direito dele?" Ele respondeu: "Um dia e uma noite (de bom banquete) e a hospitalidade é por três dias. O que passar disso será caridade." (Muttafac alaih)

٥- باب استحباب التبشير والتهنئة بالخير

CAPÍTULO 95

A RECOMENDAÇÃO DO ANÚNCIO DAS BOAS-NOVAS E A FELICITAÇÃO PELOS BONS ACONTECIMENTOS

قَال اللّه تَعَالَى: { فَبَشِّر عِبَاد الَّذِيْن يَسْتَمِعُوْن الْقَوْل فَيَتَّبِعُوْن أَحْسَنَه } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Anuncia, pois, as boas notícias aos Meus servos, que escutam as palavras e seguem o melhor (significado) delas!**" (Alcorão Sagrado, 39:17-18).

وَقَال تَعَالَى: { يُبَشِّرُهُم رَبُّهُم بِرَحْمَة مِنْه وَرِضْوَان، وَجَنَّات لَهُم فِيْهَا نَعِيْم مُّقِيْم } .

E, louvado seja, disse também:
"**O seu Senhor lhes anuncia a Sua misericórdia, a Sua complacência, e lhes proporcionará jardins, onde gozarão de eterno prazer**" (Alcorão Sagrado, 9:21).

وَقَال تَعَالَى: { وَأَبْشِرُوْا بِالْجَنَّة الَّتِي كُنْتُم تُوْعَدُوْن } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**Regozijai-vos com o Paraíso que vos está prometido!**" (Alcorão Sagrado, 41:30).

وَقَال تَعَالَى: { فَبَشَّرْنَاه بِغُلَام حَلِيْم } .

E, louvado seja, disse mais:
"**E lhe anunciamos o nascimento de uma criança (que seria) dócil**" (Alcorão Sagrado, 37:101

وَقَال تَعَالَى: { وَلَقَد جَاءَت رُسُلُنَا إِبْرَاهِيْم بِالْبُشْرَى } .

E, louvado seja, disse, todavia:
"**E eis que Nossos mensageiros trouxeram a Abraão o anúncio de boas-novas**" (Alcorão Sagrado, 11:69).

وَقَال تَعَالَى: { وَامْرَأَتُه قَائِمَة فَضَحِكَت فَبَشَّرْنَاهَا بِإِسْحَاق، وَمَن وَرَاء إِسْحَاق يَعْقُوْب}.

E, louvado seja, disse, contudo:
"**E sua mulher, que estava presente, pôs-se a rir, pois lhe anunciamos o nascimento de Isaac e, depois, deste, o de Jacó**" (Alcorão Sagrado, 11:71).

وَقَال تَعَالَى: { فَنَادَتْه الْمَلَائِكَة وَهُو قَائِم يُصَلِّي فِي الْمِحْرَاب أَن اللّه يُبَشِّرُك بِيَحْيَى } .

E, louvado seja, continuou:
"**Os anjos o chamaram, enquanto rezava no oratório, dizendo-lhe: Deus te anuncia o nascimento de João, que corroborará o Verbo de Deus, será nobre, casto e um dos profetas virtuosos**" (Alcorão Sagrado, 3:39).

وَقَال تَعَالَى: { إِذ قَالَت الْمَلَائِكَة يَا مَرْيَم إِن اللّه يُبَشِّرُك بِكَلِمَة مِّنْه اسْمُه الْمَسِيْح } الْآيَة.

وَالْآيَات فِي الْبَاب كَثِيْرَة مَعْلُوْمَة.

E, louvado seja, foi além:
"**E quando os anjos disseram: Ó Maria, Deus te anuncia o Seu Verbo, cujo nome será o Messias,(241) Jesus, filho de Maria, nobre neste mundo e no outro, e que se contará entre os próximos de Deus.**" (Alcorão Sagrado, 3:45)

٨- عن أبي إبراهيمَ وَيُقَالُ أبو محمد ويقال أَبو مُعَاوِيةَ عبدِ اللَّه بن أبي أَوْفِي رضي اللَّه عنه أَنَّ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بَشَّرَ خَدِيجَةَ ، رضي اللَّه عنها ، بِبَيْتٍ فِي الجَنَّةِ مِنْ قَصَبٍ ، لاصَخبَ فِيه ولا نَصب . متفقٌ عليه .

708. Abdullah Ibn Abu Aufa (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) anunciara a Khadija R) a boa-nova de que teria, no Paraíso, uma casa feita de pérolas esponjosas, onde não ouviria ruído algum, nem sentiria cansaço." (Muttafac alaih)

٧٠٩ – وعن أبي موسى الأشعريّ رضي الله عنه ، أَنَّهُ تَوضَّأَ في بيتهِ ، ثُمَّ خَرَجَ فقال: لأُلْزَمَنَّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، ولأَكُونَنَّ معَهُ يوْمِي هذا ، فجاءَ المِسْجِدَ ، فَسَأَلَ عَن النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقَالُوا : وَجَّهَ ههُنَا ، قال : فَخَرَجْتُ عَلى أَثَرِهِ أَسأَلُ عنْهُ ، حتَّى دَخَلَ بئْرَ أريسٍ فجلَسْتُ عِنْدَ الْباب حتَّى قَضَى رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حاجتَهُ وتَوضَّأَ، فقُمْتُ إِلَيْهِ ، فإذا هُو قَدْ جلَس على بئر أَريس ، وتَوسطَ قفَّهَا ، وكَشَفَ عنْ ساقَيْهِ ودلاهمَا في البِئْرِ ، فَسلَّمْتُ عَلَيْهِ ثُمَّ انْصَرفتْ .

فجَلسْتُ عِند الباب فَقُلت : لأَكُونَنَّ بَوَّاب رسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم اليوْم .

فَجاءَ أَبُو بَكْرٍ رضي اللَّهُ عنه فدفَع الباب فقُلْتُ : منْ هَذَا ؟ فَقَالَ : أَبُو بكرٍ ، فَقلْت : على رِسْلِك ، ثُمَّ ذَهَبْتُ فَقُلتُ : يا رسُول الله هذَا أَبُو بَكْرٍ يسْتَأْذِن ، فَقال: « ائْذَنْ لَه وبشِّرْه بالجنَّةِ » فَأَقْبَلْتُ حتَّى قُلت لأبي بكرٍ : ادْخُلْ ورسُولُ الله يُبشِّرُكَ بِالجنةِ ، فدخل أَبُو بَكْرٍ حتَّى جلَس عنْ يمِينِ النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم معَهُ في القُفِّ ، ودَلَّى رِجْلَيْهِ في البئرِ كما صنَعَ رَسُولُ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وكَشَف عنْ ساقيْهِ ، ثُمَّ رَجَعْتُ وجلسْتُ ، وقد تركْتُ أَخي يتوضأُ ويلْحقُني ، فقُلْتُ : إنْ يُرِدِ الله بِفُلانٍ يُريدُ أَخَاهُ خَيْراً يأْتِ بِهِ .

فَإِذا إِنْسانٌ يحرِّكُ الباب ، فقُلت : منْ هَذَا ؟ فَقال : عُمَرُ بنُ الخطَّابِ : فقُلْتُ: على رِسْلِك ، ثمَّ جئْتُ إلى رَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَسلَّمْتُ عليْهِ وقُلْتُ : هذَا عُمرُ يَسْتَأْذِنُ ؟ فَقَالَ: « ائْذنْ لَهُ وبشِّرْهُ بِالجَنَّةِ » فَجِئْتُ عمر ، فَقُلْتُ : أَذِنَ أُدخلْ وَيبُشِّرُكَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِالجَنَّةِ، فَدَخَل فجَلَسَ مَعَ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في القُفِّ عَنْ يسارِهِ ودَلَّى رِجْلَيْهِ في البِئْر ، ثُمَّ رجعْتُ فَجلَسْتُ فَقُلْت : إن يُرِدِ الله بِفلانٍ خَيْراً يعْني أَخَاهُ يأْت بِهِ .

فجاء إنْسانٌ فحركَ الباب فقُلْتُ : مَنْ هذَا ؟ فقَال : عُثْمانُ بنُ عفانَ . فَقلْتُ : عَلى رسْلِكَ ، وجئْتُ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَأَخْبرْتُه فَقَالَ : « ائْذَن لَهُ وبَشِّرْهُ بِالجَنَّةِ مَعَ بَلْوى تُصيبُهُ » فَجئْتُ فَقُلتُ : ادْخلْ وَيُبشِّرُكَ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِالجَنَّةِ مَعَ بَلْوَى

تُصيبُكَ ، فَدَخَل فَوَجَد البُفَّ قَدْ مُلِئَ ، فَجَلَس وُجاهَهُمْ مِنَ الشَّقِّ الآخِرِ . قَالَ سَعِيدُ بنُ المسَيَّبِ : فَأَوَّلْتُها قُبُورهمْ. متفقٌ عليه .

709. Abu Mussa al Ach'ari (R) relatou que em certa ocasião, após ter feito a ablução, saiu dizendo: "Gostaria de estar todo o dia de hoje em companhia do Mensageiro de Deus (S)." Assim, dirigiu-se para a mesquita e aí perguntou pelo Profeta (S), e lhe disseram que havia ido por tal direção. Disse Al Ach'ari: "Segui-lhe os passos, sempre perguntando por ele até que o vi entrar no horto do distrito de Aris. Esperei que terminasse de fazer suas necessidades e sua ablução. Entrei lá quando ele se encontrava sentado à beira d e um poço, saudei-o e, em seguida, voltei à porta, e disse para comigo: 'Hoje serei o porteiro do Mensageiro de Deus (S).' Entrementes, chegou Abu Bakr (R), que empurrou a porta, e eu perguntei quem era. Ele respondeu: 'Abu Bakr.' Disse-lhe que esperasse um momento. Fui ter com o Profeta, e lhe disse: 'Ó Mensageiro de Deus, é Abu Bakr pedindo permissão para entrar.' Disse ele: 'Deixe-o entrar, e anuncie-lhe a boa-nova de que entrará no Paraíso!' Voltei e disse para Abu Bakr: 'Entra! ademais, o Mensageiro de Deus te anuncia a boa-nova de que estarás no Paraíso!' Abu Bakr entrou e se sentou à direita do Profeta (S), a beira do poço, como fez o Profeta Mohammad (S). Voltei à porta e me sentei, pois havia deixado meu irmão fazendo ablução, e dizia para mim: 'Se Deus quiser, ele (seu irmão) haverá de vir aqui.' Naquele momento, uma pessoa mexeu na porta. Perguntei quem era. Respondeu: 'Ômar Ibn al Khattab.' Disse-lhe que esperasse um momento. Dirigi-me até o Mensageiro de Deus (S), saudei-o, e lhe disse que se tratava de Ômar Ibn al Khattab pedindo permissão para entrar. Disse: 'Deixe-o entrar, e anuncie-lhe a boa-nova de que entrará no Paraíso!' Voltei até onde estava Ômar, e lhe disse: 'O Mensageiro de Deus (S) te dá permissão para entrar, e te anuncia a boa-nova de que estarás no Paraíso.' Ômar entrou, e se sentou à esquerda do Profeta (S). Em seguida voltei para a porta e me sentei dizendo para comigo: 'Se Deus desejar o bem para fulano (seu irmão), fá-lo-á vir.' Naquele momento, uma pessoa mexeu na porta e eu perguntei quem era. Respondeu: 'Osman Ibn Affan.' Disse-lhe que esperasse um momento. Fui ter com o Profeta (S) e lhe disse de quem se tratava. Disse ele: 'Deixe-o entrar e anuncie-lhe a boa-nova de que entrará no Paraíso, com uma desgraça por que passará.' Voltei e disse para o Osman: 'O Mensageiro de Deus (S) disse que entres e te anuncia a boa-nova de que estarás no Paraíso, com uma desgraça que passarás.' Osman entrou e notou que a beirada estava cheia; desse modo, sentou-se na beirada do outro lado, em frente a eles." (Muttafac alaih) Said Ibn Al-Mussayyab explicou que os três (o Profeta (S), Abu Bakr (R) e Ômar (R) serão enterrados em um mesmo quarto. Como de fato aconteceu.

٧١٠- وعنْ أبي هريرة رضي الله عنهُ قال : كُنَّا قُعُوداً حَوْلَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، وَمعَنَا أَبُو بكْرٍ وعُمَرُ رضي الله عنهما في نَفَر ، فَقامَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِنْ بينِ أَظْهُرِنا فَأَبْطَأَ علَيْنَا وخَشِينا أَنْ يُقْتَطَعَ دُونَنا وَفَزِعْنَا فقُمنا ، فَكُنْتُ أَوّل من فَزِع .

فَخَرَجْتُ أَبْتغي رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، حتى أَتَيْتُ حَائِطاً للأَنْصَارِ لِبني النَّجَّارِ ، فَدُرْتُ بِهِ هَلْ أَجِدُ لَهُ باباً ؟ فلَمْ أَجِدْ ، فإذَا ربيعٌ يدْخُلُ في جوْف حَائِط مِنْ بِئرٍ خَارِجَه فاحتَفزْتُ ، فدَخلْتُ عَلى رسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم .

فقال : « أَبو هُريرة ؟ » فَقُلْتُ : نَعَمْ يَا رسُولَ اللَّهِ ، قال : « ما شَأنُك » قلتُ : كُنْتَ بَيْنَ ظَهْرَيْنَا فقُمْتَ فَأَبطأْتَ علَيْنَا ، فَخَشِينَا أَنْ تُقتطعَ دُونَنا ، ففَزعنَا، فَكُنْتُ أَوَّلَ منْ فَزِعَ فأَتَيْتُ هذَا الحائِطَ ، فَاحْتَفَزْتُ كَمَا يَحْتَفِزُ الثَّعلبُ ، وَهؤلاءِ النَّاسُ وَرَائي .

فَقَالَ : « يَا أَبا هريرة » وأَعطَاني نَعْلَيْهِ فَقَال : « اذْهَبْ بِنَعْلَي هاتَيْنِ ، فَمنْ لقيتَ مِنْ وَرَاءِ هَذا الحائِط يَشْهَدُ أَنْ لا إلهِ إلاَّ اللَّهُ مُسْتَيْقناً بها قَلبُهُ ، فَبَشِّرْهُ بالجَنَّةِ » وذَكَرَ الحدِيثَ بطُولِهِ ، رواه مسلم .

710. Abu Huraira (R) relatou: “Numa ocasião estávamos sentados em torno do Profeta (S); o Abu Bakr e o Ômar estavam também em nossa companhia. Então o Profeta (S) se levantou e saiu dali. Quando havia passado um tempo considerável, e ele não voltava até nós, começamos a ficar preocupados com a segurança dele. Conforme a ideia vinha às nossas mente, mais preocupados ficávamos. Eu fui o primeiro a me sentir daquele jeito, e saí à procura dele, até que cheguei perto do pomar do Banu Najar. Circulei ao redor do pomar à procura de um portão, mas não pude encontrar um (devido à minha intensa ansiedade). De qualquer modo, eu notei um pequeno canal em que corria água vinda de um poço do lado de fora do pomar, e que adentrava o horto através dum buraco no muro. Contorci-me todo para passar pelo buraco, e cheguei até onde estava o Profeta (S) que, ao ver-me, exclamou: ‘Abu Huraira!?’ Respondi: Sim, ó Mensageiro de Deus! Ele perguntou: ‘Como estás (o que te trouxe aqui)!?’ Respondi: Tu estavas conosco; (de repente) nos deixaste e saíste! Não voltaste por um bom tempo; então achamos que houvesses topado com algum transtorno na nossa ausência. Todos ficamos preocupadíssimos! Eu fui o primeiro a me sentir assim, então cheguei a este horto e adentrei o muro pelo canal de água, após contorcer meu corpo, feito uma raposa! Outros me estão seguindo. O Profeta (S) me entregou os seus calçados, e disse para mim: ‘Ó Abu Huraira, pega estes e a quem encontrares atrás deste horto, que afirmar sinceramente que não há outra divindade além de Deus, saúda-o com a feliz notícia da promessa do Paraíso.’” Após isso, o Abu Huraira narrou toda a tradição. (Musslim).

٧١١- وعن ابنِ شُماسَةَ قالَ : حَضَرْنَا عَمْرَو بنَ العاصِ رضي اللَّهُ عنه ، وَهُوَ في سِيَاقَةِ المَوْتِ فَبَكى طَويلاً ، وَحَوَّلَ وَجْهَهُ إلى الجدَارِ ، فَجَعَلَ ابْنُهُ يَقُولُ : يا أَبَتَاهُ ، أَمَا بَشَّرَكَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بكَذَا ؟ أَما بشَّرَكَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بكَذَا ؟

فَأَقْبلَ بوَجْهِهِ فَقَالَ : إِنَّ أَفْضَلَ مَا نُعِدُّ شَهَادَةُ أَنْ لاَ إِلهَ إِلاَّ اللَّه ، وأَنَّ مُحَمَّداً رسُول اللَّه إِنِّي قَدْ كُنْتُ عَلى أَطْبَاقٍ ثَلاثٍ : لَقَدْ رَأَيْتُني وَمَا أَحَدٌ أَشَدَّ بُغْضاً لرَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِنِّي ، وَلا أَحبَّ إِلَيَّ مِنْ أَنْ أَكُونَ قَدِ استمْكَنْت مِنْهُ فقَتلْتهُ ، فَلَوْ مُتُّ عَلى تِلْكَ الحالِ لَكُنْتُ مِنْ أَهْلِ النَّار .

فَلَمَّا جَعَلَ اللَّهُ الإِسْلامَ فِي قَلْبِي أَتيْتُ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقُلْتُ : ابْسُطْ يمينَكَ فَلأُبَايعْكَ ، فَبَسَطَ يمِينَهُ فَقَبَضْتُ يَدِي ، فقال : « مالك يا عمرو ؟ » قلت : أَرَدْتُ أَنْ أَشْتَرِطَ قالَ : « تَشْتَرِطُ ماذَا ؟ » قُلْتُ أَنْ يُغْفَرَ لِي ، قَالَ : أَمَا عَلِمْتَ أَنَّ الإِسْلام يَهْدِمُ ما كَانَ قَبلَهُ، وَأَن الهجرَةَ تَهدمُ ما كان قبلَها ، وأَنَّ الحَجَّ يَهدِمُ ما كانَ قبلَهُ ؟ »

وما كان أَحَدٌ أَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وَلا أَجَلّ في عَيني مِنْه ، ومَا كُنتُ أُطِيقُ أَن أَملأَ عَيني مِنه إِجلالاً له ، ولو سُئِلتُ أَن أَصِفَهُ ما أَطَقتُ ، لأَنِّي لم أَكن أَملأ عَيني مِنه ولو مُتُّ على تِلكَ الحَال لَرَجَوتُ أَن أَكُونَ مِنْ أَهْلِ الجَنَّةِ .

ثم وُلِّينَا أَشيَاءَ ما أَدري ما حَالي فِيهَا ؟ فَإِذا أَنا مُتُّ فلا تصحَبنِّي نَائِحَةٌ ولا نَارٌ ، فإذا دَفَنتموني، فشُنُّوا عليَّ التُّرابَ شَنًّا ، ثم أَقِيمُوا حولَ قَبري قَدْرَ ما تُنَحَرُ جَزورٌ ، وَيقْسَمُ لَحْمُهَا ، حَتَّى أَسْتَأْنِس بكُمْ ، وأنظُرَ ما أُراجِعُ بِهِ رسُلَ ربي . رواه مسلم .

711. Ibn Chimássa relatou que ele e outras pessoas foram visitar Amr Ibn al ‘Ás (R), que se encontrava a ponto de morrer. Chorou muito, e voltou o rosto para a parede. Seu filho exclamou: “Ó pai, não te lembras de que o Mensageiro de Deus (S) te anunciou a boa-nova de tal e tal coisa?” Amr os olhou, e disse: “O melhor que temos conseguido é o testemunho de que não há outra divindade além Deus, e de que Mohammad é o Mensageiro de Deus. A verdade é que passei por três diferentes situações: Eis que me vi numa disposição em que ninguém odiava tanto o Profeta (S) quanto eu. E eis que nada me daria mais prazer do que o de matá-lo. Se tivesse morrido naquela ocasião, iria contar-me entre os habitantes do Inferno. Porém, quando Deus pôs o Islam no meu coração, fui ter com o Profeta (S), e lhe disse: ‘Dá-me a tua mão direita para receberes o meu testemunho e o meu compromisso para contigo!’ Porém, quando estendeu a mão direita, retirei a minha. Então me perguntou: ‘Ó Amr, que acontece?’ Disse eu: ‘Gostaria que me concedesses uma condição.’ Perguntou: ‘E que condição é essa?’ Respondi: ‘Que eu seja perdoado!’ Disse ele: ‘Não sabes, acaso, que o Islam apaga todo o passado, quando a pessoa o abraça? Que a emigração apaga tudo o que ocorreu anteriormente a ela? e que a peregrinação apaga tudo o que se passou anteriormente a ela?’ Foi assim que o Mensageiro de Deus (S) se tornou para mim a pessoa mais querida e excelsa. Inclusive, não podia olhá-lo detidamente, por lhe ter muita consideração. E se alguém me pedisse a sua descrição, não lhe poderia dar, uma vez que nunca o havia olhado detidamente. Se me tivesse chegado a morte naquela situação, poderia ter tido a esperança de ser um dos habitantes do Paraíso. Então me foram designadas umas responsabilidades, e não sei se as desempenhei a contento. Quando eu morrer, não quero que nenhuma carpideira (mulher que chora num funeral) siga o meu féretro, ou que este seja acompanhado de fogos. Na hora de me enterrarem, que a terra seja esparramada pouco a pouco sobre o meu corpo. Então que aguardem um pouco junto à minha tumba, o tempo suficiente para que um camelo seja sacrificado, e a sua carne distribuída. Desse modo, gozarei da vossa companhia, ao mesmo tempo que revisarei o que terei de responder ante os mensageiros do meu Senhor.” (Musslim)

٩٦- باب وداع الصاحب ووصيته عند فراقه لسفر

وغيره والدعاء له وطلب الدعاء منه

CAPÍTULO 96

A DESPEDIDA DE UM AMIGO, E OS CONSELHOS OFERECIDOS NESSA OCASIÃO. A PRECE POR ELE E A SOLICITAÇÃO DA SUA PRECE EM TROCA

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَوَصَّى بِهَا إِبْرَاهِيْم بَنِيْه وَيَعْقُوْب: يَا بَنِي إِن اللّٰه اصْطَفَى لَكُم الْدِّيْن فَلَا تَمُوْتُن إِلَا وَأَنْتُم مُسْلِمُوْن، أَم كُنْتُم شُهَدَاء إِذ حَضَر يَعْقُوْب الْمَوْت إِذ قَال لِبَنِيْه مَا تَعْبُدُوْن مِن بَعْدِي؟ قَالُوْا: نَعْبُد إِلَهَك وَإِلَه آبَائِك إِبْرَاهِيْم وَإِسْمَاعِيْل وَإِسْحَاق إِلَهًا وَاحِدًا، وَنَحْن لَه مُسْلِمُوْن }

.

Deus, louvado seja, disse:
"**Abraão legou esta crença a seus filhos, e Jacob aos seus, dizendo-lhes: Ó filhos meus, Deus vos legou esta religião; apegai-vos a ela para que morrais muçulmanos. Não estáveis presentes quando a morte se apresentou a Jacob, que perguntou a seus filhos: Que adorareis após a minha morte? Responderam-lhe: Adoraremos o teu Deus e O de teu pai, Abraão, Ismael e Isaac; o Deus Único, a Quem nos submeteremos**" (Alcorão Sagrado, 2:132-133).

٧١٢- فمنها حَديثُ زيدِ بنِ أَرْقَمَ رضي اللّٰه عنه الذي سبق في باب إِكرامِ أَهْلِ بَيْتِ رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قامَ رسول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فِينَا خَطِيباً ، فَحَمِدَ اللّٰه ، وَأَثْنى عَلَيهِ ، وَوَعَظَ وَذَكَّرَ ثُمَّ قال : أَمَّا بَعْدُ ، أَلا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا أَنا بشرٌ يُوشِكُ أَنْ يَأْتِيَ رَسُولُ رَبِّي فأُجيب، وأَنَا تَارِكٌ فيكُمْ ثَقَلَيْنِ : أَوَّلُهُمَا : كتاب اللّٰهِ ، فيهِ الهُدَى وَالنُّورُ ، فَخُذُوا بِكتاب اللّٰه ، وَاسْتَمْسِكُوا بِهِ » فَحَثَّ عَلى كتاب اللّٰه ، ورَغَّبَ فِيهِ ، ثُمَّ قال : « وَأَهْلُ بَيْتي ، أُذَكِّرُكُمُ اللّٰه في أَهْلِ بَيْتي » رواه مسلم . وَقَدْ سَبَقَ بطُولِهِ .

712. Zaid Ibn Arcam (R) relatou: "Certo dia, o Mensageiro de Deus nos dirigiu umas palavras, perto de um poço entre Makka e Madina, de nome Khumma. E, depois de louvar a Deus e O glorificar, nos aconselhou e nos admoestou, e nos fez recordar-nos dos nossos deveres. Então disse: 'Em outra ordem de coisas, ó povo, não sou mais do que um ser humano, e estou a ponto de receber do meu Senhor o anjo da morte, a quem devo obedecer. Contudo, deixo em vossas mãos dois legados de capital importância: o primeiro é o Livro de Deus, aonde se encontra a diretriz e a luz. Assim, apegai-vos ao

Livro de Deus, e sede-lhe fiéis.’ Logo depois de instar o Livro de Deus, prosseguiu: ‘E o segundo é o da minha família. Quero que vos lembreis de Deus quando se tratar de algo acerca da minha família! Que vos lembreis de Deus quando se tratar de algo acerca da minha família!’ Al-Huçain lhe perguntou: ‘Quem são os familiares, não são as esposas?’ Disse: ‘Sim, as esposas são parte da família, porém o são também todas as pessoas às quais foi proibido receber qualquer espécie de caridade.’ AL-Huçain voltou a perguntar: ‘E quem são esses?’ Respondeu: ‘São os descendentes de Áli, Aquil, Jaafar, Abbás... Todos eles foram privados de receber caridade.’” (Musslim)

٧١٣- وعن أبي سُلَيْمَانَ مَالك بن الحُوَيْرِثِ رضي الله عنه قال : أَتَيْنَا رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَنَحْنُ شَبَبَةٌ متقَارِبُونَ ، فَأَقَمْنَا عِنْدَهُ عشْرينَ لَيْلَةً ، وكانَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَحِيماً رفِيقاً، فَظَنَّ أَنَّا قَدِ اشْتَقْنَا أَهْلَنَا . فسَأَلَنَا عَمَّنْ تَرَكْنَا مِنْ أَهْلِنَا، فَأَخْبَرْنَاهُ ، فقال : « ارْجعُوا إِلى أَهْليكم فَأَقِيمُوا فِيهِمْ ، وَعلِّموهُم وَمُرُوهُمْ ، وَصَلُّوا صَلاةَ كَذا في حِين كَذَا ، وَصَلُّوا كَذَا في حِين كَذَا ، فَإِذَا حَضَرَتِ الصَّلاةُ فَلْيُؤذِّنْ لَكُمْ أَحَدُكُمْ ، وَلْيؤمَّكُم أَكبَرُكُمَ » متفقٌ عليه .

713. Málek Ibn al Huaires (R) narrou: “Éramos um grupo de jovens, mais ou menos da mesma idade, a visitarmos o Mensageiro de Deus (S), com a disposição de estarmos em sua companhia, bem como aprendermos os ensinamentos do Islam. Permanecemos em sua companhia uns vinte dias. Era uma pessoa tão misericordiosa e afável, que chegou a pensar que tínhamos saudades das nossas famílias. Perguntou-nos acerca delas, e nós lhe falamos da nossa situação. Então nos disse: ‘Voltai para vossas famílias, e permanecei com elas! Ensinai-lhes dirigi-as! Realizai tal oração a tal hora! e, quando for tempo de uma oração, que um de vós faça o chamamento à oração, e que a encabece o mais idoso dentre vós!’” (Muttafac alaih)

٧١٤- وعن عُمَرَ بنِ الخطاب رضي اللَّهُ عنه قال : اسْتَأْذَنْتُ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في الْعُمْرَةِ ، فَأَذِنَ ، وقال : « لا تنْسنَا يَا أخيَّ مِنْ دُعَائِك » فقالَ كَلِمَةً ما يَسُرُّني أَنَّ لي بهَا الدُّنْيَا . وفي رواية قال : « أَشْرِكْنَا يَا أَخَيَّ في دُعَائِكَ » رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

714. Ômar Ibn al Khattab (R) disse: “Pedi ao Profeta (S) permissão para realizar a Umra. Concedeu-me a sua permissão, e disse: ‘Irmão meu, não te esqueças de rogar por nós outros.’ Essas palavras me fizeram mais ditoso do que se tivesse tudo o que há neste mundo.” (Abu Daúd e Tirmizi)

٧١٥- وعن سالم بنِ عَبْدِ الله بنِ عُمَرَ أَنَّ عبدَ الله بنِ عُمَرَ رضي الله عنهما كَانَ يَقُولُ لِلرَّجُلِ إِذَا أَرَادَ سفراً : ادْنُ مِنِّي حَتَّى أُوَدِّعَكَ كمَا كَانَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُودِّعُنَا فيقُولُ:

أَسْتَوْدِعُ اللهَ دِينَكَ ، وَأَمانَتَكَ ، وخَوَاتِيمَ عَمَلِكَ ، رواه الترمذي، وقال : حديث حسن صحيح.

715. Sálim Ibn Abdullah Ibn Ômar (R) relatou que quando uma pessoa estava pronta para iniciar uma viagem, Abdullah Ibn Ômar lhe dizia: "Chega perto de mim para eu poder despedir-me de ti como o Profeta (S) costumava fazer. Ele costumava recitar a seguinte prece: 'Deixo a cargo de Deus a tua crença, a tua confiança e as tuas últimas ações.'" (Tirmizi)

٧١٦- وعن عبدِ اللَّهِ بنِ يزيد الخَطْمِيِّ الصَّحَابِيِّ رضي الله عنه قال : كَانَ رسولُ اللَّهص إِذا أَرَادَ أَنْ يُوَدِّعَ الجَيْش قالَ : « أَسْتَوْدِعُ اللهَ دِينَكُمْ ، وَأَمَانَتكُم ، وَخَوَاتِيمَ أَعمَالِكُمْ ». حديث صحيح ، رواه أبو داود وغيره بإسناد صحيح .

716. Abdullah Ibn Yazid Al Khatmi Assahábi (R) relatou que quando o Profeta se despedia do exército, dizia: "Deixo a cargo de Deus a vossa crença, a vossa confiança e as vossas últimas ações." (Abu Daúd)

٧١٧- وعن أَنسٍ رضي الله عنه قال : جَاءَ رَجُلٌ إلى النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : يا رسُولَ اللهَ، إِني أُرِيدُ سَفَراً ، فَزَوِّدْني ، فَقَالَ : « زَوَّدَكَ اللهَ التَّقْوَى » . قال : زِدْني ، قال : « وَغَفَرَ ذَنْبَكَ » قال : زِدْني ، قال : « وَيَسَّرَ لكَ الخيْرَ حَيْثُمَا كُنْتَ» رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

717. Anas (R) relatou que, em certa ocasião, acercou-se do Profeta (S) um homem, dizendo: "Ó Mensageiro de Deus, Gostaria de sair de viagem, mas desejaria que implorasses a Deus por mim!" Disse o Profeta: "Que Deus te conserve a devoção!" Mas o homem continuou: "Algo mais!" Disse: "Que Deus te perdoe as faltas!" Ainda assim, o homem insistiu: "Algo mais!" Disse: "E que te facilite o bem, onde estiveres!" (Tirmizi)

٩٧- باب الاستخارة والمشاورة

CAPÍTULO 97

A BUSCA DA DIRETRIZ DIVINA; A CONSULTA COM OUTROS

قَال اللَّه تَعَالَى: { وَشَاوِرْهُم فِي الْأَمْر } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Aceita seus conselhos nos assuntos (do momento)**" (Alcorão Sagrado, 3:159).

وَقَال تَعَالَى : { وَأَمْرُهُم شُوْرَى بَيْنَهُم } أَي يَتَشَاوَرُوْن بَيْنَهُم فِيْه

E, louvado seja, disse também:
"**Resolvem seus assuntos em consulta**" (Alcorão Sagrado, 42:38).

٧١٨- عن جابِرٍ رضيَ اللَّه عنه قال : كانَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُعَلِّمُنَا الاسْتِخَارَةَ فِي الأُمُور كُلِّهَا كالسُّورَةِ منَ القُرْآنِ ، يَقُولُ إذا هَمَّ أَحَدُكُمْ بالأمر ، فَليَركعْ رَكعتَيْنِ مِنْ غَيْرِ الفرِيضَةِ ثم ليقُلْ : اللَّهُم إِني أَسْتَخِيرُكَ بعِلْمِكَ ، وأستقدِرُكَ بقُدْرتك ، وأَسْأَلُكَ مِنْ فضْلِكَ العَظِيم ، فإِنَّكَ تَقْدِرُ ولا أَقْدِرُ ، وتعْلَمُ ولا أَعْلَمُ ، وَأَنتَ علاَّمُ الغُيُوبِ . اللَّهُمَّ إِنْ كنْتَ تعْلَمُ أَنَّ هذا الأمرَ خَيْرٌ لي في دِيني وَمَعَاشي وَعَاقِبَةِ أَمْرِي » أَوْ قالَ : « عَاجِلِ أَمْرِي وَآجِله ، فاقْدُرْهُ لي وَيَسِّرْهُ لي، ثمَّ بَارِكْ لي فِيهِ ، وَإِن كُنْتَ تعْلمُ أَنَّ هذَا الأَمْرَ شرٌّ لي في دِيني وَمَعاشي وَعَاقبةِ أَمرِي » أَو قال : « عَاجِل أَمري وآجِلهِ ، فاصْرِفهُ عَني ، وَاصْرفني عَنهُ، وَاقدُرْ لي الخَيْرَ حَيْثُ كانَ ، ثُمَّ رَضِّني بِهِ » قال : ويسمِّي حاجته . رواه البخاري.

718. Jáber (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) ensinava às pessoas a invocação a Deus, que pedissem o Seu beneplácito em todos os seus assuntos, e lhes ensinava a fazê-lo, do mesmo modo como lhes ensinava a surata do Alcorão. Dizia: "Quando tiverdes intenção de fazer algo, rezai duas *rak'át* que não sejam das orações obrigatórias, e, em seguida, suplicai: 'Senhor, solicito Tua ajuda para tal expediente, mediante o Teu conhecimento, Teu poder e Teu imenso benefício, pois que Teu é o Poder, e eu não o tenho; e Teu é o Conhecimento, e eu não o tenho. Tu és Quem conhece o incognoscível. Senhor, se é do Teu desígnio que este assunto seja para o meu bem, em minha religião, na minha vida presente e na Futura, faze com que o mesmo seja possível, facilitado e bendito. Porém, se for do Teu desígnio que este assunto seja mau para mim, em minha religião, na minha vida presente e Futura, então afasta-o de mim, e afasta-me dele. E destina-me o bem, onde quer que me encontre, e que me sinta satisfeito com ele.' Então verbalizai aquilo de que necessitais!" (Bukhári)

٩٨- باب استحباب الذهاب إلى صلاة العيد والرجوع من طريق آخر

CAPÍTULO 98

A RECOMENDAÇÃO DE IRMOS ASSISTIR AS FESTAS RELIGIOSAS, VISITAR O ENFERMO, PEREGRINAR A MAKKA, LUTAR PELA CAUSA DE DEUS OU ASSISTIR A UM FUNERAL, DE IRMOS POR UM CAMINHO E RETORNARMOS POR OUTRO, PARA AUMENTAR OS LOCAIS DE ADORAÇÃO

٧١٩- عن جابرٍ رضيَ اللَّه عنه قال : كانَ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا كَانَ يَوْمُ عِيدٍ خَالَفَ الطَّرِيقَ. رواه البخاري .

719. Jáber R) relatou: "Por ocasião do 'Id festividade), o Profeta (S) ia para a mesquita por um caminho e voltava por outro diferente." (Bukhári)

٧٢٠- وعنِ ابنِ عُمَرَ رضي اللَّه عنهما أَن رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يَخْرُجُ مِنْ طَرِيقِ الشَّجَرَةِ وَيَدْخلُ مِنْ طَرِيقِ المعَرَّسِ ، وإِذَا دَخَلَ مَكَّةَ دَخَلَ مِنَ الثَّنِيةِ العُلْيَا وَيَخْرُجُ مِنَ الثَّنِيةِ السُّفْلى متفقٌ عليه .

720. Ibn Ômar (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S), quando queria sair de Madina, tomava o caminho de Chajara (a árvore) e voltava pelo caminho de Al Mu'aras. Além disso, entrava em Makka pelo pórtico norte e saía pelo pórtico sul. (Muttafac alaih)

٩٩- باب استحباب تقديم اليمين في كل ما هو من باب التكريم

كالوضوءِ وَ الغُسْلِ والتَّيَمُّمِ

CAPÍTULO 99

RECOMENDAÇÃO DO USO DA MÃO DIREITA

ولبس الثوب والنعل والخف والسراويل ودخول المسجد والسواك والاكتحال وتقليم الأظفار وقص الشارب ونتف الإبط وحلق الرأس والسلام من الصلاة والأكل والشرب والمصافحة واستلام الحجر الأسود والخروج من الخلاء والأخذ والعطاء وغير ذلك مما هو في معناه ويستحب تقديم اليسار في ضد ذلك كالامتخاط والبصاق عن اليسار ودخول الخلاء والخروج من المسجد وخلع الخف والنعل والسراويل والثوب والاستنجاء وفعل المستقذرات وأشباه ذلك

A ablução, o banho, o *tayamum* (ablução seca), o vestir roupa, calçados, a entrada da mesquita, o uso do *siwak* (escova de dente), o perfume, o cortar as unhas, o aparar os bigodes, o arrancar os pelos das axilas, o cortar os cabelos, a saudação na conclusão da oração, o comer, beber, o apertar as mãos, o saudar o Pedra Negra, a saída do banheiro, as transações e outras funções devem ser feitas preferevilmente pela mão direita. Atividades desagradáveis como assuar o nariz, , o cuspir do lado esquerdo, o entrar no banheiro, o sair da mesquita, o tirar os calçados, as roupas, a higiene das partes privadas após a urina e outra coisas obnóxias devem ser feitas com a mão esquerda.

قَال اللّٰه تَعَالَى: { فَأَمَّا مَن أُوْتِيَ كِتَابَه بِيَمِيْنِه فَيَقُوْل: هَاؤُم اقْرَءُوْا كِتَابِيَه } الْآيَات.

Deus, louvado seja, disse:
"**Então, aquele a quem for entregue seu registro na destra, dirá: Ei-lo aqui! Lede meu registro**" (Alcorão Sagrado, 69:19) .

وَقَال تَعَالَى: { فَأَصْحَاب الْمَيْمَنَة مَا أَصْحَاب الْمَيْمَنَة، وَأَصْحَاب الْمَشْأَمَة مَا أَصْحَاب الْمَشْأَمَة } .

E, louvado seja, disse também:
"**O dos que estiverem à mão direita – E quem são os que estarão à mão direita? O dos que estiverem à mão esquerda – E quem são os que estarão à mão esquerda?**" (Alcorão Sagrado, 56:8-9).

٧٢١- وعن عائشة رضيَ اللّٰه عنها قالَتْ : كَانَ رسولُ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُعْجِبُهُ التَّيمُّنُ في شأنِه كُلِّه : في طُهُورِهِ ، وَتَرجُّلِهِ ، وَتَنَعُّلِه . متفقٌ عليه .

721. Aicha (R) relatou: "O Mensageiro de Deus (S) gostava de usar o lado direito em tudo que fazia: para realizar a ablução, para se pentear, para se calçar." (Muttafac alaih)

٧٢٢- وعنها قالتْ : كانَتْ يَدُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، اليُمْنى لِطَهُورِهِ وطَعَامِه ، وَكَانَتْ اليُسْرَى لِخَلائِهِ وَمَا كَانَ مِنْ أَذىً . حديث صحيح ، رواه أبو داود وغيره بإسناد صحيحٍ .

722. Aicha (R) relatou: "O Mensageiro de Deus (S) usava a mão direita em sua ablução e para comer; e a esquerda, quando terminava suas necessidades, ou para se livrar de alguma sujidade." (Abu Daúd)

٧٢٣- وعن أُم عَطِيةَ رضي الله عنها أَن النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ لَهُنَّ في غَسْلِ ابْنَتِهِ زَيْنَبَ رضي الله عنها : « ابْدَأْنَ بِميامِنِهَا وَمَواضِعِ الوُضُوءِ مِنْها » متفقٌ عليه .

723. Umm Atiya (R) relatou que o Profeta (S) disse às mulheres que estavam dando banho, após a morte, na filha dele, Zainab (R), para começarem o banho pelo lado direito, e com as partes que são lavadas na ablução. (Muttafac alaih)

٧٢٤- وعن أبي هُريرة رضيَ الله عنه أَنَّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِذا انْتَعَلَ أَحدُكُمْ فَلْيَبْدَأْ باليُمْنى ، وَإِذا نَزَع فَلْيَبْدَأْ بِالشِّمالِ . لِتَكُنِ اليُمْنى أَوَّلَهُما تُنْعَلُ ، وآخرَهُمَا تُنْزَعُ » متفقٌ عليه .

724. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando um de vós quiser se calçar, que comece com o pé direito; e quando quiser se descalçar, que comece com o pé esquerdo. Desse modo, o pé direito será o primeiro a ficar calçado, e o último a ficar descalço." (Muttafac alaih

٧٢٥- وعن حَفْصَةَ رضي الله عنها أَنَّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كان يَجْعَلُ يَمينَهُ لطَعَامِهِ وَشَرَابِهِ وثيابه ويَجعلُ يَسارَهُ لما سِوى ذلكَ رواه أبو داود والترمذي وغيره .

725. Hafsa (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) usava a mão direita para comer, beber e se vestir; e deixava a esquerda para as outras coisas. (Abu Daúd e Tirmizi)

٧٢٦- وعن أبي هريرة رضي الله عنه أَنَّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِذا لَبِسْتُمْ ، وَإِذا تَوَضَّأْتُم ، فَابْدؤُوا بِأَيَامِنِكُمْ » حديث صحيح . رواه أبو داود والترمذي بإسناد صحيح .

726. Abu Huraira (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando quiserdes vestir-vos ou fazer ablução, começai pelo vosso lado direito." (Abu Daúd e Tirmizi)

٧٢٧- وعن أَنس رضي الله عنه أَن رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَتى مِنًى : فَأَتَى الجَمْرةَ فَرماهَا ، ثُمَّ أَتَى مَنْزِلهُ بِمِنًى ، ونحَرَ ، ثُمَّ قال لِلحلاَّقَ « خُذْ » وَأَشَارَ إِلى جَانِبِه الأيمنِ ، ثُم الأيسَرِ ثُمَّ جعَلَ يُعطِيهِ النَّاسَ . متفقٌ عليه .

727. Anas Ibn Málik (R) relatou que quando o Profeta (S) voltava para Mina (no curso do *hajj*), ele foi ao Jamara, e atirou seixos nele; então voltou ao seu acampamento, em Mina, e ofereceu o sacrifício. Depois pediu ao barbeiro que lhe raspasse a cabeça, começando pelo lado direito e terminando do lado esquerdo. Depois começou a distribuir os seus cabelos entre as pessoas (Muttafac alaih).

كتاب أدب الطعام

١٠٠- باب التسمية في أوله والحمد في آخره

O LIVRO DAS BOAS MANEIRAS NO COMER

CAPÍTULO 100

O DEVER DE COMEÇARMOS A COMER, PRONUNCIANDO O NOME DE DEUS, E LHE DARMOS GRAÇAS, AO TERMINARMOS

٧٢٨- عن عُمَرَ بنِ أبي سلَمَة رضي الله عنهما قال: قال لي رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «سَمِّ الله وكُلْ بِيمِينكَ ، وكُلْ مِمَّا يَلِيكَ». متفقٌ عليه.

728. Ômar Ibn Abi Salama, afilhado do Profeta (S), relatou: "Quando eu era criança, sob a guarda do Profeta (S), eu costumava percorrer com a mão a vasilha de comida, para comer. Ele me disse: 'Ó menino, começa, em nome de Deus a comer, come com a mão direita, e da parte que está na tua frente.' Isso tornou-se a minha prática para comer, desde então." (Muttafac alaih)

٧٢٩- وعن عَائشة رضي الله عنها قالَتْ: قالَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «إذا أكل أَحَدُكُمْ فَلْيَذْكُر اسْمَ الله تعالى، فإنْ نسي أَنْ يَذْكُرَ اسْمَ الله تَعَالَى في أَوَّلِهِ، فَلْيَقُلْ: بِسْمِ الله أَوَّلَهُ وَآخِرَهُ». رواه أبو داود، والترمذي، وقال: حديث حسن صحيح.

729. Aicha (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando um de vós começar a comer, deverá citar o nome de Deus, louvado seja; e, caso se esqueça de citá-Lo no princípio, que diga: 'Em nome de Deus,' para o começo e para o fim." (Abu Daúd Tirmizi)

٧٣٠- وعن جابرٍ، رضي الله عنه قال: سَمِعتُ رسولَ الله يقولُ: «إذا دخل الرَّجُل بيْتَهُ، فَذَكَرَ الله تعَالى عِنْد دُخُولِهِ وعِنْدَ طَعامِهِ، قال الشَّيْطانُ لأَصحَابِهِ: لا مبيتَ لَكُمْ ولا عشَاءَ، وإذا دخَل، فَلَم يَذكُر الله تَعَالى عِنْد دخُولِهِ، قال الشَّيْطَانُ: أَدْرَكتمُ المبيت، وإذا لَمَ يَذْكُرِ الله تعَالى عِنْد طَعامِهِ قال: أَدْرَكْتُمُ المبيتَ وَالعَشاءَ » رواه مسلم .

730. Jáber (R) relatou que ouvira o Mensageiro de Deus (S) que dizia: "Quando um homem chega a sua casa e pronuncia o nome de Deus, louvado seja, e o faz também ao comer, Satanás diz aos seus companheiros: 'Aqui não podereis deitar nem cear.' Porém, se ao chegar a casa, não pronunciar o nome de Deus, louvado seja, Satanás dirá aos seus sequazes: 'Aqui conseguireis dormir.' E se esse homem não citar o nome de Deus, Altíssimo, ao comer, Satanás dirá aos seus companheiros: 'Aqui conseguireis dormir e cear.'" (Musslim)

٧٣١- وعن حُذَيْفَةَ رضي الله عنه قال: كنَّا إذا حضَرْنَا مع رسولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم طَعَاماً، لَمَ نَضَعْ أَيدِينَا حتَّى يَبْدأَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَيَضَع يدَه. وَإِنَّا حَضَرْنَا معهُ مَرَّةً طَعاماً، فجاءَت جارِيَةٌ كأَنَّهَا تُدْفَعُ، فَذَهَبتْ لتَضعَ يَدهَا في الطَّعامِ، فَأَخَذَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِيدِهَا، ثُمَّ جَاءَ أَعْرابِيٌّ كأَنَّمَا يُدْفَعُ ، فَأَخَذَ بِيدِهِ، قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «إِنَّ الشَّيْطانَ يَسْتَحِلُّ الطَّعامَ أَنْ لا يُذْكَرَ اسمُ اللهِ تَعَالى عليه. وإِنَّهُ جاءَ بهذهِ الجارِيةِ لِيسْتَحِلَّ بِها، فَأَخَذتُ بِيدِهَا، فَجَاءَ بهذا الأَعْرَابِيّ لِيستَحِلَّ بِهِ، فَأَخَذْتُ بِيدِهِ، والذي نَفسي بِيَدِهِ إِنَّ يدَهُ في يَدي مَعَ يَديْهِما» ثُمَّ ذَكَرَ اسم اللهِ تعالى وأَكَل. رواه مسلم.

731. Huzaifa (R) relatou que sempre que ele e outras pessoas participavam de uma refeição com o Mensageiro de Deus (S), nunca começavam a comer antes deste. Porém, certa ocasião, participavam com ele de uma refeição, quando apareceu por lá uma menininha, que chegara ao local como se alguém a tivesse empurrado. Fez menção de estender a mão para comer, mas o Profeta (S) lhe segurou a mão, o mesmo acontecendo com um beduíno, que chegara como se alguém o tivesse também empurrado. Foi então que o Profeta disse: "Satanás acha lícito lançar mão da comida sem ser citado o nome de Deus, Altíssimo, por esse ato. Por isso fez aparecer esta menina para que lhe fosse lícito comer desta comida, e eis que impulsionou-lhe a mão. Depois fez aparecer esse beduíno, para fazer com que lhe fosse lícita esta comida; por isso, também lhe impulsionou a mão. Por Deus, que a mão de Satanás se encontra nas minhas mãos, juntamente com as mãos destes dois." Em seguida, pronunciou o nome de Deus, Altíssimo, e começou a comer. (Musslim)

٧٣٢- وعن أُمَيَّةَ بنِ مَخْشِيٍّ الصَّحابِيّ رضيَ الله عنه قال: كان رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم جالساً، ورَجُلٌ يأْكُلُ ، فَلَمْ يُسمِّ الله حَتَّى لَمْ يبْقَ مِنْ طَعَامِهِ لُقْمةٌ ، فَلَمَّا رَفَعها إِلى فِيهِ، قال:

بسم اللَّهِ أَوَّلَهُ وَآخِرَهُ، فَضَحِكَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، ثم قال: «مَا زَالَ الشَّيْطَانُ يَأْكُلُ مَعَهُ، فَلمَّا ذَكَر اسمَ اللَّهِ استْقَاءَ مَا في بَطنِهِ». رواه أبو داود، والنسائي.

732. Umaia Ibn Makhchi (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) se achava sentado perto de um homem que começou a comer sem citar o nome de Deus. No último bocado, aquele homem disse: "Em nome de Deus, pelo começo e pelo fim!" O Profeta (S) se riu, e disse: "Satanás estava comendo com ele, mas quando esse homem citou o nome de Deus, Satanás vomitou o que tinha no estômago!" (Abu Daúd e Nassá'i)

٧٣٣- وعن عائشةَ رضيَ اللَّه عنها قالَتْ: كانَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَأْكُلُ طَعَاماً في سِتَّةٍ مِنْ أَصحَابِهِ، فَجَاءَ أَعْرابِيٌ، فَأَكَلَهُ بِلُقْمَتَيْنِ فقال رسولُ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «أَما إِنَّهُ لوْ سَمَّى لَكَفَاكُمْ». رواه الترمذي، وقال: حديثٌ حسنٌ صحيحٌ.

733. Aicha (R) relatou que em dada ocasião, o Mensageiro de Deus (S) se encontrava comendo juntamente com outros seis dos seus companheiros. Eis senão quando, apareceu um beduíno que, com dois bocados, acabou com toda a comida. Então o Profeta (S) disse: "Se esse homem tivesse citado o nome de Deus, a comida teria sido suficiente para todos." (Tirmizi)

٧٣٤- وعن أبي أُمامة رضيَ اللَّه عنهُ أَنَّ النَبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ إِذا رَفَعَ مَائِدَتَهُ قال: «الحَمْدُ للَّه حمداً كَثيراً طَيِّباً مُبَارَكاً فِيه، غَيرَ مَكْفِيٍّ وَلا مُسْتَغْنًى عَنْهُ رَبَّنَا» رواه البخاري .

734. Abu Umama (R) relatou que quando o Mensageiro de Deus se levantava da mesa, dizia: "Senhor, a Ti elevamos todos os nossos louvores, puros e bem intencionados. Tua bênção nos é indispensável, e jamais poderemos desdenhar o Teu sustento!" (Bukhári)

٧٣٥- وعن مُعَاذِ بن أَنسٍ رضيَ اللَّهُ عنه قَالَ: قال رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: منْ أَكَلَ طَعَاماً فقال: الحَمْدُ للَّهِ الذي أَطْعَمَني هذا، وَرَزَقْنِيهِ مِنْ غيْرِ حَوْلٍ مِنِّي وَلا قُوّةٍ، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ» رواه أبو داود، والترمذي وقال: حدِيثٌ حسنٌ.

735. Moaz Ibn Anas (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Àquele que come a sua refeição e diz: 'Louvado seja Deus Que me deu de comer e proveu-me sem nenhum esforço da minha parte', ser-lhe-ão perdoados todos os pecados passados." (Abu Daúd e Tirmizi)

101- باب لا يعيب الطعام واستحباب مدحه

CAPÍTULO 101

A ABSTENÇÃO DE SE CRITICAR UMA COMIDA. A RECOMENDAÇÃO DE A APRECIARMOS

٧٣٦- عن أبي هُريرة رضيَ اللَّهُ عنهُ قال: «ما عَابَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم طَعَاماً قَطُّ، إن اشْتَهَاه أَكَلَهُ، وإنْ كَرِهَهُ تَرَكَهُ» متفقٌ عليه .

736. Abu Huraira R) relatou: "O Mensageiro de Deus (S) jamais criticava uma comida; se gostava dela, comia-a. Caso contrário, deixavaa." (Muttafac alaih)

٧٣٧- وعن جابرٍ رضيَ اللَّه عنه أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سَأَلَ أَهْلَهُ الأُدُمَ فقالوا: ما عِنْدَنَا إلاَّ خَلٌّ، فَدَعَا بِهِ، فَجَعل يَأْكُلُ ويقول: «نِعْمَ الأُدُمُ الخلُّ نِعْمَ الأُدُمُ الخَلُّ» رواه مسلم.

737. Jáber (R) relatou que em certa ocasião o Mensageiro de Deus (S) pediu à sua mulher algo para passar no pão, e ela lhe disse: "Não temos nada além de vinagre!" Então ele mandou que trouxesse o vinagre. E quando começou a comer, disse: "O vinagre sim que é bom para passar no pão! O vinagre sim que é bom para passar no pão!" (Musslim).

١٠٢- باب ما يقوله من حضر الطعام وهو صائم إذا لم يفطر

CAPÍTULO 102

O QUE DEVEMOS DIZER À PESSOA QUE ESTÁ JEJUANDO, CASO SEJAMOS CONVIDADOS A COMER

٧٣٨- عن أبي هُريرة رضيَ اللَّه عنه قال: قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «إذا دُعِيَ أَحَدُكُمْ، فَلْيُجِبْ، فَإِنْ كان صائماً فَلْيُصلِّ، وَإِنْ كانَ مُفْطَراً فَلْيَطْعَمْ» رواه مسلم.

738. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando um de vós for convidado para comer, que aceite o convite. Caso se encontre jejuando, que implore a Deus pelos anfitriões; se não, que coma." (Musslim)

١٠٣- باب ما يقوله من دعي إلى طعام فتبعه غيره

CAPÍTULO 103

O QUE DEVE FAZER UM CONVIDADO SE ESTIVER ACOMPANHADO POR OUTRO QUE NÃO TENHA SIDO CONVIDADO

٧٣٩- عن أبي مسعودِ البَدْرِيّ رضيَ الله عنه قال: دَعا رجُلٌ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لِطعَامٍ صَنعَهُ لَهُ خَامِس خَمْسَةٍ، فَتَبِعهُمْ رَجُلٌ، فَلمَّا بَلَغَ الباب، قال النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «إِنَّ هذا تَبِعَنا، فإِنْ شئت أَنْ تَأْذنَ لَهُ، وإِنْ شِئتَ رَجَعَ» قال: بل آذَنُ لهُ يا رسولَ اللَّهِ. متفقٌ عليه.

739. Abu Mass'ud al Badri (R) relatou que em certa ocasião um homem convidou o Profeta (S) para uma refeição que havia preparado para cinco pessoas. Porém, aconteceu que outro homem os acompanhou. Quando o Profeta chegou à porta da casa, disse para o anfitrião: "Este homem nos seguiu; assim sendo, se desejares, dá a tua permissão; se não, ele voltará." O anfitrião replicou "Ó Mensageiro de Deus, claro, dou-lhe minha permissão!" (Muttafac alaih)

١٠٤- باب الأكل مما يليه ووعظه وتأديبه من يُسيء أكله

CAPÍTULO 104

O DEVER DE A PESSOA COMER O QUE SE ENCONTRA DIANTE DE SI. O ENSINAR E EDUCAR A QUEM DESCONHECE AS BOAS MANEIRAS QUANTO AO COMER

٧٤٠- عن عمر بن أبي سَلَمَةَ رضي الله عنهما قال: كُنتُ غلاماً في حِجْرِ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، وكَانتْ يَدِي تَطِيشُ في الصَّحْفَةِ فقال لي رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «يَا غُلامُ سَمِّ الله تعالى وَكُلْ بيمينِكَ وكلْ مِمَّا يَليكَ» متفقٌ عليه.

740. Ômar Ibn Abu Salama (R) relatou que quando era menino, encontrava-se sob a tutela do Mensageiro de Deus (S). Certo dia, ele, Salama, estava comendo na presença dele, e sua mão remexia por todo o prato. Então o Profeta disse: "Jovenzinho, primeiro cita o nome de Deus, o Altíssimo, e depois pega a comida com a mão direita, e come, do que se encontra no prato, o que estiver diante de ti!" (Muttafac alaih)

٧٤١- وعن سَلَمَةَ بنِ الأكوعِ رضيَ الله عنه أَن رَجُلاً أَكلَ عِنْدَ رسولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بشِماله فقال: «كُلْ بِيَمِينكَ» قال: لا أَسْتطِيعُ قالَ: «لا اسْتَطَعْتَ،» ما مَنَعَهُ إِلاَّ الكِبْرُ، فَمَا رَفَعَهَا إِلى فِيهِ. رواه مسلم.

741. Salama Ibn al Acua (R) contou que em certa ocasião um homem se encontrava comendo em companhia do Mensageiro de Deus (S), e pegava a comida com a mão esquerda; por isso, lhe disse: "Come com a tua mão direita!" O homem

respondeu: “Não posso!” Disse: “Olha, oxalá não possas realmente, e que não seja a tua soberbia que te impeça!” Aquele homem jamais pôde levar a mão à boca novamente! (Musslim)

١٠٥- باب النهي عن القران بين تمرتين ونحوهما

إذا أكل جماعة إلا بإذن رفقته

CAPÍTULO 105

A PROIBIÇÃO DE COMERMOS TÁMARAS OU OUTRAS FRUTAS DE DUAS EM DUAS, SEM A PERMISSÃO DOS PRESENTES

٧٤٢- عن جبَلَةَ بن سُحَيْم قال: أَصابَنا عامُ سَنَةٍ معَ ابْنِ الزُّبَيْرِ، فرُزِقْنَا تَمْراً، وَكانَ عَبْدُ اللَّه بنُ عمر رضي اللَّه عنهما يمُر بنا ونحْنُ نأْكُلُ، فيقولُ: لا تُقَارِنُوا، فإِن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهى عنِ الإِقرانِ، ثم يقولُ: «إِلاَّ أَنْ يَسْتَأْذِنَ الرَّجُلُ أَخَاهُ» متفقٌ عليه.

742. Jabala Ibn Suhaim disse: “Durante o mandato de Ibn al Zubair, tivemos um ano de grande seca. Alguém nos enviou umas tâmaras maduras, e ocorreu que, quando estávamos comendo aquelas frutas, Abdullah Ibn Ômar (R), passou perto de nós, e disse: ‘Não comais as tâmaras de duas em duas, pois o Mensageiro de Deus (S) nos proibiu de as comermos de duas em duas, salvo se for com a permissão dos companheiros.’” (Muttafac alaih)

١٠٦- باب ما يقوله ويفعله من يأكل ولا يشبع

CAPÍTULO 106

QUE FAZER E QUE DIZER QUANDO UMA PESSOA COME, PORÉM NÃO SE SATISFAZ?

٧٤٣- عن وَحْشيّ بنِ حرب رضيَ اللَّه عنه أَن أَصحابَ رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالُوا: يا رسولَ اللَّهِ، إِنَّا نَأْكُلُ ولا نَشْبَعُ؟ قال: «فَلَعَلَّكُمْ تَفْتَرِقُونَ» قالُوا: نَعَمْ. قال: فَاجْتَمِعُوا عَلى طَعَامكُمْ، وَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ، يُبَارَكْ لَكُمْ فيه» رواه أبو داود

743. Wahchi Ibn Harb (R) relatou que alguns companheiros do Mensageiro de Deus (S) disseram: “Ó Mensageiro de Deus, comemos e não ficamos satisfeitos!” Perguntou-lhes: “Comestes, acaso, individualmente?” Disseram: “Sim!” Ele lhes disse: “Comei juntos e pronunciai o nome de Deus, que Ele vos abençoará.” (Abu Daúd)

١٠٧- باب الأمر بالأكل من جانب القصعة

والنهي عن الأكل من وسطها

CAPÍTULO 107

AS INSTRUÇÕES PARA SE COMER DE UM LADO DO PRATO OU RECIPIENTE, E A PROIBIÇÃO DE SE PEGAR A COMIDA DO CENTRO DOS MESMOS

٧٤٤- عن ابن عباس رضيَ اللَّه عنهما عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: «الْبَرَكَةُ تَنْزِلُ وَسَطَ الطَّعَام فَكُلُوا مِنْ حَافَّتَيْهِ ولاَ تَأْكُلُوا مِن وَسَطِهِ» رواه أبو داود، والترمذي، وقال: حديثٌ حسنٌ صحيحٌ.

744. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A bênção desce sobre o centro da comida. Portanto, comei dos lados da vasilha e não do centro dela." (Abu Daúd e Tirmizi).

٧٤٥- وعن عبدِ اللَّه بن بُسْرٍ رضيَ اللَّه عنه قال: كان لِلنبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَصْعَةٌ يُقالُ لها: الْغَرَّاءُ، يَحْمِلُهَا أَرْبَعَةُ رِجالٍ، فَلمَّا أَضْحوا وَسَجَدُوا الضُّحى أُتِي بتَلْكَ الْقَصْعَةِ، يعني وقد ثُرِدَ فيها، فالتَفُّوا عليها، فَلَمَّا كَثُرُوا جَثَا رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقالَ أَعرابيٌّ: ما هذه الجِلْسةُ؟ قال رسولُ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: إِنَّ اللَّه جَعَلني عَبْداً كَرِيماً، ولَمْ يَجْعَلْني جَباراً عَنيداً، ثمَّ قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «كُلُوا مِنْ حَوَالَيْهَا، وَدَعُوا ذِرْوَتَهَا يُبَارَكْ فيها» رواه أبو داودٍ بإسناد جيد.

745. Abdullah Ibn Busr (R) narrou que o Profeta (S) tinha uma grande caçarola chamada "gharrá" que, para ser transportada, precisava do concurso de quatro homens. Certa ocasião, após a oração da manhã, foi trazida aquela caçarola, com pão trociscado, além de carne, com seu caldo. Os companheiros se reuniram ao redor da caçarola e, como eram muitos, o Mensageiro de Deus (S) teve que se ajoelhar. Disse um beduíno: "Que espécie de postura é essa?" O Mensageiro de Deus (S) respondeu: "Deus fez de mim um servo nobre, e não um tirano transgressor!" Em seguida acrescentou: "Comei, começando pela beirada da comida! Deixai a comida do centro para que traga a bênção!" (Abu Daúd)

١٠٨- باب كراهية الأكل متّكئاً

CAPÍTULO 108

A REPROVAÇÃO A QUE UMA PESSOA COMA ESTANDO RECLINADA ...

٧٤٦- عن أبي جُحَيْفَةَ وهبِ بنِ عبد الله رضي الله عنه قال: قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «لا آكُلُ مُتَّكِئاً» رواه البخاري.

قال الخَطَّابيُّ: المتَّكِيءُ هُنا: هو الجالِسُ مُعْتَمِداً على وِطاءٍ تحته، قال: وأَرَادَ أَنَّهُ لا يَقعُدُ عَلى الْوطَاءِ والْوسائِدِ كَفعْلِ مَنْ يُريدُ الإِكْثار مِنَ الطعامِ بل يَقْعدُ مُسْتَوْفِزاً لا مُسْتوْطِئاً، ويَأْكُلُ بُلْغَةً. هذا كلامُ الخطَّابي، وأَشَار غَيْرُهُ إِلى أَنَّ المتكيءَ هو المائلُ عَلى جَنْبِه، والله أعلم.

746. Wahab Ibn Abdullah (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Nunca toco a comida, se me encontro reclinado sobre um coxim." (Bukhári)

٧٤٧- وعن أَنسٍ رضي الله عنه قال: رَأَيْتُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم جالساً مُقْعِياً يَأْكُلُ تمْراً، رواه مسلم.

747.Anas Ibn Málik (R) relatou que viu o Profeta (S) sentado (no chão) com os joelhos levantados, enquanto comia tâmaras. (Musslim).

١٠٩- باب استحباب الأكل بثلاث أصابع

واستحباب لعق الأصابع وكراهة مسحها قبل لعقها واستحباب لعق القصعة وأخذ اللقمة التي تسقط منه وأكلها وجواز مسحها بعد اللعق بالساعد والقدم وغيرهما

CAPÍTULO 109

A RECOMENDAÇÃO DE SE PEGAR A COMIDA COM TRÊS DEDOS

٧٤٨- عن ابنِ عباسٍ رضي الله عنهما قال: قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «إِذا أَكلَ أَحدُكُمْ طَعَاماً، فَلا يَمسحْ أَصابِعَهُ حتى يلعَقَهَا أَو يُلْعِقَها» متفقٌ عليه.

748. Ibn Abbás relatou que o Profeta (S) disse: "Quando alguém terminar de comer, não deve esfregar os dedos (com algum pano, tolha, etc.), sem primeiro lambê-los." (Muttafac alaih)

٧٤٩- وعن كعْبِ بنِ مالك رضيَ الله عنه قال: رَأَيْتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَأْكُلُ بِثلاثِ أَصابِعَ فَإِذا فَرغَ لَعِقَها. رواه مسلم.

749. Caab Ibn Málek (R) relatou: "Vi o Mensageiro de Deus S) comer com três dedos. Quando terminava, lambia-os." (Musslim)

٧٥٠- وعن جابرٍ رضي الله عنه أَنَّ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أمر بِلَعْقِ الأَصَابِعِ والصَّحْفَةِ وقال: «إِنَّكُمْ لا تَدرُونَ في أَيِّ طعَامِكم البَرَكةُ» رواه مسلم.

750. Jáber R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) ordenou que (ao comer) lambessem os dedos e raspassem a vasilha, e disse: "Não sabeis onde está a bênção da comida!" (Musslim)

٧٥١- وعنه أن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: «إِذا وقعت لُقمَةُ أَحدِكُمْ، فَليَأْخُذْهَا فَلْيُمِطْ ما كان بها من أذًى وليَأْكُلْهَا، ولا يدَعْها للشَّيطَانِ، ولا يمسَحْ يَدهُ بِالمِنْدِيلِ حتَّى يَلعقَ أَصَابِعَهُ، فإنه لا يَدرِي في أَيِّ طعامِهِ البركةُ» رواه مسلم.

751. Jáber (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Se algum de vós deixar cair um pedaço (de qualquer alimento) deverá apanhá-lo, tirar a poeira, etc., e comê-lo, e não deixá-lo para o diabo. Nem tampouco deverá limpar as mãos com um pano, sem antes lamber o restante da comida) os dedos, porquanto não sabe qual parte da comida é abençoada." (Musslim)

٧٥٢- وعنه أَن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: «إِن الشَّيْطَانَ يَحضرُ أَحدَكُم عِند كُلِّ شَيءٍ مِنْ شَأْنِهِ، حتى يَحْضُرَهُ عِندَ طعَامِهِ، فَإِذا سَقَطَتْ لُقْمةُ أَحَدِكم فَليَأْخذْهَا فَلْيُمِطْ ما كانَ بها مِن أَذى، ثُمَّ ليَأْكُلْهَا ولا يَدَعها للشَّيْطَانِ، فإذا فَرغَ فَلْيلْعَقْ أَصابِعهُ فإِنَّه لا يدري في أَيِّ طعامِهِ البرَكَةُ» رواه مسلم.

752. Jáber (R) relatou que o Profeta (S) revelou: "Satanás está sempre presente convosco em todas as coisas e em todas as ocasiões, mesmo quando estais comendo. Portanto, se alguém de vós derrubar um bocado de comida, deve pegá-lo, limpá-lo da poeira, etc., e comê-lo, e não o deixar para o espírito maligno." (Musslim)

٧٥٣- وعن أَنسٍ رضي الله عنه قال: كان: رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا أَكَلَ طعَاماً، لعِقَ أَصَابِعَهُ الثَّلاثَ، وقالَ: «إِذا سقَطَتْ لُقمةُ أَحدِكم فَلْيَأْخُذْها، وليمِطْ عنها الأذى، وليَأْكُلْهَا، ولا يَدعْهَا للشَّيطَانِ» وأَمَرنَا أَن نَسلتَ القَصعةَ وقال: إِنَّكم لا تدْرُونَ في أَيِّ طَعَامِكم البَرَكةُ» رواه مُسلمٌ.

753. Anas (R) relatou: "O Mensageiro de Deus (S) costumava lamber os dedos três vezes depois de comer, e dizia: "Satanás está sempre presente convosco em todas as coisas e em todas as ocasiões, mesmo quando estais comendo. Portanto, se alguém de vós derrubar um bocado de comida, deve pegá-lo, limpá-lo da poeira, etc., e comê-lo, e não o deixar para o espírito maligno." E dizia: "Não sabeis qual parte da comida é abençoada." (Musslim)

٧٥٤- وعن سعيد بنِ الحارث أَنَّه سأَل جابراً رضيَ الله عنه عن الوضوءِ مِمَّا مَسَّتِ النَّارُ، فقال: لا، قد كُنَّا زمنَ النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لا نجدُ مثلَ ذلك الطعامِ إلاَّ قليلاً، فإذا نَحنُ وجدناهُ، لَمْ يَكُنْ لَنَا مَنَادِيلُ إلا أَكُفَّنَا وسَوَاعدنَا وأَقْدَامَنَا، ثُمَّ نُصَلِّي وَلا نَتَوَضَّأُ. رواه البخاري.

754. Saíd Ibn al Háres perguntou para Jáber (R) se deveria renovar a ablução depois de comer um guisado. Respondeu: "Não, pois nos tempos do Profeta (S) comíamos muito pouco guisado. Aliás, se havia guisado, não tínhamos lenços com que nos limparmos; tínhamos apenas nossas mãos, nossos braços e pés. Então praticávamos a oração sem renovarmos a ablução." (Bukhári)

١١٠- باب تكثير الأيدي على الطعام

CAPÍTULO 110

A SUFICIÊNCIA DE ALIMENTOS

٧٥٥- عن أبي هريرة رضيَ الله تعالى عنه قالَ : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «طَعَامُ الإثنينِ كافي الثَّلاثَةِ ، وَطَعَامُ الثَلاثَةِ كافي الأَربعَةِ » متفقٌ عليه .

755. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O alimento de duas pessoas é suficiente para alimentar três, e o alimento de três pessoas é suficiente para alimentar quatro." (Muttafac alaih)

٧٥٦- وعن جابرٍ رضي الله عنهُ قال : سمعتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ :« طَعامُ الوَاحِدِ يَكْفي الإثَنيْنِ ، وطعامُ الإثنينِ يكْفي الأربعةَ ، وطعامُ الأَرَبَعةِ يَكْفي الثَّمانِيَةَ » رواه مسلم.

756. Jáber (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "O alimento de uma pessoa é suficiente para alimentar duas; o de duas pessoas é suficiente para alimentar quatro, o de quatro pessoas é suficiente para alimentar oito." (Musslim)

١١١- باب أدب الشرب واستحباب التنفس ثلاثاً خارج الإناء

وكراهة التنفس في الإناء واستحباب إدارة الإناء على الأيمن فالأيمن بعد المبتدئ

CAPÍTULO 111

AS BOAS MANEIRAS AO BEBERMOS. A RECOMENDAÇÃO DA RESPIRAÇÃO FORA DO COPO ENTRE UM GOLE E OUTRO, TRÊS VEZES. A DESAPROVAÇÃO DA RESPIRAÇÃO DENTRO DO COPO. A RECOMENDAÇÃO DO OFERECIMENTO DA BEBIDA PELO LADO DIREITO AO PRIMEIRO A BEBER

٧٥٧- عن أَنسٍ رضي الله عنه أن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يتنَفَّسُ في الشرَابِ ثَلاثاً. متفقٌ عليه.

757. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus S) costumava beber em três goles, e respirava, entre eles, fora da vasilha. (Muttafac alaih)

٧٥٨- وعن ابن عباسٍ رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «لا تَشْرَبُوا واحِداً كَشُرْبِ البَعِير، وَلكِن اشْرَبُوا مَثْنى وثُلاثَ، وسَمُّوا إذا أَنْتُمْ شَرِبْتُمْ، واحْمدوا إذا أَنْتُمْ رَفَعْتُمْ» رواه الترمذي وقال: حديث حسن.

758. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não tomeis água de um só gole (ou um só fôlego), como um camelo, mas bebei-a em duas ou três vezes (com intervalo para a respiração); depois citai o nome de Deus (recitai: *bismillah*...) quando começardes a beber, e louvai-O (dizendo: *al hamdulillah*...) quando terminardes." (Tirmizi).

٧٥٩- وعن أبي قَتَادَةَ رضي الله عنه أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهَى أن يُتَنَفَّسَ في الإِناءِ متفقٌ عليه.

759. Abu Catada (R) relatou que o Profeta (S) proibiu que, ao beber, a pessoa respirasse dentro da vasilha. (Muttafac alaih)

٧٦٠- وعن أَنسٍ رضي الله عنه أَن رسول الَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أُتِي بِلَبنٍ قد شِيب بمَاءٍ، وعَنْ يمِينِهِ أَعْرابي، وعَنْ يَسارِهِ أَبو بَكرٍ رضي الله عنه، فَشَرِبَ، ثُمَّ أَعْطَى الأَعْرَابيَّ وقال: «الأَيمَنَ فالأَيمَنَ » متفقٌ عليه.

760. Anas (R) relatou que uma vez foi levado leite misturado com água, para o Mensageiro de Deus (S). À sua direita estava sentado um interiorano e à sua esquerda estava Abu Bakr. Ele bebeu um pouco e passou a vasilha para quem estava à sua direita, dizendo: "O da direita tem prioridade." (Muttafac alaih)

٧٦١- وعن سهل بن سعد رضي الله عنه أَن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أُتِيَ بشرابٍ، فشرِبَ مِنْهُ وعَنْ يَمِينِهِ غُلامٌ، وعن يَسَارِهِ أَشْيَاخٌ، فقال للغُلام « أَتَأْذَنُ لِي أَنْ أُعْطِيَ هُؤلاءِ؟» فقال الغُلامُ: لا واللَّهِ، لا أُوثِرُ بِنصِيبِي مِنكَ أَحَداً، فَتلَّهُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في يدهِ. متفقٌ عليه.

761. Sahl Ibn Saad (R) contou que em certa ocasião foi levada uma bebida perante o Mensageiro de Deus (S), que bebeu um pouco dela; à sua direita estava um jovem, e à esquerda estavam umas pessoas de idade. Perguntou ao jovem: "Permites-me que dê de beber aos maiores, antes que a ti?" O jovem respondeu: "Não, por Deus, pois é a minha vez, depois de ti,, e não deixarei, por nada!" O Mensageiro de Deus (S) lhe entregou, então, a vasilha para que bebesse. (Muttafac alaih)

٢- باب كراهة الشرب من فم القربة ونحوها

وبيان أنه كراهة تنزيه لا تحريم

CAPÍTULO 112

A DESAPROVAÇÃO DE SE BEBER DIRETAMENTE DO CÂNTARO OU DE UM RECIPIENTE SEMELHANTE

٧٦٢- عن أبي سعيدٍ الخدْرِيّ رضي الله عنه قال نَهَى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عنِ اخْتِنَاثِ الأَسْقِيَةِ . يعنى : أَنْ تُكسَرَ أَفْوَاهُها ، وَيُشْرَب منها . متفقٌ عليه .

762. Abu Saíd al Khudri (R) narrou: "O Mensageiro de Deus (S) nos proibiu torcermos os odres de pele, e bebermos dos mesmos, tocando-os com a boca." (Muttafac alaih)

٧٦٣- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : نَهَى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَن يُشْرَبَ مِنْ في السِّقاءِ أَو القِرْبةِ . متفقٌ عليه .

763. Abu Huraira R) relatou que o Profeta S) proibiu a pessoa beber água diretamente da vasilha ou do pote." (Muttafac alaih)

٧٦٤- وعن أُمِّ ثابِتٍ كَبْشَةَ بِنْتِ ثَابتٍ أُخْتِ حَسَّانِ بْنِ ثابت رضي الله عنه وعنها قالت: دخَل علَيَّ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَشَرِبَ مِن في قِرْبةٍ مُعَلَّقةٍ قَائماً . فَقُمْتُ إِلى فِيهَا فَقطَعْتُهُ ، رواه الترمذي . وقال : حديث حسن صحيح .

764. Umm Sabit Bint Sabit (R), irmã do famoso poeta Hassan Ibn Sabit, diz: "O Profeta (S) visitou a minha casa. Enquanto ainda estava de pé, bebeu, pelo gargalo, água de uma bota que estava pendurada. Eu me pus de pé e cortei o gargalo da bota, para o preservar – como uma recordação abençoada" (Tirmizi).

١١٣- باب كراهة النفخ في الشراب

CAPÍTULO 113

A DESAPROVAÇÃO DE SE SOPRAR A BEBIDA

٧٦٥- عن أبي سعيدٍ الخدريّ رضي الله عنه أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهَى عَنِ النَّفخِ في الشَّرابِ فقال رَجُلٌ : القذَاةُ أَراها في الإِناءِ ؟ فقال : « أَهْرِقْهَا » قال : فإِنى لا أُرْوَى مِنْ نَفَسٍ وَاحِدٍ ؟ قال : « فَأَبِنْ القَدَحَ إِذاً عَنْ فِيكَ » رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

765. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que o Profeta (S) proibiu que se soprasse a bebida. Então um homem lhe perguntou: "E se eu vir algum cisco na vasilha?" O Profeta respondeu: "Jorra-a do outro lado!" Disse o homem: "Acontece que eu não fico satisfeito com um só gole!" O Profeta (S) respondeu: "Então retira a vasilha da boca, respira, e volta a beber!" (Tirmizi)

٧٦٦- وعن ابن عباس رضي الله عنهما أن النبى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهَى أَن يُتنَفَّسَ في الإِنَاءِ ، أَوْ يُنْفَخَ فِيهِ ، رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

766. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S) proibiu as pessoas de respirarem dentro da vasilha e de soprarem sobre ela (Tirmizi).

١١٤- باب بيان جواز الشرب قائِماً

وبيان أن الأكمل والأفضل الشرب قاعدًا

فيه حديث كبشة السابق (انظر الحديث رقم ٧٦١) .

CAPÍTULO 114

A INDICAÇÃO DA POSSIBILIDADE DE PODERMOS BEBER ESTANDO DE PÉ, TENDO EM CONTA QUE SERIA MELHOR FAZERMO-LO

SENTADO

٧٦٧- وعن ابن عباس رضي الله عنهما قال : سَقَيْتُ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِنْ زَمْزَمَ ، فَشَرِبَ وَهُوَ قَائمٌ . متفقٌ عليه .

767. Ibn Abbás (R) contou: "Certa ocasião, dei de beber ao Profeta (S) da água de Zam Zam (um poço), e a bebeu, estando de pé." (Muttafac alaih)

٧٦٨- وعن النَزَّال بنِ سبْرَةَ رضيَ اللَّهُ عنه قال : أَتَى عَلِيٌّ رضيَ اللَّهُ عنهُ باب الرَّحْبَةِ فَشَرِب قَائماً ، وقالَ : إِنّي رَأَيْتُ رَسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فعل كما رَأَيْتُمُونى فَعَلْتُ ، رواه البخارى.

768. AN'Nazzal Ibn Sabra (R) diz que numa ocasião o Áli (R) chegou a Bab al Rahba (em Kufa), e bebeu, em pé, água, disse: "Vi o Profeta (S) fazer o que me vistes fazendo." (Bukhári).

٧٦٩- وعن ابن عمر رضيَ اللَّه عنهما قال : كنَّا نَأْكُلُ عَلى عَهدِ رسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ونحْنُ نَمْشى ، ونَشْرَبُ وَنحْنُ قيامٌ . رواهُ الترمذي ، وقال : حديث حسن صحيح .

769. Ibn Ômar (R) relatou: "Durante os dias do Profeta (S), costumávamos comer andando e beber água em pé." (Tirmizi)

٧٧٠- وعن عمرو بن شعيب عن أَبيهِ عن جدِّه رضي اللَّهُ عنه قال : رَأَيْتُ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يشربُ قَائماً وقَاعِداً . رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح.

770. 'Amr Ibn Chuaib (R) relatou, baseado na autoridade do pai e do avô dele, que viu o Profeta (S) beber água tanto estando em pé como sentado." (Tirmizi)

٧٧١- وعن أَنسٍ رضي اللَّهُ عنه عن النبى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنهُ نَهَى أَنْ يشربَ الرّجُلُ قَائماً . قال قتادة : فَقلْنَا لأنَس : فالأَكْلُ ؟ قال : ذلكَ أَشَرُّ أَو أَخْبثُ رواهُ مسلم .

771. Anas R) relatou que o Profeta S) proibira que se bebesse, estando de pé. Catada perguntou a Anas : "E quanto ao comer?" Respondeu Anas: "Isso é ainda pior!" (Musslim)

٧٧٢- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : قالَ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «لاَ يشْرَبَن أَحدٌ مِنْكُمْ قَائماً ، فَمَنْ نَسِيَ فَلْيَسْتَقيءْ » رواهُ مسلم .

772. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Ninguém de vós deve beber, estando em pé. Se alguém o fizer inadvertidamente, deve vomitar a água.” (Musslim)

١١٥- باب استحباب كون ساقي القوم آخرهم شرباً

CAPÍTULO 115

A RECOMENDAÇÃO DE QUE AQUELE QUE SIRVA A BEBIDA SEJA O ÚLTIMO A BEBER

٧٧٣- عن أبي قتادة رضيَ اللَّه عنه عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « سَاقى القَوْمِ آخِرُهُمْ شرْباً » يعنى: . رواه الترمذي ، وقال : حديث حسن صحيح .

773. Abu Catada (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Aquele que servir a bebida a outros deverá ser o último a beber.” (Tirmizi).

١١٦- باب جواز الشرب من جميع الأواني الطاهرة غير الذهب والفضة

وجواز الكرع وهو الشرب بالفم من النهر وغيره بغير إناء ولا يد، وتحريم استعمال إناء الذهب والفضة في الشرب والأكل والطهارة وسائر وجوه الاستعمال

CAPÍTULO 116

A APROVAÇÃO DE SE BEBER COM QUALQUER ESPÉCIE DE UTENSÍLIO, À EXCEÇÃO DAQUELES QUE FOREM FABRICADOS DE OURO OU DE PRATA.

A aprovação de se beber diretamente do rio, sem a utilização de vasilha. A proibição. A proibição da utilização de utensílios de ouro e de prata, na comida, na bebida e para demais propósitos.

٧٧٤- عنْ أَنسٍ رضيَ اللَّه عنه قال : حَضَرَتِ الصَّلاةُ ، فَقَامَ منْ كانَ قَريب الدَّارِ إِلى أَهْلِهِ ، وبقِى قَوْمٌ فَأَتَى رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِمِخْضَب مِن حِجَارَةٍ ، فَصَغُرَ المِخْضَبُ أَن يبْسُطَ فِيهِ كَفَّهُ ، فَتَوَضَّأَ القَوْمُ كُلَّهُمْ . قَالُوا : كَم كُنْتُمْ ؟ قَالَ : ثَمَانِين وزِيادةً . متفقٌ عليه . هذه رواية البخاري .

774. Anas Ibn Málik (R) relatou que uma vez, quando a hora da oração se aproximou, aqueles que moravam por perto, foram para casa fazer a ablução; outros ficaram. Uma vasilha de pedra (contendo água) foi trazida para o Profeta (S). Era uma pequena vasilha que podia ser coberta com as mãos dele. Porém, foi suficiente para que todos os presentes fizessem a ablução. Ao lhe ser perguntado quantas pessoas se abluíram com tão pouca água, respondeu: “oitenta ou mais”. (Muttafac alaih)

٧٧٥- وعن عبد اللَّه بنِ زيدٍ رضي اللَّهُ عنه قال : أَتَانَا النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَأَخْرَجْنَا لَهُ مَاءً في تَوْرٍ مِنْ صُفرٍ فَتَوَضَّأَ . رواه البخاري .

775. Abdullah Ibn Zaid (R) narrou: “Certa ocasião, o Mensageiro de Deus S) nos visitou; e para que fizesse suas abluções, levamos-lhe a água num jarro de cobre.” (Bukhári)

٧٧٦- وعن جابر رضي اللَّهُ عنه أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم دَخَلَ على رَجُلٍ مِنَ الأَنْصارِ ، ومَعهُ صاحبٌ لَهُ ، فقالَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنْ كَانَ عِنْدَكَ مَاءٌ بَاتَ هَذِهِ اللَّيْلَةَ في شَنَّةٍ وَإِلاَّ كَرعْنا » رواه البخاري . « الشَّنُّ »: القِرْبة .

776. Jáber (R) relatou que em certa ocasião o Mensageiro de Deus (S) entrou, com um de seus companheiros, na casa de um homem dos Ansar. O Mensageiro de Deus S) disse: “Se tiveres água guardada em um odre catimplorado de pele, então dá-nos de beber; se não, inclinar-nos-emos sobre a água, para bebermos diretamente do riacho.” (Bukhári)

٧٧٧- وعن حذيفة رضي اللَّه عنه قالَ : إِنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهَانَا عَن الحَرِير والدِّيبَاجِ والشُّرْبِ في آنِيةِ الذَّهَب والفِضَّةِ ، وقال : « هِيَ لهُمْ في الدُّنْيا ، وهى لَكُمْ في الآخِرَةِ » متَّفقٌ عليه .

777. Huzaifa (R) relatou: “O Mensageiro de Deus (S) nos proibiu usarmos roupas de seda ou de brocado, bebermos em vasilhas de ouro ou de prata, e disse: “Isso é para eles incrédulos) neste mundo, e tudo será de vós no Outro.” (Muttafac alaih)

٧٧٨- وعن أُمِّ سلمة رضي الله عنها أَنَّ رسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « الذي يَشْرَبُ فِي آنِيَةِ الفِضَّةِ إِنَّما يُجَرْجِرُ فِي بَطْنِهِ نَارَ جَهَنَّمَ » متفق عليه .

وفي رواية لمسلم : « إِنَّ الذي يَأْكُلُ أَوْ يَشْرَبُ فِي آنِيَةِ الفِضَّةِ والذَّهَبِ » .

778. Ummu Salama (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que toma uma bebida contida numa vasilha de prata, na verdade está a ativar o fogo do Inferno no seu estômago" (Muttafac alaih).

Outro relato de Musslim diz: "Qualquer um que comer ou beber de uma vasilha de ouro ou de prata irá ativar o fogo do Inferno no seu estômago."

كتاب اللباس

Livro das Vestimentas

١١٧- باب استحباب الثوب الأبيض وجواز الأحمر والأخضر والأصفر والأسود وجوازه من قطن وكتّان وشعر وصوف وغيرها إلا الحرير

CAPÍTULO 117

A RECOMENDAÇÃO DA ROUPA DE COR BRANCA. A PERMISSÃO PARA SE USAR AS CORES VERMELHA, VERDE, AMRELA E PRETA, BEM COMO A UTILIZAÇÃO DE TECIDO DE ALGODÃO, DE LÃ E DE OUTRAS VARIEDADES, MENOS A SEDA

قَال اللّه تَعَالَى:{ يَا بَنِي آدَم قَد أَنْزَلْنَا عَلَيْكُم لِبَاسَا يُوَارِي سَوْآتِكُم وَرِيْشَا، وَلِبَاس الْتَّقْوَى ذَلِك خَيْر } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Ó filhos de Adão, temo-vos provido de vestimentas, tanto para dissimulardes vossas vergonhas, como para o vosso aparato; porém, o pudor é preferível! Isso é um dos sinais de Deus para que meditem**" (Alcorão Sagrado, 7:26).

وَقَال تَعَالَى: { وَجَعَل لَكُم سَرَابِيل تَقِيّكُم الْحَر وَسَرَابِيْل تَقِيُّكُم بَأْسَكُم } .

E Deus, louvado seja, disse, ainda:
"**E concedeu-vos vestimentas para vos resguardardes do calor e do frio e armaduras para proteger-vos em vossos combates.**" Alcorão Sagrado, 16:81).

٧٧٩- وعن ابنِ عبَّاس رضيَ اللَّه عنْهُما أنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: الْبَسُوا مِنْ ثِيَابِكُمُ البَيَاضَ ، فَإِنَّهَا مِن خَيْرِ ثِيابِكُمْ ، وَكَفِّنُوا فِيها مَوْتَاكُمْ » رواهُ أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن صحيح.

779. Ibn Abbás (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Vesti-vos com roupa branca, pois é a melhor de vossas vestimentas, e utilizai, para vossos mortos, mortalhas de tecido também branco!"(Abu Daúd e Tirmizi)

٧٨٠- وعن سَمُرَةَ رضيَ اللَّه عنه قال : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «الْبَسُوا البَيَاضَ ، فَإِنها أَطْهرُ وأَطَيبُ ، وكَفِّنُوا فِيها مَوْتَاكُمْ » رواهُ النسائى ، والحاكم وقال : حديث صحيح .

780. Samura (R) relatou que o Profeta S) disse: "Deveis usar trajes brancos, porque são os mais puros e sempre mais limpos; amortalhai vossos mortos também com panos brancos." (Nassá'i)

٧٨١- وعن البراءِ رضيَ اللَّه عنه قال : كانَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَرْبُوعاً وَلَقَدْ رَأَيْتُهُ فِي حُلَّةٍ حمْراءَ ما رأَيْتُ شَيْئاً قَطُّ أَحْسَنَ مِنْهُ . متَّفقٌ عليه .

781. Bará (R) relatou: "O Profeta (S) era de altura mediana. Uma vez o vi usar um traje vermelho. Nunca vi ninguém mais elegante belo do que ele, no mundo!" (Muttafac alaih)

٧٨٢- وعن أبي جُحَيْفَةَ وهْبِ بنِ عبدِ اللَّهِ رضيَ اللَّه عنهُ قال : رَأَيْتُ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بمَكَّةَ وَهُوَ بِالأَبْطَحِ فِي قُبَّةٍ لَهُ حمْراءَ مِنْ أَدَمٍ فَخَرَجَ بِلالٌ بِوَضوئِهِ ، فَمِنْ نَاضِحٍ ونَائِلٍ ، فَخَرَجَ النبى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وعَلَيْهِ حُلَّةٌ حَمْرَاءُ ، كَأَنِّي أَنْظرُ إِلى بَيَاضِ ساقَيْهِ ، فَتَوضَّأَ وَأَذَّنَ بِلالٌ ، فَجَعَلْتُ أَتَتبَّعُ فَاهُ هٰهُنَا وهٰهُنَا ، يقولُ يَميناً وشِمَالاً: حَيَّ عَلى الصَّلاةِ ، حيَّ على الفَلاَحِ. ثُمَّ رُكِزَتْ لَهُ عَنَزَةٌ ، فَتَقَدَّمَ فَصَلَّى يَمُرُّ بَيْنَ يَدَيْهِ الكَلْبُ وَالحِمَارُ لاَ يُمْنعُ. متَّفقٌ عليه . «العَنَزَةُ» بفتح النونِ نحْوُ العُكازَة .

782. Wahab Ibn Abdullah (R) relatou: "Uma ocasião, vi o Profeta (S) em Makka. Encontrava-se em Abtah, em uma tenda de pele de cor vermelha. Bilal levou água de ablução para o Profeta (S), e enquanto alguns tiravam água do poço, outros a transportavam. Um pouco mais tarde, saiu o Profeta (S) vestido com uma capa de cor vermelha. Parece-me como se ainda agora lhe visse a brancura das pernas. Bilal fez o chamamento à oração, enquanto que eu lhe seguia o rosto, que se virava para a direita e para a esquerda, a proclamar: 'Vinde para a oração! Vinde para a salvação!' Em seguida, Bilal fincou no chão o seu bastão diante do Mensageiro de Deus (S), que se adiantou, e orou. Defronte deles passavam cães e burros, e ninguém lhes impedia a passagem." (Muttafac alaih)

٧٨٣- وعن أبي رِمْثة رفاعَةَ التَّميْمِيّ رضيَ اللَّه عنه قال : رأَيت رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وعلَيْه ثوبان أَخْضَرانِ . رواهُ أَبو داود ، والترمذي بإِسْنَادٍ صحيحٍ .

783. Rifá al Taimi (R) relatou: "Vi o Mensageiro de Deus (S) vestido com duas peças de tecido de cor verde." (Abu Daúd e Tirmizi)

٧٨٤- وعن جابر رضيَ اللَّه عنه ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم دَخَلَ يَوْمَ فَتْحِ مَكَّةَ وعَلَيْهِ عِمامةٌ سوْداءُ . رواهُ مسلم .

784. Jáber (R) contou: "No dia da sua entrada em Makka, o Mensageiro de Deus (S) portava um turbante de cor preta." (Musslim)

٧٨٤- وعن أبي سعيد عمرو بن حُرَيْثٍ رضيَ اللَّه عنه قال : كأَنى أَنظر إِلى رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وعَلَيْهِ عِمَامَةٌ سَوْدَاءُ قدْ أَرْخَى طَرَفيها بَيْنَ كتفيْهِ . رواه مسلم .

785. Amr Ibn Hurais (R) relatou: "É como se eu visse agora o Mensageiro de Deus (S) portando um turbante de cor preta, com as extremidades a lhe cair sobre os ombros." (Musslim)

٧٨٦- وعن عائشة رضي اللَّه عنها قالت : كُفِّنَ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في ثلاثة أَثْوَابٍ بيضٍ سَحُوليَّةٍ مِنْ كُرْسُفٍ ، لَيْسَ فيهَا قَمِيصٌ وَلا عِمامَةٌ . متفقٌ عليه .

786. Aicha R) relatou: "O Mensageiro de Deus (S) foi amortalhado com três peças de algodão do Iêmen, sem inclusão de camisa nem turbante." (Muttafac alaih)

٧٨٧- وعنها قالت : خَرَجَ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ذات غَداةٍ وَعَلَيْهِ مِرْطٌ مُرَحَّلٌ منْ شَعْرٍ أَسود رواه مسلم .

787. Aicha diz: "Num dia o Profeta S) saiu (de casa) coberto com uma peça feita de pelo preto que continha o desenho da sela de um camelo" (Musslim).

٧٨٨- وعن المغِيرةِ بن شُعْبَةَ رضي اللَّه عنه قال : كُنْتُ مع رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ذاتَ ليلَة في مسيرٍ ، فقال لي : « أَمعَكَ مَاء ؟ » قلت : نَعَمْ ، فَنَزَلَ عن راحِلتِهِ فَمَشى حتى توَارَى في سَوادِ اللَّيْلِ ثم جاءَ فَأَفْرَغْتُ عليْهِ مِنَ الإِدَاوَةِ ، فَغَسَلَ وَجْهَهُ وَعَلَيهِ جُبَّةٌ مِنْ صُوفٍ ، فلم يَسْتَطِعْ أَنْ يُخْرِجَ ذِراعَيْهِ منها حتى أَخْرَجَهُمَا مِنْ أَسْفَلِ الجُبَّةِ ، فَغَسَلَ ذِرَاعيْهِ وَمَسَحَ برأْسِه

ثُمَّ أَهْوَيْت لأَنزعَ خُفَّيْهِ فقال : « دعْهمَا فَإِنى أَدخَلْتُهُما طَاهِرَتَينِ » وَمَسَحَ عَلَيْهِما . متفقٌ عليه.

788. Al Mughira Ibn Chu'ba (R) relatou que certa noite acompanhava o Mensageiro de Deus (S), durante uma viagem. No transcurso da mesma, o Profeta perguntou: "Trazes água?" Mughira respondeu que sim. Então ele apeou da sua montaria, e caminhou até ocultar-se na escuridão da noite. Quando voltou, derramou a água do cântaro sobre as próprias mãos e, com ela, lavou o rosto. Naquela noite, o Profeta estava usando uma túnica de lã, e era-lhe difícil levantar os braços. Por isso, enfiou as mãos por debaixo da túnica; foi assim que pôde lavar-se, passando as mãos molhadas sobre a cabeça. Mughira inclinou-se para tirar as sandálias do Profeta, mas este lhe disse: "Deixa estar, pois as calcei tendo os pés limpos, após a ablução." Em seguida, passou as mãos molhadas sobre elas. (Muttafac alaih)

١١٨- باب استحباب القميص

CAPÍTULO 118

A PREFERÊNCIA DE SE VESTIR UMA CAMISA OU TÚNICA

٧٨٩- عن أُمِّ سَلمةَ رضي الله عنها قالت : كان أَحَبَّ الثِّيابِ إِلى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم القَميصُ . رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن .

789. Umm Salama (R) relatou que de todas as roupas de que o Profeta (S) mais gostava, era um camisolão – ou túnica. (Abu Daúd e Tirmizi).

١١٩- باب صفة طول القميص والكمّ والإزار

وطرف العمامة وتحريم إسبال شيء من ذلك على سبيل الخيلاء وكراهته من غير خيلاء

CAPÍTULO 119

A DESCRIÇÃO DA LARGURA DA MANGA, DO TAMANHO DA CAMISA, DA TÚNICA, DO TURBANTE ETC.. PROIBIÇÃO DO ATO DE SE ARRASTAR A ROUPA EM SINAL DE OSTENTAÇÃO; A DESAPROVAÇÃO DISSO, MESMO QUE SEJA SEM INTENÇÃO DE A PESSOA SE MOSTRAR

٧٩٠- عن أَسماء بنت يزيدَ الأنصارِيَّةِ رضي الله عنها قالت : كان كُمُّ قمِيصِ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِلى الرُّسُغِ . رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن .

790. Asmá Bint Yazid – dos Ansar (R) narrou: "As mangas da camisa do Mensageiro de Deus (S) lhe chegavam apenas até aos pulsos." (Abu Daoud e Tirmizi)

٧٩١- وعن ابن عمر رضي الله عنهما أَنّ النبى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ جَرَّ ثَوْبَهُ خُيَلاءَ لَمْ يَنْظُر اللهُ إِليهِ يَوْم القِيَامَةِ » فقال أَبو بكر : يارسول الله إِن إِزارى يَسْتَرْخى إِلا أَنْ أَتَعَاهَدَهُ، فقال له رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّكَ لَسْتَ مِمَّنْ يَفْعَلُهُ خُيَلاءَ ». رواه البخاري ، وروى مسلم بعضه .

791. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Para aquele que deixa o seu manto se arrastar no chão, por orgulho, Deus não o olhará, no Dia do Juízo Final". Abu Bakr disse: "Ó Mensageiro de Deus, o meu manto escorrega, a menos que eu o levante." O Profeta (S) disse: "Tu não és daqueles que fazem isso por arrogância." (Bukhári)

٧٩٢- وعن أبي هريرة رضي الله عنه أَنَّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا يَنْظُرُ اللهُ يَوْم القِيَامة إِلى مَنْ جَرَّ إِزَارَهُ بَطراً » متفقٌ عليه .

792. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Deus não olhará, no Dia do Juízo Final, para aquele que deixar suas vestes se arrastarem por arrogância." (Muttafac alaih)

٧٩٣- وعنه عن النبى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَا أَسْفَلَ مِنَ الْكَعْبَيْنِ مِنَ الإِزار ففي النَّار » رواه البخاري .

793. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Toda a vestimenta que ficar debaixo dos calcanhares os levará ao Inferno." (Bukhári)

٧٩٤- وعن أبي ذرٍّ رضي الله عنه عن النبى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « ثلاثةٌ لا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ القِيَامةِ ، ولا يَنْظُرُ إِلَيْهم ، وَلا يُزَكِّيهِمْ ، وَلهُمْ عَذَابٌ أَليمٌ » قال : فقَرأَها رسولُ الله صَلّى

اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ثلاث مِرَارٍ . قال أَبو ذَرٍّ : خابُوا وخسِرُوا مَنْ هُمْ يا رسول الله ؟ قال : « المسبِلُ ، والمَنَّانُ وَالمنْفِقُ سِلْعَتَهُ بِالحَلفِ الكاذِبِ » رواه مسلم .

794. Abu Zar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Deus, no Último Dia, não dirigirá a palavra ou o olhar, nem purificará a três classes de pessoas, as quais sofrerão, aliás, um doloroso tormento!" E repetiu aquilo por três vezes. Disse Abu Zar: "Eis que essa gente será condenada ao fracasso e à perdição; quem serão, ó Mensageiro de Deus?" Disse: "São aqueles que deixam que sua túnica se arraste, aqueles que exprobam a caridade que fazem, e aqueles que conseguem vender seus produtos por meio de falsas alegações." (Musslim)

٧٩٥- وعن ابن عمر رضي الله عنهما ، عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «الإِسْبَالُ في الإِزارِ ، والقَمِيصِ ، وَالعِمَامةِ ، مَنْ جَرَّ شَيئا خُيَلاءَ لَمْ يَنظُرِ اللَّه إليهِ يوْمَ القِيَامةِ» رواه أبو داودُ والنسائى بإسنادٍ صحيح .

795. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "No Dia do Juízo Final Deus não irá olhar na direção da pessoa que baixar as suas roupas, como manto, túnica, camisa ou turbante, só por arrogância" (Abu Daúd e Nassá'i)

٧٩٦- وعن أبي جُرَيٍّ جابر بن سُلَيم رضي الله عنه قال : رَأَيتُ رَجلاً يصْدُرُ النَّاسُ عَنْ رَأْيِهِ لاَ يَقُولُ شَيئاً إِلاَّ صَدَرُوا عنه ، قلتُ : من هذا ؟ قالوا : رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . قلتُ: عَليكَ السَّلامُ يا رسولَ الله مَرَّتَيْنِ قال : «لا تَقُل عليكَ السَّلامُ ، عَليكَ السلامُ تحِيَّةُ الموْتَى قُلِ : السَّلامُ علَيك » قال : قلتُ : أَنتَ رسول الله ؟ قال : «أَنَا رسول الله الذي إذا أَصابَكَ ضَرٌّ فَدعَوْتَهُ كَشَفَهُ عنْكَ ، وإذا أَصَابَكَ عامُ سنَة فَدَعوْتَهُ أَنبتَهَا لك ، وإِذَا كُنتَ بِأَرْضٍ قَفْرٍ أَوْ فلاةٍ ، فَضَلَّت راحِلَتُكَ ، فَدعوْتَه رَدَّهَا علَيكَ » قال : قلت : اعْهَدْ إِليَّ . قال : « لا تسُبَّنَّ أَحداً » قال : فَما سببْتُ بعْدهُ حُرّا ، ولا عبداً ، وَلا بَعِيراً، وَلا شَاةً « وَلا تَحقِرَنَّ مِنَ المعروفِ شَيْئاً ، وأَنْ تُكَلِّمَ أَخَاك وأَنتَ مُنْبسِطٌ إِليهِ وجهُكَ، إِنَّ ذلك مِنَ المعرُوفِ . وارفَع إِزارَكَ إِلى نِصْفِ السَّاقِ ، فَإِن أبيتَ فإلى الكَعبين ، وإِياكَ وإِسْبال الإِزارِ فَإِنَّهَا مِن المخِيلةِ وإِنَّ اللَّه لا يحبُّ المخِيلة ، وإن امْرؤٌ شَتَمك وَعَيَّرَكَ بمَا يَعْلَمُ فيكَ فلا تُعيِّرهُ بما تَعلَم فيهِ ، فإِنَّمَا وبالُ ذلكَ عليهِ » رواه أبو داود والترمذي بإسنادٍ صحيحٍ ، وقال الترمذي : حديثٌ حسن صحيح.

796. Jáber Ibn Sulaim (R) relatou que em certa ocasião, viu um homem que, sempre que dava uma ordem, as pessoas se apressavam em cumprir. Então perguntou quem era aquele homem, e lhe responderam que se tratava do Mensageiro de Deus. Aproximou-se dele, e o saudou: "Para ti seja a paz, ó Mensageiro de Deus!" – disse-o duas vezes. Porém, o Profeta lhe replicou: "Não digas 'Para ti seja a paz', pois que essa

é a saudação dos mortos. Porém, diz: 'Que a paz esteja contigo!'" Perguntou-lhe: És tu o Mensageiro de Deus?" Respondeu: "Sim, sou o Mensageiro de Deus, o Qual, se te ocorrer uma desgraça e Lhe suplicares, a fará desaparecer; e se passares por um ano de seca, e Lhe implorares, fará com que tua terra produza. E se te encontrares numa terra desértica e perderes tua montaria, e Lhe suplicares, Ele a devolverá." Disse Sulaim: "Aconselha-me, pois!" Disse o Profeta: "Nunca insultes a ninguém!" (Jáber Ibn Sulaim acrescentou que, depois daquelas palavras, nunca mais voltou a insultar a ninguém nem a nada, fosse homem, escravo, camelo ou ovelha). E o Mensageiro de Deus prosseguiu: "Não negligencies o praticar qualquer ato benigno, ainda que seja o de dirigir, com semblante alegre, palavras para um irmão, pois que isso é realmente um ato de bem. Contudo, que a tua túnica não seja tão comprida a ponto de ir além da metade das tuas pernas ou, quando muito, até os tornozelos. E jamais arrastes tua túnica, porquanto isso é sinal de jactância, e Deus não estima os jactanciosos. Além do mais, se um homem te ofender por saber algo sobre ti, não o ofendas por algo que saibas sobre ele, pois ele arcará com as falhas como consequência das suas ofensas." (Abu Daúd e Tirmizi)

٧٩٧- وعن أبي هريرة رضي الله عنه ، قال : بينما رَجُل يُصَلّي مُسْبِلٌ إِزَارَه، قال له رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « اذهَب فَتَوضأْ » فَذهَب فَتَوضَّأَ ، ثم جاءَ ، فقال: «اذهبْ فَتَوضَّأْ » فقال له رجُلٌ : يا رسول الله . مالكَ أَمرْتَهُ أَن يَتَوَضَّأَ ثم سَكَتَّ عنه ؟ قال : « إِنه كانَ يُصلّي وهو مُسْبلٌ إِزارهُ ، إِن الله لا يقْبلُ صلاةَ رجُلٍ مُسبِلٍ » . رواه أبو داود بإِسنادٍ على شرط مسلم .

797. Abu Huraira (R) diz: "Quando um indivíduo que estava ocupado em oração, e com sua túnica se arrastando, o Profeta (S) lhe disse: 'Sai, e vai fazer novamente a ablução!' O homem foi e voltou, após ter feito o que o Profeta (S) mandara. Este disse outra vez: "Sai, e vai fazer a tua ablução!' Alguém que estava presente disse: 'Ó Mensageiro de Deus, por que pedes a ele que faça a ablução?' Ele disse: 'Ele está praticando a oração com a túnica se arrastando! Deus não aceita a oração da pessoa que deixa arrastar a túnica'" (Abu Daúd).

٧٩٨- وعن قَيسِ بن بشرٍ التَّغْلبيّ قال : أَخْبَرَنى أبي وكان جليساً لأبي الدَّرداءِ قال : كان بِدِمشقَ رَجُلٌ من أَصحاب النبى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقال له سهلُ ابنُ الحنظَلِيَّةِ، وكان رجُلاً مُتَوحِّداً قَلَّمَا يُجالسُ النَّاسَ ، إِنَّمَا هو صلاةٌ ، فَإِذا فرغَ فَإِنَّمَا هو تسبيح وتكبيرٌ حتى يأْتِيَ أَهْلَهُ ، فَمَرَّ بِنَا ونَحنُ عِند أبي الدَّردَاءِ ، فقال له أَبو الدَّردَاءِ : كَلِمةً تَنْفَعُنَا ولا تضُرُّكَ ، . قال : بَعثَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سريَّةً فَقَدِمَتْ ، فَجَاءَ رَجُلٌ مِنهم فَجَلسَ في المِجْلِس الذي يَجلِسُ فِيهِ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فقال لرجُلٍ إِلى جَنْبِهِ : لَوْ رَأَيتنَا حِينَ التقَيْنَا نَحنُ والعدُو ، فَحمَل فلانٌ فَطَعَنَ ، فقال : خُذْهَا مِنّي . وأَنَا الغُلامُ الغِفَارِيُّ ، كَيْفَ تَرى في قوْلِهِ ؟ قال: مَا أَرَاهُ إِلا قَدْ بَطَلَ أَجرُهُ . فسَمِعَ بِذلكَ آخَرُ فقال : مَا أَرَى بِذَلَكَ بأْساً ، فَتَنَازعا

حَتى سَمِعَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : « سُبْحان الله ؟ لا بَأْس أَن يُؤْجَرَ ويُحْمَد » فَرَأَيْتُ أَبا الدَّرْدَاءِ سُرَّ بِذلكَ ، وجعلَ يَرْفَعُ رأْسَه إِلَيهِ وَيَقُولُ : أَأَنْتَ سمِعْتَ ذَلكَ مِنْ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم،؟ فيقول : نعَمْ ، فما زال يعِيدُ عَلَيْهِ حتى إِنّي لأَقولُ لَيَبرُكَنَّ على رُكْبَتَيْهِ .

قال : فَمَرَّ بِنَا يَوماً آخَرَ ، فقال له أَبُو الدَّرْدَاءِ : كَلِمَةً تَنفَعُنَا ولا تَضُرُّكَ ، قال: قال لَنَا رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « المُنْفِقُ عَلى الخَيْلِ كالبَاسِطِ يَدَهُ بالصَّدَقة لا يَقْبِضُهَا». ثم مرَّ بِنَا يوماً آخر ، فقال له أَبو الدَّرْدَاءِ : كَلِمَةً تَنْفَعُنَا وَلا تَضرُّكَ ، قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « نعْمَ الرَّجُلُ خُرَيْمٌ الأَسَديُّ ، لولا طُولُ جُمته وَإِسْبَالُ إِزَارِه » فبَلغَ ذلك خُرَيماً، فَعجَّلَ فَأَخَذَ شَفرَةً فَقَطَعَ بها جُمتَهُ إِلى أُذنيْه ، ورفعَ إِزَارَهُ إِلى أَنْصَاف سَاقَيْه . ثُمَّ مَرَّ بنَا يَوْماً آخَرَ فَقَالَ لَهُ أَبُو الدَّرْدَاءِ : كَلِمةً تَنْفَعُنَا ولاَ تَضُرُّكَ قَالَ : سَمِعْتُ رسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : « إِنَّكُمْ قَادمُونَ عَلى إِخْوانِكُمْ . فَأَصْلِحُوا رِحَالَكمْ ، وأَصْلحوا لبَاسَكُمْ حتى تَكُونُوا كَأَنَّكُمْ شَامَة في النَّاسِ ، فَإِنَّ الله لاَ يُحبُّ الفُحْشَ وَلاَ التَّفَحُش » . رواهُ أَبو داود بإِسنادٍ حسنٍ ، إِلاَّ قَيْسَ بن بشر ، فاخْتَلَفُوا في توثيقِهِ وتَضْعفيه ، وقد روى له مسلم .

798. Qais Ibn Bichr al Taghlib (R) diz que seu pai, que era companheiro do Abu Dardá (R), disse: “Havia um homem em Damasco cujo nome era Ibn al Hanzaliya, e que era um companheiro do Profeta (S). Ele levava uma vida de reclusão, e não passava muito tempo na companhia das pessoas. Utilizava a maior parte do tempo em *salat* (orações) e quando estava livre da *salat*, costumava lembrar-se de louvar a Deus, com palavras de glorificações e grandezas, até retornar à sua família. Num dia, quando estávamos sentados com o Abu Dardá (R), ele passou por nós. O Abu Dardá (R) disse para ele: ‘Dize-nos uma coisa que nos irá beneficiar, e não te irá causar dano!’ O Ibn al Hanzaliya (R) disse: ‘O Profeta (S) despachou um pelotão numa missão e, quando eles voltaram, um deles veio para um ajuntamento em que estava incluído o Profeta (S), e disse para a pessoa que estava perto dele: ‘Gostaria que nos tivesses visto quando nos enfrentamos com os inimigos; um deles (um incrédulo) pegou da lança e golpeou um muçulmano que golpeando de volta, disse: ‘Toma isto de mim, e fica sabendo que eu sou apenas um escravo Ghifari!’ Agora, qual a tua opinião sobre isso?’ Uma pessoa que estava sentada por ali disse: ‘Acho que ele perdeu a recompensa por causa da sua jactância!. Outra pessoa, ouvindo aquilo, argumentou: ‘Não vejo mal algum nisso!’ Os dois começaram a discutir, até que o Profeta (S) os ouviu, e disse: ‘Deus seja louvado! não há mal algum em dar-lhe a recompensa na Vida Futura, ou de se elogiá-lo neste mundo!’” O Bichr (R) disse: “O Abu Dardà (R) pareceu contente com aquilo e, levantando a cabeça, disse: ‘Ouviste o Profeta (S) dizer isso?’ Quando o Ibn al Hanzaliya disse que sim que ouvira, o Abu Dardá (R) repetiu a sua pergunta por várias vezes. Por fim, eu perguntei para o Abu Dardá (R) por que ele estava a aborrecê-lo (ao Ibn al Hanzaliya).” O Qais ibn Bichr disse que o Ibn al Hanzaliya os encontrou novamente no dia seguinte, e que o Abu Dardá lhe disse: “Dize-nos algo que poderá ser-nos útil, e não será danoso para ti!” Ele disse: “O Profeta (S) nos disse que aquele que gasta para alimentar um cavalo é como aquele que gasta generosamente em caridade, e

não para por aí!" O Ibn al Hanzaliya (R) passou por nós num outro dia, e o Abu Dardá (R) lhe disse: "Dize-nos algo que poderá ser útil para nós, e não será danoso para ti!" Ele disse: "O Profeta (S) disse, numa ocasião: 'O Khuraim Al Asdi poderia ter sido o melhor indivíduo, não fosse pelos seus cabelos longos e pelo seu manto comprido!' Aquele comentário chegou aos ouvidos do Khuraim e, de pronto, cortou os cabelos até às orelhas, e levantou seu manto até ao meio da perna. Então passou por nós outro dia e o Abu Dardá (R) lhe disse: "Dize-nos algo que poderá ser útil para nós, e que não será danoso para ti!" Disse: "Ouvi o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Quando estiverdes retornando para os vossos irmãos, arrumem suas montarias e as vossas vestes, assim, irão parecer decentes. Deus não aprecia a vulgaridade e a vulgarização." (Abu Daúd). O Kais Ibn Bichr discordou quanto à sua autenticidade. Musslim também a cita.

٧٩٩- وعن أبي سعيدٍ الخدْرِيّ رضيَ اللَّهُ عنه قال: قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « إزرَةُ المسلِمِ إلى نصْفِ السَّاقِ ، وَلاَ حَرَجَ أَوْ لا جُنَاحَ فيما بَيْنَهُ وَبَيْنَ الكَعْبَيْنِ ، فَمَا كَانَ أَسْفَلَ منَ الكعْبَينِ فَهَوُ في النَّارِ ، ومَنْ جَرَّ إزارهُ بَطَراً لَمْ يَنْظرِ اللَّه إِلَيْهِ» . رواهُ أَبُو داود بإسنادٍ صحيح .

799. Abu Saíd Al Khudri (R) relatou que o Profeta (S) tenha dito: "O manto do muçulmano deverá acima da metade das suas pernas ou, quando muito, das canelas e das juntas dos joelhos; mas não haverá mal se estiver entre o tornozelo e a canela. O que estiver abaixo das canelas será destinado ao Inferno. Deus não olhará na direção da pessoa que baixar seu manto ou roupa por orgulho" (Narrado por Abu Daúd com atestado de fidedignidade.)

٨٠٠- وعن ابنِ عمر رضيَ اللَّه عنهما قال : مَرَرْتُ عَلى رسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَفي إزاري اسْتِرْخَاءٌ . فَقَالَ : « يا عَبْدَ اللَّهِ ، ارْفَعْ إزارَكَ » فَرفعتهُ ثُمَّ قَالَ : «زِدْ»، فَزِدْتُ ، فَمَا زِلْتُ أَتَحَرَّاها بَعْدُ . فَقَالَ بَعْض القُوْمِ : إلى أَيْنَ ؟ فَقَالَ : إلى أَنْصاف السَّاقَيْنِ». رواهُ مسلم .

800. Abdullah Ibn Ômar (R) relatou: "Uma vez passei pelo Profeta (S) e o meu manto estava-se arrastando. O Profeta me disse: 'Ó Abdullah, puxa o teu manto para cima'. Eu o puxei para cima. Ele me disse: 'Puxa um pouco mais', e eu o puxei. Desde então passei a usá-lo curto. Alguém da sua tribo perguntou: 'Quão curto?' Ele disse: 'Até ao meio da perna.'" (Musslim)

٨٠١- وعنه قال : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ جَرَّ ثَوبَه خيلاءَ لَمْ يَنْظُرِ اللَّه إِلَيْهِ يَوْمَ القيامِةِ » فقالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ : فَكَيْفَ تَصْنَعُ النِّسَاءُ بِذُيُولِهِنَّ ، قالَ : « يُرْخينَ شِبْراً». قَالَتْ: إذن تَنكَشفُ أَقْدامُهنَّ . قال : « فيُرْخِينَهُ ذِراعاً لاَ يَزِدْنَ » . رواهُ أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

801. Abdullah Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "No Dia do Julgamento, Deus não irá olhar na direção da pessoa que arrastar as suas vestes, por

orgulho.” A Ummu Salama (R) perguntou: “O que as mulheres terão de fazer com suas saias?” Respondeu: “Desçam por um palmo.” Ela comentou: “Desse modo seus pés ficarão expostos!” O Profeta (S) disse: “Então abaixarão suas saias o comprimento de um braço, nada mais” (Abu Daúd e Tirmizi).

120- باب استحباب ترك الترفع في اللباس تواضعاً

قد سبق في باب فضل الجوع وخشونة العيش جُمَلٌ تتعلق بهذا الباب

CAPÍTULO 120

A RECOMENDAÇÃO DE SE EVITAR, POR MODÉSTIA, USAR ROUPAS DE LUXO

٨٠٢- وعن معاذِ بن أَنسٍ رضي الله عنه أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «مَنْ تَرَكَ اللِّباس تَواضُعاً للّه ، وَهُوَ يَقْدِرُ عليْهِ ، دعاهُ اللَّهُ يَوْمَ القِيامَةِ عَلى رُؤُوسِ الخَلائِقِ حتى يُخيِّره منْ أَيِّ حُلَلِ الإِيمان شَاءَ يلبَسُها » . رواهُ الترمذي وقال : حديث حسن .

802. Moaz Ibn Anas (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Quanto àquele que deixar de usar roupas de luxo, ainda que possa pagar por elas, em sinal de humildade ante Deus, Ele o levará, no Último Dia, na presença de todas as criaturas, para proporcionar-lhe a escolha de qualquer túnica que gostar, dentre todas as vestes da fé.” (Tirmizi)

١٢١- باب استحباب التوسط في اللباس

ولا يقتصر على ما يزري به لغير حاجة ولا مقصود شرعي

CAPÍTULO 121

A MODÉSTIA NO VESTIR

٨٠٣- عن عمرو بن شُعْيبٍ عن أَبيه عَنْ جدِّهِ رضيَ اللَّهُ عنه قال : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « إِن اللَّه يُحِبُّ أَنْ يُرى أَثَرُ نِعْمَتِهِ عَلى عبْده» . رواهُ الترمذي وقال : حديثٌ حسن

803. Amr Ibn Chu'aib (R) relatou, baseado na autoridade do seu pai e seu avô, que o Profeta (S) disse: "Deus Se satisfaz em ver os efeitos da Sua graça sobre os Seus servos." (Tirmizi)

١٢٢- باب تحريم لباس الحرير على الرجال

وتحريم جلوسهم عليه واستنادهم إليه وجواز لبسه للنساء

CAPÍTULO 122

A PROIBIÇÃO DE HOMENS SE VESTIREM COM ROUPA DE SEDA OU UTILIZAREM DESSE TECIDO PARA FORROS DE ASSENTO. PERMISSÃO PARA QUE AS MULHERES SE VISTAM COM ROUPA DE SEDA.

٨٠٤- عن عمر بن الخطَّاب رضيَ اللَّه عنه قال : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لاَ تَلْبَسُوا الحرير ، فَإِنَّ مَنْ لَبِسهُ في الدُّنْيَا لَمْ يَلْبَسْهُ في الآخرةِ . » متفقٌ عليه .

804. Ômar Ibn Khattab (R) relatou ter ouvido o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Não deveis vestir seda, porque quem o vestir neste mundo, não o vestirá no Outro." (Muttafac alaih)

٨٠٥- وعنه قال : سمِعتُ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : « إِنَّما يلبَسُ الحريرَ منْ لا خَلاق لَهُ» متفقٌ عليه .

805. Ômar Ibn Al Khatab (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "A seda é usada pela pessoa que não terá seu quinhão de benesses) na Vida Futura" (Muttafac alaih).

٨٠٦- وعن أنس رضي الله عنه قال : قالَ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ لَبِسَ الحرير في الدُّنْيا لَمْ يَلْبسْهُ في الآخرَةِ » متفقٌ عليه .

806. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Aquele que se vestir de seda neste mundo, não poderá usá-la no Outro." (Muttafac alaih)

٨٠٧- وعن عليٍّ رضي الله عنه قال : رأَيْتُ رَسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَخَذَ حَرِيراً ، فَجَعلَهُ في يَمينه ، وَذَهَباً فَجَعَلَهُ في شِمالِهِ ، ثُمَّ قَالَ : « إنَّ هذَيْنِ حرَامٌ عَلى ذُكُورِ أُمَّتي » . رواهُ أبو داود بإسنادٍ حسن

807. Áli (R) relatou: "Vi o Profeta (S) pegar uma peça de seda na sua mão direita e um pedaço de ouro na mão esquerda, e o ouvi dizer: 'Estas duas coisas são ilícitas para os homens da minha *nação."* (Abu Daúd).

٨٠٨- وعن أبي مُوسى الأشْعريّ رضي الله عنه أنَّ رسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « حُرِّم لِبَاسُ الحَرِيرِ وَالذَّهَب على ذُكُورِ أُمَّتي ، وَأُحلَّ لإنَاثِهِم » . الترمذي وقال حديثٌ حسن صحيح .

808. Abu Mussa al Achari (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Não é lícito, para os varões da minha nação, vestirem-se de seda e usarem ouro, sendo lícito para as mulheres-." (Tirmizi)

٣- باب جواز لبس الحرير لمن به حِكّة

CAPÍTULO 123

A PERMISSÃO, AOS HOMENS QUE PADECEM DE ESCABIOSE, PARA USAREM ROUPAS DE SEDA

٨٠٩- وعن حُذَيْفَة رضي الله عنه قال : نَهَانَا النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أنْ نَشْرب في آنِيةِ الذَّهب وَالفِضَّةِ ، وَأنْ نَأْكُل فِيهَا ، وعَنْ لُبْسِ الحَرِيرِ وَالدِّيبَاج وأنْ نَجْلِس عَلَيْهِ . رواه البخاري.

809. Huzaifa (R) relatou: "O Profeta (S) nos proibiu bebermos ou comermos em potes feitos de ouro ou prata, vestirmos roupas de seda natural e seda trabalhada, ou de nos sentarmos em almofadas feitas de tais tecidos." (Bukhári)

٨١٠- عن أنس رضي الله عنه قال : رَخَّصَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم للزبير وعبْد الرَّحْمنِ بنِ عوْفٍ رضي الله عنهما في لبْسِ الحَرِيرِ لحِكَّةٍ بهما . متفقٌ عليه .

810. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) autorizou que Al Zubair e Abdel Rahman Ibn Auf se vestissem de seda, porque sofriam de eczemas. (Muttafac alaih)

١٢٤- باب النهي عن افتراش جلود النمور والركوب عليها

CAPÍTULO 124

A PROIBIÇÃO DE SE SENTAR SOBRE PELES DE TIGRE OU A SUA UTILIZAÇÃO COMO APARATO DE MONTARIA

٨١١- عنْ مُعاويةَ رضي الله عنه قالَ : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم:«لاَ تَرْكَبوا الخَزَّ وَلاَ النَّمارَ » . حديث حسن ، رواهُ أَبو داود وغيره بإسنادٍ حسنٍ

811. Muawiya (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Não vos monteis em assentos feitos de seda ou de pele de tigre!" (Abu Daúd)

٨١٢- وعن أبي المليح عن أَبيهِ ، رضيَ الله عنه ،أنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهَى عنْ جُلُودِ السِّباعِ. رواهُ أبو دَاود ، والترمذي ، والنسائي بأَسَانِيد صحاح .

812. Abu al Malih transmitiu o que seu pai (R) contara, ou seja, que o Mensageiro de Deus (S) proibira o uso das peles de animais ferozes." (Abu Daúd, Tirmizi e Nassá'i)

١٢٥- باب ما يقول إذا لبس ثوباً جديداً أو نعلاً أو نحوه

CAPÍTULO 125

O QUE SE DEVE DIZER AO SE VESTIR COM UM TRAJE NOVO OU AO CALÇAR UM SAPATO NOVO

٨١٣- عن أبي سعيد الخُدْري رضيَ الله عنه قال : كانَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذا اسْتَجَدَّ ثَوْباً سمَّاهُ باسْمِهِ عِمامَةً ، أَوْ قَمِيصاً ، أَوْ رِدَاءً يقُولُ : « اللَّهُمَّ لكَ الحَمْدُ أَنْتَ كَسَوْتَنِيهِ ، أَسْأَلُكَ خَيْرَهُ وَخَيْرَ ما صُنِع لَهُ ، وأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّهِ وشَرِّ ما صُنِعَ لَهُ » . رواهُ أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن .

813. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que quando o Profeta (S) vestia um novo traje, costumava dar-lhe nome, como por exemplo, ele dizia: "Este um turbante," ou "esta é uma camisa" ou "este é um manto", e fazia a seguinte prece: "Ó Deus, o louvor é de Ti, pois Tu é Quem me deste isto para eu vestir. Peço-Te o bem dele e o bem de propósito para o qual foi feito. Peço-Te a proteção contra o seu mal e o mal do propósito para o qual foi feito!" (Abu Daúd e Tirmizi)

١٢٦- باب استحباب الابتداء باليمين في اللباس

CAPÍTULO 126

A VIRTUDE DE SE INICIAR COM O LADO DIREITO AO SE VESTIR UMA ROUPA

هذا الباب قد تقدم مقصوده وذكرنا الأحاديث الصحيحة فيه . (انظر الباب التاسع والتسعون في استحباب تقديم اليمين في كل ما هو من باب التكريم)

Esse tópico já foi tratado em detalhes no Capítulo 99.

كتاب آداب النوم

١٢٧- باب آداب النوم والاضطجاع

والقعود والمجلس والجليس والرؤيا

4 - LIVRO DA ÉTICA DE DORMIR, DE RECLINAR, DE SENTAR E DE SONHAR

CAPÍTULO 127

O QUE SE DEVE DIZER AO SE IR PARA O LEITO

٨١٤- عن الْبَرَاءِ بن عازبٍ رضيَ اللَّه عنهما قال : كَانَ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذا أَوَى إلى فِرَاشِهِ نَامَ عَلى شِقِّهِ الأَيمنِ ، ثُمَّ قال : « اللَّهُمَّ أَسْلَمْتُ نَفْسِي إليْكَ ، وَوجَّهْتُ وَجْهي إلَيْكَ ، وفَوَّضْتُ أَمْرِي إلَيْكَ ، وَأَلجَأْتُ ظهْري إلَيْكَ ، رَغْبةً وَرهْبَةً إلَيْكَ ، لا مَلْجأ ولا مَنْجى مِنْكَ إلاَّ إلَيْكَ ، آمَنْتُ بِكتَابكَ الذي أَنْزلتَ ، وَنَبيِّكَ الذي أَرْسَلْتَ » . رواه البخاري بهذا اللفظ في كتاب الأدب من صحيحه .

814. Al Bará Ibn Ázeb (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) costumava, ao ir para a cama, deitar-se sobre o lado direito e dizia: ‘Deus meu, a Ti me entrego, e a Ti oriento o meu rosto, e a Ti encomendo meus assuntos; em Ti resguardo os meus costados, por amor e por temor a Ti. Não há refúgio nem salvaguarda de Ti, a não ser em Ti, creio e tenho fé na escritura que me revelaste e no Profeta que enviaste.” (Bukhári)

٨١٥- وعنه قال : قال لي رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذَا أَتَيْتَ مَضْجَعكَ فَتَوَضَّأْ وُضُوءَكَ لِلصَّلاةِ ، ثُمَّ اضْطَجِعْ عَلى شِقِّكَ الأَيمَنِ ، وَقُلْ .. » وذَكَرَ نَحْوهُ ، وفيه : « واجْعَلْهُنَّ آخِرَ مَا تَقول » متفقٌ عليه .

815. Al Bará Ibn Ázeb (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) lhe disse: "Quando fores deitar-te, faze a ablução como se o fizesses para a oração; então deita sobre o lado direito, e dize: 'Deus meu, submeto a minha alma a Ti, a Ti volto o meu rosto; a Ti encomendo o meu destino, e em Ti busco refúgio para os meus costados, com amor e temor, porque não há refúgio nem salvação de Ti, a não ser em Ti. Creio e tenho fé no Livro que revelaste e no Profeta que enviaste!' Que essas sejam as últimas palavras que digas antes de dormires." (Muttafac alaih)

٨١٦- وعن عائشةَ رضيَ اللَّه عنها قالتْ : كَانَ النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَصلِّي مِن اللَّيْلِ إحْدَى عَشَرَةَ رَكْعَةً ، فَإذا طلَع الْفَجْرُ صَلَّى رَكْعَتيْنِ خَفِيفتيْنِ ، ثمَّ اضْطَجَعَ على شِقِّهِ الأيمن حَتَّى يَجِيءَ المؤَذِّنُ فيُوذِنَهُ ، متفق عليه .

816. Aicha (R) relatou: "Às noites, o Mensageiro de Deus (S) realizava uma prece de onze genuflexões e, ao chegar a aurora, fazia duas genuflexões breves. Então se deitava sobre o lado direito, até que o muézin (anunciador) fizesse o chamado para a oração." (Muttafac alaih)

٨١٧- وعن حُذَيْفَةَ رضي اللَّه عنه قال : : كان النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذا أَخَذَ مَضْجَعَهُ مِنَ اللَّيْلِ وَضَعَ يَدهُ تَحْتَ خَدِّهِ ، ثمَّ يَقُولُ : « اللَّهُمَّ بِاسْمِكَ أَمُوتُ وَ أَحْيَا » وإذا اسْتيْقَظَ قَالَ : «الحَمْدُ للهِ الَّذي أَحْيَانَا بعْدَ مَا أَمَاتَنَا وإليه النُّشُورُ » . رواه البخاري .

817. Huzaifa (R) relatou: "Quando o Profeta (S) se deitava, à noite, colocava a mão sob o rosto e dizia: 'Ó Deus, em Teu nome eu morro e vivo!' Quando despertava, dizia: "Louvado seja Deus que nos fez viver, depois de nos fazer morrer. Por certo que o retorno será a Ele.'" (Bukhári)

٨- وعن يعِيشَ بنِ طخْفَةَ الغِفَارِيَّ رضي الله عنهما قال : قال أبي «بينما أنَا مضُطَجِعٌ في الْمسَجِدِ عَلَى بَطْنِي إذَا رَجُلٌ يُحَرِّكُنِي بِرِجْلِهِ فقال « إنَّ هذِهِ ضَجْعَةٌ يُبْغِضُهَا اللهُ » قال : فَنَظرْتُ ، فإذَا رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رواه أبو داود بإسنادٍ صحيح

818. Yaich Ibn Tikhfah al Ghifári (R) relatou o que ouviu do seu pai: Ele estava deitado de bruços na mesquita quando alguém o sacudiu com os pés, dizendo que aquele modo de se deitar desagradava a Deus. Quando ele olhou para cima, constatou que era o Profeta (S). (Abu Daúd).

٨١٩- وعن أبي هريرة رضي الله عنه عن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ قَعَدَ مَقْعَداً لَمْ يَذْكُرِ الله تعالى فِيهِ كَانَتْ عَلَيهِ مِنَ الله تعالى تِرةٌ ، وَمَنِ اضْطَجَعَ مُضْطَجَعاً لاَيَذْكُرُ الله تعالى فِيهِ كَانَتْ عَلَيْهِ مِن اللهِ تِرةٌ » رواه أبو داود بإسنادِ حسن . « التِّرةُ » بكسر التاء

819. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Aquele que se sentar em algum lugar sem se lembrar de Deus, terá arrependimento; e aquele que se deitar em algum lugar, sem se lembrar d'Ele, exaltado seja, se arrependerá também." (Abu Daúd)

١٢٨- باب جواز الاستلقاء على القفا

ووضع إحدى الرجلين على الأخرى إذا لم يَخف انكشاف العورة وجولز القعود متربعاً ومحتبياً

CAPÍTULO 128

A APROVAÇÃO DE A PESSOA RECLINAR-SE, CRUZANDO AS PERNAS, SE NÃO HOUVER A POSSIBILIDADE DE AS PARTES PUDENDAS FICAREM A DESCOBERTO

٨٢٠- عن عبدِ الله بن يزيد رضي الله عنه أنه رأى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مُستَلِقياً في المسَجْدِ وَاضعاً إحْدَى رِجْليْهِ عَلى الأُخْرىَ متفق عليه .

820. Abdullah Ibn Zaid (R) disse que viu o Profeta (S) deitado, de costas, na mesquita, com um pé em cima do outro. (Muttafac alaih)

٨٢١- وعن جابر بن سمرة رضي الله عنه قال : « كان النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذَا صَلَّى الْفَجرَ تَرَبَّعَ في مَجْلِسِهِ حتَّى تَطْلُعَ الشَّمسُ حَسْنَاء » حدِيث صحيح ، رواه أبو داود وغيره بأسانيد صحيحة.

821. Jáber Ibn Samura (R) relatou: "Quando o Mensageiro de Deus (S) terminava a oração da madrugada (alvorada), sentava-se, no seu local (de oração), com as pernas cruzadas, e assim permanecia, até que saísse o sol e clareasse o dia." (Abu Daúd)

٨٢٢- وعنِ ابن عمر رضي الله عنهما قال : رأيت رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بفناء الكَعْبةِ مُحْتَبياً بِيَدَيْهِ هكَذَا ، وَوَصَفَ بِيَدِيه الاحْتِباء، وَ هُوَ القُرفُصَاء رواه البخاري.

822. Ibn Ômar (R) relatou: "Certa ocasião, vi o Mensageiro de Deus (S) agachado no pátio da Caaba." (Bukhári)

٨٢٣- وعن قَيْلَةَ بِنْت مَخْرَمَةَ رضي الله عنها قالت : رأيتُ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهو قَاعِدٌ القُرْفُصَاءَ فلما رأيتُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم المتَخَشّعَ في الجِلْسةِ أُرْعِدتُ مِنَ الفَرَقِ . رواه أبو داود ، والترمذي.

823. Caila Bint Makhrama (R) contou: "Certa ocasião, o Mensageiro de Deus S) estava sentado, de cócoras, e apoiado em ambas as mãos. Encontrava-se tão absorto em sua meditação, que me fez tremer (de tanto respeito para com ele)." (Abu Daúd)

٨٢٤- وعنِ الشَّريد بن سُوَيْدٍ رضي الله عنه قال : مر بي رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَأنا جَالس هكذا ، وَقَدْ وَضَعتُ يَدي اليُسْرَى خَلْفَ ظَهْرِي وَاتَّكأْتُ عَلَى إلْيَة يَدِي فقال : أتقْعُدُ قِعْدةَ المغضُوبِ عَلَيهْمْ ، رواه أبو داود بإسناد صحيحٍ .

824. Al Charid Ibn Suaid (R) disse: Em certa ocasião, eu estava sentado na palma da mão esquerda, com o braço atrás das costas, quando o Mensageiro de Deus (S) passou perto de mim e disse-me: "Queres acaso sentar-se como os abominados?" (Abu Daúd)

١٢٩- باب في آداب المجلس والجليس

CAPÍTULO 129

AS BOAS MANEIRAS NAS REUNIÕES

٨٢٥- عن ابنِ عمر رضي الله عنهما قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « لايُقِيمَنَّ أحَدُكُمْ رَجُلاً مِنْ مَجْلسهِ ثم يَجْلسُ فِيه ولكِنْ تَوسَعُّوا وتَفَسَّحوا » وَكَان ابنُ عُمَرَ إذا قامَ لهُ رَجُلٌ مِنْ مجْلِسه لَمْ يَجلسْ فِيه . متفق عليه .

825. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Ninguém deve pedir a outro para dar-lhe o lugar, apesar do que quem estiver sentado poderá apertar-se um pouco para proporcionar um local para o outro." E se alguém se levantava para Ibn Ômar para dar-lhe o lugar, ele não aceitava. (Muttafac alaih)

٨٢٦- وعن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول لله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إذا قامَ أحَدُكُمْ منْ مَجْلسٍ ثُمَّ رَجَعَ إلَيْهِ فَهُوَ أحَقُّ بِه » رواه مسلم .

826. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta S) disse: “Se algum de vós tiver deixado o lugar por uns instantes, e retornar pouco depois, terá mais direito de tomar o lugar, que era dele.” (Musslim)

٨٢٧- وعن جابر بنِ سَمُرَةَ رضي الله عنهما قال : « كُنَّا إذَا أَتَيْنَا النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم جَلَسَ أَحَدُنَا حَيْثُ يَنْتَهي » . رواه أبو داود . والترمذي وقال : حديث حسن .

827. Jáber Ibn Samura (R) relatou: “Quando íamos visitar o Mensageiro de Deus (S), cada um de nós se sentava, sucessivamente, no último assento vago.” (Abu Daúd e Tirmizi)

٨٢٨- وعن أبي عبدِ الله سَلْمان الفارِسي رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم :« لاَ يَغْتَسِلُ رَجُلٌ يَوْمَ الجُمُعة وَيَتَطهّرُ ما اسْتَطاعَ منْ طُهر وَيدَّهنُ منْ دُهْنِهِ أَوْ يَمسُّ مِنْ طيب بَيْته ثُمَّ يَخْرُجُ فَلاَ يُفَرِّقُ بَيْنَ اثْنينْ ثُمَّ يُصَلّي ما كُتِبَ لهُ ثُمَّ يُنْصِتُ إذَا تَكَلَّمَ الإمامُ إلا غُفِرَ لهُ ما بَيْنَهُ وَبَيْن الجمُعَةِ الأُخْرَى » رواه البخاري .

828. Salman, o persa (R), relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Quando um homem toma banho, às sextas-feiras, e se purifica o máximo que possa, perfuma-se e, em seguida, se dirige para a mesquita, aonde se senta sem separar outros dois, e realiza as orações que Deus prescreveu, e então escuta com atenção o que diz o imame, Deus lhe perdoa as faltas que havia cometido desde a sexta-feira anterior.” (Bukhári).

٨٢٩- وعن عمرو بن شُعَيْب عن أبيه عن جده رضي الله عنه أن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: « لايحَلُّ لِرَجُل أن يُفَرِّقَ بَيْنَ اثْنيْنِ إلا بإذْنِهِمَا » رواه أبو داود، والترمذي وقال : حديث حسن .

829. Amr Ibn Chuaib transmitiu o que relatou seu pai, e este, o que narrara o seu pai R), isto é, que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Não é lícito para um homem sentar-se entre outros dois que estejam sentados juntos, a não ser que seja com a permissão deles.” (Abu Daúd e Tirmizi)

٨٣٠- وعن حذيفة بن اليمان رضي الله عنه أن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لَعَنَ مَنْ جَلَسَ وَسَطَ الحَلْقَةَ . رواه أبو داود بإسناد حسن .

830. Huzaifa Ibn al Yaman R) contou que o Mensageiro de Deus (S) maldizia quem se sentasse no centro de um círculo de homens reunidos. (Abu Daúd)

٨٣١- وعن أبي سعيد الخدريّ رضي الله عنه قال سمعت رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول « خَيْرُ الْمَجَالِسِ أوْسَعُهَا » رواه أبو داود بإسناد صحيح على شرطِ البخاري .

831. Abu Saíd Al KhudriR) relatou que ouviu o Profeta S) dizer: "As melhores assembleias são aquelas espaçosas e dilatadas" (Abu Daúd).

٨٣٢- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ جَلَسَ في مَجْلس فَكَثُرَ فيهِ لَغطُهُ فقال قَبْلَ أنْ يَقُومَ منْ مجلْسه ذلك : سبْحانَك اللَّهُمّ وبحَمْدكَ أشْهدُ أنْ لا إله إلا أنْت أسْتغْفِركَ وَأتوبُ إليْك : إلا غُفِرَ لَهُ ماَ كانَ في مجلسه ذلكَ » رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

833. Abu Barzah (R) relatou que ao se aproximar o dia do desfecho da sua vida, o Profeta (S), vendo que iria deixar a companhia, costuma a suplicar: "Ó Deus, Tu és Sagrado, e todo o louvor é para Ti! Presto testemunho de que não há ninguém digno de louvor a não seres Tu! Peço o Teu perdão, e me volto a Ti!" Um Companheiro lhe perguntou: "Ó Mensageiro de Deus, estás agora dizendo palavras que nunca disseste antes!" Ele disse: "Essas palavras são uma expiação do que se passa num ajuntamento." Abu Daúd

٨٣٣- وعن أبي بَرْزَةَ رضي الله عنه قال : كان رسول صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ بآخرة إذَا أرَادَ أنْ يَقُومَ مِنَ الْمَجلِسِ « سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وبَحَمْدكَ أشْهدُ أنْ لا إلهَ إلا أنْتَ أَسْتَغْفِرُكَ وأتُوبُ إِلَيْكَ » فقال رَجُلٌ يارسول الله إنَّكَ لَتَقُولُ قَوْلاً مَاكُنْتَ تَقُولُهُ فِيما مَضَى ؟ قال : «ذلكَ كفَّارَةٌ لِماَ يَكُونُ في الْمجْلِسِ » رواه أبو داود

833. Abu Barzah (R) relatou que o Profeta (S) antes de se levantar de uma reunião costumava suplicar: " Ó Deus, Tu és Sagrado, e todo o louvor é para Ti! Presto testemunho de que não há ninguém digno de louvor a não seres Tu! Peço o Teu perdão, e me volto a Ti! " Um Companheiro lhe perguntou: "Ó Mensageiro de Deus, estás agora dizendo palavras que nunca disseste antes!" Ele disse: "Essas palavras são uma expiação do que se passa num ajuntamento." (Abu Daúd)

٨٣٤- وعن ابن عمر رضي الله عنهما قال : قَلَّمَا كان رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقوم من مَجْلس حتى يَدعُوَ بهؤلاَءِ الَّدعَوَاتِ « اللَّهمَّ اقْسِم لَنَا مِنْ خَشْيَتِكَ ما تحُولُ بِه بَيْنَنَا وبَينَ مَعْصِيتِك، ومن طَاعَتِكَ ماتُبَلِّغُنَا بِه جَنَّتَكَ، ومِنَ ٱلْيَقِينِ ماتُهَوِّنُ بِه عَلَيْنا مَصَائِبَ الدُّنيَا . اللَّهُمَّ مَتِّعْنا بأسْمَاعِناَ، وأبْصَارناَ، وقُوّتِنا ما أحييْتَنَا ، واجْعَلْهُ الوَارِثَ منَّا ، واجعَل ثَأرَنَا عَلى مَنْ

ظَلَمَنَا، وانْصُرْنا عَلى مَنْ عادَانَا ، وَلا تَجْعلْ مُصِيبَتَنا في دينَنا ، وَلا تَجْعلِ الدُّنْيَا أكبرَ هِمّنا ولا مبلغ عِلْمِنَا ، وَلا تُسَلِّط عَلَيْنَا مَنْ لا يَرْحَمُنَا » رواه الترمذي وقال حديث حسن .

834. Ibn Ômar (R) relatou que sempre que o Mensageiro de Deus (S) se levantava de uma reunião, implorava a Deus, com estas súplicas: "Deus meu, infunde-nos o temor a Ti, para que haja uma barreira entre a desobediência a Ti e nós; e outorga-nos a obediência a Ti, com a qual alcançaremos o Paraíso, bem como a fé, com a qual as calamidades da vida nos serão mais leves! Deus meu, permite-nos desfrutarmos de nossos ouvidos, nossas vistas e nossas forças – enquanto nos permitires vivermos –, e que nos acompanhem até ao fim dos nossos dias! E faze com que nossa vingança seja contra aqueles que nos oprimem, e concede-nos o respaldo contra quem nos declara sua inimizade! Não deixes que soframos desgraças em nossa religião, e não permitas que a vida terrena seja o nosso anseio máximo, ou que seja o centro da nossa preocupação! Deus meu, não nos designes alguém com autoridade, que não seja benevolente para conosco!" (Tirmizi)

٨٣٥- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : قال رسول صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « مَا مِنْ قَوْمٍ يَقومونَ منْ مَجْلسٍ لا يَذكُرُون الله تعالى فيه إلا قَاموا عَنْ مِثلِ جيفَةِ حِمَارٍ وكانَ لَهُمْ حَسْرَةً » رواه أبو داود بإسناد صحيح .

835. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aqueles que não citam o nome de Deus em uma reunião, é como se estivessem sentados em volta de uma carniça de burro e isso será uma fonte de pesares para eles" (Abu Daúd).

٨٣٦- وعنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَا جَلَسَ قَومٌ مَجْلِساً لم يَذْكرُوا الله تَعَالَى فيه ولَمَ يُصَّلُوا على نَبِيّهم فيه إلاَّ كانَ عَلَيّهمْ تِرةٌ ، فإنْ شاءَ عَذَّبَهُم ، وإنْ شَاءَ غَفَرَ لَهُم » رواه الترمذي وقال حديث حسن .

836. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando um grupo de homens se reunir sem se lembrar de Deus, louvado seja, e sem Lhe pedir a bênção sobre o Profeta, durante essa reunião, isso acarretará em falta perante Deus. Em consequência, se Ele desejar, castigá-los-á ou os perdoará." (Tirmizi)

٨٣٧- وعنه عن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « مَنْ قعَدَ مَقْعَداً لم يَذْكُرِ الله تعالى فِيهِ كَانَت عليه مِنَ الله ترَة، وَمَن اضطجعَ مُضْطَجَعاً لايَذْكرُ الله تعالى فيه كَانَتْ عَلَيْه مِنَ الله تِرَةٌ » رواه أبو داود .

837. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Aquele que se sentar em algum lugar sem se lembrar de Deus, terá arrependimento; e aquele que se deitar em algum lugar, sem se lembrar d'Ele, exaltado seja, se arrependerá também." (Abu Daúd)

١٣٠- باب الرؤيا وما يتعلق بها

CAPÍTULO 130

A QUESTÃO DOS SONHOS

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَمِن آيَاته مَنَامُكُم بِالْلَّيْل وَالْنَّهَار } . (الْرُّوْم ٢٣)

Deus, louvado seja, disse:
"**E entre os Seus sinais está o do vosso dormir a noite e, durante o dia…**" (Alcorão Sagrado, 30:23).

٨٣٨- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : سمعت رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « لم يَبْقَ مِنَ النُبُوَّة إلا المُبَشِّراتُ » قالوا : وَمَا المبشِّراتُ ؟ قال : « الُرؤْيَا الصَّالِحةُ » رواه البخاري

838. Abu Huraira ouviu o Mensageiro de Deus dizendo: "Não resta da profecia nada, a não ser as boas notícias." Perguntaram: O que são as boas notícias ? O Profeta respondeu: "O sonho virtuoso." (Bukhári)

٨٣٩- وعنه أن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إذَا اقتَرَبَ الزَّمَانُ لَمْ تَكَدْ رُؤْيَا الُمؤْمن تَكذبُ ، وَرُؤْيَا المؤْمِنِ جُزْءٌ منْ ستَّةٍ وَأرْبَعينَ جُزْءًا مِنَ النُبُوةِ » متفق عليه . وفي رواية:« أصْدَقُكُم رُؤْيَا: أصْدُقكُم حَديثاً ».

839. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando o tempo (o Dia do Julgamento) estiver próximo, o sonho do fiel não será falso, e o sonho do fiel é uma das quarenta e seis partes da profecia" (Muttafac alaih).

٨٤٠- وعنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ رآني في المنَامِ فَسَيَرَانِي في اليَقَظَةِ أوْ كأنَّمَا رآني في اليَقَظَةِ لايَتَمثَّلُ الشَّيْطانُ بي » . متفق عليه

840. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A pessoa que me vir, nos seus sonhos, ver-me-á no estado de vigília, num futuro próximo", ou ele disse: "como se me visse no seu estado de vigília, porque o Satanás não me pode personalizar" (Muttafac alaih).

٨٤١- وعن أبي سعيد الخدريّ رضي الله عنه أنه سمِع النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « إذا رَأى أَحدُكُم رُؤْيَا يُحبُّهَا فَإنَّما هي من الله تعالى فَليَحْمَدِ الله عَلَيهَا وَلْيُحدِّثْ بِها وفي رواية : فَلا يُحَدِّثْ بَها إلا مَنْ يُحِبُّ وَإذا رأى غَيَر ذَلك مما يَكرَهُ فإنَّما هي منَ الشَّيْطانِ فَليَسْتَعِذْ منْ شَرِّهَا وَلا يَذكْرها لأحد فإنها لا تضُرُّه » متفق عليه .

841. Abu Saíd Al Khudri relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Quando alguém tem um sonho agradável, isso é uma graça de Deus; ele deve louvar a Deus, e contá-lo aos seus amigos." Em outra versão, o Profeta disse: "Conte os seus sonhos para alguém que você gosta. Mas se for um sonho desagradável, isso provém de satanás, devemos implorar o refúgio de Deus, sem contá-lo para ninguém. Desse modo a pessoa não terá nenhum transtorno por causa do seu sonho." (Muttafac alaih)

٨٤٢- وعن أبي قتادة رضي الله عنه قال : قال النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « الرّؤيا الصَّالحَةُ وفي رواية الرُّؤيَا الحَسَنَةُ منَ الله ، والحُلُم مِنَ الشَّيْطَان ، فَمَن رَأى شَيْئاً يَكرَهُهُ فَلْيَنْفُثْ عَن شِمَاله ثَلاَثاً ، ولْيَتَعَوَّذْ مِنَ الشْيطان فَإنَّها لا تَضُرُّهُ » متفق عليه .

842. Abu Catada (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "A visão, nos sonhos, agradável em forma e interpretação, provém de Deus, ao passo que os sonhos desagradáveis provêm de Satanás. Assim sendo, se a pessoa passar por um sonho desagradável, deve assoprar a mão esquerda, por três vezes, e implorar o refúgio em Deus contra Satanás. Desse modo, esse sonho não lhe causará transtorno." (Muttafac alaih)

٨٤٣- وعن جابر رضي الله عنه عن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إذَا رَأى أحَدُكُم الرُّؤيا يَكْرَهُها فلْيبصُقْ عَن يَسَارِهِ ثَلاَثاً ، وْليَسْتَعِذْ بالله مِنَ الشَّيَطانِ ثَلاثاَ ، وليَتَحوَّل عَنْ جَنْبِهِ الذي كان عليه » رواه مسلم .

843. Jáber (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando alguém passar por sonho desagradável, deve cuspir três vezes para o lado esquerdo e pedir refúgio em Deus contra Satanás, também por três vezes; ainda assim, deve mudar de posição." (Musslim)

٨٤٤- وعن أبي الأسقع واثلة بن الأسقع رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إنَّ من أعظَم الفَرى أن يَدَّعِي الرَّجُلُ إلى غَيْرِ أبِيه ، أوْ يُري عَيْنهُ مَالم تَرَ ، أوْ يقولَ على رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَا لَمْ يَقُلْ » رواه البخاري .

844. Wácila Ibn al Asca (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Entre as piores falácias, está aquela em que um homem reivindique uma falsa paternidade, ou

declare haver visto, em sonhos, algo que não viu; ou que fale pela boca do Mensageiro de Deus algo que este não disse." (Bukhári)

كتاب السلام

١٣١- باب فضل السلام والأمر بإفشائه

CAPÍTULO 131

O MÉRITO E O DEVER DA DIFUSÃO DA SAUDAÇÃO

قَال اللّٰه تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آمَنُوْا لَا تَدْخُلُوَا بُيُوْتَا غَيَّر بُيُوْتِكُم حَتَّى تَسْتَأْنِسُوْا وَتُسَلِّمُوْا عَلَى أَهْلِهَا } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Ó crentes, não entreis em casa alguma além da vossa, a menos que peçais permissão e saudeis os seus moradores**" (Alcorão Sagrado, 24:27).

وَقَال تَعَالَى: { فَإِذَا دَخَلْتُم بُيُوْتَا فَسَلِّمُوْا عَلَى أَنْفُسِكُم تَحِيَّة مِن عِنْد اللّٰه مُبَارَكَة طَيِّبَة } .

E, louvado seja, disse também:
"**Quando entrardes em uma casa, saudai-vos mutuamente, com a saudação bendita e afável, com referência a Deus**" (Alcorão Sagrado, 24:61).

وَقَال تَعَالَى: { وَإِذَا حُيِّيْتُم بِتَحِيَّة فَحَيُّوا بِأَحْسَن مِنْهَا أَو رُدُّوْهَا } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**Quando fordes saudados cortesmente, respondei com cortesia maior ou, pelo menos igual**" (Alcorão Sagrado, 4:86)

وَقَال تَعَالَى: { هَل أَتَاك حَدِيْث ضَيْف إِبْرَاهِيْم الْمُكْرَمِيْن إِذ دَخَلُوْا عَلَيْه فَقَالُوَا: سَلَاما، قَال: سَلَامٍ } .

E, Louvado seja, disse ainda mais:
"**Tens ouvido (ó Mensageiro) a história dos honoráveis hóspedes de Abraão? Quando se apresentaram a ele e disseram: Paz!**'" (Alcorão Sagrado, 51:24-25).

٨٤٥- وعن عبد الله بن عمرو بن العاص رضي الله عنهما أن رجلا سأل رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أيُّ الإسلام خَيْرٌ ؟ قال « تُطْعم الطَّعَامَ ، وَتَقْرأُ السَّلام عَلَىَ مَنْ عَرِفَتَ وَمَنْ لَمْ تَعْرِفْ » . متفق عليه .

845. Abdullah Ibn Amr Ibn al 'As (R) relatou que um homem perguntou ao Mensageiro de Deus (S): "Qual é a melhor qualidade do Islam?" Respondeu: "Convidar

a comer, e saudar tanto a quem se conhece como a quem não se conhece.” (Muttafac alaih)

٨٤٦- وعن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال « لما خَلَقَ الله آدم صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : اذْهَبْ فَسَلِّمْ عَلَى أُولئِكَ نَفَرٍ مِنَ الَمَلاَئكة جُلُوسٌ فاسْتمعْ ايُحَيُّونَكَ فَإِنَّها تَحِيَّتُكَ وَتَحِيَّةُ ذُرِّيَّتِك. فقال : السَّلام عَلَيْكُمْ، فقالوا : السَّلامُ عَلَيْكَ وَرَحْمةُ الله ، فَزادُوهُ : وَرَحْمةُ الله » متفق عليه

846. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Quando Deus, Altíssimo, criou Adão (AS), disse-lhe: ‘Dirige-te até àqueles – um grupo de anjos – que estão sentados acolá, e atenta para o modo como te vão saudar, pois que esse será o modo de saudares, tanto tu como a tua descendência.’ Adão se aproximou deles, e disse: ‘A paz esteja convosco!’ E eles responderam: ‘A paz e a misericórdia de Deus estejam contigo!’ ou seja, acrescentaram: ‘A misericórdia de Deus.’” (Muttafac alaih)

٨٤٧- وعن أبي عُمارة البراء بن عازبٍ رضي الله عنهما قال : أمرنا رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِسَبعٍ : «بِعَيادَةِ الَمرِيضِ . وَاتِّباع الجَنائز ، وَتشْميت العَاطس ، ونصرِ الضَّعِيف ، وَعَوْن المظلوم، وإفْشاءِ السَّلام ، وإبرارِ المقسم » متفق عليه ، هذا لفظ إحدى روايات البخاري .

847. Al Bará Ibn Ázeb (R) disse: “O Mensageiro de Deus (S) nos ordenou cerca de sete deveres: visitarmos os enfermos, seguirmos o séquito do funeral; rogarmos a Deus por quem espirra, ajudarmos o fraco, prestarmos apoio ao oprimido, difundirmos a saudação e honrarmos os juramentos.” (Muttafac alaih)

٨٤٨- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « لا تَدْخُلُوا الجَنَّةَ حَتَّى تُؤْمِنُوا وَلا تُؤمِنوا حَتى تَحَابُّوا ، أَوَلا أَدُلُّكُمْ عَلَى شَيءٍ إذا فَعَلْتُمُوهُ تَحَابَبْتُم ؟ أَفْشُوا السَّلام بَيْنَكُم » رواه مسلم .

848. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Não alcançareis o Paraíso, até que sejais autênticos crentes! E não sereis autênticos crentes, até que vos ameis uns aos outros. Quereis que vos indique algo que, se o fizerdes, vos quererreis mais? Pois difundi a saudação entre vós!” (Musslim)

٨٤٩- وعن أبي يوسف عبد الله بن سلام رضي الله عنه قال : سمعت رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول « يَا أَيُّهَا النّاسُ أَفْشُوا السَّلام ، وَأْطعِمُوا الطْعَامَ، وَصِلُوا الأَرحامَ ، وَصَلُّوا والنَّاس نيامٌ ، تَدْخُلوا الجُنَّة بسلام » رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

849. Abdullah Ibn Salam (R) relatou que ouvira o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Ó humanos, difundi a saudação de paz! Dai de comer, mantende os laços familiares e rezai enquanto dormem as pessoas! Desse modo, entrareis em paz no Paraíso." (Tirmizi)

٨٥٠- وعن الطفيل بن أبي بن كعب أنه كان يأتي عبد الله بن عمر فيغدو مَعَهُ إلى صاحب بيعَة وَلا مْسكين وَلا أحد إلا سَلّم عَليه ، قال الطُّفيلُ : فَجِئْتُ عبد الله بنَ عُمرَ يَوْماً فاستَتْبعني إلى السُّوقِ فقُلْت لَهُ : ماتَصْنعُ بالسوقٍ وأنْتَ لا تَقِفُ عَلى البَيْع وَلا تَسْألُ عَن السلع وَلا تَسُومُ بها وَلا تَجلسُ في مجالس السّوق ؟ وأقولُ اجْلسْ بنا هٰهُنا نَتَحدَّث ، فقال يا أبا بُطْن. وَكانَ الْطُّفَيلُ ذَا بَطْن إنَّما نَغْدو منْ أجْل السَّلام نُسَلِّمُ عَلَى مَنْ لَقِيناهُ ، رواه مالك في المؤطَّإ بإسناد صحيح .

850. AT Tufail Ibn Ubai Ibn Ca'b (R) disse que em algumas ocasiões ia ao mercado com Abdullah Ibn Ômar (R) e, quando lá chegavam, Abdullah não deixava de saudar todas as pessoas, inclusive o catador de coisas inúteis, o vendedor ambulante e o mendigo. Então, um dia, Caab foi vê-lo, e Abdullah lhe pediu que o acompanhasse até ao mercado; então Caab lhe disse: "E o que vais fazer no mercado, uma vez que nunca paras para observar as condições de venda, nem especulas sobre os artigos, nem lhes discutes os preços, nem sequer te sentas nas reuniões do mercado!? Eu te digo: é melhor que nos sentemos aqui, e conversemos!" Disse Abdullah: "Ó barriguinha, podemos passar pelo mercado apenas para saudar a quem ali encontrarmos!" (Málik)

١٣٢- باب كيفية السلام

يستحب أن يقول المبتدئ بالسلام: السلام عليكم ورحمة اللَّه وبركاته. فيأتي بضمير الجمع وإن كان المسلم عليه واحداً، ويقول المجيب: وعليكم السلام ورحمة اللَّه وبركاته. فيأتي بواو العطف في قوله: وعليكم.

CAPÍTULO 132

AS MANEIRAS DE SAUDAÇÂO

É preferível que a pessoa que inicia a saudação diga: "*Assalamu alaikom wa Rahmatulláhi wa Barakátoh*." (Que a paz, a misericórdia e as graças de Deus estejam com vocês) no plural mesmo que uma pessoa só esteja sendo saudada. A pessoa responde: "*Wa Alaikomussalam wa Rahamatulláhi wa Barakátoh*" (Que a paz, a misericórdia e as graças de Deus estejam com vocês).

٨٥١- عن عِمران بن حصين رضي الله عنهما قال : جاءَ رجُل إلى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : السَّلامُ عَلَيكُم ، فَرَدَّ عَلَيْهِ ثم جَلَسَ ، فقال النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «عَشْرٌ» ثم

جَاءَ آخَرُ فَقَالَ : السَّلامُ عَلَيكُم وَرَحْمَةُ الله ، فَرَدَّ عليهِ فَجَلَسَ ، فقال : «عِشْرون » ، ثم جَاءَ آخَرُ فَقَالَ : السَّلامُ عَلَيكُم وَرَحْمَةُ الله وَبَرَكَاتُهّ ، فَرَدَّ عليهِ فَجَلَسَ ، فقال : « ثَلاَثُونَ » . رواه أبو داود والترمذي وقال : حديث حسن .

851. Imran Ibn al Huçain (R), contou que certo dia apareceu um homem aonde se encontrava o Profeta (S) e o saudou, dizendo: "A paz esteja contigo!" O Mensageiro de Deus (S) lhe retribuiu a saudação, e disse: "Dez!" Aquele homem se sentou, e logo apareceu outro e fez a saudação: "A paz e a misericórdia de Deus estejam convosco!" O Profeta lhe retribuiu a saudação, e disse: "Vinte!" Dali a pouco chegou outro, e os saudou, dizendo: "A paz, a misericórdia as bênçãos de Deus estejam com convosco!" Devolveu-lhe a saudação, e disse: "Trinta!" (Abu Daúd e Tirmizi)

٢- وعن عائشة رضي الله عنها قالتْ : قال لي رسولُ الله صلى الله عليه وسلم :((هذا جِبرِيلُ يَقرَأُ عَلَيْكِ السَّلَامَ)) قالَتْ : قُلتُ : (وَعَلَيْه السَّلامُ ورحْمَةُ الله وَبَرَكَاتُهُ)) متفقٌ عليه.

852. Aicha (R) relatou que em certa ocasião o Mensageiro de Deus (S) lhe disse: "Esteve aqui o Arcanjo Gabriel, e te dedicou uma saudação de paz." Respondeu Aicha: "E que a paz, a misericórdia e as bênçãos de Deus estejam com ele!" (Muttafac alaih)

٨٥٣- وعن أنسٍ رضي الله عنه أن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كان إذا تكلم بِكَلمة أعَادهَا ثَلاثاً حتَّى تُفَهَم عنه، وإذا أتى على قوْم فَسَلَّمَ عَلَيهم سَلَّم عَلَيهم ثَلاثاَ ، رواه البخاري . وهذا محمُولٌ عَلَى ما إذا كان الجَمْعُ كثيراَ .

853. Anas (R) relatou que sempre que o Profeta (S) falava, repetia três vezes as suas palavras até que sejam entendidas, e, quando saudava as pessoas, também repetia três vezes a saudação. (Bukhári)

٨٥٤- وعن الْمقْدَاد رضي الله عنه في حَدِيثه الطويل قال : كُنَّا نَرْفَعُ للنبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَصِيبهُ مِنَ اللَّبَن فَيَجِيئُ مِنَ اللَّيلِ فَيُسَلِّمُ تسليماً لايوقظُ نَائِماً وَيُسمِعُ اليَقْظان فَجَاء النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَسَلمَّ كما كان يُسَلمُ ، رواه مسلم.

854. Al Micdad (R) relatou: "Tínhamos por costume reservar para o Profeta (S) a sua parte do leite. Então, quando se fazia noite, aproximava-se de nós, e nos saudava com a saudação de paz, de maneira que não despertasse a ninguém que estivesse dormindo, mas que fosse ouvida por quem estivesse acordado. Mas, certa ocasião, o Profeta (S) se aproximou, e nos saudou, tal como era o seu costume." (Musslim).

٨٥٥- عن أسماء بنتِ يزيد رضي الله عنها أن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَرَّ في المِسْجِد يوْماً وَعصْبةٌ مِنَ النِّساء قُعوُدٌ فألوْي بِيده بالتسليم . رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

855. Asmá Bint Yazid (R) relatou: “Um dia o Profeta (S) passou pela mesquita, e um grupo de mulheres estava ali. Ele lhes apontou a mão, saudando-as.” (Tirmizi)

٨٥٦- وعن أبي جُرَيٍّ الهجُيْمِيٍّ رضي الله عنه قال : أتيت رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقلُت : عَلْيك السَّلامُ يا رَسول الله . فقال : لاتَقُلْ عَلَيْكَ السَّلامُ، فإن عَلَيْكَ السّلامُ تَحيَّةُ الموتى » رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن صحيح . وقد سبق بِطولِه .

856. Abu Jurai Al Hujaimi (Jáber Ibn Sulaim) (R) disse: “Visitei o Mensageiro de Deus e quando cheguei saudei-o dizendo: Para ti seja a paz, ó Mensageiro de Deus!”. Porém, o Profeta lhe replicou: “Não digas ‘Para ti seja a paz’, pois que essa é a saudação dos mortos.” (Abu Daúd e Tirmizi)

١٣٣- باب آداب السلام

CAPÍTULO 133

A ÉTICA QUANTO À SAUDAÇÃO

٨٥٧- وعن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « يُسَلِّمُ الرَّاكبُ عَلَى الْمَاشِي ، وَالْماشي عَلَي القَّاعِدِ ، والقليلُ على الكَثِيرِ » متفق عليه . وفي رواية البخاري : والصغيرُ على الْكَبِيرِ » .

857. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “O cavaleiro deve dirigir a saudação ao caminhante; o caminhante, ao parado; o indivíduo, ao grupo; e o mais novo, ao mais velho.” (Muttafac alaih)

٨٥٨- وعن أبي أُمامة صُديِّ بن عجلان الباهِلِي رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «إنَّ أوْلىَ النّاس بالله مَنْ بَدأهم بالسَّلاَم ». رواه أبو داود بإسنادٍ جيدٍ ،

858. Abu Umáma Sudai Ibn ‘Ajlan Al Báhili (R) relatou que o Profeta (S) disse: “A pessoa mais próxima de Deus é aquela que inicia o cumprimento.” (Abu Daúd)

١٣٤- باب استحباب إعادة السلام

على من تكرَّر لقاؤه على قرب بأن دخل ثم خرج ثم دخل في الحال ، أو حال بينهما شجرة ونحوها

CAPÍTULO 134

A RECOMENDAÇÃO DE SE RETRIBUIR A SAUDAÇÃO E DE A REPETIR, AINDA QUE SE DÊ O CASO DE AS PESSOAS SE ENCONTRAREM VÁRIAS VEZES EM POUCO TEMPO

٨٥٩- عن أبي هريرة رضي الله عنه في حديث المسِيءِ صَلاتُه أَنَّهُ جاء فَصَلَّى ثُمَّ جاء إلى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَسَلَّمَ عَلَيْهِ فَرَدَّ عَلَيْهِ السَّلام فقال : « ارجع فَصَلِّ فَإِنَّكَ لم تُصَلِّ» فَرَجَعَ فَصَلَّى ، ثُمَّ جاء فَسَلَّمَ عَلَى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حَتّى فَعَل ذلكَ ثَلاثَ مَرَّاتٍ . متفق عليه .

859. Abu Huraira (R) narrou que um homem entrou na mesquita e, uma vez terminada sua oração, aproximou-se do Profeta (S) e o saudou. O Profeta lhe retribuiu a saudação, e disse: "Volte a rezar, pois não fizeste corretamente!" Aquele homem voltou a rezar e, uma vez que terminou a sua oração regressou até onde estava o Profeta (S) e o saudou. Mas o Profeta, depois de lhe haver retribuído a saudação, lhe disse: "Volta a rezar, pois que não o fizeste!" Esse homem repetiu a reza por três vezes, bem como a saudação. Muttafac alaih)

٨٦٠- وعنه عن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إذا لقيَ أَحَدَكُمْ أخاه فَلْيُسَلِّمْ عَلَيْهِ ، فَإِنْ حالَتْ بَيْنَهُمَا شَجَرَةٌ أو جِدَارٌ أوْ حَجَرٌ ثُمَّ لَقِيَهُ فَلْيُسَلِّمْ عَلَيْه » رواه أبو داود

860. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando um de vós se encontrar com um irmão, que lhe dê a saudação de paz. Mas se uma árvore, um muro ou uma rocha os separar, que lhe dê a saudação de paz quando o encontrar de novo." (Abu Daúd)

١٣٥- باب استحباب السلام إذا دخل بيته

CAPÍTULO 135

AS VIRTUDES DA SAUDAÇÃO QUANDO SE ENTRA EM CASA

قَال اللّه تَعَالَى: { فَإِذَا دَخَلْتُم بُيُوْتَا فَسَلِّمُوْا عَلَى أَنْفُسِكُم تَحِيَّة مِن عِنْد اللّه مُبَارَكَة طَيِّبَة }.

Deus, louvado seja, disse:
"**Quando entrardes em uma casa, saudai-vos mutuamente com a saudação bendita e afável, com referência a Deus**" (Alcorão Sagrado, 24:27).

٨٦١- وعن أنس رضي الله عنه قال : قال لي رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « يابُنَيَّ ، إذا دَخَلْتَ عَلى أهْلِكَ فَسَلِّمْ يَكُنْ بَرَكةً عَلَيْكَ وَعَلَى أهلِ بَيْتِكَ » رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

861. Anas Ibn Málik (R) relatou que o Profeta (S) disse a ele: "Filho, quando entrares em casa, saúda os teus familiares com a saudação da paz. Isso será uma fonte de bênção para ti e para os membros de tua família." (Tirmizi)

١٣٦- باب السلام على الصبيان

CAPÍTULO 136

QUANTO À SAUDAÇÃO ÀS CRIANÇAS

٨٦٢- عن أنس رضي الله عنه أنَّهُ مَرَّ عَلى صِبْيان فَسَلَّمَ عَلَيْهِمْ وقال : كانَ رسول لله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَفْعلُهُ . متفق عليه .

862. Anas (R) relatou que passou perto de uns meninos e os saudou. E disse: "Assim o fazia também o Mensageiro de Deus (S)." (Muttafac alaih)

١٣٧- باب سلام الرجل على زوجته والمرأة من محارمه

وعلى أجنبية وأجنبيات لا يخاف الفتنة بهن وسلامهن بهذا الشرط

CAPÍTULO 137

A SAUDAÇÃO DO MARIDO À ESPOSA. A SAUDAÇÃO DA MULHER COM AS QUAIS TENHAMOS UMA RELAÇÃO SANGUÍNEA, COM AS QUAIS NÃO NOS SEJA PERMITIDO CASAR. A SAUDAÇÃO DO HOMEM A UMA MULHER ESTRANHA, SEM O TEMOR DA TENTAÇÃO

٨٦٣- عن سهل بن سعد رضي الله عنه قال : كانَتْ فينا امْرَأَةٌ وفي رواية : - كانَتْ لَنا عَجُوزٌ تأْخُذُ منْ أَصُولِ السِّلْقَ فتطْرَحُهُ في القِدْرِ وَتُكَرْكِرُ حَبَّاتٍ منْ شَعِيرٍ ، فإذا صَلَّيْنا الجُمُعَةَ وانْصَرَفْنَا نُسَلِّمُ عَلَيْها فَتُقدِّمُهُ إلَيْنَا رواه البخاري . قوله « تُكَرْكِرُ » أي تَطحَنُ .

863. Sahl Ibn Saad (R) relatou: "Havia uma mulher que separava os talos da acelga, os fervia, depois acrescentava cevada moída. De modo que, ao sairmos da oração das sextas-feiras, aproximávamo-nos dela e a saudávamos, e ela nos oferecia aquele cozido." (Bukhári)

٨٦٤- وعن أُم هانئ فاخِتَةَ بِنتِ أبي طَالب رضي الله عَنْهَا قَالت : أتيت النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَوْمَ الفَتْح وَهُو يَغْتسِلُ وَفاطِمةُ تَسْتُرُهُ بِثَوْبٍ فَسَلَّمْتُ . وذَكَرَت الحديث . رواه مسلم

864. Ummu Hani Bint Abu Tálib (R), narrou: "No dia da entrada vitoriosa em Makka, fui ver o Profeta (S), mas encontrava-se tomando banho, enquanto que Fátima, sua filha, cobria-o com um tecido; mesmo assim lhe dei a saudação de paz." (Musslim)

٨٦٥- وعن أسماءَ بنتِ يزيد رضي الله عنها قالت : مر علينا النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في نِسْوَةٍ فَسَلَّمَ عَلَيْنَا . رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن ، وهذا لفظ أبي داود، و لفظ الترمذي : أن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَرَّ في المسْجِدِ يوْماً وعُصْبَةٌ من النِّسَاءِ قُعُود فألوى بِيَدِهِ بالتَّسليمِ .

865. Asmá Bint Yazid (R) relatou: "Um dia o Profeta (S) passou perto de nós, que formávamos um grupo de mulheres, e nos deu a saudação de paz." (Abu Daúd e Tirmizi)

١٣٨- باب تحريم ابتدائنا الكفار بالسلام وكيفية الرد عليهم

واستحباب السلام على أهل مجلسٍ فيهم مسلمون وكفّار

CAPÍTULO 138

A RECOMENDAÇÃO DE SE SAUDAR OS INTEGRANTES DE UMA REUNIÃO QUE INCLUA MUÇULMANOS E INFIÉIS

٨٦٦- وعن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لاتَبَدَأوا اليَهُودَ ولا النَّصَارى بالسَّلام ، فإذا لَقِيتُم أحَدَهُم في طَرِيق فَاضطَرُّوهُ إلى أضْيَقِهِ » رواه مسلم

866. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não deveis tomar a iniciativa em saudardes os judeus e os cristãos. Porém, sempre que cruzardes com qualquer deles, não lhes deis passagem fácil" (Musslim).

٨٦٧- وعن أنسٍ رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذَا سَلَّمَ عَلَيكُم أهلُ الكتاب فَقُولُوا : وعَلَيْكُمْ » متفق عليه.

867. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus S) disse: "Quando alguém, dentre as pessoas da Escritura, vos saudar com a saudação de paz, dizei: 'E que esteja convosco também!'" (Muttafac alaih)

٨٦٨- وعن أُسامه رضي الله عنه أن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَرَّ عَلَى مَجْلسٍ فيه أخلاطٌ من المسلِمِينَ والمشرِكِين عَبَدةِ الأوثَانِ واليَهُودِ فَسَلمَ عَلَيْهِمْ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . متفق عليه.

868. Ussama (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) passou por um ajuntamento de pessoas muçulmanas e não muçulmanas e as saudou. (Muttafac alaih)

١٣٩- باب استحباب السلام إذا قام منَ المجلس وفارق جلساءه أو جليسه

CAPÍTULO 139

A RECOMENDAÇÃO DE SE SAUDAR AO SE CHEGAR OU AO SE DEIXAR

UMA REUNIÃO

٨٦٩- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : إذَا انْتَهَى أحَدُكُم إلى المِجْلسِ فَلْيُسَلِّمْ، فَإذَا أرَادَ أنْ يَقُومَ فَلْيُسَلِّمْ ،فَليسْت الأُولى بأَحَقِّ من الآخِرَة» رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن .

869. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando um de vós chegar a uma reunião, que dê a saudação de paz; e quando quiser ir embora, que dê também a saudação de paz. Porque o primeiro desejo de paz não tem prioridade sobre o último." (Abu Daúd e Tirmizi)

٤٠- باب الاستئذان وآدابه

CAPÍTULO 140

A PETIÇÃO DE UMA PERMISSÃO E SUAS BOAS MANEIRAS

قَال اللّه تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آمَنُوْا لَا تَدْخُلُوَا بُيُوْتَا غَيَّر بُيُوْتِكُم حَتَّى تَسْتَأْنِسُوْا وَتُسَلِّمُوْا عَلَى أَهْلِهَا} .

Deus, louvado seja, disse:
"**Ó crentes, não entreis em casa alguma além da vossa, a menos que peçais permissão e saudeis os seus moradores**" (Alcorão Sagrado, 24:27).

وَقَال تَعَالَى : { وَإِذَا بَلَغ الْأَطْفَال مِنْكُم الْحُلُم فَلْيَسْتَأْذِنُوا كَمَا اسْتَأْذَن الَّذِيْن مِن قَبْلِهِم } .

E, louvado seja, disse também:
"**Quando vossas crianças tiverem alcançado a puberdade, que vos peçam permissão, tal como o faziam seus predecessores**" Alcorão Sagrado, 24:59).

٨٧٠- وعن أبي موسى الأشعري رضي الله عنه قال: قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « الاستِئْذاُن ثَلاَثٌ، فَإِنْ أُذِنَ لَكَ وَ إلاَّ فَارْجِع ، متفق عليه .

870. Abu Mussa al Achari (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Tens que pedir permissão para entrar, ainda que seja por três vezes. Se te concederem permissão, entra; caso contrário, retira-te." Muttafac alaih)

٨٧١- وعن سهلِ بنِ سعد رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « إنَّمَا جُعِلَ الاستئذاُن منْ أَجْلِ البَصَر » متفق عليه .

871. Sahl Ibn Saad (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “A petição da permissão para se entrar em algumas casas foi estabelecida para se conter os olhos de olharem (outras intimidades).” (Muttafac alaih)

٨٧٢- وعن رِبْعِيّ بن حِرَاشٍ قال حدَّثَنا رَجُلٌ من بَنِي عَامرٍ أَنَّهُ استأذَنَ على النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهو في بيت فقال : أألِج ؟ فقال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لخادِمِهِ : «أُخْرُج إلى هذا فَعَلِّمْهُ الإستئذَانَ فَقُل لَهُ قُل : السَّلامُ عَلَيكُم، أأدْخُلُ ؟ » فَسَمِعهُ الرَّجُلُ فقال : السَّلام عَلَيكم ، أأدخُلُ ؟ فَأذن له النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَدَخَلَ . رواه أبو داود بإسناد صحيح .

872. Ribi Ibn Hirach disse que um homem dos Banu Amer lhe narrou que, em certa ocasião, pediu permissão ao Profeta (S) para entrar em sua casa, dizendo: “Poderia eu introduzir-me?” O Mensageiro de Deus (S) disse ao seu criado: “Sai, e ensina-lhe como pedir permissão para entrar! Dize-lhe que tem de dizer: ‘A paz esteja convosco! poderia eu entrar?’” Porém, aconteceu que aquele homem estava escutando aquelas palavras e, por isso, disse: “A paz esteja convosco! poderia eu entrar?” Então o Profeta (S) lhe concedeu a permissão para que entrasse, e entrou. (Abu Daúd)

٨٧٣- عن كلدة بن الحنبل رضي الله عنه قال: أتيت النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَدَخَلْتُ عَلَيْه ولم أُسَلِّم فقال النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «ارْجِعْ فَقُلْ السَّلامُ عَلَيكُم أَأَدْخلُ ؟ » رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن .

873. Quilda Ibn al Hanbal (R) relatou que em certa ocasião foi visitar o Profeta (S), mas entrou na casa dele sem saudação. Então o Profeta disse ao Hanbal: “Que ele saia, e que diga: ‘A paz esteja convosco! poderia entrar?’” (Abu Daúd e Tirmizi)

١٤١- باب بيان أن السنة إذا قيل للمستأذن : من أنت ؟

أن يقول : فلان فيسمي نفسه بما يعرف به من اسم أو كنية وكراهة قوله أنا ونحوها

CAPÍTULO 141

A TRADIÇÃO PROFÉTICA RECOMENDA, QUANDO É PERGUNTADA A IDENTIDADE DA PESSOA QUE SOLICITAR PERMISSÃO PARA ENTRAR, O QUE DEVE RESPONDER, ANUCIADO O SEU NOME

٨٧٤- عن أنس رضي الله عنه في حديثه المشهور في الإسراء قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، « ثُمَّ صَعِدَ بي جِبْرِيلُ إلى السّماء الدُّنيا فاستفتح » فقيل : منْ هذا ؟ قال : جبْريلُ، قِيلَ : وَمَنْ مَعَك ؟ قال : مُحَمَّدٌ . ثمَّ صَعِدَ إلى السَّماء الثّانية فاستفتح ، قيل : مَنْ هذا ؟ قال : جبريلُ ، قيل : وَمَنْ مَعَكَ ؟ قال : مُحَمدَّ » والثّالثة والرَّابعة وَسَائرهنَّ وَيُقالُ في باب كل سماء : مَنْ هذا ؟ فَيُقُولُ : جبريل متفق عليه .

874. Anas (R), no decorrer do seu famoso *hadice* concernente à *mi'raj* (ascensão do Profeta (S), diz: "O Profeta (S) disse: '... então o Gabriel subiu comigo ao primeiro céu, próximo à terra, e pediu que o portão fosse aberto. Foi-lhe perguntado: 'Quem está aí?' Ele disse: 'Gabriel!' Foi-lhe perguntado mais: 'E quem está contigo?' Ele respondeu: 'Mohammad!' Depois ele me levou para o segundo céu, e pediu que o portão fosse aberto. Foi-lhe novamente perguntado: 'Quem está aí?' Ele disse: 'Gabriel!' Foi-lhe então perguntado: 'E quem está contigo?' Ele respondeu: 'Mohammad!' O mesmo aconteceu com o terceiro, o quarto, e com todos os céus. No portão de cada céu lhe era perguntado: 'Quem está aí?', e ele dizia: 'Gabriel'" (Muttafac alaih).

٨٧٥- وعن أبي ذرٍ رضي الله عنه قال: خَرجَتُ لَيْلة من اللّيالي فإذا رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يمشي وحْدَهُ، فجَعلتُ أمشي في ظلِّ القمَر، فالتفت فرآني فقال : « مَنْ هذا ؟ » فقلت أبو ذَرٍ، متفق عليه

875. Abu Zar (R) contou que saiu, uma noite, e viu o Mensageiro de Deus (S), que passeava a sós. Então se pôs a caminhar perto dele, sob a luz da lua. Pouco depois, voltou o olhar e, ao ver Abu Zar, disse: "Quem és?" Respondeu "Sou Abu Zar." (Muttafac alaih)

٨٧٦- وعن أُمَّ هانئ رضي الله عنها قالت: أتيت النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهو يغتسل وفاطمةُ تسْتُرُهُ فقال : «مَنْ هذه ، » فقلت : أنا أُم هَانئ . متفق عليه .

876. Ummu Háni Bint Abu Talib (prima do Profeta) (R) relatou: "Fui ver o Profeta (S). Quando eu cheguei na casa dele, ele estava tomando banho e a Fátima o estava cobrindo-o. Ele perguntou: 'Quem está aí?' E eu respondi: 'Sou eu, a Ummu Háni" (Muttafac alaih).

٨٧٧- وعن جابر رضي الله عنه قال : أَتَيتُ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَدَقَقْتُ الباب فقال: « من هذا ؟ » فقلت ، أنا ، فقال : « أنا أنا ؟ » كأنهُ كَرِهَهَا ، متفق عليه .

877. Jáber (R) relatou: "Fui ver o Profeta (S), e bati à porta. Ele perguntou: 'Quem é?' Respondi: 'Eu'. Ele repetiu: 'Eu, eu?', como se não tivesse gostado." (Muttafac alaih)

١٤٢- باب استحباب تشميت العاطس إذا حمد الله تعالى وكراهية تشميته إذا لم يحمد الله تعالى وبيان آداب التشميت والعطاس والتثاؤب

CAPÍTULO 142

A RECOMENDAÇÃO DE IMPLORARMOS A DEUS POR UMA PESSOA QUE TENHA ESPIRRADO E LOUVADO A DEUS. A DESAPROVAÇÃO DE O FAZERMOS NO CASO DE QUE NÃO TENHA LOUVADO A DEUS. EXPLICAÇÃO DAS BOAS MANEIRAS PARA ESSA INVOCAÇÃO, PARA O ESPIRRO E O BOCEJO

٨٧٨- عن أبي هريرة رضي الله عنه أن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إن الله يُحِبُّ الْعطاسَ وَيَكْرَهُ التَّثَاؤبَ ، فَإِذَا عَطَس أحَدكُم وحمد الله تعالى كانَ حقًّا على كل مسلم سمعهُ أن يقول له يرحمك الله وأما التّثاوب فإنما هو من الشيطان ، فإذا تثاءب أحدكم فليردُّهُ ما استطاع ، فإن أحدكم إذا تثاءب ضَحِكَ منه الشيطان » رواه البخاري .

878. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Deus aprecia o espirrador e desgosta do bocejante. Quando um de vós espirrar, e louvar a Deus é dever de todo muçulmano que o ouvir, dizer-lhe: 'Que Deus seja misericordioso para contigo!' Quanto ao bocejo vem de Satanás. Quando alguém sente vontade de bocejar, deve tentar evitá-lo o quanto pode. Quando alguém de vós bocejar, Satanás rirá dele." (Bukhári)

٨٧٩- وعنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذا عطس أحدكم فليقل : الحمد لله ، وليقل له أخوه أو صاحبه : يرحمك الله ، فإذا قال له : يرحمك الله فليقل : يهديكم الله ويصلح بالكم » رواه البخاري .

879. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando um de vós espirrar, que diga: 'Louvado seja Deus!' e que o seu irmão ou companheiro lhe replique: 'Que Deus seja misericordioso para contigo!' e quando lhe disserem: 'Que Deus seja misericordioso para contigo!' que responda: 'Que Deus vos guie e melhore as vossas situações!'" (Bukhári)

٨٨٠- وعن أبي موسى رضي الله عنه قال : سمعت رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ « إذا عَطَس أحدُكُم فحمد الله فشمتوه ، فإنْ لم يحمد الله فلا تُشمتوه » رواه مسلم .

880. Abu Mussa Al Ach'ari (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Quando alguém espirra e diz '*Alhamdu lillah* Louvado seja Deus)', deveis dizer-lhe: '*Yarhamucallah* (que Deus tenha misericórdia de ti)'. Mas se ele não louvar a Deus, nada devereis desejar-lhe." (Musslim)

٨٨١- وعن أنس رضي الله عنه قال : عطس رجلان عند النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فشمت أحدهما ولم يشمت الآخر ، فقال الذي لم يشمته : عطس فُلانٌ فَشَمَّتهُ وَعطستُ فَلَم تُشَمتني ؟ فقال : « هذا حمد الله ، وإنَك لم تحمد الله » . متفق عليه .

881. Anas (R) relatou que, em certa ocasião, dois homens espirraram na presença do Profeta (S), que implorou para um deles a misericórdia de Deus, e não o fez para o outro. Este último disse: "Quando fulano espirrou, imploraste para ele a misericórdia de Deus; por que não a imploraste também para mim?" Disse o Profeta: "Porque ele louvou a Deus, e tu não O louvaste!" (Muttafac alaih)

٨٨٢- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : كان رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذَا عَطَسَ وَضَعَ يَدَهُ أوْ ثَوبَهُ عَلى فيهِ وَخَفَضَ أوْ غَضَّ بَهَا صَوْتَهُ.شك الراوي رواه أبو داود،والترمذي وقال حديث حسن صحيح.

882. Abu Huraira (R) narrou: "Quando o Mensageiro de Deus (S) espirrava, punha a mão ou a extremidade da sua roupa sobre a boca, para abafar o ruído." (Abu Daúd e Tirmizi)

٨٨٣- وعن أبي موسى رضي الله عنه قال: « كان الْيَهُودُ يَتَعَاطسُونَ عْندَ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَرْجُونَ أنْ يَقولَ لهُم يَرْحَمُكُم الله ، فيقولُ : يَهدْيكمُ الله ويُصلحُ بالكم » رواه أبو داود، والترمذي وقال حديث حسن صحيح .

883. Abu Mussa (R) relatou que quando os judeus iam visitar o Mensageiro de Deus (S), procuravam, por todos os meios, espirrar, pois desejavam que ele lhes dissesse: "Que Deus seja misericordioso para convosco!" Porém, ele lhes dizia: "Que Deus vos guie para o bem, e que melhore as vossas situações!" (Abu Daúd e Tirmizi)

٨٨٤- وعن أبي سعيد الخدري رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : إذَا تَثاءَبَ أحَدُكُمْ فَلْيُمسكْ بَيده على فيه فإنَّ الشيطان يدْخل» رواه مسلم .

884. Abu Saíd Al Khudri (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Quando alguém de vós bocejar, deverá cobrir a boca com a mão, senão o Satanás entrará nela” (Musslim).

١٤٣- باب استحباب المصافحةِ عندَ اللقاء وبشاشةِ الوجهِ

وتقبيل يد الرجل الصالح وتقبيل ولده شفقة ومعانقة القادم من سفر وكراهية الانحناء

CAPÍTULO 143

A RECOMENDAÇÃO DE SE DAR A MÃO AO SE ENCONTRAR COM UM AMIGO E DE SE SORRIR PARA ELE. O BEIJARMOS OS FILHOS; O ABRAÇARMOS O AMIGO QUE VEM DE VIAGEM. A DESAPROVAÇÃO DE NOS INCLINARMOS PERANTE OUTRAS PESSOAS

٨٨٥- عن أبي الخطاب قتادة قال : قلُت لأنس : أكَانتِ المصافَحةُ في أصْحابِ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم؟ قال : نَعَمْ . رواه البخاري .

885. Catada relatou: “Perguntei a Anas (R): ‘Prevalecia, acaso, o costume do apertar as mãos, entre os companheiros do Profeta (S)?’ Ele disse: ‘Sim!’“ (Bukhári)

٨٨٦- وعن أنس رضي الله عنه قال : لَمَّا جَاءَ أَهْلُ اليَمنِ قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « قَدْ جَاءَكُمْ أَهْلُ الْيَمَنِ ، وَهُمْ أولُ مَنْ جَاءَ بالمصَافَحَة » رواه أبو داود بإسناد صحيح .

886. Anas (R) relatou que quando certas pessoas do Iêmen chegaram, o Profeta (S) disse: “O pessoal do Iêmen veio visitar-vos. Eles foram os primeiros a usar os apertos de mãos.” (Abu Daúd)

٨٨٧- وعن البراء رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ما مِنْ مُسْلِمَيْنِ يَلْتَقِيَانِ فَيَتَصافَحَانِ إلا غُفر لَهما قبل أن يفترقا » رواه أبو داود .

887. Al Bará (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Quando dois muçulmanos se encontrarem e se derem as mãos, Deus perdoará as suas faltas antes mesmo que eles se separem.” (Abu Daúd)

٨٨٨- وعن أنس رضي الله عنه قال : قال رجل : يا رسول الله ، الرَّجُلُ مِنَّا يَلْقَى أخَاه أوْ صَديقَهُ أيَنْحني لَهُ ؟ قال : « لا » قال : أفَيَلتزمه ويقبله ؟ قال : « لا » قال : فَيَأْخُذُ بِيَده وَيُصَافِحُهُ ؟ قال : « نَعَمَ » رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

888. Anas (R) relatou que um homem perguntou: “Ó Mensageiro de Deus, quando uma pessoa se encontra com um irmão, tem de inclinar-se perante ele?” Disse o Profeta: “Não!” Disse o homem: “Então teria que abraçá-lo e beijá-lo?” Disse o Profeta: “Não!”

Disse o homem: “Então o saudaria, dando-lhe a mão?” Disse o Profeta: “Sim!” (Tirmizi)

٨٨٩- وعن صَفْوان بن عَسَّال رضي الله عنه قال : قال يَهُودي لِصَاحبه اذْهب بنا إلى هذا النبي فأتيا رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَسَألاه عن تسْع آيات بَينات فَذَكَرَ الْحَديث إلى قَوْله: فقَبَّلا يَدَهُ وَرِجْلَهُ وقالا : نَشْهَدُ أَنَّكَ نبي . رواه الترمذي وغيره بأسانيد صحيحة.

889. Safwan Ibn Assal (R) diz que um judeu pediu ao seu companheiro que o levasse até ao Profeta (S). Quando o encontraram, inquiriram-no acerca dos nove sinais claros (dados para o Moisés); isso foi seguido pela recitação de um relevante *hadice*. Aquilo tornou a questão um tanto clara e, por fim, ambos lhe beijaram as mãos e os pés, e disseram: “Prestamos testemunho de que tu és deveras um Profeta” (Tirmizi e outros).

٨٩٠- وعن ابن عمر رضي الله عنهما قصة قال فيها : فَدَنَوْنا من النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقَبَّلْنا يده . رواه أبو داود .

890. Ibn Ômar R) relatou um incidente; ele diz: “No final da recitação, aproximamo-nos do Profeta (S), e beijamos a sua sagrada mão” (Abu Daúd).

٨٩١- وعن عائشة رضي الله عنها قالت : قَدم : زَيْدُ بُن حَارثة المدينة ورسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في بَيْتي فأتَاهُ فَقَرَعَ الباب. فَقَام إليهْ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَجُرُّ ثوْبَهُ فاعتنقه وقبله » رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

891. Aicha (R) relatou: “Zaid Ibn Harissa, afilhado do Profeta, veio a Madina (para encontrar-se com o Profeta), e naquele tempo o Profeta (S) estava na minha casa. Zaid chegou e bateu à porta. O Profeta (S) saiu para encontrá-lo, arrastando o seu manto, abraçou-o e beijou-o.” (Tirmizi)

٨٩٢- وعن أبي ذرٍ رضي الله عنه قال : قال لي رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم «لاتَحقِرَنَّ مِنَ المعْرُوف شَيْئاً وَلَو أن تلقى أخاك بوجه طليق » رواه مسلم .

892. Abu Zar (R) relatou que o Profeta (S) lhe disse: “Não menosprezes qualquer ato de bondade, inclusive o de receberes o teu irmão com semblante alegre.” (Musslim)

٨٩٣- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : قبَّل النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم الحسن بن على رضي الله عنهما ، فقال ، الأقْرَعُ بن حَابس : إنَّ لي عَشَرةً مِنَ الْوَلَد ماقَبَّلتُ مِنهُمْ أحَداَ . فقال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . « مَنْ لاَيَرْحَمْ لا يُرْحَمْ ، » متفق عليه .

893. Abu Huraira (R) relatou que em certa ocasião o Profeta (S) estava beijando o seu neto, Al Hassan Ibn Áli, sendo que Al Acra Ibn Hábis se encontrava sentado ao seu lado. Al Acra disse: "Tenho dez netos (ou filhos), e nunca beijei a nenhum deles." O Mensageiro de Deus (S) olhou-o, e disse: "Aquele que não for misericordioso com os demais, não será tratado com misericórdia." (Muttafac alaih)

كتاب عيادة المريض

وتشييع الميت، والصلاة عليه، وحضور دفنه، والمكث عند قبره بعد دفنه

١٤٤- باب عيادة المريض

CAPÍTULO 144

A VISITA AO ENFERMO, O ACOMPANHAMENTO AO FUNERAL, A ASSISTÊNCIA À ORAÇÃO E AO ENTERRO DE UM DEFUNTO. A PERMANÊNCIA POR UM CERTO TEMPO AO LADO DA SEPULTURA, APÓS O ENTERRO

٨٩٤- عن البَراء بن عازب رضي الله عنهما قال : أَمَرنَا رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِعِيَادةِ المرِيض ، واتّبِاع الجنازة ، وتشميت العاطس، وإبرار المقسم ونصر المظلوم ، وإجابة الداعي ، وإفشاء السلام . متفق عليه .

894. Al Bará Ibn Ázeb (R) disse: "O Mensageiro de Deus (S) nos ordenou visitarmos o enfermo, seguirmos o séquito do funeral, rogarmos a Deus por quem espirra, cumprirmos com nosso juramento, prestarmos apoio aos oprimidos, aceitarmos um convite e difundirmos a saudação." (Muttafac alaih)

٨٩٥- وعن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « حَقُّ الْمُسلِمِ عَلَى الْمُسلِمِ خَمْسٌ ، رَدُّ السَّلام. وَعِيادَةُ المريض ، وَاتباعُ الجنائز ، وإجابة الدَّعوة . وتشميت العاطس» متفق عليه .

895. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O muçulmano tem cinco deveres para com os demais muçulmanos: retribuir a saudação, visitar o enfermo, acompanhar o séquito do funeral, aceitar um convite e rogar a Deus por quem espirra." (Muttafac alaih)

٨٩٦- وعنه قال قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : إنَّ الله عزَّ وجل يَقُولُ يَوْمَ القيَامَة : « يَا ابْنَ آدَمَ مَرِضْتُ فَلَم تَعُدْني ، قال : ياربِّ كَيْفَ أعُودُكَ وأنْتَ رَبُّ العَالَمين ؟ قال : أمَا عَلْمتَ أنَّ عَبْدي فُلاَناً مَرِضَ فَلَمْ تَعُدْهُ ، أمَا عَلمتَ أنَّك لو عُدْته لوجدتني عنده ؟ يا ابن

آدم اطعمتك فلم تطعمني ، قال : يا رب كيف أطعمك وأنت رب العالمين ، قال : أما علمت أنه استطعمك عبدي فلان فلم تطعمه أما علمت أنك لو أطعمته لوجدت ذلك عندي ؟ يا ابن آدم استسقيتك فلم تسقني ، قال : يارب كيف اسقيك وأنت رب العالمين ؟ قال : استسقاك عبدي فلان فلم تسقه ، أما علمت أنك لو سقيته لو جدت ذلك عندي ؟ » رواه مسلم .

896. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Deus, Todo-Poderoso, dirá, no Último Dia: 'Ó filho de Adão, encontrei-Me doente, e não Me visitaste!' Dirá o filho de Adão: 'Ó Senhor, como poderia visitar-Te, sendo Tu o Senhor do Universo?' Dirá Deus: 'Acaso não tiveste conhecimento de que fulano, Meu servo, ficou doente, e não o visitaste? Acaso não tinhas conhecimento de que se o tivesses visitado, encontrar-Me-ias com ele? Ó filho de Adão, pedi que Me desses de comer, e não Me deste!' Dirá o filho de Adão: 'Ó Senhor, como poderia dar-Te de comer, se Tu és o Senhor do Universo?' Dirá Deus: 'Acaso, fulano, Meu servo, não pediu que lhe desses de comer, e não lhe deste? Acaso não tinhas conhecimento de que se lhe houvesses dado de comer, encontrarias recompensa em Mim? Ó filho de Adão, pedi que Me desses de beber, e não Me deste!' Dirá: 'Ó Senhor, como poderia dar-Te de beber, quando Tu és o Senhor do Universo?' Dirá: 'Fulano, Meu servo, te pediu que lhe desses de beber, e não lhe deste! Acaso não sabias que se lhe tivesses dado de beber, encontrarias recompensa em Mim?'" (Musslim)

٨٩٧- وعن أبي موسى رضي الله عنه قال : قالَ رسولُ اللهِ ، صلى الله عليه وسلم: ((عُودُوا المرِيضَ ، وَأَطْعِمُوا الجَائعَ، وفَكُّوا العَاني)) رواه البخاري .

897. Abu Mussa R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Visitai o enfermo, dai de comer ao faminto e pagai o resgate pelo cativo." (Bukhári)

٨٩٨- وعن ثوبان رضي الله عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إنَّ المسلم إذا عاد أخاه المسلم لم يزل في خُرْفَةِ الجنة حتى يرجع » قيل : يا رسول الله وما خُرْفَةُ الجنة ؟ قال : « جَنَاها » رواه مسلم . « جَنَاها » : أي واجتني من الثمر .

898. Sauban (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Durante a visita do muçulmano a outro muçulmano enfermo, o primeiro permanecerá no limiar do Paraíso, até que regresse da sua visita." Alguém perguntou: "Que é o limiar do Paraíso?" Respondeu: "É a zona em que as frutas estão maduras." (Musslim)

٨٩٩- وعن على رضي الله عنه قال : سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول : ما من مسلم يعود مسلماً غدوة إلا صلى عليه سبعون ألف ملك حتى يمسي ، وإن عاده عشيةً إلا

صلى عليه سبعون ألف ملكٍ حتى يصبح ، وكان له خريف في الجنة » رواه الترمِذِي وقال : حديث حسن .

899. Áli (R) relatou que ouvira o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Quando um muçulmano visitar outro muçulmano enfermo, pela manhã, haverá setenta mil anjos que implorarão a Deus por ele, até que anoiteça; e quando o visitar, à noite, haverá setenta mil anjos que implorarão a Deus por ele, até que amanheça. Além disso, terá um horto de frutas maduras no Paraíso. (Tirmizi)

٩٠٠- وعن أَنسٍ ، رضي اللَّهُ عنه ، قال : كانَ غُلامٌ يَهُودِيٌّ يَخْدُم النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، فمرِضَ فأَتَاهُ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يعُودهُ ، فَقَعَدَ عِنْدَ رَأْسِهِ فقالَ لَهُ : « أَسْلِمْ » فنَظَرَ إِلى أَبِيهِ وهُو عِنْدَهُ؟ فقال : أَطِعْ أَبا الْقاسِمِ ، فَأَسْلَم ، فَخَرَجَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وَهُوَ يقولُ : « الحَمْدُ للَّهِ الَّذي أَنْقذهُ مِنَ النَّارِ » . رواه البخاري .

900. Anas (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) tinha um criado judeu muito jovem. E aconteceu que este adoeceu e, por isso, o Profeta (S) foi visitá-lo na casa dos pais dele; sentou-se próximo à cama, e lhe disse: "Abraça o Islam, e submete-te a Deus!" O jovem olhou para o seu pai, que se encontrava presente, que lhe disse: "Obedece a Abu al Cassem!" Naquele exato momento, o rapaz judeu anunciou o seu testemunho de abraçar o Islam. O Profeta (S) saiu de lá, dizendo: "Louvado seja Deus, que salvou do Inferno o rapaz!" (Bukhári)

١٤٥- باب ما يدعى به للمريض

CAPÍTULO 145

COMO SE FAZ A SÚPLICA PELO ENFERMO

٩٠١- عن عائشة ، رضي الله عنها ، أَن النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَانَ إِذا اشْتكى الإِنْسانُ الشَّيءَ مِنْهُ، أَوْ كَانَتْ بِهِ قَرْحةٌ أَوْ جُرْحٌ ، قال النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، بأُصْبُعِهِ هكذا ، ووضع سُفْيانُ بْنُ عُيَيْنَة الرَّاوي سبابتَهُ بِالأَرْضِ ثُمَّ رَفَعَهَا وقال : بِسْمِ اللَّهِ ، تُربَةُ أَرْضِنا ، بِرِيقَةِ بَعْضنَا ، يُشْفَى بِهِ سَقِيمُنَا ، بِإِذْن رَبِّنَا » متفقٌ عليه .

901. Aicha (R) narrou que quando alguma pessoa que padecia de uma enfermidade, ou tinha uma chaga ou ferida, ia queixar-se com o Profeta (S), ele apontava com o dedo indicador a terra, até tocá-la, então o levantava, e dizia: "Em nome de Deus, este é o pó da nossa terra, misturado com a nossa própria saliva; e com isto, que seja curado o nosso enfermo, com a ordem de Nosso Senhor!" (Muttafac alaih)

٩٠٢- وعنها أَن النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَانَ يعُودُ بَعْضَ أَهْلِهِ يَمْسَحُ بيدِهِ اليُمْنى ويقولُ : « اللَّهُمَّ ربَّ النَّاسِ ، أَذْهِب الْبَأسَ ، واشْفِ ، أَنْتَ الشَّافي لا شِفَاءَ إِلاَّ شِفَاؤُكَ ، شِفاءً لا يُغَادِرُ سقَماً » متفقٌ عليه .

902. Aicha (R) relatou que quando o Profeta (S) visitava qualquer membro doente da sua família, tocava o paciente com a mão direita, e suplicava: "Ó Deus, Senhor da humanidade, retira deste a aflição e dá-lhe a cura. Tu és o Curador, e não há outro curador além de Ti! Proporcionas uma cura que deixa a doença para trás" (Muttafac alaih).

٩٠٣- وعن أَنسٍ رضي الله عنه أَنه قال لِثابِتٍ رحمه الله : أَلا أَرْقِيكَ بِرُقْيَةِ رسولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ؟ قال : بَلى . قال : اللَّهُمَّ رَبَّ النَّاسِ ، مُذْهِبَ البَأسِ ، اشْفِ أَنتَ الشَّافي ، لا شافي إِلاَّ أَنْتَ ، شِفاءً لا يُغادِر سَقَماً . رواه البخاري .

903. Anas (R) relatou que disse para o Sabit (R): "Queres que te benza como o Profeta (S) costumava fazer." Ele disse: 'Sim!', ao que eu supliquei: 'Ó Deus, Senhor dos humanos, Amenizador das aflições, concede a cura, pois és o Curador (por excelência); não há outro curador a não seres Tu, (Que proporcionas) uma cura que não deixa resquícios de doença!'" (Bukhári)

٩٠٤- وعن سعدِ بن أَبي وَقَّاصٍ رضي الله عنه قال : عَادَني رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : «اللَّهُمَّ اشْفِ سعْداً ، اللَّهُمَّ اشْفِ سَعْداً ، اللَّهُمْ اشْفِ سَعداً » رواه مسلم .

904. Saad Ibn Abi Waqqas (R) relatou que o Profeta (S) visitou-o durante a sua doença, e suplicou: "Ó Deus, concede a cura ao Saad!" Repetiu a súplica por três vezes. (Musslim).

٩٠٥- وعن أَبي عبد اللَّهِ عثمانَ بنِ العَاصِ ، رضي الله عنه أَنه شَكا إِلى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَجعاً يجِدُهُ في جَسدِهِ ، فقال له رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «ضَعْ يَدَكَ عَلى الذي يَأْلَمُ مِن جَسَدِكَ وَقلْ : بِسمِ اللَّهِ ثَلاثاً وَقُلْ سَبْعَ مَرَّاتٍ : أَعُوذُ بِعِزَّةِ اللَّهِ وَقُدْرَتِهِ مِن شَرِّ مَا أَجِدُ وَأُحاذِرُ » رواه مسلم .

905. Osman Ibn Abu al 'As (R) relatou que em certa ocasião se queixou de umas dores para o Mensageiro de Deus (S), que lhe disse: "Põe tua mão no lugar que te dói, dize três vezes: 'Em nome de Deus!' e sete vezes: 'Refugio-me na glória e no poder de Deus, de todo o mal que me aflige e preocupa!'" (Musslim)

٩٠٦- وعن ابن عباسٍ ، رضي الله عنهما ، عن النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ عَادَ مَرِيضاً لَمْ يَحْضُرْهُ أَجَلُهُ ، فقالَ عِنْدَهُ سَبْعَ مَرَّات : أَسْأَلُ اللهَ الْعَظِيمَ رَبَّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ أَنْ يَشفِيَك : إلاَّ عَافَاهُ اللهُ مِنْ ذلكَ المَرَضِ » رواه أبو داود والترمذي وقال : حديث حسن، وقال الحاكِم : حديث صحيح على شرطِ البخاري .

906. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta disse: “ Aquele que visita um enfermo, para o qual ainda não chegou a sua hora de partir, e suplica a Deus na presença desse sete vezes, dizendo: Peço a Deus Supremo, o Senhor do trono supremo que te cure. Então por ordem de Deus, o enfermo será curado daquela doença ”. (Abu Daúd)

٩٠٧- وعنه أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم دَخَل على أَعَرابِيٍّ يَعُودُهُ ، وَكانَ إذا دَخَلَ عَلى مَن يَعُودُهُ قال : « لا بَأْس ، طَهُورٌ إن شَاء اللهُ » رواه البخاري .

907. Ibn Abbás (R) relatou que em certa ocasião o Profeta (S) foi visitar um beduíno enfermo. E ele tinha o costume de dizer, quando ia visitar algum enfermo: “Que não seja nada de mal. E se Deus quiser, a enfermidade será para ti uma purificação e uma penitência!” (Bukhári)

٩٠٨- وعن أَبي سعيد الخُدْرِيّ رضي الله عنه أَن جِبْرِيلَ أَتَى النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال: يَا مُحَمدُ اشْتَكَيْتَ ؟ قال : « نَعَمْ » قال : بِسْمِ اللهِ أَرْقِيكَ ، مِنْ كُلِّ شَيْءٍ يُؤْذِيكَ، مِنْ شَرِّ كُلِّ نَفْسٍ أَوْ عيْنِ حَاسِدٍ ، اللهُ يشْفِيك ، بِسْمِ اللهِ أَرْقِيكَ » رواه مسلم .

908. Abu Saíd Al Khudri (R) relatou que Gabriel foi ter com o Profeta (S) e lhe disse: “Estás te queixando de algo?” Respondeu: “Sim.” Disse-lhe: “Em nome de Deus, te benzo de todos os problemas que te afligem causados por toda e qualquer pessoa que te invejar. Que Deus te cure. Em nome de Deus te benzo.” (Musslim)

٩٠٩- وعن أَبي سعيد الخُدْرِيّ وأَبي هريرة رضيَ الله عنهما ، أَنهُما شَهِدَا على رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنه قال : « مَنْ قال : لا إِلهَ إِلاَّ اللهُ واللهُ أَكْبَرُ ، صدَّقَهُ رَبُّهُ ، فقال : لا إله إِلاَّ أَنَا وأَنا أَكْبرُ . وَإِذَا قال : لا إِلهَ إِلاَّ اللهُ وحْدهُ لا شَرِيكَ لَهُ ، قال : يقول : لا إِله إِلا أَنَا وحْدِي لا شَرِيك لي . وإذا قال : لا إِلهَ إِلاَّ اللهُ لَهُ المُلْكُ وَلَهُ الحَمْدُ ، قال : لا إِلهَ إِلاَّ أَنَا لِيَ المُلْك وَلِيَ الحَمْدُ . وإذا قال : لا إله إِلاَّ اللهُ وَلا حَوْلَ ولا قَوَّةَ إِلاَّ بِاللهِ، قال لا إِله إِلاَّ أَنَا وَلا حَوْلَ ولا قوَّةَ إِلاَّ بي » وَكانَ يقولُ : « مَنْ قالهَا في مَرَضِهِ ثُمَّ ماتَ لَمْ تَطْعَمْهُ النَّارُ » رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

909. Abu Saíd al Khudri e Abu Huraira (R) narraram que foram testemunhas de que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Àquele que disser: 'Não há outra divindade além de Deus! Deus é o Maior!' Deus lhe confirmará: 'Não há outra divindade além de Mim, e Eu sou Supremo'. E se disser: 'Não há outra divindade além de Deus, o Único sem parceiro algum!' Deus dirá: 'Não há outra divindade além de Mim, nem tampouco tenho parceiro algum'. E se disser: 'Não há outra divindade além de Deus! Seu é o Reino e Seus são todos os louvores!' Deus dirá" 'Não há outra divindade além de Mim! Meu é o Reino e todos os louvores são Meus!' E se disser: 'Não outra divindade além de Deus! Não há auxílio nem poder a não ser em Deus!' Deus dirá: 'Não há outra divindade além de Mim! Não há auxílio nem poder a não ser em Mim!'" E o Mensageiro de Deus (S) acrescentou: "Aquele que disser estas palavras durante a sua enfermidade, e logo morrer, o Inferno não o tocará". (Tirmizi)

١٤٦- بابُ استحباب سؤالِ أهلِ المريضِ عَنْ حالِهِ

CAPÍTULO 146

A RECOMENDAÇÃO DE SE PERGUNTAR AOS FAMILIARES DE UM ENFERMO SOBRE O ESTADO DELE

٩١٠- عن ابن عباسٍ ، رضي الله عنهما ، أَنَّ عليَّ بنَ أَبي طالبٍ ، رضي اللَّهُ عنهُ خرجَ مِنْ عِنْدِ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في وجَعِهِ الذِي تُوُفِّيَ فِيهِ ، فقال النَّاسُ : يا أَبَا الحسنِ ، كَيفَ أَصْبَحَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : أَصْبحَ بِحَمْد اللَّهِ بَارِئاً . رواه البخاري .

910. Ibn Abbás (R) narrou que quando Áli Ibn Abi Tálib (R) terminou sua visita ao Mensageiro de Deus (S), durante a sua última enfermidade, antes de morrer, as pessoas se aproximaram dele, perguntando: "Ó Abu Hassan, como está o Mensageiro de Deus? (S)" ele respondeu: "Está no melhor da sua saúde, graças a Deus!" (Bukhári)

١٤٧- باب ما يقوله من أيس من حياته

CAPÍTULO 147

O QUE DEVE DIZER QUEM ESTÁ DESESPERADO DA VIDA

٩١١- عن عائشة رضيَ اللَّهُ عنها قالت : سَمِعْتُ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهُوَ مُسْتَنِدٌ إِلَيَّ يَقُولُ : «اللَّهُمَّ اغفِرْ لي وَارْحَمْني ، وَأَلحِقني بالرَّفِيقِ الأَعْلَى » متفق عليه .

911. Aicha (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer, repousando, encostado nela, quando da sua derradeira doença: "Ó Deus, perdoa-me e tem misericórdia de mim, e põe-me junto com o companheiro Elevado!" (Muttafac alaih)

٩١٢- وعنها قالت : رأَيْتُ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهُوَ بِالموتِ ، عِندهُ قدحٌ فِيهِ مَاءٌ، وهُو يدخِلُ يدهُ في القَدَحِ ، ثم يمسَحُ وجهَهُ بالماءِ ، ثم يقول : « اللَّهُمَّ أَعِنِّي على غمرَاتِ المَوْتِ وَسَكَراتِ المَوْتِ » رواه الترمذي .

912. Aicha (R) relatou que observou o Profeta (S), quando ele estava na angústia da morte, por a mão numa grande vasilha com água que estava próxima a ele, esfregar o rosto com ela, e dizer: *Allahumma a'inni 'alá ghamaratil maute au sakaratil maut* (ó Deus, ajuda-me a vencer a aspereza da agonia da morte." (Tirmizi)

١٤٨- باب استحباب وصية أهل المريض

ومن يخدمه بالإحسان إليه واحتماله والصبر على ما يشق من أمره وكذا الوصية بمن قرب سبب موته بحد أو قصاص ونحوهما

CAPÍTULO 148

RECOMENDAÇÃO DE SE PEDIR AOS FAMILIARES DE UM ENFERMO, OU PARA QUEM ESTIVER AO SEU SERVIÇO, A BONDADE E A PACIÊNCIA COM ELE

٩١٣- عن عِمران بن الحُصَين رضي الله عنهما أَن امرأَةً مِنْ جُهَيْنَةَ أَتَتِ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهِي حُبْلَى مِنَ الزِّنَا ، فقالت : يا رسول اللَّهِ ، أَصبتُ حدًّا فَأَقمْهُ علَيَّ ، فَدعا رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وليَّهَا ، فقال : « أَحْسِنْ إِلَيْهَا ، فَإِذا وضَعتْ فَأْتِني بِهَا » فَفعلَ فَأَمر بِها النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فشُدَّتْ علَيها ثِيابُها ، ثُمَّ أَمر بِها فَرُجِمتْ ، ثُمَّ صَلَّى عليها . رواه مسلمٌ .

913. Imran Ibn al Huçain (R), relatou que uma mulher da tribo Juhaina foi ver o Profeta (S) quando se encontrava grávida em consequência de adultério. Ela disse: "Ó Mensageiro de Deus, cometi uma transgressão sujeita a penalidade; aplica-me, pois, a pena!" Então o Mensageiro de Deus (S) chamou o tutor daquela mulher à sua presença, e disse: "Trata-a com bondade, e traze-a a mim quando der à luz". Assim foi feito; e quando aquela mulher voltou, após ter dado à luz, o Profeta (S) ordenou que lhe fosse amarrado o vestido ao corpo, e que fosse apedrejada. Mais tarde, encabeçou a oração do funeral daquela mulher. (Musslim)

١٤٩- باب جواز قول المريض : أنا وجع ، أو شديد الوجع أو موعوك أو وارأساه ونحو ذلك وبيان أنه لا كراهة في ذلك إذا لم يكن على التسخط وإظهار الجزع

CAPÍTULO 149

PERMISSÃO AO PACIENTE DAR VAZÃO A SEUS SENTIMENTOS DE AGONIA, CONTANTO QUE OS MESMOS NÃO SEJAM DEMONSTRAÇÃO DE INDIGNAÇÃO E ANGÚSTIA

٩١٤- عن ابنِ مسعودٍ رضيَ الله عنه قال : دَخَلتُ عَلى النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهُو يُوعكُ ، فَمسِسْتُه ، فقلْتُ : إِنَّكَ لَتُوعَكُ وعْكاً شَديداً ، فقال : « أَجَلْ إِنِّي أُوَعَكُ كما يُوعكُ رَجُلانِ مِنْكُمْ » متفق عليه .

914. Ibn Mass'ud (R) relatou: "Visitei o Mensageiro de Deus (S) numa época em que ele estava com febre. Toquei nele e lhe disse: 'Ó Mensageiro de Deus, estás com febre alta!' Ele disse: 'Na verdade, a intensidade da minha febre é equivalente à de duas pessoas.'" (Muttafac alaih)

٩١٥- وعن سعدِ بن أَبي وَقَّاص رضي الله عنه قال : جَاءَني رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يعودُني مِن وجعٍ اشْتَدَّ بي ، فَقُلْتُ : بلَغَ بي ما ترى ، وأَنَا ذو مَالٍ ، وَلا يرِثُني إِلاَّ ابنتي . وذكر الحديث ، متفقٌ عليه .

915. Saad Ibn Abi Waqqas (R) – um dos dez que receberam as boas novas da admissão no Paraíso – disse: "Numa ocasião eu estava de cama, seriamente doente, e o Profeta (S) veio me ver. Isso aconteceu no ano em que o Profeta (S) realizou a Peregrinação de Despedida. Eu lhe disse: Ó Mensageiro de Deus, eu tenho dinheiro propriedades consideráveis, e minha única herdeira é minha filha ..." E citou o hadice nº 6 do Capítulo 1. (Muttafac alaih).

٩١٦- وعن القاسم بن محمدٍ قال : قالَتْ عائشَةُ رضي اللَّهُ عنها : وارأْسَاهُ . فقال النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «بلْ أَنَا وارأْسَاهُ » . وذكر الحديث . رواه البخاري .

916. Qassim Ibn Mohammad (R) relatou que a Aicha (R) disse: "Oh, minha dor de cabeça!", ao que o Profeta (S) disse: "Oh, minha dor de cabeça, digo eu!" (Bukhári).

١٥٠- باب تلقين المحتضر : لا إله إلا الله

CAPÍTULO 150

EXORTANDO UMA PESSOA MORIBUNDA A PRONUNCIAR O TESTEMUNHO DE FÉ

٩١٧- عن معاذٍ رضي الله عنه قالَ : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ كَانَ آخِرَ كلاَمِهِ لا إِلهَ إِلاَّ اللَّه دَخَلَ الجنَّةَ » رواه أبو داود والحاكم وقال : صحيح الإسناد .

917. Moaz (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A pessoa cujas últimas palavras forem a afirmação do testemunho de fé, *la ilaha illallah* (não há outra divindade além de Deus) entrará do Paraíso." (Abu Daúd e Al Hákim)

٩١٨- وعن أَبي سعيد الخُدْرِيّ رضي الله عنهُ قال : قال رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَقِّنُوا موْتَاكُمْ لا إِله إِلاَّ اللَّهُ » رواه مسلم .

918. Abu Saíd Al Khudri (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Exortai os vossos moribundos a pronunciarem o testemunho de fé: *Lá iláha illalláh* (não há outra divindade além de Deus)." (Musslim)

١٥١- باب ما يقوله بعد تغميض الميت

CAPÍTULO 151

O QUE DIZER DEPOIS DE FECHAR OS OLHOS DO MORTO

٩- عن أُمِّ سَلمةَ رضيَ اللَّهُ عنها قالت : دَخَلَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم على أَبي سلَمة وَقَدْ شَقَّ بصَرُهُ ، فأَغْمضَهُ ، ثُمَّ قَال : « إِنَّ الرُّوح إِذا قُبِضَ ، تبِعَه الْبصَرُ » فَضَجَّ نَاسٌ مِنْ أَهْلِهِ فقال : « لا تَدْعُوا عَلى أَنْفُسِكُم إِلاَّ بِخَيْرٍ ، فإِنَّ المِلائِكَةَ يُؤَمِّنُون عَلى ما تَقُولونَ » ثمَّ قالَ : « اللَّهُمَّ اغْفِر لأبي سَلَمَة ، وَارْفَعْ درَجَتهُ في المهْدِيِّينَ ، وَاخْلُفْهُ في عَقِبِهِ في الْغَابِرِين، واغْفِرْ لَنَا ولَه يَاربَّ الْعَالمِينَ ، وَافْسحْ لَهُ في قَبْرِهِ ، وَنَوِّرْ لَهُ فيه » رواه مسلم

919. Ummu Salama (R) relatou que quando faleceu Abu Salama (seu marido), o Mensageiro de Deus (S) os visitou, e viu que os olhos do defunto se encontravam abertos, e eis que os fechou, dizendo em seguida: "Quando sua alma for levada, suas vistas a seguirão". Ao ouvirem essas palavras, alguns familiares começaram a soluçar. Então ele prosseguiu: "Implorai tão-somente o bem para vós, porque os anjos confirmam, agora, a vossa súplica". Ato contínuo, acrescentou: "Senhor, perdoa Abu Salama, e eleva-o em categoria entre os bem guiados, e que sejas o seu Sucessor para os que ficaram, dentre os seus familiares! Ó Senhor do Universo, perdoa-nos e a ele também, e faze com que sua tumba se faça ampla e luminosa!" (Musslim)

١٥٢- باب ما يقال عند الميت وما يقوله من مات له ميت

CAPÍTULO 152

O QUE SE DEVE DIZER ANTE A PRESENÇA DE UM DEFUNTO, E O QUE DEVE DIZER QUEM ACABA DE PERDER UM FAMILIAR

٩٢٠- عن أُمِّ سلَمَةَ رضي الله عنها قالت : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذا حَضرْتُمُ المرِيضَ ، أَوِ الميِّتَ ، فَقُولُوا خيْراً ، فَإِنَّ الملائِكَةَ يُؤَمِّنونَ عَلى ما تقُولُونَ ، قالت: فلمَّا مَاتَ أَبُو سَلَمَة ، أَتَيْتُ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقُلْتُ : يا رسُولَ الله ، إِنَّ أبا سلَمَة قَدْ مَاتَ ، قالَ : «قُولي : اللَّهُمَّ اغْفِرْ لي وَلَهُ ، وَأَعْقِبْني مِنْهُ عُقبى حسنةً » فقلتُ : فأَعْقَبني اللَّهُ منْ هُوَ خَيْرٌ لي مِنْهُ : مُحَمَّداً صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . رواه مسلم هكذا : « إذا حَضَرْتُمُ المرِيضَ» أَو « الميِّت »على الشَّكِّ ، رواه أبو داود وغيره:« الميِّت»بلا شَكٍّ .

920. Ummu Salama (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando estiverdes na presença de algum defunto ou de algum enfermo, falai apenas o que for correto e benéfico, pois os anjos confirmarão as vossas palavras." Ummu Salama disse ainda que quando morreu Abu Salama – seu marido –, ela foi ter com o Profeta (S), e lhe relatou o ocorrido. Ele lhe disse: "Dize: 'Senhor, perdoa a mim e a ele, e recompensa-me, em seu lugar, com o melhor!'" E ela disse: "Pois Deus me recompensou com quem era melhor que meu marido: Mohammad (S)." (Musslim)

٩٢١- وعنها قالت : سمعتُ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « مَا مِنْ عبدٍ تُصِيبُهُ مُصِيبَةٌ ، فيقولُ : إِنَّا للَّهِ وَإِنَّا إِليهِ رَاجِعُونَ : اللَّهمَّ أجرني في مُصِيبَتي ، وَاخْلُف لي خَيْراً مِنْهَا، إِلاَّ أَجَرَهُ اللَّهُ تعَالى في مُصِيبتِهِ وَأَخْلَف له خَيْراً مِنْهَا . قالت : فَلَمَّا تُوُفِّيَ أَبُو سَلَمَة ، قلتُ كما أَمَرني رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَأَخْلَفَ اللَّهُ لي خَيْراً منْهُ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم. رواه مسلم .

921. Ummu Salama (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Quando uma pessoa sofre algum infortúnio, e suplica assim: *inna lillahi wa inna ilaihi raji'un* (a Deus pertencemos e a Ele retornaremos), e depois: 'Ó Deus, torna boa a perda do meu infortúnio (recompensa-me), e concede-me algo melhor do que aquilo que perdi!', Deus o recompensa pela sua perda no infortúnio, e lhe dá um substituto melhor do que aquilo que perdeu." A Ummu Salama acrescentou: "Quando o Abu Salama morreu, eu supliquei, como o Profeta S) me havia orientado fazer, e Deus me concedeu uma pessoa melhor do que aquela que eu perdera, ou seja, concedeu-me o Profeta (S)." Musslim).

٩٢٢- وعن أَبي موسى رضي الله عنه أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِذا ماتَ وَلدُ العبْدِ قال اللَّهُ تعالى لملائِكَتِهِ : قَبضْتُم وَلدَ عَبْدِي ؟ فيقولُونَ : نعَم ، فيقولُ : قَبَضتُم ثَمَرَةَ فُؤَادِهِ؟ فيقولونَ : نَعم . فَيَقُولُ : فَمَاذَا قال عبْدِي ؟ فيقُولُونَ : حمِدكَ واسْتَرْجعَ ، فيقولُ اللَّهُ تعالى: ابْنُوا لعبدِي بَيتاً في الجَنَّة، وَسَمُّوهُ بيتَ الحمدِ» رواه الترمذي وقال: حديث حسن.

922. Abu Mussa (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando morrer um filho de um servo de Deus, Exaltado seja, Ele dirá aos Seus anjos: 'Recebestes a vida do filho do Meu servo?' Responderão: 'Sim!' Dirá Deus: 'Recebestes o fruto do seu coração?' Responderão: 'Sim!' Dirá Deus: 'E que foi que o Meu servo disse?' Responderão: 'Eis que Te louvou e exaltou, e disse que a Ti será o retorno'. Dirá Deus: 'Então, construí para Meu servo uma casa no Paraíso, e denominai-a 'A Casa dos Louvores.'" (Tirmizi)

٩٢٣- وعن أَبي هُريرةَ رضي اللَّهُ عنه أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : يقُولُ اللَّهُ تعالى : ما لعَبْدِي المؤْمِن عِنْدي جزَاءٌ إِذا قَبَضْتُ صَفيَّه مِنْ أَهْلِ الدُّنْيَا ، ثُمَّ احْتَسَبهُ ، إِلاَّ الجَنَّةَ» رواه البخاري

923. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Deus, louvado seja, diz: 'Não tenho outra recompensa que não seja o próprio Paraíso para o Meu servo crente que, quando tomo o seu mais querido ente, nesta vida, ele o aceita com resignação, em busca da Minha recompensa!'" (Bukhári)

٩٢٤- وعن أُسامةَ بنِ زيدٍ رضي اللَّه عنهما قال : أَرْسَلَتْ إِحْدى بَناتِ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِلَيهِ تَدْعُوهُ وتُخْبِرُهُ أَنَّ صبيًّا لهَا أَوْ ابْناً في الموتِ فقال للرَّسول : « ارْجِعْ إِلَيْهَا ، فَأَخْبِرْهَا أَنَّ للَّهِ تعالى مَا أَخذَ ولَهُ ما أعطى ، وَكُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهُ بِأَجَلٍ مُسَمًّى، فَمُرْهَا، فلْتَصْبِرْ ولْتَحْتسِبْ» وذكر تمام الحديث ، متفقٌ عليه .

924. Ussama Ibn Zaid Ibn Hariça (R) relatou que uma filha do Profeta (S) comunicou ao seu pai: "Meu filho está agonizando, e esperamos a tua presença em casa". O Profeta enviou a sua saudação, dizendo: 'A Deus pertence o que leva, e Deus é o que dá. Tudo, para Ele, tem um plano preestabelecido. Assim sendo, que tenha muita paciência, e que rogue a Deus para que seja recompensada". Ela voltou a requisitá-lo, pedindo-lhe por Deus que fosse. O Profeta (S) se dispôs a vê-la, fazendo-se acompanhar por Saad Ibn Ubada, Moaz Ibn Jabal, Ubai Ibn Caab e Zaid Ibn Sábet, entre outros. Uma vez lá, o menino foi levado ao Profeta, que o pegou ao colo, e eis que o menino ofegava. Ao Profeta, lhe verteram as lágrimas. Ao vê-lo chorar, Saad perguntou: "Ó Mensageiro de Deus, que é isso?" E o Profeta respondeu: "É a compensação que Deus pôs nos corações dos Seus servos!" (Muttafac alaih)

١٥٣- باب جواز البكاء على الميت بغير ندب ولا نياحة

أما النياحة فحرام، وسيأتي فيها باب كتاب النهي إن شاء الله تعالى. وأما البكاء فجاءت أحاديث بالنهي عنه، وأن الميت يعذب ببكاء أهله. وهي متأولة محمولة على من أوصى به، والنهي إنما هو عن البكاء الذي فيه ندب أو نياحة. والدليل على جواز البكاء بغير ندب ولا نياحة أحاديث كثيرة. منها:

CAPÍTULO 153

A PERMISSÃO DE SE PRANTEAR UM DEFUNTO, SEM GRITOS E LAMENTAÇÕES

Quanto às lamentações elas são proibidas. Haverá um capítulo sobre a proibição das lamentações, se Deus quiser.

Quanto ao choro, há tradições que não recomenda fazê-lo, pois o morto será castigado por causa do choro dos familiares.

O choro não recomendado é o acompanhado com gritos ou lamentações. O choro sem gritos e sem lamentações é permitido de acordo com várias tradições, entre elas:

٩٢٥- عن ابنِ عُمرَ رضي الله عنهما أَنَّ رسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عاد سَعْدَ بنَ عُبَادَةَ، وَمَعَهُ عبْدُ الرَّحمنِ بنُ عَوفٍ ، وسعْدُ بْنُ أَبي وَقَّاصٍ ، وعبْدُ اللهِ بن مَسْعُودٍ رضي الله عنهم ، فَبكى رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فلمَّا رَأَى القوْمُ بُكاءَ رسولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، بَكَوْا ، فقال : « أَلا تَسْمعُونَ ؟ إِنَّ الله لا يُعَذِّبُ بِدمْعِ العَيْنِ ، وَلا بِحُزْنِ القَلْبِ، وَلكِنْ يُعَذّبُ بِهذاَ أَوْ يَرْحَمُ » وَأَشَارَ إِلى لِسَانِهِ .متفقٌ عليه .

925. Ibn Ômar (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) visitou Saad Ibn Ubada quando este estava enfermo. Durante a visita, o Profeta estava acompanhado por Abdul Rahman Ibn Auf, Saad Ibn Abi Waqqas e Abdullah Ibn Mass'ud. Quando o Mensageiro de Deus (S) viu a situação de Saad, pôs-se a chorar e, por isso, seus companheiros choraram também. Então disse o Profeta: "Quereis ouvir? Deus não castigará pelas lágrimas derramadas, nem pela tristeza do coração; porém, castigará por isto, ou terá misericórdia!" E indicou a sua língua. (Muttafac alaih)

٩٢٦- وعن أُسَامة بنِ زَيْدٍ رضي الله عنهما أَنَّ رسولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رُفِعَ إِلَيهِ ابْنُ ابْنَتِهِ وَهُوَ في الموْتِ ، فَفَاضَتْ عَيْنا رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فقال له سعدٌ : مَا هذا يا رسولَ اللهِ ؟، قال: « هَذِهِ رحمةٌ جَعَلها اللهُ تَعالى في قلوبِ عبادِهِ ، وَإِنما يَرْحَمُ اللهُ مِنْ عبَادِهِ الرُّحَمَاءَ » متفقٌ عليه

926. Ussama Ibn Zaid (R) relatou que foi levado ao Profeta (S) o seu neto, que estava agonizando. Os olhos do Profeta (S) se encheram de lágrimas. Saad lhe perguntou: "Que significa isso, ó Mensageiro de Deus?" Respondeu-lhe: "É a

misericórdia que Deus colocou nos corações de Seus servos. Fica sabendo que Deus tem misericórdia de Seus servos que são misericordiosos." (Muttafac alaih)

٩٢٧- وعن أَنسٍ رضيَ اللَّهُ عنه أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم دَخَلَ عَلى ابْنه إِبْراهِيمَ رضيَ اللَّهُ عنْه وَهُوَ يَجودُ بَنفسِه فَجعلتْ عَيْنا رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم تَذْرِفَانِ . فقال له عبدُ الرَّحمن بنُ عوفٍ: وأَنت يا رسولَ الله ؟، فقال : « يا ابْنَ عوْفٍ إِنَّها رَحْمةٌ » ثُمَّ أَتْبَعَها بأُخْرَى ، فقال: « إِنَّ الْعَيْنَ تَدْمَعُ والقَلْب يَحْزَنُ ، وَلا نَقُولُ إِلا ما يُرضي رَبَّنا وَإِنَّا لفِرَاقِكَ يا إِبْرَاهيمُ لمَحْزُونُونَ » . رواه البخاري ، وروى مُسلمٌ بعضَه .

927. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) aproximou-se do leito do seu filho, Ibrahim, quando este se achava agonizando. Os olhos do Mensageiro de Deus (S) começaram a derramar copiosas lágrimas. Então Abdul Rahman Ibn Auf lhe disse: "Ó Mensageiro de Deus, tu também choras?" Respondeu-lhe: "Ó Ibn Auf, isto é uma misericórdia!" Logo voltou a chorar, e disse: "Os olhos choram e o coração se entristece; porém, não dizemos senão o que é da complacência de nosso Senhor! Certamente nos sentimos mui penalizados, ó Ibrahim, por teres partido!" (Bukhári)

١٥٤- باب الكف عما يرى في الميت من مكروه

CAPÍTULO 154

O GUARDAR SEGREDO, A PESSOA, DAQUILO QUE POSSA TER VISTO DE IMPRÓPRIO DE UM DEFUNTO

٩٢٨- عن أَبي رافعٍ أَسْلم موْلى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنَّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ غَسَّل ميّتاً فَكَتَمَ عَلَيْه ، غَفَرَ اللَّهُ له أَرْبعِينَ مرَّةً » رواه الحاكم وقال: صحيح على شرط مسلم .

928. Aslam, o criado do Mensageiro de Deus (S) relatou que este disse: "Àquele que lavar o corpo de um morto, e guardar segredo do que tenha visto, Deus o perdoará quarenta vezes". (Al Hákim)

١٥٥- باب الصلاة على الميت وتشييعه وحضور دفنه

وكراهة اتباع النساء الجنائز

CAPÍTULO 155

A PARTICIPAÇÃO NAS ORAÇÕES FÚNEBRES, A PARTICIPAÇÃO NO FUNERAL E NO ENTERRO; A DESAPROVAÇÃO QUE AS MULHERES ACOMPANHEM OS FUNERAIS

٩٢٩- قد سبق فضل التشييع (انظر كتاب عيادة المريض وتشييع الميت) عن أَبي هُريرةَ رضيَ اللَّهُ عنه قال : قال رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ شَهِدَ الجَنَازَةَ حَتَّى يُصَلَّي عَلَيها فَلَهُ قِيرَاطٌ ، وَمَنْ شَهدَهَا حَتَّى تُدْفَنَ فَلَهُ قِيراطَانِ » قيلَ وما القيراطَانِ ؟ قال : « مِثْلُ الجَبَلَيْنِ العَظِيمَيْنِ » متفقٌ عليه .

929. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "A quem presenciar um funeral até que termine a oração sobre o mesmo, Deus concederá um quilate de recompensa, e quem presenciar até ser enterrado, terá dois quilates de recompensa". Perguntaram-lhe: "E o que são dois quilates?" Respondeu: "São como duas grandes montanhas!" (Muttafac alaih)

٩٣٠- وعنه أَنَّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « من اتَّبعَ جَنَازَةَ مُسْلمٍ إِيمَاناً واحْتِسَاباً وَكَانَ مَعَهُ حَتَّى يُصَلَّي عَلَيها ويَفْرُغَ من دَفنِها ، فَإِنَّهُ يَرْجعُ مِنَ الأَجرِ بقِيراطَين كُلُّ قيرَاط مِثلُ أُحُدٍ ، ومَنْ صَلَّى عَلَيهَا ، ثم رَجَعَ قبل أَن تُدْفَنَ ، فَإِنَّهُ يرجعُ بقِيرَاط » رواه البخاري .

930. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "A quem seguir um funeral, com fé e esperança, até que termine a oração sobre o mesmo, e seja o morto sepultado, Deus lhe concederá dois quilates de recompensa, cada um do tamanho da montanha de Úhud; e quem praticar a oração sobre o morto e retornar antes do sepultamento, terá um quilate de recompensa". (Bukhári)

٩٣١- وعن أُمِّ عطِيَّةَ رضي الله عنها قَالَتْ : نُهينَا عنِ اتِّبَاعِ الجَنائز ، وَلم يُعزَمْ عَلَيْنَا » متفقٌ عليه .

931. Ummu Atiya (R) relatou: "Não nos foi permitido a nós, mulheres, acompanharmos o funeral; porém, não foi uma proibição estritamente determinante." (Muttafac alaih)

١٥٦- باب استحباب تكثُّر المصلين على الجنازة

وجعل صفوفهم ثلاثة فأكثر

CAPÍTULO 156

A RECOMENDAÇÃO DA PARTICIPAÇÃO DO MAIOR NÚMERO POSSÍVEL DE PESSOAS NAS ORAÇÕES FÚNEBRES; A FORMAÇÃO DE TRÊS FILEIRAS OU MAIS PARA A ORAÇÃO

٩٣٢- عَنْ عائشةَ رضي اللَّهُ عنها قَالَتْ : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: ما مِنْ ميّتٍ يُصلّي عليهِ أُمَّةٌ مِنَ المسْلِمِينَ يبلُغُونَ مئَة كُلُّهُم يشْفَعُونَ له إلا شُفِّعُوا فيه » رواه مسلم .

932. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Se cem muçulmanos se juntarem numa oração funérea em memória de um falecido, e intercederem pela salvação dele, a recomendação deles será concedida." (Musslim)

٩٣٣- وعن ابنِ عباسٍ رضي الله عنهما قال : سَمِعْتُ رَسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُول: « مَا مِنْ رَجُلٍ مُسْلِمٍ يَمُوتُ ، فَيقومُ عَلَى جَنَازتِهِ أَرْبَعونَ رَجُلا لا يُشركُونَ بالله شَيئاً إلاَّ شَفَّعَهُمْ اللَّهُ فيهِ » رواه مسلم .

933. Ibn Abbás (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Se ao cortejo fúnebre de um muçulmano comparecerem quarenta pessoas que não tenham associado parceiro algum junto a Deus, Ele lhes permitirá interceder pelo defunto." (Musslim)

٩٣٤- وعن مَرْثَدِ بن عبدِ الله اليَزَنِيّ قال : كانَ مالكُ بنُ هُبَيْرَةَ رضي الله عنه إذا صلَّى عَلى الجنَازَةِ ، فَتَقَالَّ النَّاسَ عَليها ، جزَّأَهُمْ عَلَيْهَا ثَلاثَةَ أَجْزَاءٍ ثم قال : قالَ رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « مَنْ صَلَّى عليهِ ثَلاثَةُ صُفُوف ، فَقَدْ أَوْجَبَ » .

934. Marçad Ibn Abdullah al Yazni relatou que quando Málik Ibn Hubaira (R) queria encabeçar a oração fúnebre de um morto, e via que a assistiam poucas pessoas, dividia-as em três fileiras, e dizia: "O Mensageiro de Deus (S) disse: 'Aquele, em cujo funeral tenham orado três fileiras de homens, alcançará o Paraíso.'" (Abu Daúd e Tirmizi)

١٥٧- باب ما يقرأ في صلاة الجنازة

كبر أربع تكبيرات. يتعوذ بعد الأولى ثم يقرأ فاتحة الكتاب، ثم يكبر الثانية، ثم يصلي على النبي صَلَّى اللَّهُ عَلَيهِ وَسَلَّم فيقول: اللهم صل على محمد وعلى آل محمد. والأفضل أن يتممه بقوله: كما صليت على إبراهيم إلى قوله حميد مجيد، ولا يفعل ما يفعله كثير من العوام من قولهم: {إن الله وملائكته يصلون على النبي } الآية (٥٦ الأحزاب) فإنه لا تصح صلاته إذا اقتصر عليه، ثم يكبر الثالثة ويدعو للميت وللمسلمين بما سنذكره من الأحاديث إن شاء الله تعالى، ثم يكبر الرابعة ويدعو. ومن أحسنه: اللهم لا تحرمنا أجره، ولا تفتنا بعده، واغفر لنا وله. والمختار أنه يطول الدعاء في الرابعة خلاف ما يعتاده أكثر الناس؛ لحديث ابن أبي أوفى الذي سنذكره إن شاء الله تعالى (انظر الحديث رقم ٩٣٧) فأما الأدعية المأثورة بعد التكبيرة الثالثة فمنها:

CAPÍTULO 157

O QUE SE DEVE RECITAR NAS ORAÇÕES FÚNEBRES

A oração fúnebre é feita da seguinte forma: Quatro *takbirát* (*Allahu Akbar*). Após o primeiro *takbir* deve ser pronunciado o *ta'auoz* (*a'uzo billah - Deus me proteja*) deve ser seguido pela Surata Al Fátiha (Surata da Abertura). Faz-se, então, o segundo *takbir* seguido pela invocação de paz e graça ao Profeta Mohammad (S) por completo junto com e *assalatul Ibrahimiya* até o final: *Innaka Hamidun Majid*. Não deve se satisfazer como alguns fazem contentando-se em recitar: "*Innal láha wa maláicatahu yussaluna 'alan nabi*". A oração não será correta se recitar somente esta fórmula. Em seguida faz o terceiro *takbir* e faz preces pelo morto e por toda a comunidade islâmica. Então faz o quarto *takbir* e faz a seguinte prece: *Allahumma lá tahrimná ajrahú walá taftinna ba'dahú waghfer laná wa lahú*. É preferível prolongar as preces como iremos citar, se Deus quiser.

Quanto às preces conhecidas a serem feitas após o terceiro *takbir*, seguem algumas delas:

٩٣٥- عن أبي عبدِ الرحمنِ عوفِ بن مالكٍ رضي الله عنه قال : صلَّى رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَلى جَنَازَةٍ ، فَحَفِظْتُ مِنْ دُعائِهِ وَهُو يَقُولُ : « اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَهُ ، وارْحَمْهُ ، وعافِهِ ، واعْفُ عنْهُ ، وَأَكرِمْ نزُلَهُ ، وَوسِّعْ مُدْخَلَهُ واغْسِلْهُ بِالماءِ والثَّلْجِ والْبرَدِ ، ونَقِّه منَ الخَطَايَا، كما نَقَّيْتَ الثَّوب الأبْيَضَ منَ الدَّنَس ، وَأَبْدِلْهُ دارا خيراً مِنْ دَارِه ، وَأَهْلاً خَيّراً منْ أَهْلِهِ، وزَوْجاً خَيْراً منْ زَوْجِهِ ، وأدْخِلْه الجَنَّةَ ، وَأَعِذْه منْ عَذَابِ القَبْرِ ، وَمِنْ عَذَابِ النَّار » حَتَّى تَمَنَّيْتُ أَنْ أَكُونَ أنَا ذلكَ الميِّتَ . رواه مسلم .

935. Auf Ibn Málik (R) relatou que em certa ocasião o Mensageiro de Deus (S) encabeçou uma oração fúnebre e, dele, aprendeu as súplicas que fazia: “Deus meu, perdoa-o, e tem misericórdia dele! Absolve-o, sê indulgente para com ele e eleva-lhe de posto no Paraíso! Faze com que sua tumba seja ampla, e lava-o com água, neve e granizo! Purifica-o dos pecados, tal como livramos, da roupa branca, as manchas! Retribui-o com uma casa melhor do que a sua, com uma família melhor do que a sua e com uma esposa melhor do que a sua! Faze-o entrar no Paraíso, e livra-o dos tormentos da tumba e do Inferno!” Auf Ibn Málik relatou mais: “Ao ouvir essas súplicas, desejei que o morto tivesse sido eu!” (Musslim)

٩٣٦- وعن أبي هُريرة وأبي قَتَادَةَ ، وأبي إبْرَاهيمَ الأشْهَليَّ عنْ أبيه ، وأبوه صَحَابِيٌّ رضي الله عنهم ، عَنِ النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أنَّه صلَّى عَلى جَنَازَة فقال : « اللَّهم اغفر لِحَيِّنَا وَميِّتِنا ، وَصَغيرنا وَكَبيرِنَا ، وذَكَرِنَا وَأُنْثَانَا ، وشَاهِدِنا وَغائِبنَا . اللَّهُمَّ منْ أَحْيَيْتَه منَّا فأَحْيِه على الإسْلامِ ، وَمَنْ توَفَّيْتَه منَّا فَتَوَفَّهُ عَلى الإيمانِ ، اللَّهُمَّ لا تَحْرِمْنا أَجْرَهُ ، وَلا تَفْتِنَّا بَعْدَهُ » رواه الترمذي من رواية أبي هُرَيْرةَ والأشهَليّ ، ورواه أبو داود من رواية أبي هريرة وأبي قَتَادَةَ . قال الحاكم : حديث أبي هريرة صَحيحٌ على شَرْطِ البُخاريّ ومُسْلِمٍ ، قال التِرْمِذي قال البخاريُّ : أَصحُّ رواياتِ هذا الحديث روايةُ الأَشْهَليّ . قال البخاري : وَأَصَحُّ شيء في هذا الباب حديث عوْفِ بن مالكٍ .

936. Abu Huraira, Abu Catada e Abu Ibrahim al Ach’hali, transmitindo o que relatou seu pai (R) que era companheiro do Profeta, contaram que o Mensageiro de Deus (S) encabeçou uma oração fúnebre e, ao dirigir suas súplicas a Deus pelo defunto, disse: “Deus meu, perdoa tanto os nossos viventes como os nossos defuntos, bem como aos nossos menores e maiores, os nossos varões e nossas mulheres, aos presentes e aos ausentes! Deus meu, àquele dentre nós que fizeres viver, faze-o viver como muçulmano, e àquele dentre nós que fizeres morrer, faze-o morrer como crente! Deus meu, não nos prives de uma recompensa, igual à dele nem nos deixes cair, depois da sua morte, em tentação!” (Bukhári)

٩٣٧- وعن أبي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قال : سمعتُ رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « إذ صَلَّيْتُم عَلى الميِّت ، فأَخْلِصُوا لهُ الدُّعاءَ » رواه أبوداود.

937. Abu Huraira R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: “Quando assistirdes à oração fúnebre por um defunto, sede sinceros aos suplicardes por ele!” (Abu Daúd)

٩٣٨- وعَنْهُ عَنِ النَّبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في الصَّلاةِ عَلى الجَنَازَة : « اللَّهُمَّ أَنْت ربُّهَا ، وَأَنْتَ خَلَقْتَها، وأَنْتَ هَديْتَهَا للإسلامِ ، وَأَنْتَ قَبَضْتَ رُوحَهَا ، وَأَنْتَ أَعْلمُ بِسِرِّها وَعَلانيتِها، جئْنَاكَ شُفعاءَ لَهُ فاغفِرْ لهُ » . رواه أبو داود .

938. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) dizia, em suas súplicas, durante a oração fúnebre: "Deus meu, Tu és o seu Senhor; Tu foste o seu Criador, Que o guiou para o Islam; Tu foste Quem extinguiu sua vida, e Que melhor lhes concedes os segredos e as simulações! E nós Te suplicamos, como intercessores por ele, que o perdoes!" (Abu Daúd)

٩٣٩- وعن واثِلة بنِ الأسقعِ رضيَ اللَّه عنه قال : صَلَّى بِنَا رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَلى رجُلٍ مِنَ المسْلِمينَ ، فسمعته يقولُ : « اللَّهُمَّ إنَّ فُلانَ ابْنَ فُلان في ذِمَّتِكَ وحَلَّ بجوارك، فَقِهِ فِتْنَةَ القَبْر ، وَعَذَابَ النَّارِ ، وَأَنْتَ أَهْلُ الوَفاءِ والحَمْدِ ، اللَّهُمَّ فاغفِرْ لهُ وَارْحَمْهُ ، إنكَ أَنْتَ الغَفُور الرَّحيمُ » رواه أبو داود

939. Wácila Ibn al Asca (R) contou: "Certa ocasião, o Mensageiro de Deus (S) nos encabeçou na oração fúnebre por um defunto muçulmano, e o ouvi dizer: 'Deus meu, este é fulano, filho de cicrano, que está sob Tua custódia e com os laços da Tua proteção. Salvaguarda-o da sedição da sepultura e do tormento do Inferno; porque Tu és Aquele Que responde as lealdades os louvores! Deus meu, perdoa-o e tem misericórdia dele, pois Tu és o Indulgente, o Misericordioso!'" (Abu Daúd)

٩٤٠- وعن عبد اللَّه بنِ أبي أوْفى رضي اللَّه عنهما أَنَّهُ كبَّر على جَنَازَةِ ابْنَةٍ لَهُ أَرْبَعَ تَكْبِيراتٍ ، فَقَامَ بَعْدَ الرَّابِعَةِ كَقَدْرِ مَا بَيْنَ التَّكْبيرتيْن يَسْتَغفِرُ لهَا وَيَدْعُو ، ثُمَّ قال : كَانَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَصْنَعُ هكذَا وفي رواية : « كَبَّرَ أَرْبعاً فمكث سَاعةً حتَّى ظَنَنْتُ أَنَّهُ سيُكَبِّرُ خَمْساً ، ثُمَّ سلَّمَ عنْ يمينهِ وَعَنْ شِمالِهِ ، فَلَمَّا انْصَرَف قُلْنا لَهُ : مَا هذا ؟ فقال : إنِّي لا أزيدُكُمْ عَلى مَا رَأَيْتُ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَصْنَعُ ، أوْ : هكذا صَنعَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . رواه الحاكم وقال : حديث صحيح .

940. Abdullah Ibn Abu Aufa (R), certa ocasião encabeçou a oração, no funeral de uma filha sua. Para tanto, proclamou por quatro vezes: "Deus é o Supremo!" Depois da quarta proclamação, manteve-se de pé, implorando por ela e suplicando a Deus, durante o tempo em que separava as duas proclamações. Em seguida, disse: "Assim o fazia o Mensageiro de Deus (S)." (Al Hákim)

١٥٨- باب الإسراع بالجنازة

CAPÍTULO 158

O APRESSAMENTO NO ENTERRO DO MORTO

٩٤١- عن أبي هُرَيْرَةَ رضِيَ اللَّهُ عنه عَن النَّبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « أَسْرِعُوا بِالجَنَازَةِ ، فَإنْ تَكُ صَالِحَةً ، فَخَيْرٌ تُقَدِّمُونها إلَيْهِ ، وَإنْ تَك سِوَى ذلِكَ ، فَشَرٌّ تَضَعُونَهُ عَنْ رِقَابِكُمْ » متفقٌ عليه .

941. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Apressai o sepultamento, porque se o morto for virtuoso e boa pessoa, deveis apressá-lo para o bem; se for o contrário, deveis vos livrar do mal rapidamente.” (Muttafac alaih)

٩٤٢- وعن أبي سعيدٍ الخُدْرِيّ رضي الله عنه قَالَ . كَانَ النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ: « إذا وُضِعَتِ الجِنَازَةُ ، فَاحْتَملَهَا الرِّجَالُ عَلى أَعنَاقِهِمْ ، فَإنْ كَانتْ صَالحةً ، قالتْ : قَدِّمُوني، وَإنْ كَانَتْ غَيْرَ صَالِحَةٍ ، قَالَتْ لأَهْلِهَا : يَاوَيْلَهَا أَيْنَ تَذْهَبُونَ بِهَا ، يَسْمَعُ صَوْتَهَا كُلُّ شَيْءٍ إلاَّ الإنسانَ ، وَلَوْ سَمِعَ الإنْسَانُ ، لَصَعِقَ » رواه البخاري .

942. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Quando se prepara o féretro de uma pessoa, e o ataúde é levado pelos homens, esse féretro, se for de uma pessoa virtuosa, dirá: ‘Apressai-vos... apressai-vos!’ Entretanto, se for de uma pessoa não virtuosa, dirá: ‘Pobre de mim! aonde me levais!?’ Sua voz será ouvida por todas as criaturas, menos pelo ser humano; pois caso ouvisse, desfaleceria.” (Bukhári)

١٥٩- باب تعجيل قضاء الدين عن الميت

والمبادرة إلى تجهيزه إلا أن يموت فجأة فيترك حتى يتيقن موته

CAPÍTULO 159

A RECOMENDAÇÃO DE SE APRESSAR EM SE PAGAR AS DÍVIDAS DO MORTO E EM SE PREPARAR O FÉRETRO, A NÃO SER EM CASO DE MORTE REPENTINA

٩٤٣- عن أَبي هريرة رضي الله عنه ، عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « نَفْسُ المؤْمِنِ مُعَلَّقَةٌ بِدَيْنِهِ حَتَّى يُقْضَى عَنْهُ » .رواه الترمذي وقال : حديث حسنٌ .

943. Abu Huraira R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “A alma do morto ficará suspensa de seu ingresso no Paraíso) até serem pagas as suas dívidas”. (Tirmizi)

٩٤٤- وعن حُصَيْنِ بن وحْوَحٍ رضي اللَّهُ عنه أَنْ طَلْحَةَ بنَ الْبُرَاءِ بن عازب رضِي الله عنْهما مَرِض ، فَأتَاهُ النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَعُودُهُ فَقَالَ : إنّي لا أُرَى طَلْحةَ إلاَّ قدْ حَدَثَ فِيهِ الموْتُ فَآذِنُوني بِهِ وَعَجِّلُوا بِهِ ، فَإنَّهُ لا يَنْبَغِي لجِيفَةِ مُسْلِمٍ أنْ تُحْبَسَ بَيْنَ ظَهْرَانَيْ أَهْلِهِ » . رواه أبو داود .

944. Huçain Ibn Wahwah (R) relatou que quando Tal-ha Ibn al Bará ficou doente, o Mensageiro de Deus (S) foi visitá-lo e, ao sair, disse: "Tal-há me deu a impressão de estar muito perto da morte! Assim, se ele morrer, avisai-me e preparai rapidamente o seu funeral, pois não é apropriado reter-se o cadáver de um muçulmano entre seus familiares." (Abu Daúd)

١٦٠- باب الموعظة عندا لقبر

CAPÍTULO 160

EXORTAÇÃO ANTE SEPULTURA

٩٤٥- عن عليٍّ رَضِيَ اللَّهُ عنه قال : كُنَّا في جنَازَةٍ في بَقِيع الْغَرْقَد فَأَتَانَا رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فقَعَدَ ، وقعدْنَا حَوْلَهُ وَمَعَهُ مِخْصَرَةٌ فَنَكَسَ وَجَعَلَ يَنْكُتُ بِمِخْصَرتِهِ ، ثم قال: ما مِنكُمْ مِنْ أَحَدٍ إلاَّ وَقَدْ كُتِبَ مقْعَدُهُ مِنَ النَّارِ ومَقْعَدُهُ مِنَ الجنَّة » فقالوا : يا رَسُولَ اللَّهِ أَفَلاَ نَتَّكِلُ على كتابنَا ؟ فقال : « اعْمَلُوا ، فَكُلٌّ مُيَسَّرٌ لِمَا خُلِقَ لَهُ » وذكَر تمامَ الحديث، متفقٌ عليه .

945. Áli (R) contou que certa ocasião, ele e outras pessoas assistiam a um funeral no cemitério Baki Al Garkad. Lá chegou o Mensageiro de Deus (S), e se sentou, ao mesmo tempo em que se foram sentando ao redor dele. Ele portava um cajado; inclinou a cabeça, e começou a escavar com o cajado, e disse: "A cada um de vós já foi designado o seu posto, no Inferno ou no Paraíso." Perguntaram-lhe: "Ó Mensageiro de Deus, e se nos encomendarmos ao nosso predestinado?" Respondeu-lhes: "Continuai com o vosso esforço, pois a cada um será facilitado o trabalho para o qual foi designado." (Muttafac alaih)

١٦١- باب الدعاء للميت بعد دفنه والقعود عند قبره ساعة للدُّعاء له والاستغفار والقراءة

CAPÍTULO 161

A PRECE PELO MORTO APÓS O SEU ENTERRO E A RECOMENDAÇÃO DE SE FICAR AO LADO DO TÚMULO PARA A PRECE E A RECITAÇÃO DO ALCORÃO

٩٤٦- عن أبي عَمْرو وقيل : أبو عبد الله ، وقيل : أبو لَيْلى عُثْمَانُ بن عَفَّانَ رضي الله عنه قال : كانَ النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذا فرَغَ من دفن الميِّتِ وقَفَ علَيهِ ، وقال : «استغفِرُوا لأخِيكُم وسَلُوا لَهُ التَّثبيتَ فإنَّهُ الآن يُسأَلُ » .رواه أبو داود .

946. Osman Ibn Affan relatou que o Profeta (S), após ter sepultado a pessoa, costumava permanecer perto da sepultura por um tempo, se dirigia às pessoas ali reunidas, dizendo: "Pedi o perdão de Deus para o vosso irmão (falecido), e orai pela sua firmeza, porque ele está sendo agora interrogado!" (Abu Daúd).

٩٤٧- وعن عمرو بن العاص رضي الله عنه قال : إذا دفنتمُوني ، فأقيموا حَوْل قَبرِي قَدْرَ ما تُنحَرُ جَزُورٌ ، ويُقَسَّمُ لحْمُها حَتى أَسْتَأنِسَ بِكم ، وأَعْلم ماذا أُرَاجِعُ بِهِ رُسُلَ ربِّي . رواه مسلم. وقد سبق بطوله .

947. Amru Ibn al 'Ás disse: "Na hora de me enterrarem aguardai um pouco junto à minha tumba, o tempo suficiente para que um camelo seja sacrificado, e a sua carne distribuída entre os pobres. Desse modo, gozarei da vossa companhia, ao mesmo tempo em que revisarei o que terei de responder ante os mensageiros do meu Senhor." (Musslim)

١٦٢- باب الصدقة عن الميت والدعاء له

CAPÍTULO 162

O OFERECIMENTO DA CARIDADE E DA SÚPLICA POR UM MORTO

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَالَّذِين جَاءُوَا مِن بَعْدِهِم يَقُوْلُوْن رَبَّنَا اغْفِر لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِيْن سَبَقُوْنَا بِالْإِيْمَان } .

Deus, louvado seja, disse:
"**E aqueles que os seguiram, dizem: Ó Senhor nosso, perdoa-nos, assim como também aos nossos irmãos, que nos precederam na fé**" (Alcorão Sagrado, 59:10).

٩٤٨- وعَنْ عائِشَةَ رَضيَ اللَّهُ عَنْهَا أَنَّ رَجُلاً قال للنَّبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إنَّ أُمِّي افتُلتَتْ نَفْسُهَا وَأُرَاهَا لو تَكَلَّمَتْ ، تَصَدَّقَتْ ، فَهَل لهَا من أَجْرٌ إن تصَدَّقْتُ عَنْهَا ؟ قال : « نَعَمْ ». متفقٌ عليه .

948. Aicha (R) relatou que um homem foi ter com o Profeta (S), e lhe disse: "Minha mãe acaba de falecer, e me deu a impressão de que, se pudesse falar, queria repartir umas esmolas; teria ela alguma recompensa se eu desse as esmolas em seu lugar?" Respondeu: "Sim!" (Muttafac alaih)

٩٤٩- وعن أبي هُرَيْرَةَ رَضيَ اللَّه عَنْهُ أنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إذا مَاتَ الإنسَانُ انقطَعَ عمَلُهُ إلاَّ مِنْ ثَلاثٍ : صَدقَةٍ جاريَةٍ ، أوْ عِلم يُنْتَفَعُ بِهِ ، أَوْ وَلَدٍ صَالِحٍ يَدعُو له» رواه مسلم .

949. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando morre um ser humano, suas obras deixam de ter continuidade, salvo em três casos: uma caridade permanente, um conhecimento benéfico e um filho virtuoso que implore a Deus por ele." (Musslim)

١٦٣- باب ثناء الناس على الميت

CAPÍTULO 163

AS BOAS PALAVRAS E OS LOUVORES DAS PESSOAS RELACIONADAS COM UM FALECIDO

٩٥٠- عن أَنسٍ رضي الله عنه قال : مرُّوا بجَنَازَةٍ ، فَأَثنَوا عَلَيْهَا خَيراً فقال النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « وَجَبَتْ » ، ثم مرُّوا بِأُخْرَى ، فَأَثنَوْا عليها شَرّاً ، فَقَال النّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « وَجبَتْ » فَقَال عُمرُ ابنُ الخَطَّاب رَضِيَ اللَّه عَنْهُ : ما وجبَتْ ؟ قَالَ : « هذا أَثنَيتُمْ علَيْهِ خَيراً ، فَوَجبتْ لَهُ الجنَّةُ، وهذا أَثنَيتُم عليه شرّاً، فَوَجبتْ لَهُ النَّارُ، أنتُم شُهَداءُ اللَّهِ في الأرضِ». متفقٌ عليه

950. Anas (R) relatou que ele e outras pessoas passaram por um funeral, e ouviram que alguns exaltavam o falecido. Nisso, o Profeta (S) disse: "Mereceu-o!" Mais tarde, passaram por outro funeral, e ouviram que alguns criticavam o falecido. Então o Profeta (S) disse: "Mereceu-o!" Ômar Ibn al Khattab (R) lhe perguntou: "Que quiseste dizer com 'Mereceu-o'?" Respondeu: "Ao primeiro exaltaram; então mereceu a entrada no Paraíso. Ao outro criticaram; então mereceu a entrada no Inferno. É que vós sois os testemunhos de Deus na terra." Muttafac alaih)

٩٥١- وعن أبي الأسود قال : قَدِمْتُ المدِينَةَ ، فَجَلَسْتُ إلى عُمْرَ بن الخَطَّابِ رضي الله عنْهُ فَمرَّتْ بِهِمْ جنَازةٌ ، فأُثنىَ على صَاحِبها خَيْراً فقال عُمَرُ : وجبت ، ثم مُرَّ بأُخْرى ، فَأثنِيَ على صَاحِبِها خَيراً ، فَقَالَ عُمرُ : وجبَت ، ثم مُرَّ بِالثَّالِثَةِ ، فَأُثنِيَ على صاحبها شَرًّا، فَقَال عُمرُ : وجبتْ : قَالَ أَبُو الأسْودِ : فَقُلْتُ : وما وجبَت يا أميرَ المؤمنين ؟ قال : قُلتُ كما قال النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَيُّمَا مُسلِم شَهِدَ لهُ أَربعةٌ بِخَير ، أَدخَلَهُ اللَّه الجنَّةَ » فَقُلنَا : وثَلاثَةٌ ؟ قال : « وثَلاثَةٌ » فقلنا : واثنانِ ؟ قال : « واثنانِ » ثُمَّ لم نَسأَ لْهُ عَن الواحِدِ . رواه البخاري .

951. Abu al Aswad disse: “Certa ocasião, fui a Madina, e estive com Ômar Ibn al Khattab (R). Passou por nós um funeral, e ouvimos que alguns exaltavam o falecido. Então Ômar disse ‘Merece-o!’ Logo passou outro funeral, e ouvimos que alguns exaltavam o falecido. Ômar disse: ‘Merece-o!’ Logo passou o terceiro funeral, e ouvimos que alguns criticavam o falecido. Ômar disse: “Merece-o!” Então, perguntei-lhe: ‘Ó Emir dos crentes, Que é isso, de ‘Merece-o’?’ Respondeu: ‘Apenas disse o que o Profeta (S) dizia que sempre que quatro pessoas derem testemunho, exaltando um muçulmano, Deus o fará entrar no Paraíso; e quando lhe perguntamos se tratasse de três, ele respondeu que também com três. E quando perguntamos se tratasse de dois, disse que também com dois. Porém, não lhe perguntamos acerca do testemunho de somente uma pessoa.’” (Bukhári)

١٦٤- باب فضل من مات وله أولاد صغار

CAPÍTULO 164

O mérito daqueles de quem morrem filhos ainda pequenos

٩٥٢- عن أنس رضي الله عَنْه قال : قَال رَسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَا مِنْ مُسلِمٍ يَمُوتُ له ثلاثَةٌ لم يَبلُغُوا الحِنْثَ إلا أدخلَهُ اللَّه الجنَّةَ بِفَضْل رحْمَتِهِ إيَّاهُمْ » . متفقٌ عليه .

952. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Quando morrem três filhos de um muçulmano, que não tenham alcançado a puberdade, Deus faz o pai entrar no Paraíso, como recompensa pela misericórdia que teve para com eles.” (Muttafac alaih)

٩٥٣- وعن أَبي هُرَيْرَةَ رضِيَ اللَّهُ عنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا يَمُوتُ لِأَحَدٍ مِنَ المسْلِمِينَ ثَلاثةٌ مِنَ الوَلَدِ لا تَمَسُّهُ النَّارُ إلاَّ تَحِلَّةَ القَسَم » متفقٌ عليه .

953. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “O Fogo (do Inferno) não tocará o muçulmano do qual três filhos tiverem morrido, a não ser como um símbolo do cumprimento da promessa” (Muttafac alaih).

٩٥٤- وعن أَبي سعيدٍ الخُدْرِيّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ : جَاءَتِ امرأَةٌ إِلى رَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقَالَتْ : يا رَسُولَ اللَّهِ ذَهَبَ الرِّجالُ بحَديثِكَ ، فاجْعَلْ لَنَا مِنْ نَفْسِكَ يَوْماً نَأْتيكَ فيهِ تُعَلِّمُنَا مِمَّا عَلَّمَكَ الله ، قَالَ : « اجْتَمِعْنَ يَوْمَ كَذَا وَكَذَا » فَاجْتَمَعْنَ ، فَأَتَاهُنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَعَلَّمَهنَّ مِمَّا علَّمهُ الله ، ثُمَّ قَالَ : « ما مِنْكُنَّ مِن امْرَأَةٍ تُقَدِّمُ ثَلاثةً منَ الوَلَدِ إِلاَّ كانُوا لهَا حِجَاباً منَ النَّار » فَقالتِ امْرَأَةٌ : وَاثنينِ ؟ فَقَالَ رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « وَاثْنَيْن » متفقٌ عليه .

954. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que em certa ocasião aproximou-se do Mensageiro de Deus (S) uma mulher, e lhe disse: "Ó Mensageiro de Deus, os homens tomaram conta de tuas aulas. Assim, reserva um dia para nós, mulheres, para que nos ensines algo do que Deus te ensinou." Disse ele: "Reuni-vos tal dia!" Naquela reunião, o Profeta (S) ensinou às mulheres algo do que Deus lhe havia ensinado, e em seguida lhes disse: "Toda mulher, dentre vós, que oferecer três filhos, isso lhe será a salvação do Inferno." Uma mulher perguntou: "E se oferecer dois filhos?" Respondeu ele: "E também dois!" (Muttafac alaih).

١٦٥- باب البكاء والخوف عندا لمرور بقبور الظالمين ومصارعهم وإظهار الافتقار إلى الله تعالى والتحذير من الغفلة عن ذلك

CAPÍTULO 165

EXPRESSÃO DE TEMOR E LAMENTAÇÃO PERTO DOS TÚMULOS DAS PESSOAS INJUSTAS; A NOSSA NECESSIDADE DE DEUS E A ADMOESTAÇÃO QUANTO A NOS ESQUECERMOS DISSO

٩٥٥- عَن ابْنِ عُمَر رَضِيَ اللَّه عَنْهُمَا أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ لأَصْحَابِهِ يَعْني لمِا وَصلُوا الحِجْرَ : دِيَارَ ثَمُودَ : « لا تَدْخُلُوا عَلى هَؤُلاءِ المعَذَّبِينَ إِلاَّ أَنْ تَكُونُوا بَاكِينَ ، فَإِنْ لمْ تَكُونُوا باكِين ، فَلا تَدْخُلُوا عَلَيْهِمْ ، لا يُصِيبُكُمْ مَا أَصَابَهُمْ » متفقٌ عليه .

وفي رواية قال : لمِا مَرَّ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِالحِجْرِ قال : « لا تَدْخُلُوا مَسَاكِنَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ أَنْ يُصِيبكُمْ مَا أَصَابَهُمْ إِلاَّ أَنْ تَكُونُوا بَاكِينَ » ثُمَّ قَنَّع رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، رَأْسَهُ وَأَسْرَعَ السَّيْرَ حَتى أَجَازَ الوَادي .

955. Ibn Ômar (R) relatou que quando o Profeta (S) chegava aos remanescentes resquícios, em Hijr, a terra de Samud, ele admoestava os seus companheiros, dizendo: "Nunca adentreis estas malfadadas plagas dos povos condenados, sem lágrimas nos olhos (para expressarem tristeza e temor). Se não puderdes fazer isso, passai ao largo; caso contrário, temo terdes o mesmo destino." Outra versão diz: Quando o Profeta (S) passava pelo Hijr, ele prevenia os seus companheiros, dizendo: "Não entreis nas casas das pessoas que se extraviaram, a não ser com lágrimas nos olhos, para que não venhais a sofrer a mesma sina!" Depois o Profeta (S) enrolava a cabeça (com um pano) e acelerava o passo da sua montaria, e passava apressadamente pelo vale amaldiçoado. (Muttafac alaih)

كتاب آداب السفر

١٦٦- باب استحباب الخروج يوم الخميس أول النهار

CAPÍTULO 166

A RECOMENDAÇÃO DE SE SAIR DE VIAGEM ÀS QUINTAS-FEIRAS PELA MANHÃ

٩٥٦- عن كعبِ بن مالك ، رَضيَ اللَّهُ عنه ، أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم خَرَجَ في غَزْوَةِ تَبُوكَ يَوْمَ الخَمِيسِ ، وَكَانَ يُحِبُّ أَنْ يَخْرُجَ يَوْمَ الخَمِيس . متفقٌ عليه .

956. Caab Ibn Málik (R) contou que o Profeta (S) saiu de Madina numa quinta-feira, por ocasião da campanha de Tabuk. Agradava-lhe sair de viagem às quintas-feiras. (Muttafac alaih)

٩٥٧- وعن صخْرِ بنِ وَدَاعَةَ الغامِدِيّ الصَّحابِيّ رضي الله عنْهُ ، أَنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « اللَّهُمَّ بَارِكْ لأُمَّتي في بُكُورِها » وكَان إِذا بعثَ سَرِيَّةً أَوْ جيشاً بعَثَهُم مِنْ أَوَّلِ النَّهَارِ وَكان صخْرٌ تَاجِراً ، وَكَانَ يَبْعثُ تِجارتهُ أَوَّلَ النَّهار ، فَأَثْرى وكَثُرَ مالُهُ . رواه أبو داود والترمذيُّ وقال : حديثٌ حسن .

957. Sakhr Ibn Wadá'ah Al Gamidi (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Deus meu, bendize minha nação durante as primeiras horas da manhã!" Quando o Profeta enviava seu pelotão contra um inimigo, fazia isso pela manhã. Sakhr era comerciante, e sempre despachava suas mercadorias nas primeiras horas da manhã. Tornou-se rico e obteve grandes fortunas. (Abu Daúd e Tirmizi)

١٦٧- باب استحباب طلب الرفقة

وتأميرهم على أنفسهم واحداً يطيعونه

CAPÍTULO 167

RECOMENDAÇÃO DE SOLICITAR COMPANHIA DURANTE AS VIAGENS, E DA DESIGNAÇÃO DE UM RESPONSÁVEL POR TODO O GRUPO

٩٥٨- عَن ابْنِ عُمَرَ رضِيَ اللَّه عَنْهُما قَالَ : قَالَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَوْ أَنَّ النَّاسَ يَعْلَمُونَ مِنَ الوحْدةِ ما أَعَلمُ ما سَارَ رَاكِبٌ بِلَيْلٍ وحْدَهُ » رواه البخاري .

958. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta S) disse: "Se as pessoas soubessem o que eu sei sobre os perigos de se viajar só, nenhum cavaleiro sairia só em viagem à noite." (Bukhári)

٩٥٩- وعن عمرو بن شُعَيْبٍ ، عن أَبيه ، عن جَدِّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ : قال رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « الرَّاكِبُ شَيطَانٌ ، والرَّاكِبان شَيطَانانِ ، والثَّلاثَةُ رَكبٌ » . رواه أبو داود ، والترمذي ، والنسائي بأَسانيد صحيحة ، وقال الترمذي : حديثٌ حسن

959. Amru Ibn Chu'aib transmitiu o que seu pai havia ouvido narrar de seu avô (R), ou seja, que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Aquele que viajar só é um demônio; e se forem dois que viajarem sós, serão dois demônios; porém, se viajarem três, constituirão um verdadeiro e imune grupo de viajantes". (Abu Daúd, Tirmizi e Nassá'i)

٩٦٠- وعن أَبي سعيدٍ وأَبي هُريرةَ رضيَ اللَّهُ تعالى عَنْهُمَا قَالا : قَال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : إِذا خَرَج ثَلاثَةٌ في سفَرٍ فليُؤَمِّرُوا أَحدهم » حديث حسن ، رواه أبو داود بإسنادٍ حسن.

960. Abu Saíd Abu Huraira (R) narraram que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando três pessoas saírem de viagem, que indiquem um deles para assumir o comando." (Abu Daúd)

١- وعن ابْنِ عبَّاسٍ رضِي اللَّهُ عَنْهُما عن النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: « خَيرُ الصَّحَابةِ أَرْبَعَةٌ ، وَخَيْرُ السَّرايا أَرْبَعُمِائَةٍ ، وخَيرُ الجُيُوش أَرْبعةُ آلافٍ ، ولَن يُغْلَبَ اثْنَا عشر أَلْفاً منْ قِلَّة» رواه أبو داود والترمذي وقال : حديث حسن .

961. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A melhor companhia é constituída de quatro; o melhor destacamento expedicionário é constituído de quatrocentos; e o melhor exército é constituído de quatro mil homens; e um exército de doze mil não será sobrepujado pela carência de componentes." (Abu Daúd e Tirmizi).

١٦٨- باب آداب السير والنزول والمبيت في السفر

والنوم في السفر واستحباب السُّرَى والرفق بالدواب ومراعاة مصلحتها وأمر من قصر في حقها بالقيام بحقها وجواز الإرداف على الدابة إذا كانت تطيق ذلك

CAPÍTULO 168

AS BOAS MANEIRAS EM TODOS OS ASPECTOS DURANTE A VIAGEM; O DEVER DE SE TER COMPAIXÃO DOS ANIMAIS DE CARGA

٢- عن أَبي هُرَيْرَة رضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قال : قال رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذا سافَرْتُم في الخِصْبِ فَأعْطُوا الإبِلَ حظَّهَا مِنَ الأَرْضِ ، وإذا سافَرْتُمْ في الجَدْبِ ، فَأَسْرِعُوا عَلَيْهَا السَّيْرَ وَبادروا بِهَا نِقْيَهَا ، وَإذا عرَّسْتُم ، فَاجتَنِبُوا الطَّرِيقَ ، فَإِنَّهَا طرُقُ الدَّوابِّ ، وَمأْوى الهَوامِّ باللَّيْلِ » رواه مسلم .

962. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando, durante as vossas viagens, atravessardes um terreno relvado, cavalgai devagar, para que as montarias pastem. Porém, se atravessardes um terreno árido, cavalgai depressa, mas não canseis os animais. Quando tiverdes de passar a noite, durante a viagem, afastai-vos de caminho, pois que essa é a trilha dos animais selvagens, dos insetos e dos répteis noturnos." (Musslim)

٩٦٣- وعن أَبي قَتَادةَ رضيَ اللَّهُ عنهُ قَالَ : كانَ رَسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا كانَ في سفَرٍ ، فَعَرَّسَ بلَيْلٍ اضْطَجَعَ عَلى يَمينِهِ، وَإذا عَرَّس قُبيْلَ الصُّبْحِ نَصَبَ ذِرَاعَهُ وَوَضَعَ رَأْسَهُ عَلى كَفِّه . رواه مسلم .

963. Abu Qatada (R) relatou que, quando o Profeta (S) viajava de madrugada, costumava se deitar sobre o seu lado direito. Se a viagem fosse feita no amanhecer, o Profeta (S) esticava-se de costas, com os braços atrás, e a cabeça repousando sobre as palmas das mãos. (Musslim)

٩٦٤- وعنْ أَنسٍ رضي اللَّه عنهُ قَال : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « عَلَيْكُمْ بِالْدُّلْجَةِ ، فَإِنَّ الأَرْضَ تُطْوَى بِاللَّيلِ » رواه أبو داود بإسناد حسن . « الدُّلجَة » السَّيْرُ في اللَّيْلِ.

964. Anas (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Devereis viajar sempre à noite, pois a terra é encurtada durante a noite." (Abu Daúd)

٩٦٥- وعنْ أَبي ثَعْلَبَةَ الخُشَنِي رَضي اللَّه عنهُ قال : كانَ النَّاسُ إذا نَزَلُوا مَنْزلاً تَفَرَّقُوا في الشِّعابِ والأَوْدِيةِ . فقالَ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إن تَفَرُّقَكُمْ في هَذِهِ الشِّعابِ

وَالأَوْدِية إِنَّما ذلكُمْ منَ الشَّيْطَان ،» فَلَمْ ينْزلُوا بعْدَ ذلك منْزلاً إِلاَّ انْضَمَّ بَعضُهُمْ إِلى بعْضٍ. رواه أبو داود بإسناد حسن

965. Abu Salaba Al Khuchani (R) relatou que quando (ele e os outros) faziam paradas, no decurso de uma viagem, costumavam se dispersar nos vales e nas várzeas. O Profeta (S), notando aquilo, argumentou: "A vossa dispersão pelas montanhas e várzeas é (devida à instigação) de Satanás!" Depois daquilo, sempre que os Companheiros acampavam, costumavam a ficar juntos uns dos outros. (Abu Daúd).

٩٦٦- وعَنْ سَهْلِ بنِ عمرو وَقيلَ سَهْلِ بن الرَّبيعِ بنِ عَمرو الأَنْصَاريّ المعروفِ بابنِ الحنْظَليَّةِ ، وهُو منْ أَهْل بَيْعةِ الرِّضَوان ، رضيَ اللَّه عنه قالَ : مرَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ببعِيرٍ قَدْ لَحِقَ ظَهْرُهُ ببطْنِهِ فقال : « اتَّقُوا اللَّه في هذه البهَائمِ المعْجمةِ فَارْكَبُوها صَالِحَةً ، وكُلُوها صالحَة » رواه أبو داود بإسناد صحيح

966. Sahl Ibn 'Amr (R), que também é chamado Sahl Ibn Rabi Ibn Amr al Ansar, e conhecido por Ibn Al Hanzalia, que foi um dos que prestaram o juramento de Ridwan, em Hudaibiya, relatou que o Profeta (S) uma ocasião passou perto de um camelo cuja barriga estava "nas costas" (devido à fraqueza). Sobre isso, ele comentou: "Temei a Deus com respeito a esses animais desarticulados. Montai-os quando estiverem saudáveis e, do mesmo modo, comei das carnes deles quando estiverem em bom estado." (Abu Daúd)

٩٦٧- وعَن أبي جعفرٍ عبدِ اللَّهِ بنِ جعفرٍ ، رضيَ اللَّه عنهما قال : أَرْدفني رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، ذات يَوْم خَلْفَه ، وَأَسَرَّ إِليَّ حدِيثاً لا أُحَدِّث بِهِ أحَداً مِنَ النَّاسِ ، وكانَ أَحبَّ مَا اسْتَتَر بِهِ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لِحاجَتِهِ هَدَفٌ أَوْ حَائشُ نَخل . يَعْني : حَائِطَ نَخْل : رواه مسلم هكذا مختصراً .

وزاد فِيهِ البَرْقانيُّ بإسناد مسلم : هذا بعد قوله : حائشُ نَخْلٍ : فَدَخَلَ حَائطاً لِرَجُلٍ منَ الأَنْصارِ، فإذا فِيهِ جَمَلٌ ، فَلَمَّا رَأى رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم جرْجرَ وذَرفَتْ عَيْنَاه ، فأَتَاهُ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَمَسَحَ سَرَاتَهُ أَي : سنامَهُ وَذِفْرَاهُ فَسكَنَ ، فقال : «مَنْ رَبُّ هذا الجَمَلِ، لِمَنْ هَذا الجَمَلُ ؟ » فَجاءَ فَتى مِنَ الأَنصَارِ فقالَ : هذا لي يا رسولَ اللَّه . فقالَ : « أَفَلا تَتَّقِي اللَّه في هذِهِ البَهيمَةِ التي مَلَّكَكَ اللَّهُ إياهَا ؟ فإنَّهُ يَشْكُو إِليَّ أَنَّكَ تُجِيعُهُ وَتُدْئِبُهُ » . ورواه أبو داود كروايةِ البَرْقاني .

967. Abu Jaafar Abdullah Ibn Jaafar (R) diz: "Numa ocasião o Profeta (S) me fez sentar na garupa dele, e me disse algo confidencial, o qual jamais direi a ninguém. Eu

fico orgulhoso pelo fato de ele não se ter ocultado de mim (ao fazer suas necessidades fisiológicas) atrás de um muro ou duma tamareira" (Musslim). A isso, o Imam Barqani acrescentou: "Depois o Profeta (S) entrou num pomar que pertencia a um Ansar e, por acaso, viu ali um camelo que ao vê-lo, começou a grunhir e gemer. O Profeta (S) foi para perto do camelo, deu tapinhas na giba do dromedário e na parte superior da cabeça, coisa que confortou o animal. Então o Profeta (S) quis saber quem era o dono daquele camelo. Um jovem dos Ansar se apresentou, e disse: 'Ó Mensageiro de Deus, este camelo me pertence.' O Profeta (S) perguntou: 'Acaso não temes a Deus quanto à manutenção deste animal do qual Ele te fez dono? Este camelo se queixa de que tu não o alimentas bem, e muito o sobrecarregas.'" (Abu Daúd).

٩٦٨- وعن أَنسٍ رَضيَ اللَّهُ عنْهُ ، قال : كُنَّا إِذا نَزَلْنَا مَنْزِلاً ، لا نسَبِّحُ حَتَّى نَحُلَّ الرِّحَالَ . رواه أبو داود بإِسناد على شرط مسلم .

968. Anas (R) disse: "Quando apeávamos em algum lugar, para descansarmos, nunca começávamos as nossas orações voluntárias sem antes havermos desatado as selas das montarias." (Abu Daúd)

١٦٩- بابُ إعانةِ الرفيقِ

CAPÍTULO 169

O DEVER DE PRESTARMOS AJUDA AO COMPANHEIRO DE VIAGEM

في الباب أحاديث كثيرة تقدمت كحديث:

(والله في عون العبد ما كان العبد في عون أخيه) (انظر الحديث رقم ٢٤٥) .

وحديث: (كل معروف صدقة) (انظر الحديث رقم ١٣٤) وأشباههما

Há no Capítulo várias tradições citadas acima como a tradição nº e a tradição 134.

٩٦٩- وعن أَبي سعيدٍ الخُدْريّ رَضيَ الله عنه قال : بينما نَحْنُ في سَفَرٍ إِذ جَاءَ رَجُلٌ على رَاحِلةٍ لهُ ، فَجعَلَ يَصْرِفُ بَصَرهُ يَميناً وَشِمَالاً ، فقال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «مَنْ كَانَ مَعَهُ فَضْلُ ظَهرٍ ، فَلْيعُدْ بِهِ على منْ لا ظَهر له ، ومَنْ كانَ له فَضلُ زَادٍ ، فَلْيَعُدْ بِهِ عَلى مَنْ لا زَادَ له » فَذَكَرَ مِنْ أَصْنافِ المال ما ذَكَرَهُ ، حَتى رَأَينَا أَنَّهُ لا حقَّ لأَحَدٍ منا في فضْلٍ . رواه مسلم .

969. Abu Saíd Al Khudri (R) relatou: "Uma vez quando viajávamos com o Profeta (S), um homem, cavalgando, foi ter conosco e ficou olhando para a direita e

para a esquerda. Nisso, o Profeta (S) disse: ‘Todo aquele que possui uma montaria de sobra que a dê a quem não tem; aquele que possui alimento de sobra que o dê a quem não tem.’ O Profeta (S) continuou especificando todo tipo de provisão até que pensamos que nenhum de nós tivesse qualquer direito a coisas de sobra.” (Musslim).

٩٧٠- وعنْ جابرٍ رضيَ اللَّه عنهُ ، عَنْ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنَّه أَرادَ أَنْ يَغْزُوَ فقال: يا معْشَرَ المهَاجِرِينَ والأنصارِ ، إِنَّ مِنْ إخوَنِكُم قَوْماً ، ليْس لهمْ مَالٌ ، وَلا عشِيرَةٌ ، فَلْيَصُمَّ أَحَدكم إِلَيْهِ الرَجُلَيْنِ أَوِ الثَّلاثَةَ ، فما لأحدِنَا منْ ظهرٍ يحْمِلُهُ إلا عُقبَةٌ يعْني كَعُقْبَةٍ أَحَدهمْ، قال : فَضَممْتُ إِلَيَّ اثْنَيْنِ أَو ثَلاثَةً ما لي إلا عُقبةٌ كعقبَةِ أَحَدِهمْ مِنْ جَملي . رواه أبو داود.

970. Jáber (R) relatou que quando o Mensageiro de Deus (S) estava se preparando para uma campanha ele discursou para nós, dizendo: “Ó emigrantes e aliados, há pessoas entre vós que não possuem dinheiro e não pertencem a nenhuma tribo. Por isso, que cada um de vós deixe se juntar a ele dois ou três deles, devido à falta de transporte animal. Cada um deve montar o animal em seu devido turno. Desse modo, eu juntei dois ou três comigo para dividirmos o meu camelo em turnos iguais.” (Abu Daúd)

٩٧١- وعنه قال : كانَ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَتَخلَّف في المسِيرِ فَيُزْجِي الضَّعيف ويُرْدفُ ويدْعُو له .. رواه أبو داود بإسناد حسن .

971. Jáber (R) narrou: “O Mensageiro de Deus (S) tinha o costume de se fazer retardatário em relação aos demais, durante as viagens. É que conduzia os animais fracos, e levava a sua montaria a quem não a tinha, e suplicava a Deus por eles.” (Abu Daúd).

١٧٠- باب ما يقوله إذا ركب الدابة للسفرِ

CAPÍTULO 170

O QUE O VIAJANTE DEVE SUPLICAR A DEUS QUANDO ESTIVER EM SUA MONTARIA

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَجَعَل لَكُم مِّن الْفُلْك وَالْأَنْعَام مَا تَرْكَبُوْن. لِتَسْتَوُوا عَلَى ظُهُوْرِه ثُم تَذْكُرُوْا نِعْمَة رَبِّكُم إِذَا اسْتَوَيْتُم عَلَيْه، وَتَقُوْلُوْا: سُبْحَان الَّذِي سَخَّر لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَه مُقْرِنِيْن، وَإِنَّا إِلَى رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُوْن }.

Deus louvado seja, disse:
"**E vos submeteu os navios e os animais para vos transportardes, bem como para que vos acomodásseis sobre eles, para assim recordar-vos das mercês do vosso Senhor, quando isso acontecesse. Dizei: Glorificado seja Quem no-los submeteu, o que jamais teríamos logrado obter. E, certamente, nós todos retornaremos ao nosso Senhor!**" (Alcorão Sagrado, 43:12-14).

٩٧٢- وعن ابنِ عمر رَضِيَ اللّٰه عنهما ، أَنَّ رسولَ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ إِذا اسْتَوَى عَلَى بعِيرِهِ خَارجاً إِلي سفَرٍ ، كَبَّرَ ثلاثاً ، ثُمَّ قالَ : «سبْحانَ الذي سخَّرَ لَنَا هذا وما كنَّا له مُقرنينَ، وَإِنَّا إِلى ربِّنَا لمنقَلِبُونَ . اللَّهُمَّ إِنَّا نَسْأَلُكَ في سَفَرِنَا هذا البرَّ والتَّقوى ، ومِنَ العَمَلِ ما تَرْضى . اللَّهُمَّ هَوِّنْ علَيْنا سفَرَنَا هذا وَاطْوِ عنَّا بُعْدَهُ ، اللَّهُمَّ أَنتَ الصَّاحِبُ في السَّفَرِ ، وَالخَلِيفَةُ في الأَهْلِ. اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ وعْثَاءِ السَّفَرِ ، وكآبةِ المنظَرِ ، وَسُوءِ المُنْقَلَبِ في المالِ والأَهلِ وَالوَلَدِ » وإِذا رجَعَ قَالهُنَّ وزاد فيهِنَّ : « آيِبونَ تَائِبونَ عَابِدُون لِرَبِّنَا حَامِدُونَ » رواه مسلم .

972. Ibn Ômar (R) relatou que quando o Mensageiro de Deus (S) acabava de montar em seu camelo, com intenção de empreender uma viagem, proclamava por três vezes: "Deus é o Supremo!" Depois dizia: "**Glorificado seja Quem no-los submeteu, o que jamais teríamos logrado obter. E, certamente, nós todos retornaremos ao nosso Senhor!"** (Alcorão Sagrado, 43-13-14) Deus meu, imploramos-Te, durante a nossa viagem, que conservemos a virtuosidade e a piedade, como Te apraz! Deus meu, faze com que esta viagem nos seja confortável, e que a distância se nos faça mais curta! Deus meu, Tu és o melhor Companheiro de viagem, e o melhor Guardião para nossas famílias durante a nossa ausência! Deus meu, Busco a Tua ajuda quanto às dificuldades da viagem e às depressões por presenciar situações desagradáveis, e quanto a todo o mal que possa ocorrer a nossos bens e nossas famílias e filhos!" Quando regressava da viagem, repetia essas súplicas, e acrescentava: "Regressamos com o nosso arrependimento e a nossa adoração a Deus, dando-Lhe os nossos louvores". (Musslim)

٩٧٣- وعن عبد اللّٰه بن سرْجِس رضي اللّٰه عنه قال : كان رسول اللّٰهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا سافر يَتَعوَّذ مِن وعْثاءِ السفرَ ، وكآبةِ المُنْقَلَبِ ، والحوْرِ بعْد الكَوْنِ ، ودعْوةِ المظْلُومِ . وسوءِ المَنْظَر في الأَهْلِ والمال . رواه مسلم .

973. Abdullah Ibn Sarjis (R) diz que quando o Profeta (S) iniciava uma viagem, costumava orar buscando a ajuda de Deus contra as agruras e dificuldades da viagem, e

também ao voltar numa condição desfavorável, sofrendo perdas depois de ganhos, vendo os desatinos duma pessoa oprimida, e testemunhando qualquer coisa desagradável, horrível, relacionada aos bens e à família (Musslim).

٩٧٤- وعن عليِّ بن ربيعة قال : شَهدْتُ عليَّ بن أبي طالب رَضي الله عنهُ أُتِيَ بِدابَّةٍ لِيَرْكَبَهَا ، فَلما وضَع رِجْلَهُ في الرِّكابِ قال : بِسْم اللَّهِ ، فلَمَّا اسْتَوَى على ظَهْرها قال : الحَمْدُ للَّهِ الذي سَخَّرَ لَنَا هذا ، وما كُنَّا لَهُ مُقْرنينَ ، وإنَّا إلى ربِّنَا لمنْقلِبُونَ ، ثُمَّ قال : الحمْدُ للَّهِ ثَلاثَ مرَّاتٍ ، ثُمَّ قال : اللَّه أَكْبرُ ثَلاثَ مرَّاتٍ ، ثُمَّ قال : سُبْحانَكَ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لي إِنَّه لا يغْفِرُ الذُّنُوب إِلاَّ أَنْتَ ، ثُمَّ ضحِك ، فَقِيل : يا أَمِير المؤْمِنينَ ، مِنْ أَيِّ شَيءٍ ضَحِكْتَ ؟ قال : رأَيتُ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَعل كَما فعلْتُ ، ثُمَّ ضَحِكَ فقلتُ : يا رسول اللَّهِ مِنْ أَيِّ شَيء ضحكْتَ ؟ قال : « إِنَّ رَبَّك سُبْحانَهُ يَعْجب مِنْ عَبْده إذا قال : اغْفِرِ لي ذنُوبي، يَعْلَمُ أَنَّهُ لا يغْفِرُ الذُّنُوبَ غَيْرِي » . رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ، وفي بعض النسخ : حسنٌ صحيحٌ . وهذا لفظ أَبي داود .

974. Áli Ibn Rabi'a disse que, certa ocasião, se encontrava presente quando Áli Ibn Abi Táleb (R) ia montar em um camelo. Quando pôs o pé no estribo, disse: "Em nome de Deus!" E quando já se encontrava no lombo do camelo, disse: "**Glorificado seja Quem no-los submeteu, o que jamais teríamos logrado obter. E nós todos retornaremos ao nosso Senhor!**" (Alcorão Sagrado, 43-13-14). Em seguida, proclamou por três vezes: "Louvado seja Deus!" E, por outras três vezes: "Deus é o Maior!" E, em continuação, para acrescentar: "Deus meu, glorificado e exaltado sejas! Fui injusto para comigo mesmo; então me perdoa! Ninguém me perdoará as faltas, a não seres Tu!" Em seguida, pôs-se a rir; então lhe perguntaram: "Ó Emir dos crentes, de que te ris?" Disse: "Certa ocasião, vi o Profeta (S) quando dizia o que acabo de dizer, e então se pôs também a rir. Perguntei-lhe: 'Ó Mensageiro de Deus, de que te ris?' Disse ele: 'Teu Senhor, glorificado e exaltado seja, fica comprazido em Seu servo quando este Lhe suplica que lhe perdoe as faltas, e diz: Meu servo sabe que ninguém, a não ser EU, pode perdoar-lhe as faltas.'" (Abu Daúd e Tirmizi)

١٧١- باب تكبير المسافر إذا صعد الثنايا وشبهها وتسبيحه إذا هبط الأودية ونحوها والنهي عن المبالغة برفع الصوت بالتكبير ونحوه

CAPÍTULO 171

A PROCLAMAÇÃO DE "DEUS É MAIOR", AO SUBIRMOS UMA ENCOSTA, E DE "GLORIFICADO SEJA DEUS", AO ATRAVESSARMOS UM VALE. A

DESAPROVAÇÃO DE ELEVARMOS EXAGERADAMENTE A VOZ NESSAS PROCLAMAÇÕES

٩٧٥- عن جابرٍ رضي الله عنهُ قال : كُنَّا إِذا صعِدْنَا كَبَّرْنَا ، وإِذا نَزَلْنَا سبَّحْنا . رواه البخاري.

975. Jáber relatou: "Quando subíamos a uma elevação, costumávamos dizer: *Allahu Akbar*! (Deus é Maior!); e quando dela descíamos, costumávamos dizer: *Subhanal lah*! (Glorificado seja Deus!)" (Bukhári)

٩٧٦- وعن ابن عُمر رضي الله عنهما قال : كانَ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وجيُوشُهُ إِذا علَوُا الثَّنَايَا كَبَّرُوا ، وَإِذا هَبطُوا سَبَّحوا . رواه أبو داود بإسناد صحيح .

976. Ibn Ômar (R) relatou: "Quando o Profeta (S) e os seus combatentes, subiam alguma encosta íngreme, proclamavam: 'Deus é Maior!' e quando desciam alguma encosta, glorificavam a Deus.'" (Abu Daúd).

٩٧٧- وعنهُ قال : كانَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذا قَفَل مِنَ الحجِّ أَو العُمْرَةِ كُلَّما أَوْفى عَلى ثَنِيَّةٍ أَوْ فَدْفَد كَبَّر ثَلاثاً ، ثُمَّ قال : « لا إله إلاَّ اللَّه وَحْدَهُ لا شَرِيكَ لَهُ ، لَهُ المُلْك ولَهُ الحمْدُ ، وَهُو على كلِّ شَيءٍ قَدِيرٌ . آيِبُونَ تَائِبُونَ عابِدُونَ ساجِدُونَ لِرَبِّنَا حَامِدُونَ . صدقَ اللَّه وَعْدهُ، وَنَصر عبْده ، وَهَزَمَ الأَحزَابَ وحْدَه » متفقٌ عليه .

977. Ibn Ômar (R) relatou que quando o Profeta (S) voltava de um *hajj* ou *umra*, e tinha que subir num elevado, recitava o *takbir Allahu akbar*, ou seja, Deus é grande, três vezes, e dizia: "Ninguém há que seja digno de cultuação, a não ser Deus, o Único, sem associados. A soberania Lhe pertence, e todo o louvor é para Ele, e Ele tem poder sobre todas as coisas! Estamos voltando a salvos, arrependidos dos nossos pecados, adorando-O, prostrando-nos perante Ele, e louvando o nosso Sustentador! Deus cumpriu a Sua promessa, e auxiliou o Seu servo, e imprimiu uma derrota ímpar ao exército inimigo" (Muttafac alaih).

٩٧٨- وعن أَبي هُريرةَ رضي اللَّهُ عنهُ أَنَّ رجلاً قال : يا رسول اللَّه ، إِني أُرِيدُ أَن أُسافِر فَأَوْصِنِي ، قال : « عَلَيْكَ بِتقوى اللَّهِ ، وَالتَّكبير عَلى كلِّ شَرفٍ فَلَمَّا ولَّي الرجُلُ قال: «اللَّهمَّ اطْوِ لهُ البُعْدَ ، وَهَوِّنْ عَليهِ السَّفر » رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

978. Abu Huraira (R) diz que uma pessoa pediu para o Profeta (S): "Ó Mensageiro de Deus, eu pretendo empreender uma viagem; por favor, aconselha-me!" O Profeta (S) aconselhou-o assim: "Agarra-te firmemente à piedade (como orientado por Deus) e, ao subires num elevado, enuncia um *takbir Allahu akbar*." Quando o homem já havia partido, o Profeta (S) orou por ele, assim: "Oh, Deus, encurta-lhe a extensão da viagem, e torna-a fácil ". (Tirmizi).

٩٧٩- وعن أَبي موسى الأَشعَريِّ رضي الله عنه قال : كنَّا مَع النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في سَفَرٍ ، فكنَّا إذا أَشرَفْنَا على وادٍ هَلَّلنَا وكَبَّرْنَا وَارْتَفَعتْ أَصوَاتنا فقالَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « يا أَيُّهَا الناس ارْبَعُوا عَلى أَنْفُسِكم فَإنَّكم لا تَدعونَ أَصَمَّ وَلا غَائِباً . إنَّهُ مَعكُمْ ، إنَّهُ سَمِيعٌ قَريبٌ » متفقٌ عليه .

979. Abu Mussa al Achari (R) relatou: "Estávamos em companhia do Profeta (S) durante uma viagem. Quando nos aproximávamos de um vale, dizíamos em voz muito alta: Não há outra divindade além de Deus! Deus é o Maior! Porém, o Profeta (S) nos disse: 'Ó gente, sede benevolentes para com vós mesmos, pois não estais implorando a nenhum surdo ou ausente! Deus Se encontra sempre convosco! Ele é Oniouvinte, e está sempre próximo!'" (Muttafac alaih)

١٧٢- باب استحباب الدعاء في السفر

CAPÍTULO 172

A RECOMENDAÇÃO DE SE SUPLICAR A DEUS DURANTE AS VIAGENS

٩٨٠- عن أَبي هُرَيْرَةَ رَضيَ اللهُ عنهُ قالَ : قالَ : رسولُ الله صلى الله عليه وسلم : « ثَلاثُ دَعَوَاتٍ مُسْتجَابَاتٌ لا شَكَّ فِيهنَّ : دَعْوَةُ المظلومِ ، وَدَعْوَةُ المسَافِرِ ، وَدَعْوَةُ الوَالِدِ عَلى وَلدِهِ». رواه أبو داود والترمذي وقال : حديث حسن . وليس في رواية أَبي داود : « على ولِدِه».

980. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Há três súplicas a Deus que, sem dúvida alguma, serão atendidas: a súplica de um oprimido, a de um viajante e a de um pai contra seu filho". (Abu Daúd e Tirmizi)

١٧٣- باب ما يدعو به إذا خاف ناساً أو غيرهم

CAPÍTULO 173

COMO ORAR QUANDO SE TEME ALGUMA PESSOA OU OUTRA COISA

٩٨١- عن أَبي موسى الأشعرِيِّ رَضي الله عنهُ أَنَّ رسول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ إذا خَافَ قَوماً قال : « اللَّهُمَّ إنَّا نجعلُكَ في نحورِهِمْ ، ونعُوذُ بِك مِنْ شرُورِهِمْ » رواه أبو داود ، والنسائي بإسناد صحيح .

981. Abu Mussa Al Ach'ari (R) relatou que quando o Profeta (S) previa algum perigo ou dano que lhe iriam causar uns indivíduos, costumava orar assim*: "* Ó Deus,

buscamos a Tua ajuda contra eles e solicitamos a Tua proteção para podermos reprimir os seus malefícios! ” (Abu Daúd e Nassá’i)

١٧٤- باب ما يقول إذا نزل منزلاً

CAPÍTULO 174

O QUE DEVE DIZER O VIAJANTE AO CHEGAR A UM POUSO DE DESCANSO

٩٨٢- عن خَولَة بنتِ حكيمٍ رَضي اللَّهُ عنها قالتْ : سمِعْتُ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : «مَنْ نَزلَ مَنزِلاً ثُمَّ قال : أَعُوذُ بِكَلِمات اللَّهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ، لَمْ يضرَّه شَيْءٌ حتَّى يرْتَحِل مِنْ منزِلِهِ ذلكَ » رواه مسلم .

982. Khaula Bint Hakim (R) relatou ter ouvido o Mensageiro de Deus (S) dizer: “Quem chegar a um lugar, e disser: ‘Refugio-me nas Palavras Íntegras de Deus contra o mal daquele que Ele criou’, nada o prejudicará, enquanto ali permanecer”. (Musslim)

٩٨٣- وعن ابن عمرو رَضي اللَّه عنهمَا قال : كانَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذا سَافَرَ فَأَقبَلَ اللَّيْلُ قال : يَا أَرْضُ ربِّي وَربُّكِ اللَّه ، أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شرِّكِ وشَرِّ ما فِيكِ ،وشر ماخُلقَ فيكِ ، وشَرِّ ما يدِبُّ عليكِ ، وأَعوذ باللَّهِ مِنْ شَرِّ أَسدٍ وَأَسْودٍ ، ومِنَ الحيَّةِ والعقربِ ، وَمِنْ سَاكِنِ البلَدِ، ومِنْ والِدٍ وما وَلَد » رواه أبو داود .

983. Ibn Ômar (R) relatou: “Quando viajávamos com o Mensageiro de Deus (S), e se aproximava a noite, ele dizia: ‘Ó terra, Deus é meu e o teu Senhor! Refugio-me em Deus contra o teu mal e contra o mal que possuis ou o mal que Ele criou em ti! Refugio-me em Deus contra os leões e as pessoas, contra as serpentes e os escorpiões, e contra os demônios que habitam a terra, bem como contra Satanás e seus seguidores!’” (Abu Daúd)

١٧٥- باب استحباب تعجيل المسافر

الرجوع إلى أهله إذا قضى حاجته

CAPÍTULO 175

A RECOMENDAÇÃO DE SE ABREVIAR O REGRESSO AO LAR, UMA VEZ CUMPRIDO O PROPÓSITO DA VIAGEM

٩٨٤- عن أَبي هُرَيْرَةَ رضيَ الله عنهُ أَنَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « السَّفَرُ قِطْعةٌ مِن العذَابِ ، يمْنَعُ أَحدَكم طَعامَهُ ، وشَرَابَهُ وَنَوْمَهُ ، فإذا قَضَى أَحَدُكُمْ نَهْمَتَهُ مِنْ سَفَرِهِ ، فَلْيُعَجِّل إلى أَهْلِهِ » متفقٌ عليه . « نَهْمَتهُ » : مَقْصُودهُ .

984. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "A viagem é um pedaço de tormento que altera à pessoa o seu apetite, a sua sede e o seu sono. Assim sendo, uma vez que a pessoa tenha levado a cabo o seu propósito de viagem, que retorne o mais depressa possível para a sua família" (Muttafac alaih).

١٧٦- باب استحباب القدوم على أهله نهاراً

وكراهته في الليل لغير حاجة

CAPÍTULO 176

A RECOMENDAÇÃO DE SE REGRESSAR AO LAR DURANTE O DIA, E A DESAPROVAÇÃO DE O FAZER À NOITE, QUANDO NÃO HOUVER NECESSIDADE PARA ISSO

٩٨٥- عن جابرٍ رضي الله عنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إذا أَطالَ أَحدُكُمْ الغَيْبةَ فَلا يطْرُقَنَّ أَهْلَهُ لَيْلاً » .

وفي روايةٍ أَنَّ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهى أَنْ يطْرُقَ الرَّجُلُ أَهْلَهُ لَيْلاً . متفقٌ عليه .

985. Jáber (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando algum de vós tiver estado ausente de casa por algum tempo, deverá evitar voltar a ela após ao cair da noite." (Muttafac alaih)

Outra versão diz que o Profeta (S) proibiu que as pessoas voltassem para suas casas à noite.

٩٨٦- وعن أنسٍ رضي الله عنهُ قال : كانَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وسلَّمَ لا يطرُقُ أَهْلَهُ لَيْلاً ، وكان يَأْتِيهِمْ غُدْوةً أَوْ عشِيَّةً . متفقٌ عليه .

986. Anas (R) narrou: "Quando o Mensageiro de Deus (S) regressava de alguma viagem, tinha por costume não entrar em casa à noite, e sempre o fazia pela manhã ou à tarde". (Muttafac alaih)

١٧٧- باب ما يقوله إذا رجع وإذا رأى بلدته

CAPÍTULO 177

O QUE O VIAJANTE DEVE DIZER QUANDO REGRESSAR E VER A SUA CIDADE

٩٨٧- وعن أَنسٍ رَضي اللَّهُ عنهُ قال : أَقْبَلْنَا مَعَ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، حَتَّى إذا كُنَّا بِظَهْرِ المدِينَةِ قال : « آيِبُونَ ، تَائِبُونَ ، عَابِدونَ ، لِرَبِّنَا حَامِدُونَ » فلمْ يزلْ يقولُ ذلك حتَّى قَدِمْنَا المدينةَ» رواه مسلم .

987. Anas (R) relatou: "Certa ocasião, regressávamos de uma viagem com o Mensageiro de Deus (S), e quando tínhamos a cidade de Madina à vista, ele disse: 'Voltamos da nossa viagem com o nosso arrependimento, adorando e dando louvores a Deus!' E foi repetindo aquilo, até que entramos em Madina". (Musslim)

١٧٨- باب استحباب ابتداء القادم بالمسجد

الذي في جواره وصلاته فيه ركعتين

CAPÍTULO 178

A RECOMENDAÇÃO DE SE VISITAR A MESQUITA LOCAL DEPOIS DE UMA VIAGEM E PRATICAR DUAS RAK'ÁT NELA

٩٨٨- عن كعب بنِ مالكٍ رضي الله عنهُ أَن رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ إذا قَدِمَ مِنْ سَفرٍ بَدأَ بالمسْجِدِ فَركع فِيهِ رَكْعتَيْنِ . متفقٌ عليه .

988. Kaab Ibn Málik (R) diz que quando o Profeta (S) voltava de uma viagem, costumava ir primeiro à mesquita e aí oferecer duas *rak'át (genuflexões)* da oração nela. (Muttafac alaih)

١٧٩- باب تحريم سفر المرأة وحدها

CAPÍTULO 179

A PROIBIÇÃO DE QUE A MULHER VIAJE SOZINHA

٩٨٩- عن أَبي هُرَيرَةَ رضي الله عنهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا يَحِلُّ لامْرَأَة تُؤْمِنُ باللَّهِ وَاليَومِ الآخِرِ تُسَافِرُ مَسِيرَةَ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ إلاَّ مَعَ ذِي محْرمٍ عليْهَا » متفقٌ عليه .

989. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Não é lícito para uma mulher que tenha fé em Deus e no Último Dia viajar sozinha durante um dia e

uma noite, a não ser que esteja acompanhada por um parente cujo parentesco lhe impeça casarem-se". (Muttafac alaih)

٩٩٠- وعن ابنِ عباسٍ رضي الله عنهما أنه سمع النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ :« لا يخلُونَّ رَجُلٌ بامْرأةٍ إلا ومَعَهَا ذُو محْرمٍ ، ولا تُسَافِرُ المرْأَةُ إلاَّ معَ ذِي محْرمٍ » فقال لَهُ رَجُلٌ : يا رسولَ اللَّهِ إنَّ امْرأتي خَرجتْ حاجَّةً ، وإنِّي اكْتُتِبْتُ في غَزْوةِ كَذَا وكَذَا ؟ قال : «انْطلِقْ فَحُجَّ مع امْرأَتِكَ » متفقٌ عليه .

990. Ibn Abbás (R) relatou que ouvira o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Que nenhum homem fique a sós com uma mulher, salvo se ela estiver acompanhada por um parente cujo parentesco lhes impeça casarem-se. Também, que a mulher não viaje, a não ser que esteja acompanhada por esse tipo de parente". Porém, um homem disse: "Minha mulher acaba de sair de viagem para realizar a peregrinação, e eis que me inscrevi no exército para uma expedição. Que posso fazer?" Disse o Profeta (S): "Vai ao encontro da tua mulher, e faze a peregrinação com ela!" (Muttafac alaih)

كتاب الفضائل

١٨٠- باب فضل قراءة القرآن

O LIVRO DAS VIRTUDES

CAPÍTULO 180

A VIRTUDE E O MÉRITO DE SE RECITAR O NOBRE ALCORÃO

٩٩١- عن أَبي أُمامَةَ رضي الله عنهُ قال : سمِعتُ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : « اقْرَؤُا القُرْآنَ فإِنَّهُ يَأْتي يَوْم القيامةِ شَفِيعاً لأَصْحابِهِ » رواه مسلم .

991. Abu Umama (R) relatou que ouvira o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Recitai o Alcorão, porque, no Último Dia, servirá de intercessor para aqueles que cuidaram de o recitar!" (Musslim)

٩٩٢- وعَن النَّوَّاسِ بنِ سَمعانَ رضيَ الله عنهُ قال : سمِعتُ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : «يُؤْتى يوْمَ القِيامةِ بالْقُرْآنِ وَأَهْلِهِ الذِين كانُوا يعْمَلُونَ بِهِ في الدُّنيَا تَقدُمهُ سورة البقَرَةِ وَآل عِمرَانَ ، تحَاجَّانِ عَنْ صاحِبِهِمَا » رواه مسلم .

992. AN Nauwas Ibn Saman (R) contou que ouvira o Mensageiro de Deus (S) dizer: "No Dia da Ressurreição, far-se-á comparecer o Alcorão àqueles que lhe praticavam os mandamentos nesta vida, e será encabeçado pelas Suratas Al Bacara e Ál Imran, as quais sairão em defesa de quem as recitava". (Musslim)

٩٩٣- وعن عثمانَ بن عفانَ رضيَ اللَّه عنهُ قال : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « خَيرُكم مَنْ تَعَلَّمَ القُرْآنَ وَعلَّمهُ رواه البخاري .

993. Ossman Ibn Affan (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O melhor dentre vós é aquele que aprende o Alcorão e o ensina (aos outros)." (Bukhári)

٩٩٤- وعن عائشة رضي اللَّه عنها قالتْ : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « الَّذِي يَقرَأُ القُرْآنَ وَهُو ماهِرٌ بِهِ معَ السَّفَرةِ الكرَامِ البررَةِ ، والذي يقرَأُ القُرْآنَ ويتَتَعْتَعُ فِيهِ وَهُو عليهِ شَاقٌّ له أجْران » متفقٌ عليه .

994. Aicha (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Aquele que recitar o Alcorão com fluidez correção estará no mesmo nível dos nobres anjos. E aquele que, ao recitar o Alcorão, tiver dificuldade de recitá-lo, terá o dobro de recompensa". Muttafac alaih)

٩٩٥- وعن أَبي موسى الأشْعريِّ رضي اللَّه عنهُ قال : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مثَلُ المؤمنِ الَّذِي يقْرَأُ القرآنَ مثلُ الأُتْرُجَّةِ : ريحهَا طَيِّبٌ وطَعمُهَا حلْوٌ ، ومثَلُ المؤمنِ الَّذي لا يَقْرَأُ القُرْآنَ كَمثَلِ التَّمرةِ : لا رِيح لهَا وطعْمُهَا حلْوٌ ، ومثَلُ المنَافِقِ الذي يَقْرَأُ القرْآنَ كَمثَلِ الرَّيحانَةِ : رِيحها طَيِّبٌ وطَعْمُهَا مرٌّ ، ومَثَلُ المنَافِقِ الذي لا يَقْرَأُ القرآنَ كَمَثلِ الحَنْظَلَةِ : لَيْسَ لَها رِيحٌ وَطَعمُهَا مُرٌّ » متفقٌ عليه .

995. Abu Mussa al Achari (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O crente que recita o Alcorão é comparado a uma toranja, pois tanto o odor como o sabor dela são agradáveis. E o crente que não recita o Alcorão é comparado a uma tâmara, pois ela não tem olor, mas o seu sabor é doce. Já o hipócrita que recita o Alcorão é comparado à murta, pois o olor dela é agradável, e o sabor, amargo. E o hipócrita que não recita o Alcorão é comparado à coloquíntida, que não tem olor, e o seu sabor é amargo". (Muttafac alaih)

٩٩٦- وعن عمرَ بن الخطابِ رضي اللَّه عنهُ أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِنَّ اللَّه يرفَعُ بِهذَا الكتاب أَقواماً ويضَعُ بِهِ آخَرين » رواه مسلم .

996. Ômar Ibn al Khattab (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse (apresentando o Alcorão): "Com este Livro, Deus elevará a categoria de alguns e rebaixará a de outros". (Musslim)

٩٩٧- وعنِ ابن عمر رضي الله عنهما عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا حَسَدَ إلاَّ في اثنَتَيْن : رجُلٌ آتَاهُ اللهُ القُرآنَ ، فهوَ يقومُ بِهِ آناءَ اللَّيلِ وآنَاءَ النَّهَارِ ، وَرجُلٌ آتَاهُ اللهُ مالا ، فهُو يُنْفِقهُ آنَاءَ اللَّيْلِ وَآنَاءَ النهارِ » متفقٌ عليه .

997. Ibn Ômar (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "A inveja só é permitida em dois casos: o invejarmos um homem a quem Deus fez aprender o Alcorão, e que ocupa todo o seu tempo a estudá-lo e o pôr em prática, dia e noite; e o invejarmos um homem a quem Deus concedeu riqueza, sendo que ele a distribui entre os necessitados dia e noite". Muttafac alaih)

٩٩٨- وعنِ البُراء بنِ عَازِبٍ رضيَ اللهُ عَنهما قال : كَانَ رَجلٌ يَقْرَأُ سورةَ الكَهْفِ ، وَعِنْدَه فَرسٌ مَربوطٌ بِشَطَنَيْنِ فَتَغَشَّته سَحَابَةٌ فَجَعَلَت تَدنو ، وجعلَ فَرسُه ينْفِر مِنها . فَلَمَّا أَصبح أَتَى النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . فَذَكَرَ له ذلكَ فقال : « تِلكَ السَّكِينَةُ تَنَزَّلتْ للقُرآنِ » متفقٌ عليه.

998. Al Bará Ibn Ázeb (R), contou que havia um homem que tinha o costume de amarrar sua égua com duas cordas. Certa ocasião, quando o homem se encontrava recitando a Surata Al Cahf, apareceu uma nuvem que o cobriu com sua sombra, ao mesmo tempo que o envolvia. Nesse momento a égua começou a dar saltos. No dia seguinte, o homem se aproximou do Mensageiro de Deus (S), e lhe contou o sucedido; disse o Profeta: "Aquilo era o sossego que descia sobre ti pela recitação do Alcorão!" (Muttafac alaih)

٩٩٩- وعن ابن مسعودٍ رضيَ اللهُ عنهُ قالَ : قال رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : منْ قرأَ حرْفاً مِنْ كتاب اللهِ فلَهُ حسنَةٌ ، والحسنَةُ بِعشرِ أَمثَالِهَا لا أَقول : الم حَرفٌ ، وَلكِن : أَلِفٌ حرْفٌ، ولامٌ حرْفٌ ، ومِيَمٌ حرْفٌ » رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

999. Abdullah Ibn Mas-ud (R) relatou que o Profeta (S) disse que quando alguém recita uma letra do Alcorão Sagrado, ele adquire um bom feito como recompensa, essa recompensa é igual a dez bons feitos. Disse ele: "Não digo que Alef Lam Mim seja uma letra, mas o Alef é uma letra, o Lam é uma letra, e o Mim é uma letra, ou seja, são três letras". (Tirmizi)

١٠٠٠- وعنِ ابنِ عباسٍ رضيَ اللهُ عنهما قال : قال رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «إنَّ الَّذي لَيس في جَوْفِهِ شَيْءٌ مِنَ القُرآنِ كالبيتِ الخَرِبِ » رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

1000. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele cujo coração não contém coisa alguma do Alcorão Sagrado é como uma casa abandonada." (Tirmizi)

١٠٠١- وعن عبدِ اللَّهِ بنِ عَمْرو بن العاصِ رضي اللَّه عَنهما عنِ النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « يُقَالُ لِصاحبِ الْقُرآنِ : اقْرأْ وَارْتَقِ وَرَتِّلْ كَما كُنْتَ تُرَتِّلُ في الدُّنْيَا ، فَإنَّ منْزِلَتَكَ عِنْد آخِرِ آيةٍ تَقْرَؤُهَا » رواه أبو داود ، والترْمذي وقال : حديث حسن صحيح .

1001. Abdullah Ibn Amr Ibn al ‘Ás (R) relatou que o Profeta (S) disse: “O leitor do Alcorão Sagrado será chamado, no Dia do Julgamento, e lhe será dito: ‘Começa a ler o Alcorão Sagrado, e sobe para (os mais altos) estágios do Paraíso; e recita-o vagarosamente, como o fazias no mundo, porque a tua morada irá estar onde o último versículo da tua recitação terminar.’“ (Tirmizi)

١٨١- باب الأمر بتعهد القرآن والتحذير من تعريضه للنسيان

CAPÍTULO 181

O DEVER DE PRESERVARMOS O SAGRADO ALCORÃO RECITANDO-O PERMANENTEMENTE) E A ADVERTÊNCIA QUANTO A NÃO NOS ESQUECERMOS O SEU TEXTO

١٠٠٢- عَنْ أَبي مُوسَى رضِيَ اللَّه عنهُ عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « تَعاهَدُوا هذا الْقُرآنَ فَوَالَّذي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيدِهِ لَهُو أَشَدُّ تَفَلُّتاً مِنَ الإِبِلِ في عُقُلِها » متفق عليه

1002. Abu Mussa (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Preservai o Nobre Alcorão (recitando-o constantemente)! Juro por Quem tem a alma de Mohammad em Suas mãos, que o Alcorão é mais difícil de se conservar na memória do que se manterem atados os camelos!” (Muttafac alaih)

١٠٠٣- وعنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِي اللَّه عنهما أَنَّ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِنَّمَا مَثَلُ صاحِبِ الْقُرْآنِ كَمَثَلِ الإِبِلِ المعقَّلَةِ ، إِنْ عَاهَد عَلَيْها أَمْسَكَهَا ، وإِنْ أَطْلَقَهَا ، ذَهَبَتْ » متفقٌ عليه .

1003. Ibn Ômar (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “O caso de quem memoriza o Alcorão é parecido com o caso de um camelo: se o preservarmos e cuidarmos dele, retê-lo-emos; caso contrário, escapa-nos-á”. (Muttafac alaih)

١٨٢- باب استحباب تحسين الصَّوت بالقرآن

وطلب القراءة من حَسَن الصوت والاستماع لها

CAPÍTULO 182

A RECOMENDAÇÃO DA RECITAÇÃO MELODIOSA DO SAGRADO ALCORÃO. A SOLICITAÇÃO DA ESCUTA ATENTA DA SUA RECITAÇÃO FEITA POR ALGUÉM QUE DESFRUTE DE UMA BELA VOZ

١٠٠٤- عَنْ أبي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قال: سمِعتُ رسولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « مَا أَذِنَ اللهُ لِشَيْءٍ مَا أَذِنَ لِنَبِيٍّ حَسَنِ الصَّوْتِ يَتَغَنَّى بِالْقُرْآنِ يَجْهَرُ بِهِ » متفقٌ عليه .

1004. Abu Huraira R) relatou: "Ouvi o Mensageiro de Deus (S) dizer: 'Nada compraz mais a Deus do que ouvir um profeta, de voz agradável, recitar o Alcorão.'" (Muttafac alaih).

١٠٠٥- وعن أبي موسى الأَشْعَرِيّ رضيَ اللهُ عنهُ أنَّ رسولَ اللهِ صلى الله عليه وسلم قالَ لهُ : « لَقَدْ أُوتِيتُ مِزْمَارَاً مِنْ مَزَامِيرِ آلِ دَاوُد » متفقٌ عليه .

وفي روايةٍ لمسلمٍ : أنَّ رسولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ لهُ : « لَوْ رَأَيْتَنِي وَأَنَا أَسْتَمِعُ لِقِرَاءَتِكَ البارحَةَ ».

1005. Abu Mussa Al Ach'ari (R) relatou que o Profeta (S) lhe disse: "Tu foste agraciado com uma das dotações do Daoud – o profeta Davi." (Muttafac alaih).

O Musslim acrescentou: "Terias ficado muito contente, se me tivesses visto a ouvir a tua recitação do Alcorão Sagrado, na noite passada!"

١٠٠٦- وعَنِ الْبَرَاءِ بنِ عَازِبٍ رَضِيَ اللهُ عنهمَا قالَ : سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَرَأَ فِي العِشَاءِ بِالتِينِ والزَّيْتُونِ ، فَمَا سَمِعْتُ أَحَدَاً أَحْسَنَ صَوْتَاً مِنْهُ . متفقٌ عليه .

1006. Al Bará Ibn 'Ázeb (R), contou: "Certa ocasião me pus a escutar o Profeta (S) quando recitava a Surata At Tin, durante uma oração de Ichá. Em toda minha vida ainda não tinha ouvido uma voz mais bela do que a dele!" (Muttafac alaih)

١٠٠٧- وَعَنْ أَبِي لُبَابَة بَشِير بنِ عَبْدِ المُنْذِرِ رضيَ اللهُ عنهُ ، أنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ: « مَنْ لَمْ يَتَغَنَّ بِالْقُرْآنِ فَلَيْسَ مِنَّا » رواهُ أبو داود بإسنادٍ جيد .

1007. Abu Lubaba Bachir Ibn Abdul Munzir (R) diz que o Profeta (S) disse: "Aquele que não lê melodiosamente o Alcorão Sagrado não é um de nós" (Abu Daúd).

١٠٠٨- وَعَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رضيَ اللهُ عنهُ قالَ : قَالَ لِي النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « اقْرَأْ عَلَيَّ الْقُرْآنَ » ، فَقُلْتُ : يَا رَسُولَ اللهِ ، أَقْرَأُ عَلَيْكَ وَعَلَيْكَ أُنْزِلَ ؟! قَالَ : « إِنِّي أُحِبُّ أَنْ أَسْمَعَهُ مِنْ غَيْرِي »" فَقَرَأْتُ عَلَيْهِ سُورَةَ النِّسَاءِ حَتَّى جِئْتُ إلى هذهِ الآيَة : ﴿ فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى هؤُلاءِ شَهِيداً ﴾ قالَ : « حَسْبُكَ الآنَ » فالْتَفَتُّ إِلَيْهِ ، فَإِذَا عَيْنَاهُ تَذْرِفَان . متفقٌ عليه .

1008. Abdullah Ibn Mass'ud (R) contou que o Profeta (S) lhe disse: "Recita para mim o Alcorão!" Respondi-lhe: "Ó Mensageiro de Deus, como posso recitar-te o Alcorão, se ele foi revelado a ti!?" Disse: "É que gosto de ouvir a sua recitação feita por outros!" Assim, que comecei a recitar a Surata da Mulheres (Annissá), até que cheguei ao versículo que diz: 'Que será deles quando apresentarmos uma testemunha de cada nação e te apresentarmos testemunha contra eles?' Naquele momento, o Mensageiro de Deus (S) disse: 'Agora, com isto, é o suficiente!' Voltei-me para ele, e vi que os seus olhos derramavam lágrimas." (Muttafac alaih)

١٨٣- باب في الحثِّ على سور آيات مخصوصة

CAPÍTULO 183

A RECOMENDAÇÃO DE SE RECITAREM DETERMINADAS SURATAS E VERSÍCULOS DO SAGRADO ALCORÃO

١٠٠٩- عن أَبي سعيدٍ رافعِ بنِ المعلَّى رَضيَ الله عَنْهُ قال : قال لي رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَلا أُعَلِّمُكَ أَعْظَم سُورةٍ في الْقُرْآنِ قَبْلَ أَنْ تخْرُج مِنَ المسْجِدَ ؟ فأَخَذَ بيدِي ، فَلَمَّا أَرَدْنَا أَنْ نَخْرُج قُلْتُ : يا رسُولَ اللَّهِ إِنَّكَ قُلْتَ لأُعَلِّمنَّكَ أَعْظَمَ سُورَةٍ في الْقُرْآنِ ؟ قال : «الحَمْدُ للَّهِ رَبِّ العَالمِينَ هِي السَّبْعُ المثَاني ، وَالْقُرْآنُ الْعَظِيمُ الَّذي أُوتِيتُهُ » رواه البخاري.

1009. Abu Saíd Rafi' Ibn al Mu'alla relatou: "O Profeta (S) (uma ocasião) disse para mim: 'Antes que saias da mesquita, queres que te diga qual é a maior (mais importante) Surata do Alcorão Sagrado?' Depois ele pegou minha mão. Quando estávamos deixando a mesquita, eu me rendi, dizendo: Ó Mensageiro de Deus, tu prometeste dizer-me qual é a maior Surata do Alcorão Sagrado! Ele disse: 'São os sete versículos da Surata Al Fátiha, que são tão frequentemente usados nas orações, e que fazem parte do glorioso Alcorão, que me foi revelado.'" (Bukhári)

١٠١٠- وعن أَبي سعيدٍ الخُدْرِيّ رضيَ الله عنه أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ في : قُلْ هُوَ اللَّه أَحَدٌ : « والَّذِي نَفْسي بِيدِهِ ، إِنَّهَا لَتَعْدِلُ ثُلُثَ القُرْآنِ » .

وفي روايةٍ : أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ لأَصْحابِهِ : « أَيَعْجِزُ أَحَدُكُم أَنْ يقْرَأَ بِثُلُثِ الْقُرْآنِ في لَيْلَةٍ » فَشَقَّ ذلكَ علَيْهِمْ ، وقالُوا : أَيُّنَا يُطِيقُ ذلكَ يا رسولَ اللَّه ؟ فقال : «قُلْ هُو اللَّه أَحَدٌ ، اللَّهُ الصَّمَدُ : ثُلُثُ الْقُرْآنِ » رواه البخاري.

1010. Abu Saíd Al Khudri (R) afirmou que sobre a recitação da Surata Al Ikhlas (112ª Surata), o Profeta (S) disse: "Por Deus, Que tem minha alma em Suas Mãos, que, sem dúvida, esta Surata é igual a um terço do Alcorão!"

De acordo com outra versão, o Profeta (S) (uma ocasião) perguntou para os seus companheiros se algum deles era capaz de ler um terço do Alcorão Sagrado numa só noite. Os Companheiros acharam difícil fazer aquilo, e sucumbiram, dizendo: "Ó Mensageiro de Deus, quem seria capaz de fazer tal coisa?" Ele disse: "A Surata Al Ikhlas (112ª Surata) é igual a um terço do Alcorão Sagrado!" (Bukhári)

١٠١١- وعنْهُ أَنَّ رَجُلاً سمِع رَجُلاً يَقْرَأُ : « قَلْ هُوَ اللَّه أَحدٌ » يُرَدِّدُها فَلَمَّا أَصْبَحَ جاءَ إِلى رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَذَكَرَ ذلكَ لَهُ وكَانَ الرَّجُلُ يتَقَالُّها فَقَالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « والَّذي نَفْسِي بِيَدِهِ ، إِنَّها لَتَعْدِلُ ثُلُثَ الْقُرْآنِ » رواه البخاري .

1011. Abu Saíd al Khudri (R) narrou: "Certa ocasião, um homem escutou outro, que recitava e repetia a Surata Al Ikhlas. No Dia seguinte, foi ter com o Mensageiro de Deus (S), e lhe contou o que ouvira, mas de um modo como se a considerasse de pouca erudição. Então o Mensageiro de Deus (S) disse: 'Juro por Quem tem a minha alma em Suas mãos, que a Surata Al Ikhlas equivale a um terço de todo o Alcorão!'" (Bukhári)

١٠١٢- وعن أَبي هريرة رضيَ اللَّه عنهُ أَنَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال في : قُلْ هُوَ اللَّه أَحَدٌ: « إِنَّهَا تَعْدِلُ ثُلُثَ القُرْآنِ » رواه مسلم .

1012. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse, acerca da Surata Al Ikhlas: "Equivale a um terço de todo o Alcorão". (Musslim)

١٠١٣- وعنْ أَنسٍ رضي اللَّهُ عنهُ أَنَّ رجُلا قال : يا رسول اللَّهِ إِني أُحِبُّ هذِهِ السُّورَةَ: قُلْ هُوَ اللَّه أَحدٌ ، قال : « إِنَّ حُبَّها أَدْخَلَكَ الجَنَّةَ » رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسن . رواه البخاري في صحيحه تعليقًا .

1013. Anas R) relatou que um homem disse para o Profeta (S): "Ó Mensageiro de Deus, eu amo a Surata Al Ikhlas!" O Profeta (S) lhe informou: "Na verdade, o teu amor por ela te habilitará a entrar no Paraíso." (Tirmizi).

١٠١٤- وعن عُقْبةَ بنِ عامِرٍ رَضِيَ اللَّه عنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «أَلَمْ تَر آيَاتٍ أُنْزِلَتْ هَذِهِ اللَّيْلَةَ لَمْ يُرَ مِثلُهُن قَطُّ ؟ قُلْ أَعُوذُ برَبِّ الفَلَقِ ، وَقُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ » رواه مسلم .

1014. ‘Uqba Ibn ‘Ámer (R) diz que numa ocasião o Profeta (S) disse: “Não sabeis que nesta noite me foram revelados alguns versículos, iguais aos quais não haviam sido vistos antes? Eles estão nas Suratas Al Falaq e An Nás (Alcorão Sagrado, 113 e 114)” (Musslim).

١٠١٥- وعن أَبي سعيدٍ الخُدْرِيِّ رَضي اللَّه عنهُ قال : كانَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَتَعَوَّذُ مِنَ الجانِّ ، وَعَيْنِ الإِنْسَانِ ، حتَّى نَزَلَتِ المعَوذَتان ، فَلَمَّا نَزَلَتا ، أَخَذَ بِهِما وتَرَكَ ما سِواهُما . رواه الترمذي وقال حديث حسن .

1015. Abu Saíd Al Khudri (R) afirmou que o Profeta (S) costumava buscar a proteção (de Deus) contra os gênios e o mau olhado dos humanos, quando as Suratas Al Falak e An Nás eram reveladas; ele as adotou para se livrar dos maus efeitos), e descartou tudo o mais. (Tirmizi)

١٠١٦- وعن أَبي هريرةَ رضيَ اللَّهُ عنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « مِنَ القُرْآنِ سُورَةٌ ثَلاثُونَ آيَةً شَفعتْ لِرَجُلٍ حَتَّى غُفِرَ لَهُ ، وهِيَ : تبارَكَ الذِي بِيَدِهِ المُلْكُ » . رواه أبو داود والترمذي وقال : حديث حسن .

1016. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Há uma Surata no Alcorão Sagrado; ela contém trinta versículos. Estes versículos continuarão a interceder pelo indivíduo, até que Deus o perdoe; trata-se da Surata Al Mulk – 67ª (Abu Daúd e Tirmizi)

١٠١٧- وعن أَبي مسعودٍ البدْرِيِّ رضيَ اللَّه عنهُ عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «مَنْ قَرَأَ بالآيَتَيْنِ مِنْ آخِرِ سُورةِ البقَرةِ فِي لَيْلَةٍ كَفَتَاهُ » متفقٌ عليه .

1017. Abu Mass-ud Al Badri (R) contou que o Profeta (S) disse: “Os dois últimos versículos da Surata Al Bacara são suficientes para quem recitar à noite”. (Muttafac alaih)

١٠١٨- وعن أَبي هريرةَ رضيَ اللَّه عنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا تَجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ مَقَابِر ، إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْفِرُ مِن الْبَيْتِ الَّذي تُقْرأُ فِيهِ سُورةُ الْبقَرةِ » رواه مسلم.

1018. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) prevenia os Companheiros, dizendo: "Não permitais que as vossas casas se tornem túmulos. O Satanás foge duma casa onde a Surata Al Bácara 2ª Surata) é lida." (Musslim)

١٠١٩- وعن أُبَيّ بنِ كَعْبٍ رضي الله عَنْهُ قَالَ : قال رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «يا أَبا المنذِرِ أَتَدْرِي أَيُّ آيةٍ مِن كتاب اللهِ معكَ أَعْظَمُ ؟ قُلْتُ : اللهُ لا إِلهَ إِلاَّ هُو الحَيُّ الْقَيُّومُ ، فَضَرَبَ في صَدْري وَقَال : « لِيهْنكَ الْعِلْمُ أَبَا المنذِرِ » رواه مسلم .

1019. Ubai Ibn Kaab (R) diz: "Uma vez o Profeta (S) me perguntou: 'Ó Ubai, sabes acaso que versículo do Alcorão Sagrado que está contigo é o mais magnificente?' eu disse: "***Alláhu lá iláha illá huwal hayul qaiyum***" (Alcorão Sagrado, 2:256, conhecido como Versículo do Trono). Ele bateu no meu peito, num gesto de apreciação, e disse: 'Parabéns pelo teu conhecimento (do Alcorão Sagrado), ó Abu Al Munzir'" (Musslim).

١٠٢٠- وعن أَبي هريرة رضي الله عنه قال : وَكَّلَني رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِحِفْظِ زَكَاةِ رمضانَ ، فَأَتَاني آتٍ ، فَجعل يحْثُو مِنَ الطَّعام ، فَأَخَذْتُهُ فقُلتُ : لأَرفَعَنَّك إِلى رسُول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قال : إِنِّي مُحتَاجٌ ، وعليَّ عَيالٌ ، وبي حاجةٌ شديدَةٌ . ، فَخَلَّيْتُ عنْهُ ، فَأَصْبحْتُ ، فَقَال رسُولُ اللهِ صلَّى اللهُ علَيْهِ وآلهِ وسَلَّمَ : « يا أَبا هُريرة ، ما فَعلَ أَسِيرُكَ الْبارِحةَ ؟ » قُلْتُ : يا رسُول اللهِ شَكَا حَاجَةً وعِيَالاً ، فَرحِمْتُهُ ، فَخَلَّيْتُ سبِيلَهُ. فقال : « أَما إِنَّهُ قَدْ كَذَبك وسيعُودُ » فَعرفْتُ أَنَّهُ سيعُودُ لِقَوْلِ رسُولِ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَرصدْتُهُ . فَجَاءَ يحْثُو مِنَ الطَّعامِ ، فَقُلْتُ : لأَرْفَعَنَّكَ إِلى رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قالَ : دعْني فَإِنِّي مُحْتاجٌ ، وعلَيَّ عِيالٌ لا أَعُودُ ، فرحِمْتُهُ وَخَلَّيتُ سبِيلَهُ ، فَأَصبحتُ فَقَال لي رسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يَا أَبا هُرَيْرةَ ، ما فَعل أَسِيرُكَ الْبارِحةَ ؟ » قُلْتُ : يا رسُول اللهِ شَكَا حاجةً وَعِيالاً فَرحِمْتُهُ ، وَخَلَّيتُ سبِيلَهُ ، فَقَال : « إِنَّهُ قَدْ كَذَبكَ وسيَعُودُ » . فرصدْتُهُ الثَّالِثَةَ . فَجاءَ يحْثُو مِنَ الطَّعام ، فَأَخَذْتهُ ، فقلتُ : لأَرْفَعنَّك إِلى رسولِ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهذا آخِرُ ثَلاثِ مرات أَنَّكَ لا تَزْعُمُ أَنَّكَ تَعُودُ ، ثُمَّ تَعُودُ، فقال : دعْني فَإِنِّي أُعلِّمُكَ كَلِماتٍ ينْفَعُكَ اللهُ بهَا ، قلتُ : ما هُنَّ ؟ قال : إِذا أَويْتَ إِلى فِراشِكَ فَاقْرأْ آيةَ الْكُرسِيِّ ، فَإِنَّهُ لَن يزَالَ عليْكَ مِنَ اللهِ حافِظٌ ، ولا يقْربُكَ شيْطَانٌ حتَّى تُصْبِحِ ، فَخَلَّيْتُ سبِيلَهُ فَأَصْبحْتُ ، فقَالَ لي رسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ما فَعلَ أَسِيرُكَ الْبارِحةَ ؟ » فقُلتُ : يا رَسُول اللهِ زَعم أَنَّهُ يُعلِّمُني كَلِماتٍ ينْفَعُني اللهُ بهَا ، فَخَلَّيْتُ سبِيلَه. قال : « مَا هِيَ ؟ » قلت : قال لي : إِذا أَويْتَ إِلى فِراشِكَ فَاقرَأْ ايةَ الْكُرْسيِّ مِنْ أَوَّلها حَتَّى تَخْتِمَ الآيةَ : { اللهُ لا إِلهَ إِلاَّ هُو الحيُّ الْقَيُّومُ} وقال لي : لا

يَزَال علَيْكَ مِنَ اللَّهِ حَافِظٌ ، وَلَنْ يقْربَكَ شَيْطَانٌ حَتَّى تُصْبِحَ . فقال النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَمَا إِنَّه قَدْ صَدقكَ وَهُو كَذوبٌ ، تَعْلَم مَنْ تُخَاطِبُ مُنْذ ثَلاثٍ يا أَبا هُرَيْرَة ؟ » قلت : لا ، قال : «ذَاكَ شَيْطَانٌ » رواه البخاري .

1020. Abu Huraira (R) narrou: "O Mensageiro de Deus (S) me encarregou do custódio das esmolas coletadas durante o mês de Ramadan. Certo Dia, chegou um intruso e começou a recolher da comida que havia entre as esmolas. Segurei-o e lhe disse que o faria comparecer perante o Mensageiro de Deus (S). Porém, me suplicou: 'Sou um pobre necessitado, e com uma família numerosa! Então, deixa-me ir!' No dia seguinte, o Mensageiro de Deus (S) me perguntou: 'Ó Abu Huraira, que aconteceu com o teu prisioneiro?' Respondi-lhe que se queixara de ter uma família numerosa e de extrema necessidade, por isso fora benevolente para com ele e o deixei ir-se. Disse o Profeta: 'Com toda a certeza te mentiu, e voltará novamente'. De maneira que sabia que voltaria, por o Mensageiro de Deus (S) assim o dissera. Por isso, fiquei observando. Um pouco mais tarde, aquele mesmo homem chegou e começou novamente a recolher os alimentos. Então lhe disse que o faria comparecer perante o Mensageiro de Deus (S). Porém, suplicou: 'Deixa-me! Sou um pobre muito necessitado e com uma família numerosa! Não voltarei a fazer isto!' Tive compaixão dele, e deixei que se fosse. No dia seguinte, o Mensageiro de Deus (S) me perguntou: 'Ó Abu Huraira, que aconteceu com o teu prisioneiro?' Respondi-lhe que se havia queixado que tinha uma família numerosa e grande necessidade, e que o deixara ir-se. Disse o Profeta: 'Pois te mentiu, e voltaránovamente!' Fiquei alerta, e quando aquele homem voltou e começou a recolher os alimentos, ag arrei-o e disse que o levaria perante o Mensageiro de Deus (S), pois era a terceira vez que dissera que não voltaria, e voltara! Disse o homem: 'Deixa-me ir! Em troca, ensinar-te-ei umas palavras com as quais Deus te dará benefício e misericórdia!' Perguntei-lhe quais eram. Disse o homem: 'Quando fores deitar-te, recita o versículo do Trono (*Ayat al Cursi*). Desse modo, permanecerás sob a proteção de Deus, e demônio algum poderá aproximar-se de ti, até ao dia seguinte!' E eis que o deixei partir. No dia seguinte, o Mensageiro de Deus (S) me perguntou: 'Que aconteceu com teu prisioneiro?' Respondi-lhe que o tal homem me ensinara umas palavras com as quais me beneficiara, por isso deixara-o partir. Perguntou ele: 'E quais foram essas palavras?' Respondi que, quando fosse me deitar, que recitasse o versículo do Trono desde o começo, até ao final do versículo, que diz que **'Não há outra divindade além d'Ele, o Vivente, o Subsistente!**' e que me dissera também que eu permaneceria sob a proteção de Deus, e que nenhum demônio se aproximaria de mim, até à manhã seguinte. O Profeta S) disse: 'É certo que foi verídico contigo, apesar de ser um mentiroso! Sabes, acaso, com quem falaste nessas três noites, ó Abu Huraira?' Respondi que não. Disse ele: 'Com um demônio!'" (Bukhári)

١٠٢١- وعن أَبي الدَّرْدِاءِ رَضِي الله عنْه أَنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «منْ حفِظَ عشْر آيَاتٍ مِنْ أَوَّلِ سُورةِ الْكَهْف ، عُصمَ منَ الدَّجَّالِ » . وفي رواية : « مِنْ آخِرِ سُورةِ الكهْف» رواه مسلم .

1021. Abu Darda (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que memorizar os primeiros dez versículos da Surata Al Kahf (18ª Surata) estará em segurança quanto ao

dajjal Anticristo)". Outra versão diz: "Aquele que guardar na memória os últimos dez versículos dessa Surata ficará imunizado quanto ao *dajjal* (Anticristo)." (Musslim)

١٠٢٢- وعَنِ ابْنِ عبَّاسٍ رضِي اللَّه عنْهُما قَالَ : بيْنَما جِبْرِيلُ عليهِ السَّلام قاعِدٌ عِندَ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سَمِعَ نَقِيضًا مِنْ فَوْقِهِ ، فَرَفَعَ رَأْسَه فَقَالَ : هذا باب مِنَ السَّمَاءِ فُتِحَ اليَوْمَ ولَمْ يُفْتَح قَطُّ إِلاَّ اليَوْمَ ، فَنَزَلَ مِنه مَلكٌ فقالَ : هذا مَلَكٌ نَزَلَ إِلى الأَرْضِ لم يَنْزِلْ قَطُّ إِلاَّ اليَوْمَ فَسَلَّمَ وقال : أَبشِرْ بِنورَينِ أُوتِيتَهُمَا ، لَمْ يُؤْتَهُمَا نَبِيٌّ قَبلَكَ : فَاتحةِ الكتاب ، وخَواتِيم سُورَةِ البَقَرةِ ، لَن تَقرأَ بحرْفٍ منها إِلاَّ أُعْطِيتَه » رواه مسلم .

1022. Ibn Abbás (R) relatou: "Uma vez, enquanto o Jibril (Gabriel) estava sentado com o Profeta(S), foi ouvido um ruído que vinha de cima (do céu). O anjo Gabriel olhou para cima, e disse: 'Foi aberta pela primeira vez uma porta do céu, a qual não havia sido franqueada até este dia.' Então um anjo saiu por aquela porta, e o Gabriel disse: 'Esse anjo também está descendo à terra pela primeira vez, sendo que nunca descera antes disto. Ele (o anjo) te saudou (ao Profeta), e disse: 'Recebe as boas novas (congratulações) da parte de duas luzes que foram derramadas sobre ti, as quais não foram derramadas sobre nenhum profeta antes de ti: a primeira é a Surata Al Fátiha (a Surata de abertura do Alcorão Sagrado), e na segunda os versículos finais da Surata Al Bácara (a 2ª). Mesmo que recites uma letra desses versículos, irás receber a devida recompensa'" (Musslim).

١٨٤- باب استحباب الاجتماع على القراءة

CAPÍTULO 184

A RECOMENDAÇÃO DE NOS REUNIRMOS E ASSISTIRMOS A RECITAÇÃO DO NOBRE ALCORÃO

١٠٢٣- وعَنْ أَبي هُرَيْرَةَ رَضيَ اللَّه عَنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «ومَا اجْتَمَعَ قَوْمٌ في بَيْتٍ من بُيوتِ اللَّهِ يَتْلُونَ كتاب اللَّهِ ، ويتَدَارسُونَه بيْنَهُم ، إِلاَّ نَزَلتْ علَيهم السَّكِينَة ، وغَشِيَتْهُمْ الرَّحْمَة ، وَحَفَّتْهُم الملائِكَةُ ، وذَكَرهُمْ اللَّه فِيمنْ عِنده » رواه مسلم .

1023. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Sempre que, e quando, um grupo de gente se reúne em uma das Casas de Deus, recitam o Livro de Deus, e o estudam, descerão sobre eles o sossego e a tranquilidade, e ficarão recobertos de misericórdia, e rodeados de anjos; além disso, Deus os mencionará para aqueles que se encontrarem na Sua presença". (Musslim)

١٨٥- باب فضل الوضوء

CAPÍTULO 185

O MÉRITO E A VIRTUDE DAS ABLUÇÕES

قَال اللّٰه تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آَمَنُوْا إِذَا قُمْتُم إِلَى الصَّلَاة فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُم } إِلَى قَوْلِه تَعَالَى: { مَا يُرِيْد اللّٰه لِيَجْعَل عَلَيْكُم مِن حَرَج، وَلَكِن يُرِيْد لِيُطَهِّرَكُم، وَلِيُتِم نِعْمَتَه عَلَيْكُم لَعَلَّكُم تَشْكُرُوْن } .

Deus louvado seja, disse:
"**Ó crentes, sempre que vos dispuserdes a observar a oração, lavai o rosto, as mãos e os antebraços até aos cotovelos; esfregai a cabeça, com as mãos molhadas, e lavai os pés, até aos tornozelos. E, quando estiverdes polutos, higienizai-vos; porém, se estiverdes enfermos ou em viagem, ou se vierdes de lugar escuso ou tiverdes tocado as mulheres, sem encontrardes água, recorrei à terra limpa, e esfregai com ela os vossos rostos e mãos. Deus não deseja vos impor carga alguma; porém, se quer purificar-vos e agraciar-vos, é para que Lhe agradeçais**" Alcorão Sagrado, 5: 6).

١٠٢٤- وعَنْ أَبي هُرَيْرَةَ رضيَ اللّٰه عَنْه قال : سمِعْت رَسُولَ اللّٰهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُول : « إِنَّ أُمَّتي يُدْعَوْنَ يَوْمَ القِيامَةِ غُرّاً مُحَجَّلِينَ مِنْ آثَارِ الوضوءِ فَمنِ اسْتَطَاعَ مِنْكُمْ أَنْ يُطِيل غُرَّتَه ، فَليفعلْ » متفقٌ عليه .

1024. Abu Huraira (R) afirma que ouviu o Profeta (S) dizer: "Minha *nação* (meus seguidores) aparecerão, no Dia do Julgamento, como pessoas de rostos e membros brilhantes, sendo isso o efeito da prática das suas abluções. Portanto, se qualquer um de vós quiser aumentar esse brilho, deverá fazer isso – abluções constantemente perfeitas" (Muttafac alaih).

١٠٢٥- وعنه قَالَ : سَمِعْت خَلِيلي صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُول : « تَبْلُغُ الحِلية مِنَ المؤمِن حَيْث يبْلُغُ الوضوءُ » رواه مسلم.

1025. Abu Huraira (R) contou que ouviu o seu querido Profeta (S) dizer: "Os adornos cobrirão o crente, até onde alcance a sua ablução". (Musslim)

١٠٢٦- وعن عثمانَ بن عفانَ رضي الله عنه قال : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ تَوَضَّأَ فَأَحْسَنَ الوضوءَ ، خَرَجَت خَطَايَاهُ مِنْ جسَدِهِ حتَّى تَخْرُجَ مِنْ تحتِ أَظفارِهِ » رواه مسلم.

1026. Osman Ibn Affan (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A pessoa que fizer a ablução com perfeição terá os seus pecados retirados do seu corpo; até o que está por baixo das unhas." (Musslim)

١٠٢٧- وعنهُ قال : رَأَيْتُ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَتَوَضَّأُ مثلَ وُضوئي هذا ثُمَّ قال : « مَنْ تَوَضَّأَ هكذا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنبِهِ، وَكَانَتْ صَلاتُهُ وَمَشْيُهُ إِلى المِسْجِدِ نَافِلَةً» رواه مسلم.

1027. Osman Ibn Affan (R) disse: "Vi o Profeta (S) fazer sua ablução como eu fizera, e argumentar: 'Qualquer um que fizer a sua ablução deste jeito terá seus pecados passados remidos; e suas orações e idas à mesquita serão tratadas como *nafl (extra),* ou seja, obterão recompensa adicional.'" (Musslim)

١٠٢٨- وعن أبي هريرةَ رضي الله عنه أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إذا تَوَضَّأَ العبدُ المسلِم أَوِ المؤْمِنُ فَغَسل وجهَهُ خَرجَ مِنْ وَجهِهِ كلُّ خطِيئَة نَظَر إِلَيْهَا بِعيْنيْهِ مع الماءِ أَوْ معَ آخرِ قَطْرِ الماءِ ، فَإِذا غَسل يديهِ ، خَرج مِنْ يديهِ كُلُّ خَطيئَةٍ كانَ بطَشَتْهَا يداهُ مَعَ المِاءِ أَوْ مع آخِر قَطْرِ الماءِ ، فَإِذا غَسلَ رِجَلَيْهِ ، خَرَجَتْ كُلُّ خَطِيئَةٍ مَشَتها رِجلاه مع الماءِ أَوْ مَع آخرِ قَطرِ الماءِ ، حتى يخرُجَ نَقِيًّا مِن الذُّنُوبِ »رواه مسلم .

1028. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando o servo de Deus – muçulmano e crente – leva a cabo a sua ablução, lavando o rosto, sua face deixará, com a água ou com a última gota, toda a falta que houver cometido com seus olhos; e quando lava suas mãos, com a água ou com as últimas gotas de água sairá delas toda falta que houverem cometido. Do mesmo modo, quando lava os pés, ir-se-á deles, com a água ou com a última gota d'água, toda a falta causada por eles, e assim por diante, até que se ache completamente limpo de todos os delitos." (Musslim)

١٠٢٩- وعنْهُ أَنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَتَى المقبرةَ فَقَال : « السَّلامُ عَلَيْكُمْ دَار قَومٍ مُؤْمِنينِ وإِنَّا إِنْ شَاءَ اللَّه بِكُمْ لاحِقُونَ ، ودِدْتُ أَنَّا قَدْ رأَيْنَا إِخْوانَنَا » : قَالُوا : أَولَسْنَا إِخْوانَكَ يا رسُول اللَّهِ ؟ قال : « أَنْتُمْ أَصْحَابي ، وَإِخْوَانُنَا الّذينَ لَمْ يَأْتُوا بعد » قالوا : كيف تَعْرِفُ مَنْ لَمْ يَأْتُوا بَعْدُ من أُمَّتِكَ يا رسول الله ؟ فقال : « أَرَأَيْتَ لَوْ أَنَّ رَجُلا لهُ خَيْلٌ غُرٌّ

مُحجَّلَةٌ بيْنَ ظهْريْ خَيْلٍ دُهْمٍ بِهْمٍ ، أَلا يعْرِفُ خَيْلَهُ ؟ » قَالُوا : بلَى يا رسولُ اللَّهِ ، قَالَ : «فَإِنَّهُمْ يأْتُونَ غُرًّا مُحجَّلِينَ مِنَ الوُضُوءِ ، وأَنَا فرَطُهُمْ على الحوْضِ »رواه مسلم .

1029. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) uma vez visitou o cemitério de Al Baqui (em Madina), e disse: "Que a paz esteja com os habitantes deste cemitério dos crentes; se Deus quiser, iremos juntar-nos a vós. Quisera poder ver os meus irmãos!" Alguns Companheiros presentes perguntaram: "Ó Mensageiro de Deus, acaso não somos teus irmãos?" Ele respondeu: "Vós sois meus companheiros, e aqueles que ainda não vieram a este mundo são meus irmãos." Foi-lhe perguntado mais: "Ó Mensageiro de Deus, como irás reconhecer os teus seguidores que ainda não vieram?" Ele respondeu: "Dizei-me: se um homem tivesse cavalos com testas brancas e tufos de pelos nos seus cascos, e eles se misturassem com cavalos todos pretos, esse homem não seria capaz de reconhecer seus animais?" Os Companheiros responderam: "Por que não, ó Mensageiro de Deus?" Ele disse: "Ora, meus seguidores virão com rostos brilhantes e mãos e pés resplandecentes, como resultado das suas abluções; e eu chegarei à Fonte (*al kauçar*) na frente deles" (Musslim).

١٠٣٠- وعنْهُ أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « أَلا أَدُلُّكُمْ على ما يَمْحُو اللَّه بِهِ الخَطَايا ، ويرْفَعُ بِهِ الدَّرجاتِ ؟ قَالُوا : بلى يا رَسُول اللَّهِ ، قَالَ : إِسْباغُ الوُضُوءِ على المكَارِهِ وكَثْرَةُ الخُطَا إلى المساجِدِ ، وانْتِظَارُ الصَّلاةِ بعْد الصَّلاةِ ، فَذلِكُمُ الرِّبَاطُ ، فذلِكُمُ الرِّباطُ» رواه مسلم

1030. Abu Huraira (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Gostaríeis que vos explicasse algo cujo cumprimento faria com que Deus vos apagasse as faltas e vos elevasse a um lugar de honra?" Responderam: "Ó Mensageiro de Deus, claro que sim!" Disse: "Fazer a ablução apropriadamente, conquanto dificultoso; frequentar mais amiúde as mesquitas, e ficar esperando, depois de uma oração, a oração seguinte. Isto sim é a vigilância pela causa DEUS!" Repetiu isso por duas vezes. (Musslim)

١٠٣١- وعَنْ أَبي مَالكٍ الأَشْعرِيِّ رضَي اللَّه عنْهُ قَال : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «الطُّهُورُ شَطْرُ الإِيمانِ » رواه مسلم .

وقد سبقَ بِطولِهِ في باب الصبرِ .

وفي الباب حديثُ عمرو بْنِ عَبْسةَ رضِيَ اللَّه عنْهُ السَّابِقُ في آخِرِ باب الرَّجاءِ ، وَهُو حدِيثٌ عظيمٌ ، مُشْتَمِلٌ على جُملٍ من الخيرات .

1031. Al Háres Ibn A'ssem al Ach'ari (R) relatou que o Mensageiro de Deus S) disse: "A purificação é a metade da fé." (Musslim).

A tradição foi citada na sua totalidade no Capítulo 3, nº 25.

١٠٣٢- وعنْ عُمَر بْنِ الخَطَّابِ رضي الله عَنْهُ عنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « ما مِنْكُمْ مِنْ أَحدٍ يتوضَّأُ فَيُبْلِغُ أَو فَيُسْبِغُ الوُضُوءَ ثُمَّ قَالَ : أَشْهدُ أَنْ لا إِله إِلاَّ الله وحْدَه لا شَريكَ لهُ، وأَشْهدُ أَنَّ مُحمَّدًا عبْدُهُ وَرسُولُه ، إِلاَّ فُتِحَت لَهُ أَبْوابُ الجَنَّةِ الثَّمَانِيَةُ يَدْخُلُ مِنْ أَيِّها شاءَ » رواه مسلم .

1032. Ômar Ibn al Khattab (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando qualquer de vós realizar cuidadosamente a sua ablução e ao final afirmar: Presto testemunho de que não há outra divindade a não ser Deus, e presto testemunho de que Mohammad é o Seu servo e Mensageiro, terá os oito portões do Paraíso abertos para ele (ou ela) entrar pela porta que quiser." (Musslim).

١٨٦- باب فضل الأذان

CAPÍTULO 186

O MÉRITO E A VIRTUDE DO CHAMAMENTO À ORAÇÃO (AZAN)

١٠٣٣- عَنْ أَبي هُرَيْرةَ رَضِيَ الله عنْهُ أَنَّ رسُولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « لَوْ يعْلمُ النَّاسُ ما في النِّداءِ والصَّفِّ الأَولِ. ثُمَّ لَمْ يَجِدُوا إِلاَّ أَنْ يسْتَهِموا علَيهِ لاسْتهموا علَيْهِ، ولوْ يعْلَمُونَ ما في التَّهْجِير لاسْتبَقوا إِلَيْهِ ، ولَوْ يعْلَمُون ما في العَتَمَةِ والصُّبْحِ لأتوهمُا ولَوْ حبواً » متفقٌ عليه.

1033. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Se as pessoas pudessem compreender a magnitude da recompensa por realizarem o chamamento à oração (*azan*), postarem-se na primeira fileira de oradores, fariam o possível para garantir esse lugar, se necessário fosse; e se soubessem das virtudes de se chegar cedo à mesquita para a oração, apressar-se-iam em aí chegar; se conscientizassem dos méritos da oração *fajr* (alvorada) e da *ichá* (da noite), para elas iriam, mesmo que fossem arrastando-se. (Muttafac alaih)

١٠٣٤- وعنْ مُعاوِيةَ رضي الله عنْهُ قَال : سمِعْتُ رسُولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « المؤذِّنُونَ أَطْولُ النَّاسِ أَعْنَاقاً يوْمَ القِيامةِ » رواه مسلم .

1034. Muawiya (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "No Dia da Ressurreição, os muézins terão os pescoços mais longos do que o resto das pessoas!" (Musslim)

١٠٣٥- وعنْ عَبْدِ الله بْنِ عبدِ الرَّحْمنِ بنِ أَبي صَعْصعَةَ أَن أَبَا سعِيدٍ الخُدْرِيِّ رضِيَ الله عنْهُ قَالَ لَهُ : إِني أراكَ تُحِبُّ الْغَنَم والْبادِيةَ فإِذا كُنْتَ في غَنَمِكَ أَوْ بادِيَتِكَ فَأَذَّنْتَ للصلاةِ ، فَارْفَعْ

صَوْتَكَ بالنِّدَاءِ ، فَإِنَّهُ لا يْسمعُ مَدَى صوْتِ المؤذِّن جِنٌّ ، ولا إِنْسٌ ، وَلا شَيْءٌ ، إِلاَّ شَهِد لَهُ يوْمَ الْقِيامَةِ » قال أبو سعيدٍ : سَمِعْتُهُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . رواه البخاري .

1035. Abdullah Ibn Abdul Rahman relatou que Abu Saíd al Khudri (R) lhe disse, certa ocasião: "Vejo que tu gostas das ovelhas e dos lugares solitários! Assim sendo, quando estiveres com teu gado em algum lugar solitário ou desértico, e quiseres fazer o chamamento à oração, eleva ao máximo a tua voz, pois todo ser humano ou não humano que ouvir a voz do muézin será o teu testemunho, no Dia da Ressurreição". Abu Saíd acrescentou: "Isto eu ouvi dizer o Mensageiro de Deus (S)." (Bukhári)

١٠٣٦- وعَنْ أَبي هُرَيْرَةَ رضي الله عنْهُ قَال : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «إِذا نُودِي بالصَّلاةِ ، أَدْبرَ الشيْطَانُ و لهُ ضُرَاطٌ حتَّى لا يسْمع التَّأْذِينَ ، فَإِذا قُضِيَ النِّداءُ أَقْبَل ، حتَّى إِذا ثُوِّبَ للصَّلاةِ أَدْبَر ، حَتَّى إِذا قُضِيَ التَّثْوِيبُ أَقْبلَ ، حَتَّى يخْطِر بَيْنَ المرْءِ ونَفْسِهِ يقُولُ : اذْكُرْ كَذا ، واذكُرْ كذا لِما لَمْ يذْكُرْ منْ قَبْلُ حَتَّى يظَلَّ الرَّجُلُ مَا يدرَي كَمْ صلَّى » متفقٌ عليه.

1036. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando é feita a chamada à oração, Satanás dá a volta, e se afasta, com velocidade, para não ouvir a chamada. Quando termina a chamada, retorna, para de novo se afastar, ao iniciar-se a oração, com a Ikáma. Quando alguém se encontra em oração, Satanás volta, e lhe sussurra ao espírito: 'Lembra-te disto e daquilo!' Com isso, o fará recordar certas coisas para o confundir, na oração, e, por isso, não sabe realmente o que rezou". (Muttafac alaih)

١٠٣٧- وَعَنْ عبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمرِو بْنِ العاصِ رضِيَ اللَّه عنْهُما أَنه سَمِع رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : « إِذا سمِعْتُمُ النِّداءَ فَقُولُوا مِثْلَ ما يَقُولُ ، ثُمَّ صَلُّوا علَيَّ ، فَإِنَّهُ مَنْ صَلَّى علَيَّ صَلاةً صَلَّى اللَّه عَلَيْهِ بِهَا عشْراً ، ثُمَّ سلُوا اللَّه لِي الْوسِيلَةَ ، فَإِنَّهَا مَنزِلَةٌ في الجَنَّةِ لا تَنْبَغِي إِلاَّ لعَبْدٍ منْ عِباد اللَّه وَأَرْجُو أَنْ أَكُونَ أَنَا هُو ، فَمنْ سَأَل لِيَ الْوسِيلَة حَلَّتْ لَهُ الشَّفاعَةُ » رواه مسلم .

1037. Abdullah Ibn Amr Ibn al 'Ás (R) relatou que ouvira o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Quando ouvirdes a chamada à oração, repetib as palavras da mesma e, então, implorai a benção de Deus para mim. Porque a quem implorar a benção de Deus uma vez para mim, Deus lhe abençoará dez vezes as súplicas. Então, rogai a Deus que me conceda a Estância, que é um lugar, no Paraíso, que ninguém alcançará, a não ser que seja um verdadeiro) servo de Deus, e espero que eu seja esse servo. Quem rogar a Deus para que me conceda a Estância merecerá a minha intercessão por ele". (Musslim)

١٠٣٨- وعن أَبي سعيدٍ الخُدْرِيِّ رضيَ اللَّه عنْهُ أَنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال:

« إِذا سمِعْتُمُ النِّداءَ ، فَقُولُوا كَما يقُولُ المؤذِّنُ » . متفق عليه

1038. Abu Saíd Al Khudri (R) afirmou que o Profeta (S) disse: "Quando ouvirdes o Azan o chamamento para a oração), repeti as palavras que o muézin disser." (Muttafac alaih).

١٠٣٩- وَعنْ جابرٍ رضَي الله عنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « من قَال حِين يسْمعُ النِّداءَ : اللَّهُمَّ رَبَّ هذِهِ الدَّعوةِ التَّامَّةِ ، والصَّلاةِ الْقَائِمةِ، آت مُحَمَّداً الْوسِيلَةَ ، والْفَضِيلَة، وابْعثْهُ مقَامًا محْمُوداً الَّذي وعَدْتَه ، حلَّتْ لَهُ شَفَاعتي يوْم الْقِيامِة » رواه البخاري .

1039. Jáber (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Durante a proclamação da oração, aquele que disser: 'Deus meu, Senhor desta completa chamada e desta presente oração, concede a Mohammad a Estância e a virtude, e lhe designa o sublime lugar que lhe prometeste', merecerá a minha intercessão por ele no Dia da Ressurreição". (Bukhári)

١٠٤٠- وعنْ سَعْدِ بْن أَبي وقَّاصٍ رضِيَ الله عنْهُ عَن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنَّهُ قَالَ: مَنْ قَال حِينَ يسْمعُ المؤذِّنَ : أَشْهَد أَنْ لا إِله إِلاَّ اللَّه وحْدهُ لا شَرِيك لهُ ، وَأَنَّ مُحَمَّداً عبْدُهُ وَرسُولُهُ ، رضِيتُ بِاللَّهِ ربًّا ، وبِمُحَمَّدٍ رَسُولاً ، وبالإِسْلامِ دِينًا ، غُفِر لَهُ ذَنْبُهُ » رواه مسلم

1040. Sa'ad Ibn Abi Waqqas (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Qualquer um que, ao ouvir o azan, suplicar: 'Presto testemunho de que não há outra divindade além de Deus, o Único, sem parceiros, e de que Mohammad (S) é o Seu servo e Mensageiro; espontaneamente aceito a Deus como meu Sustentador, a Mohammad como Seu Mensageiro, ao Islam como minha crença', terá os seus pecados remidos." (Musslim)

١٠٤١- وعنْ أَنَسٍ رضيَ الله عنْهُ قَالَ : قَال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « الدُّعَاءُ لا يُردُّ بين الأَذانِ والإِقامةِ » رواه أبو داود والترمذي وقال : حديث حسن .

1041. Anas (R) relatou que Mensageiro de Deus (S) disse: "As súplicas a Deus não serão rejeitadas se forem feitas entre a chamada para oração e a proclamação do seu início". (Abu Daúd e Tirmizi)

١٨٧- باب فضل الصلوات

CAPÍTULO 187

O MÉRITO E A VIRTUDE DE SE FAZEREM AS ORAÇÕES

قَال اللَّه تَعَالَى: { إِن الصَّلَاة تَنْهَى عَن الْفَحْشَاء وَالْمُنْكَر } . (الْعَنْكَبُوْت ٤٥)

Deus, louvado seja, disse:
"**A oração preserva o homem) da obscenidade e do ilícito**" (Alcorão Sagrado, 29:45).

١٠٤٢- وَعنْ أَبي هُرَيْرةٍ رضي الله عنْهُ قَال : سمِعْتُ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « أَرأَيْتُمْ لَوْ أَنَّ نَهْراً بِباب أَحَدِكم يغْتَسِلُ مِنْه كُلَّ يَوْمٍ خَمْس مرَّاتٍ ، هلْ يبْقى مِنْ دَرَنِهِ شَيءٌ؟» قالُوا : لا يبْقَى مِنْ درنِهِ شَيْء ، قَال : « فذلكَ مَثَلُ الصَّلَواتِ الخَمْسِ ، يمْحُو الله بِهِنَّ الخطَايا » متفقٌ عليه .

1042. Abu Huraira (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Que vos parece: se corresse um rio em frente a vossa porta, em que uma pessoa nele se banhasse cinco vezes ao dia, restar-lhe-ia, acaso, alguma sujidade?" Responderam-lhe: "Sem dúvida, nada restaria de sua sujidade!" Disse ele: "Pois este é o exemplo do que acontece em relação às cinco orações diárias, com as quais Deus apagará todas as faltas!" (Muttafac alaih)

١٠٤٣- وعنْ جَابِرٍ رَضيَ الله عنهُ قال : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مثَلُ الصَّلواتِ الخَمْسِ كمثَلِ نَهْرٍ غمْرٍ جارٍ عَلى باب أَحَدِكُم يغْتَسِلُ مِنْهُ كُلَّ يَوْمٍ خمْسَ مرَّاتٍ» رواه مسلم.

1043. Jáber (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "As cinco orações diárias são como um rio de água corrente e abundante que passa rente a vossas portas, em que a pessoa se banha cinco vezes ao dia". (Musslim)

١٠٤٤- وعَنِ ابْنِ مَسْعُودٍ رضي الله عنْهُ أَنَّ رجُلاً أَصاب مِن امْرأَةٍ قُبْلَةً ، فأَتَى النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَأَخبرهُ فأَنزَل الله تعالى : { وأَقِم الصَّلاةَ طَرفَي النَّهَار وَزُلَفا مِنَ اللَّيْلِ ، إِنَّ الْحَسنَاتِ يُذهِبْنَ السَّيِّئَاتِ } فقال الرَّجُلُ : أَلِي هذا ؟ قال : « لجمِيع أُمَّتي كُلِّهِمْ» متفقٌ عليه.

1044. Ibn Mass'ud (R) relatou que um homem beijou uma mulher, e foi expor o fato ao Profeta (S). E naqueles dias foi revelado o seguinte versículo: "**Praticai a oração nos dois extremos do dia, assim como em parte da noite. Porque as boas ações apagam as más**" 11:114). O homem perguntou: "Acaso o versículo foi revelado por minha causa?" Respondeu: "Aliás, por causa de toda a minha comunidade". (Muttafac alaih)

١٠٤٥- وعن أَبي هُريرة رضي الله عنهُ أَنَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «الصَّلواتُ الخَمْسُ، والجُمُعةُ إِلى الجُمُعَةِ ، كفَّارةٌ لما بَيْنهُنَّ ، ما لم تُغش الكبَائِرُ » رواه مسلم .

1045. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "As cinco orações diárias, a oração da sexta-feira, até à seguinte, são penitências das faltas cometidas durante o transcurso desse tempo, conquanto se evitem os pecados maiores." (Musslim)

١٠٤٦- وعن عثمانَ بنِ عفان رضي الله عنهُ قال : سمِعْتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : «ما مِن امْرِيءٍ مُسْلِمٍ تحضُرُهُ صلاةٌ مَكتُوبةٌ فَيُحْسِنُ وُضُوءَهَا ، وَخُشوعَهَا ، وَرُكُوعَها ، إلاَّ كانت كَفَّارةً لما قَبْلَهَا مِنْ الذنُوبِ ما لم تُؤْتَ كَبِيرةٌ ، وَذلكَ الدَّهْرَ كلَّهُ » رواه مسلم .

1046 Osman Ibn Affan (R) contou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Para qualquer muçulmano que, na hora de realizar uma oração obrigatória, o fizer corretamente, aperfeiçoando a sua ablução, a sua concentração e a sua inclinação, ser-lhe-á uma penitência dde seus delitos, os quais haja cometido desde a oração anterior, salvo se houver cometido um pecado grave; e assim será, toda a vida". (Musslim)

١٨٨- باب فضل صلاة الصبح والعصر

CAPÍTULO 188

AS VIRTUDES DAS ORAÇÕES DA ALVORADA E DA TARDE

١٠٤٧- عن أَبي موسى رضي الله عنهُ أَنَّ رسول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ صلَّى البرْدَيْن دَخَلَ الجنَّة » متفقٌ عليه .

1047. Abu Mussa (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que praticar as duas orações de *fajr* (Alvorada) e *asr* tarde), entrará no Paraíso." (Muttafac alaih).

١٠٤٨- وعن زهيْرٍ بن عِمارَةً بن رُوَيْبةَ رضيَ الله عنْهُ قالَ : سمِعْتُ رسول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : « لَنْ يلجَ النَّار أَحدٌ صلَّى قبْلَ طُلوعِ الشَّمْس وَقَبْل غُرُوبَها » يعْني الفجْرَ ، والعصْرَ . رواه مسلم .

1048. Abu Zuhair Amara Ibn Ru'aiba (R) narrou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Não entrará no fogo do Inferno aquele que cumprir as orações da Alvorada e da Tarde." (Musslim)

١٠٤٩- وعن جُندَبِ بن سُفْيانَ رضي الله عنهُ قال : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مـنْ صَلَّى الصُّبْحَ فهُـوَ في ذِمَّـةِ اللهِ فَـانْظُرْ يَا ابـنَ آدم لاَ يَطْلُبَنَّـك الله مِـنْ ذِمَّتِـهِ بِشـيءٍ » رواه مسلم.

1049. Jundub Ibn Sufian (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que praticar a Oração da Alvorada fica sob a proteção de Deus. Portanto, tende cuidado, pois Deus pode pedir-vos conta de algo relacionado com a Sua proteção. E se Ele pedir contas a algum de vós, por alguma falta relacionada com a Sua garantia, terá de ser atendido, e podereis ser arrojados no fogo do Inferno." (Musslim)

١٠٥٠- وعن أَبي هُريرةَ رضي الله عنهُ قالَ : قال رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «يَتَعَاقَبُونَ فِيكم مَلائِكَةٌ بِاللَّيْلِ ، وملائِكَةٌ بِالنَّهَارِ ، وَيَجْتَمِعُونَ في صَلاةِ الصُّبْحِ وصلاةِ العصْرِ ، ثُمَّ يعْرُجُ الَّذِينَ باتُوا فِيكم ، فيسْأَلُهُمُ الله وهُو أَعْلمُ بِهِمْ : كَيفَ تَرَكتمْ عِبادِي ؟ فَيقُولُونَ : تَركنَاهُمْ وهُمْ يُصَلُّونَ ، وأَتيناهُمْ وهُمْ يُصلُّون » . متفقٌ عليه .

1050. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta disse: "Todas as noites e todos os dias os anjos vão se revezando a visitar-vos por todo o tempo; porém, eles se juntam durante a oração *fajr* (da Alvorada), e *asr* (da tarde). Então, os anjos que passaram a noite entre vós sobem aos céus e Deus lhes pergunta (embora saiba melhor que eles) em condições que deixaram os Seus servos. Eles dizem: 'Estavam praticando *salat* quando os deixamos, e estavam orando quando os encontramos.'" (Muttafac alaih)

١٠٥١- وعن جَريرِ بنِ عبدِ اللَّهِ البجليّ رضيَ الله عنهُ قال : كنا عِندَ النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَنَظَرَ إِلى القَمرِ لَيْلَةَ البَدْرِ ، فقال : « إنكم سَتَرَوْنَ ربكمْ كما تَروْنَ هذا القَمر ، لا تُضَامُّونَ في رُؤْيَتِهِ، فَإِنِ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ لا تُغْلبُوا عَلى صلاةٍ قَبْل طُلُوعِ الشَّمْسِ ، وَقَبْل غُرُوبِها فافْعلُوا» متفق عليه .

1051. Jarir Ibn Abdullah Al Bajali (R) relatou: "Uma noite estávamos sentados com o Profeta (S) e a lua estava cheia. Ele olhou para ela e observou: 'Vereis o vosso Senhor (no Dia do Julgamento) como estais vendo esta lua, e não sentireis nenhuma fadiga na vossa visão, se puderdes não perder as orações da Alvorada e as orações do Crepúsculo, e perseverardes nisso." (Muttafac alaih)

١٠٥٢- وعن بُرَيْدَةَ رضيَ الله عنهُ قال : قالَ رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ تَرَكَ صَلاةَ العصْر فَقَدْ حَبِطَ عَملُهُ » رواه البخاري .

1052. Buraida (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Aquele que deixar de realizar a oração do *Asr* (da Tarde) suas obras tornar-se-ão sem efeito." (Bukhári)

١٨٩- باب فضل المشي إلى المساجد

CAPÍTULO 189

O MÉRITO E A VIRTUDE DE SE IR A PÉ PARA AS MESQUITAS

١٠٥٣- عن أَبي هريرةَ رضيَ الله عنهُ أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ غَدا إِلى المسْجِدِ أَوْ رَاحَ ، أَعَدَّ اللهُ لهُ في الجَنَّةِ نُزُلاً كُلَّمَا غَدَا أَوْ رَاحَ » متفق عليه

1053. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Para aquele que constantemente vai, de manhã, ou à tarde, à mesquita, Deus prepara uma hospedagem no Paraíso, toda vez que for de manhã ou de tarde.” (Muttafac alaih)

١٠٥٤- وعنهُ أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « مَنْ تَطَهَّرَ في بَيْتِهِ ، ثُمَّ مَضى إِلى بيْتٍ مِنْ بُيُوتِ اللَّهِ ، لِيَقْضِيَ فَرِيضَةً مِنْ فَرائِضِ اللَّهِ كانَتْ خُطُواتُهُ إِحْدَاها تَحُطُّ خَطِيئَةً ، والأُخْرى تَرْفَعُ دَرَجَةً » رواه مسلم .

1054. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Quanto àquele que fizer corretamente a ablução em sua casa, em seguida for a uma das Casas de Deus para realizar uma das orações obrigatórias, saiba que, por cada passo que der, ser-lhe-á perdoada uma falta ou ele será elevado em um grau”. (Musslim)

١٠٥٥- وعن أُبَيّ بن كعْبٍ رضيَ اللَّه عنه قال : كانَ رجُلٌ مِنَ الأَنْصَارِ لا أَعْلم أَحدًا أَبْعدَ مِنَ المسْجِد مِنْهُ ، وَكَانَتْ لا تُخْطِئُهُ صَلاةٌ ، فَقيلَ لَه : لو اشتَرَيْتَ حِمَارًا لِتَرْكَبَهُ في الظَّلْمَاءِ وفي الرَّمْضَاءِ قالَ : ما يَسُرُّني أَنَّ مَنْزلي إِلى جنْبِ المسْجدِ ، إِنِّي أُريدُ أَنْ يُكتَب لي مَمْشاي إِلى المسْجِدِ ، وَرجُوعِي إِذا رَجَعْتُ إِلى أَهْلي . فقالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « قَدْ جَمَع اللَّه لكَ ذَلكَ كُلَّه » رواه مسلم .

1055. Ubai Ibn Caab (R) narrou que havia um homem dos Ansar que morava tão longe da mesquita como ninguém, mas que nunca se ausentava das orações. Alguém lhe perguntou: “Por que não compras um burro para monteres à noite, e nos dias de muito calor?” Respondeu: “Não me faria feliz o fato de morar perto da Mesquita. O que desejo é que sejam anotados os meus passos na ida para a mesquita e na minha volta dela, juntamente com minha família”. O Mensageiro de Deus (S) disse: “Pois Deus os tem todos contados!” (Musslim)

١٠٥٦- وعن جابرٍ رضيَ اللَّه عنهُ قال : خَلَتِ البِقَاعُ حَوْلَ المسْجِد ، فَأَرادَ بَنُو سَلِمَةَ أَنْ يْنتقلُوا قُرْبَ المسْجِد ، فَبَلَغَ ذلكَ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقالَ لهم : « بَلَغَني أَنَّكُمْ تُريدُونَ أَن تَنْتَقِلُوا قُرْبَ المسْجِد ؟ قالوا : نعم يَا رَسولَ اللَّهِ قَدْ أَرَدنَا ذَلكَ ، فقالَ : « بَنِي سَلمَةَ ديارَكُمْ تُكْتَبْ آثارُكُمْ ، ديارَكُمْ تُكْتَبْ آثارُكُمْ » فقالوا : ما يَسُرُّنَا أَنَّا كُنَّا تَحَولْنَا : رواه مسلم ، وروى البخاري معناه من رواية أَنَس .

1056. Jáber (R) relatou que havia um solar que ficara disponível, ao redor da mesquita. Por isso, os Banu Salama desejaram mudar-se para lá, a fim de ficarem perto da mesquita. A notícia chegou ao Profeta (S) que lhes disse: “Tive conhecimento de que quereis mudar-vos para perto da mesquita!” Disseram: “Ó Mensageiro de Deus, sim, isso é o que queríamos!” Então ele lhes disse: “Ó Banu Salama, as vossas pegadas serão anotadas! Sim, permanecei em vossa casa que as vossas pegadas serão anotadas! Disseram: Não seríamos felizes se tivéssemos mudado.” (Musslim)

١٠٥٧- وعنْ أَبي موسى رضيَ اللَّه عنه قالَ : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «إِنَّ أَعْظَم الناس أَجرًا في الصَّلاةِ أَبْعَدُهُمْ إِلَيْها مَمْشًى فَأَبْعَدُهُمْ . والَّذي يَنْتَظرُ الصَّلاةَ حتَّى يُصلِّيها مَعَ الإِمامِ أَعْظَمُ أَجراً مِنَ الذي يُصلِّيها ثُمَّ يَنَامُ » متفقٌ عليه .

1057. Abu Mussa Al Ach'ari (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A pessoa que vem de longe para oferecer a oração obtém uma recompensa maior; e a que esperar para que faça a sua oração juntamente com o imame (em congregação) obterá uma recompensa maior do que a que ora estando só, e vai dormir." (Muttafac alaih)

١٠٥٨- وعن بُرَيدَةَ رضي اللَّه عنه عن النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « بشِّروا المِشَائِينَ في الظُّلَمِ إلى المسَاجِدِ بِالنور التَّامِّ يَوْمَ القِيامَةِ » رواه أبو داود والترمذي .

1058. Buraida (R) diz que o Profeta (S) disse: "Comunicai as felizes notícias de uma luz brilhante, no Dia do Julgamento, às pessoas que vão à mesquita para oferecerem orações), mesmo na escuridão da noite" (Abu Daúd e Tirmizi).

١٠٥٩- وعن أبي هريرةَ رضيَ اللَّهُ عنهُ أَنَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « أَلا أَدُلُّكُمْ عَلى مَا يمْحُو اللَّهُ بِهِ الخَطَايَا ، وَيَرْفَعُ بِهِ الدَّرَجَاتِ ؟ قَالُوا : بَلى يا رسولَ اللَّهِ . قَالَ: « إِسْباغُ الْوُضُوءِ عَلى المِكَارِهِ ، وَكَثْرَةُ الخُطَا إِلى المِسَاجِدِ ، وَانْتِظَارُ الصَّلاةِ بعْد الصَّلاةِ ، فَذلِكُمُ الرِّباطُ، فَذلكُمُ الرِّباطُ » رواه مسلم .

1059. Abu Huraira (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Gostaríeis que vos explicasse algo que, se observado, Deus apagaria as vossas faltas e vos elevaria ao lugar de honra?" Responderam: "Ó Mensageiro de Deus, claro que sim!" Disse ele: "É o fazer-se a ablução apropriadamente, ainda que isso seja dificultoso, o frequentar mais amiúde as mesquitas, e o ficar à espera, depois de uma oração, da oração seguinte. Isto sim é que significa estarmos em constante alerta e preparação!" (Musslim)

١٠٦٠- وعن أَبي سعيدٍ الخدْرِيّ رضيَ اللَّهُ عنهُ عنِ النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «إِذا رَأَيْتُمُ الرَّجُلَ يَعْتَادُ المِسَاجِد فاشْهدُوا لَهُ بِالإِيمَانِ » قال اللَّه عزَّ وجلَّ : { إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسَاجِدَ اللَّهِ مَنْ آمَن بِاللَّهِ والْيَومِ الآخِرِ } الآية . رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

1060. Abu Saíd Al Khudri (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando notardes que uma pessoa visita regularmente a mesquita, testemunhai a sua fé (de ser um crente), pois Deus, o Mestre da honra e da glória disse: '**Só frequentam as mesquitas de Allah aqueles que crêem em Allah e no Dia do Juízo Final.'** (Alcorão Sagrado, 9:18.'" (Tirmizi).

١٩٠- باب فضل انتظار الصلاة

CAPÍTULO 190

O MÉRITO DE SE ESPERAR PELA ORAÇÃO SEGUINTE

١٠٦١- عنْ أَبي هريرةَ رضيَ اللَّه عنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « لا يَزَالُ أَحَدُكُمْ في صَلاةٍ مَا دَامتِ الصَّلاَةُ تَحْبِسُهُ ، لا يَمْنَعُهُ أَنْ يَنْقَلِبَ إِلى أَهْلِهِ إِلاَّ الصَّلاةُ » متفقٌ عليه .

1061. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Por todo o tempo em que estiverdes na mesquita à espera da oração (congregacional), e aí fordes retidos por causa dela, sendo essa a única razão que vos impeça de voltardes para vossas casas, sereis considerados como estando em contínua oração." (Muttafac alaih)

١٠٦٢- وعنه أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « المِلائِكَةُ تُصَلِّي عَلَى أَحَدِكُمْ مَا دَامَ في مُصَلاَّهُ الَّذي صَلَّى فِيهِ مَا لَمْ يُحْدِثْ ، تَقُولُ : اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَهُ ، اللَّهُمَّ ارْحَمْهُ » رواه البخاري .

1062. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando um de vós continua sentado no tapete oracional, depois de terminada a oração, permanece com a ablução, os anjos suplicam a Deus a Sua bênção sobre ele, e oram assim: 'Deus, concede-lhe a salvação, Deus, tem misericórdia dele'" (Bukhári).

١٠٦٣- وعن أَنس رضيَ اللَّه عنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَخَّرَ لَيْلَةً صلاةَ الْعِشَاءِ إِلى شَطْرِ اللَّيْلِ ثُمَّ أَقْبَلَ عَلَيْنَا بوَجْهِهِ بَعْدَ ما صَلَّى فقال : « صَلىَّ النَّاسُ وَرَقَدُوا ولَمْ تَزَالُوا في صَلاةٍ مُنْذُ انْتَظَرْتُمُوها » رواه البخاري .

1063. Anas Ibn Málik (R) narrou: "Uma vez o Profeta (S) demorou até à meia-noite para chegar à mesquita para dirigir a pregação da noite (nesse ínterim, algumas pessoas já haviam rezado e ido dormir em seus lares). Depois que o Profeta (S) tinha finalizado a oração, dirigiu-se aos ali reunidos, e disse: 'Algumas pessoas fizeram suas orações e foram dormir; porém, aqueles que esperaram (a pregação) serão considerados como se se tivessem mantido em oração, desde o começo da sua espera.'" (Bukhári)

١٩١- باب فضل صلاة الجماعة

CAPÍTULO 191

O MÉRITO DA ORAÇÃO EM CONGREGAÇÃO

١٠٦٤- عن ابنِ عمَر رضي الله عنهما أَنَّ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «صَلاةُ الجَمَاعَةِ أَفضَلُ مِنْ صَلاةِ الفَذِّ بِسَبْعٍ وَعِشْرِينَ درَجَةً » متفقٌ عليه .

1064. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A recompensa para a oração praticada em congregação é vinte e sete vezes maior do que a da praticada individualmente." (Muttafac alaih)

١٠٦٥- وعن أَبي هريرة رضيَ الله عنهُ قال : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «صَلاةُ الرَّجُلِ في جَماعةٍ تُضَعَّفُ عَلى صلاتِهِ في بَيْتِهِ وفي سُوقِهِ خمساً وَعِشْرينَ ضِعفًا ، وذلكَ أَنَّهُ إِذا تَوَضَّأَ فَأَحْسَنَ الْوُضُوءَ ثُمَّ خَرَجَ إِلى المِسْجِدِ ، لا يُخْرِجُه إِلاَّ الصَّلاةُ ، لَمْ يَخْطُ خَطْوةً إِلاَّ رُفِعَتْ لَه بِهَا دَرَجَةٌ ، وَحُطَّتْ عَنْه بِهَا خَطِيئَةٌ ، فَإِذا صَلى لَمْ تَزَلِ المِلائِكَة تُصَلِّي عَلَيْهِ مَا دَامَ في مُصَلاَّه ، مَا لَمْ يُحْدِثْ ، تَقُولُ : اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيْهِ ، اللَّهُمَّ ارحَمْهُ . وَلا يَزَالُ في صَلاةٍ مَا انْتَظَرَ الصَّلاةَ » متفقٌ عليه . وهذا لفظ البخاري .

1065. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: " A recompensa por uma oração coletiva é vinte e sete vezes maior do que a oração individual, seja na sua casa ou no seu mercado. Por certo, quando a pessoa se abluir perfeitamente, em seguida for para a mesquita, só para realizar a oração, saiba que por cada passo que der ser-lhe-á perdoada uma falta, ou elevada em grau enquanto permanecer com a ablução. E os os anjos suplicarão a Deus a Sua benção para essa pessoa, pedindo perdão e misericórdia.

Além disso, essa pessoa será recompensada enquanto aguarda a próximo oração, pois seria como se ela estivesse rezando enquanto espera.

١٠٦٦- وعنهُ قالَ : أَتَى النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَجُلٌ أَعمى فقال : يا رسولَ اللَّهِ ، لَيْس لي قَائِدٌ يقُودُني إِلي المِسْجِدِ ، فَسأَلَ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَن يُرَخِّصَ لَهُ فَيُصَلِّيَ في بيْتِهِ ، فَرَخَّص لَهُ ، فَلَمَّا وَلىَّ دَعَاهُ فقال له : هلْ تَسْمَعُ النِّدَاءَ بِالصَّلاةِ ؟ » قال : نَعَمْ ، قال: « فَأَجِبْ » رواه مسلم .

1066. Abu Huraira (R) relatou que uma vez um cego (Ibn Ummu Maktum) se chegou ao Profeta (S), e disse: "Ó Mensageiro de Deus, não tenho ninguém que me dirija à mesquita!" Então pediu permissão para realizar suas orações em casa. O Profeta (S) deu-lhe a permissão, mas quando o homem estava indo embora, o Profeta (S) o chamou, e perguntou: "Ouves tu o chamamento à oração?" Ele respondeu: "Sim, Senhor!" O Profeta (S) disse: "Então, atende a ele." (Musslim).

١٠٦٧- وعن عبدِ اللَّهِ وَقِيلَ : عَمْرِو بْنِ قَيْسٍ المعرُوف بابنِ أُمِّ مَكْتُوم المؤَذِّنِ رضيَ اللَّه عنهُ أَنَّهُ قَالَ : يا رسولَ اللَّه إِنَّ المدِينَةَ كَثيرَةُ الهَوَامِّ وَالسِّبَاعِ . فقال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «تَسْمَعُ حَيَّ عَلى الصَّلاةِ ، حَيَّ عَلى الفَلاحِ ، فَحَيَّهَلاً » . رواه أبو داود بإسناد حسن .

1067. Ibn Umm Maktum (seu verdadeiro nome é Abdullah e também Amr Ibn Qais (R), o anunciador, relatou que inquiriu do Profeta (S): "Ó Mensageiro de Deus, em Madina há uma grande quantidade de répteis e de animais perigosos, e eu sou cego; como tal, não posso ver o caminho e as coisas por aí; portanto, por favor, permite que eu faça as orações na minha casa!" O Profeta (S) disse: "Se puderes ouvir as palavras do Azan (chamamento), "vem para a oração, vem para a salvação"), vem então para a mesquita orar." (Abu Daúd)

١٠٦٨- وعن أبي هريرةَ رضي اللَّه عنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : «وَالَّذِي نَفْسِي بِيدِهِ لَقَدْ هَمَمْت أَن آمُرَ بحَطَبٍ فَيُحْتَطَب ، ثُمَّ آمُرَ بالصَّلاةِ فَيُؤذَّنَ لَهَا ، ثُمَّ آمُرَ رَجُلاً فَيُؤمَّ النَّاسَ ثُمَّ أُخَالِفَ إِلى رِجَالٍ فأُحَرِّقَ عَلَيْهِمْ بيوتهم» متفقٌ عليه .

1068. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Por Deus, em Cuja posse está a minha vida, às vezes tenho vontade de pedir que alguma lenha seja ajuntada, de ordenar que as orações sejam paradas, de pedir que o chamamento à oração (Azan) seja anunciado, de pedir a alguém que dirija a oração, e então ir procurar aqueles que deixaram de comparecer à oração congregacional, e incendiar as suas casas, nas suas presenças" Muttafac alaih).

١٠٦٩- وعن ابنِ مسعودٍ رضي اللَّه عنهُ قال : مَنْ سَرَّه أَن يَلْقَي اللَّه تعالى غدًا مُسْلِمًا فَلْيُحَافِظْ عَلى هَؤُلاءِ الصَّلَوات حَيْثُ يُنادَي بهنَّ ، فَإِنَّ اللَّهَ شَرَعَ لِنَبِيِّكم صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سُنَنَ الهُدَى وَإِنَّهُنَّ مِن سُنَنِ الهُدى ، وَلَو أَنَّكُمْ صلَّيْتم في بُيوتِكم كما يُصَلِّي هذا المتَخَلِّف في بَيتِهِ لَتَركتم سُنَّة نَبِيِّكم ، ولَو تركتم سُنَّةَ نَبِيِّكم لَضَلَلْتُم ، ولَقَد رَأَيْتُنَا وما يَتَخَلَّف عَنها إِلاَّ منافق مَعْلُومُ النِّفَاق ، وَلَقَدَ كانَ الرَّجُل يُؤتىَ بِهِ ، يُهَادَي بيْنَ الرَّجُلَيْنِ حَتَّى يُقَامَ في الصَّفِّ. رواه مسلم .

1069. Abdullah Ibn Mass'ud (R) disse: "O indivíduo que quiser encontrar Deus amanhã (no Dia do Julgamento), como um verdadeiro muçulmano, deverá atender às orações onde (e quando) for chamado para elas. Isso é necessário, uma vez que Deus instituiu algumas práticas e regras para seguirmos (as quais chegaram a nós) por meio do nosso Profeta (S), sendo que essas orações (*salat*) estão entre elas. Se praticardes as orações em vossas casas, como esta pessoa inútil está a fazer, sereis culpados por negligenciar a maneira do vosso Profeta (S), e vos desviareis. Tenho visto pessoas em condições em que apenas os conhecidos hipócritas costumam estar, isto é, fora das linhas da congregação. Alguns de nós costumávamos ser levados à mesquita com a

ajuda de dois homens, por causa das nossas fraquezas ou doenças, ainda assim podíamos ficar alinhados.” (Musslim).

١٠٧٠- وعن أَبي الدرداءِ رضي الله عنه قال : سمعت رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول: « ما مِن ثَلاثَةٍ في قَرْيَةٍ ولا بَدْوٍ لا تُقَامُ فِيهِمُ الصَّلاةُ إِلاَّ قدِ اسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ . فَعَلَيكُمْ بِالجَمَاعَةِ ، فَإِنَّمَا يأْكُلُ الذِّئْبُ مِنَ الغَنمِ القَاصِيَةَ » رواه أبو داود بإسناد حسن .

1070. Abu Addardá (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: “Se ocorrer encontrarem-se três pessoas numa aldeia, ou num local desabitado, e não rezarem em congregação, Satanás seguramente os dominará. Por isso, deveis ficar unidos, porque o lobo devora a ovelha solitária”. (Abu Daúd)

١٩٢- باب الحثِّ على حضور الجماعة في الصبح والعشاء

CAPÍTULO 192

A PROMOÇÃO DO COMPARECIMENTO À ORAÇÃO EM CONGREGAÇÃO, TANTO À ORAÇÃO DE FAJR ALVORADA) COMO À ORAÇÃO DE ICHÀ (NOITE)

١٠٧١- عنْ عثمانَ بنِ عفانَ رضيَ الله عنهُ قالَ : سمعتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : «مَنْ صَلَّى العِشَاءَ في جَمَاعَةٍ ، فَكَأَنَّما قامَ نِصْف اللَّيْل وَمَنْ صَلَّى الصبْح في جَمَاعَةٍ ، فَكَأَنَّما صَلَّى اللَّيْل كُلَّهُ » رواه مسلم .

وفي روايةِ الترمذيّ عنْ عثمانَ بنِ عفانَ رضي الله عنهُ قال : قال رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «مَنْ شَهِدَ العِشَاءَ في جمَاعةٍ كان لهُ قِيامُ نِصْفِ لَيْلَة ، ومَنْ صَلَّى العِشَاءَ والْفَجْر في جمَاعَةٍ، كَانَ لَهُ كَقِيَامِ لَيْلَة » قال التِّرمذي : حديثٌ حسن صحيحٌ .

1071. Osman Ibn Affan (R) disse que ouviu o Profeta (S) dizer: “A pessoa que pratica a oração noturna (*ichá*) em congregação é considerada como tendo passado a metade da noite em oração opcional, e aquele que se junta à oração matutina (*fajr*) em congregação é considerado como se tivesse passado toda a noite em oração opcional.” (Musslim)

O Imame Tirmizi narrou, baseado no relato de Osman Ibn Affan (R) que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Aquele que pratica a oração noturna em congregação é como se tivesse passado a metade da noite em oração opcional); e aquele que pratica as orações noturnas e matutinas, em congregação, é considerado como se tivesse passado a noite toda em oração opcional.” (Tirmizi)

١٠٧٢- وعن أَبي هُريرة رضيَ الله عنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « وَلَوْ يعْلَمُونَ مَا في العَتمَةِ والصُّبْحِ لأَتَوْهُما وَلَو حبْوًا » متفقٌ عليه . وقد سبق بطولِهِ .

1072. Abu Huraira (R) narrou que o Profeta (S) disse: "Se as pessoas soubessem das virtudes das orações da Alvorada e da Noite, certamente participariam delas, ainda que tivessem de ir-se arrastando (à mesquita)". (Muttafac alaih)

١٠٧٣- وعنهُ قال : قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَيْسَ صَلاةٌ أَثْقَلَ عَلَى المنَافِقِينَ مِنْ صلاة الفَجْرِ وَالعِشاءِ وَلَوْ يَعْلَمُونَ ما فِيهما لأَتَوْهُما وَلَوْ حبْوًا » متفق عليه .

1073. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Nada é mais maçante para os hipócritas do que as orações em congregação da Alvorada (Fajr) e da noite (Ichá). Se soubessem das virtudes dessas duas orações, certamente que participariam delas, nem que tivessem que chegar a elas arrastando-se." (Muttafac alaih)

١٩٣- باب الأمر بالمحافظة على الصلوات المكتوبات والنهي الأكيد والوعيد الشديد في تركهنَّ

CAPÍTULO 193

O CUMPRIMENTO DAS ORAÇÕES OBRIGATÓRIAS E A SEVERA ADVERTÊNCIA QUANTO À SUA OMISSÂO

قَال اللّٰه تَعَالَى: { حَافَظُوا عَلَى الْصَّلَوَات وَالْصَّلاة الْوُسْطَى } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Observai as orações, especialmente as intermediárias**" (Alcorão Sagrado, 2:238).

وَقَال تَعَالَى: { فَإِن تَابُوْا، وَّأَقَامُوْا الصَّلَاة، وَآتُوا الْزَّكَاة فَخَلُّوْا سَبِيْلَهُم } .

E, louvado seja, disse também:
"**Porém, caso se arrependam, observem a oração paguem o *zakat,* abri-lhes o caminho**" (Alcorão Sagrado, 9:5).

١٠٧٤- وعن ابنِ مسعودٍ رضي الله عنهُ قالَ : سَأَلتُ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: أَيُّ الأَعْمَالِ أَفْضَلُ ؟ قال : « الصَّلاةُ على وَقْتِها » قلتُ : ثُمَّ أَيٌّ ؟ قال : « بِرُّ الوَالِدَيْنِ » قلتُ : ثُمَّ أَيٌّ ؟ قال : « الجهادُ في سَبِيلِ اللَّهِ » متفقٌ عليه .

1074. Abdullah Ibn Mass'ud (R) relatou que perguntou ao Profeta (S): "Qual é o ato mais favorito perante Deus?" Respondeu: "A prática da oração em seu devido

tempo." Perguntou novamente: "Que vem depois?" Respondeu: "O bom tratamento aos pais." Perguntou mais uma vez: "Que vem depois?" Respondeu: "Lutar pela causa de Deus." (Muttafac alaih)

١٠٧٥- وعن ابنِ عمرَ رضيَ اللَّه عنهما قال : قالَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «بُنِيَ الإِسَلامُ على خَمْسٍ : شَهادَةِ أَنْ لا إِلهَ إِلاَّ اللَّه ، وأَنَّ مُحمداً رسولُ اللَّهِ ، وإِقامِ الصَّلاةِ ، وَإِيتاءِ الزَّكاةِ ، وَحَجِّ البَيْتِ ، وَصَوْمِ رَمضانَ » متفقٌ عليه .

1075. Abdullah Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O Islam é fundamentado em cinco pilares: 1) o prestar testemunho de que não há outra divindade além de Deus, e de que Mohammad é o Seu Mensageiro; 2) o cumprimento da oração; 3) o pagamento do *zakat*; 4) a peregrinação à Casa de Deus (em Makka); e 5) a observação do jejum, no mês de Ramadan." (Muttafac alaih)

١٠٧٦- وعنهُ قال : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أُمِرْتُ أَنْ أُقاتِلَ الناسَ حتَّى يَشْهدُوا أَنْ لا إِله إِلاَّ اللَّه وَأَنَّ مُحَمَّدًا رسولُ اللَّهِ ، وَيُقِيمُوا الصَّلاَة ، ويُؤْتُوا الزَّكاةَ ، فَإِذا فَعَلُوا ذلكَ عَصمُوا مِنِّي دِماءَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ إِلاَّ بحقِّ الإِسلامِ ، وَحِسَابُهُم على اللَّهِ » متفقٌ عليه .

1076. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Tem-me sido ordenado (por Deus) que continue a combater as pessoas, até que prestem testemunho de que não há outra divindade além de Deus, e de que Mohammad é o Seu Mensageiro; e até que pratiquem a oração e paguem o *zakat* (o tributo social). Quando tiverem feito isso, suas vidas e suas propriedades estarão salvos de mim, exceto quanto às obrigações em relação ao Islam, e Deus os julgará". (Muttafac alaih)

١٠٧٧- وعن معاذٍ رضي اللَّه عنهُ قال : بعَثني رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِلى اليَمن فقال : «إِنَّكَ تأْتي قَوْمًا منْ أَهْلِ الكتاب ، فَادْعُهُمْ إِلى شَهَادةِ أَنْ لا إِله إِلاَّ اللَّه ، وأَنِّي رسولُ اللَّه ، فَإِنْ هُمْ أَطاعُوا لِذلكَ ، فَأَعْلِمهُم أَنَّ اللَّه تَعالى افْتَرَض عَلَيْهِمْ خمْسَ صَلواتٍ في كلِّ يَوْمٍ ولَيْلَةٍ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لِذلكَ ، فأَعْلِمهُم أَنَّ اللَّه تَعَالى افْتَرَض علَيْهِمْ صَدقة تُؤْخَذُ مِنْ أَغْنِيائِهم فَتُرَدُّ عَلى فُقَرائِهم ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لِذلَكَ ، فَإِيَّاكَ وكَرائِم أَمْوالِهم وَاتَّقِ دَعْوةَ المظْلُوم ، فَإِنَّهُ لَيْسَ بَيْنَهَا وبيْنَ اللَّهِ حِجَابٌ » متفقٌ عليه .

1077. Moaz (R) relatou: "O Profeta (S) me enviou para o Iêmen, e disse: 'Irás te encontrar com pessoas do Livro (crentes das religiões reveladas); então convida-os a prestarem testemunho de que não há outra divindade além de Deus, e que eu sou o Seu Mensageiro. Quando houverem aceito isso, informa-os que Deus lhes prescreveu cinco orações (*salat*), de dia e de noite. Quando houverem aceito isto, dize-lhes que Deus tornou obrigatório que paguem o *zakat* (o tributo social), que será cobrado dos ricos, entre eles, e distribuído entre os seus pobres. Quando houverem aceito isso, cuida de

não lhes tomares como *zakat* os seus bens mais preciosos. Leva em consideração a queixa do oprimido, porque não existe barreira entre ela e Deus.'" (Muttafac alaih).

١٠٧٨- وعن جابرٍ رضي الله عنهُ قال : سمعتُ رسولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : «إِنَّ بَيْنَ الرَّجُلِ وَبَيْنَ الشِّرْكِ والكُفْرِ تَرْكَ الصَّلاةِ » رواه مسلم .

1078. Jáber (R) relatou que ouviu dizer o Profeta (S): "A linha de demarcação entre um muçulmano, um politeísta e a incredulidade, é o abandono da oração (*salat*)". (Musslim

١٠٧٩- وعن بُرَيْدَةَ رضي الله عنهُ عن النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « العهْدُ الذي بيْنَنا وبَيْنَهُمْ الصَّلاةُ ، فمنْ تَرَكَهَا فَقَدْ كَفَرَ » رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1079. Buraida R) narrou que o Profeta (S) disse: "O nosso pacto com eles (referente aos não muçulmanos) é a oração (Salat). Portanto, quem a abandonar será um incrédulo". (Tirmizi)

١٠٨٠- وعن شقِيق بنِ عبدِ اللهِ التابعيّ المتّفَقِ على جَلالتهِ رَحِمهُ الله قال : كانَ أَصْحابُ مُحَمَّدٍ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لا يرونَ شَيْئاً مِنَ الأَعْمالِ تَرْكُهُ كُفْرٌ غَيْرَ الصَّلاةِ.رواه الترمذي في كتاب الإيمان بإسنادٍ صحيحٍ.

1080. Chaquik Ibn Abdullah Atábi'i R) relatou que os companheiros do Profeta S) não consideravam que a omissão de um ato fosse incredulidade, além do abandono da oração. (Tirmizi)

١٠٨١- وعن أَبي هُريْرةَ رضي الله عنهُ قالَ : قال رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «إِنَّ أَوَّل ما يُحاسبُ بِهِ العبْدُ يَوْم القِيامةِ منْ عَملِهِ صلاتُهُ ، فَإِنْ صَلُحت ، فَقَدْ أَفَلحَ وَأَنجح ، وإن فَسدتْ ، فَقَدْ خَابَ وخَسِر ، فَإِنِ انْتقَص مِنْ فَرِيضتِهِ شَيْئاً ، قال الرَّبُّ ، عَزَّ وجلَّ : انظُروا هَلْ لِعَبْدِي منْ تَطَوُّع ، فَيُكَمَّلُ بها ما انْتَقَص مِنَ الفَرِيضَةِ ؟ ثُمَّ تكونُ سَائِرُ أَعمالِهِ عَلى هذا » رواه الترمذي وقال حديث حسن .

1081. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A primeira coisa sobre a qual o indivíduo irá ser questionado, no Dia do Julgamento, será a oração (*salat*). Se ela for constatada estar em ordem, ele será considerado realizado, e atingirá o seu objetivo. Se for constatado haver qualquer defeito ou deficiência nela, ele estará arruinado e será um perdedor. Se alguns percalços forem constatados nas suas obrigações, que o fizeram negligenciá-las, Deus, o Mestre da honra e da glória, dirá: 'Vede se esse Meu servo tem algumas orações opcionais a seu favor, que possam recompensar a negligência quanto às obrigatórias.' Todas as suas ações irão então ser nesse sentido." (Tirmizi)

١٩٤- باب فضلِ الصفِّ الأوَّلِ

والأمرِ بإتمامِ الصفوفِ الأُلِ ، وتسويتها ، والتراصِّ فيها

CAPÍTULO 194

O MÉRITO DE ASSISTIRMOS, NA PRIMEIRA FILEIRA, A ORAÇÃO; E O DEVER DE COMPLETARMOS AS PRIMEIRAS FILEIRAS E DE AS ALINHARMOS E FICARMOS COMPACTOS

١٠٨٢- عَن جابِرِ بْنِ سمُرةَ ، رضي الله عنْهُمَا ، قَالَ : خَرجَ عَلَيْنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقَالَ : « أَلا تَصُفُّونَ كما تُصُفُّ الملائِكَةُ عِنْدَ رَبِّهَا ؟ » فَقُلْنَا : يا رسُولَ اللَّهِ وَكَيْفَ تَصُفُّ الملائِكَةُ عِند ربِّها ؟ قال : « يُتِمُّونَ الصُّفوفَ الأُولَ ، ويَتَراصُّونَ في الصفِّ» رواه مسلم.

1082. Jáber Ibn Sâmura (R) relatou que, em dada ocasião, o Profeta (S) dirigiu-se a ele e a outras pessoas, e lhes disse: "Não quereis, acaso, formar as vossas fileiras (na oração) tal como os anjos as formam ante seu Senhor?" Responderam: "Ó Mensageiro de Deus, como se postam os anjos ante seu Senhor?" O Profeta S) respondeu: "Completam compactamente as primeiras fileiras, e se mantêm unidos e firmes". (Musslim).

١٠٨٣- وعن أَبي هُرَيْرة ، رَضِيَ اللَّه عنْهُ ، أَنَّ رَسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «لوْ يعلَمُ الناسُ ما في النِّدَاءِ وَالصَّفِّ الأَوَّلِ ، ثُم لَمْ يجِدُوا إِلاَّ أَنْ يَسْتَهِمُوا عَلَيْهِ لاسْتَهمُوا » متفقٌ عليه .

1083. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Se as pessoas soubessem da magnitude da recompensa de fazerem o chamamento à oração (*Azan*) e da colocação delas na primeira fileira dos que rezam, se fosse necessário, rivalizar-se-iam entre si para conseguirem tanto o azan como a 1ª fileira!" (Muttafac alaih).

١٠٨٤- وعَنْهُ قَالَ : قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «خَيْرُ صُفوفِ الرِّجالِ أَوَّلُهَا ، وشرُّها آخِرُهَا وخيْرُ صُفوفِ النِّسَاءِ آخِرُها ، وَشرُّهَا أَوَّلُهَا » رواه مسلم .

1084. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "As melhores fileiras, para os varões, durante a orações em congregação, são as primeiras; as piores são as últimas. As melhores fileiras para as mulheres são as últimas; e as piores são as primeiras". (Musslim)

١٠٨٥- وعن أبي سعِيد الخُدْرِيِّ رضيَ الله عنهُ ، أَنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : رأَى في أَصْحابِهِ تأَخُّراً ، فقَالَ لَهُمْ : « تقَدَّمُوا فأْتَمُّوا بِي ، وَليَأْتَمَّ بِكُمْ مَنْ بَعْدَكُم ، لا يزالُ قَوْمٌ يَتَأَخَّرُونَ حَتى يُؤخِّرَهُمُ الله » رواه مسلم .

1085. Abu Saíd al Khudri (R) contou que o Profeta (S), notando uma tendência, entre os seus companheiros, de se manterem nas fileiras traseiras, disse-lhes: "Vinde para a frente, junto a mim, e deixai que aquelas que vêm depois de vós se postem atrás. Há pessoas que insistem em se colocar atrás até que Deus as deixará para trás". (Musslim)

١٠٨٦- وعن أَبي مسعودٍ ، رضي الله عنْهُ ، قال : كانَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَمْسحُ مَناكِبَنَا في الصَّلاةِ ، ويقُولُ : « اسْتوُوا ولا تَختلِفوا فتَخْتَلِفَ قُلُوبُكُمْ ، لِيلِيني مِنْكُم أُولُوا الأَحْلامِ والنُّهَى ، ثمَّ الذينَ يلُونَهُمْ ، ثُمَّ الذِين يَلُونَهُمْ » رواه مسلم .

1086. Abdullah Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S) costumava aproximar e ajustar os nossos ombros ao nos prostramos para a oração. Ele dizia: "Ajustai-vos e não vos desentendeis uns com os outros; caso contrário, os vossos corações irão se desentender. Que os adultos que tenham mais conhecimento fiquem perto de mim na oração; então, que venham os que estão mais próximos deles neste respeito." (Musslim).

١٠٨٧- وعن أَنسٍ رضي الله عنْهُ قال : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « سَوُّوا صُفُوفَكُمْ ، فَإِنَّ تَسْوِيةَ الصَّفِّ مِنْ تَمامِ الصَّلاةِ » متفقٌ عليه .

1087. Anas (R) relatou que o Profeta S) disse: "Mantende retas as vossas fileiras, pois o manterde-las retas constitui uma parte adequada da observância da oração." (Muttafac alaih)

١٠٨٨- وعَنْهُ قال : أُقِيمَتِ الصَّلاةُ ، فأَقبَل عَلينَا رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِوَجْهِهِ فقَالَ : «أَقِيمُوا صُفُوفَكُمْ وتَراصُّوا ، فَإِنِّي أَراكُمْ مِنْ وَرَاءِ ظَهْرِي » رواهُ البُخَاريُّ بِلَفْظِهِ ، ومُسْلِمٌ بمعْنَاهُ .

1088. Anas (R) diz: "Uma vez nos alinhamos para a oração, e o Profeta (S), dirigindo-se a nós, disse: 'Corrigi vossas linhas (endireitai-as), e ficai perto uns dos outros, porque eu vos vejo, das minhas costas'" (Bukhári e Musslim).

O Imam Bukhári relatou isso, palavra por palavra, e o Imam Musslim deu o seu significado. O Bukhári adiciona: "Depois disso costumávamos ficar unidos, ombro a ombro e pé com pé.

١٠٨٩- وَعَنِ النُّعْمَانِ بنِ بشيرٍ ، رضيَ الله عنهما ، قال : سمعتُ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : « لَتُسوُّنَّ صُفُوفَكُمْ ، أَوْ ليُخَالِفَنَّ الله بَيْنَ وجُوهِكُمْ » متفقٌ عليه .

وفي روايةٍ لمسلمٍ : أَنَّ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يُسَوِّي صُفُوفَنَا ، حتَّى كأَنَّما يُسَوّي بهَا القِدَاحَ ، حَتَّى رَأَى أَنَّا قَد عَقَلْنَا عَنْهُ . ثُمَّ خَرَج يَوْماً فَقَامَ حَتَّى كَادَ يُكَبِّرُ ،

فَرَأَى رجُلا بَادِياً صدْرُهُ مِنَ الصَّفِّ فقالَ : « عِبَادَ اللهِ ، لَتُسَوُّنَّ صُفُوفَكُمْ ، أَوْ لَيُخَالِفَنَّ اللهُ بيْنَ وجُوهكُمْ»

1089. An Nu'man Ibn Bachir (R) relatou: "Ouvi o Profeta (S) ordenar: 'Deveis alinhar corretamente as vossas fileiras (durante a oração) porque se não o fizerdes, Deus criará diferenças entre vós (isto é, criará a inimizade entre vós)'" (Bukhári e Musslim)

A narrativa de Musslim diz: O Mensageiro de Deus (S) insistiu em guardarmos as nossas fileiras retas de tal forma como se ele quisesse endireitá-las com lanças. Ele continuou insistindo nisso até sentir que ficamos cientes de sua importância. Um dia entrou na mesquita para liderar a oração e estava prestes a pronunciar o takbir quando ele percebeu peito de um dos oradores se destacando da fileira. A respeito disso, disse: "Servos de Deus, vocês devem endireitar as fileiras, senão Deus irá criar dissenção entre vocês."

١٠٩٠- وعنِ البرَاءِ بنِ عازِبٍ ، رضي الله عنهما ، قالَ : كانَ رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، يَتخلَّلُ الصَّفَّ مِنْ نَاحِيَةٍ إِلى نَاحِيَةٍ ، يَمسَحُ صُدُورَنَا ، وَمَناكِبَنَا ، ويقولُ : لا تَخْتَلِفُوا فَتَخْتَلِفَ قُلُوبُكُمْ » وكَانَ يَقُولُ : إن اللهَ وَمَلائِكَتَهُ يُصَلُّونَ على الصُّفُوفِ الأُوَلِ » رواه أبو داود بإسناد حَسَنٍ .

1090. Al Bará Ibn 1Ázib (R) relatou: "O Profeta (S) costumava passar entre as fileiras (na congregação), de um extremo a outro, ajustando os nossos peitos e ombros, alinhando-os, e dizendo: 'Não saiais da fileira, caso contrário os vossos corações se diversificarão!' Depois argumentava: 'Deus e os Seus anjos enviam bênçãos para as primeiras fileiras.'" (Abu Daúd citou essa tradição com boa corrente).

١٠٩١- وعَن ابن عُمرَ رضيَ اللهُ عنهما ، أَنَّ رسولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : «أَقِيمُوا الصُّفُوفَ وَحَاذُوا بَينَ المَنَاكِب، وسُدُّوا الخَلَلَ، وَلِينُوا بِأَيْدِي إِخْوَانِكُمْ ، وَلا تَذَرُوا فَرُجَاتٍ للشيْطانِ، ومَنْ وصَلَ صَفًّا وَصَلَهُ اللهُ ، وَمَنْ قَطَعَ صَفًّا قَطَعَهُ اللهُ » رواه أبو داود بإسناد صحيحٍ.

1091. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta disse: "Arranjai vosso alinhamento, na fileira, e ajustai vossos ombros de maneira que não deixem vãos entre eles, sede lenientes nas mãos dos vossos irmãos, e não deixeis espaço (entre vós e vossos colegas) para o Satanás. Quanto àquele que se juntar a uma fileira , completando-a, Deus Se juntará intimamente a ele; e quanto àquele que quebrar a fileira, Deus o privará (de Sua graça).´ (Imam Abu Daúd citou essa tradição com autêntica corrente).

١٠٩٢- وعَنْ أَنسٍ رضيَ اللَّه عَنْهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « رُصُّوا صُفُوفَكُمْ ، وَقَارِبُوا بَيْنَها ، وحاذُوا بالأَعْناق ، فَوَالَّذِي نَفْسِي بيَدِهِ إِنِّي لأَرَى الشَّيْطَانَ يَدْخُلُ منْ خَلَلِ الصَّفِّ ، كأَنَّها الحَذَفُ » حديث صحيح رواه أبو داود بإسناد على شرط مسلم .

1092. Anas (R) contou que o Profeta (S) ordenou: "Cerrai fileiras, mantendo-vos juntos, colocando os ombros, pois juro por Deus, em Cujas mãos está a minha vida, que vejo os demônios infiltrando-se pelos espaços vazios, como a cria de uma cabra". (Abu Daúd)

١٠٩٣- وعنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « أَتِمُّوا الصَّفَّ المقدَّمَ ، ثُمَّ الَّذي يلِيهِ، فَمَا كَانَ مَنْ نقْصٍ فَلْيَكُنْ في الصَّفِّ المؤَخَّرِ » رواه أبو داود بإسناد حسن .

1093. Anas R) narrou que o Profeta S) ordenou: "Completai primeiramente a primeira fileira; e a seguir a seguinte. Se chegar a haver algum vazio, que seja na última fileira". (Abu Daúd)

١٠٩٤- وعن عائشة رضي الله عنها قالت : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ الله وملائِكَتَهُ يُصلُّونَ على ميامِن الصُّفوف » رواه أبو داود بإسناد عَلى شرْطِ مُسْلِمٍ ، وفيهِ رجلٌ مُخْتَلَفٌ في توْثِيقِهِ .

1094. Aicha (R) diz que o Profeta (S) disse: "Deus e Seus anjos enviam bênçãos para a ala direita das fileiras" (Abu Daúd citou isto nos termos do Imam Musslim).

١٠٩٥- وعَنِ البراءِ رضيَ اللَّه عَنْهُ قال : « كُنَّا إِذا صَلَّينَا خَلْفَ رسولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَحْبَبْنَا أَنْ نَكُونَ عَنْ يَمِينِهِ ، يُقبِلُ علَينا بِوَجْهِهِ ، فَسمِعْتُهُ يقول : « رَبِّ قِنِي عذَابَكَ يَوْمَ تَبْعَثُ أَوْ تَجْمَعُ عبَادَكَ » رواه مسلم .

1095. Al Bará Ibn 'Ázib (R) relatou: "Quando orávamos sob a liderança do Profeta (S), preferíamos ficar do seu lado direito para que, no fim da oração, quando ele se sentasse, ficasse de frente para nós. Uma vez ouvi-o orar assim: '*rabi quini azábaka yauma tab'assu au tajma'u ibádaka* (Ó meu Senhor, livra-me do Teu castigo, no dia em que ressuscitares ou congregares os Teus servos!)' (Musslim).

١٠٩٦- وعَنْ أَبي هُريرةَ رضِيَ اللَّه عنْهُ ، قال : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «وسِّطُوا الإِمامَ ، وَسُدُّوا الخَلَلَ » رواه أبو داود .

1096. Abu Huraira (R) diz que o Profeta (S) disse: " postem-se o Imam no meio e fecham os espaços, nas fileiras" (Abu Daúd).

١٩٥- بابُ فَضْلِ السنَنِ الراتِبةِ مَعَ الفَرَائِضِ

وبيانِ أَقَلِّهَا وأَكْمَلِها وما بينَهُما

CAPÍTULO 195

O MÉRITO DE SE REZAREM AS ORAÇÕES DA SUNNA JUNTAMENTE COM AS OBRIGATÓRIAS E A EXPLANAÇÃO DA MENOR E DA MAIS COMPLETA ENTRE ELAS

١٠٩٧- عنْ أُمِّ المؤمِنِينَ أُمِّ حبِيبَةَ رَمْلةَ بِنتِ أَبي سُفيانَ رضيَ اللَّه عنهما ، قَالتْ : سَمِعْتُ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ :« مَا مِنْ عبْدٍ مُسْلِم يُصَلِّي للَّهِ تَعَالى كُلَّ يَوْمٍ ثِنْتَيْ عشْرةَ رَكْعَةً تَطوعاً غَيْرَ الفرِيضَةِ ، إِلاَّ بَنَى اللَّه لهُ بَيْتاً في الجَنَّةِ ، أَوْ : إِلاَّ بُنِي لَهُ بيتٌ في الجنَّةِ» رواه مسلم .

1097. A Mãe dos Crentes, Ummu Habiba Ramla Bint Abu Sufian (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Deus, o Altíssimo, prepara ou tem preparada uma casa no Paraíso para todo muçulmano que praticar doze *rak'át* extras de orações opcionais, além das orações *fardh* (compulsórias), todos os dias, em louvor a Deus." (Musslim)

١٠٩٨- وعَنِ ابنِ عُمَر رَضيَ اللَّه عنْهُما ، قالَ : صَلَّيْتُ مَعَ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَكْعَتَيْنِ قَبْلَ الظُّهْرِ ، وَرَكْعَتَيْنِ بَعْدَهَا ، ورَكْعَتيْنِ بَعْدَ الجُمُعةِ ، ورَكْعتيْنِ بَعْد المغرِبِ ، ورَكْعتيْنِ بعْد العِشَاءِ.متفقٌ عليه .

1098. Ibn Ômar (R) relatou: "Pratiquei, juntamente com o Profeta (S), duas *rak'át* de oração voluntária, antes da oração do meio-dia, duas *rak'át* depois dele, duas *rak'át* depois da oração da sexta-feira, e duas após o crepúsculo (*maghrib*) e duas após a oração da noite." (Muttafac alaih)

١٠٩٩- وعنْ عبدِ اللَّهِ بن مُغَفَّلٍ رضِيَ اللَّه عنهُ ، قال : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « بَيْنَ كُلِّ أَذانَيْنِ صَلاةٌ ، بيْنَ كلِّ أَذَانيْنِ صَلاةٌ ، بَيْنَ كُلِّ أَذَانَيْنِ صَلاةٌ » وقالَ في الثَالثَة : «لمِنْ شَاءَ » متفقٌ عليه .

1099. Abdullah Ibn Mughaffal (R) relatou que o Profeta (S) disse, e repetiu três vezes: "Entre o *azan* e a segunda chamada à oração, há uma oração intermediária, caso se deseje fazê-la". (Muttafac alaih)

١٩٦- باب تأكيد ركعتي سنَّةِ الصبح

CAPÍTULO 196

A AFIRMAÇÃO E O DEVER DE SE REALIZAREM AS DUAS RAK'ÁT DA SUNNA DA ORAÇÃO DE FAJR ALVORADA)

١١٠٠- عن عائشةَ رضِيَ اللَّه عنْهَا ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ لا يدَعُ أَرْبعاً قَبْلَ الظُّهْرِ ، ورَكْعَتَيْنِ قبْلَ الغَدَاةِ . رواه البخاري

1100. Aicha R) relatou que o Profeta S) nunca deixava a de realizar quatro *rak'át* antes da oração do meio-dia, e de realizar duas *rak'át* antes da oração da Alvorada. (Bukhári)

١١٠١ – وَعنْها قالت: « لَمْ يَكُن النَّبِي صَلَّى اللَّه عَلَيْه وَسَلَّم عَلَى شَيْء مِّن النَّوَافِل أَشَد تَعَاهَدَا مِنْه عَلَى رَكْعَتَي الْفَجْر » . متفق عليه

1101. Aicha (R) disse que o Profeta (S) não dava mais importância a qualquer oração opcional, do que dava às duas *rak'át* de antes da oração da Alvorada. (Muttafac alaih)

١١٠٢- وَعنْها عَنِ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « رَكْعتا الفجْرِ خيْرٌ مِنَ الدُّنيا ومَا فِيها» رواه مسلم .

وفي روايةٍ : «لَهُمَا أَحب إِليَّ مِنَ الدُّنْيا جميعاً »

1102. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) disse: "As duas *rak'át*, antes da oração da Alvorada, são melhores do que o mundo, com tudo que ele contém" (Musslim).

Outra versão de Musslim diz: "Essas duas *rak'át* me são mais caras do que todo o mundo!"

١١٠٣- وعنْ أَبي عبدِ اللَّهِ بِلالِ بنِ رَبَاحٍ رضيَ اللَّه عنْهُ ، مُؤَذِّنِ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَ نَّهُ أَتَى رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لِيُؤذِنَه بِصَلاةِ الغدَاةِ ، فَشَغَلتْ عَائشَةُ بِلالاً بِأَمْرٍ سَأَلَتهُ عَنْهُ حَتى أَصبَحَ جِدًّا ، فَقَامَ بِلالٌ فَآذنَهُ بِالصَّلاةِ ، وتَابَعَ أَذَانَهُ ، فَلَم يَخْرُجْ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فلما خَرَج صلَّى بِالنَّاسِ ، فَأَخبَرَهُ أَنَّ عائشَةَ شَغَلَتْهُ بِأَمْرٍ سَأَلَتْهُ عنْهُ حتى أَصبحَ جدًّا ، وأَنَّهُ أَبطَأَ عَلَيهِ بالخُروجِ ، فَقَال يَعْني النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِني كُنْتُ رَكَعْتُ ركعتي الفَجْرِ » فقالَ :يا رسول اللَّهِ إِنَّك أَصْبَحْتَ جِدًّا ؟ فقالَ:«لوْ أَصبَحتُ أَكْثَرَ مِما أَصبَحتُ ، لرَكعْتُهُما ، وأَحْسنْتُهُمَا وَأَجمَلْتُهُمَا»رواه أَبو داود بإِسناد حسن .

1103. Bilal Ibn Rabah, o muézin do Profeta (S) relatou que numa ocasião foi informá-lo acerca da oração de Fajr, mas Aicha (R) distraíra a sua atenção, mantendo-o ocupado a responder a umas perguntas que ela lhe havia formulado. Quando a luz começou a se fazer visível, Bilal se levantou e informou o Profeta (S) que a congregação estava pronta, e o chamou à oração. Porém, o Profeta (S) não apareceu. Todavia, quando o fez, encabeçou a oração. Então Bilal (R) lembrou-lhe de como havia sido distraído devido à pergunta de Aicha (R), coisa que o impediu de informar o Profeta (S) sobre a hora da oração, até que começou a clarear, sendo que o Profeta (S) demorou algum tempo a aparecer. O Profeta (S) disse: "Estava oferecendo duas *rak'át* de Sunna". Bilal (R) disse: "Ó Mensageiro de Deus, demoraste tanto, que chegou a clarear!" O Profeta (S) replicou: "Embora tivesse clareado ainda mais, por certo que teria oferecido as duas *rak'át* de maneira correta e adequada!" (Abu Daúd)

١٩٧- باب تخفيف ركعتي الفجر

وبيان ما يقرأ فيهما ، وبيان وقتهما

CAPÍTULO 197

A ABREVIAÇÃO DA RECITAÇÃO NAS ORAÇÕES DA SUNNA DA ORAÇÃO DE FAJR (ALVORADA). SEU TEMPO DE DURAÇÃO E O QUE SE DEVE RECITAR

١١٠٤- عنْ عائشةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهَا أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يُصَلي رَكْعَتَيْنِ خَفِيفَتَيْنِ بَيْنَ النِّدَاءِ وَالإِقَامةِ مِن صَلاة الصُّبْحِ . مُتَّفَقٌ عليه .

1104. Aicha R) relatou que o Profeta S) costumava praticar duas *rak'át* breves entre o *azan* e a *icáma* da oração da Alvorada(*fajr*). (Muttafac alaih)

١١٠٥- وعَنْ حفصَةَ رضِي اللَّه عنْهَا أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ إِذا أَذَّنَ المؤَذِّنُ للصُّبحِ ، وَبَدَا الصُّبحُ ، صلَّى ركعتيْن خَفيفتينِ . متفقٌ عليه .

1105. Hafsa (R) registrou que o Profeta (S) costumava oferecer duas *rak'át* breves, depois que o muézin anunciava o Azan para a oração de Fajr, realisando as, quando começa se aclariar (Muttafac alaih).

١١٠٦- وعَنِ ابن عُمرَ رَضِي اللَّه عَنْهما قال : كانَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُصلِّي مِنَ اللَّيْلِ مثْنَى مثْنَى ، ويُوتِر بِرَكْعَةٍ مِن آخِرِ اللَّيْلِ ، ويُصَلِّي الرَّكعَتينِ قَبْل صَلاةِ الغَداةِ ، وَكَأَنَّ الأذَانَ بأُذُنَيْهِ . متفقٌ عليه .

1106. Ibn Ômar (R) contou que o Profeta (S) costumava oferecer a oração voluntária da noite, de duas em duas *rak'át*, e que, no final, transformava essas rak'át em número ímpar, acrescentando uma *rak'á witr*. Ainda assim, oferecia duas *rak'át*, antes

da Fajr (alvorada), tão breves, que era como se o azan estivesse soando em seu ouvido. ((Muttafac alaih)

١١٠٧- وعَنِ ابنِ عباسٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهمَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يَقْرَأُ في رَكْعَتَي الْفَجْرِ في الأولى مِنْهُمَا : { قُولُوا آمَنَّا بِاللَّهِ ومَا أُنْزِلَ إِلَيْنَا } الآيةُ التي في البقرة ، وفي الآخِرَةِ مِنهما : { آمَنَّا بِاللَّهِ وَاشْهَدْ بِأَنَّا مُسلمُونَ } .

1107. Ibn Abbás (R) diz que ocasionalmente, nos seus dois *rak'át* de antes da oração Fajr, o Profeta (S) recitava os seguintes versículos: 2:136; 3:52; e 3:64 – (Musslim).

١١٠٨- وعنْ أَبي هُريرةَ رَضِي اللَّه عَنْهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قرَأَ في رَكْعَتَيِ الْفَجْرِ: {قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ } و { قُلْ هُوَ اللَّه أَحَدٌ } رواه مسلم .

1108. Abu Huraira R) relatou que o Profeta (S) recitava a Surata Al Kafirun 109) na primeira *rak'a* , e a Surata Al Ikhlas 112) no segundo, antes da oração Fajr (da madrugada). (Musslim).

١١٠٩- وعنِ ابنِ عمر رضِيَ اللَّه عنهُما ، قال : رمقْتُ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم شَهْراً يقْرَأُ في الرَّكْعَتيْنِ قَبْلَ الْفَجْرِ : { قُلْ يَا أَيُّهَا الكَافِرُونَ }، و: { قل هُوَ اللَّه أَحَدٌ } . رواهُ الترمذي وقال : حديثٌ حَسَنٌ .

1109. Ibn Ômar (R) diz: “Observei por um mês o Profeta (S) a ler as Suratas Al Kafirun (109) e Al Ikhlas (112), em duas *rak'át*, antes da oração Fajr.” (Tirmizi).

١٩٨- باب استحباب الاضطجاع بعد بعد ركعتي الفجر على جنبه الأيمن والحثّ عليه سواء كان تهجَّدَ بالليل أم لا

CAPÍTULO 198

A VIRTUDE DE SE DEITAR SOBRE O LADO DIREITO APÓS CUMPRIR DUAS RAK’ÁT VOLUNTÁRIAS DA ALVORADA E O INCENTIVAR A SUA

PRÁTICA, QUER SEJA APÓS O TAHAJJUD DURANTE A NOITE OU NÃO

١١١٠- عنْ عائِشَةَ رَضِي اللَّه عنهَا قالَت : كانَ النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذا صلَّى رَكْعَتي الْفَجْرِ ، اضْطَجع على شِقِّهِ الأَيْمنِ . رواه البخاريُّ

1110. Aicha (R) relatou que após oferecer duas *rak'át/sunna*, o Profeta (S) costumava deitar-se do seu lado direito. (Bukhári).

١١١١- وَعنْهَا قَالَتْ : كانَ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُصَلِّي فيما بيْنَ أَنْ يفْرُغَ مِنْ صلاة الْعشَاءِ إلى الْفجْرِ إحْدَى عَشْرَةَ رَكْعةً يُسَلِّمُ بيْنَ كُلِّ ركعَتيْنِ ، ويُوتِرُ بِوَاحِدَةٍ ، فَإذا سَكَتَ المؤَذِّنُ مِنْ صلاةِ الْفَجْرِ ، وتَبيَّنَ لَهُ الْفَجْرُ ، وَجاءَهُ المؤَذِّنُ ، قام فَرَكَعَ رَكْعَتيْن خَفِيفَتَيْنِ ، ثُمَّ اضْطَجَعَ عَلى شِقِّه الأَيْمَنِ ، هكذا حَتَّى يأْتِيَهُ المؤَذِّنُ للإِقَامَةِ . رواه مُسْلِمٌ .،قَوْلُهَا : «يُسلِّمُ بيْن كُلِّ رَكْعتَيْن » هكذا هو في مسلمٍ ومعناه : بعْد كُلِّ رَكْعتَيْنِ .

1111. Aicha (R) relatou que entre as orações da noite e da madrugada o Profeta (S) costumava oferecer onze *rak'át*, ou seja, a oração *Tahajjud* e, após cada duas *rak'át*, ele virava o rosto para a direita e para a esquerda, recitando o *salam*; e, com mais uma *rak'a*, costumava transformar aquelas *rak'át* em *witr* (número ímpar); e quando o muézin terminava o chamamento para a oração Fajr, e ficava claro, e vinha avisar o Profeta (S) da hora da oração, este (S) se levantava e oferecia duas *rak'át* breves, e depois se deitava do seu lado direito, até que o muézin o fosse informar de que a congregação estava pronta. Então o Profeta (S) se punha a liderar a oração. (Musslim).

٢- وعنْ أَبي هُريرةَ رضيَ اللَّه عنهُ ، قالَ : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذا صَلَّى أَحَدُكُمْ رَكْعَتَيِ الفَجْرِ فَلْيَضطَجِعْ عَلى يمِينِهِ » . رَوَاه أَبو داود ، والترمذي بأَسانِيدَ صحيحةٍ . قالَ الترمذي : حديثٌ حَسَنٌ صَحِيحٌ .

1112. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando qualquer um de vós tiver oferecido duas *rak'át* (de *sunna* – orações de Fajr), deverá deitar-se do lado direito" (Abu Daúd e Tirmizi. O Abu Daúd citou isso com uma corrente verdadeira de narradores).

١٩٩- باب سُنّة الظهر

CAPÍTULO 199

A SUNNA DE ZUHR (ORAÇÃO DO MEIO-DIA

١١١٣- عَنِ ابنِ عُمَرَ ، رَضيَ اللَّه عنْهُما ، قالَ : صلَّيْتُ مَع رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَكْعَتَيْنِ قَبْل الظُّهْرِ ، ورَكْعَتيْنِ بعدَهَا . متفقٌ عليه

1113. Ibn Ômar (R) disse: "Eu pratiquei duas *rak'át* de oração *sunna* antes do *zuhr* (meio-dia), e duas depois dele, juntamente com o Profeta (S)." (Muttafac alaih)

١١١٤- وعَنْ عائِشَة رَضِيَ اللَّه عنْهَا ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كان لا يدعُ أَرْبعاً قَبْلَ الظُّهْرِ ، رواه البخاريُّ .

1114. Aicha R) relatou que o Profeta S) jamais deixava de realizar quatro *rak'át* de sunna, antes das orações do meio-dia (*zuhr*). (Bukhári)

١١١٥- وَعَنها قالتْ : كانَ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُصَلِّي في بَيْتي قَبْلَ الظُّهْر أَرْبَعاً ، ثم يخْرُجُ فَيُصلِّي بِالنَّاسِ ، ثُمَّ يدخُلُ فَيُصَلِّي رَكْعَتَيْنْ ، وَكانَ يُصلِّي بِالنَّاسِ المِغْرِب ، ثُمَّ يَدْخُلُ بيتي فَيُصلِّي رَكْعَتْيِنِ ، وَيُصَلِّي بِالنَّاسِ العِشاءَ ، وَيدْخُلُ بَيْتي فَيُصلِّي رَكْعَتَيْنِ . رواه مسلم .

1115. Aicha (R) diz: "Quando o Profeta (S) vinha a minha casa, costumava oferecer quatro *rak'át /sunna* antes da oração Zuhr, então ia dirigir a congregação, depois voltava para casa e oferecia duas *rak'át /sunna*. Similarmente, ele dirigia a oração Maghrib na congregação, e voltava para oferecer duas *rak'át /sunna*. Do mesmo modo, após ter dirigido a oração Ichá, ele voltava ao meu compartimento e oferecia dois *rak'át /sunna* (Musslim).

١١١٦- وعن أُمِّ حَبِيبَةَ رَضِيَ اللَّه عنها قَالَتْ : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «مَنْ حَافظَ عَلى أَرْبَعِ ركعَاتٍ قَبْلَ الظُّهْرِ ، وَأَرْبعٍ بَعْدَهَا ، حَرَّمهُ اللَّه على النَّارَ » . رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1116. Ummu Habiba (R) relatou que o Profeta (S) dizia: "A quem oferecer quatro *rak'át* de *sunna*, antes do meio-dia e quatro *rak'át* de *sunna* depois do meio-dia, Deus salvará do fogo do Inferno." (Abu Daúd e Tirmizi)..

١١١٧- وعَنْ عبدِ اللَّهِ بن السائب رضِيَ اللَّه عَنْهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يُصَلِّي أَرْبعاً بعْدَ أَن تَزول الشَّمْسُ قَبْلَ الظُّهْرِ ، وقَالَ : « إِنَّهَا سَاعَةٌ تُفْتَحُ فِيهَا أَبوابُ السَّمَاءِ، فأُحِبُّ أَن يَصعَدَ لِي فيها عمَلٌ صَالِحٌ » رواه الترمذي وقالَ : حديثٌ حسنٌ .

1117. Abdullah Ibn Saíb relatou que o Profeta (S) costumava oferecer duas *rak'át* (*sunna*) depois que o sol declinava e antes da oração Zhur (do meio-dia), e dizer: "Esta é a hora em que as portas do céu são abertas, e por isso gostaria que alguns dos meus

bons feitos ascendessem ao céu durante esta hora." (Tirmizi citou esse e disse que é bom)

١١١٨- وعَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّه عنْهَا ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ إِذا لَمْ يُصَلِّ أَرْبعاً قبْلَ الظهْرِ، صَلاَّهُنَّ بعْدَها . رَوَاهُ الترمذيُّ وَقَالَ : حديثٌ حسنٌ .

1118. Aicha (R) narrou que quando o Profeta (S) não podia oferecer quatro *rak'át* de *sunna* antes da oração de Meio-dia, oferecia-as após ela. (Tirmizi).

٢٠٠- باب سُنَّة العصر

CAPÍTULO 200

A SUNNA DE ASR (TARDE)

١١١٩- عنْ عليِّ بنِ أَبي طَالبٍ رضي اللَّه عنْهُ ، قالَ : كانَ النَّبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُصلِّي قَبْلَ العَصْرِ أَرْبَعَ رَكعَاتٍ ، يَفْصِلُ بَيْنَهُنَّ بِالتَّسْليمِ عَلى الملائِكَةِ المقرِبِينَ ، وَمَنْ تبِعَهُمْ مِنَ المسْلِمِين وَالمؤمِنِينَ . رواه الترمذي وقالَ : حديثٌ حسنٌ .

1119. Áli Ibn Abi Tálib (R) relatou que o Profeta (S) costumava ocasionalmente cumprir quatro *rak'át* antes da Oração da Tarde (*Asr*) saudando, no meio delas, os anjos próximos e os muçulmanos e crentes. (Tirmizi).

١١٢٠- وعَن ابن عُمَرَ رَضِيَ اللَّه عنْهُمَا ، عنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قالَ : « رَحِمَ اللَّه امْرَءاً صلَّى قبْلَ العَصْرِ أَرْبعاً » . رَوَاه أبو داود ، والترمذي وقالَ : حديثٌ حَسَنٌ .

1120. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Que Deus tenha misericórdia da pessoa que oferecer quatro *rak'át* antes da oração Asr." (O Abu Daúd e o Tirmizi citaram essa tradição, e a classificaram como boa).

١١٢١- وعنْ عليِّ بن أَبي طالبٍ ، رَضِيَ اللَّه عنهُ ، أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يُصَلِّي قَبْلَ العَصرِ رَكْعَتَيْنِ . رَوَاه أبو داود بإسناد صحيح

1121. Áli Ibn Abu Tálib (R) relatou que o Profeta (S) oferecia duas *rak'át* antes da oração Asr. (O Imam Abu Daúd citou essa tradição com uma corrente verdadeira).

٢٠١- باب سُنَّة المغرب بَعدَها وقبلَها

تقدم في هذه الأبواب حديث ابن عمر (انظر الحديث رقم ١٠٩٥) ، وحديث عائشة (انظر الحديث رقم ١١١٢) وهما صحيحان أن النبي صَلَّى اللَّهُ عَلَيهِ وَسَلَّم كان يصلي بعد المغرب ركعتين.

CAPÍTULO 201

A SUNNA DE ANTES E DE DEPOIS DA ORAÇÃO DE MAGHRIB (CREPÚSCULO)

١١٢٢- وَعَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ مُغَفَّلٍ رَضِيَ اللَّه عنهُ ، عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : «صَلُّوا قَبلَ المغرِب » قَالَ في الثَّالثَةِ : « لمِنْ شَاءَ » رواه البخاريُّ .

1122. Abdullah Ibn Mughaffal (R) relatou que o Profeta (S) pedia aos Companheiros: "Praticai duas *rak'át sunna*, antes da oração do Crepúsculo (*Maghrib*)"; e repetia essa diretriz por duas vezes. Na terceira vez, ele acrescentava: "Quem quiser que o faça!" (Bukhári)

١١٢٣- وعن أَنسٍ رَضيَ اللَّه عَنْه قالَ : لَقَدْ رَأَيْتُ كِبارَ أَصحابِ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَبْتَدِرُونَ السَّوَارِيَ عندَ المغربِ . رواه البخاري .

1123. Anas Ibn Málik (R) relatou: "Vi os companheiros mais importantes do Profeta (S) apressando-se até aos pilares da mesquita, na hora do *Maghrib* (para oferecerem *sunna*)." (Bukhári)

١١٢٤- وعَنْهُ قَالَ : كُنَّا نُصَلِّي عَلى عَهدِ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَكعَتيْنِ بعدَ غُروبِ الشَّمْس قَبلَ المغربِ ، فقيلَ : أَكانَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم صَلاَّهُمَا ؟ قال : كانَ يَرانَا نُصَلِّيهِمَا فَلَمْ يَأْمُرْنَا وَلَمْ يَنْهَنا . رَوَاه مُسْلِمٌ

1124. Anas Ibn Málik (R) relatou: "Durante os dias do Profeta (S), costumávamos realizar duas *rak'át* de *sunna*, depois do pôr-do-sol, mas isso antes da oração do *Maghrib*. Perguntaram-me: 'Também o Profeta (S) realizava estas duas *rak'át*?' Repliquei: 'Costumava nos ver quando as oferecíamos, mas nunca nos pediu nem nos proibiu que o fizéssemos." (Musslim)

١١٢٥- وعنه قَالَ : كُنَّا بِالمدِينَةِ فإذا أَذَّنَ المؤَذِّنُ لِصَلاةِ المغرِبِ ، ابْتَدَرُوا السَّوَارِيَ ، فَرَكَعُوا رَكعَتْين ، حَتى إنَّ الرَّجُلَ الغَرِيبَ ليَدخُلُ المسجدِ فَيَحْسَبُ أَنَّ الصَّلاةَ قدْ صُلِّيتْ من كَثرَةِ مَنْ يُصَلِّيهِما . رَوَاهُ مُسْلِمٌ .

1125. Anas disse: "Estávamos em Al Madina, e quando ouvimos o chamamento da Oração do Crepúsculo anunciado pelo anunciador, os companheiros do Profeta apressaram-se em ir até os pilares da mesquita para realizarem as duas genuflexões (sunna). Havia muita gente que fazia essas genuflexões, no entanto, se um estranho entrasse na mesquita, acharia que a oração obrigatória já havia sido feita. (Musslim)

٢٠٢- باب سُنَّة العشاء بَعدها وقبلها

فيهِ حديثُ ابنِ عُمَرَ السَّابقُ : صَلَّيْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَكعَتَينِ بَعْدَ العِشَاءِ ، وحديثُ عبدِ اللَّهِ بنِ مُغَفَّل : « بَيْنَ كلِّ أَذَانيْنِ صَلاةٌ » متفقٌ عليه . كما سبَقَ . (انظر الحديث رقم ١٠٩٦) .

CAPÍTULO 202

A SUNNA DE ANTES E DE DEPOIS DA ORAÇÃO DE ICHÁ (NOITE)

Ver o hadice acima (1113), de Ibn Ômar, e o hadice de Abdullah Ibn Mughaffal (1099), Capítulo 195

٢٠٣- باب سُنّة الجمعَة

فِيهِ حديثُ ابنِ عُمرَ السَّابِقُ أَنَّهُ صلَّى مَعَ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَكعَتَيْنِ بَعْدَ الجُمُعَةِ . متفقٌ عليه .

CAPÍTULO 203

A SUNNA DA ORAÇÃO DAS SEXTAS-FEIRAS

Há a tradição de Ibn Omar citada no Capítulo 195, nº 1098.

١١٢٦- عنْ أَبي هُريرةَ رضِيَ اللَّه عَنْهُ قالَ : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «إذا صَلَّى أَحدُكُمُ الجُمُعَةَ ، فَلْيُصَلِّ بعْدَهَا أَرْبعاً » رواه مسلم .

1126. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) lhe ordenou, bem como a outros: "Depois de finalizada a oração em congregação) das sextas-feiras, oferecei também quatro *rak'át* de *sunna*." (Musslim)

١١٢٧- وَعَنِ ابنِ عُمرَ رَضِي اللَّه عَنْهُمَا أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ لا يُصلِّي بَعْدَ الجُمُعَةِ حتَّى يَنْصَرِف فَيُصَلِّي رَكْعَتيْنِ في بَيْتِهِ ، رواه مسلم .

1127. Ibn Ômar (R) relatou que após ter oferecido as orações da Sexta-feira (obrigatórias), o Profeta (S) não oferecia oração *sunna* alguma na mesquita, mas costumava ir para casa e aí oferecer duas *rak'át* (*sunna*). (Musslim)

٢٠٤- باب استحباب جعل النوافل في البيت

سواء الراتبة وغيرُها والأمر بالتحوّل للنافلة من موضع الفريضة أو الفصل بينهما بكلام

CAPÍTULO 204

A RECOMENDAÇÃO DA REALIZAÇÃO DAS ORAÇÕES VOLUNTÁRIAS NO LAR, SEJAM AS DE SUNNA CONFIRMADA OU OUTRAS. O DEVER DE SE TROCAR O LOCAL DA ORAÇÃO, CASO A PESSOA REALIZE UMA ORAÇÃO VOLUNTÁRIA DEPOIS DE OUTRA OBRIGATÓRIA OU SEPARAÇÃO ENTRE ELAS COM PALAVRAS

١١٢٨- عَنْ زيدِ بنِ ثابتٍ رضِيَ اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ النَّبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « صلُّوا أَيُّها النَّاسُ في بُيُوتِكُمْ ، فَإنَّ أفضلَ الصَّلاةِ صلاةُ المرْءِ في بَيْتِهِ إلاَّ المكْتُوبَةَ » متفقٌ عليه .

1128. Zaid Ibn Sábet (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Ó gente, cumpri as vossas orações opcionais em vossos lares, porque, salvo as orações (obrigatórias), as melhores são as que se rezam no lar." (Muttafac alaih)

١١٢٩- وعن ابنِ عُمَرَ رضي اللَّه عنْهُما عَنِ النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « اجْعَلُوا مِنْ صلاتِكُمْ في بُيُوتِكُمْ ، ولا تَتَّخِذُوهِا قُبُوراً » متفقٌ عليه .

1129. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Podeis também oferecer alguma oração (voluntária) em vossos lares. Não torneis vossos lares em túmulos (isto é, não torneis vossas moradias vazias de orações, como os sepulcros – Bukhári e Musslim).

١١٣٠- وعَنْ جابرٍ رَضِي اللَّه عَنْهُ قالَ : قَالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذا قَضَى أَحَدُكُمْ صلاتَهُ في مسْجِدِهِ ، فَلَيجْعَلْ لِبَيْتِهِ نَصِيباً مِنْ صَلاتِهِ ، فَإنَّ اللَّه جَاعِلٌ في بيْتِهِ مِنْ صلاتِهِ خَيْراً » رواه مسلم .

1130. Jáber (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Uma vez terminada vossa oração obrigatória, na mesquita, deveis praticar parte das vossas orações voluntárias) no lar, pois por isso Deus abençoará os vossos lares.” (Musslim).

١١٣١- وَعنْ عُمَر بْنِ عطاءٍ أَنَّ نَافِعَ بْنَ حُبَيْر أَرْسلَهُ إلى السَّائِب ابن أُخْتِ نَمِرٍ يَسْأَلُهُ عَنْ شَيْءٍ رَآهُ مِنْهُ مُعَاوِيةُ في الصَّلاةِ فَقَالَ : نَعمْ صَلَّيْتُ مَعَهُ الجُمُعَةَ في المقصُورَةِ ، فَلَمَّا سَلَّمَ الإِمامُ ، قُمتُ في مقَامِي ، فَصلَّيْتُ ، فَلَما دَخل أَرْسلَ إِليَّ فقال : لا تَعُدْ لما فعَلتَ: إذا صلَّيْتَ الجُمُعةَ ، فَلا تَصِلْها حَتى تَتَكَلَّمَ أَوْ تخْرُجَ ، فَإِنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَمرَنا بِذلكَ ، أَنْ لا نُوصِلَ صلاةً بصلاةٍ حتَّى نَتَكَلَّمَ أَوْ نَخْرُجَ.رواه مسلم .

1131. Ômar Ibn Atá (R) relatou que o Nafai Ibn Jubair (R) o mandou ir ter com o Saíb, sobrinho de Namir (R) , para saber dele se o que o Muawiya vira sobre a sua oração estava coreto. O Saíb disse: “Sim, eu ofereci com ele a oração da Sexta-feira, dentro da área demarcada da mesquita, e quando o Imam terminou a oração e ofereceu *salams* à direita e à esquerda, eu fiquei de pé em meu lugar e ofereci a oração *sunna*. Quando o Muawiya se aposentou, mandou chamar-me e me preveniu: ‘Nunca mais faças tal coisa! Depois que tiveres terminado a oração da Sexta-feira (obrigatória), não continues com as orações *sunna*, a menos que tenhas falado com alguém, ou tenhas mudado de lugar, porque o Profeta (S) nos orientou no sentido de que não devemos dar continuidade à oração congregacional com orações *sunna*, a menos que tenhamos falado com alguém ou trocado de lugar’” (Musslim).

٢٠٥- باب الحثِّ على صلاة الوتر

وبيان أنه سُنة مؤكدة وبيان وقته

CAPÍTULO 205

A IMPORTÂNCIA E O CUMPRIMENTO DA ORAÇÃO DE WITR, TENDO-SE EM CONTA QUE SEJA SUNNA CONFIRMADA E A ESTIPULAÇÃO DE SEU DEVIDO TEMPO

١١٣٢- عَنْ عليٍّ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قالَ : الوتِرُ لَيْس بِحَتْمٍ كَصَلاةِ المَكْتُوبَةِ ، ولكِنْ سَنَّ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « إنَّ اللَّه وِترٌ يُحِبُّ الْوتْرَ ، فأَوْتِرُوا ، يَا أَهْلَ الْقُرْآنِ » . رواه أبو داود والترمذي وقَالَ : حديثٌ حسنٌ .

1132. Áli (R) relatou: "As orações *witr* (ímpares) não são obrigatórias, como o são as prescritas. Porém, o Profeta (S) as estipulou, e disse: 'Deus é Ímpar e ama o ímpar. Portanto, ó povo do Alcorão, cumpri as orações *witr*.'" (Abu Daúd e Tirmizi)

١١٣٣- وَعَنْ عَائِشَةَ رضِيَ اللَّه عنْهَا ، قَالَتْ : مِنْ كُلِّ اللَّيْلِ قَدْ أَوْتَر رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِنْ أَوَّلِ اللَّيْلِ ، ومَن أَوْسَطِهِ ، وَمِنْ آخِرِهِ . وَانْتَهى وِتْرُهُ إلى السَّحَرِ . متفقٌ عليه .

1133. Aicha (R) relatou: "O Profeta (S) praticava as orações *witr* no início da noite (após a oração de Ichá), no meio da noite, e no final da noite; às vezes as praticava um pouco antes da madrugada". (Muttafac alaih)

١١٣٤- وعنِ ابنِ عُمرَ رَضِيَ اللَّه عَنْهمَا ، عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : «اجْعلوا آخِرَ صلاتِكُمْ بِاللَّيْلِ وِتْراً » متفقٌ عليه

1134. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Fazei a vossa última prece voluntária da noite como se fosse do tipo *witr* (ímpar)." (Bukhári e Musslim)

١١٣٥- وَعَنْ أَبي سعيدٍ الخُدْرِيِّ رضِي اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : «أَوْتِرُوا قبْلَ أَنْ تُصْبِحُوا » رواه مسلم .

1135. Abu Saíd al Khudri (R) contou que o Profeta (S) pedia a ele e a outras pessoas: "Oferecei vossas orações tipo *witr* antes do amanhecer." (Musslim)

١١٣٦- وعن عائشةَ ، رضيَ اللَّه عَنْهَا ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يُصلِّي صَلاتَهُ بِاللَّيْلِ ، وهِي مُعْتَرِضَةٌ بينَ يَدَيهِ ، فَإذا بقِيَ الوِتْرُ ، أَيقِظهِا فَأَوْترتْ . رواه مسلم .

وفي روايةٍ له : فَإذا بَقِيَ الوترُ قالَ : « قُومِي فَأَوْتِرِي يا عَائشةُ » .

1136. Aicha (R) disse que quando o Profeta (S) oferecia as orações noturnas (voluntárias), ela costumava dormir em frente a ele (ali por perto); e quando chegava a hora da oração *witr*, ele costumava acordá-la, e ela também oferecia a sua oração *witr* (Musslim).

Outro relato do Imam Musslim diz: "Quando chegava a hora para a oração *witr*, ele dizia para a Aicha: 'Levanta-te e oferece a tua oração. *witr*'"

١١٣٧- وعَنِ ابن عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنهمَا ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « بَادِروا الصُّبْحَ بالوِتْرِ». رَوَاه أبو داود ، والترمذي وقالَ : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1137. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Ofereçam a oração do *witr (ímpar)* antes da oração da Alvorada." (Abu Daúd e Tirmizi)

١١٣٨- وعَنْ جابرٍ رضِي اللهُ عنْهُ ، قَالَ : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ خَاف أَنْ لا يَقُوم مِنْ آخرِ اللَّيْلِ ، فَليُوتِرْ أَوَّلَهُ ، ومنْ طمِع أَنْ يقُومَ آخِرَهُ ، فَليوتِرْ آخِر اللَّيْل ، فإِنَّ صلاة آخِرِ اللَّيْلِ مشْهُودةٌ ، وذلكَ أَفضَلُ » رواه مسلم .

1138. Jáber (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A pessoa que assume que é incapaz de se levantar na última parte da noite (para a *tahajjud*) deve praticar a sua oração *witr* no início da noite; porém, a pessoa que gosta de se levantar para a oração *tahajjud*, na última parte da noite, deve praticar a oração *witr* na segunda parte da noite, porque a oração da última parte da noite é apresentada perante Deus e é superior." (Musslim)

٢٠٦- باب فضل صلاة الضحى

وبيان أقلِّها وأكثرها وأوسطها ، والحثِّ على المحافظة عليها

CAPÍTULO 206

O MÉRITO DE SE REALIZAR A ORAÇÃO DE SUNNA DO MEIO DA MANHÃ. A SUA DESCRIÇÃO

١١٣٩- عنْ أَبي هُريرةَ رَضي الله عنْهُ ، قال : أوصَاني خَليلي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بصِيامِ ثَلاثَةِ أَيَّامٍ مِن كُلِّ شهر ، وركْعَتي الضُّحَى ، وأَنْ أُوتِرَ قَبل أَنْ أَرْقُد » متفقٌ عليه .

1139. Abu Huraira (R) relatou: "Meu amigo (benfeitor e bom conselheiro), o Profeta (S) orientou-me no sentido de eu observar o jejum por três dias, a cada mês, oferecer duas *rak'át (genuflexões)* voluntárias de orações *Duhá* (antes do meio-dia), oferecer orações *witr*, antes de ir dormir." (Bukhári e Musslim).

١١٤٠- وعَنْ أَبي ذَر رَضِي الله عَنْهُ ، عن النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « يُصبِحُ عَلى كُلِّ سُلامَى مِنْ أَحدِكُمْ صدقَةٌ : فَكُلُّ تَسبِيحة صدَقةٌ ،وكل تحميدة صدقة ، وكُل تَهليلَةٍ صدَقَةٌ ، وَكُلُّ تكبيرة صدَقةٌ ، وأَمر بالمعْروفِ صدقَةٌ ، ونهيٌ عنِ المنْكَرِ صدقَةٌ ، ويُجْزِئ مِن ذلكَ رَكْعتَانِ يركَعُهُما مِنَ الضحى » رواه مسلم .

1140. Abu Zar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando vos levantardes, pela manhã, devereis fazer caridade para com todas as partes do vosso corpo. Para isso, toda a glorificação e todo o louvor a Deus constitui caridade; o testemunhardes a unicidade de Deus é caridade; o dizerdes que Deus é Maior também é caridade; exigirdes o bem é caridade; o impedirdes que alguém faça o mal também é caridade. E, ainda, duas *rak'át* oferecidas à meia manhã equivalem a tudo isto." (Musslim)

١١٤١- وعَنْ عائشةَ رضيَ الله عَنْها ، قالتْ : كانَ رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يصلِّي الضُّحَى أَرْبعاً ، ويزِيدُ ما شاءَ الله . رواه مسلم .

1141. Aicha (R) diz que o Profeta (S) costumava oferecer quatro *rak'át/sunna* ao nascer do sol, e acrescentar a eles tudo o que desejasse. (Musslim).

١١٤٢- وعنْ أُمِّ هانيءٍ فاخِتةَ بنتِ أَبي طالبٍ رَضِيَ الله عنْها ، قَالتْ : ذهَبْتُ إِلى رسول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عامِ الفَتْحِ فَوجدْتُه يغْتَسِلُ ، فَلَمَّا فَرَغَ مِنْ غُسْلِهِ ، صَلَّى ثَمانيَ رَكعاتٍ، وَذلكَ ضُحى . متفقٌ عليه . وهذا مختصر لفظ إحدى روايات مسلم .

1142. Ummu Hani Fakhita Bint Abu Tálib relatou: "Fui ter com o Profeta (S) no dia da conquista de Makka, e ele estava tomando banho. Quando terminou o banho, ele ofereceu oito *rak'át* de orações voluntárias. Isso foi depois da oração matutina (*Dhuhá*). (Bukhári e Musslim).

٢٠٧- باب : تجويز صلاة الضحى من ارتفاع الشمس إلى زوالها والأفضل أن تصلَّى عند اشتداد الحرّ وارتفاع الضحى

CAPÍTULO 207

A MELHOR HORA DE SE PRATICAR A ORAÇÃO DUHA É QUANDO O SOL JÁ ESTIVER ALTO

١١٤٣- عن زيدِ بن أَرْقَم رَضِي الله عنْهُ ، أَنَّهُ رَأَى قَوْماً يُصَلُّونَ مِنَ الضُّحَى ، فقال : أَمَا لَقَدْ عَلِمُوا أَنَّ الصَّلاةَ فِي غَيْرِ هذِهِ السَّاعَةِ أَفْضَلُ ، إنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « صَلاةُ الأَوَّابِينَ حِينَ تَرْمَضُ الفِصَالُ » رواه مسلم .

1143. Zaid Ibn Arqam (R) diz que notou algumas pessoas oferecendo oração *duhá* e comentou: "Essas pessoas sabem que a melhor hora para se fazer essa oração voluntária é um pouco mais tarde do que isso, pois o Profeta (S) disse: 'Para as pessoas que são plenamente devotadas a Deus, a hora da oração é quando os filhotes de camelo ficarem aquecidos, ou seja, quando o sol já estiver razoavelmente alto'" (Musslim).

٢٠٨- باب الحثِّ على صلاة تحية المسجد وكراهية الجلوس قبل يصلي ركعتين في أي وقت دخل وسواء صلَّى ركعتين بنية التحية أو صلاة فريضة أو سُنة راتبة أو غيرها

CAPÍTULO 208

ORAÇÃO DE TAHIATUL MASJID (SAUDAÇÃO DA MESQUITA) DE DUAS RAK'ÁT (genuflexões). O DESACONSELHAMENTO DE NÃO SE CUMPRIR DUAS RAK'ÁT (genuflexões) ANTES DE SE SENTAR

١١٤٤- عن أَبي قتادةَ رضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قالَ : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذا دَخَلَ أَحَدُكم المسْجِدَ ، فَلا يَجْلِسْ حَتَّى يُصَلِّيَ رَكْعَتيْنِ » متفقٌ عليه .

1144. Abu Catada (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando alguém entra numa mesquita não deve se sentar sem antes praticar duas *rak'át*." (Muttafac alaih)

١١٤٥- وعن جابِرٍ رضيَ اللَّه عنْهُ قالَ : أَتيْتُ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهَو فِي المسْجدِ ، فَقَالَ : «صَلِّ رَكْعَتيْن » متفقٌ عليه .

1145. Jáber (R) relatou: "Fui ter com o Profeta (S), enquanto estava na mesquita, e ele me disse: 'Pratica duas rak'át.'" (Bukhári e Musslim)

٢٠٩- باب استحباب ركعتين بَعْد الوضوء

CAPÍTULO 209

A RECOMENDAÇÃO DE SE REALIZAREM DUAS RAK'ÁT, APÓS UMA ABLUÇÃO

١١٤٦- عن أبي هُريرةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ أَنَّ رَسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ لِبلالٍ : «يَا بِلالُ حَدِّثْنِي بِأَرْجَى عَمَل عَمِلْتَهُ فِي الإِسْلامِ ، فَإِنِّي سمِعْتُ دَفَّ نَعْلَيْكَ بيْنَ يَديَّ فِي الجَنَّة» قَالَ : مَا عَمِلْتُ عَمَلاً أَرْجَى عنْدِي مِنْ أَنِّي لَمَ أَتَطَهَّرْ طُهُوراً فِي سَاعَةٍ مِنْ لَيْلٍ أَوْ نَهارٍ إِلاَّ صَلَّيْتُ بِذلكَ الطُّهورِ ما كُتِبَ لِي أَنْ أُصَلِّيَ . متفقٌ عليه . وهذا لفظ البخاري .

1146. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse para Bilal (R): "Ó Bilal, dize-me qual das tuas ações foi a mais auspiciosa, depois de teres abraçado o Islam, porque escutei o ruído dos teus passos adiante de mim, no Paraíso!" Bilal (R) respondeu: "Não pratiquei nenhuma ação mais auspiciosa (meritória) do que toda vez que me purifiquei (lavar-se, banhar-se ou realizar abluções) durante o dia ou à noite, ter oferecido tantas orações quantas Deus me tem destinado." (Muttafac alaih)

٢١٠- باب فضل يوم الجمعَة وؤجوبها والاغتِسال لها

والتطيّب والتبكير إليها والدعاء يوم الجمعة والصلاة على النبيّ صلى الله عليه وسلم فيه وبيان ساعة الإجابة واستحباب إكثار ذكر الله بعد الجمعة

CAPÍTULO 210

O MÉRITO DAS ORAÇÕES DAS SEXTAS-FEIRAS. O DEVER DE CUMPRIRMOS COM A SUA DEVIDA ORAÇÃO, DE TOMARMOS BANHO, DE NOS PERFUMARMOS, DE IRMOS CEDO PARA A MESQUITA. AS SÚPLICAS DURANTE A ORAÇÃO, A SOLICITAÇÃO DA BÊNÇÃO AO PROFETA (S). A DESCRIÇÃO DO TEMPO DE ACEITAÇÃO DAS SÚPLICAS, E A RECOMENDAÇÃO DE AUMENTARMOS A LEMBRANÇA

DE DEUS APÓS A ORAÇÃO DAS SEXTAS-FEIRAS

قَال اللّٰه تَعَالَى: { فَإِذَا قُضِيَت الْصَّلَاة فَانْتَشِرُوْا فِي الْأَرْض، وَابْتَغُوَا مِن فَضْل اللّٰه، وَاذْكُرُوْا اللّٰه كَثِيْرا لَعَلَّكُم تُفْلِحُوْن } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Porém, uma vez observada a oração, dispersai-vos pela terra e procurai as graças de Deus, e mencionai muito a Deus para que prospereis**" (Alcorão Sagrado, 62:10).

١١٤٧- وعَنْ أَبي هُريرةَ رَضِيَ اللّٰه عَنْهُ ، قالَ : قالَ رسولُ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «خيْرُ يوْمٍ طلعَتْ عَلَيْهِ الشَّمْسُ يَوْمُ الجُمُعَةِ : فِيهِ خُلِقَ آدمُ ، وَفيه أُدْخِلَ الجَنَّةَ ، وفيه أُخْرِجَ مِنْهَا » رواه مسلم .

1147. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O melhor dia em que o sol desponta é a sexta-feira; este é o dia em que o Adão (S) foi criado. Nesse dia ele foi admitido no Paraíso e, nesse exato dia, dele foi expulso." (Musslim).

١١٤٨- وَعَنْهُ قَالَ : قال رَسُولُ اللّٰهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ تَوَضَّأَ فأَحْسَنَ الوُضُوءَ ثُمَّ أَتى الجُمُعَةَ، فاسْتَمَعَ وَأَنْصتَ ، غُفِرَ لَهُ ما بَيْنَه وَبَيْنَ الجُمُعَةِ وزِيَادة ثَلاثَةِ أَيَّامٍ ، وَمَنْ مَسَّ الحَصَى ، فَقَدْ لَغَا »رواه مسلم .

1148. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quanto àquele que realizar corretamente sua ablução e então se encaminhar para a oração das sextas-feiras, escutar o sermão (*khutba*) com toda a atenção, Deus lhe perdoará as faltas até à sexta-feira seguinte, e por três dias mais. Porém, aquele que se distrair com contas, durante o sermão, terá anulada a sua oração da sexta-feira (Musslim)

١١٤٩- وَعَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « الصَّلَواتُ الخَمْسُ والجُمُعةُ إلى الجُمعةِ ، وَرَمَضَانُ إلى رمَضَانَ ، مُكَفِّرَاتٌ ما بيْنَهُنَّ إذا اجْتُنِبَتِ الكبَائِرُ » رواه مسلم .

1149. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "As cinco orações diárias (obrigatórias), a oração da sexta-feira (consecutivamente) e a observância do jejum no mês de Ramadan (consecutivamente), expiam as faltas nesse período, e sempre, desde que se evite cometer pecados graves." (Musslim)

١١٥٠- وَعَنْهُ وعَنِ ابنِ عُمَرَ رَضِيَ اللّٰه عَنْهُمْ ، أَنَّهما سَمِعَا رسولَ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ عَلَى أَعْوَادِ مِنْبَرِهِ : « لَيَنْتَهِيَنَّ أَقْوَامٌ عَنْ وَدْعِهِمُ الجمُعَاتِ ، أَوْ لَيَخْتِمَنَّ اللّٰه على قُلُوبِهِمْ ، ثُمَّ لَيَكُونُنَّ مِنَ الغَافِلِينَ » رواه مسلم .

1150. Abu Huraira (R) e Ibn Ômar (R) relataram que ouviram o Profeta (S) dizer, do alto do seu púlpito de madeira. “Os indivíduos não devem negligenciar a oração da sexta-feira; caso contrário, Deus lhes selará os corações, e serão contados entre os negligentes.” (Musslim)

١١٥١- وَعَن ابنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُمَا ، أَنَّ رَسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قالَ : «إِذا جاءَ أَحَدُكُمُ الجُمُعَةَ ، فَلْيَغْتَسِلْ » متفقٌ عليه .

1151. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta S) disse: “Quando qualquer um de vós se dirigir para a oração da sexta-feira, deverá tomar banho.” (Muttafac alaih)

١١٥٢- وعن أبي سعيدٍ الخُدْرِيّ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ: « غُسْلُ يَوْمِ الجُمُعَةِ وَاجِبٌ على كلِّ مُحْتَلِمٍ » متفقٌ عليه .

1152. Abu Saíd al Khudri (R) narrou que o Profeta (S) disse: “O banho das sextas-feiras é obrigatório para todos os adultos.” (Bukhári e Musslim)

١١٥٣- وَعَنْ سَمُرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عنْهُ قالَ : قالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ تَوَضَّأَ يَوْمَ الجمعة فَبِها ونعمت ، ومن اغتسلَ فالغُسْل أفضَل » . رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن .

1153. Sâmura Ibn Jundob (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Aquele que realizar suas abluções para a oração da sexta-feira, estará caminhando pela boa senda; porém, se tomar banho, ser-lhe-á melhor.” (Abu Daúd e Tirmizi)

١١٥٤- وَعَنْ سَلمَانَ رَضِيَ اللَّه عنه ، قال : قَالَ رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا يَغْتَسِلُ رَجُلٌ يَوْمَ الجُمُعةِ ، ويَتَطَهرُ ما استَطَاعَ مِنْ طُهْرٍ ، وَيدَّهِنُ مِنْ دُهْنِهِ ، أَو يَمَسُّ مِن طِيبِ بَيتِهِ ، ثُمَّ يَخْرُجُ فلا يُفرّق بَيْنَ اثنَيْنِ ، ثُمَّ يُصَلّي مَا كُتِبَ لَهُ ، ثُمَّ يُنْصِتُ إذا تكَلَّم الإِمَامُ ، إِلاَّ غُفِرَ لهُ ما بَيْنَه وبيْنَ الجُمُعَةِ الأخرَى » رواه البخاري .

1154. Salman, o persa (R), relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Quando um homem toma banho, às sextas-feiras, e se purifica o máximo que possa, perfuma-se e, em seguida, se dirige para a mesquita, onde se senta sem separar outros dois, e realiza as orações que Deus prescreveu, e então escuta com atenção o que diz o imame, Deus lhe perdoa as faltas que havia cometido desde a sexta-feira anterior.” (Bukhári)

١١٥٥- وعَنْ أَبي هُريرةَ رضي اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «مَن اغْتَسَلَ يَوْم الجُمُعَةِ غُسْلَ الجَنَابَةِ ، ثُمَّ رَاحَ في الساعة الأولى ، فكَأَنَّمَا قرَّبَ بَدنَةً ، ومنْ رَاحَ في

السَّاعَةِ الثَّانِيَة ، فَكأنَّما قَرَّبَ بَقَرَةً ، وَمَنْ رَاحَ في السَاعَةِ الثَالِثةِ ، فَكأنَّما قَرَّبَ كَبْشاً أَقرَنَ، ومنْ رَاحَ في السَّاعَةِ الرَّابِعةِ ، فَكأنَّما قَرَّبَ دَجَاجَةً ، ومنْ رَاحَ في السَّاعَةِ الخامِسةِ فَكأنَّما قَرَّبَ بيْضَةً، فَإذا خَرَج الإمامُ ، حَضَرَتِ الملائِكَةُ يَسْتمِعُونَ الذِّكرَ» متفقٌ عليه .

1155. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Uma pessoa que, na sexta-feira, e após haver copulado, toma banho de purificação completa, e chega à mesquita na primeira hora, tem tanto mérito, aos olhos de Deus, como se tivesse oferecido um camelo em Seu nome; e quem chegar à mesquita na segunda hora, será como se tivesse oferecido uma vaca; e quem chegar na terceira hora, é como se tivesse oferecido um cordeiro adulto; e quem chegar na quarta hora, é como se tivesse oferecido uma galinha; e, quem chegar na quinta hora, é como se tivesse oferecido um ovo. Finalmente, quando o Imame chega para o sermão da sexta-feira, os anjos se apresentam para ouvirem o sermão." (Muttafac alaih)

١١٥٦- وعَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ذكر يَوْمَ الجُمُعَةِ ، فَقَالَ : « فِيها سَاعَةٌ لا يُوَافِقها عَبْدٌ مُسلِمٌ ، وَهُو قَائِمٌ يُصَلِّي يسأَلُ اللَّه شَيْئاً ، إلاَّ أَعْطَاهُ إيَّاه » وَأَشَارَ بِيدِهِ يُقَلِّلُهَا ، متفقٌ عليه.

1156. Abu Huraira (R) narrou que o Profeta (S), referindo-se à sexta-feira - com sua santidade -, disse: "Nesse dia há um horário em que se o muçulmano o alcançar, estiver em pé, orando, e pedir a Deus algo, Ele atenderá o seu pedido." O Profeta (S) indicou a brevidade dessa extensão com um movimento da sua mão. (Bukhári e Musslim)

١١٥٧- وَعنْ أَبي بُردةَ بنِ أَبي مُوسَى الأَشعَرِيِّ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قَالَ : قَالَ عَبْدُ اللَّهِ ابنُ عُمرَ رضَيَ اللَّه عنْهُمَا : أَسَمِعْت أَبَاكَ يُحَدِّثُ عَن رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في شَأْنِ ساعَةِ الجُمُعَةِ؟ قَالَ : قلتُ : نعمْ ، سَمِعتُهُ يقُولُ : سمِعْتُ رسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : «هي ما بيْنَ أَنْ يَجلِسَ الإمامُ إلى أَنْ تُقضَى الصَّلاةُ » رواه مسلم .

1157. Abu Burda Ibn Abu Mussa al Ach'ari (R) relatou que Abdullah Ibn Ômar (que Deus esteja comprazido com ambos), lhe perguntou: "Ouviste teu pai relatar algo sobre o Profeta (S), com relação ao momento da aceitação das súplicas da sexta-feira?" Respondeu-lhe: "Sim, ouvi-o dizer que o Profeta (S) afirmou que esse momento começava quando o Imam subia ao púlpito e durava até ao final da oração." (Musslim)

١١٥٨- وَعَنْ أَوسِ بنِ أَوسٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قَالَ : قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إنَّ مِنْ أَفضَلِ أَيَّامِكُمْ يَوْم الجُمُعَةِ ، فأَكثروا عليَّ مِنَ الصَّلاةِ فِيهِ ، فَإنَّ صَلاتَكُمْ مَعْروضَةٌ عليَّ» رواه أبو داود بإسناد صحيح .

1158. Aus Ibn Aus (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Entre os dias que tendes, o melhor de todos é a sexta-feira; assim, deveis invocar as graças de Deus para mim (dizendo esta frase: “A paz e as bênçãos de Deus estejam sobre mim.”), pois as vossas bênçãos me serão comunicadas.” (O Abu Daúd citou isto com uma corrente verdadeira).

٢١١- باب استحباب سجُود الشكر

عند حصول نعمة ظاهرة أو اندفاع بلية ظاهرة

CAPÍTULO 211

O MÉRITO DA PROSTRAÇÃO DE AGRADECIMENTO NOS MOMENTOS FÁCEIS E DIFÍCIEIS

١١٥٩- عَنْ سَعْدِ بنِ أَبي وَقَّاصٍ رَضِيَ اللَّه عنْهُ قَالَ : خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِن مَكَّةَ نُرِيدُ المدِينَةَ ، فَلَمَّا كُنَّا قَرِيبًا مِن عَزْوَراءَ نَزَلَ ثُمَّ رَفَعَ يَدَيْهِ ، فدعَا اللَّه سَاعَةً ، ثُمَّ خَرَّ سَاجِدًا ، فَمَكَثَ طَوِيلاً ، ثُمَّ قامَ فَرَفَعَ يَدَيْهِ ، ساعَةً ، ثُمَّ خَرَّ ساجِدًا فَعَلَهُ ثَلاثاً وَقَالَ: إِنِّي سَأَلْتُ رَبِّي ، وَشَفَعْتُ لأُمَّتِي ، فَأَعْطَانِي ثُلُثَ أُمَّتي ، فَخَررتُ ساجدًا لِرَبِّي شُكرًا ، ثُمَّ رَفعْتُ رَأْسِي ، فَسَأَلْتُ رَبِّي لأُمَّتي ، فَأَعْطَانِي ثُلثَ أُمَّتي ، فَخرْتُ ساجداً لربِّي شُكراً ، ثمَّ رَفعْت رَأسِي فَسألتُ رَبِّي لأُمَّتي ، فَأعطاني الثُّلُثَ الآخَرَ ، فَخَرَرتُ ساجِدا لِرَبِّي» رواه أبو داود .

1159. Saad Ibn Abi Waqqas (R) diz: “(Uma vez) nós, juntamente com o Profeta (S), saímos de Makka para Madina. Quando chegamos a ‘Azwará, um lugar próximo a Makka, o Profeta (S), desmontando e levantando as mãos, suplicou por algum tempo, depois caiu em prostração, permanecendo naquela posição um demorado tempo. Então ele levantou a cabeça, esticou as mãos em oração, permanecendo assim por algum tempo, e novamente se prostrou. Então (voltando-se para nós), disse: ‘Orei para o meu Senhor e Lhe pedi a redenção da minha nação ; nisso Deus me concedeu um terço da minha nação (isto é, redimiu um terço dela). Portanto, prostrei-me perante meu Deus para exprimir meus agradecimentos a Ele. Depois levantei a cabeça novamente e supliquei a Deus pela minha nação, e Ele me concedeu outro terço da minha nação (ou seja, redimiu outro terço); depois me prostrei perante meu Deus, (mais uma vez) Lhe agradecendo. Levantei novamente a cabeça e pedi ao meu Senhor pela redenção da minha nação, e Ele me concedeu o pedido para o terço restante da minha nação (isto é, redimiu o terço restante dela). Visto isso, prostrei-me perante o meu Senhor, e Lhe agradeci’” (Abu Daúd).

٢١٢- باب فضل قيام الليل

CAPÍTULO 212

O MÉRITO DAS ORAÇÕES DE TAHAJJUD (DURANTE A NOITE)

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَمَن الْلَّيْل فَتَهَجَّد بِه نَافِلَة لَّك عَسَى أَن يَبْعَثَك رَبُّك مَقَامَا مَّحْمُوْدَا } .

Deus, louvado seja, disse:
"**E permanece acordado para a oração adicional; talvez assim teu Senhor te conceda uma posição louvável**" (Alcorão Sagrado, 107:79).

وَقَال تَعَالَى : { تَتَجَافَى جُنُوْبُهُم عَن الْمَضَاجِع } الْآيَة.

E disse ainda:
"**São aqueles, cujos corpos não relutam em se afastar dos leitos**" (Alcorão Sagrado, 32:16).

وَقَال تَعَالَى: { كَانُوْا قَلِيْلا مِّن الْلَّيْل مَا يَهْجَعُوْن } .

E, louvado seja, disse também:
"**Porque possuíam o hábito de pouco dormir à noite**" (Alcorão Sagrado, 51:17).

١١٦٠- وَعَن عائِشَةَ رَضِيَ اللّٰه عَنْها ، قَالَتْ : كَانَ النَّبِيُّ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُومُ مِنَ اللَّيْلِ حَتى تَتَفطَّر قَدَمَاه ، فَقُلْتُ لَهُ : لِمَ تَصْنَعُ هذا يا رسُول اللّٰهِ وَقد غُفِرَ لَكَ ما تَقَدَّم مِن ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ ؟ قَالَ : « أَفَلا أَكُونُ عَبْدًا شَكُورًا » . متفقٌ عليه .

1160. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) se mantinha desperto e em pé, em oração, até ao ponto de sofrer chagas nas solas dos pés, tanto que ela disse: "Ó Mensageiro de Deus, por que fazes isso, sendo que Deus te tem perdoadas as faltas, passadas e futuras?" Ele disse: "Ainda assim, não teria eu de ser um servo agradecido?" (Muttafac alaih).

١١٦١- وَعَنْ عليٍّ رَضِيَ اللّٰه عنْهُ ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم طَرَقَهُ وَفاطِمَةَ لَيْلاً ، فَقَالَ: « أَلا تُصلِّيَانِ ؟ » متفقٌ عليه .

1161. Áli (R) relatou que o Profeta (S) visitou (numa noite) a ele e sua esposa, a Fátima R), e quis saber deles: "Vós não ofereceis *salatul lail* (oração da noite)?" (Bukhári e Musslim).

١١٦٢- وعَن سالِمِ بنِ عبدِ اللَّهِ بنِ عُمَرَ بنِ الخَطَّابِ رضِي اللَّه عَنْهُم ، عَن أَبِيه : أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « نِعْمَ الرَّجلُ عبدُ اللَّهِ لَو كانَ يُصَلِّي مِنَ اللَّيْلِ » قالَ سالِمٌ : فَكَانَ عَبْدُ اللَّهِ بعْدَ ذلكَ لا يَنَامُ مِنَ اللَّيْلِ إِلاَّ قَلِيلاً . متفقٌ عليه .

1162. Salem Ibn Abdullah Ibn Ômar Ibn Khattab (R), contou que o havia ouvido do seu pai, ou seja, que o Profeta (S) disse: "Abdullah seria um excelente homem ante Deus, se oferecesse algumas orações voluntárias à noite!" Salem (R) relatou que dali em diante, Abdullah pouco dormia, de noite. (Bukhári e Musslim)

١١٦٣- وَعن عبدِ اللَّهِ بنِ عَمْرِو بنِ العاصِ رضَيَ اللَّه عَنْهُمَا قالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « يَا عَبْدَ اللَّهِ لا تكن مِثْلَ فُلانٍ : كانَ يَقُومُ اللَّيْلَ فَتَرَكَ قِيَامَ اللَّيْلِ » متفقٌ عليه .

1163. Abdullah Ibn Amr Ibn al 'Ás (R) relatou que o Profeta (S) lhe disse: "Ó Abdullah, não sejas como fulano, que costumava levantar-se à noite para as orações voluntárias, mas deixou de fazê-lo depois de algum tempo." (Bukhári e Musslim).

١١٦٤- وعن ابن مَسْعُودٍ رضيَ اللَّه عنْهُ ، قَالَ : ذُكِرَ عِنْدَ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَجُلٌ نَامَ لَيْلَةً حَتى أَصبحَ ، قالَ : « ذاكَ رَجُلٌ بال الشَّيْطَانُ في أُذنَيْهِ أَو قال : في أُذنِه » ، متفقٌ عليه .

1164. Abdullah Ibn Mass'ud (R) disse que um homem cujo nome foi aventado ao Profeta (S), sabendo-se que ele dormia toda a noite, até à madrugada (isto é, deixava de praticar a oração *Tahajud*), ao que o Profeta (S) argumentou: "Trata-se de um homem em cujos ouvidos o Satanás urinou", ou disse: "... num de cujos ouvido o Satanás urinou" (Bukhári e Musslim).

١١٦٥- وعن أَبي هُريرَةَ ، رَضِي اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « يَعْقِدُ الشَّيْطَانُ عَلى قافِيةِ رَأْسِ أَحَدِكُم ، إِذا هُوَ نَامَ ، ثَلاثَ عُقدٍ ، يَضرِب عَلى كلِّ عُقدَةٍ : عَلَيْكَ لَيْلٌ طَويلٌ فَارقُدْ ، فإِنْ اسْتَيْقظَ ، فَذَكَرَ اللَّه تَعَالَى انحلَّت عُقْدَةٌ ، فإِنْ توضَّأَ انحَلَّت عُقدَةٌ ، فَإِن صلَّى انحَلَّت عُقدُهُ كُلُّهَا ، فأَصبَحَ نشِيطاً طَيِّب النَّفسِ ، وَإِلاَّ أَصبح خَبِيثَ النَّفْسِ كَسْلانَ » متفقٌ عليه .

1165. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando o indivíduo está em sono profundo, o Satanás amarra três nós na sua nuca (na divisa com a cabeça), recitando alguma ladainha para cada um desses nós, assim: 'Ainda há muito desta noite; continua dormindo!' Se ele, ao acordar, lembrar-se de Deus, um daqueles nós será desatado. Se, ao levantar-se, fizer a sua ablução, outro nó será solto. Se praticar a sua oração, o terceiro nó será solto. Desse modo, ele irá encarar a sua manhã um tanto

renovado e de bom humor; caso contrário, ele irá levantar-se num estado lastimável, sem prazer e letárgico." (Muttafac alaih)

١١٦٦- وَعن عبدِ اللَّهِ بنِ سَلاَمٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « أَيُّهَا النَّاسُ أَفْشوا السَّلامَ ، وَأَطْعِمُوا الطَّعَامَ ، وَصَلُّوا باللَّيْل وَالنَّاسُ نِيامٌ ، تَدخُلُوا الجَنَّةَ بِسَلامٍ». رواهُ الترمذيُّ وقالَ : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1166. Abdullah Ibn Salam (R) relatou que ouvira o Mensageiro de Deus S) dizer: "Ó humanos, difundi a saudação de paz! Dai de comer aos pobres, mantende os laços familiares e rezai enquanto dormem as pessoas! Desse modo, entrareis em paz no Paraíso!" (Tirmizi)

١١٦٧- وَعنْ أَبي هُريرةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قالَ : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «أَفْضَلُ الصيَّامِ بعْدَ رَمَضَانَ شَهْرُ اللَّهِ المحَرَّمُ ، وَأَفْضَلُ الصَّلاةِ بعدَ الفَرِيضَةِ صَلاةُ اللَّيْل» رواه مُسلِمٌ .

1167. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O melhor mês para se jejuar, depois do Ramadan, é o mês de Muharram; e a melhor *salat* (oração), depois da oração prescrita (obrigatória), é a oração voluntária da noite." (Musslim)

١١٦٨- وَعَنِ ابنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُمَا ، أَن النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : «صَلاةُ اللَّيْلِ مَثْنَى مَثْنَى، فَإِذا خِفْتَ الصُّبْح فَأَوْتِرْ بِواحِدَةٍ » متفقٌ عليه .

1168. Abdullah Ibn Ômar (R), relatou que o Profeta (S) disse: "A oração voluntária da noite é oferecida de duas em duas genuflexões; e quando sentirdes que é chegado o amanhecer, acrescentai uma *rak'at (genuflexão)*, para totalizar um número ímpar de rak'at (genuflexão)." (Bukhári e Musslim)

١١٦٩- وَعَنْهُ قَالَ :كَانَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُصلِّي منَ اللَّيْل مَثْنَى مَثْنَى ، وَيُوتِرُ بِرَكعة .متفقٌ عليه .

1169 Abdullah Ibn Ômar (R), contou que o Profeta (S) costumava oferecer suas orações numa sucessão de duas *rak'át* por noite, seguidos de uma só *rak'a* (witr)". (Bukhári e Musslim)

١١٧٠- وعنْ أَنَسٍ رضِي اللَّه عَنْهُ ، قالَ : كَانَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُفطِرُ منَ الشَّهْرِ حتَّى نَظُنَّ أَنْ لا يصوم مِنهُ ، ويصَومُ حتَّى نَظُن أَن لا يُفْطِرَ مِنْهُ شَيْئاً ، وَكانَ لا تَشَاءُ أَنْ تَراهُ مِنَ اللَّيْلِ مُصَلِّياً إِلا رَأَيْتَهُ ، وَلا نَائماً إِلا رَأَيْتَهُ . رواهُ البخاريُّ .

1170. Anas (R) disse: "Quando o Profeta (S) omitia jejuar durante um mês, achávamos que ele não fosse jejuar por nenhum dia a mais no mês e, quando víamos

que iria continuar a jejuar, achávamos que ele de fato iria continuar com o jejum por todo o mês. Se alguém quisesse vê-lo praticando a oração, à noite, poderia vê-lo; se quisesse vê-lo dormindo, à noite, poderia vê-lo. (Bukhári)

١١٧١- وعَنْ عائِشة رضي الله عنْهَا ، أَنَّ رَسولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَان يُصلّي إِحْدَى عَشرَةَ رَكْعَةً تَعْني في اللَّيْلِ يَسْجُدُ السَّجْدَةَ مِنْ ذلكَ قَدْر مَا يقْرَأُ أَحدُكُمْ خَمْسِين آية قَبْلَ أَن يرْفَعَ رَأْسهُ ، ويَرْكَعُ رَكْعَتَيْنِ قَبْل صَلاةِ الفَجْرِ ، ثُمَّ يضْطَجِعُ على شِقِّهِ الأَيْمَنِ حَتَّى يأْتِيَهُ المنَادِي للصلاةِ ، رواه البخاري

1171. Aicha (R) narrou: "O Profeta (S) não oferecia mais que onze *rak'át* (à noite), e em cada prostração permanecia o tempo que cada um de vocês leva para recitar cinquenta versículos antes de erguer a cabeça. Praticava uma oração de duas unidades antes da oração da Alvorada. Então se deitava sobre o seu lado direito até a hora do muézin (anunciador) avisá-lo para a oração."

١١٧٢- وَعنْهَا قَالَتْ : ما كان رسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَزِيدُ في رمضانَ وَلا في غَيْرِهِ عَلى إِحْدى عشرةَ رَكْعَةً : يُصلِّي أَرْبعاً فَلا تَسْأَلْ عَنْ حُسْنِهِنَّ وَطولِهِنَّ ، ثُمَّ يُصَلِّي أَرْبعاً فَلا تَسْأَلْ عَنْ حُسْنِهِنَّ وَطولِهِنَّ ، ثُمَّ يُصَلِّي ثَلاثاً . فَقُلْتُ : يا رسُولَ اللهِ أَتَنَامُ قَبْلَ أَنْ تُوتِرَ ،؟ فقال: « يا عائشةُ إِنَّ عيْنَيَّ تَنامانِ وَلا يَنامُ قلبي » متفقٌ عليه .

1172. Aicha (R) relatou: "O Profeta (S) oferecia, à noite, apenas onze *rak'át* (oração *Tahajjud*), durante o mês de Ramadan, ou em qualquer outro mês. Primeiramente ele costumava oferecer quatro *rak'át (genuflexões)*. Porém, não se pergunte quão excelentes e prolongadas essas *rak'át* costumavam ser! Essas eram seguidas de outras quatro, mas não se pergunte quão excelentes e prolongadas essas *rak'át* costumavam ser! Em seguida rezava mais três rak'at. Perguntei-lhe: Ó Mensageiro de Deus, será que vais dormir antes de ofereceres a oração Witr? Ele respondeu: 'Aicha, apenas os meus olhos dormem, mas não o meu coração'" (Mutafac Alaih).

١١٧٣- وعنْهَا أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يَنَامُ أَوَّل اللَّيْل ، ويقومُ آخِرهُ فَيُصلي . متفقٌ عليه.

1173. Aicha (R) disse que o Profeta S) costumava dormir na primeira parte da noite, mas na última parte, acordava e orava (Bukhári e Musslim).

١١٧٤- وعَن ابنِ مَسْعُودٍ رضِي الله عَنْهُ ، قَالَ : صلَّيْتُ مَعَ النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لَيْلَةً ، فَلَمْ يَزلْ قائماً حتى هَمَمْتُ بِأَمْرٍ سُوءٍ . قَيل : ما هَمَمْت ؟ قال : هَمَمْتُ أَنْ أَجْلِس وَأَدعهُ . متفقٌ عليه

1174. Ibn Mas'ud (R) relatou: "Uma noite me uni ao Profeta (S) na oração. Ele prolongou tanto o *quiam*, que me ocorreu cometer uma ação que chegaria às raias da impertinência. Perguntaram-me: 'Que ação ias cometer?' Respondi: 'Ia me sentar e deixar de o seguir na oração." (Mutafac Alaih)

١١٧٥- وعَنْ حُذيفَةَ رَضِيَ اللَّه عنْهُ ، قَالَ : صَلَّيْتُ مَعَ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، ذاتَ لَيْلَةٍ فَافْتَتَح البقَرَةَ ، فقلتُ : يَرْكَعُ عِنْدَ المِئَةِ ، ثُمَّ مضى ، فقلتُ : يُصَلَّي بها في رَكْعَةٍ ، فمَضَى ، فَقُلْتُ : يَرْكَعُ بها ، ثُمَّ افْتَتَح النِّسَاءَ فَقَرأَهَا ، ثُمَّ افْتَتَحَ آل عِمْرَانَ ، فَقَرَأَها ، يَقْرَأُ مُتَرَسِّلاً إِذا مَرَّ بِآيَةٍ فِيها تَسْبيحٌ سَبَّحَ ، وَإِذا مَرَّ بِسُؤَالٍ سَأَلَ ، وإذا مَرَّ بتَعوَّذ تَعَوَّذَ ، ثُمَّ رَكَعَ ، فجعَل يَقُولُ : سُبْحَانَ ربِّي العظيمِ ، فَكَانَ رُكُوعُهُ نَحْواً مِنْ قِيَامِهِ ، ثُمَّ قال : سمِع اللَّه لمِنْ حَمِدَه، رَبَّنَا لك الحْمدُ ، ثُمَّ قامَ طَويلاً قَرِيباً مِمَّا ركع ، ثُمَّ سَجد فَقَالَ : سُبْحانَ رَبِّيَ الأَعْلى فَكَانَ سَجُودُهُ قَرِيباً مِنْ قِيَامِهِ . رواه مسلم .

1175. Huzaifa Ibn Yaman (R) relatou: "Uma noite juntei-me ao Profeta (S) na oração. Ele iniciou a recitação da Surata *Al Bácara* (da Vaca). Pensei que ele fosse fazer o movimento de inclinação (*rukú'*) depois de recitar cem versículos, porém ele continuou a recitação. Então pensei que ele pudesse completar a recitação da Surata em uma *rak'a* (unidade da oração), mas ele continuou a recitação e começou recitar a Surata de Ál Imran e complementou com a Surata das Mulheres. Sua recitação era clara e compassada. Se recitava um versículo que continha glorificação a Deus, ele O glorificava; onde a súplica era mencionada, ele suplicava, e onde era mencionado para se pedir proteção, ele o fazia. Então, ele efetuou o *rukú'* (inclinação) e começou repetir: 'Glorificado seja o meu Senhor, o Ingente', e seu *rukú'* durou quase o tanto quanto a posição de *quiam* (em pé). Então ele recitou: 'Deus ouve a quem O louva. Ó meu Senhor, louvado sejas!, e ficou em pé durante quase o tempo de seu *rukú*'. Ele, então, se abaixou para a prostração (*sajda*), e recitou: 'Glorificado seja o meu Senhor, o Altíssimo.' E sua prostração durou tanto quanto o seu *quiam* (a posição em pé).." (Musslim)

١١٧٦- وَعَنْ جابرٍ رضِي اللَّه عنْهُ قَالَ : سُئِلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : أَيُّ الصَّلاةِ أَفْضَلُ ؟ قال : « طُولُ القُنُوتِ » . رواه مسلم .

1176. Jabir (R) relatou que ao Profeta (S) foi perguntado: "Qual é a melhor oração?" Ele respondeu: "É aquela em que a *qunut* (a posição em pé) do praticante é de maior duração" (Musslim).

١١٧٧- وَعَنْ عبدِ اللَّهِ بنِ عَمْرو بنِ العَاصِ ، رَضيَ اللَّه عَنْهُمَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: « أَحَبُّ الصَّلاةِ إلى اللَّهِ صَلاةُ دَاوُدَ ، وَأَحبُّ الصيامِ إلى اللَّهِ صِيامُ دَاوُدَ ، كانَ يَنَامُ نِصْفَ اللَّيْل وَيَقُومُ ثُلُثَهُ ويَنَامُ سُدُسَهُ وَيصومُ يَوماً وَيُفطِرُ يَوماً » متفقٌ عليه .

1177. Abdullah Ibn Amr Ibn al ‘Ás (R), contou que o Profeta (S) disse: “O modo de fazer oração mais apreciado por Deus foi o do profeta Davi, e o modo de jejuar mais apreciado por Deus foi também o do profeta Davi; eis que dormia a primeira metade da noite, e, seguindo uma norma, se levantava para as orações voluntárias, durante a terceira parte da noite, e, em continuação, voltava a dormir a sexta parte restante da noite. De igual maneira, costumava jejuar dia sim, dia não.” (Bukhári e Musslim)

١١٧٨- وَعَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّه عنْهُ قَالَ : سمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : « إِنَّ فِي اللَّيْلِ لَسَاعَةً ، لا يُوافقُهَا رَجُلٌ مُسلِمٌ يسأَلُ اللَّه تعالى خيراً من أمرِ الدُّنيا وَالآخِرَةِ إِلاَّ أَعْطاهُ إِيَّاهُ ، وَذلكَ كلَّ لَيْلَةٍ » رواه مسلم .

1178. Jáber (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: “A noite tem um curto período de tempo; se durante esse lapso, um muçulmano rogar por algo proveitoso para a sua vida, neste mundo e no Outro, isso será concedido por Deus. E eis que esse período acontece todas as noites!” (Musslim)

١١٧٩- وَعَنْ أَبي هُريرَةَ رَضِي اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : إِذا قَامَ أَحَدُكُمِ مِنَ اللَّيْلِ فَليَفتَتحِ الصَّلاةَ بِركعَتَيْن خَفيفتيْنِ » رواهُ مسلِم .

1179. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Se alguém, dentre de vós, se levantar à noite para orar é bom abrir a oração com duas rak’at (genuflexões) breves.” (Musslim)

١١٨٠- وَعَنْ عَائِشَةَ ، رَضِيَ اللَّه عَنْها ، قالت : كانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا قام مِن اللَّيْلِ افتَتَحَ صَلاتَهُ بِرَكْعَتَيْن خَفيفَتَيْنِ ، رواه مسلم .

1180. Aicha (R) disse que o Mensageiro de Deus (S) ao levantar à noite para orar, abria a sua oração com duas rak’at breves. (Musslim)

١١٨١- وعَنْها ، رضِي اللَّه عنْهَا ، قالَتْ : كان رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا فاتتْهُ الصَّلاةُ من اللَّيل مِنْ وجعٍ أَوْ غيرِهِ ، صَلَّى مِنَ النَّهارِ ثِنَتي عشرة رَكْعَة . رواه مسلِم .

1181. Aicha (R) disse que se o Profeta (S) deixasse de praticar a oração noturna, devido a uma dor ou a quaisquer circunstâncias inevitáveis, ele oferecia doze *rak’át* extras durante o dia (Musslim).

١١٨٢-وعنْ عُمَرَ بنِ الخَطَّابِ رَضِي اللَّه عنْهُ ،قَال:قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم:«مَنْ نَام عن حِزْبِهِ ، أو عَنْ شَيءٍ مِنهُ ، فَقَرأَهُ فِيما بينَ صَلاةِ الفَجْرِ وصَلاةِ الظُّهْرِ ، كُتِب لهُ كأَنَّما قَرَأَهُ منَ اللَّيْلِ»رواه مسلم .

1182. Ômar Ibn al Khattab (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Se alguém se esquecer de recitar os seus costumeiros cânticos religiosos, ou algo assim, e for dormir, então recitá-los a qualquer hora entre as orações Fajr e Zuhr, isso lhe será contado como se os tivesse oferecido durante a noite" (Musslim).

١١٨٣- وعَنْ أَبي هُريرة رَضِيَ الله عنْهُ ، قال : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « رحِمَ اللَّه رَجُلا قَامَ مِنَ اللَّيْلِ ، فصلىَّ وأيْقَظَ امرأَتهُ ، فإنْ أَبَتْ نَضحَ في وجْهِهَا الماءَ ، رَحِمَ اللَّهُ امَرَأَةً قَامت مِن اللَّيْلِ فَصلَّتْ ، وأَيْقَظَتْ زَوْجَهَا فإِن أَبي نَضَحَتْ في وجْهِهِ الماءَ » رواهُ أبو داود. بإِسنادٍ صحيحٍ .

1183. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Que Deus tenha misericórdia do homem que se levanta à noite, oferece sua oração voluntária, e acorda sua esposa para o mesmo propósito; e, se ela hesita, salpica-lhe água no rosto, para fazê-la levantar; do mesmo modo, que Deus tenha misericórdia e fique satisfeito com a mulher que se levanta à noite para oferecer sua oração voluntária, e acorda seu marido para o mesmo propósito; e, se ele vacila, salpica-lhe água no rosto para fazê-lo levantar" (o Imam Abu Daúd relatou a tradição com uma corrente estranha)

١١٨٤- وَعنْهُ وَعنْ أَبي سَعيدٍ رَضِي الله عنهمَا ، قَالا : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذا أَيقَظَ الرَّجُلُ أَهْلَهُ مِنَ اللَّيْل فَصَلَّيا أَوْ صَلَّى رَكْعَتَينِ جَمِيعاً ، كُتِبَ في الذَّاكرِينَ وَالذَّكِراتِ » رواه أبو داود بإِسناد صحيحٍ .

1184. Abu Huraira e Abu Saíd (R) disseram que o Profeta (S) disse: "Se o homem acordar sua esposa à noite para a oração *Tahajud*, e ambos oferecerem a oração, ou duas *rak'át*, irão estar entre aqueles que (muito) se lembram de Deus", como é descrito na Surata alcorânica – 33:35. (Abu Daúd)

١١٨٥- وعن عائِشة رضِيَ الله عَنْها ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « إِذا نَعَس أَحَدُكُمْ في الصَّلاةِ ، فَلْيَرْقُدْ حتى يَذهَب عَنْهُ النَّومُ ، فَإِنَّ أَحدكُمْ إذا صَلى وهو ناعِسٌ ، لَعَلَّهُ يَذهَبُ يَستَغفِرُ فَيَسُبَّ نَفسهُ » متفقٌ عليهِ .

1185. Aicha (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Se alguém tiver sono durante a oração, que se deite, até que passe o sono. Porque se tiver sono durante a oração, não saberá se estará pedindo perdão a Deus, ou se maldizendo." (Muttafac alaih)

١١٨٦- وَعَنْ أَبي هُرَيرَةَ رَضِي الله عَنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذا قَامَ أَحدُكُمْ مِنَ اللَّيْلِ فَاستعجمَ القُرآنُ على لِسَانِهِ ، فَلَم يَدْرِ ما يقُولُ ، فَلْيضْطَجِعْ » رواه مُسلِمٌ .

1186. Abu Huraira (R) contou que o Profeta (S) disse: "Se algum dentre vós se levantar à noite para a oração de *Tahajjud*, e encontrar dificuldade para pronunciar com

exatidão os versículos do Sagrado Alcorão, a ponto de não saber o que está dizendo, deve voltar a se deitar." (Musslim)

٢١٣- باب استحباب قيام رمضان وهو التروايح

CAPÍTULO 213

A VIRTUDE DAS ORAÇÕES DE TARAWIH DURANTE O MÊS DE RAMADAN

١١٨٧- عنْ أَبي هُريرةَ رَضِي اللَّه عنْهُ أَنَّ رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « منْ قام رَمَضَانَ إِيماناً واحْتِساباً غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ » متفقٌ عليه .

1187. Abu Huraira (S) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que cumprir as orações voluntárias durante o mês de Ramadan, com senso profundo de crença e autoanálise, terá perdoados os pecados passados." (Muttafac alaih).

١١٨٨- وَعنْهُ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قَال : كانَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُرَغِّبُ في قِيَامِ رَمَضَانَ مِنْ غيْرِ أَنْ يَأْمُرَهُمْ فِيه بعزيمةٍ ، فيقُولُ : « مَنْ قَامَ رَمَضَانَ إِيماناً واحْتِسَاباً غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّم مِنْ ذَنْبِهِ » رواه مُسْلِمٌ .

1188. Abu Huraira (S) narrou que o Profeta (S) costumava persuadir as pessoas para cumprirem as orações voluntárias à noite (*quiam*) durante o mês de Ramadan, porém não os ordenava fazê-lo (para não se tornar uma oração obrigatória) Ele dizia: "Aquele que levanta para oferecer uma oração voluntária, durante o mês de Ramadan, com um profundo sentimento de fé, com esperança na recompensa de Deus, lhe serão perdoadas as faltas anteriores." (Musslim)

٢١٤- باب فضل قيام ليلة القدْر وبَيان أرجى ليالها

CAPÍTULO 214

O MÉRITO DE OFERECERMOS ORAÇÕES DURANTE A NOITE DO DECRETO (CADR); A DESCRIÇÃO DAS SUAS DATAS MAIS PROVÁVEIS

قَال اللَّه تَعَالَى: { إِنَّا أَنْزَلْنَاه فِي لَيْلَة الْقَدْر } إِلَى آخِر السُّوْرَة.

Deus, louvado seja, disse:
"**Sabei que o revelamos (o Alcorão) na Noite do Decreto; e o que te fará entender o que é a Noite do Decreto? A noite do Decreto é melhor do que mil meses. Nela descem os anjos e o Espírito (Anjo Gabriel), com a anuência do seu Senhor, para executarem todas as ordens. (Ela) é paz, até ao romper da alvorada!**" (Alcorão Sagrado, 9 :7)

وَقَال تَعَالَى: { إِنَّا أَنْزَلْنَاه فِي لَيْلَة مُبَارَكَة } الْآيَات.

E, louvado seja, disse também:
"**Nós o revelamos durante uma noite bendita**" Alcorão Sagrado, 44:3).

١١٨٩- وَعَنْ أَبي هُريرةَ رَضِيَ الله عَنْهُ ، عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ قام لَيْلَةَ القَدْرِ إِيماناً واحْتِسَاباً ، غُفِر لَهُ ما تقدَّم مِنْ ذنْبِهِ » متفقٌ عليه .

1189. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A todo aquele realizar a oração voluntária, na Noite do Decreto, guiado por um profundo sentimento de fé, com esperança na recompensa de Deus, ser-lhe-ão perdoadas as faltas anteriores." (Bukhári e Musslim).

١١٩٠- وعن ابنِ عُمر رضِيَ الله عَنهما أَنَّ رِجَالاً مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، أُرُوا ليْلَةَ القَدْرِ في المنَامِ في السَّبْعِ الأَواخِرِ ، فَقال رسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَرى رُؤيَاكُمْ قَدْ تَواطَأَتْ في السَّبْعِ الأَوَاخِرِ ، فَمَنْ كَانَ مُتحَرِّيهَا ، فَلْيَتَحرَّهَا في السبْعِ الأَواخِرِ » متُفقٌ عليهِ .

1190. Ibn Ômar (R) relatou que alguns homens dos companheiros do Profeta (S) sonharam que a Noite do Decreto será nos últimos sete dias do Ramadan. Ao ouvir isso o Mensageiro de Deus (S) disse: "Vejo que os seus sonhos combinaram nos últimos sete dias. Então, quem de vós quiser procurar essa noite, é melhor procurá-la nos últimos sete dias. " (Muttafac Alaih)

١١٩١- وعنْ عائِشَةَ رَضِيَ الله عنْهَا ، قَالَتْ : كانَ رسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُجاوِزُ في العَشْرِ الأَوَاخِرِ مِنْ رمضَانَ ، ويَقُول : « تحَرَّوْا لَيْلَةَ القَدْرِ في العشْرِ الأَوَاخِرِ مِنْ رَمَضانَ» متفقٌ عليه .

1191. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) costumava retirar-se à mesquita para o *itkaf (vigília ou retiro na mesquita)* durante os dez últimos dias de Ramadan, e dizer: "Buscai a Noite Abençoada entre as dez últimas noites do mês de Ramadan." (Bukhári e Musslim).

١١٩٢- وَعَنْها رَضِيَ الله عنها أَنَّ رَسُولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « تَحرّوْا لَيْلةَ القَدْرِ في الوتْرِ من العَشْرِ الأَواخِرِ منْ رمَضَانَ » رواهُ البخاريُّ .

1192. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Buscai a Noite Abençoada entre as noites ímpares ou seja, 21º, 23º, 25º, 27º e 29), das dez últimas noites de Ramadan" (Bukhári).

١١٩٣- وعَنْهَا رَضَيَ اللَّه عَنْهَا ، قَالَتْ : كَانَ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذا دَخَلَ العَشْرُ الأَوَاخِرُ مِنْ رمَضَانَ ، أَحْيا اللَّيْلَ ، وَأَيْقَظَ أَهْلَه ، وجَدَّ وَشَدَّ المِئزرَ » متفقٌ عليه .

1193. Aicha (R) relatou que quando começava os últimos dez dias do mês de Ramadan, o Profeta S) costumava ficar acordado toda a noite, acordar também a sua família, e desapertar o seu cinto, ou seja, era o mais assíduo em orar para Deus. (Bukhári e Musslim).

١١٩٤- وَعَنْهَا قَالَتْ : كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَجْتَهِدُ فِي رَمضانَ مَالا يَجْتَهِدُ في غَيْرِهِ ، وفِي العَشْرِ الأَوَاخِرِ منْه ، مَالا يَجْتَهدُ في غَيْرِهِ » رواهُ مسلمٌ .

1194. Aicha (R) relatou que, no mês de Ramadan, o Profeta (S) costumava dedicar-se ao culto, mais do que em qualquer outro mês, e fazia isso com mais esforço e devoção, durante os últimos dez dias do mês de Ramadan, do que nos primeiros vinte dias desse mês. (Musslim)

١١٩٥- وَعَنْهَا قَالَتْ : قُلْتُ : يا رَسُولَ اللَّهِ أَرَأَيْتَ إِن عَلِمْتُ أَيَّ لَيْلَةٍ لَيْلَةُ القَدْرِ ما أَقُولُ فيها ؟ قَالَ : « قُولِي : اللَّهُمَّ إِنَّكَ عَفُوٌّ تُحِبُّ العفْوَ فاعْفُ عنِّي » رواهُ التِرْمذيُّ وقال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1195. Aicha (R) relatou que numa ocasião perguntou ao Profeta (S): "Ó Mensageiro de Deus, se eu chegar a descobrir a Noite do Decreto, como deverei orar, nessa noite?" O Profeta (S) lhe respondeu: "Dize: 'Deus, Tu, Que és Perdoador, Que amas o perdão, perdoa-me!'." (Tirmizi)

٢١٥- باب فضل السِّواك وخصال الفطرة

CAPÍTULO 215

O MÉRITO DE SE UTILIZAR A ESCOVA DE DENTE (SIWAK) E AS AÇÕES DOS HÁBITOS NATURAIS

١١٩٦- عَنْ أَبي هُريرَةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ أَنَّ رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « لَوْلا أَنْ أَشُقَّ عَلى أُمَّتي أَوْ عَلى الناس لأمرْتُهُمْ بِالسِّواكِ معَ كلِّ صلاةٍ » متفقٌ عليه .

1196. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) argumentou: "Se não fosse eu temer que isso fosse causar inconveniência para a minha *uma* (meu povo), iria prescrever o costume de escovarem os dentes com uma escova (*miswak*), antes de cada oração." (Bukhári e Musslim).

١١٩٧- وَعنْ حُذيفَةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قال : كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا قَامَ مِنَ النَّومِ يَشُوصُ فَاهُ بالسِّواكِ . متفقٌ عليه .

1197. Huzaifa R) relatou que o Profeta S), quando se levantava da cama, esfregava os dentes com uma escova (*siwak*). (Bukhári e Musslim

١١٩٨- وَعَنْ عائشةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهَا قَالَتْ : كنَّا نُعِدُّ لرسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سِوَاكَهُ وَطَهُورَهُ فَيَبْعَثُهُ اللَّه مَا شَاءَ أَن يبْعَثَهُ مِنَ اللَّيْلِ ، فَيتسَوَّكُ ، وَيَتَوَضَّأُ ويُصَلِّي » رواهُ مُسلمٌ.

1198. Aicha (R) narrou que, antes de se levantar, o Profeta (S) costumava ter pronto o miswak (escova de dente) e à água para as abluções, pois quando Deus o despertava, durante a noite, primeiro escovava os dentes (com o miswak) e fazia as abluções, e depois oferecia sua oração. (Musslim)

١١٩٩- وعنْ أَنسٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قَالَ : قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَكثَرْتُ عَليكُمْ في السِّوَاكِ » رواهُ البُخاريُّ .

1199. Anas (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Insisti muito quanto ao *miswak* (a importância e utilidade de se escovarem os dentes com um *miswak*).” (Bukhári)

١٢٠٠- وعَنْ شُرَيحِ بنِ هانِيءٍ قَالَ : قُلْتُ لِعَائِشَةَ رَضِيَ اللَّه عنْهَا : بأَيِّ شيءٍ كَان يَبْدَأُ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا دَخَلَ بَيْتَهُ ، قَالَتْ : بِالسِّوَاكِ ، روَاهُ مُسْلِمٌ .

1200. Churaih Ibn Hani (R) relatou: “Perguntei para Aicha (R) qual era a primeira coisa que o Profeta (S) fazia ao chegar em casa. Ela respondeu: ‘Costumava escovar os dentes.’” (Musslim)

١٢٠١- وَعَنْ أَبي موسَى الأشعَرِيِّ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قَالَ: دَخَلت عَلى النَّبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وطرَفُ السوَاكِ على لِسانِهِ . مُتَّفَقٌ عليهِ ، وهذا لَفْظُ مُسلِمٍ .

1201. Abu Mussa Al ach’ari (R) relatou: “(Uma vez) fui ter com o Profeta (S), e vi que ele segurava a extremidade de um *miswak* com a língua” (Bukhári e Musslim).

١٢٠٢- وعنْ عائِشَةَ رَضِي اللَّه عَنْها ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « السِّواكُ مَطهَرةٌ للفَمِ مرْضَاةٌ للرَّبِّ » رواهُ النَّسائيُّ ، وابنُ خُزَيمَةَ في صحيحهِ بأَسانيد صحيحةٍ .

1202. Aicha (R) contou que o Profeta (S) disse: “O *miswak* purifica a boca e agrada ao Senhor.” (Nassa’i e Ibn Khuzaima)

١٢٠٣- وعَنْ أَبي هُريرةَ رضِيَ اللَّهُ عَنْهُ ، عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « الفِطرةُ خَمسٌ، أَوْ خَمْسٌ مِنَ الفِطرةِ : الخِتان ، وَالاسْتِحْدَادُ ، وَتقلِيمُ الأَظفَارِ ، ونَتف الإِبطِ ، وقَصُّ الشَّارِبِ » مُتفقٌ عليه .

1203. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Cinco ações são naturais ou requeridas pela natureza: circuncisão, retirada dos pelos que crescem nas partes íntimas, após à puberdade, cerceamento das unhas, retirada dos pelos das axilas, e retirada dos pelos do lábio superior bigode)." (Bukhári e Musslim).

١٢٠٤- وعَنْ عائِشة رضيَ اللَّه عنْهَا قَالَتْ : قالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « عَشرٌ مِنَ الفِطرَةِ: قَصُّ الشَّارِبِ ، وإِعفَاءُ اللِّحْيَةِ ، وَالسِّوَاكُ ، واسْتِنشَاقُ الماءِ ، وقَصُّ الأَظفَارِ ، وغَسلُ البَرَاجِمِ ، وَنَتفُ الإِبطِ ، وَحلقُ العانَة ، وانتِقاصُ المَاءِ » قال الرَّاوي : ونسِيتُ العاشِرة إِلاَّ أَن تَكون المَضمضَةُ ، قالَ وَكيعٌ وَهُوَ أَحَدُ روَاتِهِ : انتِقَاصُ الماءِ ، يَعني: الاسْتِنْجاءَ . رَواهُ مُسلِمٌ .

1204. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Há dez exigências da natureza (ou da verdadeira religião do Islam) que são: cortar os pelos do lábio superior (bigode), deixar a barba crescer, escovar os dentes (com *miswak*), limpar o nariz com água, aparar as unhas, lavar as bases dos dedos, retirar os pelos das axilas, raspar os pelos que crescem nas partes íntimas, após à puberdade, e lavar as partes afetadas, após fazer as necessidades. (O relator desse ensinamento diz que ele esqueceu de dizer a décima, e que pode possivelmente ser lavar a boca). (Musslim)

١٢٠٥- وَعَن ابنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُمَا ، عن النَّبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « أَحْفُوا الشَّوارِبَ وأَعْفُوا اللِّحَى » مُتفقٌ عليهِ .

1205. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aparai os pelos do bigode e deixai crescer a barba!" (Bukhári e Musslim)

٢١٦- باب تأكيد وجُوب الزكاة وبَيان فضلها وما يتعلق بها

CAPÍTULO 216

A REAFIRMAÇÃO DO DEVER DE SE PAGAR O ZACAT; A DESCRIÇÃO DO SEU MÉRITO

قَال اللَّه تَعَالَى: { وَأَقِيمُوْا الْصَّلاة وَآتُوا الْزَّكَاة } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Observai a oração, pagai o *zacat***" (Alcorão Sagrado, 2:43)

وَقَال تَعَالَى: { وَمَا أُمِرُوَا إِلَّا لِيَعْبُدُوَا اللّٰه مُخْلِصِيْن لَه الْدِّيْن حُنَفَاء، وَيُقِيْمُوْا الصَّلَاة وَيُؤْتُوْا الْزَّكَاة؛ وَذَلِك دِيْن الْقَيِّمَة } .

E, louvado seja, disse também:
"**E lhes foi ordenado que adorassem sinceramente a Deus, fossem monoteístas, observassem a oração e pagassem o *zakat*; esta é a verdadeira religião**" (Alcorão Sagrado, 98:5).

وَقَال تَعَالَى: { خُذ مِن أَمْوَالِهِم صَدَقَة تُطَهِّرُهُم وَتُزَكِّيْهِم بِهَا } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**Recebe, de seus bens, uma caridade que os purifique e os santifique**" (Alcorão Sagrado, 9:103).

١٢٠٦- وَعنِ ابنِ عُمَرَ رَضِيَ اللّٰه عَنْهُما ، أَنَّ رَسُول اللّٰهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : بُنِيَ الإِسْلامُ عَلى خَمْسٍ : شَهَادَةِ أَنْ لا إِلهَ إِلاَّ اللّٰه ، وأَنَّ مُحَمَّداً عَبْدُهُ ورسُولهُ ، وإِقامِ الصَّلاةِ ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ ، وحَجِّ البَيْتِ ، وَصَوْمِ رمضَان » متفقٌ عليه .

1206. Abdullah Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O Islam se assenta sobre cinco pilares. O Primeiro de todos é prestarmos testemunho de que não há outra divindade além de Deus, e de que Mohammad é o Seu servo e Mensageiro; o segundo é a prática das orações; o terceiro é a paga do tributo social (*zacat*); o quarto é a peregrinação à Casa de Deus (em Makka); e o quinto é a observância do jejum no mês de Ramadan." (Bukhári e Musslim)

١٢٠٧- وعن طَلْحَةَ بنِ عُبَيْدِ اللّٰهِ رَضِي اللّٰه عنْهُ ، قالَ : جَاءَ رجُلٌ إِلى رسُولِ اللّٰهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِنْ أَهْلِ نَجْدٍ ، ثَائِرُ الرَّأْسِ نَسمْعُ دَوِيَّ صَوْتِهِ ، ولا نَفْقَهُ ما يقُولُ ، حَتى دَنَا مِنَ رَسُولِ اللّٰهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فإِذا هُوَ يَسْأَلُ عَنِ الإِسْلامِ ، فَقَالَ رَسُولُ اللّٰهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « خَمْسُ صَلَواتٍ في اليوْمِ واللَّيْلَةِ » قالَ : هَلْ عَلَيَّ غَيْرُهُنَّ ؟ قَالَ : « لا ، إِلاَّ أَنْ تَطَّوَّعَ » فَقَالَ رَسُولُ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « وصِيَامُ شَهْرِ رَمضَانَ » قَالَ : هَلْ عَلَيَّ غيْرُهُ ؟ قَالَ : « لا ، إِلاَّ أَنْ تَطَّوَّعَ » قَالَ: وَذَكَرَ لَهُ رَسُولُ اللّٰهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، الزَّكَاةَ فَقَالَ : هَلْ عَلَيَّ غَيْرُهَا ؟ قَالَ : « لا ، إِلاَّ أَنْ تَطَّوَّعَ » فَأَدْبَر الرَّجُلُ وهُوَ يَقُولُ : واللّٰهِ لا أَزيدُ عَلى هذا وَلا أَنْقُصُ مِنْهُ ، فَقَالَ رَسُولُ اللّٰهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «أَفْلَحَ إِنْ صَدَقَ » مُتفقٌ عليهِ .

1207. Tal-ha Ibn Ubaidullah (R) relatou que um homem de Najd, com os cabelos despenteados, apresentou-se perante o Profeta (S). Os que estavam por ali escutavam-lhe a voz, mas não podiam compreender o que se dizia. Aproximaram-se mais, e constataram que o homem estava fazendo perguntas sobre o Islam. Respondendo-as, o

Profeta (S) disse: “Há cinco orações obrigatórias (*salat*), durante o dia e à noite.” Em continuação, o homem perguntou: “Há mais orações obrigatórias além dessas?” O Profeta (S) respondeu: “Não, com exceção das tuas orações voluntárias. Depois vem o jejum do mês do Ramadan.” O homem inquiriu: “Há algo mais de jejum, além disso?” O Profeta (S) repôs: “Não, com exceção dos jejuns voluntários.” Continuando a sua narração, Tal-ha relatou que, em seguida, o Profeta (S) mencionou o *zacat*, e o homem voltou a perguntar se teria de pagar alguma coisa mais (como contribuição obrigatória). O Profeta (S) disse: “Não, com exceção da contribuição voluntária.” Então o homem se virou, e disse: “Deus é testemunha de que nada acrescentarei ou diminuirei disto!” Em vista daquelas palavras, o Profeta (S) observou: “Se ele disse a verdade, irá triunfar!” (Bukhári e Musslim)

١٢٠٨- وعن ابن عبَّاس رَضيَ الله عَنهُ ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، بعَثَ مُعَاذاً رضيَ الله عَنْهُ إِلى اليَمنِ فَقَالَ : « ادْعُهُمْ إِلى شهادَةِ أَنْ لا إِلهَ إِلاَّ الله وَأَنِّي رسُولُ اللهِ ، فإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لِذلكَ ، فَأَعْلِمْهُم أَنَّ اللهَ تَعَالى افترض عَليهِمْ خَمسَ صَلواتٍ في كُلِّ يَوْمٍ وليلةٍ ، فَإِن هُمْ أَطاعُوا لِذلكَ فَأَعْلمْهُمْ أَنَّ الله افترض عَليهِمْ صَدقَةً تُؤخَذُ مِنْ أَغْنِيَائِهِمْ ، وَتُردُّ عَلى فُقَرائِهِم» متفقٌ عليه .

1208. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S) enviou Moaz ao Iêmen e lhe disse: “Convida-os a prestarem testemunho de que não há outra divindade além de Deus, e que eu sou o Seu Mensageiro. Quando houverem aceitado isto, informa-os que Deus lhes prescreve cinco orações diárias (*salat*). Quando tiverem aceito isto, dize-lhe que Deus tornou obrigatório que se pague o zacat (tributo social), que será cobrado dos ricos, entre eles, e distribuído entre os seus pobres.” (Bukhári e Musslim)

١٢٠٩- وعَن ابن عُمَر رَضِيَ الله عنْهَما ، قال : قال رَسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أُمِرْتُ أَن أُقاتِلَ النَّاسَ حتى يشهدوا أَن لا إِلهَ إِلاَّ الله وأَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ اللهِ ، ويُقِيمُوا الصَّلاةَ ، وَيُؤْتُوا الزَّكاةَ ، فَإِذا فَعَلوا ذلكَ ، عَصَمُوا مِنِّي دِمَاءَهُمْ وأَمْوَالَهم إِلاَّ بحَقِّ الإِسْلامِ وحِسابُهُمْ عَلى اللهِ » مُتفقٌ عليه .

1209. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Foi-me ordenado (por Deus) que devo continuar lutando contra as pessoas, até que prestem testemunho de que não há outra divindade além de Deus, e de que Mohammad é o Seu Mensageiro, que pratiquem a oração e que paguem o zacat imposto social). Isso feito, elas e suas propriedades estarão seguras, no que me concerne, desde que cumpram com suas obrigações sob o Islam, sendo que sua responsabilidade será perante Deus.” (Bukhári Musslim)

١٢١٠- وَعَنْ أَبي هُريرةَ رَضِي الله عَنْهُ ، قالَ : لما تُوُفي رَسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وَكانَ أَبُو بَكْر ، رَضِي الله عَنْهُ ، وَكَفَرَ مَنْ كَفَرَ مِنَ العربِ ، فَقَالَ عُمرُ رَضيَ الله عَنْهُ : كيفَ تُقَاتِلُ

النَّاسَ وَقدْ قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أُمِرتُ أَنْ أُقاتِل النَّاسَ حتَّى يَقُولُوا لا إِلهَ إِلاَّ اللَّه فَمَنْ قَالهَا ، فقَدْ عَصَمَ مِني مَالَهُ وَنَفْسَهُ إِلاَّ بِحَقِّه ، وَحِسَابُهُ عَلى اللَّهِ ؟ » فَقَالَ أَبُو بَكْرٍ : واللَّهِ لأُقَاتِلَنَّ مَنْ فَرَّقَ بَيْنَ الصَّلاةِ والزَّكاةِ ، فإِن الزَّكَاةَ حَقُّ المالِ . واللَّهِ لَو مَنعُوني عِقَالاً كانَوا يُؤَدونَهُ إِلى رَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، لَقَاتَلْتُهُمْ على منعِهِ ، قَالَ عُمرُ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ : فَوَاللَّهِ مَا هُو إِلاَّ أَن رَأَيْتُ اللَّه قَدْ شَرَحَ صَدْرَ أَبي بَكْرٍ للقِتَالِ ، فَعَرفْتُ أَنَّهُ الحَقُّ . مُتفقٌ عليه .

1210. Abu Huraira (R) contou que quando o Profeta (S) faleceu, e Abu Bakr (que Deus esteja comprazido nele) se tornou Califa, alguns árabes se tornaram hereges, pelo que resolveu combatê-los. Ômar (R) disse: "Como é que lutarás contra eles, quando o Profeta (S) disse: 'Ordenei se lutasse contra eles, até que declarem que não há outra divindade além de Deus. Quem isto afirmar, terá assegurado sua vida e sua propriedade, no que me concerne, salvo na medida das suas obrigações, e deverá prestar contas a Deus (por sua fé).' Abu Bakr (R) disse: "Por Deus, que não terei dúvidas em lutar contra quem discriminar entre a *salat* (oração) e o *zacat* (tributo social). O *zacat* é o direito (de Deus) sobre a riqueza de uma pessoa. Por Deus, que, se negarem a pagar, nem que seja um pedaço da brida de um camelo, que pagavam durante os dias do Profeta (S), lutarei contra eles, até que tiverem restabelecido essa paga.'" Ômar (R) disse então: "Depois disto, dei-me conta que Deus havia deixado bem claro a Abu Bakr (R) a questão de se combater os renegados pela recuperação da paga do *zacat*, pude constatar que ele tinha razão." (Bukhári e Musslim)

١٢١١- وعن أَبي أَيوبَ رضِي اللَّه عنْه ، أَنَّ رَجُلاً قَالَ للنَّبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : أَخْبِرْني بِعَملٍ يُدْخِلُني الجَنَّةَ ، قَالَ :« تَعْبُدُ اللَّه وَلاَ تُشْرِكُ بِه شَيْئاً ، وتُقِيمُ الصَّلاةَ ، وتُؤْتِي الزَّكاةَ ، وتَصِلُ الرَّحِمَ » متفقٌ عليه .

1211. Abu Aiub (R) narrou que um homem pediu ao Profeta (S): "Rogo-te que me digas qual a ação que me dará direito de entrar no Paraíso.' Disse o Profeta (S): "Adora a Deus, não associes nada nem ninguém a Ele, cumpre a oração, paga o zakat e trata bem os teus parentes de sangue." (Bukhári e Musslim)

١٢١٢- وَعنْ أَبي هُرَيرَة رضِي اللَّه عنهُ ، أَنَّ أَعرابِيًّا أَتى النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقَال : يا رَسُول اللَّهِ دُلَّني على عمَل إِذا عمِلْتُهُ ، دخَلْتُ الجَنَّةَ . قَالَ : « تَعْبُدُ اللَّه ولا تُشْرِكُ بِهِ شَيْئاً ، وَتُقِيمُ الصَّلاةَ ، وَتُؤْتِي الزَّكَاة المَفْرُوضَةَ ، وَتَصُومُ رَمَضَانَ » قَالَ : وَالذي نَفْسِي بِيَدِهِ ، لا أَزيدُ عَلى هذا . فَلَمَّا وَلَّى ، قالَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ سَرَّهُ أَنْ يَنْظُرَ إِلى رَجُلٍ مِنْ أَهْلِ الجَنَّةِ فَلْيَنْظُرْ إِلى هذا » مُتفقٌ عليه .

1212. Abu Huraira (R) disse que uma ocasião um interiorano foi ter com o Profeta (S) e perguntou: "Ó Mensageiro de Deus, por favor, faze-me saber qual o ato que me levará para o Paraíso!" Ele lhe respondeu: "Cultua a Deus, sem nada Lhe associares,

pratica a *salat*, paga o zacat prescrito, e observa o jejum no Ramadan." O homem disse: "Por Deus, em Cujas mãos está minha vida, nada farei mais que isso!" Quando ele foi embora, o Profeta (S), dirigindo-se aos seus companheiros, disse: "Quem quiser ver um morador do Paraíso, olhe para esse homem." (Bukhári e Musslim)

١٢١٣- وَعَنْ جَرِيرِ بنِ عبدِ اللَّهِ رَضيَ اللَّه عَنْهُ ، قَالَ : بَايعْت النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَلى إِقامِ الصَّلاةِ ، وَإِيتاءِ الزَّكاةِ ، والنُّصْحِ لِكُلِّ مُسْلِمٍ . مُتفقٌ عليه .

1213. Jarir Ibn Abdullah (R) afirmou: "Fiz um juramento junto ao Profeta S) no sentido de observar a *salat* (oração), pagar o *zakat* (aos pobres), e ser sincero e desejar o bem de todos os muçulmanos" (Bukhári e Musslim).

١٢١٤- وَعَنْ أَبي هُريرةَ رضيَ اللَّه عنْهُ قَالَ : قَالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَا مِنْ صاحِبِ ذهَبٍ ، وَلا فِضَّةٍ ، لا يُؤَدِّي مِنْهَا حَقَّهَا إِلاَّ إذا كَانَ يَوْمُ القِيامَةِ صُفِّحَتْ لَهُ صَفائِحُ مِنْ نَارٍ، فَأُحْمِيَ عَلَيْهَا في نار جَهَنَّمَ ، فَيُكْوَى بهَا جنبُهُ ، وجبِينُهُ ، وظَهْرُهُ ، كُلَّما بَرَدتْ أُعيدتْ لَهُ في يوْمٍ كَانَ مِقْدَارُه خمْسِينَ أَلْف سنَةٍ ، حتَّى يُقْضَى بيْنَ العِبادِ فَيُرَى سبِيلُهُ ، إِمَّا إِلى الجنَّةِ وإِما إِلى النَّارِ » .

قيل : يا رسُولَ اللَّهِ فالإِبِلُ ؟ قالَ : ولا صاحبِ إِبِلٍ لا يؤَدِّي مِنهَا حقَّهَا ، ومِنْ حقِّهَا ، حَلْبُهَا يومَ وِرْدِها ، إِلا إذا كان يوم القيامَة بُطِحَ لها بِقَاعٍ قَرْقَرٍ أَوْفر ما كانتْ ، لا يَفقِدُ مِنْهَا فَصِيلاً واحِداً ، تَطؤُهُ بأَخْفَافِها ، وتَعَضُّهُ بِأَفْواهِها ، كُلَّما مَرَّ عليْهِ أَولاها ، ردَّ عليْهِ أُخْراها، في يومٍ كانَ مِقْداره خَمْسِينَ أَلْفَ سَنةٍ ، حتَّى يُقْضَي بَيْنَ العِبَاد ، فَيُرَى سبِيلُه ، إِمَّا إِلى الجنَّةِ وإِمَّا إِلى النارِ » .

قِيل : يَا رسول اللَّهِ فَالْبقرُ وَالغَنَمُ ؟ قالَ : ولا صاحِبِ بقرٍ ولا غَنمٍ لا يُؤَدِّي مِنْهَا حقَّهَا إِلاَّ إِذا كان يَوْمُ القيامَةِ ، بُطِحَ لهَا بقَاعٍ قَرقَرٍ ، لا يفْقِد مِنْهَا شَيْئاً لَيْس فِيها عَقْصاءُ ، وَلا جَلْحاءُ ، وَلا عَضباءُ ، تَنْطحه بِقُرُونهَا ، وَتَطَؤُهُ بِأَظْلافِهَا ، كُلَّمَا مَرَّ عَلَيْهِ أُولاها ، رُدَّ عَلَيْهِ أُخْراها ، في يومٍ كانَ مِقدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْف سنَةٍ حتَّى يُقْضَى بيْنَ العِبادِ ، فيُرَى سبِيلُهُ إِمَّا إِلى الجَنَّةِ وإِمَّا إِلى النَّارِ » .

قِيلَ : يا رسُول اللَّهِ فالخيْلُ ؟ قال : « الخَيْلُ ثلاثَةٌ : هِي لِرَجُلٍ وِزرٌ ، وهِيَ لِرَجُلٍ سِتْرٌ، وهِي لرجُلٍ أَجْرٌ ، فأَمَّا التي هي لهُ وزر فَرَجُلٌ ربطَها رِياءً وفَخْراً ونِواءً عَلى أَهْلِ الإِسْلامِ ، فهي لَهُ

وِزرٌ ، وأَمَّا التي هِيَ لَهُ سِتْرٌ ، فَرَجُل ربَطَهَا في سَبِيلِ اللَّهِ ، ثُمَّ لم ينْسَ حقَّ اللَّهِ في ظُهُورِها ، ولا رِقابها ، فَهِي لَهُ سِتْرٌ ، وأَمَّا التي هِيَ لَهُ أَجْرٌ ، فرجُلٌ ربطَهَا في سبِيلِ اللَّهِ لأَهْل الإِسْلامِ في مَرْجٍ ، أَو رَوضَةٍ ، فَمَا أَكَلَت مِن ذلك المَرْجِ أَو الرَّوضَةِ مِن شَيءٍ إِلاَّ كُتِب لَهُ عدد ما أَكَلَت حسنَاتٌ ، وكُتِب لَه عدد أَرْوَاثِهَا وأَبْوَالِهَا حَسنَاتٌ ، وَلا تَقْطَعُ طِوَلَهَا فاستَنَّت شَرَفاً أَو شَرفَيْنِ إِلاَّ كَتَب اللَّهُ لَهُ عددَ آثَارِهَا ، وأَرْوَاثهَا حَسنَاتٍ ، ولا مرَّ بها صاحِبُهَا عَلى نَهْرٍ فَشَرِبَت مِنْهُ ، وَلا يُرِيدُ أَنْ يَسْقِيَهَا إِلاَّ كَتَبَ اللَّه لَهُ عدَدَ ما شَرِبَت حَسنَاتٍ » .

قِيلَ : يا رسولَ اللَّهِ فالحُمُرُ ؟ قالَ : « ما أُنْزِل علَيَّ في الحُمُرِ شَيءٌ إِلاَّ هذِهِ الآيةُ الْفَاذَّةُ الجَامِعَةُ: { فمن يعْملْ مِثقَال ذرَّةٍ خَيْراً يرهُ ،ومَن يعْملْ مثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرَّاً يرهُ } » . مُتَّفَقٌ عليهِ . وهذا لفظُ مُسْلمٍ .

1214. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Um indivíduo que possui ouro e prata, mas que não paga o zacat por eles (deve saber), que seu ouro e sua prata serão fundidos, no Dia do Juízo, e se transformarão em lâminas que serão esquentadas no fogo do Inferno, e com elas serão marcados os seus flancos, suas frontes e suas costas. Quando essas lâminas se esfriarem, serão novamente aquecidas no fogo do Inferno, e ele continuará sendo marcado durante todo o dia, que terá a duração de cinquenta mil anos, até que forem ditadas as sentenças para todas as pessoas; após isso ser-lhes-á mostrado o caminho para o Inferno ou para o Paraíso.” Os Companheiros perguntaram: “Ó Mensageiro de Deus, que acontecerá aos proprietários de camelos?” Respondeu: “Da mesma maneira, o proprietário de camelos que não pagar o *zacat* correspondente a eles, e, ainda, pelo leite das fêmea de camelos, no dia em que estas recebem água, que deverá ser doado. Se não fizer isso, essa pessoa será lançada numa imensa planície que, no Dia do Juízo, será habitada por camelos. Os camelos serão muito fortes e gordos, e nenhum deles estará ausente – nem mesmo as crias. Pisoteá-lo-ão com as patas e o estraçalharão com os dentes. Quando o último camelo tiver terminado de passar, o primeiro voltará e começará o processo, e assim durante todo o dia, que terá a duração de cinquenta mil anos, até que todos os homens tenham sido julgados e foram-lhes mostrado o caminho do Paraíso ou do Inferno (segundo a correspondência).” Então, foi-lhe perguntado: “Ó Mensageiro de Deus, e quanto aos donos de vacas e cabras?” Respondeu: “De igual maneira, uma pessoa que seja proprietária de vacas e cabras, se não pagar o *zacat* que deve ser pago por esses animais, no Dia do Juízo será lançada numa imensa planície, onde estarão presentes todos esses animais, e nenhum deles estará desprovido de chifres, que estarão empinados e serão bem afiados, sem que nenhum deles seja fraco ou doente. Estripá-lo-ão com os chifres e o pisotearão com os cascos; e quando o último tiver terminado, começará de novo o primeiro, e assim todo o dia, que terá a duração de cinquenta mil anos, ao cabo dos quais, todas as pessoas terão sido julgadas. Após isso, ser-lhe-á mostrado o caminho do Paraíso ou do Inferno (segundo a natureza do seu caso).” Em continuação, perguntaram ao Profeta (S): “Ó Mensageiro de Deus, que acontecerá com os proprietários de cavalos?” Respondeu: “Os cavalos se dividem em três categorias: os que serão uma carga para o seu dono, os que lhe servirão de proteção e os que tornarão o seu dono digno de recompensa. Quanto aos que são uma carga para seu dono, trata-se daqueles

que são criados para serem exibidos, ou por soberbia, ou para agredirem os muçulmanos. Estes serão a causa de tormento para o seu proprietário. Os que protegem o seu dono são aqueles que ele cria para que sirvam à causa de Deus, não se esquecendo do que a Deus deve, por seus pescoços e lombos. Por isso, constituem a sua proteção. Os que tornam seu dono digno de recompensa são os cavalos criados em prados e jardins (em pastos verdes e frescos), para serem utilizados pelos muçulmanos para a causa de Deus. Por cada palha ou folha de forragem que comerem desses prados, será apontada uma virtude para o seu proprietário; e sempre que expelirem os excrementos e a urina, todos esses atos serão apontados em igual número de virtudes para ele. Por cada pedaço de brida que for utilizado ao montá-los, e por cada pelo que soltem, por cada ruído das patas, ou marca dos cascos dos animais, será registrado em seu favor um igual número de virtudes. E quando o seu dono os levar para beberem água, tanto faz o seu dono pretender que bebam como não, cada gole de água será contado como uma virtude a seu favor." Em seguida as pessoas perguntaram ao Profeta (S): "Ó Mensageiro de Deus, e quanto aos asnos?" Respondeu: "Nada me foi revelado a respeito dos asnos; no entanto, existe um versículo extenso e singular – digno de consideração sobre esse particular: '**Quem tiver feito o bem, quer seja do peso de um átomo, vê-lo-á. E quem tiver feito o mal, quer seja do peso de um átomo, vê-lo-á**'" (Alcorão Sagrado, 99:7-8).

٢١٧- باب وجوب صوم رمضان

وبَيان فضل الصّيام وما يتعلق به

CAPÍTULO 217

A PRESCRIÇÃO E O DEVER DE SE JEJUAR NO MÊS DE RAMADAN. A DESCRIÇÃO DO MÉRITO DO JEJUM

قَال اللّٰه تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آمَنُوْا كُتِب عَلَيْكُم الصِّيَام كَمَا كُتِب عَلَى الَّذِيْن مِن قَبْلِكُم } إِلَى قَوْلِه تَعَالَى: { شَهْر رَمَضَان الَّذِي أُنْزِل فِيْه الْقُرْآن هُدى لِلنَّاس وَبَيِّنَات مِن الْهُدَى وَالْفُرْقَان، فَمَن شَهِد مِنْكُم الْشَّهْر فَلْيَصُمْه، وَمَن كَان مَرِيضًا أَو عَلَى سَفَر فَعِدَّة مِّن أَيَّام أُخَر} الْآيَة. وَأَمَّا الْأَحَادِيْث فَقَد تَقَدَّمَت فِي الْبَاب الَّذِي قَبْلَه.

Deus, louvado seja, disse:
"**Ó crentes, está-vos prescrito o jejum, tal como foi prescrito aos vossos antepassados, para que temais a Deus. Jejuareis determinados dias; porém, quem de vós não cumprir o jejum, por achar-se enfermo ou em viagem, jejuará, depois, o mesmo número de dias. Mas quem, podendo cumprir este preceito, o quebrar, redimir-se-á, alimentando um necessitado; porém, se fizer isto espontaneamente será melhor. Mas, se jejuardes, será preferível para vós, se quereis sabê-lo. O mês de Ramadan, em que foi revelado o Alcorão, é orientação para a humanidade e evidência de Discernimento e orientação. Por conseguinte, quem de vós presenciar o novilúnio deste mês deverá jejuar; porém, quem se achar enfermo ou em viagem jejuará, depois, o mesmo número de dias**" (Alcorão Sagrado, 2:183-185)

١٢١٥- وَعنْ أَبي هُريرة رضِي اللَّه عنْهُ ، قال : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « قال اللَّه عَزَّ وجلَّ : كُلُّ عملِ ابْنِ آدم لهُ إِلاَّ الصِّيام ، فَإِنَّهُ لِي وأَنَا أَجْزِي بِهِ . والصِّيام جُنَّةٌ فَإِذا كَانَ يوْمُ صوْمِ أَحدِكُمْ فلا يرْفُثْ ولا يَصْخَبْ ، فَإِنْ سابَّهُ أَحدٌ أَوْ قاتَلَهُ ، فَلْيقُلْ : إِنِّي صَائمٌ . والَّذِي نَفْس محَمَّدٍ بِيدِهِ لَخُلُوفُ فَمِ الصَّائمِ أَطْيبُ عِنْد اللَّهِ مِنْ رِيحِ المِسْكِ . للصَّائمِ فَرْحَتَانِ يفْرحُهُما : إِذا أَفْطرَ فَرِحَ بفِطْرِهِ ، وإِذَا لَقي ربَّهُ فرِح بِصوْمِهِ » متفقٌ عليه.

1215. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Deus, o Todo- Poderoso, diz: 'Todos os outros atos do indivíduo são para si mesmo, exceto o ato de jejuar, que é exclusivamente para Mim, sendo que Eu o recompensarei por este. O jejum é um escudo (contra o vício e o fogo do Inferno)'; portanto, quando qualquer um de vós estiver jejuando, deverá abster-se de entabular conversa fiada, e evitar troca de palavras agressivas e barulhentas. Se alguma pessoa abusar desse um ou iniciar com ele uma discussão, ele deverá dizer que está guardando o jejum. Por Deus, em Cujas mãos está a vida de Mohammad, sabei que o hálito de quem está a jejuar é, para Deus, mais prazeroso do que a fragrância do almíscar. O indivíduo que jejua obtém duas espécies de prazer: primeiro ele irá sentir prazer quando quebrar o jejum, e, segundo, estará jubilante em virtude do jejum, quando se encontrar com o seu Sustentador." Muttafac alaih)

١٢١٦- وعنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « مَنْ أَنْفَقَ زَوْجَين في سَبِيلِ اللَّهِ نُودِيَ مِنْ أَبْواب الجَنَّةِ : يَا عَبْدَ اللَّهِ هذا خَيْرٌ ، فَمَنْ كَان مِنْ أَهْلِ الصَلاةِ دُعِي منْ باب الصَّلاةِ ، ومَنْ كانَ مِنْ أَهْلِ الجِهَادِ دُعِي مِنْ باب الجِهَادِ ، ومَنْ كَانَ مِنْ أَهْل الصِّيامِ دُعِيَ مِنْ باب الرَّيَّانِ ومنْ كَانَ مِنْ أَهْل الصَّدقَة دُعِي مِنْ باب الصَّدقَةِ » قال أبو بكرٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ : بأَبِي أَنت وأُمِّي يا رسولَ اللَّه ما عَلى مَنْ دُعِي مِنْ تِلكَ الأَبْوابِ مِنْ ضَرُورةٍ ، فهلْ يُدْعى أَحدٌ مِنْ تلك الأَبْوابِ كلِّها ؟ قال : « نَعَم وَأَرْجُو أَنْ تكُونَ مِنهم » متفقٌ عليه .

1216. Abu Huraira (R) contou que o Profeta (S) disse: "Uma pessoa que oferece um par de qualquer coisa pela causa de Deus será chamada de uma das portas do Paraíso: 'Ó servo de Deus, esta porta é a melhor para ti!' Assim, também, uma pessoa

que praticar a oração (*salat*), com regularidade, será chamada da porta da oração; e aquelas pessoas que marcharem para a *jihad*, pela causa de Deus, serão chamadas da porta da *jihad*; da mesma forma, as pessoas que jejuam serão chamadas da porta de Raiyan (para entrarem no Paraíso - ou seja, a porta do frescor). A pessoa que der esmolas será, da porta da caridade, chamada (para entrar no Paraíso).” Abu Bakr (R) disse: “Ó Mensageiro de Deus, tu que és mais querido para mim do que meus próprios pais, ouve, já sei que uma pessoa chamada (para entrar no Paraíso), de qualquer das portas, não precisará de mais nada. Entretanto, poderia alguém, de todas essas portas, ser chamado?” O Profeta (S) respondeu: “Sim, e espero que tu serás um deles!” (Muttafac alaih)

١٢١٧- وعن سهلِ بنِ سعدٍ رضي الله عنهُ عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِنَّ فِي الجَنَّة باباً يُقَالُ لَهُ : الرَّيَّانُ ، يدْخُلُ مِنْهُ الصَّائمونَ يومَ القِيامةِ ، لا يدخلُ مِنْه أَحدٌ غَيرهُم ، يقالُ: أَينَ الصَّائمُونَ ؟ فَيقومونَ لا يدخلُ مِنهُ أَحَدٌ غيرهم ، فإِذا دَخَلوا أُغلِقَ فَلَم يدخلْ مِنْهُ أَحَدٌ» متفقٌ عليه .

1217. Sahl Ibn Saad (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Há uma porta no Paraíso chamada Al Raiyan, através da qual, no Dia do Juízo, somente entrarão as pessoas que tiverem jejuado, e nenhuma outra. Será dito: ‘Onde estão as pessoas que jejuaram?’ Estas entrarão por ali, sendo que ninguém mais o fará, salvo elas. Uma vez que tiverem entrado, a porta se fechará e, posteriormente, ninguém mais poderá entrar.” (Bukhári e Musslim)

١٢١٨- وعَنْ أَبي سَعيدٍ الخُدْريِّ رَضيَ الله عنهُ قال : قالَ رسولُ اللهِ : « مَا مِنْ عبْدٍ يصُومُ يَوماً في سبِيلِ الله إِلاَّ باعَدَ الله بِذلك اليَومِ وجهَهُ عَن النَّارِ سبعينَ خرِيفاً » متفقٌ عليه .

1218. Abu Saíd Al Khudri (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Quando a pessoa jejua por um dia, em prol de Deus, Ele transporta o Inferno para uma distância de setenta anos de viagem (da pessoa).” (Bukhári e Musslim)

١٢١٩- وعنْ أَبي هُرَيرةَ رضيَ الله عنهُ ، عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « مَنْ صَامَ رَمَضَانَ إِيمَاناً واحْتِساباً ، غُفِرَ لَهُ ما تَقَدَّمَ مِنْ ذنْبِهِ » متفقٌ عليه .

1219. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “À pessoa que jejuar durante o mês de Ramadan, com fé e esperança de alcançar o beneplácito de Deus, ser-lhe-ão perdoadas as faltas passadas.” (Bukhári e Musslim)

١٢٢٠- وعنهُ رضيَ اللَّهُ عنهُ ، أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « إِذا جَاءَ رَمَضَانُ، فُتِّحَتْ أَبْوَابُ الجَنَّةِ ، وغُلِّقَت أَبْوَابُ النَّارِ ، وصُفِّدتِ الشياطِينُ » متفقٌ عليه .

1220. Abu Huraira R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando chega o mês de Ramadan, abrem-se as portas do Paraíso e se fecham as do Inferno, e os demônios permanecem acorrentados." (Bukhári e Musslim)

١٢٢١- وعنهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « صُومُوا لِرُؤْيَتِهِ ، وَأَفْطِرُوا لِرُؤيَتِهِ ، فإِن غمي عَليكم ، فَأَكْمِلُوا عِدَّةَ شَعْبانَ ثَلاثِينَ » متفقٌ عليه . وهذا لفظ البخاري .

1221. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Começai a jejuar quando virdes aparecer a lua nova, e finalizai o jejum quando ela reaparecer. Se não a puderdes ver claramente por estar o céu coberto de nuvens, então considerai o mês de Cha'ban como se tivesse 30 dias." (Bukhári e Musslim)

٢١٨- باب الجود وفعل المعروف والإكثار من الخير في شهر رمضان والزيادة من ذلك في العشر الأواخر منه

CAPÍTULO 218

A GENEROSIDADE E O OFERECIMENTO DAS BOAS OBRAS, DURANTE O MÊS DE RAMADAN. A INCREMENTAÇÃO DAS OBRAS DE CARIDADE, DURANTE OS DEZ ÚLTIMOS DIAS DO MESMO

١٢٢٢- وعن ابنِ عباسٍ ، رضِيَ اللهُ عَنْهُمَا ، قالَ : كَانَ رَسُولُ اللهِ ، صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّم ، أَجْوَدَ النَّاسِ ، وَكَانَ أَجْوَدُ مَا يَكُونُ فِي رَمَضَانَ حِينَ يَلْقَاهُ جِبْرِيلُ ، وَكَانَ جِبْرِيلُ يَلْقَاهُ فِي كُلِّ لَيْلَةٍ مِنْ رَمَضَانَ فَيُدَارِسُهُ القُرْآنَ ، فَلَرَسُولُ اللهِ ، صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّم ، حِينَ يَلْقَاهُ جِبْرِيلُ أَجْوَدُ بِالخَيْرِ مِنَ الرِّيحِ المُرْسَلَةِ »متفقٌ عليه .

1222. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S) era a pessoa mais generosa dentre todos os homens. Especialmente durante o mês de Ramadan, costumava ser extremamente generoso, pois era quando o visitava o Arcanjo Gabriel. Durante esse mês, costumava visitá-lo todas as noites, e recitar lheo Sagrado Alcorão. Naqueles dias, a normal generosidade do Profeta (S) aumentava muitíssimo, muito mais do que o vento impregnado de chuva. (Bukhári)

١٢٢٣- وَعَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا قَالَتْ : « كَانَ رَسُولُ اللهِ ، صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّم ، إِذَا دَخَلَ العَشْرُ أَحْيَى اللَّيْلَ ، وَأَيْقَظَ أَهْلَهُ ، وَشَدَّ المِئْزَرَ » متفقٌ عليه .

1223. Aicha (R) contou que quando começavam os últimos dez dias do mês de Ramadan, o Profeta (S) costumava ficar orando toda a noite, e, inclusive, despertava os membros da sua família, e se mostrava ainda devoto e assíduo em suas orações. (Bukhári e Musslim)

٢١٩- باب النَّهْي عن تقدّم رمضانَ بصوم بعد نصف شعبان إلاَّ لمن وصله بما قبله ، أو وافق عادةً له بأن كان عادته صوم الاثنين والخميس فوافقه

CAPÍTULO 219

A PROIBIÇÃO DE SE ADIANTAR O JEJUM ANTES DA ENTRADA DO MÊS DE RAMADAN; QUER DIZER, NA SEGUNDA QUINZENA DE CHA'BAN, EXCETO NO CASO DA CONTINUAÇÃO DE UM JEJUM, NUMA SEGUNDA OU NUMA QUINTA-FEIRA, DANDO-SE A CASUALIDADE DA COINCIDÊNCIA DE DATAS

١٢٢٤- عن أَبي هُريرة رضيَ اللَّه عَنْهُ ، عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا يتَقَدَّمَنَّ أَحَدُكمْ رَمَضَانَ بِصَومِ يومٍ أَوْ يومَيْنِ ، إِلاَّ أَن يَكونَ رَجُلٌ كَانَ يصُومُ صَوْمَهُ ، فَلْيَصُمْ ذلكَ اليوْمَ» متفقٌ عليه .

1224. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Nenhum de vós deverá jejuar um ou dois dias imediatamente antes do mês de Ramadan, a não ser nos casos de uma pessoa estar acostumada a jejuar nesses dias, coisa que poderá fazer em tais datas." (Bukhári e Musslim)

١٢٢٥- وعن ابنِ عباسٍ ، رضيَ اللَّه عنهما ، قال : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تَصُومُوا قَبْلَ رَمَضَانَ ، صُومُوا لِرُؤْيتِهِ ، وَأَفْطِرُوا لِرُؤْيَتِهِ ، فَإِنْ حالَتْ دُونَهُ غَيَايةٌ فأَكْمِلوا ثَلاثِينَ يوماً » رواه الترمذي وقال : حديث حسنٌ صحيحٌ .

1225. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não observeis o jejum antes do mês de Ramadan; mas devereis começar o vosso jejum após o avistamento da lua nova, e terminá-lo após o avistamento da lua nova (seguinte). Se o tempo estiver nublado, vede que o mês (de Chaban ou Ramadan) seja de trinta dias" (Tirmizi).

١٢٢٦- وعنْ أَبي هُرَيْرَةَ رضِيَ اللَّه عَنْهُ قال : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذا بَقِيَ نِصْفٌ مِنْ شَعْبانَ فَلا تَصُومُوا » رواه الترمذي وقال : حديثٌ حَسَنٌ صحيحٌ .

1226. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não deveis jejuar quando começar a segunda metade de Chaban." (Tirmizi)

١٢٢٧- وَعَنْ أَبي اليَقظَان عمارِ بنِ يَاسِرٍ رضيَ اللَّه عنْهما ، قال : « مَنْ صَامَ اليَومَ الَّذِي يُشكُّ فِيهِ فَقَدْ عَصَى أَبا القَاسِمِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم » رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديثٌ حسن صحيحٌ .

1227. Abu Yaczan Ammar Ibn Yassir (R) disse: "Aquele que guarda jejum num dia duvidoso (ou seja, sem ver a lua, por causa das nuvens) desobedece o Profeta Abul Cássim, Mohammad (S)." (Abu Daúd e Tirmizi).

٢٢٠- باب ما يُقَالُ عِنْدَ رُؤْيَةِ الهِلالِ

CAPÍTULO 220

O QUE SE DEVE DIZER AO SE AVISTAR A LUA NOVA

١٢٢٨- عَنْ طَلْحَةَ بنِ عُبَيْدِ اللَّهِ رضِيَ اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ إِذا رَأَى الهِلالَ قَالَ: « اللَّهُمَّ أَهِلَّهُ علَيْنَا بِالأَمْنِ والإِيمَانِ ، وَالسَّلامَةِ والإِسْلامِ ، رَبِّي ورَبُّكَ اللَّه ، هِلالُ رُشْدٍ وخَيْرٍ » رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ .

1228. Tal-ha Ibn Ubaidullah (R) disse que o Profeta (S), ao ver a lua nova, costumava orar assim: "Ó Deus, faze com que o aparecimento dessa lua seja um presságio de paz, fé, segurança e submissão para nós. (Ó lua) o meu e o teu Senhor é Deus! Que esta lua seja de (verdadeira) diretriz e virtude!" (Tirmizi)

٢٢١- باب فَضْلِ السُّحورِ وتأخيرِهِ ما لم يَخْشَ طُلُوع الفَجْرِ

CAPÍTULO 221

O MÉRITO DA CONSOADA (SUHUR) O RETARDAMENTO DA CONSOADA, A NÃO SER QUE SE TEMA A ENTRADA DO AMANHECER (ALVORADA)

١٢٢٩- عنْ أَنسٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قال : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « تَسَحَّرُوا فَإِنَّ فِي السُّحُورِ بَرَكَةً » متفقٌ عليه .

1229. Anas Ibn Málik R) relatou que o Profeta (S) disse: "Lançai mão da consoada (ou seja, *sahur*), porque há bênção nesse ato." Bukhári e Musslim)

١٢٣٠- وعن زيدِ بن ثابتٍ رَضيَ اللَّه عَنْهُ قال : تَسحَّرْنَا مَعَ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، ثُمَّ قُمْنَا إِلى الصَّلاةِ . قِيلَ : كَمْ كانَ بَيْنَهُمَا ؟ قال : قَدْرُ خَمْسونَ آيةً . متفقٌ عليه .

1230. Zaid Ibn Sábet (R) narrou: "Certa ocasião lançamos mão do *suhur* com o Profeta (S), e logo nos levantamos para a oração da alvorada. Perguntamos-lhes qual seria o intervalo entre ambos, e nos disse: 'O tempo necessário para se recitarem cinquenta versículos (do Sagrado Alcorão).'" (Bukhári e Musslim)

١٢٣١- وَعَنِ ابنِ عُمَرَ رَضيَ اللَّه عَنْهُمَا ، قالَ : كانَ لرسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مُؤَذِّنَانِ : بلالٌ وَابْنُ أُمِّ مَكْتُومٍ . فَقَالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ بلالاً يُؤَذِّنُ بِلَيْلٍ، فَكُلُوا وَاشْرَبُوا حتَّى يُؤَذِّنَ ابْنُ أُمِّ مَكْتُومٍ » قَالَ : وَلَمْ يَكُنْ بَيْنَهُمَا إِلاَّ أَنْ يَنْزِلَ هذا وَيَرْقَى هذا ، متفقٌ عليه .

1231. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) tinha dois muézins (os que convocam à oração). Um era Bilal (R) e o outro era Ibn Ummu Mactum (R). O Profeta (S) disse: "Bilal, chama à oração um pouco mais cedo, quando ainda é noite. Por conseguinte, continua comendo e bebendo, até que Ibn Ummu Mactum chame." Continuou: "Na verdade, há apenas um curto intervalo entre os dois, que é quando um desce e o outro sobe ao minarete." (Bukhári e Musslim)

١٢٣٢- وعَنْ عمْرو بنِ العاصِ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ أَنَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : «فَضْلُ ما بيْنَ صِيَامِنَا وَصِيامِ أَهْل الكتاب أَكْلَةُ السَّحَرِ » . رواه مسلم .

1232. Amr Ibn 'As (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O único fator distinguível entre o nosso jejum e o dos outros povos do Livro é o costume da *sahur* (isto é, os cristãos e os judeus não tomam o desjejum da pré-madrugada – Musslim).

٢٢٢- باب فَضْل تَعْجِيل الفِطْرِ وما يُفْطَرُ عَليهِ وما يَقُولُهُ بَعْدَ الإِفْطَارِ

CAPÍTULO 222

O MÉRITO DE SE QUEBRAR O JEJUM O MAIS DEPRESSA POSSÍVEL, DEPOIS DO OCASO; O QUE SE COME AO SE QUEBRAR O JEJUM, E AS SÚPLICAS QUE ACOMPANHAM O ATO

١٢٣٣- عَنْ سَهْلِ بنِ سَعْدٍ رضِيَ اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « لا يَزالُ النَّاسُ بخَيْرٍ مَا عَجلوا الفِطْرَ » متفقٌ عليه .

1233. Sahl Ibn Sad (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Os muçulmanos irão estar no caminho certo, desde que se apressem em quebrar o jejum imediatamente após o sol se pôr, e ter chegado a hora de orar, apósà quebra do jejum)." (Bukhári e Musslim).

١٢٣٤- وعن أَبي عَطِيَّةَ قَالَ : دخَلتُ أَنَا ومسْرُوقٌ على عائشَةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهَا فقَالَ لهَا مَسْرُوقٌ : رَجُلانِ منْ أَصْحَابِ مُحَمَّدٍ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كلاَهُمَا لا يَأْلُو عَنِ الخَيْرِ : أَحَدُهُمَا يُعَجِّلُ المغْربَ والإِفْطَارَ ، والآخَرُ يُؤَخِّرُ المغْرِبَ والإِفْطَارَ ؟ فَقَالَتْ : مَنْ يُعَجِّلُ المغْرِبَ وَالإِفْطَارَ ؟ قالَ : عَبْدُ اللَّه يعني ابنَ مَسْعودٍ فَقَالَتْ : هكَذَا كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، يصْنَعُ . رواه مسلم.

1234. Abu Atiyya (R) disse: "Eu e Masrouk pedimos a permissão para entrar na casa de Aicha (R)." Após dada a permissão, Masrouk disse à ela: "Há dois homens dos companheiros do profeta Mohammad (S) que se esfoçam para praticar o bem. Um deles, apressa a reza do Magrib (crepúsculo) e a quebra do jejum. Enquanto o outro não." Aicha (R) perguntou: "Quem é que apressa a reza e a quebra do jejum ?" Masrouk respondeu: "É o Abdullah Ibn Mas'ud." Aicha (R) disse: "Era assim que o Profeta (S) fazia." (Musslim)

Abu Huraira (R) contou que o Profeta (S) disse: "Assim disse Deus, o Todo-Poderoso Senhor da Glória: 'Dentre os meus servos, prefiro aquele que se apressa em quebrar o jejum.'" (Musslim)

١٢٣٥- وَعَنْ أَبي هُريرَةَ رَضِيَ اللَّه عنْهُ قالَ : قالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قال اللَّه عَزَّ وَجَلَّ: { أَحَبُّ عِبَادِي إِليَّ أَعْجَلُهُمْ فِطْراً } رواه الترمذي وقالَ : حَديثٌ حسنٌ .

1235. Abu Huraira (R) disse: O Profeta Mohammad (S) disse: Deus, O Altíssimo, diz: "aquele que eu mais amo, dentre os meus servos, é o servo que quebra o jejum no momento do horário em que a quebra do jejum se inicia." (Tirmizi)

١٢٣٦- وَعنْ عُمر بنِ الخَطَّابِ رَضِي اللَّه عَنْهُ ، قالَ : قال رَسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذا أَقْبَلَ اللَّيْلُ مِنْ هٰهُنَا وأَدْبَرَ النَّهَارُ مِنْ هٰهُنا ، وغَرَبتِ الشَّمسُ ، فَقَدْ أَفْطَرَ الصائمُ » متفقٌ عليه .

1236. Ômar Ibn Khatab (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando a noite se aproximar do seu lado (leste), o dia se retirar por trás deste (oeste), e o sol se tiver posto, aquele que estiver observando o jejum deverá quebrá-lo" (Bukhári e Musslim).

١٢٣٧- وَعَنْ أَبي إِبراهيمَ عبدِ اللَّهِ بنِ أَبي أَوْفى رَضِي اللَّه عنْهُمَا ، قالَ : سِرْنَا مَعَ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وَهُوَ صائمٌ ، فَلَمَّا غَرَبتِ الشَّمسُ ، قالَ لِبَعضِ الْقَوْمِ : « يَا فُلانُ انْزِلْ فَاجْدحْ لَنا ، فَقَال : يا رَسُول اللَّهِ لَوْ أَمْسَيتَ ؟ قالَ : « انْزِلْ فَاجْدَحْ لَنَا » قالَ : إِنَّ عليْكَ نَهَاراً ، قال : « انْزِلْ فَاجْدَحْ لَنَا » قَالَ : فَنَزَلَ فَجَدَحَ لَهُمْ فَشَرِبَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ

وسَلَّم، ثُمَّ قالَ: « إِذا رَأَيْتُمُ اللَّيْلَ قَدْ أَقْبَلَ مِنْ ههُنَا ، فَقَدْ أَفْطَرَ الصَائمُ » وأَشارَ بِيَدِهِ قِبَلَ المشْرِقِ . متفقٌ عليه .

1237. Abu Ibrahim Abdullah Ibn Aufi (R) relata: "Uma vez nós acompanhamos o Profeta (S) numa viagem, e ele estava jejuando. Quando o sol se havia posto, ele pediu a alguém de entre a turma: 'Fulano, por favor, prepara para nós uma calda da farinha de cevada assada!' O homem disse: 'Ó Mensageiro de Deus, esperemos até que a tardezinha escureça mais!' O Profeta (S) repetiu: 'Desce, e prepara-nos a calda de cevada!'" O Abdullah Ibn Abi Aufi (R) diz: "O homem desmontou e foi preparar a calda; o Profeta S) bebeu dela e, apontando para o leste, disse: 'Quando a pessoa que está jejuando vir a noite a se aproximar naquela direção, deverá quebrar o jejum'" (Bukhári e Musslim).

١٢٣٨- وَعَنْ سَلْمَانَ بنِ عَامر الضَّبِّيّ الصَّحَابِيّ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، عن النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ: «إِذَا أَفْطَرَ أَحَدُكُمْ ، فَلْيُفْطِرْ عَلى تَمْرٍ ، فَإِنْ لَمْ يَجِدْ ، فَلْيُفْطِرْ على مَاءٍ فَإِنَّه طَهُورٌ». رواهُ أَبو دَاودَ ، والترمذي وقالَ : حديثٌ حَسَنٌ صحيحٌ .

1238. Salman Ibn Ámir Addabi al Sahabi (R) relatou que o Profeta disse: "Quando alguém quebrar o jejum, deverá fazê-lo com uma tâmara; se não a conseguir, então com água, pois ela é pura, e purifica o corpo." (Abou Daoud e Tirmizi)

١٢٣٩- وَعَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قالَ : كانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُفْطِرُ قَبْلَ أَنْ يُصَلِّيَ عَلى رُطَبَاتٍ ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ رُطَبَاتٌ فَتُمَيْرَاتٌ ، فإِنْ لمْ تَكُنْ تُمَيْرَاتٌ حَسَا حَسَواتٍ مِنْ ماءٍ رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ .

1239. Anas Ibn Málik (R) relatou: "O Profeta (S) costumava quebrar o jejum, antes de oferecer a reza do Maghrib (crepúsculo), com alguns bagos de tâmaras frescas, na falta das quais, com tâmaras secas e, na falta também destas, ele bebia alguns goles de água" (Abu Daúd e Tirmizi citaram a tradição e a classificaram de correta).

٢٢٣- بابُ أمرِ الصَّائمِ بِحِفْظِ لسانِهِ وَجَوَارِحِهِ

عَنِ المُخَالفَاتِ والمُشَاتَمَةِ وَنَحْوهَا

CAPÍTULO 223

O DEVER QUE TEM O CRENTE QUE GUARDA O JEJUM DE PONDERAR SUAS PALAVRAS E SEUS ATOS

١٢٤٠- عنْ أَبي هُرَيرَةَ رضيَ اللَّه عنهُ قالَ : قالَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذا كَانَ يَوْمُ صَوْمِ أَحدِكُمْ ، فَلا يَرْفُثْ وَلا يَصْخَبْ ، فَإِنْ سَابَّهُ أَحَدٌ ، أَوْ قاتَلَهُ ، فَلْيَقُلْ : إِنِّي صائمٌ» متفقٌ عليه .

1240. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando qualquer um de vós estiver jejuando, deverá abster-se de entabular conversa fiada, e evitar troca de palavras agressivas e barulhentas. Se alguma pessoa abusar desse um ou iniciar com ele uma discussão, ele deverá dizer que está guardando o jejum." (Muttafac alaih)

١٢٤١- وعنهُ قال : قال النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ لَمْ يَدعْ قَوْلَ الزُّورِ والعمَلَ بِهِ فلَيْسَ للَّهِ حَاجةٌ في أَنْ يَدَعَ طَعامَهُ وشَرَابهُ » رواه البخاري .

1241. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Se uma pessoa não se abstém da falsidade e de praticá-la, Deus não deseja que se abstenha de comer e de beber." (Bukhári).

٢٢٤- باب في مَسائل من الصوم

CAPÍTULO 224

ALGUNS TÓPICOS RELACIONADOS COM O JEJUM

١٢٤٢- عَنْ أَبي هُريرةَ رَضيَ اللَّه عَنْهُ ، عَن النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « إِذا نَسِيَ أَحَدُكُم ، فَأَكَلَ أَوْ شَرِبَ ، فَلْيتِمَّ صَوْمَهُ ، فَإِنَّمَا أَطْعَمَهُ اللَّه وَسَقَاهُ » متفقٌ عليه .

1242. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando algum de vós come ou bebe, por acidente, esquecendo-se do seu jejum, deve continuar o jejum até ao fim, porque (comendo e bebendo por engano) significa que Deus lhe deu de comer e de beber." (Muttafac alaih)

١٢٤٣- وعن لَقِيطِ بنِ صَبِرةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قالَ : قلتُ : يا رسول اللَّه أَخْبِرْني عَنِ الْوُضوءِ ؟ قال : « أَسْبِغِ الْوضُوءَ ، وَخَلِّلْ بَيْن الأَصَابِعِ ، وَبَالِغْ في الاسْتِنْشَاقِ ، إِلاَّ أَنْ تكُونَ صَائماً » رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1243. Laquit Ibn Sabira (R) relatou: "Uma ocasião me apresentei perante o Profeta (S) e lhe pedi que me informasse sobre as abluções. Disse-me: 'Faze tuas abluções devidamente, e de modo completo, e limpa entre os teus dedos, esfregando-as com os dedos opostos; e lava bem os orifícios nasais; porém, se estás jejuando, toma cuidado sobre este particular (para que a água não entre pelos orifícios nasais).'" (Abu Daúd e Tirmizi)

١٢٤٤- وعنْ عائشةَ رضي الله عَنْها ، قالَتْ : كانَ رسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يدْرِكُهُ الفَجْرُ وَهُوَ جُنُبٌ مِنْ أَهْلِهِ ، ثُمَّ يَغْتَسِلُ ويَصُومُ . متفقٌ عليه .

1244. Aicha R) relatou: "Se o Profeta (S) recebia o amanhecer num estado de impureza corporal, por haver mantido contato com sua esposa, tomava um banho e jejuava, como de costume." (Muttafac alaih)

١٢٤٥- وعنْ عائشةَ وأُمِّ سَلَمَةَ ، رَضيَ الله عنْهُما ، قَالَتَا : كانَ رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُصْبِح جُنُباً مِنْ غَيْرِ حُلْمٍ ، ثُمَّ يصُومُ » متفقٌ عليهِ .

1245. Aicha e Ummu Salama (que Deus esteja comprazido em ambas) contaram: "Quando o Profeta (S) recebia o amanhecer num estado de impureza (por haver copulado com sua esposa, e não por poluição noturna), e jejuava." (Bukhári e Musslim)

٢٢٥- باب بيان فضل صوم المُحَرَّم وشعبان والأشهر الحُرمُ

CAPÍTULO 225

O MÉRITO DE SE JEJUAR DURANTE OS MESES DE MUHARRAM, CHA'BAN E OS MESES SAGRADOS

١٢٤٦- عَنْ أَبي هُريرَةَ رضيَ اللهَ عَنْهُ ، قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللهَ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَفْضَلُ الصِّيَامِ بعْدَ رَمضَانَ : شَهْرُ اللهِ المحرَّمُ ، وَأَفْضَلُ الصَّلاةِ بَعْد الفَرِيضَةِ : صَلاةُ اللَّيْلِ » رواه مسلمٌ.

1246. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O melhor mês para se jejuar, depois do Ramadan, é o de Muharram, e a melhor oração, depois das prescritas (obrigatórias) é a oração voluntária da noite." (Musslim)

١٢٤٧- وعَنْ عائشةَ رَضِيَ اللهَ عَنْهَا ، قالَتْ : لَمْ يَكُنِ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَصُوم مِنْ شَهْرٍ أَكْثَرَ مِنْ شَعْبَانَ ، فَإِنَّه كانَ يَصُوم شَعْبَانَ كلَّه . وفي رواية : كَانَ يَصُومُ شَعْبَانَ إِلاَّ قَلِيلاً . متفقٌ عليه .

1247. Aicha (R) relatou: “O Profeta (S) não guardava muito os jejuns opcionais nos outros meses; guardava-os no mês de Chaban. Ele jejuava por todo aquele mês.” Outra versão diz: “O Profeta (S) costumava guardar jejum no mês de Chaban, com exceção de alguns dias.” (Bukhári e Musslim)

١٢٤٨- وعن مجيبَةَ البَاهِلِيَّةِ عَنْ أَبِيهَا أَوْ عمِّها ، أَنَّهُ أَتى رَسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، ثُمَّ انطَلَقَ فَأَتَاهُ بعدَ سَنَة ، وَقَد تَغَيَّرتْ حَالهُ وَهَيْئَتُه ، فَقَالَ : يا رَسُولَ اللَّهِ أَمَا تعْرِفُنِي ؟ قَالَ : «وَمَنْ أَنتَ ؟ » قَالَ : أَنَا البَاهِلِيُّ الذي جِئتك عامَ الأَوَّلِ . قَالَ : « فَمَا غَيَّرَكَ ، وقَدْ كُنتَ حَسَنَ الهَيئةِ ؟ » قَالَ : ما أَكلتُ طعاماً منذ فَارقْتُكَ إِلاَّ بلَيْلٍ . فَقَال رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « عَذّبْتَ نَفسَكَ ، » ثُمَّ قَالَ : « صُمْ شَهرَ الصَّبرِ ، ويوماً مِنْ كلِّ شَهر » قال : زِدْني ، فإِنَّ بي قوَّةً، قَالَ : « صُمْ يَومَيْنِ » قال : زِدْني ، قال : « صُمْ ثلاثَةَ أَيَّامٍ » قالَ : زِدْني . قال : صُمْ مِنَ الحُرُمِ وَاتْرُكْ ، صُمْ مِنَ الحرُم وَاترُكْ ، صُمْ مِنَ الحرُمِ وَاتْرُكْ » وقالَ بِأَصَابِعِهِ الثَّلاثِ فَضَمَّهَا ، ثُمَّ أَرْسَلَهَا . رواه أبو داود .

1248. Mujiba al Báhiliya conta, transmitindo o que lhe relatara seu pai ou seu tio, ou seja, que uma ocasião seu pai ou seu tio visitou o Profeta (S), e regressou. Passado um ano, voltou a visitar o Profeta (S). Durante esse período a aparência e o estado de um dos homens haviam sofrido uma considerável mudança. Ele perguntou ao Profeta (S): “Ó Mensageiro de Deus, reconheces-me?” O Profeta (S) perguntou: “Quem és?” Respondeu: “Sou aquele da tribo dos Báhili que te visitou no ano passado.” O Profeta (S) voltou a perguntar: “E por que esta mudança em ti? Porque eras muito bem parecido!” O Báhili respondeu: “Desde que te deixei, a última vez, não tenho comido nada, a não ser às noites (quer dizer que havia jejuado durante todos os dias do ano).” O Profeta (S) lhe disse: “Tu te torturaste!” Em seguida, agregou: “Deves observar o jejum durante o mês da Paciência (Ramadan), e um dia a cada mês.” O homem perguntou: “Permites-me guardar o jejum por mais tempo, já que sou bastante forte?” O Profeta (S) repôs: “Então, jejua dois dias a cada mês!” O Báhili voltou a pedir: “Por favor, aumenta um pouco mais!” O Profeta (S) lhe disse, então: “Jejua, pois, três dias a cada mês!” O homem pediu mais, porém o Profeta (S) lhe disse: “Jejua durante os meses sagrados, jejua, e abstém-te de jejuar (conforme o caso).” O Profeta (S) disse aquilo três vezes, e depois lhe deu a explicação, unindo e separando três dedos. (Abu Daúd).

٢٢٦- باب فضل الصوم وغيره في العشر الأوَّل من ذي الحجة

CAPÍTULO 226

O MÉRITO DO JEJUM E DE OUTRAS BOAS OBRAS NOS PRIMEIROS DEZ DIAS DE ZUL HIJJA

١٢٤٩- عن ابنِ عبَّاسٍ رَضيَ اللَّه عَنْهُمَا ، قالَ : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ما مِنْ أَيامٍ العَمَلُ الصَّالحُ فِيها أَحَبُّ إِلى اللَّهِ مِنْ هذِهِ الأَيَّامِ » يعني : أَيامَ العشرِ ، قالوا : يا رسول اللَّهِ وَلا الجهادُ في سبِيلِ اللَّهِ ؟ قالَ : « ولا الجهادُ في سبِيلِ اللَّهِ ، إِلاَّ رَجُلٌ خَرجَ بِنَفْسِهِ، وَمَالِهِ فَلَم يَرجِعْ منْ ذلك بِشَيءٍ » رواه البخاريُّ .

1249. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não há dias durante os quais as ações virtuosas comprazam tanto a Deus, como nos primeiros dez dias de Zul Hijja." Os Companheiros perguntaram: "Ó Mensageiro de Deus, nem mesmo (é mais meritório) o lutarmos - empreendermos o jihad – no caminho de Deus?" Respondeu: "Não, nem mesmo o jihad no caminho de Deus, a não ser que se dê o caso de uma pessoa marchar para o jihad com sua vida e sua propriedade, e voltar sem ambas (ou seja, constituir-se num mártir do jihad)." (Bukhári)

٢٢٧- باب فضل صوم يوم عرفة وعاشوراء وتاسوعاء

CAPÍTULO 227

O MÉRITO DO JEJUM DURANTE O DIA DE ARAFA, ACHURÁ (DÉCIMO DIA DO MÊS DE MUHARRAM) E TASUÁ (NONO DIA DE MUHARRAM)

١٢٥٠- عنْ أَبي قتَادةَ رضِي اللَّه عَنْهُ ، قالَ : سئِل رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : عَنْ صَوْمِ يوْمِ عَرَفَةَ ؟ قال : « يكفِّرُ السَّنَةَ الماضِيةَ وَالبَاقِيَةَ » رواه مسلمٌ .

1250. Abu Catada (R) relatou que (em certa ocasião) foi perguntado ao Profeta (S) acerca do jejum no dia de Arafa (Hajj). Respondeu: "Isso permite perdoar as faltas cometidas durante o ano anterior e o ano corrente." (Musslim).

١٢٥١- وعنْ ابنِ عباسٍ رضيَ اللَّه عنهما ، أَنَّ رَسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم صَامَ يوْمَ عاشوراءَ ، وأَمَرَ بِصِيَامِهِ . متفقٌ عليه .

1251. Ibn Abbás (R) relatou que o próprio Profeta S) jejuava no dia de *achurá* (décimo dia de Muharram), e ordenava os demais a jejuarem nesse dia. (Muttafac alaih).

١٢٥٢- وعنْ أَبي قَتَادةَ رضيَ اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سُئِلَ عَنْ صِيَامِ يَوْمِ عاشُوراءِ ، فَقَال : « يُكَفِّرُ السَّنَةَ الماضِيَةَ » رواه مُسْلِمٌ .

1252. Abu Catada R) relatou que foi perguntado ao Profeta (S) sobre o jejum do dia de achurá (décimo dia de Muharram). O Profeta S) replicou: “Isso expia as faltas do ano anterior.” (Musslim).

١٢٥٣- وعَنِ ابنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّه عنْهُمَا ، قَالَ : قالَ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَئِنْ بَقِيتُ إِلى قَابِلٍ لأصُومَنَّ التَّاسِعَ » رواهُ مُسْلِمٌ .

1253. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Se eu sobreviver até o ano entrante, jejuarei no *tasu-á* (Nono dia de Muharram).” (Musslim).

٢٢٨- باب استحباب صوم ستة من أيام من شوال

CAPÍTULO 228

A RECOMENDAÇÃO DO JEJUM NOS SEIS PRIMEIROS DIAS DO MÊS DE CHAUWL

١٢٥٤- عَنْ أَبي أَيوبِ رضِيَ اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « مَنْ صَامَ رَمَضانَ ثُمَّ أَتبَعَهُ سِتًّا مِنْ شَوَّالٍ كانَ كصِيَامِ الدَّهْرِ » رواهُ مُسْلِمٌ .

1254. Abu Aiúb (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Quem cumpre o jejum durante todo o mês de Ramadan, seguido do jejum dos seis dias de Chawal, saiba que isso é tão bom, como se tivesse jejuado durante toda a vida.” (Musslim).

٢٢٩- باب استحباب صوم الاثنين والخميس

CAPÍTULO 229

A RECOMENDAÇÃO DO JEJUM ÀS SEGUNDAS E QUINTAS-FEIRAS

١٢٥٥- عن أَبي قَتَادَةَ رَضِيَ اللَّه عنْهُ ، أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سُئِلَ عَنْ صَوْمِ يَوْمِ الاثْنَيْنِ فقالَ : « ذلكَ يَوْمٌ وُلِدْتُ فِيهِ ، وَيَوْمٌ بُعِثْتُ ، أَوْ أُنزِلَ عليَّ فِيهِ » رواه مسلمٌ .

1255. Abu Catada (R) relatou que o Profeta (S) foi inquirido sobre a observância do jejum, nas segundas-feiras; ele disse: “Este (segunda-feira) é o dia em que nasci, e o dia em que fui comissionado para a profecia.” Ou ele disse: “Foi o dia em que recebi a primeira Revelação.” (Musslim)

١٢٥٦- وعَنْ أَبي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّه عنه ، عَنْ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « تُعْرَضُ الأَعْمَالُ يوْمَ الاثنَيْن والخَميسِ ، فَأُحِبُّ أَنْ يُعْرَضَ عَملي وَأَنَا صَائمٌ » رَواهُ التِرْمِذِيُّ وقالَ : حديثٌ حَسَنٌ ، ورواهُ مُسلمٌ بغيرِ ذِكرِ الصَّوْم .

1256. Abu Huraira R) relatou que o Profeta disse: "Nas segundas e quintas-feiras um relatório das ações do homem é apresentado; e o quanto desejo que as minhas ações relatadas sejam sobre o jejum!" (Tirmizi)

١٢٥٧- وَعَنْ عائشةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهَا ، قَالَتْ : كانَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَتَحَرَّى صَوْمَ الاثْنَيْنِ وَالخَمِيسِ . رواه الترمذيُّ وقالَ : حديثٌ حسنٌ .

1257. Aicha (R) disse que o Profeta (S) era muito zeloso quanto ao jejum das segundas-quintas-feiras. (Tirmizi e a classificou como correta).

٢٣٠- باب استحباب صَوم ثلاثة أيام من كل شهر

الأفضل صومها في أيام البيض. وهي الثالث عشر والرابع عشر والخامس عشر. وقيل: الثاني عشر والثالث عشر والرابع عشر، والصحيح المشهور هو الأول.

CAPÍTULO 230

A RECOMENDAÇÃO DO JEJUM, TRÊS DIAS DE CADA MÊS

É preferível jejuar nos três dias da lua cheia, 13º, 14º e 15º dias do mês lunar.

١٢٥٨- وعن أَبي هُريرةَ رضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قال : أَوْصَاني خلِيلي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، بثَلاثٍ: صيَامِ ثَلاثَةَ أَيَّامٍ مِن كلِّ شَهرٍ ، وَرَكعَتَي الضُحى ، وأَن أُوتِر قَبْلَ أَنْ أَنامَ . متفقٌ عليه .

1258. Abu Huraira (R) contou: "Meu amigo (benfeitor e bem-querido), o Profeta (S), recomendou-me que jejuasse durante três dias de cada mês, e que oferecesse duas rak'át voluntárias de *dhuhá* manhã), e oferecesse orações de *witr* antes de me ir deitar." (Bukhári e Musslim)

١٢٥٩- وعَنْ أَبي الدَرْدَاءِ رَضِيَ اللَّه عنهُ ، قالَ : أَوْصَانِي حَبِيبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِثلاث لَنْ أَدَعهُنَّ ما عِشْتُ : بصِيامِ ثَلاثَة أَيَّامٍ مِن كُلِّ شَهْر ، وَصَلاةِ الضحَى ، وَبِأَنْ لا أَنَام حَتى أُوتِر . رواهُ مسلمٌ .

1259. Abu Addardá (R) narrou que seu amigo querido, o Profeta (S) lhe havia recomendado três coisas que não deveria abandonar enquanto vivesse. A primeira era jejuar durante três dias a cada mês (além de Ramadan). A segunda, oferecer a oração do meio da manhã; e por último, não ir dormir antes de rezar a oração *witr*. (Musslim).

١٢٦٠- وَعَنْ عبدِ اللَّهِ بنِ عَمْرِو بنِ العاصِ رَضي اللَّه عنهُما ، قالَ : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « صوْمُ ثلاثَةِ أَيَّامٍ منْ كلِّ شَهرٍ صوْمُ الدهْرِ كُلِّهُ » . متفقٌ عليه .

1260. Abdullah Ibn Amr Ibn al ‘Ás (R) relatou que o Profeta (S) disse: “O jejum de três dias a cada mês é o mesmo que jejuar por toda a vida.” (Muttafac alaih)

١٢٦١- وعنْ مُعاذةَ العَدَوِيَّةِ أَنَّها سَأَلَتْ عائشةَ رضيَ اللَّه عَنْهَا : أَكانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يصومُ مِن كُلِّ شَهرٍ ثلاثةَ أَيَّامٍ ؟ قَالَت : نَعَمْ . فَقُلْتُ : منْ أَيِّ الشَّهْر كَانَ يَصُومُ؟ قَالَتْ : لَمْ يَكُن يُبَالِي مِنْ أَيِّ الشَّهْرِ يَصُومُ . رواهُ مسلمٌ .

1261. Mu’áza al Adawiya (R) relatou que perguntou para a Aicha (R): “O Profeta (S) observava o jejum em três dias, a cada mês (que não fosse Ramadan)?” Ela disse que sim. Perguntou mais: “Em que parte do mês ele costumava jejuar?” Ela respondeu: “Ele não era meticuloso nesse particular, e jejuava em qualquer parte do mês” (Musslim).

١٢٦٢- وعنْ أَبي ذَرٍّ رَضِيَ اللَّه عنهُ ، قَالَ : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذا صُمْتَ مِنَ الشَّهْرِ ثَلاثاً ، فَصُمْ ثَلاثَ عَشْرَةَ ، وَأَرْبعَ عَشْرَةَ ، وخَمْسَ عَشْرَةَ » رواه الترمِذيُّ وقال : حديثٌ حسنٌ .

1262. Abu Zar (R) relatou que o Profeta S) disse: “Quando jejuardes três dias do mês, que esses dias sejam o décimo terceiro, o décimo quarto e o décimo quinto (as noites de lua cheia do calendário lunar).” (Tirmizi)

١٢٦٣- وعنْ قتادَةَ بن مِلحَانَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قال : كانَ رَسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يأْمُرُنَا بِصِيَامِ أَيَّامِ البيضِ : ثَلاثَ عشْرَةَ ، وأَرْبَعَ عَشْرَةَ ، وَخَمْسَ عَشْرَةَ . رواهُ أَبُو داودَ .

1263. Qatada Ibn Mil-han (R) relatou: “O Profeta (S) nos ordenou jejuarmos nos três brilhantes (de cada mês), ou seja, no 13º, 14º, e 15º” do mês lunar. (Abu Daúd)

١٢٦٤- وعنْ ابنِ عبَّاسٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُمَا ، قال : كانَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لا يُفْطِرُ أَيَّامَ البِيضِ في حَضَرٍ وَلا سَفَرٍ . رواهُ النسَائي بإِسنادٍ حَسنٍ .

1264. Ibn Abbás (R) contou que o Profeta (S) nunca deixava de jejuar durante os dias das noites brancas (isto é, durante as três noites de lua cheia do mês lunar), tanto fazia se encontrasse em casa ou se encontrasse viajando. (Nassá'i)

٢٣١- باب فضل مَنْ فَطَّر صَائماً

وفضل الصائم الذي يؤكل عنده ، ودعاء الأكل للمأكول عنده

CAPÍTULO 231

O MÉRITO DE SE CONVIDAR UM CRENTE QUE GUARDA O JEJUM A CEIAR, E O MÉRITO DE UM ANFITRIÃO QUE GUARDA O JEJUM. AS SÚPLICAS QUE AMBOS PODEM

١٢٦٥- عنْ زَيدِ بنِ خالدٍ الجُهَنِيّ رَضيَ اللَّه عَنْهُ عَن النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « مَنْ فَطَّرَ صَائماً، كانَ لَهُ مِثْلُ أَجْرِهِ غَيْرَ أَنَّهُ لا يَنْقُصُ مِنْ أجْر الصَّائمِ شيءٍ » . رواه الترمذي وقالَ: حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1265. Zaid Ibn Khalid al Juhani (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Qualquer um que oferecer uma refeição, para a quebra do jejum, a outra pessoa, obtém o mesmo mérito que aquele que estava guardando jejum, sem diminuir, de modo algum, a recompensa da pessoa jejuadora." (Tirmizi)

١٢٦٦- وعَنْ أُمِّ عمَارَةَ الأَنْصارِيَّةِ رَضِيَ اللَّه عَنْها ، أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم دخَلَ عَلَيْها، فقدَّمَتْ إِلَيْهِ طَعَاماً ، فَقالَ : « كُلِي » فَقالَت : إِنِّي صائمةٌ ، فقالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ الصَّائمَ تُصلِّي عَلَيْهِ المِلائِكَةُ إِذا أُكِلَ عِنْدَهُ حتَّى يَفْرَغُوا » وَرُبَّما قال : « حَتَّى يَشْبَعُوا » رواهُ الترمذيُّ وقال : حديثٌ حسنٌ .

1266. Ummu Umara al Ansaria (R) relatou que o Profeta (S) a visitou e, quando ela ofereceu a ele algo para comer, ele pediu que ela também comesse, ao que ela disse: "Estou guardando jejum hoje!" Sobre isso o Profeta (S) declarou: "Os anjos suplicam a misericórdia de Deus sobre a pessoa que está jejuando, e oferece comida a alguém, até que este termine de comer." (Tirmizi)

١٢٦٧- وعَنْ أَنسٍ رَضيَ اللَّه عنهُ ، أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم جَاءَ إِلى سَعْدِ بْنِ عُبَادَةَ رَضي اللَّه عنهُ ، فَجَاءَ بِخُبْزٍ وَزَيْتٍ ، فَأَكَلَ ، ثُمَّ قالَ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَفْطَرَ عِندكُمْ الصَّائمونَ ، وأَكَلَ طَعَامَكُمْ الأَبْرَارُ وَصَلَّتْ عَلَيْكُمُ المِلائِكَةُ » . رواهُ أبو داود بإِسنادٍ صحيحٍ.

1267. Anas (R) relatou que numa ocasião o Profeta (S) visitou Saad Ibn Ubada (R). Este lhe ofereceu pão e azeite de oliva. O Profeta (S) comeu, e disse: "Que aqueles que jejuam, quebrem o jejum contigo; que os virtuosos comam de teu alimento, e que os anjos supliquem por ti." (Abu Daúd)

كتاب الاعتكاف

٢٣٢- باب فضل الاعتكاف

O LIVRO DO *ITICAF*

(RETIRO CONTEMPLATIVO NA MESQUITA)

CAPÍTULO 232

O MÉRITO DO I'TICAF NO MÊS DO RAMADAN

١٢٦٨- عنِ ابنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُما ، قالَ : كانَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَعتَكِفُ العَشْرَ الأَوَاخِرَ مِنْ رَمَضَانَ . متفقٌ عليه .

1268. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) costumava retirar-se à mesquita durante os dez últimos dias do mês de Ramadan. (Muttafac alaih)

١٢٦٩- وعنْ عائشةَ رَضِيَ اللَّه عنْها ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يَعْتَكِفُ العَشْرَ الأَوَاخِرَ مِنْ رَمَضانَ ، حَتَّى تَوَفَّاهُ اللَّه تعالى ، ثُمَّ اعْتَكَفَ أَزواجُهُ مِنْ بعْدِهِ . متفقٌ عليه .

1269. Aicha (R) relatou que, até aos últimos dias de sua vida, o Profeta (S) costumava retirar-se à mesquita para orar, durante os últimos dez dias de Ramadan. Depois da sua morte, suas esposas continuaram essa prática. (Bukhári e Musslim).

١٢٧٠- وعَنْ أبي هُريرةَ ، رضي اللَّه عنهُ ، قالَ : كانَ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَعْتَكِفُ في كُلِّ رَمَضَانَ عَشَرةَ أيَّامٍ ، فَلَمَّا كَانَ العَامُ الَّذِي قُبِضَ فِيهِ اعْتَكَفَ عِشرِينَ يَوْماً . رواه البخاريُّ.

1270. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) se retirava à mesquita durante dez dias, no decorrer do mês de Ramadan; porém, no último ano da sua vida, (em Ramdan), retirou-se à mesquita durante vinte dias. (Bukhári).

كتاب الحج

٢٣٣- باب وجوب الحج وفضله

O LIVRO DA PEREGRINAÇÃO

CAPÍTULO 233

A OBRIGAÇÃO DO HAJJ E SEU MÉRITO

قَال اللّٰه تَعَالَى: {وَلِلَّه عَلَى النَّاس حِج الْبَيْت مَن اسْتَطَاع إِلَيْه سَبِيْلا، وَمَن كَفَر فَإِن اللّٰه غَنِي عَن الْعَالَمِيْن}.

Deus, louvado seja, disse:
"**A peregrinação à Casa é um dever, para com Deus, de todos os seres humanos que estão em condições de empreendê-la; entretanto, quem se negar a isso, saiba que Deus pode prescindir de todas as criaturas**" (Alcorão Sagrado, 3:97).

١٢٧١- وَعَنِ ابن عُمرَ ، رضي اللّٰه عَنْهُمَا ، أَنَّ رَسُولَ اللّٰهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قَال : بُنِيَ الإِسْلامُ عَلَى خَمْسٍ : شَهادَةِ أَنْ لا إله إلا اللّٰه وأَنَّ مُحَمَّداً رسولُ اللّٰهِ ، وإقَامِ الصَّلاةِ وإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وحَجِّ البيْتِ ، وصَوْمِ رَمَضَانَ » متفقٌ عليهِ .

1271. Abdullah Ibn Ômar (R), relatou que o Profeta (S) disse: "O Islam se assenta sobre cinco pilares. O primeiro de todos é darmos testemunho de que não há outra divindade além de Deus, e que Mohammad é o Seu Mensageiro; o segundo é praticarmos as orações; o terceiro é pagarmos o tributo social (*zacat*) e o quarto é peregrinarmos à Casa de Deus (em Makka), e o quinto é observarmos o jejum de Ramadan." (Bukhári e Musslim)

١٢٧٢- وعنْ أبي هُرَيْرةَ ، رضي اللّٰه عنهُ ، قالَ : خَطَبَنَا رسولُ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَقَالَ : «يَا أَيُّهَا النَّاسُ إنَّ اللّٰه قَدْ فَرضَ عَلَيْكُمُ الحَجَّ فحُجُّوا » فقَالَ رجُلٌ : أَكُلَّ عَامٍ يا رسولَ اللّٰهِ ؟ فَسَكتَ ، حَتَّى قَالَها ثَلاثاً . فَقَال رَسُولُ اللّٰهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَوْ قُلْتُ نَعَمْ لَوجَبت وَلما استَطَعْتُمْ » ثُمَّ قال : « ذَرُوني ما تركْتُكُمْ ، فَإِنَّمَا هَلَكَ منْ كانَ قَبْلَكُمْ بكَثْرَةِ سُؤَالِهِمْ ، وَاخْتِلافِهِم عَلى أَنْبِيائِهِمْ ، فإذا أَمَرْتُكُمْ بِشَيءٍ فَأْتوا مِنْهُ مَا استطَعْتُم ، وَإذا نَهَيتُكُم عَن شَيءٍ فَدعُوهُ » . رواهُ مسلمٌ .

1272. Abu Huraira (R) relatou que em certa ocasião o Profeta (S) pronunciou um sermão e, dirigindo-se a ele e a outras pessoas, disse: "Ó gente! Deus impôs a obrigação de levardes a cabo a peregrinação (hajj), e deveis cumpri-la!" Uma pessoa perguntou: "Ó Mensageiro de Deus, devemos realizar a peregrinação todos os anos?" O Profeta (S) conservou-se em silêncio, até que o homem repetisse a pergunta três vezes. Por fim, o Profeta (S) disse: "Se eu tivesse dito sim, esta peregrinação ter-se-ia tornado uma

obrigação anual, e não teríeis condições para tal." O Profeta (S) acrescentou: "Deixai estar, sempre que vos omitir algo; (quer dizer) não me acosseis com tais perguntas, uma vez que eu não imponho nada. Algumas pessoas que viveram antes de vós costumavam formular demasiadas e desnecessárias perguntas, e estavam em desacordo com seus profetas. Por isso, foram destruídas. Portanto, quando eu vos instar a fazer algo, devereis obedecer, e cumprir as minhas instruções, dentro da medida das vossas capacidades; e quando vos proibir de fazer algo, devereis abster-vos de o fazer." (Musslim).

١٢٧٣- وَعنْهُ قال : سُئِلَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : أَيُّ العَمَلِ أَفضَلُ ؟ قال : « إيمانٌ بِاللَّهِ ورَسُولِهِ» قيل : ثُمَّ ماذَا ؟ قال : « الجِهَادُ في سَبِيلِ اللَّهِ » قيل : ثمَّ ماذَا ؟ قَال : « حَجٌّ مَبرُورٌ » متفقٌ عليهِ .

1273. Abu Huraira (R) disse que ao Profeta (S) foi uma vez perguntado: "Qual ação é a melhor de todas?" Ele respondeu: "Creres em Deus e no Seu Mensageiro." Foi-lhe perguntado mais: "E o que vem depois?" Ele disse: "Esforçai-vos no caminho de Deus." Foi-lhe perguntado ainda: "E depois disso?" Ele respondeu: "Peregrinares destituídos de vícios e defeitos." (Bukhári e Musslim)

١٢٧٤- وَعَنْهُ قالَ : سَمِعْتُ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقولُ : « منْ حجَّ فَلَم يرْفُثْ ، وَلَم يفْسُقْ ، رجَع كَيَومِ ولَدتْهُ أُمُّهُ » . متفقٌ عليه .

1274. Abu Huraira (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Uma pessoa que cumprir a peregrinação, e, durante a mesma, se abstiver dos vícios e defeitos, essa pessoa retornará (da peregrinação) devidamente purificada, como se tivesse sido parida por sua mãe, nesse mesmo dia!" (Muttafac alaih)

١٢٧٥- وعَنْهُ أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قالَ : « العُمْرَة إلى العُمْرةِ كَفَّارةٌ لما بيْنهُما ، والحجُّ المبرُورُ لَيس لهُ جزَاءٌ إلاَّ الجَنَّةَ » . متفقٌ عليهِ .

1275. Abu Huraira (R) também relatou que o Profeta (S) disse: "A Umra visita a Makka), seguida de outra Umra, expia as faltas cometidas entre as duas. A recompensa para uma peregrinação livre de vícios) é nada menos que o Paraíso." (Muttafac alaih)

١٢٧٦- وَعَنْ عَائِشَةَ ، رضي الله عَنْهَا ، قَالَتْ : قُلْتُ يا رَسُولَ الله ، نَرى الجِهَادَ أَفضَلَ العملِ ، أفَلا نُجاهِدُ ؟ فَقَالَ : « لكِنْ أَفضَلُ الجِهَادِ : حَجٌّ مبرُورٌ » رواهُ البخاريُّ .

1276. Aicha (R) relatou: "Certa ocasião perguntei ao Profeta (S): 'Ó Mensageiro de Deus, nós (as mulheres) consideramos que a luta pela causa de Deus (*jihad*) é a melhor das ações. Então, não deveríamos sair e lutar pela causa de Deus?' O Profeta disse: 'A melhor forma de *jihad* pela causa de Deus, no vosso caso, é a peregrinação livre de todo o vício e defeito.'" (Bukhári)

١٢٧٧- وَعَنْهَا أنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قَالَ : « ما مِنْ يَوْمٍ أَكثَرَ مِنْ أنْ يعْتِقَ اللَّه فِيهِ عبْداً مِنَ النَّارِ مِنْ يَوْمِ عَرَفَةَ » . رواهُ مسلمٌ .

1277. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não existe outro dia em que Deus livre um maior número de servos Seus do fogo do Inferno que não no Dia de Arafa." (Musslim)

١٢٧٨- وعنِ ابنِ عباسٍ ، رضي اللَّه عنهُما ، أنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « عُمرَةٌ في رَمَضَانَ تَعدِلُ عَمْرَةً أَوْ حَجَّةً مَعِي » متفقٌ عليهِ .

1278. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A Umra, efetuada durante o mês de Ramadan, é equivalente a uma peregrinação, ou é semelhante a uma peregrinação efetuada em minha companhia." (Muttafac alaih)

١٢٧٩- وَعَنْهُ أنَّ امرَأَةً قالَتْ : يا رَسُولَ اللَّهِ ، إنَّ فَريضَةَ اللَّهِ على عِبَادِهِ في الحجِّ ، أَدْرَكتْ أبي شَيخاً كَبِيراً ، لا يَثبُتُ عَلى الرَّاحِلَةِ أَفَأَحُجُّ عَنهُ ؟ قال : « نعم » . متفقٌ عليهِ.

1279. Ibn Abbás (R) contou que uma mulher perguntou ao Profeta (S): "Ó Mensageiro de Deus, Deus tornou um dever obrigatório a peregrinação para Seus servos, numa época em que meu pai chegou à velhice, sendo que não mais tem forças para montar um animal; poderia eu realizar a peregrinação em seu nome?" O Profeta (S) disse: "Sim!" (Bukhári e Musslim).

١٢٨٠- وعن لَقِيطِ بنِ عامرٍ ، رضي اللَّه عنهُ ، أَنَّهُ أَتى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَقَال : إنَّ أبي شَيخٌ كَبيرٌ لا يستَطِيعُ الحجَّ ، وَلا العُمرَةَ ، وَلا الظَعَنَ ، قال : « حُجَّ عَنْ أَبِيكَ واعْتمِرْ». رواهُ أَبو داودَ ، والترمذيُّ وقال : حديثٌ حسنٌ صحيح .

1280. Laquit Ibn Ámir (R) relatou que em certa ocasião visitou o Profeta (S), e lhe expôs: "Meu pai se tornou muito velho, e não tem forças suficientes para empreender a viagem para cumprir a peregrinação ou *Umra*, mesmo para montar um animal." O Profeta (S) disse: "Tu cumprirás a peregrinação (Hajj) e a *Umra* em nome de teu pai." (Abu Daúd e Tirmizi)

١٢٨١- وعَنِ السائبِ بنِ يزيدَ ، رضي اللَّه عنهُ ، قال : حُجَّ بي مَعَ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، في حَجةِ الوَداعِ ، وأَنَا ابنُ سَبعِ سِنِينَ . رواه البخاريُّ .

1281. As'Sáib Ibn Yazid (R) relatou: "Fui levado a fazer a peregrinação na companhia do Profeta (S), na sua Peregrinação de Despedida. Tinha eu sete anos de idade" (Bukhári)

١٢٨٢- وَعـنِ ابـنِ عبَّـاسٍ ، رضـي الله عَنْهُمَـا ، أَنَّ النـبي صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَـلَّم ، لَقِـيَ رَكْبـاً بِالرَّوْحَاءِ ، فَقَالَ : « منِ القَوْمُ ؟ » قَالُوا : المسلِمُونَ . قَالُوا : منْ أَنتَ ؟ قَالَ : « رسولُ اللَّهِ » فَرَفَعَتِ امْرَأَةٌ صَبِياً فَقَالتْ ألهَذا حجٌّ ؟ قَالَ : « نَعَمْ ولكِ أَجرٌ » رواهُ مُسلمٌ .

1282. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S), em Rauhá, cruzou com um grupo de cavaleiros, e lhes perguntou quem eram. Disseram que eram muçulmanos, e lhe perguntaram quem era ele. Respondeu: "Sou o Mensageiro de Deus." Uma mulher, dentre eles, se adiantou, e lhe mostrou um menino, e lhe perguntou se valeria a sua peregrinação. O Profeta (S) disse: "Sim, e terás a recompensa por isso." (Musslim)

١٢٨٣- وَعَنْ أ نسٍ ، رضي الله عنهُ ، أنَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حَجَّ على رَحْلٍ ، وَكَانتْ زامِلتَهُ . رواه البخاريُّ .

1283. Anas Ibn Málik (R) relatou que o Profeta realizava a peregrinação montado num camelo que também lhe carregava as provisões, sendo que não havia animal algum em separado para as carregar. (Bukhári).

١٢٨٤- وَعَنِ ابنِ عبَّاسٍ ، رضي الله عَنْهُمَا ، قَالَ : كَانَت عُكاظُ وَمِجَنَّةُ ، وَذو المجَازِ أَسْواقاً في الجَاهِلِيَّةِ ، فَتَأَثَّمُوا أن يَتَّجرُوا في المَوَاسِمِ ، فَنَزَلتْ : { لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أن تَبْتَغُوا فَضلاً مِن رَبِّكُم } [البقرة : ١٩٨]في مَوَاسِمِ الحَجِّ . رواهُ البخاريُّ.

1284. Ibn Abbás (R) relatou: "Ucaz, Mijanna e Zul Majaz eram locais de feira durante os dias da *jahiliya* (dias pré-islâmicos). Logo após o advento do Islam, algumas pessoas pensavam que poderia ser pecaminoso a continuação do comércio, durante a temporada da peregrinação. Sobre isso, foi revelado o seguinte versículo: "**Não sereis censurados se procurardes a graça de vosso Senhor durante a peregrinação**" (Alcorão Sagrado, 2:198).

كتاب الجهاد

٢٣٤- باب فضل الجهاد

O LIVRO DO ESFORÇO PELA CAUSA DE DEUS

CAPÍTULO 234

O MÉRITO DA OBRIGAÇÃO DO ESFORÇO PELA CAUSA DE DEUS E PELA IDA E VOLTA NO CAMINHO DE DEUS

٢٣٥- باب بيان جماعة منَ الشهداء في ثواب الآخرة

ويغسلون ويُصَلَّى عليهم بخلاف القتيل في حرب الكفار

CAPÍTULO 235

A DEFINIÇÃO DOS MÁRTIRES EM RELAÇÃO À RECOMPENSA, NO ALÉM; O MODO DE OS PURIFICARMOS, E A ORAÇÃO POR ELES; A DIFERENÇA ENTRE O MÁRTIR CAÍDO EM COMBATE CONTRA OS POLITEÍSTAS E OUTROS

١٣٥٣- عنْ أبي هُرَيْرةَ ، رضي الله عنهُ ، قالَ : قالَ رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « الشُّهَدَاءُ خَمسَةٌ : المِطعُونُ ، وَالمبْطُونُ ، والغَرِيقُ ، وَصَاحبُ الهَدْم وَالشَّهيدُ في سبيل الله » متفقٌ عليهِ .

1353. Abu Huraira (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Existem cinco espécies de mártires: (1) o que morre de uma praga; (2) o que morre devido a doenças estomacais; (3) o que morre afogado; (4) o que morre esmagado sob uma muralha; 5) o que morre enquanto luta pela causa de Deus.” (Muttafac alaih)

١٣٥٤- وعنهُ قالَ : قالَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ما تَعُدُّونَ الشهداءَ فِيكُم ؟ قالُوا : يا رسُولِ اللَّهِ من قُتِل في سبيل الله فَهُو شهيدٌ . قال : « إنَّ شُهَداءَ أُمَّتي إذاً لَقلِيلٌ ، » قالُوا: فَمنْ يا رسُول الله ؟ قال : « منْ قُتِل في سبيلِ الله فهُو شَهيدٌ ، ومنْ ماتَ في سبيل الله فهُو شهيدٌ ، ومنْ ماتَ في الطَّاعُون فَهُو شَهيدٌ ، ومنْ ماتَ في البطنِ فَهُو شَهيدٌ، والغَريقُ شَهيدٌ » رواهُ مسلمٌ .

1354. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) perguntou a seus companheiros quem eles consideravam um mártir. Disseram: “Ó Mensageiro de Deus, é a pessoa que morre pela causa de Deus!” O Profeta (S) disse: “Então, na minha Umma haverá muitos poucos mártires!” Perguntaram: “Então, quem são os mártires, ó Mensageiro de Deus?” Respondeu: “Aquele que morre pela causa de Deus é supostamente um mártir; aquele que morre de morte natural, dentro do caminho de Deus é um mártir; aquele que morre em consequência de uma praga é um mártir; aquele que morre de uma enfermidade estomacal é um mártir; aquele que morre afogado é um mártir.” (Musslim)

١٣٥٥- وعن عبدِ اللَّهِ بن عمْرو بن العاص ، رضي اللَّه عنْهُمَا ، قال : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ قُتِل دُونَ مالِه ، فَهُو شهيدٌ » متفقٌ عليه .

1355. Abdullah Ibn Amr Ibn al ‘Ás (R) relatou que o Profeta (S) disse: “O indivíduo que morre enquanto protege a sua propriedade é também um mártir” (Bukhári e Musslim).

١٣٥٦- وعنْ أبي الأعور سعيدِ بنِ زَيْدِ بنِ عمرو بنِ نُفَيْلٍ ، أَحدِ العشَرةِ المشْهُودِ لَهمْ بالجنَّةِ ، رضي اللَّه عنْهُمْ ، قال : سمِعت رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : « منْ قُتِل دُونَ مالِهِ فهُو شَهيدٌ ، ومنْ قُتلَ دُونَ دمِهِ فهُو شهيدٌ ، ومن قُتِل دُونَ دِينِهِ فَهو شهيدٌ ، ومنْ قُتِل دُونَ أهْلِهِ فهُو شهيدٌ » .

1356. Abu Al’awar Saíd Ibn Zaid Ibn ‘Amr Ibn Nufail (R), uma das dez pessoas às quais foram dadas as boas-novas de estarem destinadas ao Paraíso enquanto ainda viviam neste mundo, relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: “Quem morre defendendo sua propriedade é um mártir; quem morre em sua própria defesa é um mártir; quem morre defendendo sua religião é um mártir; quem é morto enquanto protege sua família é um mártir.” (Abu Daúd e Tirmizi)

١٣٥٧- وعنْ أبي هُريرة ، رضي اللَّه عنْهُ ، قالَ : جاء رجُلٌ إلى رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقَال: يا رسول اللَّه أَرأَيت إنْ جاءَ رَجُلٌ يُرِيدُ أَخْذَ مالي ؟ قال : « فَلا تُعْطِهِ مالكَ » قال : أَرأَيْتَ إنْ قَاتلني ؟ قال : « قَاتِلْهُ » قال : أَرأَيت إن قَتلَني ؟ قال : « فَأنْت شَهيدٌ » قال : أَرأَيْتَ إنْ قَتَلْتُهُ ؟ قال : « هُوَ في النَّارِ » رواهُ مسلمٌ .

1357. Abu Huraira (R) relatou: “Um homem se aproximou do Profeta (S), e disse: ‘Ó Mensageiro de Deus, dize-me: se um indivíduo vem com a intenção de roubar a minha propriedade, que devo fazer?’ O Profeta (S) respondeu: ‘Ora, não deixes que ele te tome a propriedade!’ O homem disse: ‘Muito bem, e se ele começar a lutar comigo?’ O Profeta (S) disse: ‘Então deverás lutar com ele.’ O homem perguntou: ‘E se ele me matar?’ O Profeta (S) disse: ‘Então serás um mártir!’ O homem perguntou: ‘E acontecer de eu o matar?’ O Profeta (S) respondeu: ‘Ele irá para o Inferno’” (Musslim).

٢٣٦- باب فضل العتق

CAPÍTULO 236

O MÉRITO DE SE LIBERTAR ESCRAVOS

قَال اللّٰه تَعَالَى: { فَلَا اقْتَحَم الْعَقَبَة، وَمَا أَدْرَاك مَا الْعَقَبَة؟ فَك رَقَبَة } الْآيَة.

Deus, louvado seja, disse:
"**Porventura, tentou ele vencer as vicissitudes? E o que te fará entender o que é vencer as vicissitudes? É o libertar um cativo**" (Alcorão Sagrado, 90: 11-13).

١٣٥٨- وعنْ أبي هُريرةَ ، رضي اللّٰه عنهُ ، قال : قال لي رَسولُ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ أَعْتَقَ رقَبةً مُسْلِمةً أَعْتَقَ اللّٰه بِكُلِّ عُضْوٍ مِنْهُ عُضْواً مِنْهُ مِنَ النَّارِ حتى فَرْجَهُ بِفرجهِ » . متفقٌ عليهِ .

1358. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "À pessoa que libertar um escravo muçulmano, Deus salvará cada um dos seus membros do fogo do Inferno, como compensação por cada um dos membros do escravo, e, inclusive, seus órgãos íntimos, por conta dos órgãos do escravo libertado." (Muttafac alaih)

١٣٥٩- وعَنْ أبي ذَرٍّ ، رضي اللّٰه عنهُ ، قالَ : قُلْتُ يا رسُولَ اللّٰه ، أيُّ الأعْمالِ أفضَل ؟ قَال : « الإيمانُ باللّٰه ، والجِهادُ في سبيلِ اللّٰه » قَالَ : قُلْتُ : أيُّ الرِّقَابِ أفْضَلُ ؟ قالَ : « أنْفَسُهَا عِنْد أَهْلِهَا ، وَأَكثَرُهَا ثَمَناً » متفقٌ عليه .

1359. Abu Zar (R) relatou que havia perguntado ao Profeta (S): "Ó Mensageiro de Deus, qual é a obra de maior mérito?" Ele respondeu: "É a da pessoa que crê e tem fé em Deus, e combate pela Sua causa." Voltou a perguntar-lhe: "Quais os escravos que dariam mais méritos a pessoa libertar?" Respondeu: "Os que são mais valiosos para seus amos, e com preços mais elevados." (Mutaffac alaih).

CAPÍTULO 237

O MÉRITO DO TRATO BONDOSO AO SERVO

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَاعْبُدُوا اللّٰه وَلَا تُشْرِكُوا بِه شَيْئا، وَبِالْوَالِدَيْن إِحْسَانا، وَبِذِي الْقُرْبَى وَالْيَتَامَى وَالْمَسَاكِيْن وَالْجَار ذِي الْقُرْبَى وَالْجَار الْجُنُب، الْصَّاحِب بِالْجَنْب، وَابْن الْسَّبِيل، وَمَا مَلَكَت أَيْمَانُكُم } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Adorai a Deus e não Lhe atribuais parceiros. Tratai com benevolência vossos pais e parentes, os órfãos, os necessitados, o vizinho, quer vos seja achegado ou não, o companheiro, o viandante e vossos servos, porque Deus não estima arrogante jactancioso algum**" (Alcorão Sagrado, 4:36).

١٣٦٠- وعن المعْرُور بن سُويْدٍ قالَ : رأَيْتُ أبا ذَرٍّ ، رضِيَ اللّٰه عَنْهُ ، وعليهِ حُلَّةٌ ، وعَلى غُلامِهِ مِثْلُهَا ، فَسَأَلْتُهُ عَنْ ذلك ، فَذكر أَنَّه سَابَّ رَجُلاً على عهْدِ رَسُولِ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَعَيَّرَهُ بأُمِّهِ ، فَقَال النبي صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّك امْرُؤٌ فِيك جاهِلِيَّةٌ » : هُمْ إِخْوانُكُمْ ، وخَولُكُمْ ، جعَلَهُمُ اللّٰه تَحت أيدِيكُمْ ، فَمَنْ كَانَ أَخُوهُ تَحت يَدهِ فليُطعِمهُ مِمَّا يَأْكلُ، وَلْيُلْبِسْهُ مِمَّا يلبَسُ ، ولا تُكَلِّفُوهُم مَا يَغْلبُهُمْ ، فإن كَلَّفتُمُوهُم فَأَعِينُوهُم » . متفقٌ عليه.

1360. Al Ma'rur Ibn Suwaid relatou: "Vi que Abu Zar (R) vestia um traje, e que também seu servo usava uma vestimenta semelhante. Perguntei-lhe sobre o fato, e me explicou que nos dias do Profeta (S), ele havia tido uma altercação com um homem que ele tinha insultado, fazendo alusão à sua mãe (porque sua mãe era negra). Como consequência, o Profeta (S) lhe disse: 'Eis que ainda permanecem resquícios da ignorância (cultura pré-islâmica) em tua conduta. Os servos são teus irmãos, os quais Deus, o Supremo, pôs sob tua autoridade. Por conseguinte, uma pessoa que tem um irmão sob sua autoridade deve alimentá-lo do mesmo que come, e deve vesti-lo com o mesmo tipo de roupa que ele (custódio) veste; não deve designar-lhe um trabalho que esteja além da sua capacidade; e, se assim o fizer, deverá ajudá-lo nesse trabalho.'" (Muttafac alaih)

١٣٦١- وَعَنْ أبي هُريرَةَ ، رضي اللّٰه عَنْهُ ، عَن النبي صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : قالَ : إذا أَتى أحدَكم خَادِمُهُ بِطَعامِهِ ، فَإِنْ لم يُجْلِسْهُ معهُ ، فَلْيُناولْهُ لُقمةً أوْ لُقمَتَيْنِ أوْ أُكلَةً أوْ أُكلَتَيْنِ ، فَإِنَّهُ ولِيَ عِلاجهُ»رواه البخاري .

1361. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando o criado de um de vós lhe trouxer a comida, se ele não lhe pedir para se sentar com ele, este deverá dar-lhe pelo menos um bocado ou dois dela, porque ele teve trabalho em prepará-la" (Bukhári)

٢٣٨- باب فضل المملوك الذي يؤدي حقَّ اللهِ وحقَّ مواليهِ

CAPÍTULO 238

O MÉRITO DO ESCRAVO QUE CUMPRE COM OS SEUS DEVERES PARA COM DEUS E O SEU AMO

١٣٦٢- عَن ابن عُمَرَ ، رضي الله عَنْهُما ، أَنَّ رَسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : إنَّ العَبْد إذا نَصحَ لِسيِّدِهِ ، وَأَحْسَنَ عِبادةَ اللَّهِ ، فَلَهُ أَجْرُهُ مرَّتيْنِ » متفقٌ عليه .

1362. Abdullah Ibn Ômar (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O escravo que for leal ao seu amo e que adora satisfatoriamente a Deus terá recompensa dupla." (Muttafac alaih)

١٣٦٣- وعَنْ أبي هُريرَةَ ، رضي الله عنهُ ، قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « للعبدِ المَمْلُوكِ المصْلحِ أَجْرَانِ » ، والَّذِي نَفسُ أبي هُرَيرَة بيَدِهِ لَوْلا الجهَادُ في سَبِيلِ اللَّهِ ، والحَجُّ، وبِرُّ أُمِّي ، لأحْببتُ أنْ أمُوتَ وأنَا مَملوكٌ . متفقٌ عليهِ .

1363. Abu Huraira (R) afirmou que o Profeta (S) disse: "Um escravo virtuoso (fiel e dedicado ao seu amo) fica afeito a uma dupla recompensa." O Abu Huraira (R) acrescentou: "Por Deus, em Cuja posse está a vida de Abu Huraira, se não houvesse obrigações quanto ao *jihad* pela causa de Deus, a realização da *hajj* e a obediência à mãe, eu teria preferido morrer como um escravo." (Bukhári e Musslim).

١٣٦٤- وعَنْ أبي مُوسَى الأَشْعَرِيِّ ، رضي الله عنْهُ ، قال : قالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «المَمْلُوكُ الذي يُحْسِنُ عِبَادَةَ رَبِّهِ ، وَيُؤدِّي إلى سَيِّدِهِ الذي عليهِ مِنَ الحقِّ ، والنَّصِيحَةِ ، والطَّاعَةِ ، لهُ أجْرَانِ » رواهُ البخاريُّ .

1364. Abu Mussa Al ach'ari (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O escravo que cultua bastante o seu Sustentador (Deus), que desempenha diligente, sincera e obedientemente os deveres que tem com o seu amo, irá ter uma dupla recompensa" (Bukhári).

١٣٦٥- وعَنْهُ قَالَ : قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ثلاثةٌ لهُمْ أَجْرانِ : رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ الكتاب آمن بنبيَّه وآمنَ بمُحمدٍ ، والعبْدُ المَمْلُوكُ إذا أدَّى حقَّ اللَّهِ ، وَحقَّ مَوَالِيهِ ، وَرَجُل كانَتْ لَهُ أَمةٌ فَأَدَّبها فَأحْسَنَ تَأْدِيبَها ، وَعلَّمها فَأَحْسَنَ تَعْلِيمَها ، ثُمَّ أَعْتقَهَا فَتَزَوَّجَهَا ، فَلَهُ أَجْرَان » متفقٌ عَليهِ .

1365. Abu Mussa Al ach'ari (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Há três indivíduos que estarão afeitos a uma dupla recompensa: um, é o homem que, acreditando no Livro revelado e no seu profeta, também acredita em Mohammad (S);

dois, o escravo que desempenha satisfatoriamente os deveres que tem para com Deus, e os deveres que tem para com o seu amo; e três, o homem que, tendo uma escrava, ensina-lhe boas maneiras, educa-a bem, liberta-a, e casa-se com ela" (Bukhári e Musslim).

٢٣٩- باب فضل العبادةِ في الهرج وهو الاختلاط والفتن ونحوها

CAPÍTULO 239

O MÉRITO DA ADORAÇÃO DURANTE O PERÍODO DE ANARQUIA E DESORDEM

١٣٦٦- عنْ مَعقِلِ بن يسارٍ ، رضي الله عنْهُ ، قَالَ : قال رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « العِبَادَةُ في الهَرْجِ كهِجْرةٍ إلَيَّ » رواهُ مُسْلمٌ .

1366. Ma'quil Ibn Yassar (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Adoração durante o período de anarquia e desordem é o mesmo que emigrar por mim." (Musslim).

٢٤٠- باب فضل السَّماحةِ في البيع والشراء

والأخذ والعطاء ، وحسن القضاء والتقاضي ، وإرجاح المكيال والميزان ، والنَّهي عن التطفيف ، وفضل إنظار الموسِر والمُعْسِر والوضع عنه

CAPÍTULO 240

O MÉRITO DA BENEVOLÊNCIA E DA HONESTIDADE EM TODAS AS TRANSAÇÕES COMERCIAIS E PERANTE OS TRIBUNAIS; A EQUIDADE AO SE DISPOREM OS PESOS E AS MEDIDAS; E O MÉRITO DA TOLERÂNCIA PARA COM OS DEVEDORES

قَال اللّه تَعَالَى: { وَمَا تَفْعَلُوا مِن خَيْرٍ فَإِن اللّه بِه عَلِيم } .

Deus, louvado seja, disse:
"**E sabei que todo o bem que fizerdes, Deus dele tomará consciência**" (Alcorão Sagrado, 2:215).

وَقَال تَعَالَى: { وَيَا قَوْم أَوْفُوا الْمِكْيَال وَالْمِيزَان بِالْقِسْط، وَلَا تَبْخَسُوا النَّاس أَشْيَاءَهُم }.

E, louvado seja, disse também:
"**Ó povo meu, disponde da medida e do peso com equidade; não defraudeis os humanos em seus bens**" (Alcorão Sagrado, 11:85)

وَقَال تَعَالَى: { وَيْل لِلْمُطَفِّفِيْن الَّذِيْن إِذَا اكْتَالُوْا عَلَى النَّاس يَسْتَوْفُوْن، وَإِذَا كَالُوْهُم أَو وَّزَنُوهُم يُخْسِرُون؛ أَلَا يَظُن أُوْلَئِك أَنَّهُم مَّبْعُوْثُوْن لِيَوْم عَظِيْم. يَوْم يَقُوْم النَّاس لِرَب الْعَالَمِيْن } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**Ai dos fraudadores, que, quando alguém lhes mede algo, exigem a medida plena; porém, quando eles medem ou pesam para os demais, burlam-nos. Porventura, não consideram que serão ressuscitados, para o Dia terrível, dia em que os seres comparecerão perante o Senhor do Universo?**" (Alcorão Sagrado, 83:1-6).

١٣٦٧- وعَنْ أبي هُريرة ، رضِيَ اللَّه عنْهُ ، أَنَّ رجُلاً أتى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يتَقاضَاهُ فَأَغْلَظَ لَهُ، فَهَمَّ بِهِ أَصْحابُهُ ، فَقَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « دعُوهُ فَإِنَّ لِصَاحِبِ الحَقِّ مقَالاً » ثُمَّ قَالَ : « أَعْطُوه سِنًّا مِثْلَ سِنِّهِ » قالوا : يا رسولَ اللَّهِ لا نَجِدُ إلاَّ أَمْثَل مِنْ سِنِّهِ، قال : « أَعْطُوهُ فَإِنَّ خَيْرَكُم أَحْسنُكُمْ قَضَاءً » متفقٌ عليه .

1367. Abu Huraira (R) relatou que um homem abordou o Profeta (S), e foi veemente ao exigir o retorno do seu empréstimo. Os companheiros do Profeta (S) quiseram agarrar o homem e dar-lhe um corretivo, mas o Mensageiro de Deus disse: "Deixai-o em paz, porque a pessoa que tem direito pode falar rudemente." E ele acrescentou: "Dai-lhe um camelo da mesma idade daquele que lhe é devido!" (O Profeta {S} havia tomado emprestado dele um camelo.) Foi dito ao Profeta (S) que somente havia disponíveis camelos melhores do que aquele que era devido ao homem. O Profeta disse: "Bom, deixai-o levar o melhor, pois o melhor de vós será o que melhor pagar as suas dívidas." (Muttafac alaih)

١٣٦٨- وعَنْ جابرٍ ، رضي اللَّه عنْهُ ، أن رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « رَحِم اللَّه رجُلا سَمْحاً إذا بَاع ، وَإذا اشْتَرى ، وَإذا اقْتَضىَ » . رواه البخاريُّ .

1368. Jáber (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Que Deus tenha misericórdia da pessoa que é afável e cortês quando vende, compra, ou pede o pagamento do que lhe é devido." (Bukhári)

١٣٦٩- وعَنْ أبي قَتَادَةَ ، رضي اللَّه عَنْهُ ، قَالَ : سَمِعْتُ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : «مَنْ سَرَّهُ أَنْ يُنَجِّيَهُ اللَّه مِنْ كُرَبِ يَوْمِ القِيَامَةِ ، فَلْيُنَفِّسْ عَنْ مُعْسِرٍ أوْ يَضَعْ عَنْهُ » رواهُ مسلم.

1369. Abu Catada (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Uma pessoa que deseja que Deus a proteja das angústias do Dia do Juízo deve conceder desafogo a quem se encontra em circunstâncias difíceis, ou perdoar-lhe a dívida." (Musslim).

١٣٧٠- وعنْ أبي هُريرةَ ، رضي اللَّه عَنْهُ ، أنَّ رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « كَانَ رجلٌ يُداينُ النَّاسَ ، وَكَان يَقُولُ لِفَتَاهُ : إذا أَتَيْتَ مُعْسِراً فَتَجاوزْ عَنْهُ ، لَعلَّ اللَّه أنْ يَتجاوزَ عنَّا فَلقِي اللَّه فَتَجاوَزَ عنْهُ » متفقٌ عَليهِ .

1370. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Um homem que costumava conceder empréstimos às pessoas havia instruído seu criado, dizendo-lhe: 'Quando fores ante uma pessoa que se encontre em situação difícil, perdoa as suas dívidas; espero que Deus perdoe as nossas faltas quando estivermos em Sua presença.' Como consequência, quando se encontrou perante Deus, depois da sua morte, Ele lhe perdoou os pecados." (Muttafac alaih)

١٣٧١- وعَنْ أبي مسْعُودٍ البدْرِيّ ، رضي اللَّه عنْهُ ، قَال : قَالَ رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «حُوسب رَجُلٌ مِمَّنْ كَانَ قبلكم فَلَمْ يُوجدْ لَهُ مِنَ الخَيْرِ شَيَّءٌ ، إلاَّ أَنَّهُ كَان يَخَالِطُ النَّاس ، وَكَانَ مُوسِراً ، وَكَانَ يأْمُرُ غِلْمَانَه أن يَتَجَاوَزُوا عن المعْسِر . قال اللَّه ، عزَّ وجَلَّ : «نَحْنُ أحقُّ بِذَلكَ مِنْهُ ، تَجاوَزُوا عَنْهُ » رواه مسلمٌ .

1371. Abu Mass'ud al Badri (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Um homem que viveu antes de vós foi chamado (após seu falecimento) para prestar contas; porém, a seu favor, não havia quase nada de bom. A única coisa que havia era que, em seus tratos com as pessoas, quando estava em boa situação, havia instruído seus serventes que deixassem em paz aqueles que estivessem atravessando situações difíceis. Deus, o Exaltado e o Supremo, disse: 'Eu sou mais digno dessa qualidade!' e pediu aos anjos que o perdoassem." (Musslim)

١٣٧٢- وعنْ حُذَيْفَةَ ، رضي اللَّه عنْهُ ، قَالَ : أُتِى اللَّه تَعالى بِعَبْد من عِبَادِهِ آتاهُ اللَّه مَالاً، فَقَالَ لَهُ : ماذَا عمِلْتَ في الدُّنْيَا ؟ قَالَ : وَلا يَكْتُمُونَ اللَّه حديثاً قَال : يَاربِّ آتَيْتَنِي مالَكَ فَكُنْتُ أُبايِعُ النَّاسَ ، وَكانَ مِنْ خُلُقي الجوازُ ، فكُنْتُ أَتَيَسرُ عَلى المُوسِرِ، وأُنْظِرُ المعْسِر . فَقَالَ اللَّه تَعَالى : « أَنَا أَحقُّ بذا مِنْكَ ، تجاوزُوا عَنْ عبْدِي » فقال عُقْبَةُ بنُ عامرٍ ، وأَبو مَسْعُودٍ الأنصاريُّ ، رَضِيَ اللَّه عنْهُما : هكذا سَمِعْنَاهُ مِنْ في رَسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم. رواهُ مسلمٌ.

1372. Huzaifa (R) narrou que quando um homem a quem Deus havia concedido riqueza foi apresentado perante Ele, Deus lhe perguntou: "Que fizeste no mundo?" O homem - embora não seja possível ocultar-se nada de Deus - respondeu: "Ó meu Senhor, com o que me concedeste, fiz negócios com as pessoas, e era meu costume tolerar; era complacente com quem estava em boa situação, e concedia prazo a quem se encontrasse em difíceis circunstâncias." Por conseguinte, Deus, o Exaltado, disse: "Eu sou mais digno dessas qualidades do que tu!" e ordenou: "Tolerem o Meu servo!"

‘Uqba Ibn ‘Ámir e Abu Mass’ud al Ansári (R) disseram: “Assim o ouvimos da boca do Mensageiro de Deus (S).” (Musslim)

١٣٧٣- وعنْ أبي هُريرَةَ ، رضي اللَّه عنْه ، قَالَ : قَالَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «من أَنْظَر مُعْسِراً أوْ وَضَعَ لَهُ ، أظلَّهُ اللَّه يَوْمَ القِيامَةِ تَحْتَ ظِلِّ عَرْشِهِ يَوْمَ لا ظِلَّ إلاَّ ظِلُّهُ » . رواهُ الترمذيُّ وقَال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1373. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Para a pessoa que concede um prazo a um devedor que esteja em circunstâncias difíceis, ou que perdoa algo da sua dívida, será dado, por Deus, um abrigo à sombra do Seu trono, no Dia do Julgamento, quando não houver outro abrigo.” (Tirmizi)

١٣٧٤- وعَنْ جابرٍ ، رضي اللَّه عَنْهُ ، أنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، اشْتَرى مِنْهُ بَعِيراً ، فَوَزَنَ لَهُ، فَأَرْجَحَ متفقٌ عليه .

1374. Jáber R) disse que o Profeta (S) comprou dele um camelo, e pagou-lhe o preço do animal pelo peso, que foi mais do que o preço original. (Muttafac alaih)

١٣٧٥- وعنْ أبي صَفْوَان سُوْيدِ بنِ قَيْس ، رضي اللَّه عنهُ ، قَالَ : جَلَبْتُ أَنَا ومَخْرَمَةُ الْعبدِيُّ بَزًّا مِنْ هَجَر ، فَجاءَنَا النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَسَاومنَا بسراويلَ ، وَعِنْدِي وَزَّانٌ يزنُ بالأَجْرِ ، فَقَالَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لِلْوَزَّانِ : « زِنْ وَأَرْجِحْ » رواهُ أبو داودَ ، والترمذيُّ وقال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1375. Abu Safwan Suwaid Ibn Cais (R) relatou que numa ocasião, ele e Makhrama al Abdi traziam umas vestimentas compradas em Hajar. Ao se inteirar daquilo, o Profeta (S) se dirigiu a eles, e comprou um par de calças. Eles tinham uma pessoa que costumava pesar as moedas (de ouro ou de prata). O Profeta (S) disse: “Pesa-as pelo seu preço, e acrescenta um pouco a elas.” (Abu Daúd e Tirmizi)

كتابُ العِلم

٢٤١- بابُ فضل العلم

O LIVRO DO CONHECIMENTO

CAPÍTULO 241

O MÉRITO DO CONHECIMENTO APRENDENDO OU ENSINANDO EM FAVOR A DEUS

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَقُل رَّب زِدْنِي عِلْمَا } .

Deus, louvado seja, disse:
"**E dize: Ó Senhor meu, aumenta-me em sabedoria!**" (Alcorão Sagrado, 20:114).

وَقَال تَعَالَى: { قُل هَل يَسْتَوِي الَّذِيْن يَعْلَمُوْن وَالَّذِين لَا يَعْلَمُوْن } .

E, louvado seja, disse também:
"**Dize: Poderão, acaso, equiparar-se os sábios com os insipientes?**" (Alcorão Sagrado, 39:9).

وَقَال تَعَالَى: { يَرْفَعِ اللّٰه الَّذِيْن آمَنُوْا مِنْكُم وَالَّذِين أُوْتُوْا الْعِلْم دَرَجَات } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**Deus dignificará os crentes dentre vós, assim como os sábios**" (Alcorão Sagrado, 58:11).

وَقَال تَعَالَى: { إِنَّمَا يَخْشَى اللّٰه مِن عِبَادِه الْعُلَمَاء } .

E, louvado seja, disse mais:
"**Os sábios, dentre os servos de Deus, só a Ele temem**" (Alcorão Sagrado, 35:28).

١٣٧٦- وعَنْ مُعاوِيةَ ، رضي اللّٰه عنْهُ ، قال : قَال رسُولُ اللّٰهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ يُرِد اللّٰه بِهِ خيْراً يُفَقِّهْهُ في الدِّينِ » متفقٌ عليه .

1376. Muawiya (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A uma pessoa a quem Deus deseja o bem por assim merecer) concede o conhecimento da fé e da religião." (Muttafac alaih).

١٣٧٧- وعنْ ابنِ مسْعُودٍ ، رضي اللّٰه عنْه ، قَال : قَال رسُولُ اللّٰهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا حَسَد إلاَّ في اثْنَتَيْنِ : رَجُلٌ آتَاهُ اللّٰه مَالاً فَسلَّطهُ عَلى هلَكَتِهِ في الحَقِّ ، ورَجُلٌ آتاهُ اللّٰه الحِكْمَةَ فهُوَ يَقْضِي بِهَا ، وَيُعَلِّمُهَا » مُتَّفَقٌ عَليهِ .

1377. Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Só é permitido invejar a dois tipos de pessoas: um é a quem Deus deu riqueza e o orientou a gastá-la de forma piedosa; o outro é à pessoa a quem Deus deu sabedoria, de acordo com a qual julga e a qual ela ensina." (Muttafac alaih).

١٣٧٨- وعَنْ أبي مُوسى ، رضي الله عنْهُ ، قال : قَالَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَثَلُ مَا بعثَنِي اللهُ بِهِ مِنَ الهُدى والْعِلْمِ كَمَثَل غَيْثٍ أصاب أرْضاً ، فَكَانَتْ مِنْهَا طَائفَةٌ طَيّبَةٌ قَبِلَتِ الماءَ فَأَنْبَتَتِ الْكَلأَ ، وَالْعُشْب الْكَثِيرَ ، وَكَانَ مِنْهَا أجَادِبُ أمسَكَتِ الماءَ ، فَنَفَعَ اللهُ بِهَا النَّاسَ، فَشَرِبُوا مِنْهَا وَسَقَوْا وزَرَعُوا ، وأَصَاب طَائفَةً مِنْهَا أُخْرى إنَّما هِي قِيعانٌ ، لا تمْسِكُ مَاءً ، وتُنْبِتُ كَلأً ، فَذلكَ مثَلُ منْ فَقُهَ في دِينِ اللهِ ، وَنَفَعَهُ ما بَعَثَنِي اللهُ بِهِ فَعلِمَ وَعلَّمَ، وَمَثَلُ منْ لَمْ يَرْفَعْ بِذلكَ رأساً ، وَلَمْ يَقْبَلْ هُدَى اللهِ الَّذي أُرْسِلْتُ بِهِ » متفقٌ عليه.

1378. Abu Mussa (R) também relatou que o Profeta (S) observou: "O caso da diretriz e do conhecimento, com os quais Deus me dotou (e enviou para a vossa ilustração) é como o caso da chuva que cai sobre a terra, sendo que parte dela é benigna e fértil; quando a erva seca se transforma em verde, e faz crescer nova vegetação. Parte dessa terra é seca, e acumula água, e Deus a faz benéfica para o ser humano; as pessoas bebem da água e se saciam, e a usam para o cultivo. A água da chuva também incide sobre um lugar que é um areal extenso e plano, onde a água não se retém, e não pode ajudar a se produzir a erva. Semelhante é o caso daqueles que aprendem o conhecimento da religião que Deus enviou (às pessoas) por meu intermédio, e que se têm beneficiado disso. E também é o caso daqueles que a apreenderam e ensinaram a outros. O outro exemplo é o das pessoas que nem ao menos ergueram as cabeças para apreender, nem aceitaram a diretriz de Deus, enviada a elas por meu intermédio." (Muttafac alaih).

١٣٧٩- وعَنْ سَهْلِ بن سعدٍ ، رضي الله عنْهُ ، أنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ لِعَليٍّ ، رضي الله عنْهُ : « فو اللهِ لأنْ يهْدِيَ الله بِكَ رجُلاً واحِداً خَيْرٌ لكَ من حُمْرِ النَّعم » متفقٌ عليهِ.

1379. Sahl Ibn Saad (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse para Áli (seu primo-genro): "Por Deus, se Ele guia uma pessoa até ao Islam através de ti, isso seria muito melhor para ti do que toda uma cáfila de camelos vermelhos (uma espécie muito rara de camelos)." (Muttafac alaih)

١٣٨٠- وعن عبدِ الله بن عمرو بن العاص ، رضي الله عنْهُما ، أنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: «بلِّغُوا عَنِّي ولَوْ آيَةً ، وحَدِّثُوا عنْ بني إسْرَائيل وَلا حَرجَ ، ومنْ كَذَب علَيَّ مُتَعمِّداً فَلْيتبَوَّأْ مَقْعَدهُ من النَّار » رواه البخاري .

1380. Abdullah Ibn Amr Ibn al ‘Ás (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Transmite, de minha parte, às pessoas, ainda que seja um só versículo; e narra os relatos históricos dos filhos de Israel – nenhum mal há em o fazeres. Porém, uma pessoa que deliberadamente me atribuir algo que eu não tenha dito, terá um posto (garantido) no Inferno.” (Bukhári)

١٣٨١- وعنْ أبي هُريرةَ ، رضي اللَّه عَنْهُ ، أنَّ رسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قالَ : « .... ومَنْ سلَك طرِيقاً يَلْتَمِسُ فِيهِ عِلْماً ، سهَّلَ اللَّه لَهُ بِهِ طَرِيقاً إلى الجَنَّةِ » رواهُ مسلمٌ .

1381. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Àquela pessoa que buscar um caminho para obter conhecimentos, Deus lhe facilitará, por isso, um caminho para o Paraíso.” (Musslim)

١٣٨٢- وَعَنهُ ، أيضاً ، رضي اللَّه عنْه أنَّ رَسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « مَنْ دعا إلى هُدىً كانَ لهُ مِنَ الأجْر مِثلُ أُجورِ منْ تَبِعهُ لا ينْقُصُ ذلكَ من أُجُورِهِم شَيْئاً » رواهُ مسلمٌ.

1382. Abu Huraira R) relatou que o Profeta S) disse: “A pessoa que levar (alguém) à retidão terá uma recompensa igual à que receber a sua guia, sem que seja reduzida a recompensa de nenhum dos dois.” (Musslim)

١٣٨٣- وعنْهُ قال : قَالَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذا ماتَ ابْنُ آدَم انْقَطَع عَملُهُ إلاَّ مِنْ ثَلاثٍ : صَدقَةٍ جارية ، أوْ عِلمٍ يُنْتَفَعُ بِهِ ، أوْ وَلدٍ صالحٍ يدْعُو لَهُ » رواهُ مسلمٌ .

1383. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Depois da morte de uma pessoa, todas as suas ações se interromperão, menos três: Em primeiro lugar, está o oferecer caridade permanente; em segundo, legar conhecimentos que alguém poderá aproveitar; e, por último, deixar um filho virtuoso que orará por ele.” (Musslim)

١٣٨٤- وَعنْهُ قَالَ : سمِعْتُ رسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « الدُّنْيَا ملْعُونَةٌ ، ملْعُونٌ ما فِيهَا، إلاَّ ذِكرَ اللَّه تَعَالى ، وما والاَهُ ، وعَالماً ، أوْ مُتَعلِّماً » رواهُ الترمذيُّ وقال : حديثٌ حسنٌ.

1384. Abu Huraira (R) narrou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: “Este mundo está maldito, e também o estão todas as coisas existentes nele, salvo a lembrança de Deus e do que é do Seu agrado; e também os eruditos e os estudiosos.” (Tirmizi).

١٣٨٥- وَعَنْ أنسٍ ، رضي اللَّه عنْهُ قالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ، صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَن خرَج في طَلَبِ العِلمِ ، فهو في سَبيلِ اللَّهِ حتى يرجِعَ » رواهُ التِرْمِذيُّ وقال : حديثٌ حَسنٌ .

1385. Anas R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Uma pessoa que sair (de casa) em busca de conhecimentos estará vivendo em obediência a Deus, e assim permanecerá, até que regresse.” (Tirmizi)

١٣٨٦- وعَنْ أبي سَعيدٍ الخدْرِيّ ، رضي الله عَنْهُ ، عَنْ رسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: « لَنْ يَشبَع مُؤمِنٌ مِنْ خَيْرٍ حتى يكون مُنْتَهَاهُ الجَنَّةَ » . رواهُ الترمذيُّ ، وقَالَ : حديثٌ حسنٌ .

1386. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que o Profeta (S) disse: “O crente jamais estará satisfeito com a sua busca do bem (conhecimento), até que este termine no Paraíso” (o Tirmizi disse que esse *hadice* é bom). (Tirmizi)

١٣٨٧- وعَنْ أبي أُمَامة ، رضي الله عنْهُ ، أنَّ رَسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « فضْلُ الْعالِم على الْعابِدِ كَفَضْلي على أَدْنَاكُمْ » ثُمَّ قال : رسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إنَّ الله وملائِكَتَهُ وأَهْلَ السَّمواتِ والأرضِ حتَّى النَّمْلَةَ في جُحْرِهَا وحتى الحُوتَ لَيُصَلُّونَ عَلى مُعلِّمِي النَّاسِ الخَيْرْ» رواهُ الترمذي وقالَ : حَديثٌ حَسنٌ .

1387. Abu Umama (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Um Álim (indivíduo ilustrado ou teólogo) é muito superior a um Ábid (devoto), como eu sou superior a um muçulmano comum, dentre vós.” O Profeta (S) prosseguiu: “Deus, Seus anjos, e todos aqueles que vivem nos céus e na terra, inclusive as formigas, em seus formigueiros, e os peixes, suplicam por aqueles que instruem as pessoas no conhecimento virtuoso.” (Tirmizi)

١٣٨٨- وَعَنْ أبي الدَّرْداءِ ، رضي الله عَنْهُ ، قَال : سمِعْتُ رَسُول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، يقولُ: « منْ سلك طَريقاً يَبْتَغِي فِيهِ علْماً سهَّل الله لَه طَريقاً إلى الجنةِ ، وَإنَّ الملائِكَةَ لَتَضَعُ أجْنِحَتَهَا لِطالب الْعِلْمِ رِضاً بِما يَصْنَعُ ، وَإنَّ الْعالِم لَيَسْتَغْفِرُ لَهُ منْ في السَّمَواتِ ومنْ في الأَرْضِ حتَّى الحِيتانُ في الماءِ ، وفَضْلُ الْعَالِم على الْعابِدِ كَفَضْلِ الْقَمر عَلى سائر الْكَوَاكِبِ، وإنَّ الْعُلَماءَ وَرَثَةُ الأَنْبِياءِ وإنَّ الأَنْبِياءَ لَمْ يُورِّثُوا دِينَاراً وَلا دِرْهَماً وإنَّما ورَّثُوا الْعِلْمَ ، فَمنْ أَخَذَهُ أَخَذَ بِحظٍّ وَافِرٍ » . رواهُ أبو داود والترمذيُّ .

1388. Abu Dardá (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: “À pessoa que inicia uma jornada para adquirir conhecimento, Deus lhe facilitará uma passagem para o Paraíso, e os anjos expressarão suas apreciações quanto aos atos dela, abrindo suas asas, e todas as criaturas que estão no Céu e na terra, incluindo os peixes que estão na água, pedirão perdão por ela. O sábio é tão superior a um adorador como a lua cheia o é (em esplendor) sobre o resto dos astros. Os Sábios são os herdeiros dos profetas, e os profetas não deixam nenhuma herança em forma de dinheiro, além do

conhecimento. A pessoa que adquire conhecimento aufere a sua cota por inteiro.” (Abu Daúd e Tirmizi)

١٣٨٩- وعنِ ابن مسْعُودٍ ، رضي اللَّه عنْهُ ، قال : سمِعْتُ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : «نَضَّرَ اللَّه امْرءاً سمِع مِنا شَيْئاً ، فبَلَّغَهُ كما سَمعَهُ فَرُبَّ مُبَلَّغٍ أوْعى مِنْ سَامِع » . رواهُ الترمذيُّ وقال : حديثٌ حَسنٌ صَحيحٌ .

1389. Ibn Mass’ud (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: “Que Deus faça feliz a pessoa que, escutando algo de mim, transmita-o aos demais, tal como ouviu, porque às vezes aqueles que escutam de outros, compreendem melhor do que a primeira pessoa que ouviu[a].” (Tirmizi)

١٣٩٠- وعن أبي هُريرةَ ، رضي اللَّه عنْهُ ، قال : قال رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ سُئِل عنْ عِلمٍ فَكَتَمَهُ ، أُلجِم يَومَ القِيامةِ بِلِجامٍ مِنْ نَارٍ » . رواهُ أبو داود والترمذي ، وقال: حديثٌ حسنٌ .

1390. Abu Huraira (R) relatou: “O Mensageiro de Deus (S) disse: ‘Quem for interrogado sobre o conhecimento e se negar a responder, será atado com tiras de fogo, no Dia do Juízo.’” (Abu Daúd e Tirmizi)

١٣٩١- وعنه قال : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ تَعلَّمَ عِلماً مِما يُبتَغَى بِهِ وَجْهُ اللَّهِ عز وَجَلَّ لا يَتَعلَّمُهُ إلا ليصِيبَ بِهِ عرضاً مِنَ الدُّنْيا لَمْ يجِدْ عَرْفَ الجَنَّةِ يوْم القِيامةِ » يعني : ريحها ، رواه أبو داود بإسناد صحيح .

1391. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Uma pessoa que adquirir conhecimentos, dentre os que se buscam para o beneplácito de Deus com a intenção de obter benefícios terrenos, no Dia do Juízo, não alcançará nem sequer a fragrância do Paraíso.” (Abu Daúd)

١٣٩٢- وعنْ عبدِ اللَّه بن عمرو بن العاص رضي اللَّه عَنهُما قال : سمِعتُ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « إنَّ اللَّه لا يقْبِض العِلْم انْتِزَاعاً ينْتزِعُهُ مِنَ النَّاسِ ، ولكِنْ يقْبِضُ العِلْمَ بِقَبْضِ العُلَماءِ حتَّى إذا لمْ يُبْقِ عالماً ، اتَّخَذَ النَّاسُ رُؤوساً جُهَّالاً فَسئِلُوا ، فأفْتَوْا بغَيْرِ علمٍ، فَضَلُّوا وأَضَلُّوا » متفقٌ عليه .

1392. Abdullah Ibn Amr Ibn al ‘As (R), narrou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: “Deus não arrebatará o conhecimento, apartando-o das pessoas, mas esse lhes será arrebatado como resultado da morte das pessoas ilustradas (os sábios), porque quando não existirem pessoas ilustradas, opovo nomeará os ignorantes como líderes, e lhes pedirão diretriz em assuntos religiosos, e eles promulgarão pareceres jurídicos

(*fatáwa*), sem terem conhecimento. Assim, desencaminharão a si mesmos, e desencaminharão os demais." (Muttafac alaih)

كتابُ حمد الله تعالى وشكره

٢٤٢- بابُ فضل الحمد والشكر

O LIVRO DOS LOUVORES E DO AGRADECIMENTO A DEUS - LOUVADO SEJA

CAPÍTULO 242

A OBRIGAÇÃO DOS LOUVORES E AGRADECIMENTOS

قَال اللَّه تَعَالَى: { فَاذْكُرُوْنِي أَذْكُرْكُم، وَاشْكُرُوْا لِي وَلَا تَكْفُرُوْن } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Recordai-vos de Mim, que Eu Me recordarei de vós. Agradecei-Me e não Me sejais ingratos!**" (Alcorão Sagrado, 2:152).

وَقَال: { لَئِن شَكَرْتُم لَأَزِيْدَنَّكُم } .

E, louvado seja, disse também:
"**Se Me agradecerdes, multiplicar-vos-ei**" (Alcorão Sagrado, 14:7)

وَقَال تَعَالَى: { وَقُل الْحَمْد لِلَّه } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**E dize: Louvado seja Deus**" (Alcorão Sagrado, 17:11)

وَقَال تَعَالَى : { وَآخِر دَعْوَاهُم أَن الْحَمْد لِلَّه رَب الْعَالَمِيْن } .

E, louvado seja, disse mais:
"**E o fim de sua prece será: Louvado seja Deus, Senhor do Universo!**" (Alcorão Sagrado, 10:10).

١٣٩٣- وعن أبي هُرَيْرة ، رضي الله عنْهُ ، أَنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أُتِي لَيْلةَ أُسْرِيَ بِهِ بِقَدَحَيْن مِن خَمْر ولَبن ، فنظَرَ إلَيْهِما فأَخذَ اللَّبنَ ، فَقَالَ جبريلُ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « الحمْدُ للَّهِ الَّذي هَداكَ للفِطْرةِ لوْ أخَذْتَ الخَمْرَ غَوتْ أُمَّتُكَ » رواه مسلم .

1393. Abu Huraira (R) relatou que na Noite da Ascensão foram oferecidos dois copos ao Profeta (S), um com leite e o outro com vinho. Ele olhou ambos os copos e escolheu o que continha leite. O Anjo Gabriel comentou: “Louvado seja Deus que o orientou para a natureza. Se tivesse escolhido o que continha vinho, a sua nação se perderia.” (Musslim)

١٣٩٤- وعنْهُ عنْ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « كُلُّ أمْرٍ ذِي بال لا يُبْدأُ فيه بـ : الحمد لله فَهُوَ أقْطُع » حديثٌ حسَنٌ ، رواهُ أبو داود وغيرُهُ .

1394. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Todo projeto magnificente e importante que não comece com a louvação a Deus permanece defeituoso” (Abu Daúd).

١٣٩٥- وعَن أبي مُوسى الأشعريَّ رضي الله عنْهُ ، أنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إذا ماتَ ولَدُ العبْدِ قال الله تعالى لملائِكَتِهِ : قَبضْتُمْ ولَدَ عبْدِي ؟ فيقولُون : نَعمْ ، فَيقولُ : قبضتُم ثَمرةَ فُؤَادِهِ ؟ فيقولون : نَعَمْ ، فيقولُ : فَمَاذَا قال عَبْدي ؟ فيقولون : حمِدكَ واسْتَرْجَع ، فَيقُولُ الله تَعالى : ابْنُوا لِعَبْدِي بيْتاً في الجنَّةِ ، وسَمُّوهُ بَيْتَ الحمْدِ » رواهُ الترمذي وقالَ : حديثٌ حسنٌ .

1395. Abu Mussa (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Quando morrer um filho de um servo de Deus, louvado seja, Ele dirá aos Seus anjos: ‘Recebestes a vida do filho do Meu servo?’ Responderão: ‘Sim!’ Dirá Deus: ‘Recebestes o fruto do seu coração?’ Responderão: ‘Sim!’ Dirá Deus: ‘E que foi que o Meu servo disse?’ Responderão: ‘Eis que Te louvou e exaltou, e disse que a Ti retornará’. Dirá Deus: ‘Então, construí para Meu servo uma casa no Paraíso, e denominai-a A Casa dos Louvores’” (Tirmizi)

١٣٩٦- وعنْ أنَسَ رضي الله عنهُ قال : قال رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إنَّ الله لَيرضي عنِ العبْدِ يَأْكُلُ الأكْلَةَ فَيَحْمَدُهُ عَلَيْهَا ، وَيَشْرب الشَّرْبَةَ فَيَحْمَدُهُ عَلَيْهَا » رواهُ مسلم .

1396. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Deus fica satisfeito com o servo que, quando come algo, louva-O, e quando bebe, louva-O por isso.” (Musslim)

كتابُ الصلاة على رسول الله صلى الله عليه وسلم

٢٤٣- باب فضل الصلاة على رسول الله صلى الله عليه وسلم

O LIVRO ENSINANDO A INVOCAR A BÊNÇÃO PARA O MENSAGEIRO DE DEUS

CAPÍTULO 243

O MÉRITO DE SE INVOCAR A BÊNÇÃO PARA O MENSAGEIRO DE DEUS

قَال اللّٰه تَعَالَى: {إِن اللّٰه وَمَلَائِكَتَه يُصَلُّوْن عَلَى النَّبِي، يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آمَنُوْا صَلُّوْا عَلَيْه وَسَلِّمُوْا تَسْلِيْما } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Em verdade, Deus e Seus anjos abençoam o Profeta. Ó crentes, abençoai-o e saudai-o reverentemente!**" (Alcorão Sagrado, 33:56).

١٣٩٧- وعنْ عبد اللّٰه بن عمرو بن العاص ، رضي اللّٰه عنْهُمَا أَنَّهُ سمِع رسُول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : « من صلَّى عليَّ صلاَةً ، صلَّى اللّٰه علَيّهِ بِهَا عشْراً » رواهُ مسلم .

1397. Abdullah Ibn Amru Ibn al 'Ás (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "À pessoa que pedir bênçãos por mim, uma vez, Deus enviará Suas mercês multiplicadas por dez." (Musslim)

١٣٩٨- وعن ابن مسْعُودٍ رضي اللّٰه عنْهُ أَنَّ رسُول اللّٰهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « أَوْلى النَّاسِ بي يوْمَ الْقِيامةِ أَكْثَرُهُم عَليَّ صلاةً » رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ .

1398. Ibn Mass'ud (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "No Dia do Juízo, a pessoa mais próxima a mim será a que, dentre vós, mais invocar as bênçãos de Deus por mim." (Tirmizi)

١٣٩٩- وعن أوس بن أوس ، رضي اللّٰه عنْهُ قال : قالَ رسولُ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إنَّ مِن أَفْضلِ أيَّامِكُمْ يَوْمَ الجُمُعةِ ، فَأَكْثِرُوا عليَّ مِنَ الصلاةِ فيه ، فإنَّ صَلاتَكُمْ معْرُوضَةٌ علَيَّ» فقالوا : يا رسول اللّٰه ، وكَيْفَ تُعرضُ صلاتُنَا عليْكَ وقدْ أَرَمْتَ ؟، يقولُ :بَليتَ ، قالَ:«إنَّ اللّٰه حَرم على الأَرْضِ أجْساد الأَنْبياءِ » . رواهُ أبو داود بإسنادٍ صحيحٍ .

1399. Aus Ibn Aus (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Sexta-feira é o melhor dia entre os dias. Portanto, invocai as bênçãos e misericórdias sobre mim, tanto quanto puderdes, nesse dia, pois vossas invocações me serão apresentadas." Os Companheiros perguntaram: "Ó Mensageiro de Deus, como é que as nossas invocações chegarão até ti quando estiveres sepultado e o teu corpo decomposto?" Ele respondeu: "Deus proibiu a terra de decompor os corpos dos profetas." (Abu Daúd).

١٤٠٠- وعنْ أبي هُرَيْرةَ رضي الله عنهُ قال : قال رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « رَغِم أنْفُ رجُلٍ ذُكِرْتُ عِنْدَهُ فَلَمْ يُصَلِّ عليَّ » رواهُ الترمذي وقالَ : حديثٌ حسنٌ .

1400. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Que seja humilhada a pessoa, em cuja presença o meu nome é mencionado, e não pedir a bênção para mim." (Tirmizi)

١٤٠١- وعنهُ رضي الله عنْهُ قال : قالَ رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تَجْعلُوا قَبْرِي عِيداً ، وَصلُّوا عَلَيَّ ، فَإنَّ صَلاتَكُمْ تَبْلُغُني حيْثُ كُنْتُمْ » رواهُ أبو داود بإسناد صحيح .

1401. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não façais da minha tumba um lugar de festividades e de folguedo, (mas) invocai as bênçãos para mim, porque vossas bênçãos chegarão até mim, donde quer que estejais." (Abu Daúd).

١٤٠٢- وعنهُ أنَّ رسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « ما مِنْ أحد يُسلِّمُ علَيَّ إلاَّ ردَّ الله علَيَّ رُوحي حَتَّى أرُدَّ عَليهِ السَّلامَ » . رواهُ أبو داود بإسناد صحيحٍ .

1402. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Sempre que alguém invocar bênçãos para mim, Deus restaurará a minha alma, até que eu responda à sua invocação." (Abu Daúd).

١٤٠٣- وعن عليٍّ رضي الله عنْهُ قال : قال رسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « الْبخِيلُ من ذُكِرْتُ عِنْدَهُ ، فَلَم يُصَلِّ علَيَّ » . رواهُ الترمذي وقالَ : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1403. Áli (R) relatou que o Mensageiro de Deus S) disse: "Miserável é aquela pessoa que não invoca as bênçãos sobre mim, quando o meu nome é prenunciado em sua presença." (Tirmizi).

١٤٠٤- وعنْ فَضَالَةَ بنِ عُبَيْدٍ ، رضي الله عَنْهُ ، قال : سمِع رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَجُلاً يدْعُو في صلاتِهِ لَمْ يُمَجِّدِ الله تَعالى ، وَلَمْ يُصلِّ عَلى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فقال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « عَجِلَ هذا » ، ثمَّ دعَاهُ فقال لهُ أوْ لِغَيْرِهِ : إذا صلَّى أحَدُكُمْ فليبْدأْ بِتَحْمِيدِ ربِّهِ سُبْحانَهُ والثَّنَاءِ عليهِ ، ثُمَّ يُصلي عَلى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ثُمَّ يدْعُو بَعدُ بِما شاءَ » . رواهُ أبو داود والترمذي وقالا : حديثٌ حسن صحيحٌ .

1404. Fadála Ibn Ubaid (R) relatou: "O Mensageiro de Deus (S) ouviu uma pessoa suplicar, em sua oração (*salat*), sem exaltar a Deus, o Exaltado, e sem invocar as mercês e as bênçãos de Deus sobre ele (Profeta). O Mensageiro de Deus (S) observou: 'Essa pessoa foi precipitada.' O Profeta (S), então, lhe disse, ou disse a alguém: 'Quando um de vós cumpre a oração, deve, primeiro, louvar a Deus, glorificado seja,

exaltando-O; então, deve invocar as bênçãos de Deus sobre o Seu Profeta; em seguida deve suplicar o que quiser.'" (Abu Daúd).

١٤٠٥- وعن أبي محمد كَعب بن عُجرَةَ ، رضي الله عنْهُ ، قال : خَرج علَيْنَا النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقُلْنا : يا رسول الله ، قَدْ علِمْنَا كَيْف نُسلِّمُ عليْكَ فَكَيْفَ نُصَلِّي علَيْكَ ؟ قال : «قُولُوا : اللَّهمَّ صَلِّ على مُحمَّدٍ ، وَعَلى آلِ مُحمَّد ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلى آلِ إبْرَاهِيمَ ، إنَّكَ حمِيدٌ مجيدٌ . اللهُمَّ بارِكْ عَلى مُحَمَّد ، وَعَلى آلِ مُحَمَّد ، كَما بَارَكْتَ على آلِ إبْراهِيم ، إنَّكَ حميدٌ مجيدٌ » .متفقٌ عليهِ .

1405. Abu Mohammad Caab Ibn Ujra (R) disse: "Certa ocasião, o Profeta (S) nos visitou, e lhe dissemos: 'Ó Mensageiro de Deus, agora que aprendemos como saudar-te, dize-nos então como devemos invocar as bênçãos de Deus sobre ti?' O Profeta (S) disse: 'Dizei: Ó Deus, Cumule Mohammad e aos seus familiares com as Tuas bênçãos, como cumulaste ao Profeta Abraão e aos seus familiares com as Tuas bênçãos! Tu és, por certo, Louvável, Gloriosíssimo! Ó Deus, bendize Mohammad e os familiares de Mohammad, como bendisseste a Abraão e aos filhos de Abraão, porque, sem dúvida, és o Laudabilíssimo, Gloriosíssimo!'" ((Muttafac alaih)

١٤٠٦- وعنْ أبي مسْعُود الْبدْريّ ، رضي الله عنْهُ ، قالَ : أَتانا رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وَنَحْنُ في مَجْلِس سعد بنِ عُبَادَةَ رضي الله عنهُ ، فقالَ لهُ بَشِيرُ بْنُ سعدٍ : أمرَنَا الله أنْ نُصلِّي علَيْكَ يا رسولَ اللهِ ، فَكَيْفَ نُصَّلي علَيْكَ ؟ فَسكَتَ رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، حتى تَمَنَّيْنَا أنَّه لمْ يَسْأَلْهُ ، ثمَّ قال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قولُوا : اللَّهمَّ صلِّ عَلى مُحَمَّدٍ ، وَعَلى آلِ مُحمَّدٍ ، كما صليْتَ على آل إبْراهِيم ، وَبارِكْ عَلى مُحَمَّد ، وعَلى آلِ مُحمَّد ، كما بَارَكْتَ عَلى آل إبْراهِيم ، إنكَ حمِيدٌ مجِيدٌ ، والسلام كما قد عَلِمتم » رواهُ مسلمٌ.

1406. Abu Mass'ud al Badri (R) narrou: "Numa ocasião, estávamos sentados com Saad Ibn Ubada, quando o Profeta (S) se aproximou de nós. Bachir Ibn Saad (R) lhe perguntou: 'Ó Mensageiro de Deus, Ele nos ordenou que implorássemos as bênçãos sobre ti; como haveremos de o fazer?' O Profeta (S) conservou-se em silêncio por uns momentos e, por isso, nós, os presentes, desejamos que não tivéssemos formulado a pergunta. Passado um tempo, o Profeta (S) disse: 'Recitai estas palavras: 'Ó Deus, Cumule Mohammad e aos seus familiares com as Tuas bênçãos, como cumulaste aos familiares de Abraão com as Tuas bênçãos! Tu és, por certo, Louvável, Gloriosíssimo! Ó Deus, abençoa Mohammad e os familiares de Mohammad, como abençoaste os filhos de Abraão, porque, sem dúvida, és o Laudabilíssimo, Gloriosíssimo!' Continuando, o Profeta acrescentou: 'E sobre a saudação, eu já vos instruí como fazê-la.'" (Musslim)

١٤٠٧- وعَنْ أبي حُمَيْدٍ السَّاعِديّ ، رضي الله عنهُ ، قالَ : قَالُوا يا رسول الله كَيْفَ نُصَلِّي عَلَيْكَ ؟ قالَ : « قولُوا : اللَّهُمَّ صلِّ على مُحمّدٍ ، وعَلى أزْواجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ ، كما صَلَّيْتَ على

إبْراهِيمَ ، وبارِكْ عَلى مُحَمَّدٍ ، وعَلى أَزْوَاجِهِ وذُرِّيَّتِهِ ، كما بارَكتَ على إبْراهِيم ، إنَّكَ حمِيدٌ مجِيدٌ» متفقٌ عليهِ .

1407. Abu Humaid al Sadi relatou: "Ao Profeta (S) foi perguntado pelos Companheiros: 'Como deveremos invocar bênçãos sobre ti?' Ele respondeu: 'Dizei estas palavras: 'Ó Deus, envia Tuas bênçãos sobre Mohammad, sobre as suas esposas e sua prole, como fizeste com Abraão; e abençoa o Mohammad, suas esposas e sua prole, como fizeste com os filhos de Abraão. Deveras, Tu és o Digno de louvor e o Glorioso'" (Bukhári e Musslim).

كتاب الأذكار

٢٤٤- باب فضل الذكر والحثِّ عليه

O LIVRO DA INVOCAÇÃO A DEUS

CAPÍTULO 244

O MÉRITO DA INVOCAÇÃO A DEUS; SEU FOMENTO E PROMOÇÃO

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَلَذِكْر اللّٰه أَكْبَر } .

Deus, louvado seja, disse:
"**A recordação de Deus é o mais importante**" (Alcorão Sagrado, 29:45).

وَقَال تَعَالَى: { فَاذْكُرُوْنِي أَذْكُرْكُم } .

E, louvado seja, disse também:
"**Recordai-vos de Mim, que Eu Me recordarei de vós**" Alcorão Sagrado, 2:152).

وَقَال تَعَالَى:{وَاذْكُر رَّبَّك فِي نَفْسِك تَضَرُّعا وَخِيْفَة وَدُوْن الْجَهْر مِن الْقَوْل بِالْغُدُو وَالْآصَال، وَلَا تَكُن مِّن الْغَافِلِيْن } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**E recorda-te de teu Senhor intimamente, com humildade temor, sem manifestação de palavras, ao amanhecer e ao entardecer, e não sejas um dos tantos negligentes**" (Alcorão Sagrado, 7:205)

وَقَال تَعَالَى: { وَاذْكُرُوْا اللّٰه كَثِيْرا لَعَلَّكُم تُفْلِحُوْن }

E, louvado seja, disse: "Mencionai muito Allah, para que prospereis (62:10)

وَقَال تَعَالَى: { إِن الْمُسْلِمِيْن وَالْمُسْلِمَات} إِلَى قَوْلِه تَعَالَى: { وَالذَّاكِرِيْن اللَّه كَثِيْرًا وَالذَّاكِرَات، أَعَد اللَّه لَهُم مَّغْفِرَة وَأَجْرًا عَظِيْمَا }

E, louvado seja, continuou:
"**Quanto aos muçulmanos e às muçulmanas, aos crentes e às crentes, aos consagrados e às consagradas, aos verazes e às verazes, aos perseverantes e às perseverantes, aos humildes e às humildes, aos caritativos e às caritativas, aos jejuadores e às jejuadoras, aos recatados e às recatadas, aos que se recordam muito a Deus e às que se recordam d'Ele, saibam que Deus lhes tem destinado a indulgência e uma magnífica recompensa**" (Alcorão Sagrado, 33:35).

وَقَال تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آمَنُوْا اذْكُرُوْا اللَّه ذِكْرًا كَثِيْرًا، وَسَبِّحُوْه بُكْرَة وَأَصِيْلا } الْآيَة.

والآيات في الباب كثيرة معلومة.

E, louvado seja, prosseguiu:
"**Ó crentes, mencionai frequentemente a Deus, e glorificai-O de manhã e à tarde**" (Alcorão Sagrado, 33:41-42).

١٤٠٨- وعَنْ أبي هُريرةَ ، رضي الله عنْهُ قالَ : قالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « كَلِمتَانِ خَفِيفَتَانِ عَلى اللِّسانِ ، ثَقِيلَتانِ في الميزَانِ ، حَبِيبَتَانِ إلى الرَّحْمنِ:سُبْحان اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ، سُبحانَ اللَّه العظيمِ»متفقٌ عليهِ.

1408. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta disse: "Há duas frases que são fáceis e leves de dizer, mas são pesadas e preciosas na balança (de pesar os feitos), e são muito apreciadas pelo Rahman (o Misericordiosíssimo). São elas: *Subhanal lahi wabi hamdihi e Subhanal lahil 'azim* (Glorificado seja Deus, e Seu é Louvor; e Glorificado seja Deus, o Exaltadíssimo)." (Muttafac alaih).

١٤٠٩- وعَنْهُ رضي اللَّه عنْهُ قال : قالَ رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لأن أَقُولَ سبْحانَ اللَّهِ ، وَالحَمْدُ للَّهِ ، ولا إلَه إلاَّ اللَّه ، وَاللَّه أَكْبرُ ، أَحبُّ إليَّ مِمَّا طَلَعَت عليهِ الشَّمْسُ » رواه مسلم .

1409. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A recitação*:* Glorificado seja Deus, e louvado seja Deus, e não há outra divindade além de Deus, Deus é Maior, para mim é mais valiosa do que qualquer coisa sobre a qual o sol nasce." (Musslim).

١٤١٠- وعنهُ أنَّ رسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « منْ قال لا إله إلاَّ اللَّه وَحْدَهُ لا شرِيكَ لَهُ، لهُ الملكُ ، وَلهُ الحَمْدُ ، وَهُوَ عَلى كُلِّ شَيءٍ قَدِيرٌ ، في يومٍ مِائةَ مَرَّةٍ كانَتْ لَهُ عَدْل عَشر رقَابٍ وكُتِبَتْ لَهُ مِائَةُ حَسَنةٍ ، وَمُحِيت عنهُ مِائة سيِّئَةٍ ، وكانت له حِرزاً مِنَ الشَّيطَانِ يومَهُ

ذلكَ حتى يُمسِي ، ولم يأْتِ أَحدٌ بِأَفضَل مِمَّا جاءَ بِهِ إلاَّ رجُلٌ عَمِلَ أَكثَر مِنه » ، وقالَ : «من قالَ سُبْحَانَ اللَّهِ وَبحمْدِهِ ، في يوْم مِائَةَ مَرَّةٍ ، حُطَّتْ خَطَاياهُ ، وإنْ كَانَتْ مِثْلَ زَبَدِ البَحْر » متفقٌ عليهِ .

1410. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Um indivíduo que recitar: 'Não há outra divindade além de Deus, o Único, Que não tem parceiro algum; Seu é o Reino e o Louvor; tem poder sobre todas as coisas', cem vezes todos os dias, terá uma recompensa igual à de libertar dez escravos, e se anotarão cem ações virtuosas no seu cômputo, e lhe serão perdoadas cem das suas faltas; e, nesse dia, estará imunizado contra Satanás, até à noite. E, no Dia do Juízo, ninguém o superará em mérito, salvo aquele que tiver praticado mais atos de virtude (ou que tiver recitado essas frases com mais frequência que ele)." Além disso, disse: "Todos os pecados de uma pessoa, mesmo se forem como a espuma do mar, serão apagados, se todos os dias recitar cem vezes a seguinte frase: 'Glorificado e louvado seja Deus!'" (Muttafac alaih).

١٤١١- وعَنْ أبي أيوبَ الأنصَاريِّ رضي اللَّه عَنْهُ عَن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ قالَ لا إله إلاَّ اللَّه وحْدهُ لا شَرِيكَ لهُ ، لَهُ المُلْكُ ، ولَهُ الحمْدُ ، وَهُو على كُلِّ شَيءٍ قَدِيرٌ ، عشْر مرَّاتٍ : كان كَمَنْ أَعْتَقَ أَرْبعةَ أَنفُسٍ مِن وَلِد إسْماعِيلَ » متفق عليهِ .

1411. Abu Aiúb Ansar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Uma pessoa que recita dez vezes 'Não há outra divindade além de Deus, o Único, Que não tem parceiro algum; Seu é o Reino Seus são os louvores, e Ele tem poder sobre todas as coisas', é como se libertasse quatro pessoas dentre os descendentes do Profeta Ismael." (Muttafac alaih).

١٤١٢- وعنْ أبي ذَرٍّ رضي اللَّه عَنْهُ قالَ : قالَ لي رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ألا أُخْبِرُكَ بِأَحبِّ الكَلامِ إلى اللَّهِ ؟ إنَّ أحبَّ الكَلامِ إلى اللَّه : سُبْحانَ اللَّه وبحَمْدِهِ » رواه مسلم.

1412. Abu Zar (R) relatou que uma vez o Profeta S) lhe disse: "Queres que te diga qual é a frase preferida de Deus? A frase é: 'Glorificado e louvado seja Deus!'" (Musslim)

١٤١٣- وعَنْ أبي مالكٍ الأشْعَرِيِّ رضي اللَّه عنْهُ قال : قال رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «الطُّهُورُ شَطْرُ الإيمان ، والحمدُ للَّهِ تَمْلأُ الميْزانَ ، وسُبْحَانَ اللَّهِ والحمْدُ للَّه تَمْلآنِ أو تَمْلأُ ما بَيْنَ السَّمَواتِ والأرْضِ » رواهُ مسلم .

1413. Abu Málik al Ach'ari (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A purificação é a metade da fé. A frase 'Louvado seja Deus' enche a balança que pesa os fatos ou as obras no Dia do Juízo Final. A súplica 'Glorificado e louvado seja Deus' faz encher sobejamente o espaço entre os céus e a terra." (Musslim).

١٤١٤- وعَنْ سعْدِ بنِ أبي وقَّاصٍ رضي الله عنْهُ قال : جاءَ أَعْرَابي إلى رسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقالَ : علِّمْني كَلاماً أَقُولُهُ . قالَ : « قُل لا إله إلاَّ الله وحدَهُ لا شرِيكَ لهُ ، الله أَكْبَرُ كَبِيراً ، والحمْدُ للهِ كَثيراً ، وسُبْحانَ الله ربِّ العالمِينَ ، ولا حوْل وَلا قُوَّةَ إلاَّ باللهِ العَزيز الحكيمِ » ، قال : فَهؤلاء لِرَبِّي ، فَما لي ؟ قال : « قُل : اللَّهُمَّ اغْفِرْ لي وارْحمني. واهْدِني ، وارْزُقْني » رواه مسلم .

1414. Saad Ibn Abu Waqqas (R) contou que beduíno se apresentou perante ao Profeta (S), e lhe pediu que ensinasse a ele algumas das súplicas que deveria recitar. O Profeta (S) lhe disse: "Recita: 'Não há outra divindade além de Deus, o Único, Que não tem parceiro algum. Deus é o Supremo, e Merecedor de todos os louvores. Glorificado seja Deus, o Senhor do Universo, e não há força nem poder a não ser em Deus, o Poderoso, o Prudentíssimo!'" O homem disse: "Tudo isso é para meu Senhor? E para mim?" O Profeta (S) disse: "Recita: 'Ó Deus, perdoa-me e tem piedade de mim, guia-me e me provém!'" (Musslim)

١٤١٥- وعنْ ثوبانَ رضي الله عنْهُ قال : كان رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذا انْصَرَف مِنْ صلاتِهِ اسْتَغفَر ثَلاثاً ، وقال : « اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلامُ ، ومِنكَ السَّلامُ ، تبارَكْتَ يَاذا الجلالِ والإكرام » قِيل للأَوْزاعي وهُوَ أَحَد رُواةِ الحديث : كيفَ الاستِغفَارُ ؟ قال : تقول : أَسْتَغْفرُ الله ، أَسْتَغْفِرُ الله . رواهُ مسلم .

1415. Sauban (R) relatou que quando o Profeta (S) finalizava a sua oração (*salat*), pedia perdão a Deus três vezes, e recitava: "Senhor, Tu és a paz e a paz vem de Ti. Bendito e exaltado sejas, ó Majestoso, Honorabilíssimo!" Alguém perguntou ao Al Uza'i (um dos narradores do dito): Como seria feito o perdão ? Al Uza'i respondeu: Diga: Deus, perdoe-me. Deus, perdoe-me.(Musslim).

١٤١٦- وعَن المغِيرةِ بن شُعْبةَ رضي الله عَنْهُ أنَّ رَسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَان إذا فَرغَ مِنَ الصَّلاة وسلَّم قالَ : « لا إلهَ إلاَّ الله وحْدَهُ لا شَرِيكَ لَهُ ، لهُ المُلْكُ ولَهُ الحَمْدُ ، وهُوَ عَلى كُلِّ شَيءٍ قَديرٌ . اللَّهُمَّ لا مانِعَ لما أعْطَيْتَ ، وَلا مُعْطيَ لما مَنَعْتَ ، ولا ينْفَعُ ذا الجَدِّ مِنْكَ الجدُّ » متفقٌ عليهِ .

1416. Al mughira Ibn Chubah (R) disse que quando o Profeta (S) terminava a sua oração e saudava ambos os lados, ele recitava: "Não há outra divindade além de Deus, o Único, Que não tem parceiros; Sua é a soberania e Seu é o louvor, e Ele tem poder sobre todas as coisas. Ó Deus, ninguém pode obstruir o que Tu concedes, e ninguém pode conceder o que Tu retiras; quanto ao homem de posses, essas posses nada poderão fazer

١٤١٧- وعَنْ عبد الله بن الزُّبَيْرِ رضي الله تعالى عنْهُما أَنَّهُ كان يقُول دُبُرَ كَلِّ صلاةٍ، حينَ يُسَلِّمُ : لا إلَه إلاَّ اللهُ وَحْدَهُ لا شريكَ لهُ ، لهُ الملكُ ولهُ الحَمْدُ ، وهُوَ عَلى كُلِّ شيءٍ قَديرٌ . لا حوْلَ وَلا قُـوَّةَ إلاَّ بِاللهِ ، لا إله إلاَّ اللهُ ، وَلا نَعْبُدُ إلاَّ إيَّاهُ ، لـهُ النعمـةُ ، ولَـهُ الفضْـلُ وَلَـهُ الثَّنَـاءُ الحَسنُ ، لا إله إلاَّ اللهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ ولوْ كَرِهِ الكَافرُون .قالَ ابْنُ الزُّبَيْر : وكَان رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُهَلِّلُ بِهِنَّ دُبُرَ كُلِّ صَلاةٍ مكتوبة ، رواه مسلم .

1417. Abdullah Ibn al Zubair (R) costumava recitar, depois de pronunciar a saudação (salam), ao final de cada oração (*salat*): "Não há outra divindade além de Deus, o Único, Que não tem parceiro algum; Seu é o Reino e Seus são os louvores, e tem poder sobre todas as coisas. Não existe força nem poder a não ser através de Deus. Não há outra divindade além de Deus. Não adoramos a ninguém, a não ser a Deus. Sua é a benevolência e a graça, e para Ele são todos os louvores; não há outra divindade além de Deus. Somos sinceros, na religião, para com Ele, por mais que isso desagrade os descrentes!" Ibn Az'zubair disse que o Mensageiro de Deus (S) recitava essas palavras com voz alta, ao final de cada oração. (Musslim).

١٤١٨- وعنْ أبي هُريرةَ رضي اللهُ عَنْهُ أنَّ فُقَرَاءَ المهاجِرِينَ أَتَوْا رَسُولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقالُوا: ذَهب أهْلُ الدُّثُورِ بالدَّرجَاتِ العُلى ، وَالنَّعِيمِ المقيمِ : يُصَلُّونَ كَما نُصلِّي ، وَيصُومُونَ كما نَصُومُ ، ولهُمُ فَضْلٌ مِنْ أمْوالٍ : يحجُّونَ ، ويَعْتَمِرُونَ ، وَيُجاهِدُونَ ، ويتَصَدَّقُون . فقالَ: « ألا أُعلمُكُمْ شَيْئاً تُدْرِكُونَ بِهِ مَنْ سبَقَكُمْ ، وتَسبِقُونَ بِهِ منْ بَعْدكُمْ . ولا يَكُونُ أَحَدٌ أَفْضلَ مِنْكُمْ إلاَّ مَنْ صَنَعَ مِثلَ ما صَنَعْتُم ؟ » قالُوا : بَلَى يا رسول اللهِ ، قال : «تُسبِّحُونَ ، وتَحْمدُونَ وتُكَبِّرُونَ ، خلْفَ كُلِّ صلاةٍ ثلاثاً وثَلاثينَ » قال أبُو صالحٍ الرَّاوي عنْ أبي هُرَيْرةَ ، لَمَّ سئِل عنْ كيْفِيةِ ذِكْرِهنَّ ، قال : يقول : سُبْحان اللهِ ، والحمْدُ للهِ ، واللهُ أكْبرُ ، حتَّى يكُونَ مِنْهُنَّ كُلِّهنَّ ثلاثاً وثلاثين . متفقٌ عليهِ وزاد مُسْلمٌ في روايتِهِ : فَرجع فُقَراءُ المهَاجِرِينَ إلى رسُولِ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فقالوا : سمِع إخْوانُنا أهلُ الأمْوال بِما فعَلْنَا ، ففعَلُوا مِثْلهُ ؟ فقالَ رَسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ذلكَ فَضْلُ اللهِ يُؤْتِيهِ منْ يشاءُ » .

1418. Abu Huraira (R) relatou que os pobres, dentre os migrantes, se aproximaram do Profeta (S), e lhe inquiriram: "Os ricos conseguem boas posições e prêmios permanentes; como é isso?" Outros juntaram-se a ele: "Oram da mesma maneira que nós, e cumprem o jejum do mesmo modo que nós; porém, oferecem seu dinheiro (em atos de caridade), coisa que nós não podemos fazer; além do mais, realizam a peregrinação e a Umra, lutam pela causa de Deus, e oferecem caridade, coisa que não fazemos por sermos pobres." Ele disse: "Posso dizer-vos algo com o qual podereis superar aqueles que vão à vossa frente, e vos manterá adiante daqueles que vos seguem, e ninguém poderá superar-vos, a menos que faça o que vós fazeis?" Responderam: "Certamente que sim, ó Mensageiro de Deus!" O Profeta (S) disse:

"Depois de cada oração, recitai: 'Glorificado seja Deus! Todos os louvores sejam para Deus! Deus é o Supremo!' trinta vezes, depois de cada serviço de Salat." Logo depois, voltaram a se dirigir ao Profeta (S), e disseram: "Ó Mensageiro de Deus, nossos irmãos ricos se inteiraram do que fazemos, e estão fazendo o mesmo!" O Profeta (S) disse: "Essa é a recompensa de Deus, Que a outorga a quem deseja por assim merecer)." (Muttafac alaih)

١٤١٩- وعنْهُ عنْ رَسُولِ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « مَنْ سَبَّحَ اللهَ في دُبُرِ كُلِّ صلاةٍ ثَلاثاً وثَلاثينَ ، وَحمِدَ اللهَ ثَلاثاً وثَلاثين ، وكَبَّرَ اللهَ ثَلاثاً وَثَلاثينَ وقال تَمامَ المِائَةِ : لا إلهَ إلاَّ اللهُ وحْدَه لا شَريكَ لهُ ، لَهُ المُلْكُ وَلَهُ الحمْد ، وهُو على كُلِّ شَيءٍ قَدِيرٌ ، غُفِرتْ خطَاياهُ وإن كَانَتْ مِثْلَ زَبدِ الْبَحْرَ » رواهُ مسلم .

1419. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Uma pessoa que, depois de cada oração (*salat*), recitar: 'Glorificado seja Deus!' trinta e três vezes; 'Louvado seja Deus!' trinta e três vezes, e 'Deus é o Maior!' trinta e três vezes, e completar a cifra de cem com a recitação de 'Não há outra divindade além de Deus, o Único, Que não tem parceiro algum; Seu é Reino e Seus são os louvores; tem poder sobre todas as coisas', fará com que todas as faltas lhe sejam perdoadas, ainda que forem como a espuma do oceano." (Musslim),

١٤٢٠- وعنْ كعْبِ بن عُرْوةَ رضي اللهُ عَنْهُ عَنْ رسول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مُعقِّبَاتٌ لا يَخِيبُ قَائِلُهُنَّ أَو فَاعِلُهُنَّ دُبُرَ كُلِّ صلاةٍ مكتُوبةٍ : ثَلاثاً وثَلاثينَ تَسْبِيحَةً ، وَثَلاثاً وَثَلاثِينَ تَحْمِيدَةً ، وَأَرْبَعاً وثَلاثِينَ تَكبِيرةً » رواه مسلم .

1420. Kaab Ibn Ujra (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Há frases que se a pessoa as recitar após cada oração (*salat*) prescrita, jamais ficará desapontada; é a recitação da glorificação de Deus (*Subhana Deus*) por trinta e três vezes; louvado seja Deus (*Al hamdu lillah*) por trinta e três vezes; e Deus é o Maior (*Alláhu Akbar*) por trinta e quatro vezes." (Musslim)

١٤٢١- وعنْ سعدِ بن أبي وقاص رضي عنْهُ أنَّ رَسُول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يَتعوَّذُ دُبُر الصَّلَواتِ بِهؤلاءِ الكلِمات : « اللَّهُمَّ إنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الجُبْنِ والْبُخلِ وَأَعوذُ بِكَ مِنْ أنْ أُرَدَّ إلى أرْذَل العُمُرِ وَأعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الدُّنْيا ، وأَعوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ القَبر » رواه البخاري.

1421. Saad Ibn Abu Waqqas (R) relatou que, depois das suas orações, o Profeta (S) costumava solicitar a proteção de Deus com estas súplicas: "Ó Senhor, solicito a Tua proteção quanto à covardia, à miséria, e ao peso da pior idade (ficar num estado de debilidade e desamparo, na velhice), e peço a Tua proteção quanto às provocações desta vida (a sedução deste mundo), e às provações do túmulo!" (Bukhári).

١٤٢٢- وعنْ معاذٍ رضي الله عَنْهُ أَنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَخَذَ بيَدِهِ وقال : « يَا مُعَاذُ ، وَاللَّهِ إِنِّي لأُحِبُّكَ » فقال : « أُوصِيكَ يَا معاذُ لا تَدعَنَّ في دُبُرِ كُلِّ صَلاةٍ تقُولُ : اللَّهُمَّ أعِنِّي على ذِكْرِكَ ، وشُكْرِكَ ، وَحُسنِ عِبادتِكَ » . رواهُ أبو داود بإسناد صحيحٍ .

1422. Moaz (R) relatou que um dia o Profeta (S) lhe tomou a mão, eblhe disse: "Ó Moaz, por Deus, que te aprecio muito e, enfaticamente te recomendo que, depois de cada *salat* oração), nunca te esqueças de recitar: 'Ó Deus, ajuda-me a recordar-Te e a agradecer-Te, e a praticar a minha devoção e adoração a Ti, de maneira excelente!'" (Abu Daúd)

١٤٢٣- عنْ أبي هُرَيْرة رضي الله عَنْهُ أنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « إذا تَشَهَّد أَحدُكُمْ فَليسْتَعِذ بِاللَّه مِنْ أَرْبَع ، يقولُ : اللَّهُمَّ إِنِّي أعُوذُ بِكَ مِنْ عذَابِ جهَنَّمَ ، وَمِنْ عَذَابِ القَبرِ، وَمِنْ فِتْنةِ المحْيَا والمماتِ ، وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ المسِيح الدَّجَّالِ » . رواه مسلم .

1423. Abu Huraira (R) contou que o Profeta (S) disse: "Quando houveres recitado a *Tachahud* (depois de invocares a bênção, na posição de saudação final), deves solicitar a proteção de Deus ante as quatro (situações do mal), dizendo: 'Ó Deus, solicito a Tua proteção do tormento do Inferno, do túmulo, das provações da vida e da morte, e dos males e das provações do *Masihi-Dajjal* o Anticristo)!'" (Musslim)

١٤٢٤- وعنْ عَلِيٍّ رضي الله عنْهُ قال : كانَ رَسُولُ اللَّهِ إذا قام إلى الصَّلاةِ يكونُ مِنْ آخِر ما يقولُ بينَ التَّشَهُّدِ والتَّسْلِيم : « اللَّهمَّ اغفِرْ لي ما قَدَّمتُ وما أَخَّرْتُ ، وما أَسْرَرْتُ ومَا أَعْلَنْتُ ، وما أَسْرفْتُ ، وما أَنتَ أَعْلمُ بِهِ مِنِّي ، أَنْتَ المقَدِّمُ ، وَأَنْتَ المؤَخِّرُ ، لا إله إلاَّ أَنْتَ » رواه مسلم .

1424. Áli (R) relatou que o Profeta (S), no final da oração, suplicava só entre a recitação da *Tachahud* e da saudação: "Deus, perdoa-me pelas faltas que cometi no passado, e pelas que poderei cometer depois, pelas que cometi, tanto secreta como abertamente; e por aquelas que cometi em excesso, e por aquelas que Tu conheces mais do que eu. Tu és o Primeiro e o Último de tudo. não há outra divindade além de Ti)!" (Musslim)

١٤٢٥- وعنْ عائشةَ رضي الله عنْهَا قَالَتْ : كانَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُكْثِرُ أنْ يقولَ في رُكُوعِهِ وَسُجُودِهِ : سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا وَبِحَمْدك ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لي » متفقٌ عليهِ .

1425. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) costumava recitar muito, em suas inclinações e prostrações, essas palavras: A glorificação é Tua e Teu é o louvor. Oh, Deus, perdoe-me!'" (Muttafac alaih)

١٤٢٦- وَعَنْهَا أنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يَقُولُ في رُكوعِهِ وسجودِهِ : « سُبُّوحٌ قدُّوسٌ ربُّ الملائِكةِ وَالرُّوحِ » رواه مسلم .

1426. Aicha (R) disse que o Profeta (S) recitou, em suas inclinações (*ruk'u*) e prostrações (*sajda*), as orações opcionais, assim: *Sabbuh, Cuddus, rabbul maláquiti warruh* (Ó Glorificado, ó Nobilíssimo, livre de todos os defeitos, Senhor dos anjos e do Espírito" (Musslim).

١٤٢٧- وعَنِ ابن عَبَّاسٍ رضي الله عنْهُما أنَّ رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « فَأَمَّا الرُّكوعُ فَعَظِّموا فيهِ الرَّبَّ ، وأمَّا السُّجُودُ فَاجْتَهِدُوا في الدُّعاء فَقَمِنٌ أنْ يُسْتَجَاب لَكُمْ » رواه مسلم.

1427. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Enquanto estiverdes na inclinação, na oração, dizei: '*subhana rabi al azim* ' e, na prostração, esforçai-vos na súplica (pedindo a Deus, o Altíssimo, o que quiserdes). Desse modo obtereis a aceitação das vossas súplicas" (Musslim).

١٤٢٨- وعن أبي هريرةَ رضي الله عَنْهُ أنَّ رسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « أقربُ ما يَكونُ العبْدُ مِن ربِّهِ وَهَو ساجدٌ ، فَأَكثِرُوا الدُّعاءَ » رواهُ مسلم .

1428. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O servo fica mais perto do seu Sustentador (Senhor) quando está em prostração (enquanto ora); assim sendo, suplicai em profusão enquanto estiverdes nessa posição" (Musslim).

١٤٢٩- وعنهُ أنَّ رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يقُولُ في سُجُودِهِ اللَّهُمَّ اغفِرْ لي ذَنبي كُلَّهُ : دِقَّه وجِلَّهُ ، وأَوَّله وَآخِرَهُ ، وعلانيته وَسِرَّه » رواهُ مسلم .

1429. Abu Huraira (R) disse que o Profeta (S) costumava suplicar, na sua *sajda* (prostração), assim: Ó Deus, perdoa todos os meus pecados, pequenos ou grandes, o primeiro e os últimos, explícitos ou ocultos." (Musslim).

١٤٣٠- وعنْ عائشةَ رضي الله عنْها قالَتْ : افتَقدْتُ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ذَاتَ لَيْلَةٍ ، فَتَحَسَّسْتُ، فَإذَا هُو راكعٌ أوْ سَاجدٌ يقولُ : « سُبْحَانكَ وبحمدِكَ ، لا إلهَ إلاَّ أنْتَ » وفي روايةٍ : فَوقَعَت يَدِي على بَطْنِ قَدميهِ ، وهُوَ في المسْجِدِ ، وهما منْصُوبتانِ ، وَهُوَ يَقُولُ : «اللَّهُمَّ إنِّي أَعُوذُ بِرِضَاكَ مِنْ سَخَطِكَ ، وبمُعافاتِكَ مِنْ عُقوبتِكَ ، وَأَعُوذُ بِك مِنْكَ ، لا أُحْصِي ثَنَاءً عليكَ أَنْتَ كما أثنيتَ على نَفْسِكَ » رواهُ مسلم .

1430. Aicha (R) disse: "Uma noite eu não encontrei o Profeta (S) na sua cama; procurei em torno e constatei que ele estava ou se flexionando ou se prostrando, e recitando o seguinte: '*Subhánaka wabihamdika, lá iláha illa anta*.' (Glorificado e louvado seja Deus. Não há outra divindade além de Deus."

Outra versão diz: "Quando eu o procurei, minha mão tocou a sola do seu pé enquanto ele se estava prostrando, e seus pés estavam eretos, enquanto naquela posição, e suplicava: 'Ó Deus, busco a proteção do Teu aprazimento, contra a Tua ira, e a proteção do Teu perdão, contra a Tua punição, bem como a proteção que emana de Ti! Não tenho capacidade para enumerar o Teu louvor, como louvas a Ti mesmo.'" (Musslim).

١٤٣١- وعنْ سعدِ بن أبي وقاصٍ رضي الله عنْهُ قال : كُنَّا عِنْد رسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال: « أَيعجِزُ أَحدُكم أنْ يكْسِبَ في كلِّ يوْمٍ أَلف حَسنَة ، » فَسَأَلَهُ سائِلٌ مِنْ جُلَسائِهِ : كيفَ يكسِبُ أَلفَ حَسنَةٍ ؟ قالَ : « يُسَبِّحُ مِائةَ تَسْبِيحة ، فَيُكتَبُ لهُ أَلفُ حسَنَةٍ، أوْ يُحَطُّ عنْهُ ألفُ خَطِيئَةٍ » رواه مسلم .

1431. Saad Ibn Abi Waqqas (R) relatou: "Uma vez estávamos sentados com o Profeta (S), quando ele disse: 'Poderia qualquer um de vós ter força para adquirir mil virtudes num dia?' Um dos presentes perguntou como que mil bons feitos poderiam ser adquiridos. Ele respondeu: 'Se o indivíduo glorificar a Deus (recitar *subhanallah*) por cem vezes, será creditado com mil bons feitos, ou mil dos seus pecados serão remidos'" (Musslim).

١٤٣٢- وعنْ أبي ذَرٍّ رضي الله عنْهُ أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « يُصْبِحُ عَلى كُلِّ سُلامَى مِنْ أَحدِكُمْ صَدَقةٌ : فكُلُّ تَسْبِيحةٍ صدقَةٌ ، وكُلُّ تَحْمِيدَةٍ صَدَقَةٌ ، وَكُلُّ تَهْلِيلَةٍ صَدَقَةٌ ، وكُلُّ تَكْبِيرةٍ صدقَةٌ ، وَأَمْرٌ بِالمعْرُوفِ صَدقَةٌ ، وَنَهْيٌ عَنِ المنكَرِ صدقَةٌ . وَيُجْزِيءُ مِنْ ذلكَ رَكْعتَانِ يَرْكَعُهُما منَ الضُّحَى » رواه مسلم .

1432. Abu Zar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando vos levantardes pela manhã, devereis dar a caridade de cada parte do vosso corpo. Toda a glorificação e todos os louvores a Deus é caridade; usufruirmos dos bens é caridade; impedirmos que alguém faça o mal é caridade. Duas *rak'át* de oração, oferecidas pouco antes do amanhecer, equivalem a tudo isso." (Musslim)

١٤٣٣- وعَنْ أُمِّ المؤمنينَ جُوَيْرِيَةَ بنتِ الحارِثِ رضي الله عَنْها أنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم خَرجَ مِنْ عِنْدِهَا بُكرَةً حِينَ صَلَّى الصُّبْحَ وهِيَ في مسْجِدِهَا ، ثُمَّ رَجع بَعْد أَنْ أَضْحى وهَي جَالِسةٌ فقال : « مازلْتِ على الحال التي فارَقْتُكَ عَلَيْهَا ؟ » قالَتْ : نَعمْ : فَقَالَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَقَدْ قُلْتُ بَعْدِكِ أَرْبَعَ كَلمَاتٍ ثَلاثَ مرَّاتٍ ، لَوْ وُزِنَتْ بِمَا قُلْتِ مُنْذُ الْيَومِ

لَوَزَنَتهُنَّ : سُبْحَانَ اللَّهِ وبحَمْدِهِ عَدَدَ خَلْقِهِ ، وَرِضَاءَ نَفْسِهِ ، وَزِنَةَ عرْشِهِ ، ومِداد كَلمَاتِه » رواه مسلم.

1433. Juwairia Bint al Háris (R) relatou que uma vez o Profeta (S) saiu do aposento dela na hora da oração da manhã quando ela estava orando; e quando ele voltou da oração *Dhu-há* (meio da manhã), encontrou-a ainda no seu tapete de oração. Visto isso, ele disse: "Estás sentada na mesma posição em que estavas quando eu saí?" Ela respondeu: "Sim!" Ele disse:"Depois que eu saí, eu recitei quatro sentenças por três vezes; se elas pudessem ser medidas em relação ao que disseste esta manhã, provariamter mais peso;essas sentenças são: Glorificado e louvado seja Deus nomontante da Sua criação, de acordo com o Seu aprazimento, em correspondência ao peso do Seu trono, tanto quanto à tinta das Suas palavras."(Musslim)

١٤٣٤- وعنْ أبي مُوسَى الأشعريّ ، رضي الله عنهُ ، عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قال: «مَثَلُ الذي يَذكُرُ ربَّهُ وَالذي لا يذكُرُهُ ، مَثَل الحيّ والميّتِ » رواهُ البخاري .

1434. Abu Mussa al Ach'ari (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O caso de uma pessoa que se lembra do seu Senhor, e o caso de outra, que não se lembra, é como o caso do vivo e do morto." (Bukhári)

Em outra versão o Profeta (S) disse: "O caso de uma casa em que nela se lembra de Deus e de uma casa que não se lembra é como o caso de vivo e de morto." (Musslim)

١٤٣٥- وعنْ أبي هُريرةَ ، رضي الله عنْهُ ، أنَّ رسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : «يقُولُ اللَّه تَعالى : أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عبدي بي ، وأنا مَعهُ إذا ذَكَرَني ، فَإن ذَكَرَني في نَفْسهِ ، ذَكَرْتُهُ في نَفسي ، وإنْ ذَكَرَني في ملإٍ ، ذكَرتُهُ في ملإٍ خَيْرٍ منْهُمْ » متَّفقٌ عليهِ .

1435. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Deus, o Exaltado, disse: 'Sou, para um servo Meu, tal como sou em seus pensamentos. Estou com ele quando se lembra de Mim; caso se lembre de Mim em seus pensamentos, Eu também Me lembro dele em Meus pensamentos; caso se lembre de Mim em uma reunião, Eu me lembro dele numa reunião, com assistentes ainda melhores.'" (Muttafac alaih)

١٤٣٦- وعَنْهُ قال : قالَ رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « سبقَ المفَرِّدُونَ » قالوا : ومَا المفَرِّدُونَ يا رسُول اللَّهِ ؟ قال : « الذَّاكِرُونَ اللَّه كَثيراً والذَّاكِراتُ » رواه مسلم .

1436. Abu Huraira (R) narrou que o Profeta (S) disse: "Os *Mufarridun* superam o resto!" Os companheiros perguntaram: "Ó Mensageiro de Deus, quem são os *Mufarridun*?" O Profeta (S) respondeu: "Os homens e as mulheres que muito se lembram de Deus." (Musslim)

١٤٣٧- وعن جابر رضي الله عَنْهُ قالَ : سمِعْتُ رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : « أَفْضَلُ الذِّكرِ : لا إله إلاَّ الله » . رواهُ الترمِذيُّ وقال : حديثٌ حسنٌ .

1437. Jáber R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "A melhor forma de nos lembrarmos de Deus é dizermos: Não há outra divindade além de Deus!" (Tirmizi)

١٤٣٨- وعنْ عبد الله بن بُسْرٍ رضي الله عنْهُ أنَّ رَجُلاً قال : يا رسُولَ اللهِ ، إنَّ شَرائِع الإسْلامِ قَدْ كَثُرتْ علَيَّ ، فَأخبِرْني بِشيءٍ أتشَبَّثُ بهِ قال : « لا يَزالُ لِسَانُكَ رَطْباً مِنْ ذِكْرِ اللهِ » رواهُ الترمذي وقال : حديثٌ حَسَنٌ .

1438. Abdullah Ibn Busr (R) disse que um homem inquiriu o Profeta (S): "Ó Mensageiro de Deus, os editos islâmicos me parecem um tanto ou quanto elevados! Por favor, dize algo (mais leve e mais fácil) ao qual eu possa me ater!" Ele respondeu: "Deixa que a tua língua permaneça constantemente molhada (ocupada) com a lembrança de Deus!" (Tirmizi)

١٤٣٩- وعنْ جابرٍ رضي الله عنهُ ، عَنِ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ قال : سُبْحانَ اللهِ وبحَمدِهِ ، غُرِستْ لهُ نَخْلَةٌ في الجَنَّةِ » . رواه الترمذي وقال : حديث حسنٌ .

1439. Jáber (R) contou que o Profeta (S) disse: "Para a pessoa que disser: 'Glorificado seja Deus, e para Ele são todos os louvores!' será plantada uma tamareira na Paraíso." (Tirmizi)

١٤٤٠- وعن ابن مسْعُودٍ رضي الله عَنْهُ قال : قال رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم «لَقِيتُ إبراهيمَ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لَيْلَةَ أُسْرِيَ بي فقال : يا مُحَمَّدُ أقرِيءْ أُمَّتَكَ مِنِّي السَّلام ، وأَخبِرْهُمْ أنَّ الجَنَّةَ طَيِّبةُ التُّرْبةِ ، عذْبةُ الماءِ ، وأنَّها قِيعانٌ وأنَّ غِرَاسَها : سُبْحانَ الله ، والحَمْدُ لله، ولا إله إلاَّ الله والله أَكْبَرُ » . رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ .

1440. Abdullah Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Nanoite da minha ascensão, quando me encontrei com o Profeta Abraão (AS), disse-me: 'Ó Mohammad, transmite minha saudação de paz para o teu povo (Umma), e dize que o Paraíso é um lugar de boa terra e águas frescas, e que é um lugar amplo e espaçoso; que as suas plantas são: Glorificado seja Deus! Louvado seja Deus! Não há outra divindade além de Deus! Deus é Maior!'" (Tirmizi)

١٤٤١- وعنْ أَبي الدّرداءِ ، رضيَ الله عَنْهُ قالَ : قالَ رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «أَلا أُنَبِّئُكُم بِخَيْرِ أَعْمَالِكُم ، وأَزْكَاهَا عِند مليكِكم ، وأَرْفعِها في دَرجاتِكم ، وخَيْرٌ لَكُمْ مِنْ إنْفَاق

الذَّهَبِ والفضَّةِ ، وخَيْرٌ لَكُمْ مِنْ أَنْ تَلْقوْا عدُوَّكم ، فَتَضربُوا أَعْنَاقَهُم ، ويضرِبوا أَعْنَاقكُم؟» قالوا : بلَى ، قال:« ذِكُر اللَّهِ تَعالى » . رواهُ الترمذي ، قالَ الحاكمُ أَبو عبد اللَّهِ : إِسناده صحيح .

1441. Abu Addardá (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Querem que eu vos diga qual é o melhor dos vossos atos, o qual é o mais puro na estimativa do vosso Rei, o feito que é o mais elevado e o mais nobre dentre todos os vosso feitos, melhor para vós do que gastardes ouro e prata, melhor para vós do que encontrardes vossos inimigos e lhes cortardes os pescoços, ou eles cortarem os vossos (quando os encontrardes no campo de batalha)?" Os Companheiros disseram: "Ó Mensageiro de Deus, dize-nos!" O Profeta (S) disse: "É o ato da lembrança de Deus, o Altíssimo." (Tirmizi).

١٤٤٢- وعن سعْدِ بنِ أَبي وقَّاصٍ رضي اللَّه عَنْهُ أَنَّهُ دَخَل مع رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم على امْرأَةٍ وبيْنَ يديْهَا نَوىً أَوْ حصىً تُسبّحُ بِه فقال : « أَلا أُخْبِرُك بما هُو أَيْسرُ عَليْكِ مِنْ هذا أَوْ أَفْضَلُ » فقالَ : « سُبْحانَ اللَّهِ عددَ مَا خَلَقَ في السَّماءِ ، وَسُبْحانَ اللَّهِ عددَ ما خَلَقَ في الأَرْضِ ، سُبحانَ اللَّهِ عددَ ما بيْنَ ذلك ، وسبْحانَ اللَّهِ عدد ما هُوَ خَالِقٌ . واللَّه أَكْبرُ مِثْلَ ذلكَ ، والحَمْد للَّهِ مِثْل ذلك ، ولا إِله إِلا اللَّه مِثْل ذلكَ ، ولا حوْل ولا قُوَّةَ إِلاَّ باللَّه مِثْلَ ذلك » . رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ .

1442. Saad Ibn Abi Waqqas (R) disse: Visitei, com o profeta, uma mulher que tinha um monte de caroços de tâmaras, que os utilizava a modo de rosário na recitação do nome e na glorificação a Deus. O Profeta (S) lhe disse: "Queres que te diga o que é mais fácil e mais eficiente que isso? Recita: 'Glorificado seja Deus pelo número de coisas que Ele criou no céu, e glorifico a Deus pelo número de coisas que há entre o céu e a terra; e glorifico a Deus pelo número de coisas que há entre o céu e a terra; glorifico a Deus pelo número de coisas que Ele criou e que criará!' E adiciona também estas súplicas: 'Deus é o Supremo!' semelhantemente... Todos os louvores pertencem a Deus! Não há outra divindade além de Deus! Não há mais força nem poder a não ser em Deus!'" (Tirmizi)

١٤٤٣- وعنْ أَبي مُوسى رضي اللَّه عنْه قال : قالَ لي رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَلا أَدُلُّك على كَنْزٍ مِنْ كُنُوزِ الجَنَّةِ ؟ » فقلت : بلى يا رسول اللَّه ، قال : « لا حول ولا قُوَّةَ إِلاَّ بِاللَّهِ » متفقٌ عليه .

1443. Abu Mussa al Ach'ari (R) relatou que o Profeta (S) lhe disse: "Permite-me que te leve a um dos tesouros do Paraíso?" Respondeu-lhe: "Claro que sim, ó Mensageiro de Deus!" O Profeta (S) lhe disse: "(O caminho) é este: Não há força nem poder a não ser em Deus!" (Muttafac alaih)

٢٤٥- باب ذكر الله تعالى قائماً وقاعداً ومضطجعا ومحدثاً وجُنباً وحائضاً إلا القرآن فلا يحل لجنب ولا حائض

CAPÍTULO 245

A INVOCAÇÃO A DEUS (LOUVADO SEJA), ESTANDO O INDIVÍDUO EM PÉ, SENTADO OU DEITADO, COM OU SEM ABLUÇÃO, POLUTO, MENSTRUADA, PORÉM SEM CITAR OU TOCAR O ALCORÃO

قَـال اللّٰه تَعَـالَى: { إِن فِي خَلْـق الْسَّـمَاوَات وَالْأَرْض، وَاخْـتِلَاف الْلَّيْـل وَالْنَّهَـار لَآيَات لِأُوْلِي الْأَلْبَاب، الَّذِيْن يَذْكُرُوْن اللّٰه قِيَاما وَقُعِوْدَا وَعَلَى جُنُوْبِهِم } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Na criação dos céus e da terra e na alternância do dia e da noite há sinais para os sensatos, que mencionam Deus, estando de pé, sentados ou deitados**" (3:190-191).

١٤٤٤- وعنْ عائشة رضيَ اللّٰه عنْهَا قَالَت : كَانَ رسُولُ اللّٰهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يذكُرُ اللّٰه تَعالى على كُلِّ أَحيانِهِ . رواه مسلم .

1444. Aicha R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) mencionava Deus em todas as suas horas. (Musslim)

١٤٤٥- وعن ابن عبَّاسٍ رضي اللّٰه عنْهما عن النَّبِيِّ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لو أَنَّ أَحَدكُمْ إِذا أَتَى أَهلَهُ قالَ:بِسْمِ اللّٰهِ اللَّهُمَّ جَنِّبْنَا الشَّيطَانَ وَجنِّبِ الشَّيطانَ مارزَقْتَنَا ،فَقُضِي بيْنهُما ولَدٌ ،م يضُرّهُ»متفقٌ عليه.

1445. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando um de vós for ter relação com sua esposa, deverá suplicar assim: 'Em nome de Deus! Ó Deus, livra-me de Satanás, e aparta Satanás daquilo (a descendência) que, da Tua bondade, me concederás!' Então, se dessa união nascer um filho, estará a salvo (de todos os danos de Satanás)." (Muttafac alaih)

٢٤٦- باب ما يقوله عند نومه واستيقاظِه

CAPÍTULO 246

AS SÚPLICAS, AO DEITARMOS E AO DESPERTARMOS

١٤٤٦- عن حُذَيْفَةَ ، وأَبي ذَرٍّ رضيَ اللَّه عَنْهُمَا قالا : كانَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا أَوَى إِلى فِراشِهِ قال : « بِاسمِكَ اللَّهُمَّ أَحْيَا وَأَمُوتُ » وإِذا اسْتيقَظَ قال : « الحَمْدُ للَّهِ الذِي أَحْيَانَا بعد مَا أَماتَنَا وَإِلَيْهِ النُّشورُ » رواه الترمذي .

1446. Huzaifa e Abu Zar (R) relataram que o Profeta (S), ao ir-se deitar, à noite, suplicava desta maneira: "Com o Teu nome, ó Deus, expiro, e retorno à vida!" E, quando acordava, suplicava desta maneira: "Louvado seja Deus, Que me devolveu a vida depois de me haver feito morrer; para Ele será o retorno!" (Bukhári)

٢٤٧- باب فضل حِلَقِ الذِّكْر

والنَّدب إلى ملازمتها والنهَّي عن مفارقتها لغير عذر

CAPÍTULO 247

O MÉRITO DAS REUNIÕES NA INVOCAÇÃO A DEUS; A RECOMENDAÇÃO DO COMPARECIMENTO A ELAS E A PROIBIÇÃO DE AS ABANDONARMOS SEM JUSTIFICATIVA

قَال اللّه تَعَالَى: { وَاصْبِر نَفْسَك مَع الَّذِيْن يَدْعُوَن رَبَّهُم بِالْغَدَاة وَالْعَشِي يُرِيْدُوْن وَجْهَه، وَلَا تَعْد عَيْنَاك عَنْهُم } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Sê paciente, juntamente com aqueles que de manhã e à noite invocam a seu Senhor, anelando contemplar o Seu Rosto. Não os negligencies**" (Alcorão Sagrado, 18:28).

١٤٤٧- وعنْ أَبي هُريرةَ رضي اللَّه عنهُ قال : قالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّ للَّهِ تَعالى ملائِكَةً يَطُوفُونَ في الطُّرُق يَلْتَمِسُونَ أَهْلَ الذِّكْرِ ، فإِذا وَجدُوا قَوْماً يذكُرُونَ اللَّه عَزَّ وَجلَّ، تَـنَادَوْا : هَلُمُّوا إِلى حـاجتِكُمْ ، فَيَحُفُّـونَهم بِأَجْنِحَتِهم إِلى السَّـمَاء الـدُّنْيَا ، فَيَسـأَلهُم رَبُّهُم وَهُـوَ أَعْلم : ما يقولُ عِبَادِي ؟ قال : يَقُولُونَ : يُسبِّحُونَكَ وَيُكَبِّرونَكَ ، ويحْمَدُونَكَ ، ويُمَجِّدُونَكَ ، فيقولُ : هل رأَوْني ؟ فيقولون : لا واللَّهِ ما رأَوْكَ ، فَيَقُولُ : كَيْفَ لو رَأَوْني؟، قال : يقُولُون لو رَأَوْكَ كانُوا أَشَدَّ لكَ عِبادَةً ، وأَشَدَّ لكَ تمْجِيداً ، وأَكثرَ لكَ تَسْبِيحاً . فَيَقُولُ : فماذا يَسأَلُونَ؟ قال : يَقُولونَ : يسأَلُونَكَ الجنَّةَ . قالَ : يقولُ : وَهل رَأَوْهَا ؟ قالَ : يَقُولُونَ : لا وَاللَّه ياربِّ مَا

رأَوْهَا . قَالَ : يَقُولُ : فَكَيْفَ لو رَأَوْهَا ؟، قال: يَقُولُونَ : لو أَنَّهُم رأَوْها كَانُوا أَشَدَّ علَيْهَا حِرْصاً ، وَأَشَدَّ لهَا طَلَباً ، وَأَعْظَم فِيها رغْبة. قَالَ : فَمِمَّ يَتَعَوَّذُونَ ؟ قَالَ : يقولُون يَتعَوَّذُونَ مِنَ النَّارِ ، قال : فَيقُولُ : وهَل رَأَوْهَا ؟ قالَ: يقولونَ: لا واللَّهِ ما رأَوْهَا . فَيقُولُ : كَيْف لو رَأَوْها؟، قال : يقُولُون : لو رَأَوْهَا كانوا أَشَدَّ منها فِراراً ، وأَشَدَّ لها مَخَافَة . قَالَ : فيقُولُ : فَأُشْهدُكم أَنِّي قَد غَفَرْتُ لهم ، قَالَ : يقُولُ مَلَكٌ مِنَ الملائِكَةِ : فِيهم فُلانٌ لَيْس مِنهم ، إِنَّمَا جاءَ لِحاجَةٍ، قال: هُمُ الجُلَسَاءُ لا يَشْقَى بِهم جلِيسهُم » متفقٌ عليه .

1447. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse que Deus designa um grupo de anjos para percorrerem as ruas em busca de indivíduos que se lembram de Deus; e, quando encontram uns deles, que se lembram de Deus, exaltado e majestoso seja, chamam (seus companheiros): “Vinde (cumprir) com o vosso objetivo (ou seja, eis aqui o que estáveis procurando)!” e os cobrem com suas asas até ao céu. Quando esses anjos retornam, seu Senhor lhes pergunta, embora seja Onisciente, o que os Seus servos diziam. Os anjos dizem: “Proclamavam a Tua glória e grandiosidade, e estavam ocupados a Te louvarem e glorificarem.” (Deus, o Supremo) lhes pergunta, então: “Chegaram a Me ver?” Os anjos respondem: “Por Deus, não chegaram a Te ver.” Deus volta a lhes perguntar: “Qual seria o lance, se Me pudessem ver?” O Profeta disse que os anjos dizem que, no caso “as pessoas seriam mais assíduas na Sua adoração e na Sua glorificação, e na proclamação da Sua Majestade”. Então, Deus pergunta: “Que pediam de Mim?” Respondem que pediam o Paraíso. Deus pergunta: “Chegaram a vê-lo?” Respondem: “Ó, por Ti, que não chegaram a vê-lo.” Deus volta a perguntar: “Qual seria o caso, se o tivessem visto?” O Profeta disse que os anjos respondem: “Se o tivessem visto, desejá-lo-iam com mais anseio, e o buscariam com mais empenho.” Depois Deus pergunta: “E de que solicitavam proteção?” Os anjos respondem: “Solicitavam proteção quanto ao Inferno.” O Profeta disse que Deus pergunta: “Chegaram a ver o Inferno?” Eles respondem: “Não, por Deus, que não o viram.” Deus pergunta: “Que aconteceria se pudessem vê-lo?” Os anjos respondem: “Se pudessem vê-lo, mais o evitariam e o temeriam!” O Profeta disse que Deus declara: “Sede testemunhas de que Eu os perdoei!” Um dos anjos diz então: “Entre eles, um era desta e daquela forma; não era um deles. Eis que havia vindo por alguma necessidade!” Então Deus, diz: “Estavam sentados juntos, por isso, inclusive seus associados não ficarão sem recompensa!” (Muttafac Alaih)

١٤٤٨- وعنهُ عنْ أَبي سعيدٍ رضِي الله عنْهُمَا قالا : قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا يَقْعُدُ قَوْمٌ يذْكُرُونَ اللَّهَ إِلاَّ حفَّتْهُمُ الملائِكة ، وغشِيتهُمُ الرَّحْمةُ ونَزَلَتْ علَيْهِمْ السَّكِينَة ، وذكَرَهُم اللَّه فِيمن عِنْدَهُ » رواه مسلم .

1448. Abu Saíd al Khudri e Abu Huraira (R) narraram que o Profeta (S) disse: “Todas as vezes que pessoas se reúnem para a recordação de Deus os membros serão rodeados de anjos, cobertos pela misericórdia de Deus, e paz mental e espiritual desce sobre eles, Deus os cita para aqueles que O rodeiam. (Musslim)

١٤٤٩- وعن أَبي واقِدٍ الحارِثِ بن عَوْفٍ رضيَ اللَّه عنْهُ أَنَّ رسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بيْنَما هُو جَالِسٌ في المسْجِدِ ، والنَّاسُ معهُ ، إِذ أَقْبلَ ثَلاثَةُ نَفَرٍ ، فأَقْبَل اثْنَانِ إِلى رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وذَهَب واحدٌ، فَوقَفَا على رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . فَأَمَّا أَحدُهُما فرأَى فُرْجَةً في الحلْقَةِ ، فجَلَسَ فيها وأَمَّا الآخَرُ ، فَجَلَس خَلْفَهُمْ ، وأَمَّا الثالثُ فَأَدبر ذاهباً . فَلمَّا فَرَغَ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: أَلا أُخبِرُكم عن النَّفَرِ الثَّلاثَةِ ، أَمَّا أَحدُهم ، فَأَوى إِلى اللَّهِ فآواه اللَّه وأَمَّا الآخرُ فَاسْتَحْيي فاستحيي اللَّهُ مِنْهُ وَأَمَّا الآخرُ ، فأَعْرضَ ، فأَعْرض اللَّهُ عنْهُ » متفقٌ عليه .

1449. Abu Wáquid al Háris Ibn Auf (R) relatou que numa ocasião em que o Profeta (S) estava sentado na mesquita, rodeado de três pessoas; entraram subitamente três indivíduos. Dois deles se aproximaram do Profeta (S), e o terceiro se afastou. Um deles notou que havia espaço entre os que estavam sentados, e ali se sentou. O outro se sentou atrás dos que ali já estavam sentados, e o terceiro se afastou. Quando o Profeta (S) terminou de falar, disse: "Posso dizer-vos algo sobre esses três? Pois bem, um deles buscou refúgio em Deus, o Exaltado, e Ele o tomou sob Sua proteção. O segundo sentiu vergonha (de se sentar entre a multidão), pelo que Deus, o Exaltado, também sentiu vergonha por ele. O terceiro se afastou e se foi, pelo que Deus também Se afastou dele." (Muttafac alaih)

١٤٥٠- وعن أبي سعيد الخُدْرِيّ رضي اللَّه عنْهُ قال : خَرج معاوِيَة رضي اللَّه عَنْهُ علَى حَلْقَةٍ في المسْجِدِ ، فقال : ما أَجْلَسكُمْ ؟ قالُوا : جلَسْنَا نَذْكُرُ اللَّه . قَالَ : آللَّهِ ما أَجْلَسكُم إِلاَّ ذَاكَ ؟ قالوا : ما أَجْلَسنَا إِلاَّ ذَاكَ ، قال : أَما إِنِّي لَمْ أَسْتَحْلِفْكُم تُهْمةً لَكُم وما كانَ أَحدٌ بمنْزِلَتي مِنْ رسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أقلَّ عنْهُ حَدِيثاً مِنِّي : إِنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم خرَج علَى حَلْقَةٍ مِن أَصحابِه فقال : « ما أَجْلَسكُمْ ؟ » قالوا : جلَسْنَا نَذكُرُ اللَّه ، ونَحْمدُهُ علَى ماهَدَانَا لِلإِسْلامِ ، ومنَّ بِهِ علَيْنا . قَال : « آللَّهِ ما أَجْلَسكُمْ إِلاَّ ذَاكَ ؟ قالوا : واللَّه ما أَجْلَسنا إِلاَّ ذَاكَ . قالَ : « أَما إِنِّي لَمْ أَسْتَحْلِفْكُمْ تُهمةً لكُمْ ، ولكِنَّهُ أَتانِي جبرِيلُ فَأَخْبرني أَنَّ اللَّه يُباهِي بِكُمُ الملائكَةَ » رواهُ مسلمٌ .

1450. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que uma ocasião o Muawiya (R) visitou a mesquita e viu um círculo (de recitadores). Ele perguntou: "Que vos fez sentar?" Eles responderam: "Juntamo-nos aqui para recordarmos de Deus." Ele perguntou: "Por Deus, não vos sentastes, a não ser para esse fim?" Eles afirmaram: "Não nos sentamos, a não ser para esse fim." O Muawiya disse: "Não vos pedi que jurásseis, por maldade; é que nenhum de vós se pode comparar a mim quanto às pequenas narrativas do Profeta (S). (E assim, o Muawiya narrou uns poucos ensinamentos do Profeta (S): "O Profeta uma ocasião visitou uma reunião dos seus companheiros, e perguntou: 'O que fez com que vos reunísseis aqui?' Eles responderam: 'Nós nos reunimos aqui para nos lembrarmos

de Deus, para O louvarmos por nos ter dirigido para o Islam, e nos conceder este favor.' O Profeta perguntou: 'Vós afirmais por Deus, que foi isso?' Eles responderam: 'Por Deus, que estamos sentados aqui por essa razão!' Ele disse: 'Eu não vos inquiri por ter qualquer dúvida; (sabei que) o anjo Gabriel me visitou e disse que Deus Se sentiu orgulhoso de vós, perante os anjos.'" (Musslim)

٢٤٨- باب الذكر عند الصباح والمساء

CAPÍTULO 248

A INVOCAÇÃO A DEUS PELA MANHÃ E À TARDE

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَاذْكُر رَّبَّك فِي نَفْسِك تَضَرُّعا وَخِيْفَة وَدُوْن الْجَهْر مِن الْقَوْل بِالْغُدُو وَالْآصَال، وَلَا تَكُن مِّن الْغَافِلِيْن } .

Deus, louvado seja, disse:
"**E recorda-te de teu Senhor intimamente, com humildade temor, sem manifestação de palavras, ao amanhecer e ao entardecer, e não sejas um dos tantos negligentes**" (Alcorão Sagrado, 7:205).

وَقَال تَعَالَى: { وَسَبِّح بِحَمْد رَبِّك قَبْل طُلُوْع الْشَّمْس وَقَبْل غُرُوْبِهَا } .

E, louvado seja, disse também:
"**Celebra os louvores de teu Senhor antes do nascer do sol, antes de seu ocaso**" (Alcorão Sagrado, 20:130).

وَقَال تَعَالَى: { وَسَبِّح بِحَمْد رَبِّك بِالْعَشِي وَالْإِبْكَار } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**Celebra os louvores de teu Senhor ao anoitecer e ao amanhecer**" (Alcorão Sagrado, 40:55).

وَقَال تَعَالَى: { فِي بُيُوْت أَذِن اللّٰه أَن تُرْفَع وَيُذْكَر فِيْهَا اسْمُه، يُسَبِّح لَه فِيْهَا بِالْغُدُو وَالْآصَال رِجَال لَّا تُلْهِيْهِم تِجَارَة وَلَا بَيْع عَن ذِكْر اللّٰه } الْأَيَة.

E, louvado seja, disse mais:
"**(Semelhante luz brilha) nos templos que Deus tem consentido sejam erigidos, para que neles seja celebrado o Seu nome e neles O glorifiquem de manhã e à tarde, por homens a quem os negócios não desviam da recordação de Deus**" (Alcorão Sagrado, 24:36-37).

وَقَال تَعَالَى: { إِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَال مَعَه يُسَبِّحْن بِالْعَشِي وَالْإِشْرَاق } .

E, louvado seja, continuou:
"Em verdade, submetemos-lhe as montanhas, **para que com ele Nos glorificassem ao anoitecer e ao amanhecer**" (Alcorão Sagrado, 38:18).

١٤٥١- وعنْ أَبي هريرة رضي الله عنهُ قال : قالَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ قال حِينَ يُصْبِحُ وحينَ يُمسِي : سُبْحانَ اللَّهِ وبحمدِهِ مِائَةَ مَرةٍ لَم يأْتِ أَحدٌ يوْم القِيامة بأَفضَلِ مِما جَاءَ بِهِ ، إِلاَّ أَحدٌ قال مِثلَ مَا قال أَوْ زَادَ » رواهُ مسلم .

1451. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A pessoa que recitar, tanto pela manhã como à tardezinha, o seguinte: '*subhana lahi wa bi hamdihi* (Sagrado é Deus, e todo louvor pertence a Ele)' não será sobrepujado por ninguém, no tocante às boas obras, no Dia do Julgamento, a não ser que esse alguém tenha recitado o mesmo que ele, ou mais" (Musslim)

١٤٥٢- وعَنهُ قال : جاءَ رجُلٌ إِلى النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فقال : يا رسُول اللَّهِ ما لَقِيتُ مِنْ عَقْربٍ لَدغَتني البارِحةَ ، قال : « أَما لَو قُلتَ حِينَ أَمْسيت : أَعُوذُ بِكَلماتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ منْ شَرِّ ما خَلَقَ لم تَضُرَّك » رواه مسلم .

1452. Abu Huraira (R) relatou que uma pessoa se apresentou perante o Profeta (S), e se queixou: "Ó Mensageiro de Deus, um escorpião me picou, a noite passada, o que me provocou uma dor aguda." O Profeta (S) disse: "Se tivesses recitado, à noite: 'Busco proteção nas perfeitas palavras de Deus contra qualquer mal do que Ele criou', o escorpião não te teria causado mal." (Musslim).

١٤٥٣- وعنْهُ عن النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنَّه كان يقول إِذَا أَصْبَحَ : اللَّهُمَّ بِكَ أَصْبحْنَا وبِكَ أَمسَيْنَا وبِكَ نَحْيا ، وبِكَ نَمُوتُ ، وَإِلَيْكَ النُّشُورُ » وإِذا أَمْسى قال : « اللَّهُمَّ بِكَ أَمْسَيْنَا، وبِكَ نَحْيا ، وبِك نمُوتُ وإِلَيْكَ المِصِير » . رواه أَبو داود والترمذي وقال : حديث حسن .

1453. Abu Huraira (R) relatou que, pelas manhãs, o Profeta (S) costumava dizer: "Ó Deus, por Teu favor, amanhecemos, e por Teu favor, anoitecemos, e por Teu favor e em Teu nome, vivemos e morremos; e a Ti retornaremos!" E, à noite, o Profeta (S) dizia: "Ó Deus, por Teu favor anoitecemos, e por Teu favor, vivemos e morremos; e a Ti retornaremos!" (Abu Daúd e Tirmizi)

١٤٥٤- وعنهُ أَنَّ أَبا بَكرٍ الصِّدِّيقَ ، رضيَ اللَّه عنه ، قال : يَا رَسُولَ اللَّهِ مُرْنِي بِكَلمَاتٍ أَقُولُهُنَّ إِذَا أَصْبَحْتُ وإِذَا أَمْسَيتُ ، قال : قُلْ : « اللَّهُمَّ فَاطِرَ السَّمَواتِ والأَرضِ عَالِمَ الغَيْب وَالشَّهَادةِ ، ربَّ كُلِّ شَيءٍ وَمَلِيكَهُ . أَشْهَدُ أَن لاَ إِله إِلاَّ أَنتَ ، أَعُوذُ بكَ منْ شَرِّ نَفسي وشَرِّ

الشَّيْطَانِ وَشِرْكِهِ » قال : « قُلْها إذا أَصْبحْتَ ، وَإذا أَمْسَيْتَ ، وإذا أَخذْتَ مَضْجِعَكَ » رواه أبو داود والترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1454. Abu Huraira (R) relatou que Abu Bakr Assiddik (R) solicitou ao Profeta (S): "Ó Mensageiro de Deus, ensina-me algumas súplicas para a manhã e para a noite!" O Profeta (S) disse: Recita: 'Ó Deus, Criador dos céus e da terra, Conhecedor do cognoscível e do incognoscível, Senhor de todas as coisas, dou testemunho de que não há outra divindade além de Ti, e solicito a Tua proteção contra meus próprios erros, e contra o mal de Satanás e das suas incitações para criar parceiros a Ti!'" O Profeta (S) disse: "Recita estas preces pela manhã e à noite, e também ao te retirares para dormir." Abu Daúd e Tirmizi).

١٤٥٥- وعَن ابْن مَسْعُودٍ رضي الله عنهُ قالَ : كانَ نبيُّ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذَا أَمسى قال : أَمْسَيْنَا وأَمْسى المِلكُ للَّهِ ، والحمْدُ للَّهِ ، لاَ إِلهَ إِلاَّ الله وحْدَهُ لاَ شَريكَ لَه » قالَ الرواي: أَرَاهُ قال فيهِنَّ : « لهُ المِلكُ وَلَه الحمْدُ وهُوَ عَلى كلِّ شَيءٍ قدِيرٌ ، ربِّ أَسْأَلُكَ خَيْرَ مَا في هذِهِ اللَّيلَةِ ، وَخَيْرَ مَا بَعْدَهَا ، وأَعُوذُ بِكَ منْ شَرِّ مَا في هذِهِ اللَّيْلَةِ وشَرِّ ما بعْدَهَا ، ربِّ أَعُوذُ بِكَ من الكَسَلِ ، وَسُوءِ الكِبْرِ ، أعوذُ بِكَ منْ عذَابٍ في النَّار ، وَعَذَابٍ في القبر » وَإِذَا أَصْبحَ قال ذلك أَيْضاً : « أَصْبحْنَا وَأَصْبَحَ المِلْك للَّهِ »رواه مسلم .

1455. Abdullah Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S) costumava dizer, pela tardezinha: "É noite, e o Reino pertence a Deus, e louvado seja Deus, e não há outra divindade além de Deus, o Único, sem parceiro. O relator disse: "Acho que o Profeta (S) também proferiu essas sentenças, nesta conexão: 'Seu é o Reino, e Seu é o louvor, e Ele tem poder sobre todas as coisas. Ó Deus, peço-Te todo o bem desta noite e o bem que se seguirá a ela, e solicito a Tua proteção contra o mal desta noite e o mal que seguirá a ela! Ó Deus, peço Tua proteção contra a letargia e os desmandos de antigamente; e peço Tua proteção contra o tormento do Inferno e o tormento do túmulo!' E quando amanhecia, ele recitava as mesmas sentenças, substituindo a palavra noite pela palavra manhã." (Musslim).

١٤٥٦- وعنْ عبدِ اللَّهِ بنِ خُبَيْب بضَمِّ الْخَاءِ المعْجَمَةِ رضي الله عَنْهُ قال : قال لي رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « اقْرأْ : قُلْ هوَ الله أَحَدٌ ، والمعوِّذَتَيْن حِينَ تُمْسِي وَحِينَ تُصبِحُ ، ثَلاثَ مَرَّاتٍ تَكْفِيكَ مِنْ كلِّ شَيْءٍ » .رواهُ أَبو داود والترمذي وقال : حديثٌ حسن صحيح .

1456. Abdullah Ibn Khubaib (R) relatou que o Profeta (S) lhe disse: "Recita a Surata al Ikhlas (da Unicidade), a Surata Al Falak (da Alvorada) e a Surata An Nás (dos Humanos) por três vezes, pela manhã e à tardezinha, e elas te protegerão contra tudo (isto é, problemas, desastres e os efeitos da magia)." (Abu Daúd e Tirmizi).

١٤٥٧- وعنْ عُثْمَانَ بْنِ عَفَانَ رضيَ اللَّه عنهُ قالَ :قالَ رَسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم:«مَا مِنْ عَبْدٍ يَقُولُ في صَبَاحِ كلِّ يَوْمٍ ومَسَاءٍ كلِّ لَيْلَةٍ :بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لاَ يَضُرُّ مَع اسْمِهِ شيء في الأرضِ ولا في السماءِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعلِيمُ ، ثلاثَ مَرَّاتٍ ، إلاَّ لَمْ يَضُرَّهُ شَيءٌ»رواه أبو داود ، والتِّرمذي وقال:حديث حسن صحيح .

1457. Osman Ibn Affan (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Uma pessoa que recitar a seguinte súplica três vezes, cada manhã, e três vezes, cada noite: 'Em nome de Deus, com Cujo nome nada haverá de prejudicial na terra e no céu, e Ele é o Oniouvinte, o Onisciente', não será prejudicado por nada." (Abu Daúd e Tirmizi).

٢٤٩- باب ما يقوله عند النوم

CAPÍTULO 249

O QUE SE DEVE DIZER AO DORMIR

قَال اللّٰه تَعَالَى: { إِن فِي خَلْق السَّمَاوَات وَالْأَرْض، وَاخْتِلَاف اللَّيْل وَالنَّهَار لَآيَات لِأُوْلِي الْأَلْبَاب، الَّذِيْن يَذْكُرُوْن اللّٰه قِيَاما وَقُعُوْدَا وَعَلَى جُنُوْبِهِم، وَيَتَفَكَّرُوْن فِي خَلْق السَّمَوَات وَالْأَرْض} الْآيَات.

Deus, louvado seja, disse:
"**Na criação dos céus e da terra e na alternância do dia e da noite há sinais para os sensatos, que mencionam Deus, estando em pé, sentados ou deitados, e meditam na criação dos céus e da terra**" (Alcorão Sagrado, 3:190).

١٤٥٨- وعنْ حُذيفةَ وأَبي ذرٍّ رضي اللَّه عنْهما أَنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ إِذَا أَوَى إِلَى فِرَاشِهِ قالَ : « باسْمِكَ اللَّهُمَّ أَحْيَا وَأَمُوتُ » . رواه البخاري .

1458. Huzaifa e Abu Zar (R) narraram que o Profeta (S), ao ir dormir, à noite, suplicava o seguinte: "Em Teu nome, ó Deus, expiro e volto à vida!" (Bukhári)

١٤٥٩- وعَنْ عليٍّ رضي اللَّه عَنْهُ أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ له وَلِفَاطِمةَ رضيَ اللَّه عنهما: « إِذَا أَوَيْتُمَا إِلى فِراشِكُما ، أَوْ إِذَا أَخَذْتُمَا مَضَاجِعَكُما فَكَبِّرا ثَلاثاً وَثَلاثِينَ ، وَسَبِّحَا ثَلاثاً وثَلاثِينَ ، وَاحْمَدَا ثَلاثاً وَثَلاثِين » وفي روايةٍ : « التَّسْبِيحُ أَربعاً وَثَلاثِينَ » وفي روايةٍ: « التَّكبيرُ أَربعاً وَثَلاثِينَ » متفقٌ عليه .

1459. Áli (R) relatou que o Profeta (S) disse, a ele e a Fátima (R): “Quando fordes para a cama, ou para descansar, dizei: ‘Deus é o Maior’, trinta e três vezes; ‘Glorificado seja Deus’, trinta e três vezes; e ‘Louvado seja Deus’, trinta e três vezes.” (Muttafac alaih).

١٤٦٠- وعن أَبي هُريرةَ رَضِيَ اللَّه عنهُ ، قال : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذا أَوَى أَحَدُكُم إِلى فِراشِهِ ، فَلْيَنْفُض فِراشَهُ بداخِلَةِ إِزَارِهِ فإِنَّهُ لاَ يَدْرِي مَا خَلَفَهُ عَلَيْهِ ، ثُمَّ يَقُولُ : بِاسْمِكَ رَبِّي وَضَعْتُ جَنْبِي ، وَبِكَ أَرْفَعُهُ ، إِنْ أَمْسَكْتَ نَفْسِي فَارْحَمْها ، وإِنْ أَرْسَلْتَهَا ، فَاحْفَظْهَا بِمَا تَحْفَظُ بِه عِبادَكَ الصَّالِحِينَ » متفقٌ عليه

1460. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Quando um de vós vai para a cama, deve limpá-la com o avesso da sua túnica, pois não se sabe o que possa haver sobre ela, e deve suplicar: ‘Em Teu nome, ó meu Senhor, deito-me, e me levantarei somente em Teu nome. Se Tu levas a minha alma ou seja, tomas a minha vida), então tem piedade dela, e se Tu ma devolves, protege-a com aquilo que Tu reservas para os Teus servos devotos!’” (Muttafac alaih)

١٤٦١- وعنْ عائشةَ رضي اللَّه عنْها ، أَنَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كان إِذَا أَخَذَ مضْجعَهُ نَفَثَ في يدَيْهِ ، وَقَرَأَ بالْمُعَوِّذاتِ ومَسح بِهِمَا جَسَدَهُ ، متفقٌ عليه .

وفي رواية لهما : أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَانَ إِذَا أَوى إِلى فِرَاشِهِ كُلَّ لَيْلةٍ جمَع كَفَّيْهِ ثُمَّ نفَثَ فيهما فَقَرأَ فِيهما : قُلْ هُوَ اللَّه أَحَدٌ ، وقُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الفلَقِ ، وَقُلْ أَعُوذُ بِربِّ النَّاسِ ، ثُمَّ مَسَحَ بِهِمَا ما اسْتطاعَ مِن جسَدِهِ ، يبْدَأُ بِهما عَلَى رَأْسِهِ وَوجهِهِ ، وما أَقبلَ مِنْ جَسَدِهِ ، يَفْعَلُ ذلكَ ثَلاَثَ مرَّات متفقٌ عليه .

1461. Aicha (R) relatou que o Profeta (S), ao se deitar, recitava a Surata Al Falak (a Alvorada) e a Surata An Nas (dos Humanos), e soprava as palmas das mãos, e então as passava por todo o corpo. (Muttafac alaih).

Outra versão de Bukhári e Musslim diz: “ “A cada noite, quando o Profeta (S) costumava ir para o leito, ele juntava as mãos, assoprava nas suas palmas e recitava nelas as suratas: *Ikhlass*, *Al Falak* e *An Nás* e então as esfregava sobre as partes do corpo que conseguia alcançar, começando pela cabeça o rosto e continuando sobre a parte da frente do corpo, repetindo isso três vezes. (Muttafac alaih).

١٤٦٢- وَعنِ البرَاءِ بنِ عازِبٍ ، رَضِيَ اللَّه عنْهمَا ، قَالَ : قال لي رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «إِذَا أَتَيتَ مَضْجَعَكَ فَتَوضَّأْ وضُوءَكَ لِلصَّلاةِ ، ثُمَّ اضْطَجِعْ عَلى شِقِّكَ الأَيمَنِ ، وقلْ : اللَّهُمَّ أَسْلَمْتُ نفسي إِلَيكَ ، وَوَجَّهْتُ وَجْهِي إِلَيْكَ . وَفَوَّضتُ أَمري إِلَيْكَ ، وَأَلجَأْتُ ظَهرِي

إِلَيْكَ ، رغبةً ورهْبَةً إِلَيْكَ ، لامَلجأَ ولا مَنجي مِنْكَ إِلاَّ إِليكَ ، آمنتُ بِكِتَابِكَ الذِي أَنزَلْت ، وَبِنَبِيِّكَ الذِي أَرسَلتَ ، فإِنْ مِتَّ . مِتَّ على الفِطرةِ ، واجْعَلهُنَّ آخِرَ ما تَقُولُ » مُتَّفقٌ عليهِ .

1462. Al Bará Ibn Ázeb (R) relatou que o Profeta (S) lhe disse: "Quando vais para a cama, faze tua ablução como o farias para a oração (*salat*), e, então, deitado sobre o lado direito, recita: 'Ó Senhor, entrego Minha alma a Ti, e a Ti confio os meus assuntos; eis que inclino os meus costados perante Ti, esperando obter a Tua recompensa, e temendo o Teu castigo. Não existe refúgio nem salvação de Ti, a não ser em Ti mesmo. Creio no Livro que revelaste e no Profeta que enviaste!' Então, se morreres (estando dormindo), morrerás na natureza inata (na fé verdadeira). Que sejam as últimas palavras que pronuncies à noite." (Muttafac alaih).

١٤٦٣- وَعَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَانَ إذا أَوَى إِلى فِرَاشِهِ قَال: «الحمْدُ للهِ الَّذي أَطْعَمنَا وسقَانا ، وكفَانَا وآوانَا ، فكمْ مِمَّنْ لا كافِيَ لَهُ ولا مُؤْوِيَ » رواهُ مسلمٌ .

1463. Anas (R) relatou que quando o Profeta (S) ia para a cama, dizia: "Louvado seja Deus, Que nos tem dado alimento e bebida, Que tem satisfeito os nossos desejos e nos tem provido de abrigo, sendo que há muita gente que não tem abrigo, e não tem o seu sustentador." (Musslim)

١٤٦٤- وعنْ حُذيْفَةَ ، رضِيَ اللهُ عَنْهُ ، أَنَّ رسُول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَانَ إِذا أَرَاد أَنْ يرْقُدَ ، وضَع يَدهُ اليُمنَى تَحْتَ خَدِّهِ ، ثُمَّ يقُولُ : « اللَّهمَّ قِني عَذَابكَ يوْمَ تَبْعثُ عِبادَكَ » رواهُ الترمِذيُّ وقال : حديثٌ حَسنٌ .

1464. Huzaifa (R) contou que quando o Profeta (S) pretendia dormir, costumava pôr a mão direita sob a face, e então suplicava: "Ó Deus, salva-medo Teu tormento no Dia em que Tu ressuscitares os Teus servos!" (Tirmizi)

كتاب الدعوات

٢٥٠ – باب فضل الدعاء

O LIVRO DAS SÚPLICAS A DEUS

CAPÍTULO 250

A RECOMENDAÇÃO E O MÉRITO DA SÚPLICA APRESENTANDO ALGUMAS SÚPLICAS QUE O PROFETA (S) UTILIZAVA

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَقَال رَبُّكُم ادْعُوْنِي أَسْتَجِب لَكُم } .

Deus, louvado seja, disse:
"**E o vosso Senhor disse: Invocai-Me, que vos atenderei**" (Alcorão Sagrado, 40:60).

وَقَال تَعَالَى: { ادْعُوَا رَبَّكُم تَضَرُّعا وَخُفْيَة؛ إِنَّه لَا يُحِب الْمُعْتَدِيْن } .

E disse também:
"**Invocai vosso Senhor humílima e intimamente, porque Ele não aprecia os transgressores**" (Alcorão Sagrado, 7:55).

وَقَال تَعَالَى: { وَإِذَا سَأَلَك عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيْب؛ أُجِيْب دَعْوَة الدَّاع إِذَا دَعَان } الْآيَة.

E disse ainda:
"**Quando Meus servos te perguntarem de Mim, dize-lhes que estou próximo e ouvirei o rogo do suplicante quando a Mim se dirigir**" (Alcorão Sagrado, 2:186).

وَقَال تَعَالَى: { أَمِن يُجِيْب الْمُضْطَر إِذَا دَعَاه وَيَكْشِف السُّوْء } الْآيَة.

E, louvado seja, disse mais:
"**Por outra, quem atende o necessitado quando implora, e liberta do mal…?**" (Alcorão Sagrado, 27:62).

١٤٦٥- وَعن النُّعْمانِ بْنِ بشيرٍ رضِي اللّٰه عنْهُما ، عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « الدُّعاءُ هوَ العِبَادةُ » . رواه أبو داود والترمذي وقالا حديث حسن صحيح .

1465. Numan Ibn Bachir (R), relatou que o Profeta S) dizia: "A súplica é a essência da adoração." (Abu Daúd e Tirmizi).

١٤٦٦- وعَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللّٰه عَنْهَا ، قَالَتْ : كَان رسُول اللّٰهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَسْتَحِبُّ الجوامِعَ مِنَ الدُّعاءِ ، ويَدَعُ ما سِوى ذلكَ . رَوَاه أَبو داود بإِسنادٍ جيّد .

1466. Aicha (R) disse que dentre todas as súplicas, o Profeta (S) preferia aquelas que eram compreensíveis e evitava as outras (súplicas longas) (Abu Daúd).

١٤٦٧- وعَنْ أَنَسٍ رَضي الله عنْهُ ، قَالَ : كانَ أَكْثَرُ دُعَاءِ النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « اللَّهُمَّ آتِنَا في الدُّنْيَا حَسَنَةً ، وفي الآخِرةِ حَسنَةً ، وَقِنَا عَذابَ النَّارِ » مُتَّفَقٌ عليهِ .

زاد مُسلِمٌ في رِوايتِهِ قَال :وكَانَ أَنَسٌ إِذا أَرَاد أَنْ يَدعُوَ بِدعوَةٍ دَعَا بها، وَإِذا أَرَادَ أَن يَدعُو بدُعَاءٍ دَعا بِهَا فيه .

1467. Anas (R) relatou que o Profeta (S) suplicava com prioridade: "Ó Deus, derrama sobre nós o melhor deste mundo, e o melhor do Outro Mundo, e salvaguarda-nos dos tormentos do fogo do Inferno!" (Muttafac alaih)

Musslim acrescentou: "Quando Anas toda vez que queria fazer uma prece fazia essa."

١٤٦٨- وعَن ابنِ مسْعُودٍ رَضي الله عنْهُ ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَانَ يَقُولُ : « اللَّهُمَّ إِنِي أَسْأَلُكَ الهُدَى ، وَالتُّقَى ، وَالعفَافَ ، والغنَى » رواهُ مُسْلِمٌ .

1468. Ibn Mass'ud R) relatou que o Profeta S) dizia: "Senhor, peço- Te a orientação e a virtuosidade, a castidade e o desligamento do mundo." (Musslim)

١٤٦٩- وعَنْ طارِقِ بنِ أَشْيَمَ ، رضِيَ الله عَنْهُ ، قالَ : كَانَ الرَّجلُ إِذا أَسْلَمَ عَلَّمَهُ النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم الصَّلاةَ ، ثُمَّ أَمَرَهُ أَنْ يَدعُوَ بهَؤُلاءِ الكَلِمَاتِ : « اللَّهُمَّ اغفِرْ لي ، وَارْحَمْني ، واهْدِني ، وعافِني ، وارْزُقني » رواهُ مسلمٌ .

وفي رِوايَةٍ لَهُ عَنْ طارِقٍ أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَأَتاهُ رَجُلٌ ، فَقَالَ : يا رَسُولَ اللَّهِ . كَيْفَ أَقُولُ حِينَ أَسْأَلُ رَبِّي ؟ قَالَ : « قُلْ : اللَّهُمَّ اغْفِرْ لي ، وَارْحَمْني ، وَعَافِني ، وَارْزُقني ، فَإِنَّ هَؤُلاءِ تَجْمَعُ لَكَ دُنْيَاكَ وَآخِرَتَكَ » .

1469. Tárek Ibn Achyam (R) relatou que quando um homem abraçava o Islam, o Profeta (S) lhe ensinava (primeiramente) a orar (*salat*), e logo pedia que suplicasse, com estas palavras: "Ó Deus, perdoa-me, e tem piedade de mim; guia-me, e permite-me gozar de paz e segurança, e provê-me de sustento!" (Musslim)

Em outra narrativa, Tárek relatou que ouviu o Profeta (S), quando aquele homem foi ter com ele, e lhe perguntou: "Ó Mensageiro de Deus, o que dizer ao pedir a meu Senhor?" Respondeu-lhe: "Diz: Ó Deus, perdoa-me, e tem piedade de mim; e permite-me gozar de paz e segurança, e provê-me de sustento! Essas palavras abrangem as tuas vidas deste mundo e do Outro."

١٤٧٠- وَعَنْ عَبْدِ اللَّهِ بنِ عمرو بن العاصِ رضيَ اللَّه عنْهُمَا ، قَالَ : قَال رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « اللَّهُمَّ مُصَرِّفَ القُلُوبِ صرِّفْ قُلوبَنَا عَلَى طَاعَتِكَ » رَوَاهُ مُسْلِمٌ .

1470. Abdullah Ibn Amru Ibn al ‘As (R) relatou que (em certa ocasião) o Profeta (S) suplicou: “Ó Deus, Tu Que orientas os corações, dirige os nossos corações até à Tua obediência!” (Musslim)

١٤٧١- وَعَنْ أَبِي هُرَيرَةَ رَضيَ اللهُ عَنْهُ ، عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « تَعَوَّذُوا بِاللَّهِ مِنْ جَهْدِ الْبَلاءِ ، وَدَرَكِ الشَّقَاءِ ، وَسُوءِ الْقَضَاءِ ، وَشَمَاتَةِ الأَعْدَاءِ » متفقٌ عليه .

1471. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Buscai refúgio nem Deus quanto a serdes injuriados com severidade, contra a má sorte e o mau destino, e contra a humilhação infligida pelos inimigos.” (Muttafac alaih)

١٤٧٢- وَعَنْهُ قَالَ : كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : « اللَّهمَّ أَصْلِحْ لي دِيني الَّذي هُوَ عِصْمَةُ أَمْرِي ، وأَصْلِحْ لِي دُنْيَايَ التي فِيهَا مَعَاشِي ، وَأَصْلِحْ لي آخِرَتِي الَّتي فِيها معادي، وَاجْعلِ الحيَاةَ زِيادَةً لي في كُلِّ خَيْرٍ ، وَاجْعَلِ الموتَ راحَةً لي مِنْ كُلِّ شَرٍ » رَوَاهُ مسلِمٌ.

1472. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) suplicava: “Ó Senhor, corrige-me em minha fé, que é a proteção dos meus assuntos, e melhora minha vida neste mundo, onde tenho o meu sustento; e que a minha vida, no Além, seja reta, porque será lá que morarei eternamente, e torna minha vida longa, para que eu possa aumentar a minha virtude; e transforma a minha morte num alívio contra todos os males!” (Musslim)

١٤٧٣- وَعنْ علي رَضِيَ اللهُ عَنْهُ ، قَالَ : قال لي رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « قُلْ : اللَّهُمَّ اهْدِنِي ، وَسدِّدْني » .

وَفي رِوَايةٍ : « اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْهُدى ، وَالسَّدَادَ » رواهُ مسلم .

1473. Áli R) narrou que o Profeta (S) lhe disse: “Recita: ‘Ó Deus, guia-me, e me mantém no caminho da retidão!’” (Musslim).

١٤٧٤- وَعَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ ، قَالَ : كَانَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : يَقُولُ : اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْعجْزِ والكَسَلِ وَالجُبْنِ وَالهَرَمِ ، وَالْبُخْلِ ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ القبْرِ ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ المحْيا وَالمِمَاتِ » .

وفي رِوايةٍ : « وَضَلَعِ الدَّيْنِ وَغَلَبَةِ الرِّجَالِ » رَوَاهُ مُسْلِمٌ .

1474. Anas (R) relatou que o Profeta (S) suplicava: “Ó Deus, busco em Ti refúgio contra o desamparo, a apatia e a pusilanimidade, (a desdita) da velhice e da miséria; e imploro o Teu refúgio contra a tortura do túmulo, e das provações da vida e da morte!” (Musslim)

Outra versão acrescenta: “e da pesada dívida e da tirania das pessoas.” (Musslim).

١٤٧٥- وَعن أَبي بكْرٍ الصِّدِّيقِ رَضِيَ اللَّه عَنْه ، أَنَّه قَالَ لِرَسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : عَلِّمني دُعَاءً أَدعُو بِهِ في صَلاتي ، قَالَ : قُلْ : اللَّهمَّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي ظُلْماً كثِيراً ، وَلا يَغْفِر الذُّنوبَ إِلاَّ أَنْتَ ، فَاغْفِر لي مغْفِرَةً مِن عِنْدِكَ ، وَارحَمْني ، إِنَّكَ أَنْتَ الْغَفور الرَّحِيم » متَّفَقٌ عليهِ .

1475. Abu Bakr Assiddik (R) relatou que pediu ao Profeta (S) para que lhe ensinasse uma prece que pudesse usar durante as suas orações. O Profeta (S) disse: "Dize: 'Senhor, cometi muitas injustiças, e só Tu perdoas os pecados. Portanto, perdoa-me e tem misericórdia de mim, pois Tu és o Remissório, o Misericordioso!'" (Muttafac alaih)

١٤٧٦- وَعَن أَبي موسَى رضَيَ اللَّه عَنْه ، عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنَّه كَانَ يَدعُو بِهَذا الدُّعَاءِ : «اللَّهمَّ اغْفِر لي خَطِيئَتي وجهْلي ، وإِسْرَافي في أَمْري ، وما أَنْتَ أَعلَم بِهِ مِنِّي ، اللَّهمَّ اغفِرْ لي جِدِّي وَهَزْلي ، وَخَطَئي وَعمْدِي ، وَكلُّ ذلِكَ عِنْدِي ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لي مَا قَدَّمْتُ وَمَا أَخَّرْتُ ، وَما أَسْرَرْتُ وَمَا أَعْلَنْتُ ، وَمَا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ مِنِّي ، أَنْت المقَدِّمُ ، وَأَنْتَ المؤَخِّرُ، وَأَنْتَ عَلى كلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ » متفقٌ عليه .

1476. Abu Mussa (R) relatou que o Profeta (S) costumava suplicar assim: "Ó Deus, perdoa os meus erros e as minhas faltas, bem como os meus excessos. Ó Deus perdoa as minhas seriedades e brincadeiras, meus atos inadvertidos e intencionais, e tudo isto está em mim. Ó Deus, perdoa o que já pratiquei e o que irei praticar, o que ocultei e o que manifestei e as faltas que Tu conheces mais do que eu. Tu és o Primeiro e o Último, e tens poder sobre todas as coisas!" (Muttafac alaih)

١٤٧٧- وعنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّه عَنهَا ، أَنَّ النَّبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَانَ يقُولُ في دُعَائِهِ : « اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ ما عمِلْتُ ومِنْ شَرِّ ما لَمْ أَعْمَلْ » .رَوَاهُ مُسْلِم .

1477. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) costumava suplicar assim: "Ó Deus, peço a Tua proteção contra o mal que cometi, e contra o mal que não cometi!" (Musslim)

١٤٧٨- وعَنِ ابنِ عُمَر رَضِيَ اللَّه عَنْهُما قَالَ : كانَ مِنْ دُعاءِ رسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « اللَّهمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ زَوَالِ نِعْمَتِكَ ، وَتَحَوُّلِ عَافِيَتِكَ وَفُجاءَةِ نِقْمَتِكَ ، وَجميعِ سخَطِكَ » رواهُ مُسْلِمٌ .

1478. Ibn Ômar (R) relatou que uma das súplicas do Profeta (S) era: "Ó Deus, imploro o Teu refúgio contra a declinação das Tuas bondades, a troca da Tua segurança, a Tua inesperada ira e todas as Tuas zangas!" (Musslim)

١٤٧٩- وَعَنْ زَيْدِ بنِ أَرْقَم رضَي الله عَنْهُ ، قَالَ : كَانَ رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : «اللهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ العَجْزِ وَالكَسَلِ ، والبُخْلِ وَالهَرَم ، وعَذَاب الْقَبْر ، اللَّهُمَّ آتِ نَفْسِي تَقْوَاهَا ، وَزَكِّهَا أَنْتَ خَيرُ مَنْ زَكَّاهَا ، أَنْتَ وليُّهَا وَمولاَهَا ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عِلمٍ لا يَنْفَعُ ، ومِنْ قَلْبٍ لاَ يخْشَعُ ، وَمِنْ نَفْسٍ لا تَشبَعُ ، ومِنْ دَعْوةٍ لا يُسْتجابُ لهَا » رواهُ مُسْلِمٌ .

1479. Zaid Ibn Arcam (R) relatou que o Profeta (S) costumava suplicar: "Ó Deus, suplico a Tua proteção contra o desamparo, a incapacidade e a apatia; contra a miséria (a tacanhez) da velhice, e a tortura do túmulo! Ó Deus, concede piedade à minha alma, e a purifica, porque Tu és o Melhor para purificá-la, e Tu lhe és Guardião e Dono! Ó Deus, solicito a Tua proteção quanto a um conhecimento inútil, e contra um coração insensível, contra uma alma que nunca esteja satisfeita, e contra uma súplica que não seja atendida!" (Musslim)

١٤٨٠- وَعنِ ابنِ عبَّاسٍ رَضِيَ الله عَنْهُمَا ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَانَ يَقُولُ : « اللَّهُمَّ لَكَ أَسْلَمْتُ ، وَبِكَ آمَنْتُ ، وعلَيْكَ تَوَكَّلْتُ ، وَإِلَيْكَ أَنَبْتُ وَبِكَ خَاصَمْتُ ، وإِلَيْكَ حَاكَمْتُ . فاغْفِرْ لِي ما قَدَّمْتُ ، وما أَخَّرْتُ ، وَمَا أَسْرَرْتُ ومَا أَعلَنْتُ ، أَنْتَ المقَدِّمُ ، وَأَنْتَ المؤَخِّرُ ، لا إِلَهَ إِلاَّ أَنْتَ » .

1480. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S) costumava suplicar assim: "Ó Deus, a Ti me submeto, em Ti creio, em Ti confio, a Ti me encomendo e me dirijo; com a Tua ajuda poderei lutar, e de Ti solicito juízo! Por isso, perdoa as faltas que cometi no passado, e as que poderei cometer no futuro; as faltas que cometi ocultamente e as que cometi abertamente! Tu és Quem adianta e Tu és Quem retarda! Não há nenhuma outra divindade além de Ti!" Algumas versões acrescentam: "Não há força nem poder a não ser em Deus." (Muttafac alaih)

١٤٨١- وَعَن عَائِشَةَ رَضِيَ الله عَنْهَا ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَانَ يَدعو بهؤُلاءِ الكَلِمَاتِ : «اللَّهُمَّ إِني أَعوذُ بِكَ مِن فِتنةِ النَّارِ ، وعَذَابِ النَّارِ ، وَمِن شَرِّ الغِنَى وَالفَقْر ». رَوَاهُ أَبو داوَد ، والترمذيُّ وقال : حديث حسن صحيح ، وهذا لفظُ أَبي داود .

1481. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) costumava suplicar com estas palavras: "Ó Deus, solicito Tua proteção contra o intriga do Inferno e o tormento do Inferno, e dos males da riqueza e da pobreza!" (Abu Daúd e Tirmizi).

١٤٨٢- وعَن زيادِ بْن عِلاقَةَ عن عمِّه ، وهو قُطبَةُ بنُ مالِكٍ ، رَضِيَ الله عَنْهُ ، قَال : كَانَ النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : « اللَّهمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِن منْكَرَاتِ الأَخلاقِ ، والأَعْمَالِ والأَهْواءِ » رواهُ الترمذي وقال : حديثٌ حَسَنٌ .

1482. Ziad Ibn Iláca contava que seu tio, Cutba Ibn Málik (R), narrou que o Profeta S) costumava suplicar: "Ó Deus, solicito a Tua proteção contra os maus modos, as más ações os desejos passionais!" (Tirmizi)

١٤٨٣- وعَن شكَلِ بنِ حُمَيْدٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قَال : قُلْتُ يا رَسولَ اللَّهِ : عَلِّمْني دُعاءً. قَالَ : « قُلْ : اللَّهُمَّ إِني أعوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ سَمْعِي ، وَمِن شَرِّ بصَرِي ، وَمِن شَرِّ لسَاني ، وَمِن شَرِّ قَلبي، وَمِن شَرِّ منِيِّي » رواهُ أبو داودَ ، والترمذيُّ وقالَ : حديثٌ حسنٌ .

1483. Chakal Ibn Humaid (R) relatou que havia solicitado ao Profeta (S) que lhe ensinasse uma prece. Ele lhe disse: "Dize: 'Ó Deus solicito a Tua proteção contra o mal dos meus ouvidos, contra o mal dos meus olhos, contra o mal da minha língua, contra o mal do meu coração, e contra o mal dos meus órgãos íntimos!'" (Abu Daúd e Tirmizi).

١٤٨٤- وَعَن أَنسٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَانَ يَقُولُ : « اللَّهمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْبرَصِ ، وَالجُنُونِ ، والجُذَامِ ، وسّيءِ الأَسْقامِ » رَوَاهُ أَبو داود بإسنادٍ صحيحٍ .

1484. Anás (R) relatou que o Profeta (S) costumava dizer: "Deus, peço refúgio em Ti contra a leucoderme, contra a loucura, contra a lepra e contra quaisquer outras enfermidades!" (Abu Daúd).

١٤٨٥- وعَنْ أَبي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قَالَ : كانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقولُ : اللَّهمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الجُوعِ ، فإِنَّهُ بِئْسَ الضَّجيعُ ، وَأَعُوذُ بِكَ من الخِيانَةِ ، فَإِنَّهَا بِئْسَتِ البِطانَةُ » .رواهُ أبو داودَ بإسنادٍ صحيحٍ .

1485. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) costumava suplicar: "Ó Deus, solicito a Tua proteção contra a fome, que é a pior das companheiras, e solicito a Tua proteção contra a traição, que, na cama, é a pior conselheira!" Abu Daúd). [a]

١٤٨٦- وَعن عليٍّ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ ، أَنَّ مُكَاتَباً جاءهُ ، فَقَالَ إِني عجزتُ عَن كتابتي . فَأَعِنِّي . قالَ : أَلا أُعَلِّمُكَ كَلِماتٍ عَلَّمَنيهنَّ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لَو كانَ عَلَيْكَ مِثْلُ جبلٍ دَيْناً أَدَّاهُ اللَّهُ عنْكَ ؟ قُلْ : « اللَّهمَّ اكْفِني بحلالِكَ عَن حَرَامِكَ ، وَاغْنِني بِفَضلِكَ عَمَّن سِوَاكَ».رواهُ الترمذيُّ وقال : حديثٌ حسنٌ .

1486. Áli (R) relatou que um escravo que havia feito um acordo quanto aos termos da sua liberdade junto ao seu amo chegou a ele e lhe disse: "Não estou em condição de pagar o montante do acordo pela minha liberdade, pelo quê te peço que me ajudes." Áli (R) disse: "Eis que devo dizer-te acerca da súplica que o Profeta (S) me ensinou, segundo a qual Deus te libertará da tua dívida, inclusive se for pesada como uma montanha! Dize: 'Ó Deus, faze com que o que é lícito me seja suficiente para que

me torne independente do que é ilícito, e que Tua graça me conceda uma suficiência que me faça independente de todos, menos de Ti!'" (Tirmizi).

١٤٨٧- وعَنْ عِمْرانَ بنِ الحُصينِ رَضي اللَّه عنْهُمَا ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم علَّم أَباهُ حُصيْناً كَلِمتَيْنِ يدعُو بهما : « اللَّهُمَّ أَلهِمْني رُشْدِي ، وأَعِذني مِن شَرِّ نفسي » . رواهُ الترمذيُّ وقَالَ : حديثٌ حسنٌ .

1487. Imran Ibn Al Huçain (R), disse que o Profeta (S) ensinou a seu pai, Huçain, duas frases de súplica, com as quais costumava orar: "Ó Deus, concede-me uma orientação, e protege-me do mal do desejo passional!" (Tirmizi)

١٤٨٨- وَعَن أَبي الفَضلِ العبَّاسِ بنِ عَبْدِ المطَّلِبِ رضِي اللَّه عنْهُ ، قال : قُلْتُ يارسول اللَّهِ : عَلِّمْني شَيْئاً أَسْأَلُهُ اللَّه تَعَالى ، قَالَ : « سَلُوا اللَّه العافِيةَ » . فَمكَثْتُ أَيَّاماً، ثُمَّ جِئتُ فَقُلْتُ : يا رسولَ اللَّه : علِّمْني شَيْئاً أَسْأَلُهُ اللَّه تعالى ، قَالَ لي : « يَا عبَّاسُ يا عمَّ رَسولِ اللَّهِ ، سَلُوا اللَّه العافيةَ في الدُّنْيا والآخِرةِ » .رَواهُ الترمذيُّ وقَالَ : حديثٌ حسنٌ صَحيحٌ .

1488. Abu Al fadl Abbás Ibn Abd al Mutalib (R) relatou: "(Uma vez) perguntei ao Profeta (S): Ó Mensageiro de Deus, rogo-te que me ensines uma súplica a Deus!" O Profeta (S) me disse: 'Pede a Deus segurança e saúde!' Esperei alguns dias, e logo voltei a me dirigir ao Profeta (S), e novamente lhe pedi: 'Ó Mensageiro de Deus, dize-me algo com que eu possa solicitar a Deus!' Disse-me: 'Ó Abbás, ó tio do Mensageiro de Deus, pede a Deus segurança e saúde, nesta vida, e na outra!'" (Tirmizi)

١٤٨٩- وعنْ شَهْرِ بْنِ حوشَبٍ قَالَ : قُلْتُ لأُمِّ سَلَمَةَ ، رَضِي اللَّه عَنْهَا ، يا أُمَّ المؤمِنِين مَا كَانَ أَكْثَرُ دُعَاءِ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا كانَ عِنْدكِ ؟ قَالَتْ : كانَ أَكْثَرُ دُعائِهِ : « يا مُقلبَ القُلوبِ ثَبِّتْ قلْبي علَى دِينِكَ » رَواهُ الترمذيُّ ، وقال حَديثٌ حسنٌ .

1489. Chahr Ibn Hauchab (R) relatou: "Perguntei a Ummu Salama (R) qual era a súplica mais comum do Profeta (S), quando em tua companhia. Disse-me: 'Ele suplicava muito assim: Ó Transformador dos corações, torna o meu coração firme na Tua fé.'" (Tirmizi)

١٤٩٠- وعن أبي الدَّرداءِ رَضيَ اللَّه عَنْهُ ، قَالَ : قَالَ رَسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « كانَ مِن دُعاءِ دَاوُدَ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « اللَّهمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ حُبَّكَ ، وَحُبَّ من يُحِبُّكَ ، وَالعمَل الذي يُبَلِّغُني حُبَّكَ اللَّهُمَّ اجْعل حُبَّكَ أَحَبَّ إِلَيَّ مِن نَفسي ، وأَهْلي ، ومِن الماءِ البارد» رَوَاهُ الترمذيُّ وَقَالَ : حديثٌ حسنٌ .

1490. Abu Addardá (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse que uma das súplicas do Profeta Davi (AS) era: "Ó Deus, peço-Te o Teu amor e o amor daqueles que Te amam, e o ato que me leva a amar-Te. Ó Deus, faze com que o Teu amor seja mais querido do que a minha alma e a minha família, e mais querido do que a água fresca!" (Tirmizi).

١٤٩١- وعن أَنَسٍ رضِيَ اللَّه عَنْهُ ، قَالَ : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَلِظُّوا بِياذا الجَلالِ وَالإِكرامِ » .رواه الترمذي ورواهُ النَّسَائيُّ مِن رِوايةِ ربيعةَ بنِ عامِرٍ الصَّحابِيّ . قَالَ الحاكم : حديثٌ صحيحُ الإِسْنَادِ .

1491. Anas (R) relatou que o Profeta S) dizia: "Peçam com frequência ao Senhor da Majestade e da Nobreza." (Tirmizi e Nassá-i)

١٤٩٢- وعن أَبي أُمامةَ رضيَ اللَّه عنْهُ قَالَ : دَعا رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِدُعَاءٍ كَثيرٍ، لم نَحْفَظْ مِنْهُ شَيْئاً ، قُلْنا يا رَسُولَ اللَّهِ دعوت بِدُعاءٍ كَثِيرٍ لم نَحْفَظ منْهُ شَيْئاً ، فقَالَ : « أَلا أَدُلُّكُم على ما يَجْمَعُ ذَلكَ كُلَّهُ ؟ تَقُولُ : « اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُك مِن خَيرِ ما سأَلَكَ مِنْهُ نبيُّكَ مُحَمَّدٌ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وأَعُوذُ بِكَ من شَرِّ ما اسْتَعاذَ مِنْهُ نَبيُّكَ مُحَمَّدٌ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وَأَنْتَ المسْتَعَانُ ، وعليْكَ البلاغُ ، ولا حَوْلَ ولا قُوَّةَ إِلاَّ بِاللَّهِ » رواهُ الترمذيُّ وقَالَ : حديثٌ حَسَنٌ .

1492. Abu Umama (R) relatou que o Profeta (S) costumava recitar tantas súplicas, que ele mal podia reter na memória. Por conseguinte, perguntou ao Profeta (S): "Ó Mensageiro de Deus, tens recitado tantas súplicas, que não podemos nos lembrar delas!" O Profeta (S) disse: "Quereis que vos diga algo que englobará todas elas? Dizei: 'Ó Deus, suplico-Te todas as coisas boas que o Teu Profeta Mohammad Te pediu, e imploro a Tua proteção contra todos os males dos quais Teu Profeta solicitou a Tua proteção! És o único Assistente a quem se há de solicitar ajuda, e és Tu Quem atende as nossas preces. Não existe mais força nem poder senão em Deus!'" (Tirmizi)

١٤٩٣- وَعَن ابْنِ مسْعُودٍ ، رضِيَ اللَّه عنْهُ ، قَالَ : كَانَ مِن دُعَاء رَسُولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مُوجِباتِ رحْمتِكَ ، وَعزَائمَ مغفِرتِكَ ، والسَّلامَةَ مِن كُلِّ إِثمٍ ، والغَنِيمَةَ مِن كُلِّ بِرٍ ، وَالفَوْزَ بالجَنَّةِ ، وَالنَّجاةَ مِنَ النَّارِ » . رواهُ الحاكِم أبو عبد اللَّهِ ، وقال : حديثٌ صحيحٌ على شرط مسلِمٍ .

1493. Ibn Mass'ud (R) relatou que uma das súplicas do Profeta (S) era: "Ó Deus, solicito tudo aquilo que leve à Tua compaixão, ao Teu perdão, ao estar a salvo de todos os pecados, e a alcançar a virtude, a ganhar o Paraíso, e a estar a salvo do Inferno!" (Al Hákim).

٢٥١- باب فضل الدُّعاء بظهر الغيب

CAPÍTULO 251

O MÉRITO DE SE SUPLICAR DEUS PELOS IRMÃOS AUSENTES

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَالَّذِين جَاءُوَا مِن بَعْدِهِم يَقُوْلُوْن رَبَّنَا اغْفِر لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِيْن سَبَقُوْنَا بِالْإِيْمَان } .

Deus, louvado seja, disse:
"**E aqueles que os seguiram dizem: Ó Senhor nosso, perdoa-nos, assim como também a nossos irmãos que nos precederam na fé**" (Alcorão Sagrado, 59:10).

وَقَال تَعَالَى: { وَاسْتَغْفِر لِذَنْبِك وَلِلْمُؤْمِنِيْن وَالْمُؤْمِنَات } .

E, louvado seja, disse também:
"**Implora o perdão das tuas faltas, assim como das dos crentes e das crentes**" (Alcorão Sagrado, 47:19).

وَقَال تَعَالَى إِخْبَارًا عَن إِبْرَاهِيْم صَلَّى اللّٰه عَلَيْه وَسَلَّم: { رَبَّنَا اغْفِر لِي وَلِوَالِدَي وَلِلْمُؤْمِنِيْن يَوْم يَقُوْم الْحِسَاب } .

E, louvado seja, disse ainda: "**Ó Senhor nosso, perdoa-me, a meus pais, aos crentes, no Dia de prestar contas!**" (Alcorão Sagrado, 14:41).

١٤٩٤- وَعَن أَبي الدَّردَاءِ رَضِي اللّٰه عنْهُ أَنَّهُ سمِعَ رَسُولَ اللّٰهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « ما مِن عبْدٍ مُسْلِمٍ يَدعُو لأَخِيهِ بِظَهرِ الغَيْبِ إِلاَّ قَالَ المِلكُ ولَكَ بِمِثْلٍ » رواه مسلم .

1494. Abu Addardá (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Toda vez que um muçulmano faz uma prece por um irmão, na ausência deste, um anjo repete: 'E tu terás o mesmo!'" (Musslim).

١٤٩٥- وعَنْهُ أَنَّ رسُول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يقُولُ : « دَعْوةُ المرءِ المسْلِمِ لأَخيهِ بِظَهْرِ الغَيْبِ مُسْتَجَابةٌ ، عِنْد رأْسِهِ ملَكٌ مُوكَّلٌ كلَّمَا دعا لأَخِيهِ بخيرٍ قَال المَلَكُ الموكَّلُ بِهِ : آمِينَ ، ولَكَ بِمِثْلٍ » رواه مسلم .

1495. Abu Addardá (R) narrou que o Profeta (S) dizia: "A prece de um muçulmano por um irmão ausente é atendida; um anjo está presente ao seu lado, toda vez que faz prece pelo bem do seu irmão, e o anjo que o atende diz: 'Amém, o mesmo para ti!'" (Musslim)

٢٥٢- باب في مسائل من الدعاء

CAPÍTULO 252

AS QUESTÕES RELACIONADAS COM AS SÚPLICAS A DEUS

١٤٩٦- عنْ أُسامَةَ بْنِ زيْدٍ رضِيَ اللَّه عنْهُما قالَ : قالَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «مَنْ صُنِعَ إِلَيْهِ معْرُوفٌ ، فقالَ لِفَاعِلِهِ : جزَاك اللَّه خَيْراً ، فَقَد أَبْلَغَ في الثَّنَاءِ » . رواه الترمذي وقَالَ : حَدِيثٌ حسنٌ صَحِيحٌ .

1496. Ussama Ibn Zaid (R) relatou que o Profeta (S) dizia: "Uma pessoa que, tendo recebido um favor de outra, disser ao seu benfeitor: 'Que Deus te recompense bem', terá exaltado adequadamente seu benfeitor." (Tirmizi).

١٤٩٧- وَعَن جَابرٍ رَضِيَ اللَّه عَنْه قال : قَال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تَدعُوا عَلى أَنْفُسِكُم ، وَلا تدْعُوا عَلى أَولادِكُم ، ولا تَدْعُوا على أَمْوَالِكُم ، لا تُوافِقُوا مِنَ اللَّهِ ساعة يُسأَلُ فِيهَا عَطاءً ، فيَسْتَجيبَ لَكُم » رواه مسلم .

1497. Jáber (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não invoqueis a maldição sobre vós, ou sobre os vossos filhos, ou sobre as vossas propriedades, porque o momento da invocação poderá coincidir com o momento da aceitação das súplicas, acontecendo que a vossa maldição poderá ser aceita." (Musslim)

١٤٩٨- وعن أَبي هُريرةَ رضي اللَّه عنهُ أَنَّ رَسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « أَقْرَبُ ما يَكُونُ العَبْدُ مِن ربِّهِ وَهُوَ سَاجِدٌ ، فَأَكْثِرُوا الدُّعَاءَ » رواه مسلم .

1498. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Um servo está mais próximo do seu Senhor quando se mantém prostrado (a orar); portanto deveis suplicar profusamente enquanto estiverdes nessa posição." (Musslim)

١٤٩٩- وَعَنْهُ أَنَّ رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : يُسْتجَابُ لأَحَدِكُم ما لَم يعْجلْ : يقُولُ قَد دَعوتُ رَبِّي ، فَلم يسْتَجبْ لي » . متفقٌ عليه .

وفي رِوَايَةٍ لمسْلِمٍ : « لا يزَالُ يُسْتَجَابُ لِلعَبْدِ مَا لَم يدعُ بإِثْمٍ ، أَوْ قَطِيعةِ رَحِمٍ ، ما لَمْ يَسْتعْجِلْ » قِيلَ : يا رسُولَ اللَّهِ مَا الاسْتِعْجَالُ ؟ قَالَ : « يَقُولُ : قَدْ دعَوْتُ ، وَقَدْ دَعَوْتُ فَلَم أَرَ يَسْتَجِيبُ لي ، فَيَسْتَحْسِرُ عِنْد ذلك ، ويَدَعُ الدُّعَاءَ » .

1499. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “As súplicas de todos vós serão atendidas, com a condição de que não vos impacienteis e não vos ponhais a murmurar: ‘Supliquei a meu Senhor, mas Ele não atendeu a minha súplica!’” (Muttafac alaih)

A narrativa de Musslim diz: “A prece do indivíduo continua sendo aceita enquanto não pedir por um pecado ou por cortar os laços de parentesco, ou ser impaciente.” Foi perguntado: “Como ser impaciente?” Respondeu: “É o dizer: Eu supliquei, eu supliquei tantas vezes, mas não fui atendido, ficando desapontado e parar de suplicar.”

١٥٠٠- وَعَنْ أَبِي أُمامَةَ رَضيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ : قِيلَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : أَيُّ الدُّعَاءِ أَسْمعُ؟ قَالَ : « جوْفَ اللَّيْلِ الآخِرِ ، وَدُبُرَ الصَّلَوَاتِ المكْتُوباتِ » رواه الترمذي وقالَ : حديثٌ حسنٌ .

1500. Abu Umama (R) narrou que foi perguntado ao Profeta (S): “Qual a súplica que mais merece ser atendida?” O Profeta (S) disse: “Uma súplica oferecida na última parte da noite, e depois das orações prescritas.” (Tirmizi)

١٥٠١- وَعَنْ عُبَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ رضِي اللهُ عنْهُ أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : «مَا عَلى الأَرْضِ مُسْلِمٌ يَدْعُو اللهَ تَعالى بِدَعْوَةٍ إِلاَّ آتَاهُ اللهُ إِيَّاهَا ، أَوْ صَرَف عنْهُ مِنَ السُّوءِ مِثْلَهَا . ما لَمْ يدْعُ بإِثْمٍ ، أَوْ قَطِيعَةِ رحِمٍ » فَقَالَ رَجُلٌ مِنَ القَوْمِ : إِذاً نُكْثِرُ . قَالَ : « اللهُ أَكْثَرُ». رواه الترمذي وقال حَدِيثٌ حَسنٌ صَحِيحٌ : وَرَواهُ الحاكِمُ مِنْ رِوايةِ أَبي سعِيدٍ وَزَاد فِيهِ: « أَوْ يَدَّخر لهُ مِنَ الأَجْرِ مِثْلَها » .

1501. Ubada Ibn al Sámit (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Toda vez que um muçulmano suplica a Deus, o Exaltado, Ele lhe concede o bem que solicitou, e lhe evita um mal equivalente, com a condição de que não peça algo pecaminoso ou algo que venha a romper os laços de parentesco.” Ao ouvir aquilo, alguém disse: “Então devemos aumentar as nossas súplicas!” O Profeta (S) disse: “Deus é ainda mais generoso em atender as vossas súplicas.” (Tirmizi)

١٥٠٢- وعَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رضي اللهُ عنْهُما أَنَّ رسُولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَان يقُولُ عِنْد الكرْبِ : « لا إِلَه إِلاَّ اللهُ العظِيمُ الحلِيمُ ، لا إِله إِلاَّ اللهُ رَبُّ العَرْشِ العظِيمِ ، لا إِلَهَ إِلاَّ اللهُ رَبُّ السمَواتِ ، وربُّ الأَرْض ، ورَبُّ العرشِ الكرِيمِ » متفقٌ عليه .

1502. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S), em momentos de aflição, costumava suplicar: “Não há outra divindade além de Deus, o mais Venerável e Indulgente; não há bem a não ser em Deus, o Senhor, o Exaltado Senhor do Trono; não há bem a não ser em Deus Que é o Sustentáculo dos céus e da terra, e o Senhor do honorável Trono.” (Muttafac alaih)

٢٥٣- باب كرامات الأولياء وفضلهم

CAPÍTULO 253

OS PRIVILÉGIOS E AS VIRTUDES DAS PESSOAS DEVOTAS (OS PROTEGIDOS DE DEUS)

قَال اللّٰه تَعَالَى: { أَلَا إِن أَوْلِيَاء اللّٰه لَا خَوْف عَلَيْهِم وَلَا هُم يَحْزَنُوْن، الَّذِيْن آمَنُوْا وَكَانُوْا يَتَّقُوْن، لَهُم الْبُشْرَى فِي الْحَيَاة الْدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَة، لَا تَبْدِيْل لِكَلِمَات اللّٰه؛ ذَلِك هُو الْفَوْز الْعَظِيْم } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Não é, acaso, certo que os diletos de Deus jamais serão presas do temor, nem se angustiarão? Estes são os que creem e são tementes. Obterão anúncio de boas-novas na vida terrena e na Outra; as promessas de Deus são imutáveis. Tal é o magnífico benefício**" (Alcorão Sagrado, 10:62-64).

وَقَال تَعَالَى: { وَهُزِّي إِلَيْك بِجِذْع الْنَّخْلَة تُسَاقِط عَلَيْك رُطَبًا جَنِيًّا فَكُلِي وَاشْرَبِي } الْآيَة.

E, louvado seja, disse também:
"**E sacode o tronco da tamareira, donde cairão sobre ti frutas maduras e frescas. Come, pois, bebe e consola-te**" (Alcorão Sagrado, 19:25-26).

وَقَال تَعَالَى: { كُلَّمَا دَخَل عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَاب وَجَد عِنْدَهَا رِزْقا، قَال: يَا مَرْيَم أَنَّى لَك هَذَا؟ قَالَت هُو مِن عِنْد اللّٰه؛ إِن اللّٰه يَرْزُق مَن يَشَاء بِغَيْر حِسَاب } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**Cada vez que Zacarias a visitava no oratório, encontrava-a provida de alimentos e lhe perguntava: Ó Maria, de onde te vem isso? Ela respondia: De Deus, porque Deus agracia imensuravelmente a quem Lhe apraz**" (Alcorão Sagrado, 3:37).

وَقَال تَعَالَى: { وَإِذ اعْتَزَلْتُمُوَهُم وَمَا يَعْبُدُوْن إِلَّا اللّٰه فَأْوُوا إِلَى الْكَهْف يَنْشُر لَكُم رَبُّكُم مِن رَحْمَتِه وَيُهَيِّء لَكُم مِن أَمْرِكُم مِرْفَقا، وَتَرَى الْشَّمْس إِذَا طَلَعَت تَّزَاوَر عَن كَهْفِهِم ذَات الْيَمِيْن وَإِذَا غَرَبَت تَّقْرِضُهُم ذَات الْشِّمَال } الْآيَة.

E, louvado seja, disse mais:
"**Quando vos afastardes deles, com tudo quanto adoram à par de Deus, refugiai-vos na caverna; então, vosso Senhor vos agraciará com Sua misericórdia e vos reservará um feliz êxito em vosso empreendimento. E verias o sol, quando se elevava, a resvalar a caverna pela direita e, quando se punha, a deslizar pela esquerda**" Alcorão Sagrado, 18:16-17).

١٥٠٣- وعنْ أبي مُحَمَّدٍ عَبْدِ الرَّحْمن بنِ أبي بكر الصِّدِّيقِ رضي الله عنْهُما أنَّ أصْحاب الصُّفَّةِ كانُوا أُنَاساً فُقَرَاءَ وأنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ مرَّةً « مـنْ كـانَ عِنْدَهُ طَعـامُ اثنَينِ ، فَلْيذْهَبْ بِثَالث ، ومَنْ كَانَ عِنْدهُ طعامُ أرْبَعَةٍ ، فَلْيَذْهَبْ بخَامِسٍ وبِسَادِسٍ » أوْ كَما قَالَ ، وأنَّ أبَا بَكْرٍ رضي الله عَنْهُ جاءَ بثَلاثَةٍ ، وَانْطَلَقَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِعَشرَةٍ ، وَأنَّ أبَا بَكْرٍ تَعَشَّى عِنْد النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، ثُمَّ لَبِثَ حَتَّى صلَّى العِشَاءَ ، ثُمَّ رَجَعَ ، فَجَاءَ بَعْدَ ما مَضَى من اللَّيلِ مَا شاءَ الله . قَالَتْ امْرَأَتُهُ : ما حبسَكَ عَنْ أضْيافِكَ ؟ قَالَ : أوَ ما عَشَّيتِهِمْ ؟ قَالَتْ : أبوْا حَتَّى تَجِيءَ وَقدْ عرَضُوا عَلَيْهِم قَال : فَذَهَبْتُ أنَا ، فَاختبأْتُ ، فَقَالَ : يَا غُنْثَرُ ، فجدَّعَ وَسَبَّ وَقَالَ : كُلُوا هَنِيئاً ، والله لا أَطْعمُهُ أبَداً ، قال : وايمُ اللَّهِ ما كُنَّا نَأْخذُ منْ لُقْمةٍ إلاَّ ربا مِنْ أَسْفَلِهَا أكْثَرُ مِنْهَا حتَّى شَبِعُوا ، وصَارَتْ أكثَرَ مِمَّا كَانَتْ قَبْلَ ذلكَ ، فَنَظَرَ إلَيْهَا أبُو بكْرٍ فَقَال لا مْرَأَتِهِ : يَا أُخْتَ بني فِرَاسٍ مَا هَذا ؟ قَالَتْ : لا وَقُرّةِ عَيني لهي الآنَ أَكثَرُ مِنْهَا قَبْلَ ذَلكَ بِثَلاثِ مرَّاتٍ ، فَأَكَل مِنْهَا أبُو بكْرٍ وَقَال : إنَّمَا كَانَ ذلكَ مِنَ الشَّيطَانِ ، يَعني يَمينَهُ ، ثُمَّ أَكَلَ مِنهَا لِقمةً ، ثُمَّ حَمَلَهَا إلى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَأَصْبَحَت عِنْدَهُ . وكانَ بَيْننَا وبَيْنَ قَومٍ عهْدٌ ، فَمَضَى الأجَلُ ، فَتَفَرَّقنَا اثني عشَرَ رَجُلاً ، مَعَ كُلِّ رَجُلٍ مِنْهُم أُنَاسٌ ، الله أعْلَم كَمْ مَعَ كُلِّ رَجُلٍ فَأَكَلُوا مِنْهَا أَجْمَعُونَ .

وفي روايَة : فَحَلَفَ أبُو بَكْرٍ لا يَطْعمُه ، فَحَلَفَتِ المرأَةُ لا تَطْعِمَه ، فَحَلَفَ الضّيفُ أوِ الأَضْيَافُ أن لا يَطعَمَه ، أوْ يطعَمُوه حَتَّى يَطعَمه ، فَقَالَ أبُو بَكْرٍ : هذِهِ مِنَ الشَّيْطَانِ ، فَدَعا بالطَّعامِ فَأَكَلَ وَأَكَلُوا ، فَجَعَلُوا لا يَرْفَعُونَ لُقْمَةً إلاَّ ربَتْ مِنْ أَسْفَلِهَا أَكْثَرَ مِنْهَا ، فَقَال: يَا أُخْتَ بَني فِرَاس ، ما هَذا ؟ فَقالَتْ : وَقُرَّةِ عَيْني إنهَا الآنَ لأَكْثَرُ مِنْهَا قَبْلَ أنْ نَأْكُلَ ، فَأَكَلُوا ، وبَعَثَ بهَا إلى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فذَكَرَ أَنَّه أَكَلَ مِنهَا .

وفي روايةٍ : إنَّ أبَا بَكْرٍ قَالَ لِعَبْدِ الرَّحْمَنِ : دُونَكَ أَضْيافَكَ ، فَإنِّي مُنْطَلِقٌ إلى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَافْرُغْ مِنْ قِراهُم قَبْلَ أنْ أجِيءَ ، فَانْطَلَقَ عبْدُ الرَّحمَن ، فَأَتَاهم بمَا عِنْدهُ . فَقَال : اطْعَمُوا ، فقَالُوا : أيْنَ رَبُّ مَنزِلَنَا ؟ قال : اطعموا ، قَالُوا : مَا نَحْنُ بآكِلِين حتَى يَجِيء ربُ مَنْزِلَنا ، قَال : اقْبَلُوا عَنَّا قِرَاكُم ، فإنَّه إنْ جَاءَ ولَمْ تَطْعَمُوا لَنَلقَيَنَّ مِنْهُ ، فَأَبَوْا ، فَعَرَفْتُ أنَّه يَجِد عَلَيَّ ، فَلَمَّا جاءَ تَنَحَّيْتُ عَنْهُ ، فَقالَ : ماصنعتم ؟ فأَخْبَروهُ ، فقالَ يَا عَبْدَ الرَّحمَنِ فَسَكَتُّ ثم قال : يا عبد الرحمن. فسكت ، فَقَالَ : يا غُنثَرُ أَقْسَمْتُ عَلَيْكَ إن كُنْتَ تَسمَعُ صوتي لما جِئْتَ ،

فَخَرَجتُ ، فَقُلْتُ : سلْ أَضْيَافِكَ ، فَقَالُوا : صَدقَ ، أتَانَا بِهِ . فَقَالَ: إِنَّمَا انْتَظَرْتُمُوني وَاللَّه لا أَطعَمُه اللَّيْلَةَ ، فَقالَ الآخَرون : وَاللَّهِ لا نَطعَمُه حَتَّى تَطعمه ، فَقَالَ : وَيْلَكُم مَالَكُمْ لا تَقْبَلُونَ عنَّا قِرَاكُم ؟ هَاتِ طَعَامَكَ ، فَجاءَ بِهِ ، فَوَضَعَ يَدَه ، فَقَالَ: بِسْمِ اللَّهِ ، الأولى مِنَ الشَّيطَانِ فَأَكَلَ وَأَكَلُوا . متفقٌ عليه .

1503. Abdur Rahman Ibn Abu Bakr (R), relatou que os Ashab al Sufa (os Companheiros da Plataforma, os pobres moradores da mesquita) eram pessoas muito pobres. Certa ocasião, o Profeta (S) disse que uma pessoa que tem comida para dois deve reparti-la com uma terceira pessoa; e uma pessoa que tem comida para quatro pessoas deve reparti-la com uma quinta pessoa. Em consequência, Abu Bakr (R) convidou três pessoas, e o Profeta (S) convidou outras dez. Porém, Abu Bakr (R) ceou em companhia do Profeta (S), e permaneceu com ele até à oração da noite. E, quando Abu Bakr voltou ao seu lar, mais tarde, sua esposa lhe perguntou: "Que foi que te retardou, quando sabes que te esperam os teus convidados?" Ele disse: "Acaso não lhes ofereceste a ceia?" Ela respondeu: "Negaram-se a comer até que voltasses, embora lhes tenha oferecido." Abdur Rahman continua dizendo que saiu dali e se escondeu, cheio de temor. Abu Bakr o chamou em tom severo e irado, e disse: "Agora come, e se a comida não for suficiente para ti, por Deus que nunca comerei!" Começaram a comer, e então aconteceu que com cada bocado que apanhavam (da parte superior), surgia, da parte inferior, uma porção mais que equivalente, até que cada um comeu a se fartar, sendo que a quantidade de comida era maior que no princípio. Abu Bakr olhou para a comida, e disse (surpreso): "Ó irmã de Bani Firas, que é isto?" Ela disse: "Para minha surpresa, a quantidade de comida é três vezes superior à que havia no começo!" Abu Bakr (R) também repartiu a comida, e disse acerca do seu voto anterior que havia sido impulsionado por Satanás, e logo levou a comida perante o Profeta (S), onde ficou até de manhã. Naquele dia havia acabado o período de trégua estabelecido com uma tribo, e, em consequência, doze dos Companheiros haviam sido nomeados observadores (para observarem o movimento do inimigo), e cada observador tinha uma quantidade indeterminada de homens sob o seu comando. Só Deus sabia quantos homens havia ali com aqueles observadores! E todos comeram a se fartar) daquela comida! (Muttafac alaih).

Há duas versões semelhantes a essa.

١٥٠٤- وعنْ أبي هُرَيْرَة رضي الله عَنْهُ قَالَ : قال رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَقَدْ كَان فِيما قَبْلَكُمْ مِنَ الأُممِ نَاسٌ محدَّثونَ ، فإن يَكُ في أُمَّتي أَحَدٌ ، فإنَّهُ عُمَرُ » رواه البخاري .

1504. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Antes de vós, existiam os Muhadassun (homens receptores das indicações de Deus). Se existisse tal pessoa, entre o meu povo, essa seria Ômar." (Bukhári)

١٥٠٥- وعنْ جَابِر بن سمُرَةَ ، رضي الله عَنْهُمَا . قَالَ : شَكَا أَهْلُ الكُوفَةِ سَعْداً ، يَعْنِي : ابْنِ أبي وَقَّاصٍ ، رضي الله عَنْهُ ، إلى عُمَرَ بنِ الخَطَّابِ ، رضي الله عَنْهُ ، فَعزَلَه وَاسْتَعْمَلَ عَلَيْهِمْ عمَّاراً ، فَشَكَوْا حَتَّى ذَكَرُوا أَنَّهُ لا يُحْسِنُ يُصَلِّي ، فَأَرسَلَ إِلَيْهِ ، فَقَالَ: ياأَبا إسْحاقَ ، إنَّ هؤُلاءِ

يزْعُمُونَ أنَّكَ لا تُحْسِنُ تُصَلِّي. فَقَالَ : أمَّا أَنَا واللهِ فَإِنِّي كُنْتُ أُصَلِّي بِهِمْ صَلاةَ رَسُولِ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لا أَخْرِمُ عَنْهَا أُصَلِّي صَلاةَ العِشَاءِ فَأَرْكُدُ في الأُولَيَيْنِ ، وَأُخِفُّ في الأُخْرَيَيْنِ ، قال : ذَلِكَ الظَنُّ بكَ يَا أبَا إسْحاقَ ، وأَرسلَ مَعَهُ رَجُلاً أَوْ رجَالاً إلَى الكُوفَةِ يَسْأَلُ عَنْهُ أَهْلَ الكُوفَةِ ، فَلَمْ يَدَعْ مَسْجِداً إلاَّ سَأَلَ عَنْهُ ، وَيُثْنُونَ مَعْرُوفاً، حَتَّى دَخَلَ مَسْجِداً لِبَني عَبْسٍ ، فَقَامَ رَجُلٌ مِنْهُمْ ، يُقَالُ لَهُ أُسامةُ بنُ قَتَادَةَ ، يُكَنَّى أبا سَعْدَةَ، فَقَالَ : أَمَا إذْ نَشَدْتَنَا فَإنَّ سَعْداً كانَ لا يسِيرُ بِالسَّرِيَّةِ ولا يَقْسِمُ بِالسَّويَّةِ ، وَلا يعْدِلُ في القَضِيَّةِ ، قَالَ سعْدٌ : أَمَا وَاللهِ لأَدْعُوَنَّ بِثَلاثٍ : اللَّهُمَّ إنْ كَانَ عبْدكَ هذا كَاذِباً ، قَام رِيَآءً ، وسُمْعَةً ، فَأَطِلْ عُمُرَهُ ، وَأَطِلْ فَقْرَهُ ، وَعَرِّضْهُ للفِتَنِ ، وَكَانَ بَعْدَ ذلكَ إذا سُئِلَ يَقُولُ : شَيْخٌ كَبِيرٌ مَفْتُون ، أصَابتْني دَعْوةُ سعْدٍ .

قَالَ عَبْدُ المِلكِ بنُ عُميْرٍ الرَّاوِي عنْ جَابرِ بنِ سَمُرَةَ فَأَنا رَأَيْتُهُ بَعْدَ قَدْ سَقَط حَاجِبَاهُ عَلى عيْنيْهِ مِنَ الكِبَرِ ، وَإنَّهُ لَيَتعَرَّضُ للجوارِي في الطُّرقِ فَيغْمِزُهُنَّ . متفقٌ عليهِ .

1505. Jáber Ibn Samura (R), contou que as pessoas de Cufa se queixaram contra Saad Ibn Abu Waqqas (R) junto ao Califa Ômar Ibn al Khattab (R), o qual destituiu Saad, e nomeou Ammar (R) governador de Cufa. No protesto, alegaram que ele (Saad) nem sequer os dirigia adequadamente na oração. Consequentemente, Ômar (R) chamou Saad (R) a Madina, e lhe disse: "Ó Abu Ishac (esse era o seu cognome), as pessoas de Cufa se queixam de que nem ao menos encabeçavas bem as orações!" Saad (R) replicou: "Por Deus, encabecei a oração segundo as normas do Profeta (S) sem uma só mudança! Na oração da noite (*Ichá*), alongava as primeiras duas rak'át, e abreviava as duas últimas rak'át!" Ômar (R) disse: "Ó Abu Ishac, isso também foi o que pensei de ti!" E, posteriormente, Ômar o enviou com um homem (ou vários homens) a Cufa, para investigarem o assunto junto às pessoas do lugar. O caso foi seguido em todas as mesquitas, e todas as pessoas o enalteceram por seus bons modos e suas virtudes, salvo no caso da mesquita de Bani Abs, aonde um homem chamado Ussama Ibn Catada, cognominado Abu Saada, disse: "Uma vez que fomos chamados a depor, então direi que Saad (R) não dirigiu uma expedição, nem distribuiu com equidade os troféus de guerra, e tampouco fez justiça nas contendas." Ao ouvir aquilo, Saad (R) disse: "Por Deus, eu também invocarei três maldições (para esse homem)!" Saad disse: "Ó Deus, esse Teu servo mentiu e se empavonou, para se destacar e ganhar notoriedade, então prolonga-lhe a vida, e amplia-lhe a pobreza, e aflige-o com duras provas!" Anos depois daquilo, quando o homem era inquirido sobre a sua situação, lamentava-se e dizia: "Sou um homem muito velho, que sofre provocações, privações e problemas; estou condenado pela maldição de Saad !" Quanto a Ussama (o relator narrou com base no que lhe contou Jáber Ibn Samura), "Vi-o quando as suas pálpebras, devido à sua idade avançada, haviam caído sobre os seus olhos, e vagabundeava pelos caminhos, mexendo com e importunando as moças. (Muttafac alaih)

١٥٠٦- وعنْ عُرْوَةَ بن الزُّبيْر أنَّ سعِيدَ بنَ زَيْدِ بْنِ عمْرو بْنِ نُفَيْلٍ ، رضي اللهُ عَنْهُ خَاصَمتْهُ أرْوَى بِنْتُ أوْسٍ إلى مَرْوَانَ بْنِ الحَكَم ، وَادَّعَتْ أنَّهُ أَخَذَ شَيْئاً مِنْ أرْضِهَا ، فَقَالَ سَعِيدٌ : أنَا

كُنْتُ آخُذُ مِنْ أَرْضِها شَيْئاً بعْدَ الذي سمِعْتُ مِنْ رَسُولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم،؟ قَالَ : مَاذا سمِعْتَ مِنْ رَسُولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ؟ قَالَ : سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : « مَنْ أَخَذَ شِبْراً مِنَ الأَرْضِ ظُلْماً ، طُوِّقَهُ إلى سبْعِ أرضينَ » فَقَالَ لَهُ مرْوَانُ: لا أسْأَلُكَ بَيِّنَةً بعْد هذا ، فَقَال سعيدٌ : اللَّهُمَّ إنْ كانَتْ كاذبةً ، فَأَعْمِ بصرهَا ، وَاقْتُلْهَا في أَرْضِهَا ، قَالَ : فَمَا ماتَتْ حَتَّى ذَهَبَ بَصَرُهَا ، وبيْنَما هِي تمْشي في أَرْضِهَا إذ وَقَعَتْ في حُفْرةٍ فَمَاتتْ . متفقٌ عليه.

1506. Urwa Ibn Azzubair (R) relatou que a Arwa Bint Aus tinha uma disputa com o Saíd Ibn Zaid (R) sobre um pedaço de terra e, por isso apresentou queixa perante o Marwan Ibn Al hakam, governador de Madina, dizendo que o Saíd Ibn Zaid havia usurpado uma parte da terra dela. o Saíd argumentou: "Como poderia eu tomar a terra dela, sendo que eu ouvi a abominação do Profeta (S)?" O Marwan perguntou a ele o que havia ouvido do Profeta (S). Ele respondeu: "Ouvi o Profeta (S) dizer: 'A pessoa que usurpar injustamente um palmo de terra de alguém irá usar um colar feito dessas sete terras!'" O Marwan disse para o Saíd (R): "Em vista dessa autoridade, não te pedirei qualquer (outra) prova." Então o Saíd suplicou: "Ó Deus, se essa mulher é uma mentirosa, faze-a ficar cega, e que morra na sua própria terra!" Foi dito que ela ficou cega antes da sua morte e morreu ao cair dentro de um poço, enquanto caminhava na dita terra (sobre a qual ela fez falsa reclamação), e aquele poço se tornou o seu túmulo. (Bukhári e Musslim).

١٥٠٧- وَعَنْ جَابِرِ بنِ عبْدِ اللَّهِ رضي اللَّه عَنْهُما قَال : لما حَضَرَتْ أُحُدٌ دَعاني أبي مِنَ اللَّيْلِ فَقَال : مَا أُرَانِي إلاَّ مَقْتُولا في أوَّل مَنْ يُقْتَلُ مِنْ أصْحابِ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وَإنِّي لا أَتْرُكُ بعْدِي أعزَّ عَلَيَّ مِنْكَ غَيْرِ نَفْسِ رسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وإنَّ علَيَّ دَيْناً فَاقْضِ ، واسْتَوْصِ بِأَخَوَاتِكَ خَيْراً : فأَصْبَحْنَا ، فَكَانَ أوَّل قَتِيلٍ ، ودَفَنْتُ مَعهُ آخَرَ في قَبْرِهِ ، ثُمَّ لَمْ تَطِبْ نفسي أنْ أتْرُكهُ مع آخَرَ ، فَاسْتَخْرَجته بعْدَ سِتَّةِ أشْهُرٍ ، فَإذا هُو كَيَوْمِ وَضَعْتُهُ غَيْر أُذُنِهِ ، فَجَعَلتُهُ في قَبْرٍ عَلى حِدَةٍ . رواه البخاري .

1507. Jabir Ibn Abdullah (R) relatou: "Na véspera da batalha de Uhud, meu pai mandou me chamar, à noite (antes da batalha), e disse: 'Acho que talvez eu seja o primeiro dos companheiros do Profeta (S) a ser martirizado; e uma vez que, depois do Profeta (S), tu me és o mais caro, (peço-te) que cumpras a minha dívida e sejas bom para tuas irmãs!' Na manhã seguinte, quando a batalha começou, ele esteve deveras entre os primeiros martirizados. (De acordo com as instruções do Profeta – S) sepultei-o juntamente com outro mártir no mesmo túmulo. Porém, não gostei que ele jazesse (no túmulo) com outro. Portanto, fiz com que seu corpo fosse exumado após seis meses, e constatei que seu corpo estava nas mesmas condições em que fora sepultado quando martirizado, a não ser por uma cicatriz na sua orelha. Então seu corpo foi sepultado num túmulo separado." (Bukhári).

١٥٠٨- وَعَنْ أنَسٍ رضي الله عَنْهُ أنَّ رَجُلَيْنِ مِنْ أصْحابِ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم خَرَجا مِنْ عِنْدِ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في لَيْلَةٍ مُظْلِمَةَ ومَعهُمَا مِثْلُ المِصْبَاحَينِ بيْنَ أيديهِما ، فَلَمَّا افتَرَقَا ، صارَ مَعَ كلِّ واحِدٍ مِنهما وَاحِدٌ حَتى أتَى أهْلَهُ . رواه البخاري .

1508. Anas (R) disse que dois companheiros do Profeta (S) saíram de perto dele, numa noite escura como breu, pareceu que havia dois objetos acesos nas suas mãos; e quando eles se separaram, cada um deles tinha uma candeia (em suas mãos), até que chegaram em casa. (Bukhári).

Conforme outras narrativas de Bukhari, os dois homens são: Ussaid Ibn Hudair e Abbad Ibn Bichr (R).

١٥٠٩- وعنْ أبي هُرَيْرَةَ ، رضي الله عَنْهُ ، قَال : بَعثَ رَسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَشَرَةَ رهْطٍ عَيْناً سَريَّةً ، وأمَّرَ عليْهِم عَاصِمَ بنَ ثابِتٍ الأنصاريَّ ، رضي الله عنْهُ ، فَانطَلَقُوا حتَّى إذا كانُوا بالهَدْاةِ ، بيْنَ عُسْفانَ ومكَّةَ ، ذُكِرُوا لَحِيّ منْ هُذَيْلٍ يُقالُ لهُمْ : بنُوا لِحيَانَ ، فَنَفَرُوا لهمْ بقَريب منْ مِائةِ رجُلٍ رَامٍ فَاقْتَصُّوا آثَارَهُمْ ، فَلَمَّا أحَسَّ بِهِمْ عاصِمٌ وَأصحابُهُ ، لجَأوا إلى مَوْضِعٍ ، فَأحاطَ بهمُ القَوْمُ ، فَقَالُوا انْزلوا ، فَأَعْطُوا بأيْدِيكُمْ ولكُم العَهْدُ والميثاقَ أنْ لا نَقْتُل مِنْكُم أحداً ، فَقَالَ عاصم بن ثابت : أيها القومُ ، أَمَّا أَنَا فلا أَنْزِلُ عَلَى ذِمةِ كَافرٍ . اللهمَّ أخْبِرْ عَنَّا نَبِيَّكَ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَرمَوْهُمْ بِالنَّبْلِ فَقَتَلُوا عَاصِماً ، ونَزَل إلَيْهِمْ ثَلاثَةُ نَفَرٍ على العهدِ والميثاقِ ، مِنْهُمْ خُبيْبٌ ، وزَيْدُ بنُ الدَّثِنة ورَجُلٌ آخَرُ ، فَلَمَّا اسْتَمْكَنُوا مِنْهُمْ أطْلَقُوا أوْتَار قِسِيّهِمْ ، فرَبطُوهُمْ بِها ، قَال الرَّجلُ الثَّالِثُ : هذا أوَّلُ الغَدْرِ واللهِ لا أصحبُكمْ إنَّ لي بهؤلاءِ أُسْوةً ، يُريدُ القَتْلى ، فَجرُّوهُ وعالجوه ، فَأبي أنْ يَصْحبَهُمْ ، فَقَتَلُوهُ ، وانْطَلَقُوا بخُبَيْبٍ ، وَزيْدِ بنِ الدَّثِنَةِ ، حتى بَاعُوهُما بمكَّةَ بَعْد وَقْعةِ بدرٍ ، فَابتَاعَ بَنُو الحارِثِ ابنِ عامِرِ بن نوْفَلِ بنِ عَبْدِ مَنَافٍ خُبَيْباً ، وكانَ خُبَيبُ هُوَ قَتَل الحَارِثَ يَوْمَ بَدْرٍ ، فلَبِثَ خُبيْبٌ عِنْدهُم أسِيراً حَتى أجْمَعُوا على قَتْلِهِ ، فَاسْتَعارَ مِنْ بعْضِ بنَاتِ الحارِثِ مُوسَى يَسْتحِدُّ بهَا فَأَعَارَتْهُ ، فَدَرَجَ بُنَيٌّ لهَا وَهِي غَافِلةٌ حَتى أَتَاهُ ، فَوَجَدْتُه مُجْلِسَهُ عَلى فَخذِهِ وَالموسَى بِيده ، فَفَزِعتْ فَزْعَةً عَرَفَهَا خُبَيْبٌ ، فَقَال : أتَخْشيْنَ أن أقْتُلَهُ ما كُنْتُ لأفْعل ذلكَ ، قَالَتْ : وَاللهِ ما رأيْتُ أسِيراً خَيْراً مِنْ خُبيبٍ ، فواللهِ لَقَدْ وَجدْتُهُ يوْماً يأكُلُ قِطْفاً مِنْ عِنبٍ في يدِهِ ، وإنَّهُ لموثَقٌ بِالحديدِ وَما بمَكَّةَ مِنْ ثمَرَةٍ ، وَكَانَتْ تقُولُ: إنَّهُ لَرزقٌ رَزقَهُ اللهُ خُبَيباً ، فَلَمَّا خَرجُوا بِهِ مِنَ الحَرمِ لِيقْتُلُوهُ في الحِلّ ، قَال لهُم خُبيبُ : دعُوني

أُصلي ركعتَيْنِ ، فتَرَكُوهُ ، فَركعَ رَكْعَتَيْنِ، فقالَ : واللَّهِ لَوْلا أنْ تَحسَبُوا أنَّ مابي جزَعٌ لَزِدْتُ : اللَّهُمَّ أحْصِهِمْ عدداً ، واقْتُلهمْ بَدَداً ، ولا تُبْقِ مِنْهُم أحداً . وقال:

فلَسْتُ أُبالي حينَ أُقْتلُ مُسْلِماً على أيِّ جنْبٍ كَانَ للَّهِ مصْرعِي

وذلِكَ في ذَاتِ الإلَهِ وإنْ يشَأْ يُبَارِكْ عَلَى أوْصالِ شِلْوٍ مُمَزَّعِ

وكانَ خُبيْبٌ هُو سَنَّ لِكُلِّ مُسْلِمٍ قُتِلَ صبْراً الصَّلاةَ وأخْبَر يعني النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . أصْحَابهُ يوْمَ أُصِيبُوا خبرهُمْ ، وبعَثَ نَاسٌ مِنْ قُرَيْشٍ إلى عاصِم بن ثابتٍ حينَ حُدِّثُوا أنَّهُ قُتِل أنْ يُؤْتَوا بشَيءٍ مِنْهُ يُعْرفُ . وكَانَ قتَل رَجُلاً مِنْ عُظَمائِهِمْ ، فبَعثَ اللَّه لِعَاصِمٍ مِثْلَ الظُّلَّةِ مِنَ الدَّبْرِ ، فَحَمَتْهُ مِنْ رُسُلِهِمْ ، فَلَمْ يقْدِرُوا أنْ يَقْطَعُوا مِنهُ شَيْئاً . رواه البخاري .

1509. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) uma vez constituiu um grupo expedicionário de dez pessoas sob a liderança de Ássim Ibn Sábit, o Ansar (R). Eles partiram para o seu destino e, quando chegaram a Al had'at, um local entre Usfan e Makka, a tribo Huzail, também chamada de Banu Lihyan (ou outro nome), soube acerca dos expedicionários, e saiu na perseguição deles, juntamente com cem arqueiros e com a ajuda da sua infantaria. Quando o Ássim e seus companheiros souberam que estavam sendo perseguidos pelos inimigos, abrigaram-se num outeiro. Os incrédulos os cercaram e pediram-lhes que descessem e se rendessem, prometendo não matarem a nenhum deles. Porém, o Ássim (R) rejeitando aquela oferta, declarou: "Ó minha gente, não irei descer e me render aos incrédulos! Ó Deus, faze com que o nosso Profeta (S) saiba da nossa posição!" Então o inimigo começou a atirar flechas, uma das quais matou o 'Ássim (R). Três muçulmanos, o Khubaib (R), o Zaid Ibn Dassina e outro, crendo na promessa dos inimigos, desceram. (Os restantes seis muçulmanos foram martirizados juntamente com o 'Ássim.) Quando os inimigos tiveram os três homens acima citados sob controle, tiraram os cordões dos seus arcos e com eles os amarraram de modo seguro. O terceiro deles protestou, dizendo: "Esta é a primeira violação do pacto! Por Deus, não irei convosco, e seguirei o exemplo destes (querendo dizer os mártires)!" Os incrédulos o puxaram e tentaram arrastá-lo com eles, mas ele resistiu. Então eles o mataram, e levaram o Khubaib (R) e o Zaid Ibn Dassina. Eles os venderam em Makka após a batalha de Badr. Khubaib que foi adquirido pelos filhos do Haris Ibn 'Ámir Ibn Naufal Ibn Abd Manaf, e foi o Khubaib (R) que havia matado o Haris Ibn 'Ámir na batalha de Badr. O Khubaib (R) permaneceu prisioneiro com eles, até que os incrédulos concordaram em matá-lo. O Khubaib (R) um dia tomou emprestada uma navalha de uma das filhas de Háris. Nisso, um filho da mulher se esforçou por subir nos joelhos do Khubaib, que sentou a criança no seu colo, enquanto estava com a navalha na mão, sendo que a mãe não sabia do acontecimento. Quando ela chegou perto do Khubaib (R), viu a criança no colo dele, que estava com a navalha na mão; ela ficou horrorizada, e o Khubaib, percebendo o constrangimento dela, disse: "Temes que eu o mate? Jamais farei isso!" Ficando aliviada, ela costumava dizer sobre ele: "Nunca vi um prisioneiro melhor do que o Khubaib!" Um dia, estando ele acorrentado, ela o viu chupando uvas frescas que segurava com as mãos, embora, naquela época, não houvesse uvas frescas em Makka. Ela disse: " Estou convencida de que aquelas uvas foram providas para o

Khubaib por Deus!" Quando os incrédulos o tiraram para fora do *haram* (santuário) para o decapitar, ele lhes pediu: "Deixai-me oferecer duas *rak'át* de oração opcional!" Assim, eles o libertaram, e ele ofereceu os dois *rak'át.* Depois ele disse: "Poderia ter prolongado um pouco mais a oração, mas achei que iríeis pensar que eu estivesse com medo de morrer!" Então ele orou assim: "Ó Deus, conta-os, e mata-os a todos, um por um, e não poupes nenhum deles!" Depois ele recitou os seguintes versos de um poema: "Se eu for abatido, estando no Islam, Não me importa de que lado caia morto; Esta minha morte é em prol de Deus. (Se Ele assim quiser), Abençoará as partes feridas do meu corpo!" Foi o Khubaib (R) que estabeleceu o exemplo para que todo muçulmano que seja capturado e morto em prol de Deus continue firme e ofereça oração antes da execução. O Profeta (S) informou os seus companheiros da notícia do martírio das três pessoas, no dia em que o Khubaib (R) e seus companheiros foram mortos. O Ássim Ibn Sabit (R) havia matado um dos líderes da tribo coraixita na batalha de Badr. Então, quando a dita tribo veio a saber da morte dele, designou uns dos seus homens para verificarem o fato, e trazerem algo (alguma parte do seu corpo) do qual ele pudesse ser identificado, mas Deus, o Altíssimo, cobriu o cadáver com algumas abelhas (ou vespas), que ocultaram o corpo morto do Ássim (R) como uma nuvem, e desse modo livrou o cadáver de ser mutilado por aquelas pessoas, que lhe iriam cortar qualquer parte do corpo, como prova (Bukhári).

١٥١٠- وعَن ابْنِ عُمر رضي الله عنْهُما قال : ما سمِعْتُ عُمرَ رضي الله عنْهُ يَقُولُ لِشَيءٍ قطُّ : إِنِّي لأظُنُّهُ كَذا إلاَّ كَانَ كَمَا يَظُنُّ ، رواهُ البُخَاري .

1510. Ibn Ômar (R) narrou que toda vez que seu pai (R) falava sobre alguma questão acrescentava: "Creio que isso é desse jeito!" e a questão costumava ser tal qual ele havia dito. (Bukhári)

كتاب الأمور المنهي عنها

٢٥٤- باب تحريم الغيبة والأمر بحفظ اللسان

O LIVRO DAS QUESTÕES PROIBIDAS

CAPÍTULO 254

A PROIBIÇÃO DA DIFAMAÇÃO E ORDEM DE SE RESGUARDAR A LÍNGUA

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَلَا يَغْتَب بَّعْضُكُم بَعْضَا، أَيُحِب أَحَدُكُم أَن يَأْكُل لَحْم أَخِيْه مْيْتا فَكَرِهْتُمُوْه! وَاتَّقُوا اللّٰه إِن اللّٰه تَوَّاب رَحِيْم } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Não vos espreiteis nem vos calunieis mutuamente. Quem de vós seria capaz de comer a carne de seu irmão morto? Tal atitude vos causa repulsa! Temei a Deus, porque Ele é Remissório, Misericordiosíssimo**" (Alcorão Sagrado, 49:12).

وَقَال تَعَالَى:{ وَلَا تَقْف مَا لَيْس لَك بِه عِلْم؛ إِن الْسَّمْع وَالْبَصَر وَالْفُؤَاد كُل أُوْلَئِك كَان عَنْه مَسْئُوْلَا } .

E, louvado seja, disse também:
"**Não sigas o que ignoras, porque pelo teu ouvido, pela tua vista, e pelo teu coração, por tudo isso serás responsável**" (Alcorão Sagrado, 17:36).

وَقَال تَعَالَى: { مَا يَلْفِظ مِن قَوْل إِلَّا لَدَيْه رَقِيْب عَتِيْد } .

اعلم أنه ينبغي لكل مكلف أن يحفظ لسانه عن جميع الكلام إلا كلاماً ظهرت فيه المصلحة، ومتى استوى الكلام وتركه في المصلحة فالسنة الإمساك عنه؛ لأنه قد ينجر الكلام المباح إلى حرام أو مكروه وذلك كثير في العادة والسلامة لا يعدلها شيء.

E, louvado seja, disse ainda:
"**Não pronunciará palavra alguma sem que junto a ele esteja presente uma sentinela (que a anotará).**" (Alcorão Sagrado, 50:18).

Fique sabendo que é incumbência de toda pessoa sã e adulta guardar a língua contra todo tipo de conversas fiadas, ou seja, tenha cuidado com o que se fala. Em caso de conveniência, onde o falar e bater papo podem ser feitos de forma prudente, é melhor ficar quieto, porque sempre uma conversa lícita leva a indesejáveis resultados ilícitos. Essa é uma prática comum. Mas nada é equivalente à segurança.

١٥١١- وَعنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي الله عنْهُ عَنِ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَاليَوْمِ الآخِرِ فَليقُلْ خَيْراً ، أوْ ليَصْمُتْ » متفقٌ عليه .

1511. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que crê em Deus e no Dia do Juízo Final deve falar o que é certo, ou ficar calado." (Muttafac alaih)

Ou seja, quando a fala não for para o bem, o melhor é se calar. Quando há dúvida sobre a forma de falar, também é melhor ficar quieto.

١٥١٢- وعَنْ أبي مُوسَى رضي الله عَنْهُ قَال : قُلْتُ يا رَسُولَ اللَّهِ أيُّ المسْلِمِينَ أفْضَلُ؟ قال : « مَنْ سَلِمَ المسْلِمُونَ مِن لِسَانِهِ وَيَدِهِ » . متفق عليه .

1512. Abu Mussa (R) relatou: "Perguntei ao Profeta (S) qual era o melhor muçulmano?" Ele respondeu: "É aquele de cuja língua e de cujas mãos os outros muçulmanos se encontram a salvo." (Muttafac alaih)

١٥١٣- وَعَنْ سَهْلِ بنِ سعْدٍ قَال : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ يَضْمَنْ لي ما بيْنَ لَحْيَيْهِ وَمَا بيْنَ رِجْلَيْهِ أضْمنْ لهُ الجَنَّة » . متفقٌ عليهِ .

1513. Sahl Ibn Saad (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A uma pessoa que salvaguarda o que tem entre as mandíbulas (a língua) e o que tem entre as pernas (órgãos genitais), está-lhe garantida a entrada no Paraíso." (Muttafac alaih)

١٥١٤- وَعَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي الله عَنْهُ أَنَّهُ سَمِعَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : إنَّ الْعَبْد لَيَتَكَلَّمُ بِالكَلِمةِ مَا يَتَبيَّنُ فيهَا يَزِلُّ بهَا إلى النَّارِ أبْعَدَ مِمَّا بيْنَ المشْرِقِ والمغْرِبِ » . متفقٌ عليهِ .

1514. Abu Huraira (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Quando um indivíduo conta algo sem ter evidências, cairá na profundeza do Inferno, semelhante à distância entre o Oriente e o Ocidente." (Muttafac alaih)

١٥١٥- وَعَنْهُ عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إنَّ الْعَبْدَ لَيَتَكَلَّمُ بِالكَلِمةِ مِنْ رِضْوَانِ اللَّهِ تَعَالى مَا يُلقِي لهَا بَالاً يَرْفَعُهُ اللَّه بهَا دَرَجاتٍ ، وَإنَّ الْعبْدَ لَيَتَكَلَّمُ بالْكَلِمَةِ مِنْ سَخَطِ اللَّهِ تَعالى لا يُلْقي لهَا بالاً يهوي بهَا في جَهَنَّم » رواه البخاري .

1515. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Às vezes uma pessoa diz – sem se dar conta – algo que agrada a Deus; em troca, Deus eleva-lhe a condição em vários graus (recompensa-a); e às vezes uma pessoa diz – sem meditar – algo que desagrada a Deus, coisa que o leva ao Inferno." (Bukhári)

١٥١٦- وعَنْ أبي عَبْدِ الرَّحمنِ بِلال بنِ الحارثِ المزنِيّ رضي الله عَنْهُ أنَّ رَسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « إنَّ الرَّجُلَ ليَتَكَلَّمُ بالْكَلِمَةِ مِنْ رِضْوانِ اللَّهِ تَعالى ما كَانَ يَظُنُّ أنْ تَبْلُغَ مَا بلَغَتْ يكْتُبُ اللَّه بهَا رِضْوَانَهُ إلى يَوْمِ يلْقَاهُ ، وَإنَّ الرَّجُلَ لَيَتَكَلَّمُ بالكَلِمةِ مِنْ سَخَطِ اللَّه مَا كَانَ يظُنُّ أن تَبْلُغَ ما بلَغَتْ يكْتُبُ اللَّه لَهُ بهَا سَخَطَهُ إلى يَوْمِ يلْقَاهُ ».رواهُ مالك في « الموطَّإِ» والترمذي وقال :حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1516. Bilal Ibn al Hares al Muzani (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Um homem diz, sem meditar sobre o seu alcance. algo que agrada a Deus; em troca, Deus, o

Supremo, guarda esse agrado, até o dia em que se reúna a Ele (isto é, o Dia do Juízo); da mesma forma, quando uma pessoa expressa, sem meditar o seu alcance, algo que desagrada a Deus, como resultado, Deus, o Supremo, registra esse desagrado até o dia em que se reúna a Ele (isto é, o Dia do Juízo).” (Málik Tirmizi)

١٥١٧- وعَنْ سُفْيان بنِ عبْدِ اللَّهِ رضي الله عنْهُ قَال : قُلْتُ يا رسُولَ اللَّهِ حَدِّثني بأمْرٍ أعْتَصِمُ بِهِ قالَ : « قُلْ ربِّي الله ، ثُمَّ اسْتَقِمْ » قُلْتُ : يا رسُول اللَّهِ ما أَخْوفُ مَا تَخَافُ عَلَيَّ ؟ فَأَخَذَ بِلِسَانِ نَفْسِهِ ، ثُمَّ قَال : « هذا » . رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1517. Sufian Ibn Abdullah (R) relatou que pediu ao Profeta (S) que, por favor, lhe dissesse algo que pudesse reter na memória com rapidez. O Profeta (S) disse: “Afirma: ‘Meu Senhor e Sustentador é Deus!’ e, depois, age sempre com retidão.” Voltou a lhe perguntar: “Ó Mensageiro de Deus, qual é a coisa que consideras mais injuriosa e danosa para mim?” Estirando a língua, disse: “Isto.” (Tirmizi).

١٥١٨- وَعَن ابنِ عُمَر رضي الله عنْهُمَا قَالَ : قَالَ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تُكْثِرُوا الكَلامَ بغَيْرِ ذِكْرِ اللَّهِ ، فَإنَّ كَثْرَة الكَلامِ بِغَيْرِ ذِكْرِ الله تَعالَى قَسْوةٌ لِلْقَلْبِ ، وإنَّ أبْعَدَ النَّاسِ مِنَ اللَّهِ القَلبُ القَاسي » . رواه الترمذي .

1518. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Não entabuleis conversas longas, sem vos lembrardes de Deus, porque muita conversa, sem a lembrança de Deus, endurece o coração; e a pessoa mais afastada de Deus ficará com o coração endurecido.” (Tirmizi)

١٥١٩- وعنْ أبي هُريرَة رضي الله عَنهُ قَالَ : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ وَقَاهُ الله شَرَّ مَا بيْنَ لَحْيَيْهِ ، وشَرَّ مَا بَيْنَ رِجْلَيْهِ دَخَلَ الجَنَّةَ » رَوَاه التِّرمِذي وقال : حديث حسنٌ.

1519. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Aquele a quem Deus tiver livrado do que está entre as duas mandíbulas a língua) e entre as duas coxas entrará no Paraíso” (Tirmizi).

١٥٢٠- وَعَنْ عُقْبةَ بنِ عامِرٍ رضي الله عنْهُ قَالَ : قُلْتُ يا رَسول اللَّهِ مَا النَّجاةُ ؟ قَال : « أمْسِكْ عَلَيْكَ لِسانَكَ ، وَلْيَسَعْكَ بيْتُكَ ، وابْكِ على خَطِيئَتِكَ » رواه الترمذي وقالَ : حديثٌ حسنٌ .

1520. Ucba Ibn Ámer (R) relatou que perguntou ao Profeta (S) em que consistia a salvação. Respondeu: “Controla a tua língua, mantém-te dentro de casa, e chora os teus pecados.” (Tirmizi)

١٥٢١- وعن أبي سَعيدٍ الخُدْرِيّ رضي الله عَنْهُ عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « إذا أَصْبح ابْنُ آدم ، فَإنَّ الأعْضَاءَ كُلَّهَا تُكَفِّرُ اللِّسانَ ، تَقُولُ : اتّقِ الله فينَا ، فَإنَّما نحنُ بِكَ : فَإنِ اسْتَقَمْتَ اسَتقَمْنا وإنِ اعْوججت اعْوَججْنَا » رواه الترمذي .

1521. Abu Saíd Al Khudri (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando o filho de Adão (o homem) se levanta pela manhã, todas as partes do seu corpo dizem para a sua língua: 'Teme a Deus, em relação a nós, porque nós te seguiremos; se agires corretamente, nós também o faremos; se agires erroneamente, nós também assim agiremos.'" (Tirmizi).

١٥٢٢- وعنْ مُعاذ رضي الله عنهُ قال : قُلْتُ يا رسُول اللهِ أخبرني بِعَمَلٍ يُدْخِلُني الجَنَّة ، ويُبَاعِدُني عن النَّارِ ؟ قَال : « لَقدْ سَأَلْتَ عنْ عَظِيمٍ ، وإنَّهُ لَيَسِيرٌ عَلى منْ يَسَّرَهُ الله تَعَالى علَيهِ : تَعْبُد الله لا تُشْرِكُ بِهِ شَيْئاً ، وتُقِيمُ الصَّلاةَ ، وتُؤتِي الزَّكَاةَ ، وتصُومُ رمضَانَ وتَحُجُّ البَيْتَ إن استطعت إِلَيْهِ سَبِيْلاً، ثُمَّ قَال : « ألا أدُلُّك عَلى أبْوابِ الخَيْرِ ؟ الصَّوْمُ جُنَّةٌ . ،الصَّدَقةُ تطْفِيءُ الخَطِيئة كما يُطْفِيءُ المِاءُ النَّار ، وصلاةُ الرَّجُلِ منْ جوْفِ اللَّيْلِ » ثُمَّ تَلا : {تتجافى جُنُوبهُمْ عَنِ المضَاجِعِ } حتَّى بلَغَ { يعْمَلُونَ } [السجدة : ١٦] . ثُمَّ قال: « ألا أُخْبِرُكَ بِرَأسِ الأمْرِ ، وعمودِهِ ، وذِرْوةِ سَنامِهِ » قُلتُ : بَلى يا رسول اللهِ : قَالَ : « رأْسُ الأمْرِ الإسْلامُ ، وعَمُودُهُ الصَّلاةُ . وذروةُ سنامِهِ الجِهَادُ » ثُمَّ قال : « ألا أُخْبِرُكَ بِمِلاكِ ذلكَ كله ؟» قُلْتُ : بَلى يا رسُولَ اللهِ . فَأَخذَ بِلِسَانِهِ قالَ : « كُفَّ علَيْكَ هذا » قُلْتُ: يا رسُولَ اللهِ وإنَّا لمؤَاخَذون بمَا نَتكَلَّمُ بِهِ ؟ فقَال : ثَكِلتْكَ أُمُّكَ ، وهَلْ يَكُبُّ النَّاسَ في النَّارِ على وَجُوهِهِم إلاَّ حصَائِدُ ألْسِنَتِهِمْ ؟ » .رواه الترمذي وقال : حدِيثٌ حسنٌ صحيحٌ ، وقد سبق شرحه .

1522. Moaz (R) contou que perguntou ao Profeta (S) que lhe dissesse qual a ação que o ajudaria a entrar no Paraíso e o manteria afastado do Inferno. O Profeta (S) respondeu: "Estás inquirindo sobre uma questão de grande importância, porém, isso é fácil para quem Deus lhe facilita. Adora a Deus, e não lhe associes nada nem ninguém; pratica a oração (salat), paga o *zacat* (tributo social), observa o jejum de Ramadan, e faze a peregrinação à Casa de Deus." Depois o Profeta (S) acrescentou: "Acaso não desejas que te indique as portas da excelência e da virtude? O jejum é um escudo (contra as tentações), a esmola (em nome de Deus) mitiga os pecados como a água apaga o fogo. Similarmente, a oração da meia-noite (também apaga os pecados)." E, em seguida, recitou: "**Cujos corpos não relutam em se afastar dos leitos para invocarem a seu Senhor com temor e esperança, e fazem caridade daquilo com que lhes agraciamos. Nenhuma alma sabe que deleite para os olhos lhes estarão reservados, em recompensa de quanto fizeram**." (32:16-17). Então o Profeta (S) acrescentou: "Acaso não desejas que te fale acerca das bases da religião, do seus pilar e do seu ápice?" Disse Moaz: "Claro que sim, ó Mensageiro de Deus!" O Profeta (S) disse: "A cabeça da fé é o Islam; seu suporte é a oração (salat); e o seu ápice é o *Jihad* (a luta e o

esforço pela causa de Deus).” Ato contínuo, voltou a perguntar: “Acaso não desejas que te diga quem é o controlador de tudo isto? Respondeu: “Certamente que sim, ó Mensageiro de Deus!” Nesse momento, estirou a língua, e disse: “Presta atenção!” Perguntou Moaz: “Ó Mensageiro de Deus, seremos chamados a prestar contas pelo que dizemos?” O Profeta (S) respondeu: “Oxalá tua mãe te tivesse perdido! As pessoas serão arrastadas pela face ao Inferno, tão somente em virtude do resultado das suas línguas isto é, do que falam).” (Tirmizi)

١٥٢٣- وعنْ أبي هُرَيرةَ رضي الله عنهُ أنَّ رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « أَتَدْرُونَ ما الغِيبةُ؟» قَالُوا : الله ورسُولُهُ أَعْلَمُ . قال : « ذِكرُكَ أَخَاكَ بما يكْرَهُ » قِيل : أَفرأيْتَ إن كان في أخِي ما أَقُولُ ؟ قَالَ : « إنْ كانَ فِيهِ ما تقُولُ فَقَدِ اغْتَبْته ، وإنْ لَمْ يكُن فِيهِ ما تَقُولُ فَقَدْ بهتَّهُ» رواه مسلم .

1523. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) perguntou a seus companheiros: “Sabeis o que significa ‘caluniar’?” Responderam: “Deus e o Seu Mensageiro sabem-no melhor!” O Profeta (S) disse: “É relatardes sobre vossos irmãos aquelas coisas que os desgostam.” Um, da roda, perguntou: “Mesmo que sejam coisas plausíveis?” O Profeta (S) disse: “Se aqueles defeitos que tu mencionas estão presentes na pessoa, então a terás caluniado; e se o indivíduo não tem o que tu disseste, então o terás difamado.” (Musslim)

١٥٢٤- وعنْ أبي بكْرةَ رضي الله عنْهُ أنَّ رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال في خُطْبتِهِ يوْم النَّحر بِمنىً في حجَّةِ الوداعِ : « إنَّ دِماءَكُم ، وأمْوالَكم وأعْراضَكُم حرامٌ عَلَيْكُم كَحُرْمة يومِكُم هذا ، في شهرِكُمْ هذا ، في بلَدِكُم هذا ، ألا هَلْ بلَّغْت » متفقٌ عليه .

1524. Abu Bakra (R) relatou quer o Profeta (S) disse em seu Sermão de Despedida, em Mina: “Vossos sangues, vossos bens e vossas honras são sagrados como é sagrado este vosso dia, este vosso mês e esta vossa cidade.” (Muttafac alaih)

١٥٢٥- وعنْ عائِشة رضِي الله عنْها قَالَتْ : قُلْتُ للنبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حسْبُك مِنْ صفِيَّة كذا وكَذَا قَال بعْضُ الرُّواةِ : تعْني قَصِيرةٌ ، فقال : « لقَدْ قُلْتِ كَلِمةً لو مُزجتْ بماءِ البحْر لمزَجتْه ، » قَالَتْ : وحكَيْتُ له إنساناً فقال : « ما أحِبُّ أني حكَيْتُ إنْساناً وإنَّ لي كذا وَكَذَا » رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

ومعنى : « مزَجَتْهُ » خَالطته مُخَالَطة يَتغَيَّرُ بهَا طَعْمُهُ ، أوْ رِيحُهُ لِشِدةِ نتنها وقبحها ، وهَذا مِنْ أبلغَ الزَّواجِرِ عنِ الغِيبَةِ ، قَال اللَّهُ تَعالى : { وما ينْطِقُ عنِ الهَوى ، إن هُوَ إلا وحْيٌ يوحَى } [النجم : ٤] .

1525. Aicha (R) relatou que perguntou ao Profeta (S): "É suficiente para ti, saberes que Safia é deste e daquele jeito (referindo-se à sua baixa estatura)?" O Profeta (S) disse: "Disseste uma frase que, se misturada ao oceano, mudaria a característica da sua água!" Aicha (R) também relatou: "Uma vez eu disse ao Profeta (S) algo desagradável sobre uma pessoa. O Profeta (S) disse: 'Não me agrada nada ouvir algo desagradável sobre ninguém, inclusive em restituição disto ou daquilo!'" (Abu Daúd e Tirmizi).

١٥٢٦- وَعَنْ أَنَسٍ رضي الله عنهُ قالَ : قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لما عُرِجَ بي مررْتُ بِقَوْمٍ لهُمْ أظْفَارٌ مِن نُحاسٍ يَخمِشُونَ بِهَا وجُوهَهُمْ وَصُدُورَهُم ، فَقُلْتُ : مَنْ هؤلاءِ يَا جِبْرِيل ؟ قَال : هؤلاءِ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ لُحُوم النَّاسِ ، ويَقَعُون في أعْراضِهِمْ ، » رواهُ أبو داود.

1526. Anas (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Na noite da Ascensão, passei diante de umas pessoas que tinham unhas de cobre, e com elas rasgavam os seus rostos peitos. Perguntei para Gabriel quem eram aquelas pessoas. Ele disse: 'São as que difamam outras pessoas, e atentam contra a honra delas.'" (Abu Daúd)

١٥٢٧- وعن أبي هُرَيْرة رضي الله عنْهُ أنَّ رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « كُلُّ المسلِمِ عَلى المسْلِمِ حرَامٌ : دَمُهُ وعِرْضُهُ وَمَالُهُ » رواهُ مسلم .

1527. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) declarou que todas as coisas pertencentes a um muçulmano são ilícitas para outro muçulmano: seu sangue, sua honra, sua propriedade. (Musslim).

٢٥٥- باب تحريم سماع الغيبة

وأمر من سمع غيبة محرَّمة بردِّها ، والإنكار على قائلها فإن عجز أو لم يقبل منه فارق ذلك المجلس إن أمكنه

CAPÍTULO 255

A PROIBIÇÃO DE ESCUTARMOS AS DIFAMAÇÕES, E A OBRIGAÇÃO DE ORDENARMOS QUEM ESCUTOU UMA DIFAMAÇÃO DE CONDENAR O

ATO; SE A PESSOA SE ACHAR INCAPACITADA DE ASSIM FAZER, DEVERÁ ABANDONAR A REUNIÃO

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَإِذَا سَمِعُوْا الْلَّغْو أَعْرَضُوْا عَنْه } .

Deus, louvado seja, disse:
"**E quando ouvem futilidades, afastam-se delas**" (Alcorão Sagrado, 28:55).

وَقَال تَعَالَى: { وَالَّذِين هُم عَن الْلَّغْو مُعْرِضُوْن } .

E, louvado seja, disse também:
"**Que desdenham a futilidade**" (Alcorão Sagrado, 23:3)

وَقَال تَعَالَى: { إِن الْسَّمْع وَالْبَصَر وَالْفُؤَاد كُل أُوْلَئِك كَان عَنْه مَسْئُوْلَا } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**Do teu ouvido, da tua vista, e de teu coração, de tudo isto serás responsável**" (Alcorão Sagrado, 17:36).

وَقَال تَعَالَى: { وَإِذَا رَأَيْت الَّذِيْن يَخُوْضُوْن فِي آيَاتِنَا فَأَعْرِض عَنْهُم حَتَّى يَخُوْضُوْا فِي حَدِيْث غَيْرِه، وَإِمَّا يُنْسِيَنَّك الْشَّيْطَان فَلَا تَقْعُد بَعْد الْذِّكْرَى مَع الْقَوْم الْظَّالِمِيْن } .

E, louvado seja, disse mais:
"**Quando deparares com aqueles que difamam Nossos versículos, aparta-te deles, até que mudem de conversa. Poderia ocorrer que Satanás te fizesse esquecer disso; porém, após a lembrança, não te sentes com os iníquos**" (Alcorão Sagrado, 6:68).

١٥٢٨- وعنْ أبي الدَّرْداءِ رضي اللَّه عَنْهُ عنِ النبي صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « منْ ردَّ عَنْ عِرْضِ أخيهِ، ردَّ اللَّه عنْ وجْهِهِ النَّارَ يوْمَ القِيَامَةِ » رواه الترمذي وقالَ : حديثٌ حسنٌ .

1528. Abu Addardá (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quanto àquele que defender a honra de um irmão, saiba que Deus o manterá afastado do fogo do Inferno no Dia do Juízo." (Tirmizi)

١٥٢٩- وعنْ عِتْبَانَ بنِ مالِكٍ رضي اللَّهُ عنْهُ في حدِيثِهِ الطَّويلِ المشْهورِ الَّذي تقدَّم في باب الرَّجاءِ قَالَ : قامَ النبي صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُصلِّي فَقال : « أيْنَ مالِكُ بنُ الدُّخْشُمِ ؟ » فَقَال رجل: ذلكَ مُنافِقٌ لا يُحِبُّ اللَّه ورسُولَهُ ، فَقَال النبي صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تقُلْ ذلكَ ، ألا تَراه قد قَال : لا إلهَ إلاَّ اللَّه يُريدُ بذلك وجْه اللَّه ، وإن اللَّه قدْ حَرَّمَ على النَّارِ منْ قال : لا إله إلاَّ اللَّه يبْتَغِي بِذلكَ وجْهَ اللَّه » متفقٌ عليه .

1529. Itban Ibn Málik (R) - um dos mártires de Badr - relatou em sua famosa longa narrativa que foi citado no Capítulo 51 (A Esperança em Deus): O Profeta (S) ergueu-se para orar, e perguntou: 'Onde está Málik Ibn Addokhchom?' Alguém disse: 'É um renegado, que não ama Deus nem o Seu Mensageiro (S).' Sobre aquilo, o Profeta (S) disse: 'Não digais isso! Não sabeis que ele pronunciou a chaháda que não há outra divindade além de Deus, tão-somente para a satisfação de Deus?' O homem disse: "Deus e Seu Mensageiro (S) sabem melhor, porém, constatamos que a palavra e a amizade dele estão confinadas com os hipócritas!' O Mensageiro de Deus (S) disse: "Deus tem salvo do Inferno quem testemunhou que não há outra divindade além de Deus, buscando, com esse testemunho, a Sua complacência." (Muttafac alaih)

١٥٣٠- وعَنْ كعْبِ بنِ مالكٍ رضي الله عَنْهُ في حدِيثِهِ الطَّويلِ في قصَّةِ تَوْبَتِهِ وقد سبقَ في باب التَّوْبةِ . قال : قال النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهُو جَالِسٌ في القَوْم بِتبُوكَ : « ما فعل كَعْبُ بنُ مالك ؟ » فقالَ رجُلٌ مِنْ بَني سلِمَةَ : يا رسُولَ الله حبسهُ بُرْداهُ ، والنَّظَرُ في عِطْفَيْهِ . فقَال لَهُ معاذُ بنُ جبلٍ رضي الله عنْه : بِئس ما قُلْتَ ، واللَّهِ يا رسُولَ اللَّهِ ما عَلِمْنا علَيْهِ إلاَّ خيْراً ، فَسكَتَ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . متفق عليه .

1530. Caab Ibn Málik (R), em sua longa narração acerca do seu arrependimento, disse: "O Profeta (S) perguntou aos seus companheiros, em Tabuk: 'Onde está Caab?' Um homem da tribo dos Bani Salima disse: 'Ó Profeta, ele não veio conosco porque tem dois trajes para o seu desvanecimento.' Ao ouvir aquilo, Moaz Ibn Jabal repreendeu ao acusador, dizendo que tratava Caab de maneira injusta: 'Ó Profeta de Deus, não conhecemos Caab, a não ser de uma maneira melhor!' O Profeta (S) nada disse." (Muttafac alaih)

٢٥٦- باب بيان ما يُباح من الغيبة

اعلم أن الغيبة تباح لغرض صحيح شرعي لا يمكن الوصول إليه إلا بها وهو ستة أسباب:

الأول التظلم فيجوز للمظلوم أن يتظلم إلى السلطان والقاضي وغيرهما ممن له ولاية أو قدرة على إنصافه من ظالمه، فيقول: ظلمني فلان بكذا.

الثاني الاستعانة على تغيير المنكر ورد العاصي إلى الصواب، فيقول لمن يرجو قدرته على إزالة المنكر: فلان يعمل كذا فازجره عنه، ونحو ذلك، ويكون مقصوده التوصل إلى إزالة المنكر، فإن لم يقصد ذلك كان حراماً.

الثالث الاستفتاء، فيقول للمفتي: ظلمني أبي أو أخي أو زوجي أو فلان بكذا فهل له ذلك؟ وما طريقي في الخلاص منه وتحصيل حقي ودفع الظلم؟ ونحو ذلك فهذا جائز للحاجة، ولكن الأحوط والأفضل أن يقول: ما تقول في رجل أو شخص أو زوج كان من أمره كذا؟ فإنه يحصل به الغرض من غير تعيين، ومع ذلك فالتعيين جائز كما سنذكره في حديث هند (انظر الحديث رقم ١٥٣٢) إن شاء الله تعالى.

الرابع تحذير المسلمين من الشر ونصيحتهم، وذلك من وجوه؛ منها جرح المجروحين من الرواة والشهود، وذلك جائز بإجماع المسلمين بل واجب للحاجة. ومنها المشاورة في مصاهرة إنسان أو مشاركته أو إيداعه أو معاملته أو غير ذلك أو مجاورته، ويجب على المشاوَر أن لا يخفي حاله بل يذكر المساوئ التي فيه بنية النصيحة. ومنها إذا رأى متفقهاً يتردد إلى مبتدع أو فاسق يأخذ عنه العلم وخاف أن يتضرر المتفقه بذلك، فعليه نصيحته ببيان حاله بشرط أن يقصد النصيحة، وهذا مما يُغلط فيه، وقد يحمل المتكلم بذلك الحسد ويلبِّس الشيطان عليه ذلك ويخيل إليه أنه نصيحة فليُتَفطن لذلك. ومنها أن يكون له ولاية لا يقوم بها على وجهها، إما بأن لا يكون صالحاً لها، وإما بأن يكون فاسقاً أو مغفلاً ونحو ذلك، فيجب ذكر ذلك لمن له عليه ولاية عامة ليزيله ويولي من يصلح، أو يعلم ذلك منه ليعامله بمقتضى حاله ولا يغتر به، وأن يسعى في أن يحثه على الاستقامة أو يستبدل به.

الخامس أن يكون مجاهراً بفسقه أو بدعته كالمجاهر بشرب الخمر، ومصادرة الناس وأخذ المكس وجباية الأموال ظلماً وتولي الأمور الباطلة، فيجوز ذكره بما يجاهر به، ويحرم ذكره بغيره من العيوب إلا أن يكون لجوازه سبب آخر مما ذكرناه.

السادس التعريف، فإذا كان الإنسان معروفاً بلقب كالأعمش والأعرج والأصم والأعمى والأحول وغيرهم جاز تعريفهم بذلك، ويحرم إطلاقه على جهة التنقص، ولو أمكن تعريفه بغير ذلك كان أولى.

فهذه ستة أسباب ذكرها العلماء وأكثرها مجمع عليه. ودلائلها من الأحاديث الصحيحة المشهورة؛ فمن ذلك:

CAPÍTULO 256

QUANDO O FALAR PELAS COSTAS É PERMISSÍVEL

De acordo com o Imam Nawawi, falarmos ou relatarmos (algo ruim) na ausência da pessoa em questão, por motivos religiosos, é permissível; fazermos isso é indispensável, e poderá ser feito em 6 instâncias, a saber:

1) Um relato para a correção de alguma injustiça, malfeitoria, tirania ou arbitrariedade. Nesse caso, a pessoa oprimida poderá fazer uma petição ao rei, ao juiz, ou a alguém com autoridade, contra o indivíduo que perpetrou essas barbaridades.

2) Para buscarmos alguma ajuda no sentido de fazer parar alguma prática ou obra que estiver contra os princípios da religião.

3) Para buscarmos uma norma (*fatwa*) para algum tópico específico junto a uma pessoa qualificada em autoridade.

4) Para prevenirmos os muçulmanos quanto às más consequências de alguma malfeitoria.

5) No caso de alguém se dar abertamente a práticas nocivas, como por exemplo a ingestão desbragada de bebida alcoólica, o tratamento cruel às pessoas, a usurpação da propriedade delas, e a imposição e cobrança de impostos, com crueldade.

6) Apresentarmos alguém, quando esse alguém já é conhecido por apelidos como coxo, surdo, cego, caolho, etc., essa apresentação é permitida. Porém, usarmos tais palavras para o humilhar, isso é proibido. Se ele puder ser apresentado de outro modo, isso será melhor.

١٥٣١- عَنْ عَائِشَةَ رضي الله عَنْهَا أن رَجُلاً استأْذَن عَلى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقَالَ: « ائذَنُوا لهُ، بئس أخو العشِيرَةِ ؟ » متفقٌ عليه .

احْتَجَّ بِهِ البخاري في جَوازِ غيبةِ أهلِ الفسادِ وأهلِ الرِّيبِ .

1531. Aicha (R) relatou que um homem pediu permissão para ver o Profeta (S), que disse: “Que lhe seja permitida a entrada, apesar de ser um homem mau para sua tribo” (Bukhári e Musslim).

O Imam Bukhári citou isso como uma justificativa para se ouvir relatos acerca de malfeitos e malfeitores.

١٥٣٢- وعنْهَا قَالَتْ : قَالَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَا أَظُن فُلاناً وفُلاناً يعرِفَانِ مِنْ ديننا شَيْئاً » رواه البخاريُّ .

1532. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não acho que fulano e beltrano saibam algo da nossa crença!" (Bukhári)

Os dois homens eram dos hipócritas, segundo Al'Lais Ibn Saad, um dos narradores do dito.

١٥٣٣- وعنْ فَاطِمةَ بنْتِ قَيْسٍ رضي اللَّه عَنْها قَالَتْ : أَتيْتُ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فقلت : إنَّ أبا الجَهْمِ ومُعاوِيةَ خَطباني ؟ فقال رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أمَّا مُعَاوِيةُ، فَصُعْلُوكٌ لا مالَ له ، وأمَّا أبو الجَهْمِ فلا يضَعُ العَصا عنْ عاتِقِهِ » متفقٌ عليه .

وفي روايةٍ لمسلمٍ : « وأمَّا أبُو الجَهْمِ فضَرَّابُ للنِّساءِ » وهو تفسير لرواية : « لا يَضَعُ العَصا عَنْ عاتِقِهِ » وقيل : معناه : كثيرُ الأسفارِ .

1533. Fátima Bint Qais (R) relatou: "Fui ter com o Profeta (S), e disse: O Abul Jahm e o Muawiah me propuseram casamento! O Profeta (para a minha informação) disse: 'Quanto ao Muawiah, ele é pobre e não tem propriedade - pois ainda depende de seu pai - e quanto ao Abul Jahm, ele sempre carrega um chicote sobre o ombro'" (Mutafac alaih).

A versão do Musslim diz: "O Abul Jahm é um indivíduo que muito bate nas mulheres, e é também dito que a sua melhor referência é a de sempre carregar um bastão sobre o ombro, e passar a maior parte do tempo viajando."

١٥٣٤- وعن زيْد بنِ أرْقَمَ رضي اللَّه عنهُ قال : خَرجْنَا مع رسولِ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في سفَرٍ أصاب النَّاس فيهِ شِدةٌ ، فقال عبدُ اللَّه بنُ أبي : لا تُنْفِقُوا على منْ عِنْد رسُولِ اللَّه حتى ينْفَضُّوا وقال : لَئِنْ رجعْنَا إلى المدِينَةِ ليُخرِجنَّ الأعزُّ مِنْها الأذَلَّ ، فَأَتَيْتُ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، فَأَخْبرْتُهُ بِذلكَ ، فأرسلَ إلى عبد اللَّه بن أبي فَاجْتَهَد يمِينَهُ : ما فَعَل ، فقالوا : كَذَب زيدٌ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَوقَع في نَفْسِي مِمَّا قالوهُ شِدَّةٌ حتى أنْزَل اللَّه تعالى تَصْدِيقي: { إذا جاءَكَ المنَافِقُون } ثم دعاهم النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، لِيَسْتغْفِرَ لهم فلَوَّوْا رُؤُوسَهُمْ . متفقٌ عليه .

1534. Zaid Ibn Arqam (R) disse: "(Uma vez) estávamos numa viagem com o Profeta (S). Naquela viagem, deparamo-nos com muitas dificuldades. O Abdullah Ibn Ubaiy (que estava conosco) disse para os seus associados: 'Não gasteis vossas provisões com aqueles que estão com o Mensageiro de Deus, para que eles se dispersem', e disse também: 'Se voltarmos para Madina, o mais honorável irá expulsar o mais ínfimo!' Fui ter com o Profeta (S), informei-o sobre aquilo, e ele mandou chamar o Abdullah Ibn

Ubaiy, que negou, sob juramento, que dissera tal coisa. As pessoas começaram a falar: 'O Zaid mentiu para o Profeta (S)!' Fiquei muito condoído com aquilo, até que a Surata Al Munafiqun (63) do Alcorão Sagrado foi revelada, sendo que Deus, o Altíssimo, fez vingar a minha posição. Então o Profeta (S) mandou chamar os hipócritas para que ele pedisse a Deus o perdão para eles, mas eles viraram as costas e se foram, por orgulho" (Bukhári e Musslim).

١٥٣٥- وعنْ عائشةَ رضي الله عنها قالتْ : قالت هِنْدُ امْرأَةُ أبي سُفْيانَ للنبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : إنَّ أبا سُفيانَ رجُلٌ شَحِيحُ ولَيْس يُعْطِيني ما يَكْفِيني وولَدِي إلاَّ ما أخَذْتُ مِنه ، وهَو لا يعْلَمُ ؟ قال : « خُذِي ما يكْفِيكِ ووَلَدَكِ بالمعْرُوفِ » متفقٌ عليه .

1535. Aicha (R) disse: "A Hind, esposa do Abu Sufyan, disse para o Profeta (S): 'O Abu Sufyan é um miserável, e não me dá dinheiro suficiente para eu e meus filhos nos mantermos, a não ser que eu tire algum do seu dinheiro sem ele saber!' O Profeta (S) disse: 'Tira apenas o que for suficiente para ti e teus filhos, de acordo com a prática prevalecente.'" (Bukhári e Musslim).

٢٥٧- باب تحريم النميمة

وهي نقل الكلام بين الناس على جهة الإفساد

CAPÍTULO 257

A PROIBIÇÃO DE MEXIRICO

قَال اللّه تَعَالَى:{ هَمَّاز مَشَّاء بِنَمِيْم } .

Deus, louvado seja, disse:

"**… detrator, mexeriqueiro**" (Alcorão Sagrado, 68:11).

وَقَال تَعَالَى: { مَا يَلْفِظ مِن قَوْل إِلَّا لَدَيْه رَقِيْب عَتِيْد }.

E, louvado seja, disse também:
"**Não pronunciará palavra alguma sem que junto a ele esteja presente uma sentinela (que a anotará)**" (Alcorão Sagrado, 50:18).

١٥٣٦- وعَنْ حذَيْفَةَ رضي الله عنهُ قالَ : قال رسُولُ اللّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا يَدْخُلُ الجنةَ نمَّامٌ» متفقٌ عليه .

1536. Huzaifa (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Uma pessoa mexeriqueira não entrará no Paraíso." (Muttafac alaih).

١٥٣٧- وعَنْ ابن عَباسٍ رضي الله عَنْهُمَا أنَّ رَسُول اللّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : مرَّ بِقَبريْنِ فقال : «إنَّهُمَا يُعَذَّبان ، وَمَا يُعَذَّبَانِ فِي كَبيرٍ ، بَلى إنَّهُ كَبيرٌ : أمَّا أحَدُهمَا ، فَكَانَ يمشِي

بالنَّمِيمَةِ، وأمَّا الآخرُ فَكَانَ لا يسْتَتِرُ مِنْ بولِه » . متفقٌ عليه ، وهذا لفظ إحدى روايات البخاري .

1537. Ibn Abbás (R) relatou que uma vez o Profeta (S), ao passar diante de dois túmulos, observou: "Os (moradores) destes dois túmulos estão sendo castigados por pecados que não são graves, embora, de fato, se trate de pecados muito graves. Um deles costumava caluniar o próximo, e o outro costumava urinar sem estar oculto." (Muttafac alaih).

١٥٣٨- وعن ابن مسْعُودٍ رضي الله عنْهُ أنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « ألا أُنَبِّئكُم ما العَضْهُ ؟ هي النَّمِيمةُ ، القَالَةُ بيْنَ النَّاسِ » رواه مسلم .

1538. Ibn Mass'ud (R) narrou que o Profeta (S) disse: "Posso dizer-te o que seja mordedura? É caluniar, espalhando boatos entre as pessoas." (Musslim)

٢٥٨- باب النهي عن نَقْل الحديثِ وكلام الناس إلى ولاة الأمورِ إذا لم تدْعُ إليه حاجةٌ كَخَوفِ مفسدةٍ ونحوها

CAPÍTULO 258

A PROIBIÇÃO DE TRANSMITIRMOS AS CONVERSAS E AS PALAVRAS DAS PESSOAS ÀS AUTORIDADES, SE NÃO HOUVER UMA NECESSIDADE PREMENTE PARA ISSO

قَال اللّه تَعَالَى: { وِلَا تَعَاوَنُوْا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَان } .

وفي الباب الأحاديث السابقة في الباب قبله.

Deus, louvado seja, disse:
"**Não vos auxilieis no pecado e na hostilidade**" (Alcorão Sagrado, 5:2).

١٥٣٩- وعن ابن مَسْعُودٍ رضي الله عنهُ قالَ : قالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا يُبَلِّغْني أحدٌ من أصْحابي عنْ أحَدٍ شَيْئاً ، فَإنِّي أُحِبُّ أنْ أَخْرُجَ إلَيْكُمْ وأنا سليمُ الصَّدْرِ » رواه أبو داود والترمذي .

1539. Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Nenhum dos meus companheiros deve dizer algo de mal de outra pessoa; porque desejo que, ao me encontrar com essa pessoa, meu coração esteja destituído de mágoas." (Abu Daúd e Tirmizi).

٢٥٩- باب ذم ذي الوجهين

CAPÍTULO 259

A CONDENAÇÃO DE QUEM TEM DUAS CARAS

قَال اللّٰه تَعَالَى: { يَسْتَخْفُوْن مِن الْنَّاس وَلَا يَسْتَخْفُوْن مِن اللّٰه وَهُو مَعَهُم، إِذ يُبَيِّتُون مَا لَا يَرْضَى مِن الْقَوْل، وَكَان اللّٰه بِمَا يَعْمَلُوْن مُحِيْطا } الْآيَتَيْن.

Deus, louvado seja, disse:
"**Eles se ocultam das pessoas, não podendo, contudo, ocultar-se de Deus, porque Deus está presente, com eles, quando, à noite, discorrem sobre o que Ele desagrada. Deus está inteirado de tudo quanto fazem**" (Alcorão Sagrado, 4:108).

١٥٤٠- وعن أبي هُريرةَ رضي الله عَنْهُ قالَ : قالَ رسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « تَجدُونَ النَّاسَ معادِنَ : خِيارُهُم في الجاهِليَّةِ خيارُهُم في الإسْلامِ إذا فَقُهُوا ، وتجدُونَ خِيارَ النَّاسِ في هذا الشَّأنِ أشدَّهُمْ لهُ كَراهِيةً ، وتَجدُونَ شَرَّ النَّاسِ ذا الوجْهيْنِ ، الذي يأتي هؤلاءِ بِوجْهِ وَهؤلاءِ بِوَجْهِ » متفقٌ عليه .

1540. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Vós encontrareis pessoas de boa ascendência que eram as melhores dentre vós, durante os dias da ignorância (*jahilliya*). Essas pessoas seriam melhores se entendessem (aceitassem) o Islam; e encontrareis o melhor indivíduo entre aqueles da administração que muito aborrecem a duplicidade. Encontrareis um indivíduo de duas caras, que é o pior entre todos os indivíduos. Ele se chega, com uma cara, a uma pessoa, e se chega, com outra, a outra pessoa." (Muttafac alaih).

١٥٤١- وعنْ محمدِ بن زَيْدٍ أنَّ نَاسًا قَالُوا لجَدِّهِ عبدِ اللّٰه بنِ عُمْرو رضي اللّٰه عنْهما : إنَّا نَدْخُلُ عَلَى سَلاطِيننا فنقولُ لهُمْ بِخلافِ ما نتكلَّمُ إذَا خَرَجْنَا مِنْ عِندِهِمْ قال : كُنَّا نعُدُّ هذا نِفَاقاً عَلى عَهْدِ رسولِ اللّٰه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . رواه البخاري .

1541. Mohammad Ibn Zaid (R) disse que algumas pessoas confessaram perante o seu avô, o Abdullah Ibn Ômar (R): "Quando vamos ter com os nossos governantes, nós dizemos coisas contrárias ao que diríamos quando saíssemos dos seus tribunais." O Abdullah Ibn Ômar (R) disse: "Durante os dias do Profeta (S) nós considerávamos isso hipocrisia." (Bukhári).

٢٦٠- باب تحريم الكذب

CAPÍTULO 260

A PROIBIÇÃO DA MENTIRA

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَلَا تَقْف مَا لَيْس لَك بِه عِلْم } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Não sigas (ó humano) o que ignoras.**" (Alcorão Sagrado, 17:36).

وَقَال تَعَالَى: { مَا يَلْفِظ مِن قَوْل إِلَّا لَدَيْه رَقِيْب عَتِيْد } .

E, louvado seja, disse também:
"**Não pronunciará palavra alguma sem que junto a ele esteja presente uma sentinela que a anotará)**" (Alcorão Sagrado, 50:18).

١٥٤٢- وعنْ ابنِ مسعود رضي اللّٰه عنْهُ قال : قالَ رسُولُ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إنَّ الصِّدْقَ يهْدِي إلى الْبِرِّ وَإنَّ البرّ يهْدِي إلى الجنَّةِ ، وإنَّ الرَّجُل ليَصْدُقُ حتَّى يُكتَبَ عِنْدَ اللّٰهِ صِدّيقاً، وإنَّ الْكَذِبَ يَهْدِي إلى الفُجُورِ وإنَّ الفُجُورَ يهْدِي إلى النارِ ، وإن الرجلَ ليكذبَ حَتى يُكْتبَ عنْدَ اللّٰهِ كَذَّاباً » متفقٌ عليه .

1542. Abdullah Ibn Mass'ud (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) lhe disse: "A veracidade leva pelo caminho da virtude; e a virtude conduz ao Paraíso. A pessoa continuará falando a verdade, até que seja registrado perante Deus, de Siddik, ou Leal. A mentira leva aos atos indecentes. E se a pessoa continuar mentindo será registrada, perante Deus, de mentirosa." (Muttafac alaih).

١٥٤٣- وعن عبدِ اللّٰهِ بنِ عَمْرو بنِ العاص رضي اللّٰه عنْهُما ، أنَّ النبي صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : «أَرْبعٌ منْ كُنَّ فِيهِ ، كان مُنافِقاً خالِصاً ، ومنْ كَانتْ فيهِ خَصْلَةٌ مِنْهُنَّ ، كَانتْ فِيهِ خَصْلةٌ مِنْ نِفاقٍ حتَّى يَدعَهَا : إذا اؤْتُمِنَ خَانَ ، وَإذا حدَّثَ كَذَبَ ، وإذا عاهَدَ غَدَرَ ، وإذا خَاصمَ فجَرَ » متفقٌ عليه .

1543. Abdullah Ibn Amr Ibn al 'Ás (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Existem quatro hábitos que, se se encontram num indivíduo, indicarão que é um perfeito hipócrita. Se é encontrado algum destes comportamentos num indivíduo, então constata-se que tem um sinal de hipocrisia, até que o abandone. As quatro características de um hipócrita são 1) quando lhe é confiado algo, trai; 2) quando fala, mente; 3) quando promete, não cumpre; e (4) quando disputa, se irrita." (Muttafac alaih).

١٥٤٤- وعن ابن عباسٍ رضي الله عنْهُما عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قالَ : « مَنْ تَحَلَّمَ بِحُلْمٍ لمْ يرَهُ ، كُلِّفَ أنْ يَعْقِدَ بيْن شَعِيرتينِ ، ولَنْ يفْعَلَ ، ومِنِ اسْتَمَع إلى حديثِ قَوْم وهُمْ لهُ كارِهُونَ، صُبَّ في أُذُنَيْهِ الآنُكُ يَوْمَ القِيامَةِ ، ومَنْ صوَّر صُورةً ، عُذِّبَ وَكُلِّفَ أنْ ينفُخَ فيها الرُّوحَ وَليْس بِنافخٍ » رواه البخاري .

1544. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Um indivíduo que urdir um falso sonho, que não tenha sonhado, será chamado, no Dia do Juízo, para atar um nó entre os grãos de cevada, coisa que não poderá ser feita; e uma pessoa que escutar furtivamente outra, no Dia do Juízo seus ouvidos serão enchidos com chumbo derretido; e uma pessoa que pintar o retrato de um ser vivente será castigada e obrigada a infundir-lhe vida, coisa que não poderá ser feita." (Bukhári)

١٥٤٥- وعن ابنِ عُمرَ رضي الله عنْهُما قالَ : قال النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أفْرَى الفِرَى أنْ يُرِيَ الرجُلُ عيْنَيْهِ ما لَمْ تَرَيا » . رواهُ البخاري . ومعناه : يقولُ : رأيتُ فيما لم يره .

1545. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O maior difamador é aquele indivíduo que sustenta haver visto – com os seus próprios olhos – algo que não viu, ou seja, que minta, dizendo que viu, em sonho, o que, de fato, não viu, em absoluto." (Bukhári).

١٥٤٦- وعن سَمُرَةَ بنِ جُنْدُبٍ رضي الله عَنْهُ قالَ : كانَ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِما يُكْثِرُ أنْ يقولَ لأصحابهِ : « هَلْ رَأى أحدٌ مِنكُمْ مِن رؤيا؟» فيقُصُّ عليهِ منْ شَاءَ الله أنْ يقُصَّ . وَإنَّهُ قال لنا ذات غَدَاةٍ : « إنَّهُ أتَاني اللَّيْلَةَ آتيانِ ، وإنَّهُما قالا لي : انطَلقْ ، وإنِّي انْطلَقْتُ معهُما ، وإنَّا أتَيْنَا عَلى رجُلٍ مُضْطَجِعٍ ، وإذَا آخَرُ قَائِمٌ عَلَيْهِ بِصَخْرَةٍ ، وإذَا هُوَ يَهْوي بالصَّخْرَةِ لِرَأْسِهِ ، فَيَثْلَغُ رَأْسهُ ، فَيَتَدَهْدهُ الحَجَرُ هَاهُنَا . فيتبعُ الحَجَرَ فيأْخُذُهُ ، فلا يَرجِعُ إلَيْه حَتَّى يَصِحَّ رَأْسُهُ كما كان ، ثُمَّ يَعُودُ عَلَيْهِ ، فَيفْعلُ بهِ مِثْلَ ما فَعَل المرَّةَ الأولى،» قال: قلتُ لهما : سُبْحانَ اللهِ ، ما هذانِ ؟ قالا لي : انْطَلِقْ انْطَلِقْ، فانْطَلَقْنا. فأَتَيْنَا عَلى رَجُل مُسْتَلْقٍ لقَفَاه وَإذا آخَرُ قائمٌ عليهِ بكَلُّوبٍ مِنْ حَديدٍ ، وإذا هُوَ يَأْتى أحَد شِقَّيْ وَجْهِهِ فيُشَرْشِرُ شِدْقَهُ إلى قَفاهُ ، ومنْخِرهُ إلى قَفَاهُ ، وَعينَهُ إلى قَفاهُ ، ثُمَّ يتَحوَّل إلى الجانبِ الآخرِ فَيَفْعَل بهِ مثْلَ ما فعلَ بالجانب الأول ، فَما يَفْرُغُ مِنْ ذلكَ الجانب حتَّى يصِحَّ ذلكَ الجانِبُ كما كانَ ، ثُمَّ يَعُودُ عليْهِ ، فَيَفْعَل مِثْلَ ما فَعلَ في المرَّةِ الأولى . قال : قلتُ: سُبْحَانَ الله ، ما هذان ؟ قالا لي : انْطلِقْ انْطَلِقْ ، فَانْطَلَقْنَا . فَأَتَيْنا عَلى مِثْل التَّنُّورِ فَأَحْسِبُ أنهُ قال : فإذا فيهِ لَغَطٌ ، وأصْواتٌ ، فَاطَّلَعْنا فيهِ فَإذَا فِيهِ رجالٌ ونِساء عُرَاةٌ ، وإذا هُمْ يأتِيهِمْ لَهَبٌ مِنْ أَسْفلِ مِنْهُمْ ، فإذا أتَاهُمْ

ذلكَ اللَّهَبُ ضَوْضَؤُوا ، قلتُ ما هؤلاءِ ؟ قالا لي : انْطَلِقْ انْطَلِقْ ،فَانْطَلَقْنَا. فَأَتَيْنَا على نهرٍ حسِبْتُ أَنهُ كانَ يقُولُ : « أَحْمرُ مِثْلُ الدَّمِ ، وإذا في النَّهْرِ رَجُلٌ سابحٌ يَسْبحُ ، وَإذا على شَطِّ النَّهْرِ رجُلٌ قَد جَمَعَ عِندَهُ حِجارةً كَثِيرَة ، وإذا ذلكَ السَّابحُ يسبح ما يَسْبَحُ، ثُمَّ يَأتِيْ ذلكَ الذي قَدْ جمَعَ عِنْدهُ الحِجارةَ ، فَيَفْغَرُ لهَ فاهُ ، فَيُلْقِمُهُ حجراً ، فَيَنْطَلِقُ فَيَسْبَحُ ، ثُمَّ يَرْجِعُ إليهِ ، كُلَّمَا رجع إليْهِ ، فَغَر فاهُ لهُ ، فَألْقمهُ حَجَراً ، قلت لهما : ما هذانِ ؟ قالا لي : انْطلِقْ انطلِق ، فانْطَلَقنا . فَأَتَيْنَا على رَجُلٍ كريهِ المرْآةِ ، أَوْ كأَكرَهِ ما أنت رَاءٍ رجُلاً مَرْأَى ، فإذا هو عِندَه نارٌ يحشُّها وَيسْعى حَوْلَهَا ، قلتُ لهما : ما هذا ؟ قالا لي : انْطَلِقْ انْطلِقْ ، فَانْطَلقنا. فَأتَينا على روْضةٍ مُعْتَمَّةٍ فِيها مِنْ كلِّ نَوْرِ الرَّبيعِ ، وإذا بيْنَ ظهْرِي الرَّوضَةِ رَجلٌ طويلٌ لا أكادُ أرى رأسَهُ طُولاً في السَّماءِ ، وإذا حوْلَ الرجلِ منْ أكثر ولدان ما رَأَيْتُهُمْ قطُّ ، قُلتُ: ما هذا ؟ وما هؤلاءِ ؟ قالا لي : انطَلقْ انْطَلِقْ فَانْطَلقنا . فَأتيْنَا إلى دَوْحةٍ عظِيمَة لَمْ أر دَوْحةً قطُّ أعظمَ مِنها ، ولا أحْسنَ ، قالا لي : ارْقَ فيها، فَارتَقينا فيها ، إلى مدِينةٍ مَبْنِيَّةٍ بِلَبِنٍ ذَهبٍ ولبنٍ فضَّةٍ ، فأتَينَا باب المدِينة فَاسْتفتَحْنَا، فَفُتحَ لَنا، فَدَخَلناهَا ، فَتَلَقَّانَا رجالٌ شَطْرٌ مِن خَلْقِهِم كأحْسنِ ما أنت راءٍ ، وشَطرٌ مِنهم كأَقْبحِ ما أنتَ راءٍ ، قالا لهم : اذهبوا فقَعُوا في ذلك النَّهْر، وإذا هُوَ نَهرٌ معتَرِضٌ يجْرِي كأن ماءَهُ المحضُ في البياض ، فذَهبُوا فوقعُوا فيه ، ثُمَّ رجعُوا إلينا قد ذَهَب ذلكَ السُّوءُ عَنهمْ ، فَصارُوا في أحسن صُورةٍ .قال : قالا لي : هذه جَنَّةُ عدْن ، وهذاك منزلُكَ ، فسمَا بصَرِي صُعداً ، فإذا قصر مِثلُ الرَّبابة البيضاءِ . قالا لي : هذاك منزِلُكَ . قلتُ لهما : بارك اللَّه فيكُما، فَذراني فأدخُلَه . قالا : أما الآن فلا ، وأنتَ داخلُهُ. قلت لهُما : فَإنِّي رأَيتُ مُنْذُ اللَّيلة عجباً ؟ فما هذا الذي رأيت ؟ قالا لي : إنَا سَنخبِرُك. أمَّا الرجُلُ الأوَّلُ الذي أتَيتَ عَليه يُثلَغُ رأسُهُ بالحَجَرِ ، فإنَّهُ الرَّجُلُ يأخُذُ القُرْآنَ فيرفُضُه ، وينامُ عن الصَّلاةِ الكتُوبةِ . وأمَّا الذي أتَيتَ عَلَيْهِ يُشرْشرُ شِدْقُه إلى قَفاهُ ، ومَنْخِرُه إلى قَفاهُ ، وعَيْنهُ إلى قفاهُ ، فإنه الرَّجُلُ يَغْدو مِنْ بَيْتِه فَيكذبُ الكذبةَ تبلُغُ الآفاقَ . وأمَّا الرِّجالُ والنِّساءُ العُراةُ الذين هُمْ في مِثل بِناءِ التَّنُّورِ ، فإنَّهم الزُّناةُ والزَّواني . وأما الرجُلُ الَّذي أتَيْت عليْهِ يسْبَحُ في النَهْرِ ، ويلْقمُ الحِجارة ، فإنَّهُ آكِلُ الرِّبا. وأمَّا الرَّجُلُ الكَريهُ المرآةِ الذي عندَ النَّارِ يَحُشُّها ويسْعى حَوْلَها فإنَّهُ مالِكُ خازنُ جَهنَّمَ. وأما الرَّجُلُ الطَّويلُ الَّذي في الرَّوْضةِ ، فإنه إبراهيم ، وأما الوِلدانُ الذينَ حوْله ، فكلُّ مُوْلود ماتَ على الفِطْرَةِ » وفي رواية البَرْقَانِي : « وُلِد على الفِطْرَةِ » . فقال بعض المسلمينَ : يا رسول الله ، وأولادُ المشرِكينَ ؟ فقال رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «وأولادُ المشركينَ » .

وأما القوم الذين كانوا شطر منهم حسن وشطر منهم قبيح فإنهم قوم خلطوا عملاً صالحاً وآخر سيئاً تجاوز الله عنهم . رواه البخاري .

وفي رواية له : « رأيتُ اللَّيلَةَ رجُلَين أتَياني فأخْرجاني إلى أرْضٍ مُقدَّسةٍ » ثم ذكَره . وقال : « فانطَلَقْنَا إلى نَقبٍ مثل التنُّورِ ، أعْلاهُ ضَيّقٌ وأسْفَلُهُ وَاسعٌ ، يَتَوَقَّدُ تَحتهُ ناراً، فإذا ارتَفَعت ارْتَفَعُوا حَتى كادُوا أنْ يَخْرُجوا ، وإذا خَمَدت ، رَجَعوا فيها ، وفيها رجالٌ ونساء عراةٌ . وفيها : حتى أتَينَا على نَهرٍ من دَمٍ ، ولم يشك فيه رجُلٌ قائمٌ على وسط النَّهرِ ، وعلى شطِّ النَّهر رجُلٌ ، وبيْنَ يديهِ حجارةٌ ، فأقبل الرَّجُلُ الذي في النَّهرِ ، فَإذا أراد أنْ يخْرُجَ ، رمَى الرَّجُلُ بِحجرٍ في فِيه ، فردَّهُ حيْثُ كانَ ، فجعلَ كُلَّمَا جاءَ ليخْرج جَعَلَ يَرْمي في فيه بحجرٍ ، فيرْجِعُ كما كانَ .وفيهَا : « فصعدا بي الشَّجَرةَ ، فَأدْخلاني داراً لَمْ أر قَطُّ أحْسنَ منْهَا ، فيها رجالٌ شُيُوخٌ وَشَباب » . وفِيهَا : « الَّذي رأيْتهُ يُشَقُّ شِدْقُهُ فكَذَّابٌ ، يُحدِّثُ بالْكذبةِ فَتُحْملُ عنْهُ حتَّى تَبْلُغَ الآفاق، فيصْنَعُ بهِ ما رأيْتَ إلى يوْم الْقِيامةِ » . وفيها : « الَّذي رأيْتهُ يُشْدَخُ رأسُهُ فرجُلٌ علَّمهُ اللَّه الْقُرآنَ ، فنام عنهُ بِاللَّيْلِ ، ولَمْ يعْملْ فيه بِالنَّهَارِ ، فيُفْعلُ بِه إلى يوم الْقِيامةِ » . والدَّارُ الأولى التي دخَلْتَ دارُ عامَّةِ المؤمنينَ ، وأمَّا هذه الدَّارُ فدَارُ الشُّهَداءِ ، وأنا جِبْريلُ ، وهذا مِيكائيلُ ، فارْفع رأسَك ، فرفعتُ رأْسي ، فإذا فوقي مِثلُ السَّحابِ ، قالا: ذاكَ منزلُكَ ، قلتُ : دَعاني أدْخُلْ منزلي ، قالا : إنَّهُ بَقي لَكَ عُمُرٌ لَم تَستكمِلْهُ ، فلَوْ اسْتَكْملته ، أتيت منْزِلَكَ » رواه البخاري .

1546. Samura Ibn Jundub (R) narrou: “O Mensageiro de Deus (S) ocasionalmente costumava perguntar aos seus companheiros se algum deles havia tido um sonho. Então, aquele que tivesse tido um sonho o relatava, aquilo que Deus desejava que fosse relatado. Certa ocasião, o Profeta (S) nos contou: ‘(À noite) duas pessoas me apareceram em sonho, e me pediram que fosse com elas. Portanto, as acompanhei, e chegamos a um lugar onde estava um homem deitado, e outro que estava de pé junto a ele, com uma grande pedra, com a qual lhe golpeava e esmagava a cabeça. Depois de bastante golpeada a cabeça do homem, a pedra rolou para uma distância considerável dele. O que estava golpeando foi atrás da pedra, apanhou-a, e voltou (a golpear o homem). Entretanto, a cabeça do homem que jazia, e que havia sido golpeada, havia-se recuperado do seu ferimento anterior, e o que golpeava voltou a golpear. E este processo continuou. Perguntei aos meus dois companheiros: Glorificado seja Deus! Quem eram aquelas duas pessoas? Disseram-me: “Segue, segue!” Portanto, seguimos adiante, e encontramos um homem que estava deitado no chão, e outro que estava de pé junto a ele, que tinha na mão uma barra de ferro encurvada (cujo extremo era afiado e terminava em gancho); e o que estava de pé o atacava de um lado, e lhe cortava a boca até ao pescoço, e logo lhe rasgava o orifício nasal, também até ao pescoço, e lhe arrancava o olho, também até ao pescoço; e, em continuação, passava para o outro lado,

e repetia a operação que havia feito primeiro, quando, então, o primeiro lado do rosto do homem se havia recuperado dos ferimentos, e o atacante repetia a operação uma vez mais. (Esse processo se repetia dessa maneira).' O Profeta (S) disse: 'Glorificado seja Deus! Que fazem essas pessoas? Disseram-me: "Segue, segue!" E seguimos adiante, até chegarmos perto de um terreno côncavo, que mais parecia um forno...'" (Continua Jundub): "Provavelmente o Profeta (S) continuou: '... do qual podíamos ouvir certos ruídos de comoção. Olhamos para dentro, e vimos vários homens nus e várias mulheres nuas, que gritavam quando as chamas os alcançavam por baixo. Perguntei aos meus companheiros quem eram aquelas pessoas. Disseram-me: "Segue, segue!" E seguimos, até que chegamos a um rio cuja água era vermelha como sangue, e nela estava nadando um homem. Na margem do rio estava um homem com um monte de pedras. Quando o nadador se aproximava dele, ele o golpeava e lhe enfiava uma pedra na boca; então nadava para longe e, ao aproximar-se novamente, o homem da margem o golpeava (outra vez), e lhe enfiava uma pedra na boca. Perguntei aos meus companheiros quem eram aqueles dois, e eles disseram: "Segue, segue!" E continuamos a nossa viagem, até que chegamos a um lugar onde um indivíduo horrivelmente feio, de aspecto muito desagradável, estava perto de um fogo crepitante, em torno do qual girava. Perguntei aos meus companheiros quem era aquele, e me disseram: "Segue, segue!" E prosseguimos a nossa viagem até chegarmos em um jardim que estava cheio de flores primaveris, e em cujo centro estava um homem, tão alto, que não lhe podíamos ver a cabeça, como se estivesse tocando o céu; e em torno dele havia muitosmeninos que nunca havia visto antes. Perguntei aos meus companheiros quem era aquele homem e quem eram aqueles meninos, e eles me dissera: "Segue, segue!" E seguimos, até chegarmos perto de uma árvore gigantesca e bela, como nunca antes havia visto; e meus companheiros me disseram que trepássemos na árvore. Todos trepamos, e, no alto dela, vimos uma cidade construída de tijolos de ouro e prata, intercalados. Aproximamo-nos da porta da cidade, e pedimos permissão para entrar; uma vez aberta a porta, entramos (na cidade) e vimos que as pessoas tinham corpos, a metade dos quais era de uma formosura sem par, e a outra metade era de uma feiura horripilante. Meus companheiros pediram àquelas pessoas que submergissem num rio que fluía pelo centro da cidade, cuja água era cristalina e pura. Mergulharam no rio e, quando saíram, a fealdade da metade do corpo havia desaparecido, e eis que se tornaram lindíssimos. (O Profeta continuou:) Meus companheiros me informaram que aquele era o Paraíso do Éden, e que aquela seria a minha morada. Ao alçar a vista, vi um palácio tão branco, como a mais branca nuvem. Os dois repetiram que aquele palácio seria meu. Disse-lhes: Que Deus vos bendiga! Agora, permite que entre nele! Disseram-me que naqueles dias, não, porém, certamente, algum dia haveria de adentrá-lo. Disse-lhes: Esta noite vi coisas muito estranhas! Que coisas são essas que eu vi? Responderam-me que então me deixariam sabedor delas (e fiquei sabendo): A primeira pessoa à qual chegamos, cuja cabeça estava sendo repetidamente esmagada com a pedra, era a que tinha por hábito adotar o Alcorão e se recusa aplicá-lo, e que não cumpria as orações obrigatórias. A pessoa cuja boca, cujo nariz e cujos olhos estavam sendo rasgados até o pescoço, era a que sai da sua casa, cedo pela manhã, para difundir aquelas mentiras que abrangem todo mundo; os homens e as mulheres nus, que estavam sendo queimados no forno eram adúlteros; o homem que eu vira nadar na correnteza, e ser golpeado e colocada pedra em sua boca, é aquele que obteve o seu dinheiro por meio da usura. O homem feio, que estava perto da fogueira, era Málik, o guardião do Inferno. O homem alto, que vi no jardim, era o Profeta Abraão (que a paz esteja com ele), e as crianças, ao redor dele, são aqueles que morreram conservando sua essência de inocência inata.' Um dos muçulmanos perguntou ao Profeta (S): 'O Mensageiro de Deus, estão incluídos entre eles os filhos dos incrédulos?' O Profeta (S) disse: 'Sim, e também estavam lá os filhos

dos incrédulos. As pessoas com a metade do corpo bela e a outra metade feia são aquelas que têm cometido atos virtuosos e atos malévolos, as quais Deus, louvado seja, perdoou.’” (Bukhári)

Apesar da mentira ser basicamente ilícita (haram), porém em casos excepcionais é permissível sob certas circunstâncias. Os pontos principais são aqueles que se dissermos uma mentira seria com o objetivo de atingirmos algo lícito, e o mesmo não poderia ser atingido sem se recorrer à mentira. Se o objetivo pode ser atingido sem isso, então, mentir é ilícito (*haram*). Se o atingimento desse objetivo é lícito e é um ato permitido pela Lei Islâmica (*chari’a*), então, mentir para atingir-se é também lícito e um ato permitido pela *chari’a*. Se o atingimento deste objetivo é obrigatório, então a mentira torna-se obrigatória para objetivo ser atingido. Por exemplo, se um muçulmano escondeu-se por temer uma injustiça que poderia colocar sua vida ou sua propriedade em risco,. Em tal caso, se a pessoa for perguntada sobre ele ou sua propriedade, a pessoa em questão pode mentir. Da mesma forma, se alguém tem sob guarda a propriedade de alguém, e algum tirano quer usurpá-la, para a proteção da mesma o guardião da propriedade deve mentir. Porém, o melhor seria empregar a simulação quando se está falando com o tirano, declarando a verdade de tal forma que o ouvinte não consiga concluir a verdade. Mesmo que ele não empregue a simulação e minta, isso é também lícito. A esse respeito um hadice do Profeta (S) foi narrado pelos dois imames , com base no relato de Ummu Kulçum (R) que diz que ouviu o Profeta (S) dize r que quem emprega palavras melhores para fazer as pazes entre as pessoas não é mentiroso. Imam Musslim, em sua versão, acrescentou as seguintes palavras: “Ummu Kulçum (R) relatou que nunca ouviu o Profeta (S) permitir a alguém mentir, exceto em três casos: na guerra, efetivar a paz entre as pessoas, em caso de briga, e em caso de conversa entre marido e mulher.”

٢٦١- باب بيان ما يجوز من الكذب

إِعْلَمْ أنَّ الْكَـذب، وَإنْ كَـانَ أصْـلُهُ مُحرَّمـاً، فيَجُـوزُ في بعْـض الأحْـوالِ بشـرُوطٍ قـد أوْضَـحْتُهَا في كتاب: «الأذْكـارِ» ومُخْتَصَرُ ذلك أنَّ الكلامَ وسيلةٌ إلى المقاصدِ ، فَكُلُّ مَقْصُودٍ محْمُودٍ يُمْكِن تحْصيلُهُ بغَيْر الْكَذِبِ يَحْرُمُ الْكذِبُ فيه، وإنْ لَمْ يُمكِنْ تحصيله إلاَّ بالكـذبِ جاز الْكذِبُ. ثُمَّ إن كانَ تَحْصِيلُ ذلك المقْصُودِ مُباحاً كَانَ الْكَذِبُ مُباحاً ، وإنْ كانَ واجِباً ، كان الكَذِبُ واجِباً ، فإذا اخْتَفي مُسْلمٌ مِن ظالِمٍ يريد قَتلَه ، أوْ أخْذَ مالِه ، وأخَفي مالَه ، وسُئِل إنسانٌ عنه ، وجب الكَذبُ بإخفائِه ، وكذا لو كانَ عِندهُ وديعة ، وأراد ظالِمٌ أخذَها، وجب الْكَذِبُ بإخفائها ، والأحْوطُ في هذا كُلِّه أنْ يُوَرِّي ، ومعْنَى التَّوْرِيةِ : أن يقْصِد بِعبارَتِه مَقْصُوداً صَحيحاً ليْسَ هو كاذِباً بالنِّسْبةِ إلَيْهِ ، وإنْ كانَ كاذِباً في ظاهِرِ اللَّفظِ ، وبِالنِّسْبةِ إلى ما يفهَمهُ المخَاطَبُ ولَوْ تَركَ التَّوْرِيةَ وَأطْلَق عِبارةَ الكذِبِ ، فليْس بِحَرَامٍ في هذا الحَالِ .

واسْتَدلَّ الْعُلَماءُ بجَوازِ الكَذِب في هذا الحَال بحدِيث أمِّ كُلْثومٍ رضي الله عنْهَا أنَّها سَمِعَتْ رسول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : « لَيْس الكَذَّابُ الَّذي يُصلحُ بيْنَ النَّاسِ ، فينمِي خَيْراً أو يقولُ خَيْراً » متفقٌ عليه .

زاد مسلم في رواية : « قالت : أمُّ كُلْثُومٍ : ولَمْ أسْمَعْهُ يُرَخِّصُ في شَيءٍ مِمَّا يقُولُ النَّاسُ إلاَّ في ثلاثٍ : تَعْني : الحَرْبَ ، والإصْلاحَ بيْن النَّاسِ ، وحديثَ الرَّجُلَ امْرَأَتَهُ ، وحديث المرْأَةِ زوْجَهَا .

Capítulo 261

A Permissão da Mentira em Alguns Casos

Apesar da mentira ser basicamente ilícita (haram), porém em casos excepcionais é permissível sob certas circunstâncias. Os pontos principais são aqueles que se dissermos uma mentira seria com o objetivo de atingirmos algo lícito, e o mesmo não poderia ser atingido sem se recorrer à mentira. Se o objetivo pode ser atingido sem isso, então, mentir é ilícito (haram). Se o atingimento desse objetivo é lícito e é um ato permitido pela Lei Islâmica (*chari'a*), então, mentir para atingir-se é também lícito e um ato permitido pela *chari'a*. Se o atingimento deste objetivo é obrigatório, então a mentira torna-se obrigatória para objetivo ser atingido. Por exemplo, se um muçulmano escondeu-se por temer uma injustiça que poderia colocar sua vida ou sua propriedade em risco,. Em tal caso, se a pessoa for perguntada sobre ele ou sua propriedade, a pessoa em questão pode mentir. Da mesma forma, se alguém tem sob guarda a propriedade de alguém, e algum tirano quer usurpá-la, para a proteção da mesma o guardião da propriedade deve mentir. Porém, o melhor seria empregar a simulação quando se está falando com o tirano, declarando a verdade de tal forma que o ouvinte não consiga concluir a verdade. Mesmo que ele não empregue a simulação e minta, isso é também lícito. A esse respeito um hadice do Profeta (S) foi narrado pelos dois imames (Muttafac alaih), relatado por Ummu Kulsum (R) que diz que ouviu o Profeta (S) dizer que quem emprega palavras melhores para fazer as pazes entre as pessoas não é mentiroso. Imam Musslim, em sua versão, acrescentou as seguintes palavras: "Ummu Kulsum (R) relatou que nunca ouviu o Profeta (S) permitir a alguém mentir, exceto em três casos: na guerra, efetivar a paz entre as pessoas, em caso de briga, e em caso de conversa entre marido e mulher."

٢٦٢- باب الحثِّ على التثُّبت فيما يقوله ويحكيه

CAPÍTULO 262

O DEVER DE SE VERIFICAR A VERACIDADE DE ALGO QUE SE OUVIU,

ANTES DE O PASSARMOS ADIANTE

قَال اللَّه تَعَالَى : { وَلَا تَقْف مَا لَيْس لَك بِه عِلْم } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Não sigas (ó humano) o que ignoras**" (Alcorão Sagrado,17:36).

وَقَال تَعَالَى: { مَا يَلْفِظ مِن قَوْل إِلَّا لَدَيْه رَقِيْب عَتِيْد } .

E, louvado seja, disse também:
"**Não pronunciará palavra alguma sem que junto a ele esteja presente uma sentinela (que a anotará)**" (Alcorão Sagrado, 50:18).

١٥٤٧- وعنْ أبي هُريْرة رضي الله عنْهُ أنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « كفي بالمرءِ كَذِباً أنْ يُحَدِّثَ بِكُلِّ ما سمِع » رواه مسلم .

1547. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Para que um homem se torne um mentiroso, é suficiente que faça circular tudo o que ouve." (Musslim)

١٥٤٨- وعن سمُرة رضي الله عنْهُ قال : قال رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ حدَّث عنِّي بِحَدِيثٍ يرَى أنَّهُ كذِبٌ ، فَهُو أحدُ الكَاذِبين » رواه مسلم .

1548. Samura (R) relatou que o Mensageiro de Deus S) disse: "A pessoa que atribui algo a mim, que sabe que é falso, é um dos mentirosos." (Muttafac alaih)

١٥٤٩- وعنْ أسماءَ رضي الله عنْها أن امْرأة قالَتْ : يا رَسُول الله إنَّ لي ضرَّةً فهل علَيَّ جناحٌ إنْ تَشبعْتُ من زوجي غيْرَ الذي يُعطِيني ؟ فقال النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « المتشبّعُ بِما لم يُعْطَ كَلابِس ثَوْبَي زُورٍ » متفقٌ عليه .

1549. Asmá (R) relatou que uma vez uma mulher se apresentou ante o Profeta (S), e lhe perguntou: "Ó Mensageiro de Deus, tenho em casa uma mulher (a segunda esposa do seu marido). Se lhe digo que o meu marido me deu tal e tal coisa, e isso não for verdade, cometerei um ato pecaminoso?" O Profeta (S) disse: "Uma pessoa que pretender haver recebido algo, contrariamente ao que é verdade, será como se vestisse dois mantos de falsidade." (Muttafac alaih).

٢٦٣- باب بيان غلظ تحريم شهادة الزور

CAPÍTULO 263

PROIBIÇÃO DO PERJÚRIO

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَاجْتَنِبُوْا قَوْل الْزُّوْر}.

Disse Deus, exaltado seja:
"**Evitai o perjúrio**" (Alcorão Sagrado, 22:30).

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَلَا تَقْف مَا لَيْس لَك بِه عِلْم }

E disse:
"**Não sigas o que ignoras**" (Alcorão Sagrado, 17:3 6)

وَقَال تَعَالَى : { مَا يَلْفِظ مِن قَوْل إِلَّا لَدَيْه رَقِيْب عَتِيْد }

E disse Mais:
"**Não pronunciará palavra alguma sem que junto a ele esteja presente uma sentinela (que a anotará)**" (Alcorão Sagrado, 5:18).

وَقَال تَعَالَى: { إِن رَبَّك لَبِالْمِرْصَاد }

E disse, ainda:
"**Atenta para o fato de que o teu Senhor está sempre alerta**" (Alcorão Sagrado, 89:14).

وَقَال تَعَالَى: { وَالَّذِين لَا يَشْهَدُوْن الْزُّوْر }

E disse mais ainda:
"**Aqueles que não perjuram…**" (Alcorão Sagrado, 25:72).

١٥٥٠- وعن أبي بكْرةَ رضي اللّٰه عَنْهُ قال : قالَ رسولُ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ألا أُنبّئكُم بأكبر الكَبائِر ؟ قُلنَا : بَلَى يا رسول اللّٰهِ . قَالَ : « الإشراكُ باللّٰه ، وعُقُوقُ الوالِدَيْنِ » وكان مُتَّكِئا فَجلَس ، فقال : « ألا وقَوْلُ الزُّورِ ، وشهادةُ الزورِ » فما زال يُكَرِّرُهَا حتى قلنا : لَيْتَهُ سكَت . متفق عليه .

1550. Abu Bakra (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quereis que vos fale dos pecados mais graves?" Disseram: "Ó Mensageiro de Deus, claro que sim!" Disse: "São eles: associar algo ou alguém a Deus; desobedecer e maltratar os pais..." Como estava deitado, levantou-se e prosseguiu: "Falar mentiras e testemunhar falsamente. O Profeta (S) repetia tanto aquilo, que desejávamos que parasse!" (Muttafac alaih).

٢٦٤- باب تحريم لَعْن إنسان بعَينه أو دابة

CAPÍTULO 264

A PROIBIÇÃO DE MALDIZERMOS UMA DETERMINADA PESSOA OU UM DETERMINADO ANIMAL

١٥٥١- عن أبي زيْدٍ ثابتِ بنِ الضَّحاكِ الأنصاريّ رضي الله عنهُ ، وهو من أهْل بيْعةِ الرِّضوانِ قال : قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « من حَلَف عَلى يمِينٍ بِمِلَّةٍ غيْرِ الإسْلامِ كاذباً مُتَعَمِّداً، فهُو كما قَالَ ، ومنْ قَتَل نَفسهُ بشيءٍ ، عُذِّب بِهِ يوْم القِيامةِ ، وَليْس على رجُلٍ نَذْرٌ فِيما لا يَمْلِكهُ ، ولعنُ المؤْمِنِ كَقَتْلِهِ » متفقٌ عليه .

1551. Sábet Ibn Dahhak al Ansari (R), um dos que participaram do pacto de Arriduan com o Profeta (S), relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Uma pessoa que, conscientemente, faz um falso juramento, dizendo que se não está dizendo a verdade, que se converta num seguidor de uma fé que não seja o Islam, então essa pessoa é tal como diz. Aquele que se matar com um instrumento (se suicidar) será torturado com ele no Dia do Juízo. Além do mais, uma pessoa não pode fazer promessa com o que não tem. Maldizer um crente, é o mesmo que o assassinar." (Muttafac alaih).

١٥٥٢- وعنْ أبي هُريْرةَ رضي الله عنهُ أنَّ رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا ينْبغِي لِصِدِّيقٍ أنْ يكُونَ لَعَّاناً » رواه مسلم .

1552. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Não é próprio do homem justo e veraz ter o costume de maldizer a terceiros)." (Musslim).

١٥٥٣- وعنْ أبي الدَّردَاءِ رضي الله عَنْهُ قال : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا يكُونُ اللَّعَّانُون شُفعَاءَ ، ولا شُهَدَاءَ يوْمَ القِيامَةِ » رواه مسلم .

1553. Abu Addardá (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "As pessoas adictas a maldizer demasiadamente não servirão como intercessoras nem como testemunhas, no Dia do Juízo." (Musslim).

١٥٥٤- وعَنْ سَمُرَةَ بْنِ جُنْدُبٍ رضي الله عنْهُ قالَ : قالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تَلاعنُوا بلعنةِ اللَّه ، ولا بِغضبِهِ ، ولا بِالنَّارِ » رواه أبو داود ، والترمذي وقالا : حديثٌ حسنٌ صحيحٌ .

1554. Samura Ibn Jundub (R) informou que o Profeta (S) disse: "Não imprequeis sobre ninguém a maldição ou a ira de Deus, nem o fogo do Inferno." (Abu Daúd e Tirmizi).

١٥٥٥- وعن ابن مسعودٍ رضي الله عنهُ قال : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَيْس المؤمِنُ بِالطَّعَّانِ ، ولا اللَّعَّانِ ولا الفَاحِشِ ، ولا البذِيّ » رواه الترمذي وقالَ : حديثٌ حسنٌ .

1555. Abdullah Ibn Mass'ud R) relatou que o Profeta (s) disse que o crente perfeito não é escarnecedor, imprecador, insultador nem tampouco tem a língua comprida. (Tirmizi)

١٥٥٦- وعنْ أبي الدَّرْداءِ رضي الله عنهُ قال : قال رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : إنَّ العبْد إذا لَعنَ شَيْئاً ، صعِدتِ اللَّعْنةُ إلى السَّماء ، فتُغْلَقُ أبْوابُ السَّماءِ دُونَها ، ثُمَّ تَهبِطُ إلى الأرْضِ ، فتُغلَقُ أبوابُها دُونَها ، ثُمَّ تَأخُذُ يميناً وشِمالا ، فإذا لمْ تَجِدْ مساغاً رجعت إلى الذي لُعِنَ، فإنْ كان أهلاً لِذلك ، وإلاَّ رجعتْ إلى قائِلِها » رواه أبو داود .

1556. Abu Addardá (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando um homem impreca sobre algo, a maldição sobe aos céus e, então, todas as portas do céu se fecham ante ela. Então cai na terra, onde as portas se fecham ante ela. Depois de virar para a direita e para a esquerda, e não encontrar um lugar para onde ir, volta para a pessoa ou coisa que foi mal dita, e se apega a ela, se o merece, ou, caso contrário, volta para quem a pronunciou." (Abu Daúd).

١٥٥٧- وعنْ عِمْرَانَ بنِ الحُصيْنِ رضي الله عنْهُما قال : بينَما رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في بعضِ أسْفَارِهِ ، وامرأَةٌ مِنَ الأنصارِ عَلى نَاقَةٍ ، فضجِرَتْ فَلَعَنَتْهَا ، فَسمع ذلكَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقالَ : « خُذوا ما عليها ودعُوها ، فإنَّها ملعُونَةٌ » قالَ عِمرَانُ : فكَأَنِّي أرَاهَا الآنَ تمشي في النَّاسِ ما يعرِضُ لهَا أحدٌ . رواه مسلم .

1557. Imran Ibn Huçain (R) relatou: "Acompanhamos o Profeta (S) em muitas viagens. (Numa delas) uma mulher dos Ansar nos acompanhou. Ela estava montando uma fêmea de camelo, a qual ela repreendia e xingava. O Profeta (S), ouvindo aquilo, disse: 'Descarregai a fêmea de camelo e soltai-a, pois ela foi amaldiçoada!'" O Imran Ibn Huçain (R) disse: "Lembro-me da cena de ver a dita fêmea de camelo caminhar entre as pessoas, mas de as pessoas não notarem o animal" (Musslim).

١٥٥٨- وعن أبي برزَةَ نَضلَةَ بْنِ عُبيْدٍ الأسلمِيّ رضي الله عنْهُ قال : بينما جاريةٌ على ناقَةٍ عليها بعضُ متَاع القَوْمِ ، إذْ بَصُرَتْ بالنبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وتَضايَقَ بهمُ الجَبلُ ، فقالتْ :

حَلْ ، اللَّهُم العنْها فقال النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تُصاحِبْنا نَاقَةٌ عليها لعْنةٌ » رواه مسلم .

1558. Abu Barza Nadla Ibn Ubaid al Aslami (R) contou que uma jovem montava uma fêmea de camelo, que ainda suportava uma (considerável) carga da tribo da moça, quando, inesperadamente, viu o Profeta (S). Os homens da sua tribo ficaram tão nervosos, que o desfiladeiro entre as montanhas se fizeram difíceis de atravessar (isso, porque haviam sobrecarregado o animal). Ela berrou com a fêmea de camelo, instou-a a correr, e a maldizê-la. O Profeta (S) disse: "Uma fêmea de camelo que foi maldita não nos pode acompanhar." (Musslim).

٢٦٥- باب جواز لَعْن بعض أصحاب المعاصي غير المُعَيّنِين

CAPÍTULO 265

PERMISSÃO DE SE MALDIZER ALGUNS PECADORES SEM DENOMINAR NINGUÉM

قَال اللّٰه تَعَالَى: {إلآ لَعنَة الله على الظالمين }.

Disse Deus, o Altíssimo:
"**Que a maldição de Deus caia sobre os iníquos**" (Alcorão Sagrado, 11:18)

وقَال تَعَالَى: { فَأَذِن مُؤَذِّن بَيْنَهُم أَن لَّعْنَة اللّٰه عَلَى الْظَّالِمِيْن . }.

E disse:
"**Um arauto, então proclamará entre eles: Que a maldição de Deus caia sobre os iníquos**" (Alcorão Sagrado, 7:44).

وَثَبت في الصَّحيحِ أن رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لعَنَ اللَّه الوَاصِلَةَ والمسْتَوصِلةَ » وأنَّهُ قال: « لعَنَ اللَّه آكِلَ الرِّبا » وأنَّهُ لَعَنَ المصَوِّرين ، وأنَّه قال : « لعنَ اللَّه مَنْ غَيَّر منارَ الأرْض » أيْ : حُدُودها ، وأنَّهُ قال : «لَعنَ اللَّه السَّارِقَ يَسرِقُ البيضَة » وأنهُ قال : «لَعنَ اللَّه مَنْ لعن والِديْهِ » « وَلَعَنَ اللَّه مَنْ ذبح لِغيْرِ اللَّه » وأنهُ قال : « منْ أحْدَثَ فِيها حدثاً أوْ آوى محدِثاً ، فَعليّهِ لَعْنَةُ اللَّهِ والملائِكَةِ والنَّاسِ أجْمعِينَ » وأنَّهُ قالَ : « اللَّهُمَّ العنْ رِعْلاً، وذَكوانَ وَعُصيَّةَ ، عصَوا اللَّه ورَسُولَهُ » وَهذِهِ ثلاثُ قبائِل مِنَ العَرَبِ وأنَّه قال : «لَعنَ اللَّه اليهودَ اتخَذُوا قُبورَ أنبيَائِهم مسَاجِدَ » وأنَّهُ « لَعن المتشبهِينَ مِنَ الرِّجالِ بِالنِّساءِ ، والمتشَبِّهَاتِ مِنَ النِّسَاءِ بالرِّجالِ » .

وَجَمِيعُ هذِهِ الألفاظِ في الصحيحِ ، بعْضُهَا في صحيحي البخاري ومسلمٍ ، وبعْضُها في أحدِهِمَا وإنَّما قَصدْتُ الاختصَار بِالإشارةِ إليْهَا ، وسأذكرُ مُعظَمَهَا في أبوابها مِنْ هذا الكتاب ، إن شاءَ الله تعالى .

O Imam Nawawi disse que é evidente, partindo de tradições autênticas, que o Profeta (S) amaldiçoou a mulher que usasse peruca. Ele também amaldiçoou a mulher cuja profissão fosse a confecção de perucas para outras mulheres. O Profeta (S) elucidou que Deus, o Altíssimo, maldiz a pessoa que pratica a usura. Ele também amaldiçoou o artista que pinta quadros de seres humanos. O Profeta disse também que Deus, o Altíssimo, maldiz a pessoa que anula ou reduz os limites das terras. O Profeta disse que Deus, Exaltado seja, maldiz a pessoa que rouba mesmo um ovo; e também que Deus, o Altíssimo, amaldiçoa a pessoa que amaldiçoa seus pais; que Deus amaldiçoa a pessoa que abate (um animal), invocando o nome de outro que não seja Deus. O Profeta disse: "Que Deus, o Altíssimo, Seus anjos, e toda a humanidade amaldiçoem aquele que introduz ou inventa alguns atos não islâmicos (contrários à *chari'a*), ou que concede abrigo a tal pessoa. O Profeta também orou: "Ó Deus, amaldiçoa as tribos de Ri'lan, Zakwan e Ussaiya, as quais desobedeceram a Deus, o Altíssimo, e a Seu Mensageiro." O Profeta disse ainda: "Que Deus, o Altíssimo, amaldiçoe os judeus, porque eles converteram os túmulos dos seus profetas em locais de cultuação." E o Profeta amaldiçoou os homens que se fazem parecer como mulheres e as mulheres que se fazem parecer como homens. Todas essas tradições são autênticas e encontradas tanto no Sahih de Bukhári como no Sahih de Musslim ou em ambos ao mesmo tempo. Aqui foram citadas poucas por brevidade. Se Deus quiser, iremos citá-las em detalhes nos capítulos subsequentes desse livro.

٢٦٦- باب تحريم سَبّ المسلم بغير حقّ

CAPÍTULO 266

A PROIBIÇÃO DE SE INSULTAR E OFENDER O MUÇULMANO, SEM JUSTIFICATIVA

قَال اللّه تَعَالَى: { وَالَّذِين يُؤْذُوْن الْمُؤْمِنِيْن وَالْمُؤْمِنَات بِغَيْر مَا اكْتَسَبُوْا فَقَد احْتَمَلُوْا بُهْتَانَا وَإِثْمًا مُّبِيْنا } .

Deus, louvado seja, disse:
"**E aqueles que molestarem os crentes e as crentes imerecidamente, serão culpados de uma falsa imputação e um delito flagrante**" (Alcorão Sagrado, 33:58).

١٥٥٩- وعنِ ابنِ مَسعودٍ رضي اللّه عَنهُ قال : قال رسُولُ اللّه صَلّى اللّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « سِباب المسْلِمِ فُسوقٌ، وقِتَالُهُ كُفْرٌ » متفقٌ عليه .

1559. Ibn Mass'ud (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Insultar um muçulmano é pecado; e combater um muçulmano constitui infidelidade (*kufr).*" (Muttafac alaih).

١٥٦٠- وعنْ أبي ذرٍّ رضي الله عنْهُ أنَّهُ سمِع رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : « لا يَرمي رجُلٌ رَجُلاً بِالفِسْقِ أو الكُفْرِ ، إلاَّ ارتدت عليهِ ، إنْ لمْ يَكُن صاحِبُهُ كذلكَ » رواه البخاريُّ .

1560. Abu Zar, (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Ninguém deve chamar a seu irmão de incrédulo ou de pecador, porque se ele não for aquilo que é chamado, a acusação recairá sobre quem a fez" (Bukhári).

١٥٦١- وعنْ أبي هُرَيرةَ رضي الله عنْهُ أنَّ رسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « المتَسابانِ مَا قَالا فَعَلى البَادِي مِنْهُما حتَّى يَعْتَدِي المظْلُومُ » رواه مسلم .

1561. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Se dois indivíduos trocarem insultos, o que começar será culpado, a não ser que o outro tenha transgredido" (Musslim).

١٥٦٢- وعنهُ قالَ : أُتِيَ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِرجُلٍ قَدْ شَرِب قالَ : « اضربُوهُ » قال أبو هُرَيْرَة : فَمِنَّا الضَّاربُ بِيدِهِ ، والضَّاربُ بِنعْلِه ، والضَّارِبُ بثوبهِ ، فلَمَّا انصَرفَ ، قال بعض القَوم : أخزاكَ الله ، قال : « لا تقُولُوا هذا ، لا تُعِينُوا عليهِ الشَّيطَانَ » رواه البخاري .

1562. Abu Huraira (R) relatou: "Um homem que havia bebido vinho foi levado perante o Profeta (S), que disse: 'Batei nele!' Então alguns de nós lhe batemos com as mãos, outros lhe bateram com as sandálias, e outros, com peças de roupa. Ao terminarmos, alguém disse: 'Que Deus te humilhe!' Porém, o Profeta (S) disse: 'Não digais isto! Não apoieis Satanás contra ele!'" (Bukhári)

١٥٦٣- وعنْهُ قالَ : سمِعْتُ رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « من قَذَف مَمْلُوكَهُ بِالزِّنا يُقامُ عليهِ الحَدُّ يومَ القِيامَةِ ، إلاَّ أنْ يَكُونَ كما قالَ » متفقٌ عليه .

1563. Abu Huraira (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus dizer: "Quem acusar o seu servo de adultério, será submetido ao castigo de adultério no Dia da Ressurreição, a menos que o que a acusação seja verdadeira. (Muttafac alaih).

٢٦٧- باب تحريم سَبّ الأموات بغير حقٍّ ومصلحة شرعية

هي التحذير من الإقتداء به في بدعته وفسقه ونحو ذلك فيه الآية والأحاديث السابقة في الباب قبله.

CAPÍTULO 267

A PROIBIÇÃO DE OFENDERMOS OS MORTOS SEM JUSTIFICATIVA

Significa evitar em seguir, como exemplo, um inventor ou desviado, ou qualquer outra coisa desse gênero. Para o entendimento deste capítulo, sugerimos a leitura do versículo citado no capítulo anterior da Surata dos Partidos (versículo 58) e alguns ditos também.

١٥٦٤- وعن عائِشةَ رضي الله عنها قالتْ : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تَسُبُّوا الأمواتَ، فَإِنَّهُمْ قد أفْضَوْا إلى ما قَدَّموا » رواه البخاري .

1564. Aicha (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Não exprobeis nem insulteis os mortos, porque eles estão enfrentando as consequências do que fizeram neste mundo!" (Bukhári).

٢٦٨- باب النهي عن الإيذاء

CAPÍTULO 268

A PROIBIÇÃO DE SE CAUSAR DANO A QUALQUER PESSOA

قَال اللّه تَعَالَى: { وَالَّذِين يُؤْذُوْن الْمُؤْمِنِيْن وَالْمُؤْمِنَات بِغَيْر مَا اكْتَسَبُوْا فَقَد احْتَمَلُوْا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِيْنا } .

Deus, louvado seja, disse:
"**E aqueles que molestarem os crentes e as crentes imerecidamente, serão culpados de uma falsa imputação e um delito flagrante**" (Alcorão Sagrado, 33:58).

١٥٦٥- وعنْ عبدِ اللّه بنِ عَمرو بن العاص رضي الله عنْهُمَا قالَ : قال رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « المسْلِمُ منْ سَلِمَ المسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ ويدِهِ ، والمهَاجِرُ منْ هَجَر ما نَهَى اللّه عنْهُ » متفقٌ عليه .

1565. Abdullah Ibn Amr Ibn al 'Ás (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O muçulmano perfeito é aquele de cuja língua todos os muçulmanos estão a salvo; e o emigrante perfeito) é aquele que abandona as coisas que Deus proibiu" (Muttafac alaih).

١٥٦٦- وعنهُ قالَ : قال رسولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ أحبَّ أن يُزَحْزحَ عن النَّارِ، ويَدْخَل الجَنَّةَ ، فلتَأتِهِ منِيَّتُهُ وهُوَ يُؤمِنُ باللهِ واليَوْمِ الآخِرِ ، وَلْيَأتِ إلى النَّاسِ الذي يُحِبُّ أنْ يُؤْتَى إليْهِ » رواه مسلم .

1566. Abdullah Ibn Amr, Ibn al ‘As (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Aquele que desejar ser afastado do Inferno, e dar entrada no Paraíso, será melhor para ele que lhe chegue a morte sendo um sincero crente em Deus e na vida do Além; e que trate as pessoas do mesmo jeito que gostaria de ser tratado por elas.” (Musslim)

٢٦٩- باب النهي عن التباغض والتقاطع والتدابر

CAPÍTULO 269

A PROIBIÇÃO DO RESSENTIMENTO, DA DISCÓRDIA E DO DESDÉM

قَال اللّٰه تَعَالَى: { إِنَّمَا الْمُؤْمِنُوْن إِخْوَة } .

Deus, louvado seja, disse:

“**Sabei que os crentes são irmãos**” (Alcorão Sagrado 49:10)

وَقَال تَعَالَى: { أَذِلَّة عَلَى الْمُؤْمِنِيْن أَعِزَّة عَلَى الْكَافِرِيْن } .

E, louvado seja, disse também:
“**Serão compassivos para com os crentes e severos para com os incrédulos**” (Alcorão Sagrado, 5:54).

وَقَال تَعَالَى: { مُحَمَّد رَسُوْل اللّٰه، وَالَّذِين مَعَه أَشِدَّاء عَلَى الْكُفَّار رُحَمَاء بَيْنَهُم } .

E, louvado seja, disse ainda:
“**Mohammad é o Mensageiro de Deus, e aqueles que estão com ele são severos para com os incrédulos, porém compassivos entre si**” (Alcorão Sagrado, 48:29).

١٥٦٧- وعنْ أنسٍ رضي اللّٰه عَنهُ أنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا تَباغَضُوا ، ولا تحاسدُوا، ولاَ تَدابَرُوا ، ولا تَقَاطعُوا ، وَكُونُوا عِبادَ اللّٰهِ إخواناً ، ولا يَحِلُّ لِمُسْلِمٍ أنْ يهْجُرَ أخَاه فَوقَ ثلاثٍ » متفقٌ عليه .

1567. Anas (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Não fiqueis ressentidos nem vos invejais! Não volteis as costas uns aos outros, nem rompeis os laços entre vós! Ó servos de Deus, sede irmãos. Não é lícito a nenhum muçulmano repudiar seu irmão por mais de três dias.” (Muttafac alaih)

١٥٦٨- وعنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي اللَّهُ عَنْهُ أنَّ رَسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « تُفْتَحُ أبْوابُ الجَنَّةِ يَوْمَ الاثنَيْنِ ويَوْمَ الخَمِيس ، فَيُغْفَرُ لِكُلِّ عبْدٍ لا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيئاً ، إلاَّ رجُلاً كانَت بيْنهُ وبَيْنَ أخيهِ شَحْناءُ فيقالُ : أنْظِرُوا هذيْنِ حتَّى يصطَلِحا ، أنْظِرُوا هذَيْنِ حتَّى يَصطَلِحا ، » رواه مسلم .

1568. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta disse: "Os portões do Paraíso estarão abertos nas segundas e quintas-feiras, e todos os servos de Deus que não associarem ninguém a Ele serão perdoados, menos a pessoa que tenha inimizade com um dos seus irmãos. Será dito a respeito deles (duas vezes): Adiai a questão desses dois, até que façam as pazes entre eles." (Musslim)

٢٧٠- باب تحريم الحسد

هو تمني زوال نعمة عن صاحبها سواء كانت نعمة دين أو دنيا

CAPÍTULO 270

A PROIBIÇÃO DA INVEJA

قَال اللّه تَعَالَى: { أَم يَحْسُدُوْن النَّاس عَلَى مَا أُتَاهُم اللّه مِن فَضْلِه } .

Deus, louvado seja, disse: "**Ou invejam seus semelhantes por causa do que Deus lhes concedeu de Sua graça?**" (Alcorão Sagrado, 4:54).

١٥٦٩- وعَنْ أبي هُرَيرة رضي الله عنْهُ أنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « إيَّاكُمْ والحسدَ ، فإنَّ الحسدَ يأكُلُ الحسناتِ كَما تَأْكُلُ النَّارُ الحطبَ ، أوْ قال العُشْبَ » رواه أبو داود .

1569. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Evitai a inveja! Porque ela devora as boas obras, assim como o fogo devora a madeira (ou o capim)." (Abu Daúd)

٢٧١- باب النهي عن التجسّس

والتسمّع لكَلام مَن يكره استماعُهُ

CAPÍTULO 271

A PROIBIÇÃO DE SE ESPIAR O PRÓXIMO E DE ESCUTAR AS SUAS CONVERSAS PRIVATIVAS

قَال اللَّه تَعَالَى: { وَلَا تَجَسَّسُوْا } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Não vos espreiteis**" (Alcorão Sagrado, 49:12).

وَقَال تَعَالَى: { وَالَّذِين يُؤْذُوْن الْمُؤْمِنِيْن وَالْمُؤْمِنَات بِغَيْر مَا اكْتَسَبُوْا فَقَد احْتَمَلُوْا بُهْتَانَا وَإِثْمًا مُّبِيْنا } .

E, louvado seja, disse também:
"**E aqueles que molestarem os crentes e as crentes imerecidamente, serão culpados de um falsa imputação e um delito flagrante**" Alcorão Sagrado, 33:58).

١٥٧٠- وعنْ أبي هُريْرةَ رضي اللَّه عنهُ أنَّ رسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إيَّاكُمْ والظَّنَّ ، فإن الظَّنَّ أكذبُ الحدِيثَ ، ولا تَحَسَّسُوا ، ولا تَجسَّسُوا ولا تنافَسُوا ولا تَحَاسَدُوا ، ولا تَبَاغَضُوا، ولا تَدابَرُوا ، وكُونُوا عِباد اللَّهِ إخْواناً كَما أمركُمْ . المسْلِمُ أخُو المسْلِمِ ، لا يظلِمُهُ ، ولا يخذُلُهُ ولا يحْقرُهُ ، التَّقوى هٰهُنا ، التَّقوَى هٰهُنا » ويُشير إلى صَدْرِه « بِحَسبِ امريءٍ مِن الشَّرِّ أن يحْقِر أخاهُ المسِلم ، كُلُّ المسلمِ على المسْلِمِ حرَامٌ : دمُهُ ، وعِرْضُهُ ، ومَالُه، إنَّ اللَّه لا يَنْظُرُ إلى أجْسادِكُمْ، وَلا إلى صُوَرِكُمْ ، وأعمالكم ولكنْ يَنْظُرُ إلى قُلُوبِكُمْ». رواه البخاري .

1570. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Evitai as conjecturas, pois a conjectura é a pior das mentiras! Não espioneis nem investigueis os outros; não vos contendais, nem vos invejeis. Não vos repudieis uns aos outros, nem vos divirjais uns com os outros! Sede irmãos, tal como Deus vo-lo ordenou. O muçulmano é irmão de outro muçulmano: não comete injustiça contra ele, nem o abandona ou humilha. Pois a piedade se encontra aqui (e assinalou o próprio peito). Demasiada maldade teria uma pessoa que humilhasse a seu irmão muçulmano. O muçulmano é invulnerável, no todo, perante outro muçulmano, no tocante à sua vida, honra e propriedade. Deus não Se incomoda com os vossos corpos nem com as vossas imagens, mas sim, com os vossos corações e as vossas ações." (Bukhári)

١٥٧١- وعَنْ مُعَاوِيةَ رضي الله عنْهُ قالَ : سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « إنَّكَ إن اتَّبعْتَ عَوْراتِ المسْلِمينَ أفسَدْتَهُمْ ، أوْ كِدْتَ أنْ تُفسِدَهُمَ » حديثٌ صحيح. رواهُ أبو داود بإسناد صحيح.

1571. Muawiya R) narrou: "Ouvi o Mensageiro de Deus (S) dizer: 'Se insistires em inquirir sobre as faltas dos muçulmanos, por certo incitará a corrupção entre eles.'" (Abu Daúd)

١٥٧٢- وعنِ ابنِ مسعودٍ رضي الله عَنْهُ أنَّهُ أُتِيَ بِرَجُلٍ فَقيلَ لَهُ : هذَا فُلانٌ تَقْطُرُ لِحْيَتُهُ خَمراً فقالَ : إنَّا قَدْ نُهينَا عنِ التَّجَسُّسِ ، ولكِنْ إن يظهَرْ لَنَا شَيءٌ ، نَأخُذْ بِهِ ، حَديثٌ حَسَنٌ صحيحٌ . رواه أبو داود بإسْنادٍ عَلى شَرْطِ البخاري ومسلمٍ .

1572. Ibn Mass'ud (R) relatou que em certa ocasião um homem foi conduzido à sua presença, e disseram (dele): "Este é fulano, e sua barba esta gotejando vinho!" Disse Ibn Mass'ud: "Para nós, espionar é proibido. Porém, se algo for claro e evidente, o levamos em consideração." (Abu Daúd)

٢٧٢- باب النهي عن سوء الظنّ بالمسلمين من غير ضرورة

CAPÍTULO 272

PROIBIÇÃO DAS SUSPEITAS CONTRA OS MUÇULMANOS, SEM JUSTIFICAÇÃO

قَال اللّٰه تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آمَنُوْا اجْتَنِبُوْا كَثِيْرًا مِن الْظَّن إِن بَعْض الْظَّن إِثْم } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Ó crentes, evitai tanto quanto possível a suspeita, porque algumas suspeitas implicam em pecado**" (Alcorão Sagrado, 49:12)

١٥٧٣- وعنْ أبي هُرَيرةَ رضي الله عنْهُ أنَّ رَسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إيَّاكُمْ وَالظَّنَّ ، فإنَّ الظَّنَّ أكذَبُ الحَدِيثِ » متفقٌ عليه .

1573. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Evitai a suspeita, pois ela é a mentira maior." (Muttafac alaih)

٢٧٣- باب تحريم احتقار المسلمين

CAPÍTULO 273

PROIBIÇÃO DE SE DESPREZAR OS MUÇULMANOS

قَال اللّه تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آمَنُوْا لَا يَسْخَر قَوْم مِّن قَوْم عَسَى أَن يَكُوْنُوْا خَيْرًا مِنْهُم، وَلَا نِسَاء مِّن نِّسَاء عَسَى أَن يَكُن خَيْرًا مِّنْهُن، وَلَا تَلْمِزُوَا أَنْفُسَكُم، وَلَا تَنَابَزُوْا بِالْأَلْقَاب؛ بِئْس الْاسْم الْفُسُوْق بَعْد الْإِيْمَان، وَمَن لَّم يَتُب فَأُوْلَئِك هُم الْظَّالِمُوْن } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Ó crentes, que nenhum povo zombe do outro; é possível que (os escarnecidos) sejam melhores do que eles (escarnecedores). Que tampouco nenhuma mulher zombe de outra, porque é possível que esta seja melhor do que aquela. Não vos difameis nem vos motejeis mutuamente com apelidos. Muito vil é o nome que denota maldade, depois de o denominado ter recebido a fé!**" (Alcorão Sagrado, 49:11).

وَقَال تَعَالَى: { وَيْل لِّكُل هُمَزَة لُّمَزَة } .

E, louvado seja, disse também:
"**Ai de todo difamador, caluniador**" (Alcorão Sagrado, 104:1).

١٥٧٤- وعنْ أبي هُرَيرة رضي الله عَنْهُ أنَّ رَسُولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ « بِحَسْبِ امْرِيءٍ مِنَ الشَّرِّ أن يحْقِرَ أخَاهُ المسْلِمَ » رواه مسلم ، وقد سبق قريباً بطوله .

1574. Abu Huraira R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Demasiada maldade teria uma pessoa que humilhasse a seu irmão muçulmano." (Musslim)

١٥٧٥- وعَن ابْنِ مسعُودٍ رضي الله عنهُ ، عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « لا يَدْخُلُ الجَنَّةَ منْ كَانَ في قَلْبِهِ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ مِنْ كِبْرٍ ، » فَقَالَ رَجُلٌ : إنَّ الرَّجُلَ يُحِبُّ أنْ يَكُونَ ثَوْبُهُ حَسناً ، ونَعْلُهُ حَسَنَةً ، فقال : « إنَّ الله جَمِيلٌ يُحِبُّ الجَمَال ، الكِبْرُ بَطَرُ الحَقِّ ، وغَمْطُ النَّاسِ رواه مسلم .

1575. Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Jamais entrará no Paraíso aquele que tiver em seu coração a soberbia, nem que seja do peso de um átomo." Um homem comentou: "É que a pessoa gosta de ter uma boa vestimenta, e também umas belas sandálias!" Disse o Profeta (S) "Deus é Formoso, e ama a formosura! Porém, a soberbia é o desprezo pela verdade, e menosprezo para com as pessoas." (Musslim)

١٥٧٦- وعن جُنْدُبِ بن عبدِ اللَّه رضي اللَّه عنهُ قالَ : قالَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « قالَ رَجُلٌ : واللَّهِ لا يَغْفِرُ اللَّه لفُلانٍ ، فَقَالَ اللَّه عَزَّ وَجَلَّ : مَنْ ذا الَّذِي يَتَأَلَّى عليَّ أنْ لا أغفِرَ لفُلانٍ إنِّي قَد غَفَرْتُ لَهُ ، وَأَحْبَطْتُ عمَلَكَ » رواه مسلم .

1576. Jundub Ibn Abdullah (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Havia um homem que dizia: 'Juro por Deus, que Deus não perdoará fulano!' Porém Deus, louvado e glorificado seja, disse: 'Quem é esse que está jurando em Meu nome, (dizendo) que Eu não ia perdoar fulano? Pois já o perdoei, e desbaratei as suas ações (a esse homem)!'" (Musslim)

٢٧٤- باب النهي عن إظهار الشماتة بالمسلم

CAPÍTULO 274

A PROIBIÇÃO DE MOSTRARMOS ALEGRIA PELA DESGRAÇA ALHEIA

قَال اللَّه تَعَالَى: { إِنَّمَا الْمُؤْمِنُوْن إِخْوَة } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Sabei que os crentes são irmãos**" (49:10).

وَقَال تَعَالَى: { إِن الَّذِيْن يُحِبُّوْن أَن تَشِيْع الْفَاحِشَة فِي الَّذِيْن آمَنُوْا لَهُم عَذَاب أَلِيْم فِي الْدُّنْيَا وَالْآخِرَة } .

E, louvado seja, disse também:
"**Sabei que aqueles que se comprazem em que a obscenidade se difunda entre os crentes, sofrerão um doloroso castigo neste mundo e no outro**" (24:19).

١٥٧٧- وعنْ وَاثِلَةَ بنِ الأسْقَعِ رضي اللَّه عنْهُ قالَ : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تُظْهِرِ الشَّمَاتَة لأخيك فَيرْحَمُهُ اللَّهُ وَيبتَلِيكَ » رواه الترمذي وقال : حديث حسنٌ .

وفي الباب حديثُ أبي هريرةَ السابقُ في باب التَّجَسُّسِ : « كُلُّ المسْلِمِ على المسْلِمِ حرَامٌ » الحديث .

1577. Wácila Ibn al Asca (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Não demonstres alegria pelos problemas do teu irmão, pois pode acontecer que Deus seja misericordioso com ele, e te envolve em problemas!" (Tirmizi)

Há ainda a tradição de Abu Huraira (nº 1527).

٢٧٥- باب تحريم الطَّعْن في الأنساب الثابتة في ظاهر الشرع

CAPÍTULO 275

A PROIBIÇÃO DE SE IMPUGNAR A PATERNIDADE, LEGITIMADA DE ACORDO COM A LEI

قَال اللّه تَعَالَى: { وَالَّذِين يُؤْذُوْن الْمُؤْمِنِيْن وَالْمُؤْمِنَات بِغَيْر مَا اكْتَسَبُوْا فَقَد احْتَمَلُوْا بُهْتَانَا وَإِثْمًا مُّبِيْنا } .

Deus, louvado seja, disse:
"**E aqueles que molestarem os crentes e as crentes imerecidamente, serão culpados de uma falsa imputação e um delito flagrante**". (Alcorão, 33:58).

١٥٧٨- وَعَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي اللّه عَنْهُ قالَ : قَالَ رسُولُ اللّه صَلّى اللّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « اثْنَتَان في النَّاسِ هُمَا بِهِم كُفْرٌ : الطَّعْنُ في النَّسَبِ ، والنِّيَاحةُ على الميت » رواه مسلم .

1578. Abu Huraira (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Há duas circunstâncias que, se ocorrerem com as pessoas, constituirão atos de incredulidade: Impugnar da paternidade da pessoa, e lamentar a morte de alguém (com gritos e protestos)." (Musslim)

٢٧٦- باب النهي عن الغش والخِداع

CAPÍTULO 276

A PROIBIÇÃO DA FRAUDE E DO ENGANO

قَال اللّه تَعَالَى: { وَالَّذِين يُؤْذُوْن الْمُؤْمِنِيْن وَالْمُؤْمِنَات بِغَيْر مَا اكْتَسَبُوْا فَقَد احْتَمَلُوْا بُهْتَانَا وَإِثْمًا مُّبِيْنا } .

Deus, louvado seja, disse:
"**E aqueles que molestarem os crentes e as crentes imerecidamente, serão culpados de uma falsa imputação e um delito flagrante**" (Alcorão Sagrado, 33:58).

١٥٧٩- وَعَنْ أبي هُرَيرةَ رضي اللّه عَنه أنَّ رَسُولَ اللّهِ صَلّى اللّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « منْ حَمَلَ عَلَيْنَا السِّلاحَ ، فَلَيْسَ مِنَّا ، ومَنْ غَشَّنَا ، فَلَيْسَ مِنَّا » رواه مسلم .

وفي روايةٍ لَه أنَّ رَسُول اللّه صَلّى اللّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مرَّ عَلى صُبْرَةِ طَعامٍ ، فَأَدْخَلَ يدهُ فيها ، فَنالَتْ أصَابِعُهُ بَلَلاً ، فَقَالَ : مَا هَذَا يا صَاحِبَ الطَّعَامِ ؟ » قَالَ أصَابَتْهُ السَّمَاءُ يَا رَسُولَ اللّه قَالَ: « أفَلا جَعلْتَه فَوْقَ الطَّعَامِ حَتّى يَراهُ النَّاس ، مَنْ غَشَّنَا فَلَيْسَ مِنَّا » .

1579. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “O indivíduo que pega em armas contra nós não é um de nós; do mesmo modo, aquele que nos frauda não é um de nós.” (Musslim)

De acordo com outra versão de Musslim uma vez o Mensageiro de Deus (S) passou por um monte de milho e quando ele enfiou a mão dentro dele, seus dedos sentiram alguma umidade. Ele perguntou ao dono: “Que é isso, ó vendedor do grão?” O vendedor respondeu: “Foi atingido pela chuva, ó Mensageiro de Deus.” O Profeta (S) lhe disse: “Por que você não colocou a parte úmida na parte de cima do monte para as pessoas a veja? Fique sabendo que quem nos engana não é um de nós.”

١٥٨٠- وَعَنْهُ أَنَّ رَسُولَالله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « لا تَنَاجشُوا » متفقٌ عليه .

1580. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Não manipulais os preços para a alta (para enganar o comprador)” – (Muttafac alaih).

١٥٨١- وَعَنْ ابنِ عُمر رضي الله عَنْهُمَا ، أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهَى عن النَّجَشِ . متفقٌ عليه.

1581. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) proibira a manipulação dos preços para a alta, para enganar o povo. (Bukhári e Musslim)

١٥٨٢- وعَنْهُ قَالَ : ذَكَرَ رَجُلٌ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنَّهُ يُخْدعُ في البُيُوعِ ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ بايَعْتَ ، فَقُلْ لا خِلابَةَ » متفقٌ عليه .

1582. Ibn Ômar (R) contou que um homem comentou perante o Mensageiro de Deus (S) que era sempre enganado nas compras. O Mensageiro de Deus (S) disse: “Quando entrares em negociação com alguém, dize-lhe que não poderá haver enganação.” (Muttafac alaih).

١٥٨٣- وَعَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي الله عَنهُ قَال : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ خَبَّب زَوْجَة امْرِيءٍ ، أوْ مَمْلُوكَهُ ، فَلَيْسَ مِنَّا » رواهُ أبو داود .

1583. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta disse: “O indivíduo que seduz ou tenta enganar a esposa de alguém ou engana seu criado, não é um de nós.” (Abu Daúd)

٢٧٧- باب تحريم الغَدر

CAPÍTULO 277

A PROIBIÇÃO DA TRAIÇÃO DA CONFIANÇA

قَال اللّٰه تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آمَنُوْا أَوْفُوْا بِالْعُقُود } .

Deus, louvado seja, disse:

"**Ó crentes, cumpri com as vossas obrigações**" (Alcorão Sagrado, 5:1).

وَقَال تَعَالَى: { وَأَوْفَوْا بِالْعَهْد إِن الْعَهْد كَان مَسْئُوْلَا } .

E, louvado seja, disse também:
"**Cumpri o convencionado, porque o convencionado será reivindicado**" (Alcorão Sagrado, 17:34).

١٥٨٤- وعَنْ عبْدِ اللّٰهِ بْنِ عَمْرو بْنِ العاص رضي اللّٰه عَنْهُمَا أنَّ رسُولَ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « أرْبعٌ مَنْ كُنَّ فيهِ ، كانَ مُنَافِقاً خالصاً ، وَمَنْ كانتْ فيه خَصْلَةٌ مِنْهُنَّ ، كانَ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنَ النِّفاقِ حتَّى يدعها : إذا أؤتمِنَ خانَ ، وإذا حدَّثَ كَذَب ، وإذا عاهَدَ غَدَر ، وإذا خَاصَم فَجر » . متفقٌ عليه .

1584. Abdullah Ibn Amr Ibn al 'Ás (R), relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Existem quatro características (para se conhecer a hipocrisia); quem as tiver será um autêntico hipócrita, e quem tiver só uma delas terá a característica de hipocrisia, até que a abandone: Caso se confie nele, trai a confiança; se conta algo, mente, se faz um pacto, viola-o; e se discute com alguém, age com perversidade." (Muttafac alaih).

١٥٨٥- وعن ابن مسْعُودٍ ، وابنِ عُمرَ ، وأنسٍ رضي اللّٰه عنهُمْ قَالُوا : قَالَ النبيُّ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « لِكُلِّ غَادِرٍ لِوَاءٌ يوْمَ القِيامةِ ، يُقَالُ : هذِهِ غَدْرَةُ فُلانٍ » متفقٌ عليه .

1585. Ibn Mass'ud, Ibn Ômar e Anas (R) relataram que o Profeta (S) disse: "No Dia do Juízo haverá uma insígnia para cada traidor, e será dito: esta é a insígnia de traição de fulano." (Musslim)

١٥٨٦- وَعَنْ أبي سَعِيدٍ الخُدْرِي رضي اللّٰه عَنهُ أنَّ النبي صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : لِكُلِّ غَادِرٍ لِواءٌ عِندَ إسْتِه يَوْمَ القِيامةِ يُرْفَعُ لَهُ بِقدْرِ غدْرِهِ ، ألا ولا غَادر أعْظمُ غَدْراً مِنْ أمير عامَّةٍ » رواه مسلم .

1586. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que o Profeta (S) disse: "No Dia do Juízo, todas as pessoas que tiverem traído levarão uma insígnia às suas costas, que estará mais

intensificada, segundo gravidade da traição. Porém, nenhuma falta será mais grave do governante que a trai o próprio povo." (Musslim)

١٥٨٧- وعنْ أبي هُرَيرةَ رضي الله عنهُ عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : قَالَ الله تعالى ثَلاثَةٌ أنا خَصْمُهُمْ يوْمَ القِيَامَةِ : رَجُلٌ أعطَى بي ثُمْ غَدَرَ ، وَرجُلٌ باع حُراً فأَكل ثمنَهُ ، ورجُلٌ استَأجرَ أجِيراً ، فَاسْتَوْفِي مِنهُ ، ولَمْ يُعْطِهِ أجْرَهُ » رواه البخاري .

1587. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Deus, louvado seja, diz: 'No Dia do Juízo, serei o Opositor a três classes de indivíduos: aquele que faz uma promessa, jurando em Meu nome, e, então, não a cumpre. Aquele que vende um homem livre como escravo, apropriando-se do apurado; e, por fim, aquele que contrata um trabalhador e, finalizado o trabalho, não lhe paga o salário." (Bukhári)

٢٧٨- باب النهي عن المنّ بالعطية ونحوها

CAPÍTULO 278

A PROIBIÇÃO DE SE LANÇAR NO ROSTO OS FAVORES PRESTADOS

قَال اللّه تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آمَنُوْا لَا تُبْطِلُوَا صَدَقَاتِكُم بِالْمَن وَالْأَذَى } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Ó crentes, não desmereçais as vossas caridades com exprobração e injúria**" (Alcorão Sagrado, 2:264).

وَقَال تَعَالَى : { الَّذِيْن يُنْفِقُوْن أَمْوَالَهُم فِي سَبِيل اللّه ثُم لَا يُتْبِعُوْن مَا أَنْفَقُوْا مُنًّا وَلَا أَذَى }.

"**Aqueles que gastam os seus bens pela causa de Allah, sem acompanhar a sua caridade com exprobração nem injúria**." (2:262)

١٥٨٨- وعنْ أبي ذَرٍّ رضي الله عنهُ عنِ النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « ثَلاثةٌ لا يُكلِّمُهُمْ الله يوْمَ القيامةِ ، ولا يَنْظُرُ إليْهِمْ ، ولا يُزَكِّيهِمْ وَلهُمْ عذابٌ أليمٌ » قال : فَقرأها رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ثَلاثَ مَرَّاتٍ . قال أبو ذرٍّ : خَابُوا وخَسِروا منْ هُمْ يا رسولَ الله ، قال المسبِلُ ، والمَنَّانُ، والمنْفِقُ سلعتهُ بالحِلفِ الكَاذبِ » رواه مسلم .

1588. Abu Zar (R) narrou que o Profeta (S) disse: "No Dia do Juízo, Deus não dirigirá a Sua palavra nem abençoará três espécies de pessoas, as quais, portanto, sofrerão um doloroso castigo." Repetiu aquilo três vezes, e o narrador disse: "Com certeza serão os desgraçados, os autênticos perdedores! porém, ó Mensageiro de Deus, quem serão?" O Profeta (S) disse: "O primeiro é aquele que caminha arrastando a túnica pelo chão – engrandecedo; o segundo é aquele que faz um favor a alguém e então lho

lança ao rosto; e o terceiro é aquele que trata de vender a sua mercadoria, tentando convencer as pessoas com juramentos falsos." (Musslim)

٢٧٩- باب النهي عن الافتخار والبغي

CAPÍTULO 279

A PROIBIÇÃO QUANTO AO ORGULHO E À ARROGÂNCIA

قَال اللَّه تَعَالَى: { فَلَا تُزَكُّوٓا أَنْفُسَكُم هُو أَعْلَم بِمَن اتَّقَى } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Não atribuais pois, pureza a vós mesmos, porque Ele bem conhece o temente.**" (Alcorão Sagrado, 53:32)

وَقَال تَعَالَى:{إِنَّمَا الْسَّبِيل عَلَى الَّذِيْن يَظْلِمُوْن الْنَّاس وَيَبْغُوْن فِي الْأَرْض بِغَيْر الْحَق،أُوْلَئِك لَهُم عَذَاب أَلِيْم}.

E, louvado seja, disse também:
"**Só serão incriminados aqueles que injustamente vituperarem e oprimirem os humanos na terra; esses sofrerão um doloroso castigo**." (Alcorão Sagrado, 42:42).

١٥٨٩- وعَنْ عِياض بْنِ حمار رضي اللَّه عنْهُ قَال قَال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إن اللَّه تَعالى أوْحَى إلَيَّ أن تواضعُوا حَتى لا يبْغِيَ أحَدٌ على أحدٍ ، ولا يفْخرَ أحدٌ على أحدٍ » رواه مسلم .

قال أهلُ اللغةِ : البَغيُ : التَّعَدِّي والاستِطالةُ .

1589. Iyadh Ibn Himar (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Deus, louvado seja, me relatou que devemos adotar a modéstia e a humildade, e que ninguém se exceda nem seja ostentoso com os demais." (Musslim)

١٥٩٠- وعن أبي هُريرةَ رضي اللَّه عنْهُ أنَّ رسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « إذا قال الرَّجُلُ : هلَكَ النَّاسُ ، فهُو أهْلَكُهُمْ » رواه مسلم .

1590. Abu Huraira (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Se um homem dissesse, ostentosamente, que os indivíduos estão perdidos, então ele seria o primeiro entre os perdidos." (Musslim)

٢٨٠- باب تحريم الهجران بين المسلمين فوق ثلاثة أيام

إلا لبدعة في المهجور أو تظاهرٍ بفسقٍ أو نحو ذلك

CAPÍTULO 280

A PROIBIÇÃO DE SE ROMPEREM AS RELAÇÕES ENTRE OS MUÇULMANOS POR MAIS DE TRÊS DIAS, EXCEÇÃO FEITA POR CAUSA DE MÁ CONDUTA OU DE PERVERSÃO MANIFESTA

قَال اللّٰه تَعَالَى: { إِنَّمَا الْمُؤْمِنُوْن إِخْوَة فَأَصْلِحُوْا بَيْن أَخَوَيْكُم } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Sabei que os crentes são irmãos; reconciliai, pois, entre vossos irmãos**" (Alcorão Sagrado, 49:10).

وَقَال تَعَالَى: { وِلَا تَعَاوَنُوْا عَلَى الْإِثْم وَالْعُدْوَان } .

E Deus, louvado seja, disse mais:
"**Não vos auxilieis no pecado e na hostilidade.**" (Alcorão Sagrado, 5:2).

١٥٩١- وعنْ أنَسٍ رضي اللّٰه عنهُ قال : قال رسُولُ اللّٰهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تَقَاطَعُوا، ولا تَدابروا ، ولا تباغضُوا ، ولا تحاسدُوا ، وكُونُوا عِبادَ اللّٰهِ إخْواناً . ولا يحِلُّ لمسْلِمٍ أنْ يهْجُرَ أخَاهُ فَوقَ ثَلاثٍ » متفقٌ عليه .

1591. Anas (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não rompais as relações entre vós; não vos divirjais uns com os outros; não vos contendais, nem vos invejeis! Mas, sede irmãos. Não é permitido ao muçulmano abandonar ao seu irmão por mais de três dias." (Muttafac alaih)

١٥٩٢- وعنْ أبي أيوبَ رضي اللّٰه عنْهُ أنَّ رسُول اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « لا يحِلُّ لمسْلِمٍ أنْ يَهْجُرَ أخَاهُ فوْقَ ثَلاثِ لَيالٍ : يلتَقِيانِ ، فيُعرِضُ هذا ويُعرِضُ هذا ، وخَيْرُهُما الَّذِي يبْدأ بالسَّلامِ » متفقٌ عليه .

1592. Abu Aiyub (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não é permissível que um muçulmano fique longe do seu irmão por mais de três dias, muito menos que, quando se encontrem, evitem um ao outro. O melhor dos dois é aquele que primeiro saúda o outro." (Muttafac alaih).

١٥٩٣- وعنْ أبي هُريرةَ رضي اللّٰه عنْه قَال : قَال رسُولُ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « تُعْرضُ الأعْمالُ في كُلِّ اثنين وخَميس ، فيغفِر اللّٰه لِكُلِّ امْرِيءٍ لا يُشْرِكُ بِاللّٰهِ شَيْئاً ، إلا امْرءًا كَانَتْ بيْنَهُ وبيْنَ أخِيهِ شَحْناءُ ، فيُقُولُ : اتْرُكُوا هذَينِ حتَّى يصْطلِحا » رواه مسلم .

1593. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "As ações são expostas perante Deus às segundas e quintas-feiras; e Deus perdoará todas as pessoas que não Lhe associarem nada nem ninguém, exceto dois irmãos que mostram inimizade entre si, pois Ele dirá: 'Deixai de lado estes dois, até que se reconciliem!'" (Musslim).

١٥٩٤- وعَنْ جابرٍ رضي الله عنْهُ قَال : سمِعْتُ رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : « إنَّ الشَّيْطَانَ قَدْ يئسَ أنْ يَعْبُدهُ المصلُّون في جَزيرةِ العربِ ولكِن في التَّحْرِيشِ بيْنهم » رواه مسلم.

1594. Jáber (R) relatou ter ouvido o Mensageiro de Deus (S) quando dizia: "Satanás perdeu toda a esperança de ser adorado por aqueles que praticam as orações na Península Arábica, porém ainda mantém suas esperanças de poder semear a discórdia entre eles." (Musslim)

١٥٩٥- وعنْ أبي هريرة رضي الله عَنْه قَال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « لا يحِلُّ لمسْلِمٍ أنْ يهْجُرَ أخَاه فوْقَ ثَلاثٍ ، فمنْ هَجر فَوْقَ ثلاثٍ فمات دخَل النَار » . رواهُ أبو داود بإسْنادٍ على شرْطِ البخاري .

1595. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Não é permitido ao muçulmano abandonar ao seu irmão por mais de três dias. Quem o fizer, e morrer nesse período, irá para o Inferno." (Abu Daúd).

١٥٩٦- وعَنْ أبي خرَاشٍ حدْرَدِ بن أبي حدْردٍ الأسْلمي ، ويُقَالُ السُّلمي الصَّحابِي رضي الله عَنْهُ أنَّهُ سَمِعَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : « منْ هَجر أخاهُ سَنَةً فَهُو كَسفْكِ دمِهِ » .رواه أبو داود بإسناد صحيح .

1596. Abu Khirach Hadrad Ibn Abu Hadrad al Aslami, também conhecido por Assulami , companheiro do Profeta (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "A pessoa que boicotou o seu irmão por um ano é como se o tivesse matado." (Abu Daúd).

١٥٩٧- وعنْ أبي هُرَيْرةَ رضي الله عَنْهُ أنَّ رسُولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « لا يَحِلُّ لمؤْمِنٍ أنْ يهْجُرَ مُؤْمِناً فَوْقَ ثَلاثٍ ، فَإنْ مرَّتْ بِهِ ثَلاثٌ ، فَلْيَلْقَهُ ، ولْيُسَلِّمْ عَلَيْهِ ، فَإن رَدَّ عليهِ السَّلام، فقَدِ اشْتَرَكَا في الأجْرِ ، وإنْ لَمْ يَرُدَّ عَلَيْهِ ، فَقَدْ باءَ بالإثمِ ، وخَرَجَ المسلِّمُ مِن الهجْرةِ». رواهُ أبو داود بإسنادٍ حسن . قال أبو داود : إذا كَانَتِ الهجْرَةُ للَّهِ تَعالى فَلَيْس مِنْ هذَا في شيءٍ

1597. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não é lícito que um crente permaneça zangado com outro crente por mais de três dias. Após três dias, ele deve ir ao encontro dele e cumprimentá-lo. Se ele for solícito, ambos auferirão a recompensa da reconciliação. Se ele (o segundo) não retribuir o cumprimento, será um pecador, sendo

que o primeiro (que o cumprimentou) estará isento da responsabilidade pela ruptura da amizade entre os dois." (Abu Daúd).

٢٨١- باب النهي عن تناجي اثنين دونَ الثالث

بغير إذنه إلا لحاجةٍ وهو أن تيحدثا بلسانٍ لا يفهمه

CAPÍTULO 281

A PROIBIÇÃO DE QUE DUAS PESSOAS CONVERSEM EM PARTICULAR NA PRESENÇA DE UMA TERCEIRA, SEM O CONSENTIMENTO DESTA, A NÃO SER EM CASO DE NECESSIDADE, E NESSE SENTIDO, SE CONVERSAREM NUMA LÍNGUA QUE A TERCEIRA PESSOA NÃO ENTENDE

قَال اللَّه تَعَالَى: { إِنَّمَا النَّجْوَى مِن الْشَّيْطَان } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Sabei que a confabulação emana de Satanás**" Alcorão Sagrado, 58:10).

١٥٩٨- وعن ابْنِ عُمَرَ رضي الله عنْهُمَا أنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « إذا كَانُوا ثَلاثَةً، فَلا يَتَنَاجَى اثْنَانِ دُونَ الثَّالِثِ » متفقٌ عليه .

ورواه أبو داود وَزاد : قَالَ أبُو صالح : قُلْتُ لابْنِ عُمرَ : فأربعة ؟ قَالَ : لا يضرُّكَ».

ورواه مالك في « الموطأ » : عنْ عبْدِ اللَّهِ بنِ دِينَارٍ قَالَ : كُنْتُ أنَا وَابْنُ عُمرَ عِند دارِ خالِدِ بن عُقبَةَ التي في السُّوقِ ، فَجاءَ رجُلٌ يُريدُ أنْ يُنَاجِيَهُ ، ولَيْس مع ابنِ عُمر أحَدٌ غَيْري، فَدعا ابنُ عُمرَ رجُلاً آخر حتَّى كُنَّا أرْبَعَةً ، فقال لي وللرَّجُلِ الثَّالِثِ الَّذي دَعا : اسْتَأخِرا شَيْئاً ، فإنِّي سَمِعْتُ رسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « لا يَتَنَاجَى اثْنَانِ دونَ وَاحدٍ » .

1598. Ibn Ômar (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando três pessoas estão reunidas, (duas delas) não devem manter uma conversação a sós, sem a participação da terceira." (Muttafac alaih).

Abu Daúd relatou a tradição, dizendo: "Abu Sálih disse: Perguntei a Ibn Ômar: E se são quatro?" Disse: "Nesse caso, não há problema."

O Imam Málik relatou no seu Livro "Al Mauti'" que Abdullah Ibn Dinar narrou: "Estava eu e Ibn Ômar na casa de Khálid Ibn 'Ucba no mercado. Um homem foi conosco para consultar Ibn Ômar a sós. Como eu era a única pessoa presente, Ibn ômar chamou outro homem, o que nos tornou quatro, e pediu para nos afastarmos um pouco, pois ele havia ouvido o Profeta (S) dizer: 'Duas pessoas não devem manter conversação a sós, excluindo o terceiro homem."

١٥٩٩- وَعن ابنِ مسْعُودٍ رضي الله عنهُ أنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إذا كُنْتُمْ ثَلاثة، فَلا يَتَنَاجى اثْنَانِ دُونَ الآخَرِ حتَّى تَخْتَلِطُوا بالنَّاسِ ، مِنْ أجْل أنَّ ذَلكَ يُحزِنُهُ » متفقٌ عليه.

1599. Ibn Mass'ud (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Se vos encontrardes num grupo de três, que não se entabule uma conversação entre dois, sem a participação do terceiro - para não o desgostar; até que estejais entre mais pessoas." (Bukhári e Musslim)

٢٨٢- باب النهي عن تعذيب العَبْد والدابة

والمرأة والولد بغير سبب شرعي أو زائد على قدر الأدب

CAPÍTULO 282

A PROIBIÇÃO DE SE MALTRATAR AS MULHERES E AS CRIANÇAS. A PROIBIÇÃO DE SE CASTIGAR OS ESCRAVOS OU OS ANIMAIS, SEM JUSTIFICAÇÃO, OU DE UM MODO QUE EXCEDA O PROPÓSITO DA PRÓPRIA EDUCAÇÃO

قَال اللَّه تَعَالَى: { وَبِالْوَالِدَيْن إِحْسَانا وَبِذِي الْقُرْبَى وَالْيَتَامَى وَالْمَسَاكِيْن وَالْجَار ذِي الْقُرْبَى وَالْجَار الْجُنُب وَالْصَّاحِب بِالْجَنَّب وَابْن الْسَّبِيل وَمَا مَلَكَت أَيْمَانُكُم؛ إِن اللَّه لَا يُحِب مَن كَان مُخْتَالا فَخُوَرَا } .

Deus, louvado seja, disse:

"**Tratai com benevolência vossos pais e parentes, os órfãos, os necessitados, o vizinho, quer vos seja achegado ou não, o companheiro, o viandante e vossos servos, porque Deus não estima arrogante e jactancioso algum**" (Alcorão Sagrado, 4:36).

١٦٠٠- وَعنِ ابنِ عُمر رضي الله عنْهُما أنَّ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « عُذِّبتِ امْرَأةٌ في هِرَّةٍ حبستها حَتَّى ماتَتْ ، فَدَخلَتْ فِيهَا النَّارَ ، لا هِيَ أطْعمتْهَا وسقَتْها ، إذ هي حبَستْهَا ولا هِي تَرَكتْهَا تَأكُلُ مِنْ خَشَاشِ الأرض » متفقٌ عليه .

1600. Ibn Ômar (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Uma mulher foi castigada e conduzida ao Inferno por haver prendido uma gata, até morrer. Eis que não lhe dava de comer nem de beber, nem a soltava para que pudesse alimentar-se de outros bichos." (Muttafac alaih).

١٦٠١- وعنْهُ أنَّهُ مرَّ بفِتْيَانٍ مِنْ قُرَيْشٍ قَدْ نصبُوا طَيْراً وهُمْ يرْمُونَهُ وقَدْ جعلُوا لِصاحبِ الطَّيْرِ كُلَّ خَاطِئةٍ مِنْ نَبْلِهِمْ ، فَلَمَّا رأوُا ابنَ عُمرَ تفَرَّقُوا فَقَالَ ابنُ عُمَرَ : منْ فَعَلَ هذا ؟ لَعنَ اللَّه مَن فَعلَ هذا ، إنَّ رسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لَعَنَ من اتَّخَذَ شَيْئاً فِيهِ الرُّوحُ غَرضاً . متفقٌ عليه.

1601. O Ibn Ômar (R) disse que (uma ocasião) passou perto de alguns jovens coraixitas que estavam fazendo de uma ave um alvo; estavam arremessando flechas na direção de uma ave que eles haviam amarrado. Haviam feito um arranjo com o dono dela no sentido de que todas as flechas que não atingissem o alvo, seriam propriedades dele. Quando viram o Ibn Ômar (R), eles se dispersaram. O Ibn Ômar perguntou: "Quem fez isto? Que Deus amaldiçoe quem isto fez! O Mensageiro de Deus (S) amaldiçoa aquele que faz dum animal vivo um alvo para tiros." (Muttafac alaih).

١٦٠٢- وعَنْ أنَسٍ رضي اللَّه عنْهُ قَال : نَهَى رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أنْ تُصْبَرَ الْبَهَائمُ . متفقٌ عليه ، ومَعْنَاه : تُحْبسَ للْقَتْلِ .

1602. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) proibiu as pessoas prenderem os animais para serem utilizados como alvos de tiros. (Muttafac alaih)

١٦٠٣- وَعَنْ أبي عَليٍّ سُوَيْدِ بنِ مُقَرِّنٍ رضي اللَّهُ عنْهُ ، قَالَ : لَقَدْ رَأيْتُني سابِعَ سبْعَةٍ مِنْ بني مُقرِّنٍ مَالنَا خَادِمٌ إلاَّ واحِدةٌ لَطمها أصْغرُنَا فأمَرنَا رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أنْ نُعْتِقَها. رواه مسلم . وفي روايةٍ : « سابِع إخْوةٍ لي » .

1603. Suaid Ibn Mucarran (R) relatou: "Eu era um dos sete filhos de Mucarran, e não tínhamos senão uma criada. Aconteceu que o caçula, dentre nós, lhe deu um tapa. Por isso o Mensageiro de Deus S) nos ordenou que a puséssemos em liberdade." (Musslim)

١٦٠٤- وعنْ أبي مَسْعُودٍ البدْرِيِّ رضِيَ اللَّه عنْهُ قَال : كُنْتُ أضْرِبُ غلاماً لي بالسَّوطِ، فَسمِعْتُ صوتاً مِنْ خَلفي : « اعلَمْ أبا مَسْعُودٍ » فَلَمْ أفْهَمْ الصَّوْتَ مِنَ الْغَضب، فَلَمَّا دنَا مِنِّي إذا هُو رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَإذا هُو يَقُولُ : « اعلَمْ أبا مسْعُودٍ أنَّ اللَّه أقْدرُ علَيْكَ مِنْكَ عَلى هذا الغُلامِ » فَقُلْتُ : لا أضْربُ مملُوكاً بعْدَهُ أبداً .

وفي روَايةٍ : فَسَقَطَ السَّوْطُ مِنْ يدِي مِنْ هيْبتِهِ .

وفي روايةٍ : فقُلْتُ : يَا رسُول اللَّه هُو حُرٌّ لِوجْهِ اللَّه تعالى فَقَال : « أمَا لوْ لَمْ تَفْعَلْ، لَلَفَحَتْكَ النَّارُ ، أوْ لمسَّتكَ النَّارُ » رواه مسلم . بهذِهِ الرواياتِ .

1604. Abu Mass'ud al Badri (R) contou que certa ocasião estava açoitando um escravo seu, quando ouviu uma voz atrás dele: "Tem cuidado, Abu Mass'ud!" Não pôde reconhecer a voz, de tanta ira que apresentava. Quando o dono daquela voz se aproximou, pôde reconhecer que era a do Mensageiro de Deus (S), que lhe disse: "Toma cuidado, Abu Mass'ud! Deus tem mais autoridade sobre ti, do que tu, sobre esse rapaz." Disse Ibn Mass'ud: "Jamais voltarei a bater num escravo!"

Outra versão diz que Ibn Mass'ud disse: "Devido a reverência ao Profeta, o açoite me caiu da mão."

Uma outra versão diz que Abu Mass'ud disse: "Ó Mensageiro de Deus, Eu o liberto, por amor a Deus" O Profeta (S) lhe disse: "Se tu não o tivesse libertado, serias queimado no Fogo do Inferno." (Musslim)

١٦٠٥- وَعنِ ابْنِ عُمر رضي الله عنْهُمَا أنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « منْ ضرب غُلاماً له حَداً لم يأتِهِ ، أو لَطَمَهُ ، فإن كَفَّارتَهُ أن يُعْتِقَهُ » رواه مسلم .

1605. Ibn Ômar (R) contou que o Profeta (S) disse: "Aquele que bater num escravo seu, ou o esbofetear por algo que não tenha feito, terá de o libertar, como penitência." (Musslim)

١٦٠٦- وعن هِشَام بن حكيم بن حزامٍ رضي اللَّهُ عنْهُما أنَّهُ مرَّ بالشَّامِ على أنَاسٍ مِنَ الأنباطِ ، وقدْ أُقِيمُوا في الشَّمْس ، وصُبَّ على رُؤُوسِهِم الزَّيْتُ ، فَقَال : ما هَذا ؟ قِيل : يُعَذَّبُونَ في الخَراجِ ، وَفي رِوايةٍ : حُبِسُوا في الجِزيةِ . فَقَال هِشَامٌ : أشْهَدُ لسمِعْتُ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : « إن اللَّه يُعذِّبُ الذِينَ يُعذِّبُونَ النَّاس في الدُّنْيا » فَدَخَل على الأمِيرِ ، فحدَّثَهُ ، فَأمر بِهِم فخُلُّوا . رواه مسلم « الأنبَاطُ » الفلاَّحُونَ مِنَ العجمِ.

1606. Hicham Ibn Hakim Ibn Hizam (R) disse que uma ocasião passou perto de um grupo de camponeses não muçulmanos, em Damasco, que foram expostos ao sol, sendo que sobre suas cabeças fora despejado azeite. Ele perguntou por que se estavam submetendo a tal tratamento, e foi-lhe dito: eles estavam sendo torturados por não pagarem os impostos. Outra versão diz que era para a compensação da *jizya*. Visto isso, o Hicham disse: "Presto testemunho de que o Mensageiro de Deus (S) disse: 'Deus irá castigar aqueles que atormentam as pessoas neste mundo.'" Então ele foi ter com o governador, e o conscientizou dessa tradição, e, consequentemente, ordenou que os homens fossem libertados. (Musslim)

١٦٠٧- وعنِ ابنِ عبَّاسٍ رضي اللَّه عَنْهُما قَال : رأى رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حِماراً مْوسُومَ الوجْهِ ، فأَنْكَر ذلكَ ؟ فَقَال : وَاللَّهِ لا أسِمُهُ إلا أقْصى شَيءٍ مِنَ الوجْهِ ، وَأمرَ بِحِمَارِهِ ، فَكُوِيَ في جاعِرَتَيْهِ ، فهو أوَّلُ مَنْ كوى الجَاعِرَتَيْنِ . رواه مسلم .

1607. Ibn Abbás (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) ficou magoado ao ver um burro que tinha sido marcado no focinho. O Ibn Abbás (R) disse: "Marcarei o meu

burro numa parte do corpo, longe do focinho", e ordenou que o animal fosse marcado nas ancas. Ele foi o primeiro a marcar os burros nas ancas. (Musslim).

١٦٠٨- وعَنْهُ أنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : مَرَّ علَيهِ حِمَارٌ قد وُسِم في وجْهِه فقَال : لعن اللَّه الَّذي وسمهُ » رواه مسلم .

1608. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S) viu uma marca no focinho de um burro, e disse: "Que Deus amaldiçoe quem o marcou!" (Musslim)

Em outra versão de Musslim, o Mensageiro de Deus (S) proibiu bater ou marcar um animal no rosto.

٢٨٣- باب تحريم التعذيب بالنار

في كل حيوان حتى النملة ونحوها

CAPÍTULO 283

A PROIBIÇÃO DE SE TORTURAR COM FOGO, QUALQUER CRIATURA, MESMO A FORMIGA

١٦٠٩- عنْ أبي هُريْرة رضي اللَّه عنْهُ قَال : بعثنا رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في بعثٍ فَقال : «إن وجدْتُم فُلاناً وفُلاناً » لِرجُلَيْنِ مِنْ قُريش سمَّاهُمَا « فأحْرِقُوهُمَا بالنَّارِ » ثُمَّ قَال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حِينَ أردْنا الخُرُوج : « إنِّي كُنْتُ أمرْتُكمْ أن تُحْرقُوا فُلاناً وفُلاناً ، وإنَّ النَّار لا يُعَذبُ بِهَا إلا اللَّه ، فَإنْ وجَدْتُموهُما فَاقْتُلُوهُما » رواه البخاري .

1609. Abu Huraira (R) relatou: "O Mensageiro de Deus (S) nos enviou, com uma força militar, numa expedição, e nos pediu: 'Se encontrardes os fulanos (dando o nome de duas pessoas da tribo coraixita), queimai-os na fogueira!' Porém, quando estávamos prestes a marchar, ele disse: 'Pedi-vos que queimásseis os fulanos, mas tão-somente Deus é que pode punir (o culpado) com fogo. Portanto, se os encontrardes, decapitai-os (e não os queimeis)'" (Bukhári).

١٦١٠- وعن ابنِ مسْعُودٍ رضي اللَّه عنْهُ قَال : كُنَّا مع رسُولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في سفَر ، فَانْطَلَقَ لحَاجتِهِ ، فَرأيْنَا حُمَّرةً معَهَا فَرْخَانِ ، فَأَخذْنَا فَرْخيْها ، فَجَاءتْ الحُمَّرةُ تَعْرِشُ فجاءَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : « منْ فَجع هذِهِ بِولَدِهَا ؟ رُدُّوا وَلَدهَا إليْهَا » وَرأى قَرْيَةَ نَمْلٍ قَدْ حرَّقْنَاهَا، فَقال : « مَنْ حرَّقَ هذِهِ ؟ » قُلْنَا : نَحْنُ . قَالَ : « إنَّهُ لا ينْبَغِي أنْ يُعَذِّب بالنَّارِ إلاَّ ربُّ النَّارِ » . رواه أبو داود بإسناد صحيح .

1610. Ibn Mass'ud (R) relatou: "Certa ocasião, estávamos viajando com o Mensageiro de Deus (S), que nos deixou, por necessidade, durante um certo tempo. Nesse ínterim, encontramos um cardeal fêmea (pássaro), com seus dois filhotes, e levamos conosco esses filhotes. Um pouco mais tarde, vimos o pássaro-mãe movimentando as asas para cima e para baixo, ao tempo em que o Profeta (S) chegava, dizendo: 'Quem foi que a atormentou por causa dos filhotes? Devolvei-lhe já os filhotes!' E, em outra ocasião, viu um formigueiro que havíamos queimado, e disse: 'Quem foi que o queimou?' Respondemos que tínhamos sido nós. Disse: 'Ninguém pode castigar com fogo, a não ser o Senhor do Fogo!'" (Abu Daúd)

٢٨٤- باب تحريم مطل الغني بحقّ طلبه صاحبه

CAPÍTULO 284

A PROIBIÇÃO DE A PESSOA COM MEIOS DE SE FURTAR DE PAGAR SEUS CREDORES

قَال اللّه تَعَالَى: { إِن اللّه يَأْمُرُكُم أَن تُؤَدُّوا الْأَمَانَات إِلَى أَهْلِهَا } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Deus manda restituir ao seu dono o que vos está confiado**" (Alcorão Sagrado, 4:36).

وَقَال تَعَالَى: { فَإِن أَمِن بَعْضُكُم بَعْضًا فَلْيُؤَد الَّذِي اؤْتُمِن أَمَانَتَه }

Deus, louvado seja, disse ainda:
"**E se vos confiardes reciprocamente, saiba, quem tiver recebido o depósito, que deverá restituí-lo**" (Alcorão Sagrado, 4:36).

١٦١١- وَعَنْ أبي هُريرَةَ رضي الله عَنْهُ أنَّ رَسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَطْلُ الغَنِيِّ ظُلْمٌ، وَإذَا أُتبِعَ أحَدُكُمُ عَلى مَلِيءٍ فَلْيَتْبَعْ » متفقٌ عليه .

1611. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "É injusto a uma pessoa que tem posses evitar o pagamento da sua dívida; se souberdes que o ressarcimento da dívida que cabe a qualquer um de vós será transferida para uma pessoa de posses, devereis concordar com a transferência." (Muttafac alaih)

٢٨٥- باب كراهة عود الإنسان في هبة لم يسلمها إلى الموهوب له

وفي هبة وهبها لولده وسلمها أو يسلمها وكراهية شرائه شيئاً تصدق به من الذي تصدق عليه أو أخرجه عن زكاة أو كفارة ونحوها ولا بأس بشرائه من شخص آخر قد انتقل إليه

CAPÍTULO 285

A DESAPROVAÇÃO DE NOS RETRATARMOS DE UM DONATIVO FEITO, E NÃO ENTREGUE, OU DE UM DONATIVO A UM FILHO, ANTES OU DEPOIS DE O TERMOS ENTREGUE. A DESAPROVAÇÃO DA COMPRA PELO DOADOR DE UM DONATIVO A QUEM ESTE FOI ENTREGUE, OU A COMPRA DOS BENS DO ZACAT (TRIBUTO SOCIAL), OU DE UMA PENITÊNCIA DOADA PELO COMPRADOR. A PERMISSÃO DE SEREM COMPRADOS POR TERCEIROS, SEM SEREM OS DOADORES.

١٦١٢- عَنِ ابنِ عَبَّاسٍ رضي الله عنْهُما أن رَسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « الَّذِي يعُودُ في هِبَتِهِ كَالكَلبِ يرجعُ في قَيْئِهِ » متفقٌ عليه .

وفي روايةٍ : « مَثَلُ الَّذي يَرجِعُ في صدقَتِهِ ، كَمَثلِ الكَلْبِ يَقيءُ ، ثُمَّ يعُودُ في قَيْئِهِ فَيَأكُلُهُ » .

1612. Ibn Abbás R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Aquele que se retrata da sua doação, retirando-a, uma vez dada, é como o cão que come o seu próprio vômito." (Muttafac alaih).

Outra versão diz: "A pessoa que pega de volta a sua caridade é como o cão que come o seu próprio vômito."

١٦١٣- وَعَنْ عُمَرَ بن الخَطَّابِ رضي الله عنْهُ قَالَ : حَمَلْتُ عَلى فَرَسٍ في سبيلِ الله فأَضَاعَهُ الَّذي كَانَ عِنْدَه ، فَأردتُ أنْ أشْتَرِيَهُ ، وظَنَنْتُ أنَّهُ يَبيعُهُ بِرُخْصٍ ، فسَألتُ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقَالَ : « لا تَشتَرِهِ وَلا تَعُدْ في صدَقَتِكَ وإن أعْطَاكَهُ بِدِرْهَمٍ ، فَإنَّ الْعَائد في صَدَقَتِهِ كَالْعَائِدِ في قيْئِهِ » متفقٌ عليه .

1613. Ômar Ibn al Khattab (R) narrou: "Certa ocasião, eu havia entregue minha égua, como caridade, a um combatente pela causa de Deus. Porém, aquele homem não lhe prestava os devidos cuidados, por isso quis comprá-la de volta, pensando que ele iria vende-la por um preço ínfimo. Consultei o assunto com o Profeta (S), que me disse: 'Não a compres, nem te retrates quanto à tua caridade, ainda que ele ta devolvesse por um tostão! Porque aquele que se retrata quanto à sua caridade é como quem volta a deglutir o seu próprio vómito.'" (Muttafac alaih)

٢٨٦- باب تأكيد تحريم مال اليتيم

CAPÍTULO 286

A AFIRMAÇÃO DA PROIBIÇÃO DE MALVERSARMOS OS BENS DOS ÓRFÃOS

قَال اللّٰه تَعَالَى: { إِن الَّذِيْن يَأْكُلُوْن أَمْوَال الْيَتَامَى ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُوْن فِي بُطُوْنِهِم نَارا وَسَيَصْلَوْن سَعِيْرًا }.

Deus, louvado seja, disse:
"**Porque aqueles que malversarem o patrimônio dos órfãos introduzirão fogo em suas entranhas e entrarão no tártaro**" (Alcorão Sagrado, 4:10).

وَقَال تَعَالَى: { وَلَا تَقْرَبُوا مَال الْيَتِيْم إِلَا بِالَّتِي هِي أَحْسَن } .

E, louvado seja, disse também:
"**Não disponhais do patrimônio do órfão senão da melhor forma possível**" (Alcorão Sagrado, 6:152).

وَقَال تَعَالَى: { وَيَسْأَلُوْنَك عَن الْيَتَامَى قُل إِصْلاح لَّهُم خَيْر، وَإِن تُخَالِطُوهُم فَإِخْوَانُكُم، وَاللّٰه يَعْلَم الْمُفْسِد مِن الْمُصْلِح } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**Consultar-te-ão a respeito dos órfãos; dize-lhes: Fazer-lhes o bem é o melhor. E se misturardes vossos assuntos com os deles, ficai sabendo que são vossos irmãos; sabei que Deus distingue o corrupto do benfeitor**" **(**Alcorão Sagrado, 2:220).

١٦١٤- وَعن أبي هُرَيْرَة رضي اللّٰه عَنْهُ عَن النَّبِيّ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « اجْتَنِبُوا السَّبْعَ المُوبِقَاتِ ، قَالُوا: يا رَسُولَ اللّٰه ومَا هُن ؟ قال : الشِّرْك بِاللّٰهِ ، وَالسِّحْرُ وَقَتْلُ النَّفْسِ التي حرَّمَ اللّٰهُ إلاَّ بِالحَقِّ ، وَأَكْلُ الرِّبَا ، وَأَكْلُ مال اليتِيمِ . والتَّولِّي يوْمَ الزَّحْفِ ، وقذفُ المحْصنَاتِ المؤمِنَات الغافِلاتِ » متفقٌ عليه .

1614. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Evitai os sete pecados que conduzem à perdição!" Alguns dos companheiros perguntaram: "Ó Mensageiro de Deus, quais são?" Respondeu: "São: associarmos algo ou alguém a Deus, a bruxaria, matar ilicitamente uma pessoa, a usura, apoderarmo-nos dos bens dos órfãos, recusarmos o encontro com o inimigo, em combate, e caluniarmos as crentes casadas, acusando-as, às suas costas, de adultério." (Muttafac alaih).

٢٨٧- باب تغليظ تحريم الربا

CAPÍTULO 287

A PROIBIÇÃO ABSOLUTA DA PRÁTICA DA USURA

قَال اللّٰه تَعَالَى: { الَّذِيْن يَأْكُلُوْن الْرِّبَا لَا يَقُوْمُوْن إِلَا كَمَا يَقُوْم الَّذِي يَتَخَبَّطُه الْشَّيْطَان مِن الْمَس؛ ذَلِك بِأَنَّهُم قَالُوْا إِنَّمَا الْبَيْع مِثْل الْرِّبَا، وَأَحَل اللّٰه الْبَيْع وَحَرَّم الْرِّبَا، فَمَن جَاءَه مَوْعِظَة مِن رَبِّه فَانْتَهَى فَلَه مَا سَلَف وَأَمْرُه إِلَى اللّٰه، وَمَن عَاد فَأُوْلَئِك أَصْحَاب الْنَّار هُم فِيْهَا خَالِدُون، يَمْحَق اللّٰه الْرِّبَا وَيُرْبِي الْصَّدَقَات } إِلَى قَوْلِه تَعَالَى: { يَا أَيُّهَا الَّذِيْن آَمَنُوْا اتَّقُوْا اللّٰه وَذَرُوْا مَا بَقِي مِن الْرِّبَا } الْآَيَة.

وأما الأحاديث فكثيرة في الصحيح مشهورة؛ منها حديث أبي هريرة السابق في الباب قبله (انظر الحديث رقم ١٦٠٩) .

Disse Deus, o Altíssimo:
"**Os que praticam a usura só serão ressuscitados como aquele que foi perturbado por Satanás; isso, porque disseram que a usura é o mesmo que o comércio; no entanto, Deus consente o comércio e veda a usura. Mas, quem tiver recebido uma exortação do seu Senhor e se abstiver, será absolvido pelo que fez no passado, e seu julgamento só caberá a Deus. Por outro lado, aqueles que reincidirem, serão condenados ao Inferno, onde permanecerão eternamente. Deus abomina a usura e multiplica a recompensa aos caritativos; Ele não aprecia nenhum incrédulo, pecador. Ó crentes, temei a Deus e abandonai o que ainda vos resta da usura, se sois crentes**" (Alcorão Sagrado, 2:275-278)
Há muitos ditos sobre o assunto, um deles é o dito número 1609.

١٦١٥- وَعَن ابنِ مَسْعودٍ رضي الله عَنْهُ قَالَ : « لَعَنَ رسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم آكِلَ الرِّباَ وموكِلهُ» رواه مسلم .

زاد الترمذي وغيره : « وَشَاهديه ، وَكَاتبَهُ » .

1615. Ibn Mass'ud (R) relatou: "O Mensageiro de Deus (S) amaldiçoou quem recebe e quem paga juros." (Musslim)
O Tirmizi acrescentou: "As testemunhas e os relatores."
Quem as testemunha e quem as registra."

٢٨٨- باب تحريم الرياء

CAPÍTULO 288

A PROIBIÇÃO DA OSTENTAÇÃO

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَمَا أُمِرُوَا إِلَّا لِيَعْبُدُوَا اللّٰه مُخْلِصِيْن لَه الْدِّيْن حُنَفَاء } .

Deus, louvado seja, disse:

"**E nada lhes foi recomendado, a não ser que adorassem sinceramente a Deus, fossem monoteístas**" (Alcorão Sagrado, 98:5).

وَقَال تَعَالَى: { لَا تُبْطِلُوَا صَدَقَاتِكُم بِالْمَن وَالْأَذَى، كَالَّذِي يُنْفِق مَالَه رِئَاء الْنَّاس } .

E disse:
"**Não desmereçais vossas caridades com exprobração ou agravo**" (Alcorão Sagrado, 2:264).

وَقَال تَعَالَى: { يُرَاؤُوْن الْنَّاس وَلَا يَذْكُرُوْن اللّٰه إِلَا قَلِيْلا } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**Para fazerem ostentação ante os demais, e pouco mencionam a Deus**" (Alcorão Sagrado, 4:142).

١٦١٦- وَعَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي اللّٰه عنْهُ قَالَ : سَمِعْتُ رَسُولَ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « قَالَ اللّٰه تعَالى : أنَا أغْنى الشُّرَكَاءِ عَنِ الشِّرْكِ ، منْ عَملَ عَمَلا أشْرَكَ فيهِ مَعِى غَيْرِى ، تَرَكْتُهُ وشِرْكَهُ » رواه مسلم .

1616. Abu Huraira (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Deus, louvado seja, disse: 'Em nada Me afeta o fato de que alguém associe algo ou alguém coMigo! Assim, se alguma pessoa realizar uma obra buscando o beneplácito de outros, além de Mim, saiba que a abandonarei, juntamente com quem Me associou!'" (Musslim).

١٦١٧- وَعَنْهُ قَالَ : سمِعْتُ رَسُولَ اللّٰه صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « إنَّ أوَّلَ النَّاسِ يُقْضَى يوْمَ الْقِيامَةِ عَلَيْهِ رجُلٌ اسْتُشْهِدَ ، فَأُتِىَ بِهِ ، فَعرَّفَهُ نِعْمَتَهُ ، فَعَرفَهَا ، قالَ : فَمَا عَمِلْتَ فِيها ؟ قَالَ : قَاتَلْتُ فِيكَ حَتَّى اسْتُشْهِدْتُ : قالَ كَذَبْت ، وَلكِنَّكَ قَاتلْتَ لأنَ يُقالَ جَرِيء ، فَقَدْ قِيلَ ، ثُمَّ أُمِرَ بِهِ فَسُحِبَ عَلى وَجْهِهِ حَتَّى أُلْقِىَ في النَّارِ . وَرَجُل تَعلَّم الْعِلْمَ وعَلَّمَهُ ، وقَرَأ الْقُرْآنَ ، فَأتِىَ بِهِ ، فَعَرَّفَهُ نِعَمهُ فَعَرَفَهَا . قالَ : فمَا عمِلْتَ فِيهَا ؟ قالَ : تَعلَّمْتُ الْعِلْمَ وَعَلَّمْتُهُ، وَقَرَأتُ

فِيكَ الْقُرآنَ ، قَالَ : كَذَبْتَ ، ولكِنَّك تَعَلَّمْت الْعِلْمَ وَعَلَّمْتُهُ ، وقَرَأتُ الْقرآن لِيقالَ : هو قَارِىءٌ ، فَقَدْ قِيلَ ، ثُمَّ أمِرَ ، فَسُحِبَ عَلى وَجْهِهِ حَتَّى أُلْقِيَ في النَّارِ ، وَرَجُلٌ وسَّعَ اللَّه عَلَيْهِ ، وَأعْطَاه مِنْ أصنَافِ المالِ ، فَأُتِى بِهِ فَعرَّفَهُ نعمَهُ ، فَعَرَفَهَا . قال : فَمَا عَمِلْت فيها ؟ قال : ما تركتُ مِن سَبيلٍ تُحِبُّ أنْ يُنْفَقَ فيهَا إلاَّ أنْفَقْتُ فيها لَك . قَالَ : كَذَبْتَ ، ولكِنَّكَ فَعَلْتَ ليُقَالَ : هو جَوَادٌ فَقَدْ قيلَ ، ثُمَّ أمِرَ بِهِ فَسُحِبَ عَلَى وجْهِهِ ثُمَّ أُلْقِيَ في النار » رواه مسلم .

1617. Abu Huraira (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: “Os primeiros a serem julgados, no Dia do Juízo, serão: aquele que tiver caído em combate – será levado (perante Deus), e lhe serão relembrados os dons recebidos de Deus, e os reconhecerá. Deus lhe perguntará: ‘E como agiste, para os agradecer?’ Responderá: ‘Combati por Tua causa, até cair como mártir!’ Dirá (Deus): ‘Estás mentindo! Combateste para que dissessem que eras um bravo, e assim foi dito.’ Ato contínuo, será arrastado sobre o seu rosto, e será atirado ao Inferno. Outro caso é o daquele que havia estudado o Sagrado Alcorão, adquirido conhecimentos e ensinado; será levado (perante Deus), e lhe serão relembrados os dons recebidos de Deus, e os reconhecerá. Deus lhe perguntará: ‘E como agiste para os agradecer?’ ‘Por Ti, estudei o Sagrado Alcorão, adquiri conhecimentos e os transmiti.’ Dirá (Deus): ‘Estas mentindo! Estudaste e adquiriste conhecimentos tão-somente para que dissessem que eras um sábio, e assim foi dito.’ Ato contínuo, será arrastado sobre o seu rosto, e será atirado ao Inferno. E o outro será aquele a quem Deus tiver concedido uma grande fortuna de distintas benesses; será levado (perante Deus), e lhe serão relembrados os dons recebidos de Deus, e os reconhecerá. Deus lhe perguntará: ‘E como agiste para os agradecer?’ Responderá: ‘Não deixei uma só causa ou questão, em que gostarias que eu os gastasse, sem que o tivesse feito por Ti.’ Dirá (Deus): ‘Estás mentindo! Fizeste-o para que se dissesse que eras mui generoso, e assim foi dito.’ Ato contínuo, será arrastado sobre o seu rosto, e será atirado ao Inferno.” (Musslim)

١٦١٨- وَعَنْ ابنِ عُمَرَ رضي اللَّه عَنْهُما أنَّ نَاساً قَالُوا لَهُ : إنَّا نَدْخُلُ عَلى سَلاطِيننا فَنَقُولُ لهُمْ بِخِلافِ مَا نَتَكَلَّمُ إذا خَرَجْنَا منْ عنْدِهِمْ ؟ قالَ ابْنُ عُمَرَ رضي اللَّه عنْهُمَا : كُنَّا نَعُدُّ هذا نِفَاقاً عَلى عَهْد رَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . رواه البخاري .

1618. Ibn Ômar (R) mencionou que umas pessoas cometeram junto a ele: “Quando nos encontramos na presença de algumas das nossas autoridades, dirigimo-nos a elas com elogios, ao contrário do que fazemos na ausência delas. Que opinas sobre essa postura?” Disse Ibn Ômar: “Pois sabei que, nos tempos do Mensageiro de Deus (S), considerávamos isso como sendo hipocrisia.” (Bukhári)

١٦١٩- وعنْ جُنْدُب بن عَبْدِ اللَّه بنِ سُفْيانَ رضي اللَّه عَنْهُ قَالَ : قالَ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «مَن سَمَّعَ سَمَّعَ اللَّه بِهِ ، ومَنْ يُرَائِى اللَّه يُرَئِى بِهِ » متفقٌ عليه .

1619. Jundob Ibn Abdullah Ibn Sufian (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Quem praticar uma boa obra em segredo, por ostentação, será abominado por Deus, no Dia da

Ressurreição. E quem praticar uma boa ação, em público, em busca de elogios, saiba que Deus tornará públicas as suas intenções, no Dia do Juízo." (Muttafac alaih)

١٦٢٠- وعَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي الله عنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ تَعَلَّم عِلْماً مِمَّا يُبْتَغَى بِهِ وَجْهُ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ لا يَتَعَلَّمُهُ إلاَّ لِيُصِيبَ بِهِ عَرَضاً مِنَ الدُّنْيَا ، لَمْ يَجِدْ عَرْفَ الجَنَّةِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ » يَعْنى : رِيحَهَا . رواه أبو داود بإسنادٍ صحيحٍ . والأحاديثُ في الباب كثيرةٌ مشهورةٌ .

1620. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Uma pessoa que adquirir conhecimentos, dentre os que se buscam para o beneplácito de Deus, com a intenção de obter benefícios terrenos, no Dia do Juízo, não alcançará nem sequer a fragrância do Paraíso." (Abu Daúd)

٢٨٩- باب ما يتوهم أنه رياء وليس برياء

CAPÍTULO 289

AS COISAS APARENTAM SER OSTENTAÇÃO MAS QUE NÃO SÃO CONSIDERADAS OSTENTAÇÃO

١٦٢١- عنْ أبي ذَرٍّ رضي الله عنْهُ قَال : قِيل لِرسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : أَرأَيْتَ الرَّجُلَ الذى يعْملُ الْعملَ مِنَ الخيْرِ ، ويحْمدُه النَّاسُ عليه ؟ قال : « تِلْكَ عاجِلُ بُشْرَى المؤْمِنِ». رواه مسلم .

1621. Abu Zar (R) relatou que ao Mensageiro de Deus (S) foi perguntado: "Ó Mensageiro de Deus, que dizer de um indivíduo que faz algum trabalho digno de louvor, e as pessoas o louvam por isso?" Ele respondeu: "Essa é a imediata aprovação do bom trabalho de um crente." (Musslim).

٢٩٠- باب تحريم النظر إلى المرأة الأجنبية

والأمرد الحسن لغير حاجة شرعية

CAPÍTULO 290

A PROIBIÇÃO DO OLHAR PASSIONAL ÀS MULHERES COM QUEM SE

PODE CASAR E AOS JOVENS BELOS, SEM JUSTIFICATIVA RELIGIOSA

قَال اللّٰه تَعَالَى: { قُل لِلْمُؤْمِنِيْن يَغُضُّوْا مِن أَبْصَارِهِم وَيَحْفَظُوَا فُرُوْجَهُم } .

Deus, louvado seja, disse:

"**Dize aos crentes que recatem seus olhares**" (Alcorão Sagrado, 24:30).

وَقَال تَعَالَى: { إِن الْسَّمْع وَالْبَصَر وَالْفُؤَاد كُل أُوْلَئِك كَان عَنْه مَسْؤُوْلا } .

E, louvado seja, disse também:
"**Do teu ouvido, da tua vista, e de teu coração, de tudo isto serás responsável!**" (Alcorão Sagrado, 17:36)

وَقَال تَعَالَى: { يَعْلَم خَائِنَة الْأَعْيُن وَمَا تُخْفِي الْصُّدُوْر } .

E, louvado seja, disse ainda:
"**Ele conhece os olhares furtivos e tudo quanto ocultam os corações**" (Alcorão Sagrado, 40:19)

وَقَال تَعَالَى: { إِن رَبَّك لَبِالْمِرْصَاد } .

E, louvado seja, disse mais:
"**O teu Senhor está sempre alerta**" Alcorão Sagrado, 89:14).

١٦٢٢- وَعَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي اللّٰه عنْهُ عنِ النبي صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : كُتِبَ على ابْنِ آدم نَصِيبُهُ مِنَ الزِّنَا مُدْرِكٌ ذلكَ لا محالَةَ : الْعَيْنَانِ زِنَاهُمَا النَّظَرُ ، والأُذُنَانِ زِنَاهُما الاستِماعُ ، واللِّسَانُ زِنَاهُ الْكَلامُ ، وَالْيدُ زِنَاهَا الْبَطْشُ ، والرَّجْلُ زِنَاهَا الخُطَا ، والْقَلْب يَهْوَى وَيَتَمنَّى ، ويُصَدِّقُ ذلكَ الْفرْجُ أوْ يُكَذِّبُهُ » . متفقٌ عليه . وهذا لَفْظُ مسلمٍ ، وروايةُ الْبُخاريِّ مُخْتَصَرَةٌ .

1622. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Inexoravelmente, o filho de Adão está destinado a cometer algo de fornicação; tal como os olhos cometem fornicação ao olharem; os ouvidos, ao ouvirem; as mãos, ao golpearem injustamente; as pernas, ao andarem; a língua, ao falar; o coração, com seus desejos e paixões, ao sentir; e os órgãos sexuais confirmam ou desmentem tudo isso." (Musslim)

١٦٢٣- وعنْ أبي سعِيدٍ الخُدْرِيِّ رضي اللّٰه عنْهُ عَنِ النبي صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « إيَّاكُمْ والجُلُوسِ في الطُّرُقَاتِ ، » قَالُوا : يَارَسُول اللّٰه مالَنَا مِنْ مجالِسِنا بُدٌّ : نَتَحَدَّثُ فيها . فَقَالَ

رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « فإذا أَبَيْتُمْ إلاَّ المجْلِسَ ، فأَعْطُوا الطَّرِيقَ حَقَّهُ » قَالُوا : ومَا حَقُّ الطَّرِيق يَارَسُولَ الله ؟ قَالَ : « غَضَّ البصر ، وكَفُّ الأذَى ، وردُّ السَّلامِ ، والأمْرُ بِالمعْرُوفِ والنَّهيُ عنِ المنْكَرِ » متفقٌ عليه .

1623. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Abstende-vos de sentar, nas ruas!” Os companheiros disseram: “Ó Mensageiro de Deus, não podemos evitar de o fazer, porquanto são os lugares em que nos reunimos para conversar!” O Mensageiro de Deus (S) disse: “Se insistis em vossas reuniões, então dai à rua o que lhe é de direito!” Perguntaram: “E qual é o direito de uma rua, ó Mensageiro de Deus?” Respondeu-lhes: “É manterdes o olhar recatado, absterde-vos de causar qualquer dano às pessoas, retribuirdes as saudações, preconizardes a prática a prática do bem e vos opordes à prática do mal.” (Muttafac alaih)

١٦٢٤- وعَنْ أبي طلْحةَ زيْدِ بنِ سهْلٍ رَضِيَ الله عنْهُ قَالَ : كُنَّا قُعُوداً بالأفنِيةِ نَتحَدَّثُ فيها فَجَاءَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقَامَ علينا فقال : « مالكُمْ وَلمجالِسِ الصُّعُداتِ ؟ » فَقُلنا : إنَّما قَعدنَا لغَير ما بَأس : قَعدْنَا نَتَذاكرُ ، ونتحدَّثُ . قال : « إما لا فَأدُّوا حَقَّهَا : غَضُّ البصرِ ، ورَدُّ السَّلام ، وحُسْنُ الكَلام » رواه مسلم .

1624. Zaid Ibn Sahl (R) relatou: “Tínhamos o costume de nos sentar nos arredores das nossas casas para conversar. Certa ocasião, o Mensageiro de Deus (S) se aproximou de nós, e nos disse: ‘Que é que vos acontece? Por que estais sentados em plena rua? Evitai as reuniões nas ruas!’ Dissemos: ‘Não nos sentamos aqui por mal, mas para trocarmos algum conhecimento e para conversarmos!’ Disse: ‘Bem, se não há outro jeito, então cumpri com os requisitos rueiros: conservai o olhar recatado, retribuí as saudações e falai com educação!’” (Musslim)

١٦٢٥- وَعَنْ جَرِير رضي الله عنْهُ قَالَ : سألْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَنْ نَظَرِ الفجأةِ فَقَال: « اصْرِفْ بصَرَك » رواه مسلم .

1625. Jarir R) disse que havia perguntado ao Mensageiro de Deus (S) acerca de se olhar involuntariamente algo ilícito. Respondeu: “Nesse caso, dirige o teu olhar para outra direção.” (Musslim)

١٦٢٦- وَعنْ أمِّ سَلَمةَ رضي الله عنْهَا قَالَتْ : كُنْتُ عِنْدَ رَسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وعِنْدَهُ مَيمونةُ، فَأَقْبَلَ ابنُ أمُّ مكتُوم ، وذلكَ بعْدَ أنْ أُمِرْنَا بِالحِجابِ فَقَالَ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « احْتَجِبا مِنْهُ » فَقُلْنَا : يا رَسُولَ اللَّهِ أَلَيْس هُوَ أعْمَى : لا يُبْصِرُنَا ، ولا يعْرِفُنَا ؟ فقال النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «أفَعَمْياوَانِ أنْتُما ألَسْتُما تُبصِرانِهِ ؟ » رواه أبو داود والترمذي وقَالَ : حَدِيثٌ حسنٌ صَحِيحٌ.

1626. Ummul Mominin Ummu Salama (R) relatou: "(Uma vez) eu estava sentada com o Profeta (S), juntamente com a Maimuna (R), quando o Ibn Umm Maktum (R), que era cego, apareceu por lá. Este incidente aconteceu depois que nos foi ordenado ficar atrás de uma cortina ou de um véu, na presença de homens, de acordo com a Surata 33:53). O Profeta (S) pediu-nos: 'Ficai-vos atrás do véu!' Dissemos: Ó Mensageiro de Deus, ele é cego, e não nos pode ver, nem nos reconhecer! Então o Profeta (S) disse: 'Mas vós não sois cegas, e podeis vê-lo'" (Abu Daúd e Tirmizi)

١٦٢٧- وعنْ أبي سَعيدٍ رضي اللَّه عنْهُ أنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا يَنْظُرُ الرَّجُلُ إلى عوْرةِ الرَّجُلِ ، وَلا المرْأةُ إلى عوْرَةِ المرْأةِ ، ولا يُفْضِي الرَّجُلُ إلى الرَّجُلِ في ثوبٍ واحِدٍ ، ولا تُفْضِي المرْأةُ إلى المرْأةِ في الثَّوْبِ الواحِدِ » رواه مسلم .

1627. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Que o homem não olhe as partes pudendas de outro homem, nem a mulher olhe para as partes pudendas de outra mulher. Do mesmo modo, que o homem não se deite sob um mesmo manto com outro homem, e que a mulher não se deite sob um mesmo manto com outra mulher." (Musslim)

٢٩١- باب تحريم الخلوة بالإجنبية

CAPÍTULO 291

A PROIBIÇÃO DE FICARMOS SÓS COM UMA MULHER COM QUEM SE PODE CASAR

قَال اللَّه تَعَالَى: { وَإِذَا سَأَلْتُمُوْهُن فَاسْأَلُوْهُن مِن وَرَاء حِجَاب } .

Deus, louvado seja, disse:

"**E se desejardes perguntar algo a elas, fazei-o por detrás de cortinas**" (Alcorão Sagrado, 33:53).

١٦٢٨- وَعَنْ عُقْبَةَ بْن عَامِرٍ رضي الله عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « إِيَّاكُمْ وَالدُّخُولَ عَلَى النِّسَاءِ » ، فَقَالَ رَجُلٌ مِنَ الأَنْصَارِ أَفَرأَيْتَ الْحَمْوَ ؟ قالَ : « الْحَمْوُ المَوْتُ،» متفقٌ عليه .

1628. Ucba Ibn Ámir (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Evitai entrar onde só há mulheres!" Um homem dos ansar perguntou: "Ó Mensageiro de Deus, que dizer sobre os irmãos do marido ou então dos cunhados?" O Profeta (S) respondeu: "Esses são a morte!" , ou seja, talvez esses cometam adultério, o que os levará para a morte. (Muttafac alaih)

١٦٢٩- وَعَن ابنِ عبَّاسٍ رضي الله عنْهُما أَنَّ رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « لا يَخْلُوَنَّ أحدُكُمْ بِامْرأةٍ إلاَّ مَعَ ذِي مَحْرَمٍ » متفقٌ عليه .

1629. Ibn Abbás (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Que nenhum de vós esteja a sós com uma mulher, a não ser na presença de algum mahram familiar com o qual ela não possa casar-se, como irmão, tio, etc.)." (Muttafac alaih)

١٦٣٠- وعن بُرَيْدَةَ رضي الله عنْهُ قَالَ : قَال رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « حُرْمةُ نِساءِ المجاهِدِينَ علَى الْقَاعِدِينَ كَحُرْمةِ أمهاتِهِمْ ، ما مِنْ رجُل مِنْ الْقَاعِدِين يخْلُفُ رجُلاً مِنَ المجاهدينَ في أهلِهِ ، فَيَخُونُهُ فِيهِم إلاَّ وقَف لهُ يَوْم الْقِيامةِ ، فَيأخُذُ مِن حسَناتِهِ ما شَاءَ حَتَّى يَرضي » ثُمَّ الْتَفت إلَيْنَا رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقَالَ : « ما ظَنُّكُمْ ؟ » رواهُ مسلم .

1630. Buraida (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "A santidade das mulheres daqueles que saem para o *jihad* pela causa de Deus, para os indivíduos que ficaram em casa, é como a honra das suas mães. O indivíduo que ficou em casa e se tornou custódio daqueles que foram para o *jihad* e jogaram sujo com eles, no Dia do Julgamento os encontrarão de pé, e lhe tirarão muitos dos seus feitos virtuosos, ao seu bel prazer, até que fiquem satisfeitos!" Depois o Profeta (S) voltou-se para os Companheiros, e disse: "Então, que achais?" (Musslim).

٢٩٢- باب تحريم تشبه الرجال بالنساء

والنساء بالرجال في لباس وحركة وغير ذلك

CAPÍTULO 292

A PROIBIÇÃO AOS HOMENS E ÀS MULHERES DE ASSUMIREM A APARÊNCIA DO OUTRO SEXO, SEJA NA VESTIMENTA OU NO MODO

DE COMPORTAMENTO

١٦٣١- عن ابنِ عبَّاسٍ رضي الله عنْهُما قَالَ : لَعَنَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم المخَنَّثين مِنَ الرِّجالِ، والمترَجِّلاتِ مِن النِّساءِ . وفي رواية : لَعنَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم المتَشبِّهين مِن الرِّجالِ بِالنساءِ ، والمتَشبِّهَات مِن النِّسَاءِ بِالرِّجالِ . رواه البخاري .

1631. Ibn Abbás (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) amaldiçoou os homens efeminados, e as mulheres masculinizadas. Outra versão diz: "O Mensageiro de Deus (S) amaldiçoou os homens que imitam mulheres e as mulheres que imitam homens." (Bukhári)

١٦٣٢- وعنْ أبي هُريْرةَ رضي الله عنهُ قال : لَعنَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم الرَّجُل يلْبسُ لِبْسةَ المرْأةِ ، والمرْأةِ تَلْبِسُ لِبْسةَ الرَّجُلِ . رواه أبو داود بإسناد صحيح .

1632. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) amaldiçoava os homens que se vestiam como mulheres e mulheres que se vestiam como homens. (Abu Daúd citou essa tradição com boa autoridade).

١٦٣٣- وعنْه قَال : قَال رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « صِنْفَانِ مِنْ أهلِ النَّارِ لَمْ أرَهُما: قَوْمٌ معهم سِياطٌ كأذْنَابِ الْبقَرِ يَضْرِبونَ بِها النَّاس ، ونِساء كاسياتٌ عارِياتٌ مُمِيلاتٌ مَائِلاتٌ، رُؤُوسُهُنَّ كَأسْنِمةِ الْبُخْتِ المائِلَةِ لا يَدْخُلنَ الجنَّةَ ، ولا يجِدْنَ رِيحَهَا ، وإنَّ رِيحَهَا لَيُوجَدُ مِنْ مسِيرَةِ كذَا وكَذَا » رواه مسلم .

1633. Abu Huraira (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Há duas classes entre os moradores do Inferno que não as vi: uma é o daqueles que portavam açoites com os quais flagelavam as pessoas a torto e a direito, sem nenhuma razão; e a outra é daquelas mulheres que usavam roupas sumárias e transparentes, provocadoras e indecentes; suas cabeças pareciam gibas de camelos. Esses dois grupos jamais entrarão no Paraíso, nem lhe sentirão o perfume que se lhe pode sentir a grande distância." (Musslim)

٢٩٣- باب النهي عن التشبه بالشيطان والكفار

CAPÍTULO 293

A PROIBIÇÃO DE SE IMITAR SATANÁS E OS INCRÉDULOS

١٦٣٤- عنْ جابرٍ رضي الله عنْهُ قَال : قَال رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تأْكُلُوا بِالشِّمَالِ ، فَإنَّ الشَّيْطَانَ يأكُل ويَشْرَبُ بِشِمالِهِ » رواه مسلم .

1634. Jabir (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) tenha dito: "Não comais com a vossa mão esquerda, porque o Satanás come e bebe com a mão esquerda" (Musslim).

١٦٣٥- وعَن ابنِ عُمر رضي الله عنْهُما أنَّ رَسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « لا يَأْكُلَنَّ أحدُكُمْ بِشِمالِهِ ، وَلا يَشْرَبَنَّ بِهَا . فَإنَّ الشَّيْطَانَ يَأْكُلُ بِشِمالِهِ وَيشْربُ بِهَا » رواهُ مسلم.

1635. Ibn Ômar R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Nenhum de vós deveria comer com a mão esquerda, ou beber com ela, porque o Satanás come com a mão esquerda, e bebe com ela." (Musslim)

١٦٣٦- وعَنْ أبي هُرَيرَةَ رضي الله عنْهُ أنَّ رَسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : إنَّ الْيهُود والنَّصارى لا يَصْبِغُونَ ، فَخَالِفوهُمْ » متفقٌ عليه .

1636. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Os judeus e os cristãos não tingem seus cabelos; por conseguinte, deveis fazer o oposto!" (Muttafac alaih)

٢٩٤- باب نهي الرجل والمرأة عن خضاب شعرهما بسواد

CAPÍTULO 294

A PROIBIÇÃO DE SE TINGIR OS CABELOS DE PRETO, TANTO PARA OS HOMENS COMO PARA AS MULHERES

١٦٣٧- عنْ جابرٍ رضي الله عنهُ قَال : أُتِى بابي قُحافَةَ والِدِ أبي بكْرٍ الصِّدِّيقِ رضي الله عنْهُما يوم فتْحِ مكَّةَ ورأسُهُ ولِحيتُهُ كالثَّغَامَةِ بياضاً ، فَقَالَ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «غَيِّرُوا هَذا واجْتَنبُوا السَّوادَ » رواه مسلم.

1637. Jáber (R) relatou que, no dia em que Makka foi conquistada, o Abu Cuhafa (pai de Abu Bakr) foi levado à presença do Mensageiro de Deus (S) que, ao ver-lhe os cabelos e a barba, tão brancos, disse: "Muda-os, mas evita tingi-los de preto!" (Musslim).

٢٩٥- باب النهي عن القزع وهو حلق بعض الرأس

دون بعض ، وإباحة حلقه كله للرجل دون المرأة

CAPÍTULO 295

A PROIBIÇÃO DE RASPAR UMA PARTE DA CABEÇA DAS MULHERES E A PERMISSÃO DOS HOMENS RASPAREM TODA A CABEÇA

١٦٣٨- عن ابن عُمر رضي الله عنهُما قَالَ: نَهَى رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عنِ القَزعِ. متفق عليه.

1638. Ibn Ômar (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) proibiu raspar uma parte dos cabelos. (Muttafac alaih)

١٦٣٩- وعَنْهُ قَالَ : رَأى رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم صبِياً قَدْ حُلِقَ بعْضُ شَعْر رأسِهِ وتُرِكَ بعْضُهُ، فَنَهَاهَمْ عَنْ ذَلِكَ وَقَال : « احْلِقُوهُ كُلَّهُ أو اتْرُكُوهُ كُلَّهُ » . رواهُ أبو داود بإسناد صحيحٍ على شَرْطِ البُخَارِي وَمسْلِم .

1639. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) viu uma criança tendo a cabeça parte raspada, parte não raspada. Ele proibiu aquilo, e pediu para o pai dela que raspasse toda a cabeça, ou deixasse todo o cabelo. (Abu Daúd).

١٦٤٠- وعنْ عبْدِ الله بنِ جعْفَر رضي الله عَنْهُما أنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أمْهَل آلَ جعْفَرٍ رضي الله عنه ثَلاثاً ، ثُمَّ أتَاهُمْ فَقَالَ : « لا تَبْكُوا على أخِى بَعْدَ الْيوم » ثُمَّ قَال : « ادْعُوا لي بَنِيَّ أخِى » فجِيءَ بِنَا كَأَنَّنا أفْرُخٌ فَقَال : « ادْعُوا لي الحلاَّقَ » فَأَمرهُ ، فَحَلَقَ رُؤُوسنَا . رواه أبو داود بإسنادٍ صحيح على شَرْطِ البخاري ومُسْلِمٍ .

1640. Abdullah Ibn Jaafar (R) relatou: “O Profeta (S) permitiu que nós, os filhos do Jaafar (R), o pranteássemos (após o seu martírio), por três dias. (Após os três dias) ele foi até nós, e disse: “Não choreis pelo meu irmão, depois de hoje!” Então ele disse: “Trazei-me os filhos do meu irmão!” Devido à tristeza, nossas condições eram com as dos pintainhos (pelados). Então ele disse: “Trazei-me um barbeiro!” Quando este chegou, o Profeta (S) pediu-lhe que raspasse as nossas cabeças, coisa que ele fez. (Abu Daúd).

١٦٤١- وعَن عَلِيٍّ رضي الله عنْهُ قَالَ : نَهَى رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أنْ تحْلِقَ المرأةُ رَأسَهَا . رواهُ النِّسائى .

1641. Áli (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) proibiu que as mulheres raspassem as cabeças. (Nassá-i)

٢٩٦- باب تحريم وصل الشعر والوشم والوَشر وهو تحديد الأسنان

CAPÍTULO 296

A PROIBIÇÃO DE SE USAR PERUCA, TATUAGEM, BEM COMO LIMAR OS DENTES

قَال اللّٰه تَعَالَى: { إِن يَدْعُوَن مِن دُوْنِه إِلَا إِنَّاثًا وَإِن يَدْعُوَن إِلَا شَيْطَانًا مَّرِيْدا، لَعَنَه اللّٰه. وَقَال لَأَتَّخِذَن مِن عِبَادِك نَصِيْبا مَّفْرُوْضا، وَلَأُضِلَّنَّهُم وَلَأُمَنِّيَنَّهُم وَلَآمُرَنَّهُم فَلَيُبَتِّكُن آذَان الْأَنْعَام، وَلَآمُرَنَّهُم فَلَيُغَيِّرُن خَلْق اللّٰه }.

Deus, louvado seja, disse:
"**Não invocam, em vez d'Ele, a não ser deidades femininas e, com isso, invocam o rebelde Satanás, que Deus amaldiçoou. Ele (Satanás) disse: Juro que me apoderarei de uma parte determinada dos Teus servos, a qual desviarei, fazendo-lhes falsas promessas. Ordenar-lhes-ei cortar rente as orelhas do gado e os incitarei a desfigurar a criação de Deus**" (Alcorão Sagrado, 4:117-119).

١٦٤٢- وعَنْ أَسْمَاءَ رضي الله عنْهَا أنَّ امْرأَةً سألتِ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقَالتْ : يا رَسُولَ اللّه إنَّ ابْنَتِي أصَابَتْهَا الْحَصْبةُ ، فتمرَّقَ شَعْرُهَا ، وإنِّي زَوَّجْتُها ، أفَأَصِلُ فِيهِ ؟ فقال : « لَعَنَ اللّه الْواصِلة والْمَوصولة » متفقٌ عليه .

وفي روايةٍ : « الواصِلَةَ ، والمسْتوصِلَةَ » .

وعَنْ عائشة رضي الله عنْهَا نَحْوُهُ ، متفقٌ عليه .

1642. Assmá (R) relatou que uma mulher disse para o Profeta (S): "Ó Mensageiro de Deus, minha filha teve varíola e, em consequência, perdeu os cabelos; agora que ela vai casar, posso dar-lhe uma peruca?" O Profeta (S) disse: "Deus amaldiçoou o arrumador de perucas e o usuário de perucas" (Muttafac alaih).

De acordo com outra versão, o Profeta (S) amaldiçoou o arrumador de perucas e aquele que deseja (usar) uma peruca. A mesma tradição foi relatada por Aicha. (Muttafac alaih).

١٦٤٣- وَعَنْ حميْدِ بن عبْدِ الرَّحْمن أنَّهُ سمع مُعاويَةَ رضي الله عنْهُ عامَ حجَّ علَى المِنْبَر وَتَنَاول قُصَّةً مِنْ شَعْرٍ كَانَتْ في يد حَرسيٍّ فَقَالَ : يا أهْل المدِينَةِ أيْنَ عُلَمَاؤُكُمْ ؟ ، سمِعْتُ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَنْهَى عنْ مِثْلِ هَذِهِ ويقُولُ : « إنَّمَا هَلَكَتْ بنُو إسْرَائِيل حِينَ اتَّخَذَهَا نِسَاؤُهُمْ » متفقٌ عليه .

1643. Humaid Ibn Abdel Rahman narrou que ouvira Muawiya (R), no dia em que fez a peregrinação, quando falou estando no púlpito, pegando na mão uma trança de um

dos guardas; disse: "Ó povo de Madina, onde estão os vossos eruditos? Vede que ouvi o Profeta (S) proibir o uso de tranças, e dizer: 'Os filhos de Israel chegaram à perdição quando as suas mulheres usaram isto.'" (Muttafac alaih)

١٦٤٤- وعَـنِ ابـنِ عُمـر رضـي الله عنْـهُ أنَّ رسُـولَ الله صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَـلَّم لَعَـنَ الْواصِـلَةَ وَالمسْتوصِلَةَ ، والْوَاشِمَة والمسْتَوشِمة . متفقٌ عليه .

1644. Ibn Ômar R) relatou que o Profeta (S) amaldiçoou quem faz e quem usa peruca, o tatuador e o tatuado." (Muttafac alaih)

١٦٤٥- وعـن ابـنِ مَسـعُودٍ رضـي عنْـهُ قَـال : لعـنَ الله الْواشِمـاتِ والمسـتَوشمات والمتَنَمِّصـات ، والمتَفلِّجات لِلحُسْن ، المغَيِّراتِ خَلْقِ الله ، فَقَالَتْ لَهُ امْرأَةٌ في ذلكَ . فَقَالَ: وما لي لا أَلْعَنُ مَنْ لَعَـنَ رَسُـولُ الله صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَـلَّم وَهُـو في كتـاب الله ؟ ، قَـالَ الله تَعـالى : { وَمَـا آتَاكُـمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَما نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا } [الحشر : ٧] . متفقٌ عليه .

1645. Ibn Mass'ud (R) relatou: "Deus amaldiçoou as tatuadoras e as que usam tatuagem, as que limam os dentes por beleza, as que procuram modificar as criações de Deus." Uma mulher lhe disse: "Para que tudo isso?" Ele respondeu: "Por que não hei de amaldiçoar aqueles a quem o Profeta (S) amaldiçoou? Além do mais, isso está incluído no Livro de Deus. Disse Deus, o Altíssimo: '**Aceitai o que vos der o Mensageiro, e abstende-vos de tudo quanto ele vos proíba**'" (Alcorão Sagrado, 59:7). (Muttafac alaih)

٢٩٧- باب النهي عن نتف الشيب من اللحية والرأس وغيرهما وعن نتف الأمرد شعر لحيته عند أول طلوعه

CAPÍTULO 297

A PROIBIÇÃO DE SE ARRANCAREM OS PÊLOS BRANCOS DA BARBA

OU DOS CABELOS, OU DE QUE O RAPAZ ARRANQUE OS PÊLOS DA SUA INCIPIENTE BARBA

١٦٤٦- عنْ عَمْرِو بنِ شُعَيْبٍ ، عن أبيهِ ، عنْ جَدِّهِ رضي اللَّه عَنْهُ ، عنِ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « لاَ تَنْتِفُوا الشَّيْبَ ، فَإِنَّهُ نُورُ المسْلِمِ يوْمَ الْقِيامةِ » رواهُ أبو داودَ والتِّرْمِذِيُّ ، والنسائِيُّ بأَسَانِيدَ حسنَةٍ ، قَالَ الترمذي : هُو حديثٌ حَسَنٌ .

1646. Amru Ibn Xuaib (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não arranqueis os pelos brancos, porque serão a luz do muçulmano no Dia do Juízo Final." (Abu Daúd e Tirmizi).

١٦٤٧- وعنْ عائِشَةَ رضي اللَّه عَنْهَا قَالَتْ : قَالَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم :« منْ عمِل عملاً لَيْس عليهِ أَمْرُنَا فهُو رَدٌّ » رواه مسلم .

1647. Aicha (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Aquele que tentar introduzir em nossa religião algo que não faça parte dela será rechaçado." (Musslim).

٢٩٨- باب كراهية الاستنجاء باليمين

ومس الفرج باليمين من غير عذر

CAPÍTULO 298

A CENSURA DE SE FAZER A HIGIENE PESSOAL COM A MÃO DIREITA

١٦٤٨- عنْ أبي قَتَادةَ رضي اللَّه عَنْهُ عنِ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « إِذَا بال أحدُكُمْ. فَلاَ يأْخُذَنَّ ذَكَرهُ بِيَمِينِهِ ، وَلاَ يسْتَنْجِ بِيمِينِهِ ، ولاَ يتنَفَّسْ في الإِنَاءِ » .

متفقٌ عليه . وفي الْباب أحاديثٌ كَثِيرةٌ صحِيحةٌ .

1648. Abu Qatada (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não toques teu órgão genital com a mão direita ao urinares, nem tampouco a uses para te lavares ou limpares; e não respires dentro da vasilha da qual beberes (água ou outra bebida)" (Muttafac alaih).

٢٩٩- باب كراهة المشي في نعلٍ واحدةٍ ، أو خفّ واحد لغير عذر

وكراهة لبس النعل والخف قائماً لغير عذر

CAPÍTULO 299

A CENSURA DE SE ANDAR COM UM SÓ SAPATO OU UMA SÓ SANDÁLIA, BEM COMO O CALÇÁ-LOS ESTANDO A GENTE DE PÉ, SE NÁO FOR POR NECESSIDADE

١٦٤٩- عـنْ أبي هُريـرةَ رضـي الله عنْـهُ أنَّ رسُـول الله صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَـلَّم قَـالَ : « لا يمْشِ أحدُكُم في نَعْلٍ واحِدَةٍ ، لِيَنْعَلْهُما جمِيعاً ، أوْ لِيخْلَعْهُمَا جمِيعاً » .

وفي روايةٍ « أوْ لِيُحْفِهِما جميعاً » متفقٌ عليْهِ .

1649. Abu Huraira (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Ninguém deve andar com um só sapato. Que calce os dois, ou nenhum.” (Muttafac alaih)

١٦٥٠- وعنه قَال : سمِعتُ رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « إذَا انْقَطَعَ شِسْعُ نَعْلِ أحدِكُمْ ، فلا يمْشِ في الأخْرى حتَّى يُصْلِحَهَا » رواهُ مسلم .

1650. Abu Huraira R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizendo: “Quando a correia de uma das vossas sandálias se romper, não caminheis só com a outra, até que a primeira esteja consertada” (Musslim)

١٦٥١- وعَـنْ جـابِرٍ رضـي الله عنْـهُ أن رسـول الله صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَـلَّم نَهَـى أنْ ينْتَعِلَ الرَّجُـلُ قَائماً . رواهُ أبُو داوُدَ بإسْنادٍ حَسنٍ .

1651. Jabir (R) disse que o Profeta (S) proibia as pessoas de porem seus calçados, estando em pé. (Abu Daúd.)

٣٠٠- باب النهي عن ترك النار في البيت عند النوم

ونحوه سواء كانت في سراج أو غيره

CAPÍTULO 300

PROIBIÇÃO DE SE DEIXAR ACESO UM FOGO AO NOS RETIRARMOS PARA DORMIR

١٦٥٢- عنِ ابْنِ عُمرَ رضي الله عنْهُمَا عنِ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « لا تَتْرُكُوا النَّار في بُيُوتِكُمْ حِين تَنامُونَ » متفق عليه .

1652. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando fordes dormir, não deixeis o fogo aceso dentro de vossas casas." (Muttafac alaih)

١٦٥٣- وعَنْ أبي مُوسَى الأشْعريّ رضي الله عنْهُ قَالَ : احْتَرَقَ بيْتٌ بِالمدينةِ على أهْلِهِ مِنَ اللَّيْلِ . فَلَمَّا حُدِّثَ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِشَأْنِهِمْ قَال : « إنَّ هَذِهِ النَّار عدُوٌّ لكُمْ ، فَإذَا نِمْتُمْ فأطْفِئُوها » متفق عليه .

1653. Abu Mussa (R) relatou que certa noite, em Madina, uma casa foi tomada pelas chamas, estando dentro dela os seus habitantes. Quando o Mensageiro de Deus (S) foi informado do acontecimento, disse: "O fogo é um inimigo vosso; portanto, apagai-o ao irdes dormir." (Muttafac alaih)

١٦٥٤- وعنْ جابِر رضي الله عنْهُ عنْ رسُول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « غَطُّوا الإنَاء ، وأوْكِئُوا السِّقَاءَ ، وَأغْلِقُوا الْباب ، وَأطفِئُوا السِّراجِ ، فإنَّ الشَّيْطَانَ لا يحِلُّ سِقَاءً ، ولاَ يفتَحُ باباً ، ولاَ يكْشِفُ إنَاءً ، فإنْ لَمْ يجِدْ أحَدُكُمْ إلا أنْ يَعْرُضَ على إنَائِهِ عوداً ، ويذْكُر اسْمَ اللهِ فَلْيفْعَلْ ، فَإنَّ الفُوَيْسِقَةَ تُضْرِمُ على أهْلِ البيتِ بيْتَهُمْ » رواهُ مسلم .

1654. Jáber (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Cobri as panelas, amarai os odres, fechai as portas e apagai os lampiões, antes de irdes dormir. Eis que o diabo não abre as portas, não destampa as catimploras e não descobre as panelas. Se a pessoa não tiver outra coisa para cobrir a panela, além de um ramo de árvore, que a cubra com isso pronunciando o nome de Deus. Quanto ao apagar-se o lampião, é porque uma ratazana poderá derrubá-lo e provocar um incêndio." (Musslim).

٣٠١- باب النهي عن التكلف

وهو فعلُ وقول ما لا مصلحة فيه بمشقة

CAPÍTULO 301

A PROIBIÇÃO DA OSTENTAÇÃO (ATOS EXACERBANTES, SEM BENEFÍCIO GERAL)

قَال اللَّه تَعَالَى: { قُل مَا أَسْأَلُكُم عَلَيْه مِن أَجْر وَمَا أَنَا مِن الْمُتَكَلِّفِيْن } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Dize-lhes (ó Mohammad): Não vos exijo recompensa alguma por isso e não me conto entre os simuladores.**" (38:86).

١٦٥٥- وعنْ ابن عُمر ، رضي الله عنهُما ، قَالَ : نُهينَا عنِ التَّكلُّفِ . رواه البُخاري .

1655. Ômar disse: "Foi-nos pedido que não tomássemos uma atitude (drástica)." (Bukhári).

١٦٥٦- وعنْ مسْرُوق قَال : دخَلْنَا على عبْدِ اللَّهِ بن مسْعُودٍ رضي اللَّه عنُهُ فَقَال : يا أَيُّهَا النَّاس منْ عَلِم شَيئاً فَلْيقُلْ بهِ ، ومنْ لَمْ يعْلَمْ ، فلْيقُلْ : اللَّه أَعْلَمُ ، فإنَّ مِنَ الْعِلْمِ أن تَقُولَ لِمَا لا تَعْلَمُ : اللَّه أَعْلَمُ . قَال اللَّه تَعالى لِنَبيِّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : { قلْ ما أسأَلُكُمْ عَليْهِ مِنْ أجْرٍ وما أنا مِنَ المتَكَلِّفِين } رواهُ البخاري .

1656. Masruk relatou: "Fomos visitar Abdullah Ibn Mass'ud (R), e aí nos disse: 'Gente, aquele que conhecer algo, com toda a certeza, que fale dele. Se não, que diga: Deus o conhece melhor! pois também é um ato de sabedoria que se diga, de algo que não se conhece bem: Deus o sabe melhor! Deus, louvado seja, disse ao Seu Profeta (S): "**Dize-lhes (ó Mohammad): Não vos exijo recompensa alguma por isso e não me conto entre os simuladores.**" (Alcorão Sagrado, 38:86). (Bukhári).

٣٠٢- باب تحريم النياحة على الميت ، ولطم الخدِّ وشقِّ الجيب ونتف الشعر وحلقه ، والدعاء بالويل والثبور

CAPÍTULO 302

A PROIBIÇÃO DE A PESSOA SOLUÇAR, DAR TAPAS NO PRÓPRIO ROSTO (MALDIZENDO-SE), RASGAR, ANTE A MORTE DE ALGUÉM, A PRÓPRIA ROUPA, DESPENTEAR-SE OU ARRANCAR OS CABELOS, OU IMPRECAR

١٦٥٧- عَنْ عُمَر بْنِ الخَطَّابِ رضي الله عَنْهُ قَالَ : قَال النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « الميّتُ يُعذَّبُ في قَبرِهِ بِما نِيح علَيْهِ » . متفقٌ عليه .

1657. Ômar Ibn al Khattab (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O cadáver de uma pessoa é atormentado no jazigo." Outra tradição diz que o morto é castigado quando alguém se lamenta por ele. (Muttafac alaih).

١٦٥٨- وعن ابْنِ مسعُودٍ رضي الله عَنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَيْسَ مِنَّا مَنْ ضَرَبَ الخُدُودَ ، وشَقَّ الجُيُوبَ ، ودَعا بِدَعْوَى الجَاهِلِيةِ » متفقٌ عليه .

1658. Abdullah Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta disse: "O indivíduo que se esbofeteia, rasga as próprias roupas, e lamenta a sua má sorte, no infortúnio, como nos dias da ignorância, não é dos nossos." (Muttafac alaih).

١٦٥٩- وَعنْ أبي بُرْدةَ قَالَ : وَجِعَ أبُو مُوسَى الأشعريُّ رضي الله عنه ، فَغُشِيَ علَيْهِ، وَرَأْسُهُ في حِجْرِ امْرأَةٍ مِنْ أهْلِهِ ، فَأَقْبلَتْ تَصِيحُ بِرنَّةٍ فَلَمْ يَسْتَطِعْ أنْ يَرُدَّ عَلَيْهَا شَيْئاً ، فَلَمَّا أفَاقَ ، قَال : أنَا بَرِيءٌ مِمَّنْ بَرِيءَ مِنْهُ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بَرِيءَ مِنَ الصَّالِقَةِ ، والحَالَقةِ ، والشَّاقَّةَ ، متفقٌ عليه .

1659. Abu Burda (R) disse que (uma vez) o Abu Mussa caiu seriamente doente, e ficou inconsciente. Sua cabeça repousava no colo de uma mulher da sua família. (Ao ver a séria condição dele) ela começou a chorar altissonantemente. O Abu Mussa não podia fazê-la parar, por causa da sua fraqueza. Porém quando recobrou os sentidos, ele disse: "Detesto o que o Profeta (S) detestava: uma mulher que chora alto, ou que raspa a cabeça, ou que rasga suas roupas" (Muttafac alaih).

١٦٦٠- وعَن المغِيرةِ بنِ شُعْبَةَ رضي الله عَنْهُ قَالَ : سَمِعْتُ رَسُولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « مَنْ نِيحَ عَلَيْهِ ، فَإنَّهُ يُعَذَّبُ بِمَا نِيحَ علَيْهِ يَوْم الْقِيامةِ » متفقٌ عليه .

1660. Al Mughira Ibn Chuba (R) contou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Aquele cuja morte é pranteada com soluços e gemidos sofrerá por isso no Dia do Juízo." (Muttafac alaih)

١٦٦١- وعَنْ أمِّ عَطِيَّةَ نُسيْبَةَ بِضَمِّ النُّونِ وَفَتحِهَا رضي الله عَنْهَا قَالَتْ : أخَذَ عَلَينَا رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عِنْدَ البَيْعة أنْ لا نَنُوح . متفقٌ عليه .

1661. Ummu Atiya Nussaiba (R) relatou: "O Profeta (S) ao angariar fidelidades, fez com que nós (mulheres) prometêssemos, como parte de um pacto, não prantearmos os mortos de modo espalhafatoso" (Muttafac alaih).

١٦٦٢- وَعَنِ النُّعْمانِ بنِ بشيرٍ رضي الله عنْهُمَا قَالَ : أُغْمِي علَى عبْدِ الله بنِ رَواحَةَ رضي الله عنْهُ ، فَجَعَلَتْ أُخْتُهُ تبكي ، وتَقُولُ : واجبلاَهُ ، واكذَا ، واكَذَا : تُعدِّدُ علَيْهِ . فقال حِينَ أفَاقَ : ما قُلْتِ شيْئاً إلاَّ قِيل لِي : أنْتَ كَذَلِكَ ؟ ، رواهُ البُخَارِي .

1662. Numan Ibn Bachir (R) disse que quando o Abdullah Ibn Rawaha (R) ficou em estado de coma (na sua doença), sua irmã (a Umra) começou a se lamentar em voz alta, assim: "Ó tu, montanha (aquele cuja personalidade se sobressai entre os homens) e fulano!", (lembrando as qualidades dele.) Quando ele recobrou os sentidos, disse: "Em tudo o que disseste sobre mim foi-me perguntado: 'És isto?'" (Bukhári).

١٦٦٣- وَعَن ابن عُمر رضي الله عنْهُمَا قَال : اشْتَكَى سعْدُ بنُ عُبادَةَ رضي الله عنْهُ شَكْوَى ، فَأَتَاهُ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يعُودُهُ معَ عبْدِ الرَّحْمنِ بنِ عوْفٍ ، وسَعْدِ بنِ أبي وقَّاص، وعبْدِ الله بن مسْعُودٍ رضي الله عنْهمْ ، فلما دخَلَ عليْهِ ، وجدهُ في غَشْيةٍ فَقالَ: «أَقُضَى؟ قَالُوا : لا يا رسُولَ الله . فَبَكَى رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . فَلمَّا رَأى الْقَوْمُ بُكاءَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بَكَوْا ، قَالَ : « ألاَ تَسْمعُون ؟ إنَّ اللَّهُ لا يُعَذِّبُ بِدمْعِ الْعَيْنِ ، ولا بِحُزْنِ الْقَلْبِ ، ولَكِنْ يُعذِّبُ بِهذَا » وَأشَارَ إلى لِسانِهِ « أوْ يَرْحَمُ » متفقٌ عليه .

1663. Ibn Ômar (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) visitou Saad Ibn Ubada quando este estava enfermo. Durante a visita, o Profeta estava acompanhado por Abdul Rahman Ibn Auf, Saad Ibn Abi Waqqas e Abdullah Ibn Mass'ud. Quando o Mensageiro de Deus (S) viu a situação de Saad, pôs-se a chorar e, por isso, seus companheiros choraram também. Então disse o Profeta: "Quereis ouvir? Deus não castigará pelas lágrimas derramadas, nem pela tristeza do coração; porém, castigará por isto!" E indicou a sua língua. (Muttafac alaih).

١٦٦٤- وعَنْ أبي مالِكٍ الأشْعَرِيّ رضي الله عنْهُ قالَ: قَالَ رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «النَّائِحَةُ إذَا لَمْ تتُبْ قَبْل مَوْتِهَا تُقَامُ يوْمَ الْقِيامةِ وعَلَيْها سِرْبَالٌ مِنْ قَطِرَانٍ، ودَرْعٌ مِنْ جرَبٍ» رواهُ مسلم.

1664. Abu Málik al Achari (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Se uma mulher, que é dada à lamentação espalhafatosa, não se arrepender e não buscar o perdão, antes

da sua morte, será apresentada, no Dia do Julgamento, usando uma capa de alcatrão e um cachecol de ferrugem" (Musslim).

١٦٦٥- وعنْ أُسيدِ بنِ أبي أُسِيدِ التَّابِعِيِّ عَنِ امْرَأَةٍ مِنَ المبايعات قَالَتْ : كَانَ فِيمَا أخذ علَيْنَا رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، في المعْرُوفِ الَّذِي أخذَ علَيْنَا أنْ لا نَعْصِيَهُ فِيهِ : أَنْ لا نَخْمِشَ وَجْهاً، ولاَ نَدْعُوَ وَيْلاَ ، ولا نَشُقَّ جيْباً ، وأنْ لا نَنْثُر شَعْراً .

رَواهُ أبو داوُدَ بإسْنادٍ حسنٍ .

1665. Ussaid Ibn Abu Ussaid narrou que uma das mulheres que se compromissaram com o Islam relatou: "Dentre as estipulações do nosso solene compromisso com o Mensageiro de Deus (S) está: no caso de perdermos algum ente querido, não arranharmos o rosto, não clamarmos com soluços e gemidos, não rasgarmos nossas roupas, nem nos desguedelharmos." (Abu Daúd)

١٦٦٦- وعَنْ أبي مُوسَى رضي اللَّه عنْهُ أن رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « ما مِنْ ميّتٍ يَمُوتُ، فَيَقُومُ باكيهمْ ، فَيَقُولُ : وَاجبلاهُ ، واسَيِّداهُ أوَ نَحْو ذَلِك إلاَّ وُكِّل بِهِ مَلَكَانِ يلْهَزَانِهِ : أهَكَذَا كُنتَ ؟ ، » رَوَاهُ التِّرْمِذي وقال : حديثٌ حَسَنٌ .

1666. Abu Mussa al Ach'ari (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando um indivíduo morre e um dos seus parentes o pranteia, dizendo: 'Ó montanha entre os homens, ó chefe', e assim por diante, o Altíssimo designará dois anjos que o golpearão com seus punhos, e lhe perguntarão: 'Acaso eras isso?'" (Tirmizi).

١٦٦٧- وعنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي اللَّه عَنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « اثْنتَانِ في النَّاسِ هُمَا بِهِمْ كُفْرٌ : الطَّعْنُ في النَّسَبِ ، والنِّياحَة عَلى الميِّتِ » رواهُ مسلم .

1667. Abu Huraira (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Há duas circunstâncias que, se ocorrerem com uma pessoa, constituirão atos de ingratidão ou incredulidade: zombar do parentesco, e lamentar a morte de alguém." (Musslim)

٣٠٣- باب النهي عن إتيان الكهّان والمنجّمين والعُرَّاف وأصحاب الرمل ، والطوارق بالحصى وبالشعير ونحو ذلك

CAPÍTULO 303

A PROIBIÇÃO DE SE CONSULTAR ADIVINHOS, ASTRÓLOGOS, TIRADORES DE SORTE, E AQUELES QUE OFERECEM INDICAÇÕES

PARA SE LOCALIZAREM OBJETOS PERDIDOS

١٦٦٨- عنْ عائِشَةَ رضي الله عَنْهَا قَالَتْ : سَأَلَ رسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أُنَاسٌ عنِ الْكُهَّانِ ، فَقَالَ : « لَيْسُوا بِشَيءٍ فَقَالُوا : يَا رَسُولَ اللَّه إنَّهُمْ يُحَدِّثُونَنَا أحْيَاناً بشْيءٍ فيكُونُ حقّاً ؟ فَقَالَ رَسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « تِلْكَ الْكَلمةُ مِنَ الْحَقِّ يخْطَفُهَا الجِنِّيُّ . فَيَقُرُّهَا في أذُنِ وليِّهِ ، فَيخْلِطُونَ معهَا مِائَةَ كِذْبَةٍ » مُتَّفَقٌ عليْهِ .

1668. Aicha (R) relatou que algumas pessoas solicitaram do Profeta (S) uma informação sobre os adivinhos. Ele disse: “São uns impostores e insensatos.” Os Companheiros argumentaram: “Ó Mensageiro de Deus, às vezes eles predizem algo que vem a acontecer!” O Profeta (S) explicou aquilo, dizendo: “É algo verdadeiro que o Satanás ouve por acaso dos anjos, e transmite para os seus colegas, sendo que estes misturam uma centena de falsidades a ele (e contam para as pessoas).” (Muttafac alaih)

Em outra versão de Bukhari, narrou de Aicha algo semelhante.

١٦٦٩- وعنْ صفيَّةَ بنْتِ أبي عُبيدٍ ، عَنْ بَعْضِ أزْواجِ النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ورضي اللَّه عنْهَا عَنِ النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « مَنْ أتَى عَرَّافاً فَسأَلَهُ عنْ شَيْءٍ ، فَصدَّقَهُ ، لَمْ تُقْبلْ لَهُ صلاةٌ أرْبَعِينَ يوْماً» رواهُ مسلم .

1669. Safiya Bint Abu Ubaid (R) relatou, baseada nalguma das esposas do Profeta (S), que ele disse: “A pessoa que vai ter com alguém que afirma que lhe dirá onde encontrar seu objeto perdido, e confirma a veracidade de tal afirmação, perderá a recompensa das suas orações por quarenta dias” (Musslim).

١٦٧٠- وعنْ قَبِيصَةَ بن المخَارِقِ رضي اللَّه عنْهُ قَالَ : سمِعْتُ رسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : الْعِيَافَةُ ، والطَّيرَةُ ، والطَّرْقُ ، مِنَ الجِبْتِ » .رواهُ أبو داود بإسناد حسن

1670. Cabissa Ibn al Mukhárek (R) relatou que ouvira o Mensageiro de Deus (S) dizer: “Traçarmos linhas, seguirmos a direção do voo de um pássaro e pressagiarmos maus augúrios são atos de feitiçaria.” (Abu Daúd)

١٦٧١- وعنْ ابْنِ عبَّاسٍ رضي اللَّه عنْهُما قَالَ : قَال رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « من اقْتَبَسَ عِلْماً مِنَ النُّجُومِ ، اقْتَبسَ شُعْبَةً مِنَ السِّحْرِ زَادَ ما زَاد » رَوَاهُ أبو داود بإسناد صحيح .

1671. Ibn Abbás (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “A pessoa que aprende parte da astrologia é como se aprendesse parte da magia; quanto mais de astrologia souber, tanto mais de magia saberá.” (Abu Daúd)

١٦٧٢- وعَنْ معاويَةَ بنِ الحَكَم رضي الله عَنْهُ قَال : قُلْتُ يا رسُول الله إنَّ حَدِيثٌ عهْدٍ بِجاهِليَّةٍ ، وقدْ جَاءَ الله تعالى بالإسْلام ، وإنَّ مِنَّا رجالاً يأتُونَ الْكُهَّانَ ؟ قَال : « فَلا تَأْتِهِم » قُلْتُ : وَمِنَّا رجالٌ يتَطَيَّرُونَ ؟ قال : « ذلكَ شَيْءٌ يجِدُونَه في صُدُورِهِمْ ، فَلاَ يُصُدُّهُمْ » قُلْتُ: وَمِنَّا رِجَالٌ يَخُطُّونَ ؟ قَالَ : « كَانَ نبيٌّ مِنَ الأنْبِيَاءِ يَخُط ، فَمَنْ وَافَقَ خَطَّهُ ، فَذاكَ » رواه مسلم .

1672. Muawiya Ibn al Hacam (R) narrou que se dirigira ao Mensageiro de Deus (S) para lhe perguntar: “Ó Mensageiro de Deus, bem sabes que acabo de abandonar a ignomínia, pois Deus, louvado seja, nos enviou a religião do Islam. Contudo, entre a minha gente, há alguns que buscam os astrólogos para os consultar. Que poderia eu fazer?” Respondeu: “Pois não os vás consultar!” Disse Muawiya: “E quanto àqueles que pressagiam maus augúrios, entre a minha gente?” Disse: “Esse é um sentimento levado pelo costume, porém que nenhum impedimento será para eles.” Disse Muawiya: “Também, entre a minha gente, há alguns que recorrem ao traçado das linhas, na busca da boa sorte.” Disse: “Fica sabendo que um dos profetas traçava linhas. Portanto, se fazem igual a ele, deixa que o façam.” (Musslim)

١٦٧٣- وعَنْ أبي مسعُودٍ الْبدرِي رَضيَ الله عنْهُ أنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهَى عَنْ ثَمَنِ الْكَلْبِ ، ومهْرِ الْبَغِيِّ وحُلْوانِ الْكاهِنِ » متفقٌ عليهِ .

1673. Abu Mass’ud Al Badri (R) relatou que o Profeta (S) havia proibido o uso da venda de cachorros, os ganhos das prostitutas e a paga a um adivinho. (Muttafac alaih).

٣٠٤- باب النهي عن التطيّر

فيه الأحاديث السابقة في الباب قبله.

CAPÍTULO 304

A PROIBIÇÃO DE SE ACREDITAR EM MAUS AUGÚRIOS

١٦٧٤- وعنْ أنَسٍ رضي الله عَنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا عَدْوَى ولا طِيَرَةَ ويُعْجِبُنى الفألُ » قالوا : ومَا الْفَألُ ؟ قَالَ : « كَلِمةٌ طيِّبَةٌ » متفقٌ عليه .

1674. Anas (R) relatou que o Profeta (s) disse: "Não há doença infecciosa nem mau agouro, mas eu gosto de bom augúrio!" Os Companheiros perguntaram-lhe: "Que é um bom augúrio?" Ele respondeu: "Uma boa palavra." (Muttafac alaih).

١٦٧٥- وعَنْ ابْنِ عُمَرَ رضي الله عَنْهُما قَالَ : قَالَ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : لا عَدْوى وَلا طِيَرَةَ ، وإنْ كَان الشُّؤمُ في شَيْءٍ ، فَفي الدَّارِ ، والمرْأةِ وَالفَرَسِ » متفقٌ عليه .

1675. Ibn Ômar R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não há doença infecciosa nem mau agouro. Se houver qualquer má sorte em algo, será numa casa, numa mulher, ou num cavalo" (Muttafac alaih).

١٦٧٦- وعَنْ بُرَيْدةَ رضِيَ الله عَنْهُ أنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَانَ لا يتطَيَّرُ . رَواهُ أبُو داود بإسنادٍ صحيحٍ .

1676. Buraida (R) relatou que o Profeta (S) não acreditava em agouros. (Abu Daúd)

١٦٧٧- وَعنْ عُرْوَةَ بْنِ عامِرٍ رضي الله عَنْهُ قَالَ : ذُكِرتِ الطَّيَرَةُ عِنْد رَسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقَالَ : أحْسَنُهَا الْفَألُ ، وَلا تَرُدُّ مُسْلِماً ، فَإذا رأى أحَدُكُمْ ما يَكْرَه ، فَلْيقُلْ : اللَّهُمَّ لا يَأتى بالحَسَناتِ إلاَّ أنتَ ، وَلا يَدْفَعُ السَّيِّئاتِ إلاَّ أنْتَ ، وَلا حوْلَ وَلا قُوَّةَ إلاَّ بك » حديثٌ صَحيحٌ رَوَاهُ أبو داودُ بإسنادٍ صَحيحٍ .

1677. Urwa Ibn Ámir (R) relatou: "Numa ocasião foi comentado com Profeta (S) a respeito do presságio; ele disse: "Conquanto ele propicie esperança, é bom, mas mesmo assim não deverá deter um muçulmano de dar prosseguimento à sua missão. Se algum de vós topar com algo indesejável, deverá suplicar: 'Ó Deus, somente de Ti vem o bem, e apenas Tu podes repelir o mal! Não há força nem poder a não ser em Ti!'" (Abu Daúd).

٣٠٥- باب تحريم تصوير الحيوان في بسَاط

أوحجر أو ثوب أو درهم أو مخدَّة أو دينار أو وسادة وغير ذلك

وتحريم اتخاذ الصورة في حائط وستر وعمامة وثوب ونحوها والأمر بإتلاف الصور

CAPÍTULO 305

A PROIBIÇÃO DE SE DESENHAR FIGURAS DE ANIMAIS SOBRE ALMOFADAS, PEDRAS, ROUPAS, MOEDAS, PAREDES, CORTINAS, ETC., E A ORDEM DE AS DESTRUIRMOS

١٦٧٨- عَن ابْنِ عُمَرَ رضي الله عَنْهُما أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « إِنَّ الَّذِين يَصْنَعونَ هذِهِ الصُّورَ يُعَذَّبُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ، يُقَالُ لَهُمْ : أَحْيُوا مَا خَلَقْتُمْ » متفقٌ عليه .

1678. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Aqueles que desenham figuras irão ser punidos, no Dia do Julgamento, e (para aumentar-lhes o desespero) ser-lhes-á pedido que insuflam vida nas coisas que desenharam.” (Muttafac alaih)

١٦٧٩- وعَنْ عَائِشَةَ رضي الله عنهَا قَالَتْ : قَدِمَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِنْ سَفَرٍ وَقَدْ سَتَرْتُ سَهْوَةً لي بِقِرَامٍ فيهِ تماثيلُ ، فَلَمَّا رَآهُ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم تَلوَّنَ وجْهُه وقَالَ : يا عَائِشَةُ أشدُّ الناسِ عَذاباً عِنْدَ الله يَوْم الْقِيامةِ الَّذِينَ يُضَاهُون بخَلْقِ الله ، » قَالَتْ : فَقَطَعْنَاهُ ، فَجَعَلنا مِنْهُ وِسادةً أوْ وِسادَتَيْن . متفقٌ عليه .

1679. Aicha (R) relatou: “Certa ocasião, coloquei uma cortina com figuras em uma das janelas da minha casa. Por aqueles dias, o Mensageiro de Deus (S) se encontrava em viagem. Ao regressar, viu a cortina e mostrou o seu desgosto, dizendo-me: ‘Aicha, os que terão maior castigo, no Último Dia, serão os que rivalizam com Deus, na criação!’ Então cortamos aquela cortina e fizemos dela um ou dois coxins.” (Muttafac alaih)

١٦٨٠- وَعَن ابْنِ عَبَّاسٍ رضي الله عنْهُمَا قَالَ : سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « كُلُّ مُصَوِّرٍ في النَّارِ يُجْعَلُ لَهُ بِكُلِّ صُورَةٍ صَوَّرَهَا نَفْسٌ فَيُعَذِّبُهُ في جهَنَّم » قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ: فَإِنْ كُنْتَ لا بُدَّ فَاعِلاً ، فَاصْنَعِ الشَّجَرَ وَما لا رُوح فِيهِ . متفقٌ عليه .

1680. Ibn Abbás (R) relatou que ouvira o Mensageiro de Deus (S) dizer: “Os forjadores de imagens estarão no Inferno. Por cada imagem que um deles houver feito, na vida, haverá uma alma, e sofrerá o Inferno por cada uma dessas almas.” Ibn Abbás acrescentou: “Se tiverdes de esculpir, faze escultura de árvores e de tudo aquilo que não tenha alma.” (Muttafac alaih)

١٦٨١- وَعَنْهُ قَالَ : سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ :« مَنْ صَوَّرَ صُورة في الدُّنْيَا ، كُلِّفَ أنْ يَنْفُخَ فيها الرُّوحَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَيْسَ بِنَافخٍ » متفقٌ عليه .

1681. Ibn Abbás (R) relatou que ouvira o Mensageiro de Deus (S) dizer: "De quem fizer imagens, nesta vida, será exigido que as alente com uma alma, coisa que não poderá fazer." (Muttafac alaih)

١٦٨٢- وعَن ابن مَسْعُودٍ رضي الله عَنْهُ قَالَ : سَمِعْتُ رَسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ: « إنَّ أشَدَّ النَّاسِ عَذَاباً يَوْمَ الْقِيَامَةِ المصَوِّرُونَ » متفقٌ عليه .

1682. Ibn Mass'ud (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "A punição mais severa irá ser aplicada, no Dia do Julgamento, aos forjadores de imagem." (Muttafac alaih).

١٦٨٣- وَعَنْ أبي هُرَيْرَة رضي الله عَنْهُ قَالَ : سَمِعْتُ رَسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « قَالَ الله تَعَالى : ومَنْ أظْلَمُ مِمَّنْ ذهَب يَخْلُقُ كَخَلْقِى ، فَلْيَخْلُقُوا ذَرَّةً أوْ لِيَخْلُقُوا حَبَّةً ، أوْ لِيَخْلُقُوا شَعِيرَةً » متفقٌ عليه .

1683. Abu Huraira (R) relatou que ele próprio ouviu o Profeta (S) dizer: "Deus, o Mestre de Honra, diz: 'Quem poderá ser mais tirano do que o indivíduo que, embora tenha sido criado, tenta Me imitar e ser um criador igual a Mim? Que ele faça uma formiga ou um grão de cevada'" (Muttafac alaih).

١٦٨٤- وَعَنْ أبي طَلْحَةَ رضي الله عَنْهُ أنَّ رَسُولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « لا تَدْخُلُ المِلائِكَةُ بَيْتاً فِيهِ كَلْبٌ وَلا صُورَةٌ » متفقٌ عليه .

1684. Abu Tal-ha (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Os anjos não entram em casas em que haja cão ou foto." (Muttafac alaih)

١٦٨٥- وعن ابن عُمرَ رضي الله عَنْهُمَا قالَ : وَعَدَ رَسُولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم جِبْرِيلُ أنْ يأتِيَهُ، فَرَاثَ عَلَيْهِ حتَّى اشْتَدَّ عَلى رَسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَخَرَجَ فَلَقِيهُ جبْرِيلٌ فَشَكَا إلَيْهِ . فقَالَ : إنَّا لا نَدْخُلُ بيْتاً فيهِ كَلْبٌ وَلا صُورَةٌ . رواه البخاري .

1685. Ibn Ômar (R) relatou que (uma vez) o anjo Gabriel prometeu visitar o Profeta (S), mas levou considerável tempo para cumprir a promessa, e aquilo provou ser muito constrangedor para o Profeta (S). Quando este saiu da casa, encontrou-se com o anjo, e se queixou por ele estar atrasado; ele disse: "Nós não entramos numa casa em que haja um cão ou uma figura" (Bukhári).

١٦٨٦- وَعَنْ عَائِشَةَ رضي الله عَنْهَا قَالَتْ : وَاعَدَ رَسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم جبْرِيلُ عَلَيْهِ السَّلامُ في سَاعَةٍ أنْ يأتِيَهُ ، فَجَاءَتْ تِلْكَ السَّاعةُ ولم يأتِهِ ، قَالَتْ : وَكَانَ بيَدِهِ عصاً ، فَطَرَحَهَا مِنْ يَدِهِ وَهُوَ يَقُولُ : « مَا يُخْلِفُ الله وَعَدَهُ وَلا رُسُلُهُ » ثُمَّ الْتَفَتَ ، فَإذا جِرْوُ كَلْبٍ

تَحْتَ سَرِيره . فَقَالَ : « مَتَى دَخَلَ هذا الْكَلْبُ ؟ » فَقُلْتُ : وَاللهِ مَا دَرَيْتُ بِهِ ، فأمر به فَأُخْرِجَ، فَجَاءَهُ جبْرِيلُ عَلَيْهِ السَّلامُ : فَقَال رَسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « وَعَدْتَنِى ، فَجَلَسْتُ لكَ ولَمْ تَأْتِنِى» فقالَ : مَنَعنى الْكَلْبُ الذى كَانَ فِي بيْتِكَ و إنَّا لا نَدْخُلُ بَيْتًا فِيهِ كَلْبٌ وَلا صورَةٌ » رواه مسلم .

1686. Aicha (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) havia marcado um encontro, numa determinada hora, com o Arcanjo Gabriel, porém, este não apareceu. O Profeta (S), que tinha um bastão na mão, soltou-o, dizendo: “Deus não falta com Sua promessa, nem Seus Mensageiros!” Então, ao voltar o olhar, viu um cachorro que se encontrava sob sua cama; perguntou: “Quando entrou aqui este cachorro?” Disse Aicha: “Por Deus, não me dei conta dele!” Em seguida mandou que tirasse o cão de debaixo da cama. Então chegou o Arcanjo Gabriel (A.S.), e o Mensageiro de Deus (S) disse: “Prometeste-me que virias, então te esperei, mas não vieste.” Respondeu: “Impediu-me o cachorro que tinhas em tua casa; eis que nós (os anjos) não entramos em casas em que se encontrem cães ou imagens.” (Musslim)

١٦٨٧- وعَنْ أبي التيَّاحِ حَيَّانَ بنِ حُصَينٍ قَالَ : قال لِي عَليُّ بن أبي طَالِبٍ رضي اللهُ عَنْهُ : ألا أبَعَثُكَ عَلى ما بَعَثَنِي عَلَيْهِ رَسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ؟ أنْ لا تَدَعَ صُورَةً إلاَّ طَمسْتَهَا، ولا قَبْرِاً مُشْرِفاً إلاَّ سَوَّيْتَهُ . رواه مسْلِمٌ .

1687. Abul Haiaj Haiyan Ibn Huçain relatou: “O Áli Ibn Abu Tálib (R) disse para mim: ‘Posso designar a ti uma tarefa que o Profeta (S) designou para mim? Não deixes uma figura sem ser apagada, e não deixes um túmulo ser mais alto que um palmo’” (Musslim)

٣٠٦- باب تحريم اتخاذ الكلب إلا لصَيْد أو ماشية أو زرع

CAPÍTULO 306

A PROIBIÇÃO DE SE LEVAR CACHORRO A NÃO SER PARA A CAÇA OU PARA PROTEGER O GADO OU A PLANTAÇÃO

١٦٨٨- عنِ ابْنِ عُمَر رضي الله عَنْهُما : قَالَ سمِعْتُ رسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « من اقْتَنى كَلْباً إلا كَلْب صَيْدٍ أوْ مَاشِيةٍ فإنَّهُ يَنْقُصُ مِنْ أجْرِهِ كُلَّ يوْمٍ قِيراطَانِ » متفقٌ عليه .

وفي روايةٍ : « قِيرَاطٌ » .

1688. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A pessoa que mantém um cachorro perde, todos os dias, uma parte dos seus bons feitos, a menos que ele seja mantido para a proteção dos seus campos ou do seu gado." (Muttafac alaih).

١٦٨٩- وعَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي الله عنْهُ قَالَ : قَالَ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ أمْسَكَ كَلْباً، فَإنَّهُ ينْقُصُ كُلَّ يَوْمٍ مِنْ عملِهِ قِيرَاطٌ إلاَّ كَلْب حَرْثٍ أوْ مَاشِيَة » متفقٌ عليه .

وفي رواية لمسلم : « مَنِ اقْتَنى كَلْباً لَيْسَ بِكَلْبِ صَيْدٍ ، ولا مَاشِيةٍ ولا أرْضٍ فَإنَّهُ يَنْقُصُ مِنْ أجْرِهِ قِيراطَانِ كُلَّ يوْمٍ » .

1689. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O indivíduo que possui um cão perde um *quirat* dos seus bons feitos, todos os dias, a não ser que o animal seja mantido para a proteção dos seus campos ou do seu gado." (Muttafac alaih).

O relato do Imam Musslim diz: "A pessoa que possuir um cão, a não ser para a caça ou para tomar conta da sua plantação ou do seu gado, irá perder dois *quirates* do seu mérito, todos os dias.!"

٣٠٧- باب كراهية تعليق الجرس في البعير وغيره من الدواب وكراهية استصحاب الكلب والجرس في السفر

CAPÍTULO 307

A DEPRAVAÇÃO DE SE PENDURAR SINETES NO PESCOÇO DE ANIMAL DE MONTARIA OU DE SE LEVAR CACHORRO NA VIAGEM

١٦٩٠- عَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضِيَ الله عنْهُ قَالَ : قال رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تَصْحَبُ المَلائِكَةُ رُفْقَةً فيهَا كَلْبٌ أوْ جَرَسٌ » رواه مسلم .

1690. Abu Huraira(R) relatou que o Profeta (S) disse: " Os anjos não acompanham uma caravana que inclui um cão ou um sinete." (Musslim)

١٦٩١- وعَنْهُ أنَّ النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « الجرسُ من مزَامِير الشَّيْطَانِ » رَواهُ مُسْلِمٌ . رواه أبو داود بإسناد صحيح على شرط مسلم .

1691. Abu Huraira (R) narrou que o Profeta (S) disse: "O sino é a flauta de Satanás!" (Musslim)

Abu Daúd narrou a mesma tradição com base em Musslim

٣٠٨- باب كراهة ركوب الجلاَّلة وهي البعير أو الناقة التي تأكل العَذِرة ، فإن أكلت علفاً طاهراً فطاب لحمها ، زالت الكراهة

CAPÍTULO 308

A PROIBIÇÃO DE SE MONTAR CAMELO QUE COME REFUGOS

١٦٩٢- عَنِ ابْنِ عُمَرَ رضِيَ اللَّه عنْهُما قَال : نَهى رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عنِ الجَلاَّلَةِ في الإبلِ أنْ يُرْكَب عَلَيْهَا . رواهُ أبو داود بإسناد صحيحٍ .

1692. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) proibiu que se montasse um camelo que comesse refugos. (Abu Daúd)

٣٠٩- باب النهي عن البُصاق في المسجد والأمر بإزالته منه إذا وجد فيه والأمر بتنزيه المسجد عن الأقذار

CAPÍTULO 309

A PROIBIÇÃO DE CUSPIR NA MESQUITA. O DEVER DE REMOVER O CUSPE SE FOR ENCONTRADO LÁ. O DEVER DE SE ELIMINAR A SUJEIRA DAS MESQUITAS

١٦٩٣- عَنْ أنسٍ رضي اللَّه عَنهُ أنَّ رَسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « البُصَاقُ في المسْجِدِ خَطِيئَةٌ، وَكَفَّارَتُهَا دَفْنُهَا » متفق عليه .

1693. Anas (R) relatou que o profeta (S) disse: "Cuspir numa mesquita é um pecado, e a expiação para isso é remover o cuspo" (Muttafac alaih)

١٦٩٤- وعَنْ عائِشَةَ رضي اللَّه عنْهَا أنَّ رسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَأى في جِدَارِ الْقِبْلَةِ مُخَاطاً ، أوْ بُزَاقاً ، أوْ نُخَامةً ، فَحكَّه . متفقٌ عليه .

1694. Aicha (R) relatou: "Se o Profeta (S) visse cuspo, ranho ou catarro na parede, da mesquita, que desse para a quibla (Makka), ele os limpava." (Muttafac alaih)

١٦٩٥- وعَنْ أنَسٍ رضي الله عَنْهُ أنَّ رَسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « إنَّ هذِهِ المسَاجِدَ لا تَصْلُحُ لِشْيءٍ مِنْ هذا الْبوْلِ ولا القَذَرِ ، إنَّمَا هِيَ لِذِكْرِ الله تَعَالى ، وقِراءَةِ الْقُرْآنِ » أوْ كَمَا قالَ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . رواه مسلم .

1695. Anas Ibn Málik (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não é adequado usarmos as mesquitas para urinar e fazer as necessidades fisiológicas. Elas são para a lembrança de Deus, o Exaltado, e para a recitação do Alcorão Sagrado, como o Mensageiro de Deus ordenou."(Musslim).

٣١٠- باب كراهة الخصومة في المسجد

ورفع الصوت فيه ، ونشد الضالة والبيع والشراء والإجارة ونحوها من المعاملات

CAPÍTULO 310

A PROIBIÇÃO DAS CONTENDAS, DE LEVANTARMOS A VOZ, PROCURARMOS ANIMAIS PERDIDOS, VENDERMOS, COMPRARMOS, DISCUTIRMOS OU TRATARMOS DE ASSUNTOS SEMELHANTES, DENTRO DA MESQUITA

١٦٩٦- عَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي الله عَنْهُ أنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : مِنْ سمِعَ رَجُلاً ينْشُدُ ضَالَّةً في المسْجِدِ فَلْيَقُلْ : لا رَدهَا الله علَيْكَ ، فإنَّ المساجدَ لَمْ تُبْنَ لهذا » رَواهُ مُسْلِم.

1696. Abu Huraira (R) relatou que ouvira o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Quem vir um homem procurar, dentro da mesquita, algo que tiver perdido, que lhe diga: 'Que Deus não to devolva!', pois que as mesquitas não foram construídas para esse propósito." (Musslim)

1697- وَعَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « إذا رأَيتم مَنْ يَبِيعُ أَو يبتَاعُ في المسجدِ ، فَقُولُوا : لا أَرْبَحَ الله تِجَارتَكَ ، وَإِذا رأَيْتُمْ مِنْ ينْشُدُ ضَالَّةً فَقُولُوا : لا ردَّهَا الله عَلَيكَ». رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

1697. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Se virdes um indivíduo fazer comércio na mesquita, devereis dizer-lhe: 'Que Deus não torne aproveitável o teu negócio!' E se vires alguém lamentado a sua perdida propriedade, na mesquita, devereis dizer: 'Que Deus não te faça tê-la de volta'" (Tirmizi).

١٦٩٨- وعَنْ بُرَيْدَةَ رضِيَ اللَّه عَنْهُ أَنَّ رَجُلاً نَشَدَ في المسْجِدِ فَقَالَ : منْ دَعَا إِلَيَّ الجَملَ الأَحْمَرَ ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « لا وَجَدْتَ إِنَّمَا بُنِيَتِ المسَاجِدُ لِمَا بُنِيَتْ لَهُ » رواه مسلم .

1698. Buraida (R) contou que certa ocasião um homem entrou na mesquita gritando: "Alguém viu um camelo vermelho?" O Mensageiro de Deus (S) lhe respondeu: "Tomara que não o encontres, pois as mesquitas foram construídas para outros propósitos mais concretos!" (Musslim)

١٦٩٩- وَعَنْ عَمْرو بْنِ شُعَيْبٍ ، عَنْ أَبِيهِ ، عَنْ جَدِّهِ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهَى عَنِ الشِّرَاءِ وَالبَيْعِ فِي المسْجِدِ ، وَأَنْ تُنْشَدَ فيهِ ضَالَّةٌ ، أَوْ يُنْشَدَ فِيهِ شِعْرٌ . رواهُ أَبُو دَاودَ ، والتِّرمذي وقال : حَديثٌ حَسَنٌ .

1699. Amr Ibn Chuaib (R) relatou, com a autoridade do seu pai, e este com a autoridade do seu avô, que o Profeta (S) havia proibido, dentro da mesquita, a venda, a busca e obtenção de propriedade perdida, ou cantarem-se poemas (Abu Daúd e Tirmizi)..

١٧٠٠- وَعَنِ السَّائِبِ بْنِ يزيدَ الصَّحَابي رَضِيَ اللَّه عنْهُ قالَ : كُنْتُ في المسْجِدِ فَحَصَبني رَجُلٌ ، فَنَظَرْتُ فَإِذَا عُمَرُ بنُ الخَطَّابِ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ فَقَالَ : اذهَبْ فأْتِني بِهَذيْنِ فَجِئْتُهُ بِهِمَا، فَقَالَ : مِنْ أَيْنَ أَنْتُمَا ؟ فَقَالا : مِنْ أَهْلِ الطَّائِفِ ، فَقَالَ : لَوْ كُنْتُمَا مِنْ أَهْلِ الْبَلَدِ ، لأَوْجَعْتُكُمَا ، تَرْفَعَانِ أَصْوَاتَكُمَا فِي مسْجِدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ؟ رَوَاهُ البُخَارِي .

1700. As'saíb Ibn Yazid Assahabi (R) relatou: "Eu estava na mesquita quando alguém atirou um pedregulho em mim. Quando olhei para cima, vi que tinha sido o Ômar Ibn Al Khatab (R). Ele me pediu: 'Vai lá, e traze a mim aquelas duas pessoas que estão falando em voz alta!' Quando os levei, ele lhes perguntou: 'De onde vindes?' Eles responderam: 'Somos de Taif.' Ômar disse: 'Se fôsseis residentes de Madina, eu vos puniria por falardes tão alto na mesquita do Profeta (S).'" (Bukhári).

٣١١- باب نَهْي من أكل ثوماً أو بصلاً أو كُرَّاثاً أو غيره

مما له رائحة كريهة عن دخول المسجد قبل زوال رائحته إلا لضرورة

CAPÍTULO 311

A PROIBIÇÃO DE SE IR ÀS MESQUITAS DEPOIS DE SE COMER ALHO OU CEBOLA OU QUALQUER OUTRO ALIMENTO DE MAU CHEIRO, SEM REMOVER SEUS MAUS EFEITOS, SALVO EM CASOS DE NECESSIDADE

١٧٠١- عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُمَا أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : مَنْ أَكَلَ مِنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ يَعْني الثُّومَ فلا يقْرَبَنَّ مَسْجِدَنَا » متفقٌ عليه .

1701. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A pessoa que comer este vegetal (alho) não deverá aproximar-se da nossa mesquita!" Segundo um relato do Imam Musslim: "Das nossas mesquitas" (Muttafac alaih).

١٧٠٢- وَعَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قَالَ : قَالَ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ أَكَلَ مِنْ هذِهِ الشَّجَرَةِ فَلا يَقْربنَّا ، وَلا يُصَلِّيَنَّ مَعنَا » متفقٌ عليه .

1702. Anas Ibn Málik (R) citou que o Profeta (S) disse: "A pessoa que comer esta planta (alho) não deverá chegar perto de nós, nem poderá orar conosco" (Muttafac alaih).

١٧٠٣- وَعَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قَالَ : قَالَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ أَكَلَ ثُوماً أَوْ بَصَلاً ، فَلْيَعْتَزِلْنَا ، أَوْ فَلْيَعْتَزِلْ مَسْجدَنَا » متفقٌ عليه .

1703. Jáber (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A pessoa que comeu alho ou cebola deverá ficar longe de nós, ou não se aproximar da mesquita." (Muttafac alaih)

Segundo relato de Musslim, acrescentou que "os anjos se sentem mal igual os filhos de Adão".

١٧٠٤- وَعَنْ عُمَرَ بْنِ الخَطَّابِ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ أَنَّهُ خطَبَ يَوْمَ الجُمُعَةِ فَقَالَ فِي خُطْبَتِهِ : ثُمَّ إِنَّكُمْ أَيُّهَا النَّاسُ تَأْكُلُونَ شَجَرَتَيْنِ ما أُرَاهُمَا إِلاَّ خَبِيثَتَيْنِ : الْبَصَلَ ، وَالثُّومَ ، لَقَدْ رَأَيْتُ رَسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذَا وَجَدَ رِيحَهُمَا مِنَ الرَّجُلِ فِي المِسْجِدِ أَمَرَ بِهِ ، فَأُخْرِجَ إِلى الْبَقِيعِ، فَمَنْ أَكَلَهُمَا ، فَلْيُمِتْهُمَا طبْخاً . رواه مسلم .

1704. Ômar Ibn al Khatab (R) uma vez fez um sermão, numa oração de sexta-feira, e disse: "Gente, quando comerdes alho ou cebola, (vede bem:) na minha opinião essas coisas são ruins. Constatei que quando o Profeta (S) sentia o cheiro (ruim) de uma dessas duas coisas em alguém, ele o expulsava da mesquita, e mandava que fosse para tão longe como (o cemitério de) Baqui. Portanto, se alguém quiser comê-las, deverá livrá-las do seu odor, cozinhando-as" (Musslim).

٣١٢- باب كراهية الاحتباء يوم الجمعة والإمام يخطب

لأنه يجلب النوم فيفوت استماع الخطبة ويخاف انتقاض الوضوء

CAPÍTULO 312

A PROIBIÇÃO DE O INDIVÍDUO SENTAR-SE, NA MESQUITA, COM AS PERNAS LEVANTADAS E OS JOELHOS A LHE TOCAREM O ABDÓMEN, DURANTE O SERMÃO DA SEXTAFEIRA; PORQUE ISSO PROVOCA O SONO, DEBILITA A CONCENTRAÇÃO PARA OUVIR O SERMÃO, E PODE CAUSAR A ANUALÇÃO DA ABLUÇÃO

١٧٠٥- عنْ مُعَاذِ بْنِ أَنسٍ الجُهَنِيّ ، رَضِيَ اللَّه عَنهُ أَنَّه النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهَى عَنِ الحِبْوَةِ يَوْمَ الجُمُعَةِ وَالإِمَامُ يَخْطُبُ . رواهُ أبو داود ، والترمذي وَقَالا : حدِيثٌ حَسَنٌ .

1705. Moaz Ibn Anas al Juhani (R) narrou que o Profeta (S) proibiu que a pessoa se embiocasse em suas roupas, com os joelhos tocando-lhe o abdômen, quando o Imam estiver fazendo o seu discurso durante o sermão da sexta-feira. (Abu Daúd)

٣١٣- باب نهي مَنْ دخل عليه عشر ذي الحجة

وأراد أن يضحِّيَ عن أخذ شيء من شعره أو أظفاره حتى يضّحيَ

CAPÍTULO 313

A PROIBIÇÃO DE CORTAR O CABELO OU AS UNHAS DURANTE OS PRIMEIROS DEZ DIAS DO MÊS DE ZUL HIJJA A QUEM INTENCIONA OFERECER UM SACRIFÍCIO

١٧٠٦- عَنْ أُمِّ سَلَمةَ رضِيَ اللَّه عَنْهَا قَالَتْ : قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ كَانَ لَهُ ذِبْحٌ يَذْبَحُهُ ، فَإِذا أُهِلَّ هِلالُ ذِي الحِجَّة ، فَلا يَأْخُذَنَّ مِنْ شَعْره وَلا منْ أَظْفَارِهِ شَيْئاً حتى يُضَحِّيَ » رَواهُ مُسْلِم .

1706. Ummu Salama (R) relatou que o Profeta (S) disse: “A pessoa que tem um animal, e tenciona oferecê-lo em sacrifício (por ocasião do ‘*id al adha*), não deverá cortar os cabelos nem aparar as unhas durante os dez primeiros dias do mês de Zil Hijja, até que tenha efetuado o sacrifício.” (Musslim)

٣١٤- باب النَّهي عَن الحلف بمخلوق

كالنبي والكعبة والملائكة والسماء والآباء

والحياة والروح والرأس ونعمة السلطان وتُرْبَة فلان

والأمانة ، وهي من أشدها نهياً

CAPÍTULO 314

A PROIBIÇÃO DE SE JURAR POR QUALQUER CRIATURA, COMO PELO PROFETA, PELA CAABA, PELOS ANJOS, PELO CÉU, PELOS PAIS, PELA VIDA, PELO ESPÍRITO, PELA CABEÇA, PELA VIDA DO GOVERNADOR, PELA SEPULTURA DE ALGUÉM, PELA CONFIANÇA, ETC.

١٧٠٧- عَنِ ابْنِ عُمَرَ ، رضِيَ اللَّه عنْهُمَا ، عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، قَالَ : « إِنَّ اللَّه تَعالى ينْهَاكُمْ أَنْ تَحْلِفُوا بابائِكُمْ ، فَمَنْ كَانَ حَالِفاً ، فلْيَحْلِفْ بِاللَّهِ ، أَوْ لِيَصْمُتْ » متفقٌ عليه.

1707. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Deus, o Senhor da Honra e da Glória vos proíbe fazerdes juramentos por vossos pais. Quando o indivíduo fizer um juramento, deverá fazê-lo por Deus, ou ficar calado.” (Muttafac alaih).

١٧٠٨- وعنْ عَبْدِ الرحْمنِ بْن سمُرَةَ ، رضِي اللَّه عنْهُ قَالَ : قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «لا تحْلِفوا بِالطَّواغِي ، ولا بابائِكُمْ » رواه مسلم .

1708. Abdel Rahman Ibn Sâmura (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Não jureis pelos ídolos, nem por vossos pais!” (Musslim)

١٧٠٩-وعنْ بُرَيْدة رضِي اللَّه عنهُ أَنَّ رسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال:«من حلَف بِالأَمانَةِ فليْس مِنا». حدِيثٌ صحيحٌ ، رواهُ أَبُو داود بإِسنادٍ صحِيحٍ .

1709. Buraida (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Aquele que jura pela sua integridade não é dos nossos.” (Abu Daúd)

١٧١٠- وعنْهُ قال : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ حلفَ ، فقال : إِني برِيءٌ مِنَ الإِسلامِ فإِن كانَ كاذِباً ، فَهُو كما قَالَ ، وإِنْ كان صادِقاً ، فلَنْ يرْجِع إِلى الإِسلاَمِ سالِماً». رواه أبو داود .

1710. Buraida (R) relatou que o Profeta (S) disse: “O indivíduo que jura no sentido de romper com o Islam está cometendo um grave erro. Se ele for mentiroso, não voltará ao Islam sem uma punição. Se estiver falando a verdade, será como ele diz.” (Abu Daúd)

١٧١١- وَعنِ ابْن عمر رضِي اللَّه عنْهُمَا أَنَّهُ سمِعَ رَجُلاً يَقُولُ : لاَ والْكعْبةِ ، فقالَ ابْنُ عُمر : لا تَحْلِفْ بِغَيْرِ اللَّهِ ، فإِني سَمِعْتُ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : « منْ حلفَ بِغَيْرِ اللَّهِ، فَقَدْ كَفَر أَوْ أَشْرَكَ » رواه الترمذي وقال : حدِيثٌ حسَنٌ .

1711. Ibn Ômar (R) relatou que ouviu um homem dizer: "Não, pela Caaba." Então o Ibn Ômar o admoestou: "Não jures por outra coisa que não seja Deus, pois eu próprio ouvi o Profeta (S) dizer: 'O indivíduo que jura por algo que não seja Deus é culpado de blasfêmia', ou disse: 'Que associa algo a Deus'" (Tirmizi).

٣١٥- باب تغليظ اليمين الكاذبة عمداً

CAPÍTULO 315

A ABSOLUTA PROIBIÇÃO DE SE JURAR, COM PREMEDITAÇÃO, EM FALSO

١٧١٢- عَنِ ابْنِ مسْعُودٍ رضِي اللَّه عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « منْ حلفَ علَى مَالِ امْرِيءٍ مُسْلِمٍ بغيْرِ حقِّهِ ، لقِي اللَّه وهُو علَيْهِ غَضْبانُ » قَالَ : ثُمَّ قرأَ علَيْنَا رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِصَداقَه منْ كتاب اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ : { إِنَّ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعهْدِ اللَّهِ وأَيْمانِهِمْ ثَمناً قَلِيلاً } [آل عمران : ٧٧] إلى آخِرِ الآيةِ : مُتَّفَقٌ عليْه .

1712. Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que prestar o seu juramento em falso, para apoderar-se da propriedade de um muçulmano, terá a ira de Deus, no dia em que O encontrar." Ato contínuo, o Mensageiro de Deus (S) recitou o que, no Livro de Deus, louvado seja, confirmava as suas palavras: "**Aqueles que abandonam o pacto com Deus e vendem sua fé a vil preço, não participarão da bem-aventurança da Vida Futura; Deus não lhes falará, nem os olhará no Dia da Ressurreição, nem tampouco os perdoará, e sofrerão um doloroso castigo**" (Alcorão Sagrado, 3:77). (Muttafac alaih)

١٧١٣- وعَنْ أَبي أُمامةَ إِياسِ بْنِ ثعْلبَةَ الحَارِثِيِّ رضِيَ اللَّه عَنْهُ أَن رسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « منِ اقْتَطعَ حَقَّ امْرِيءٍ مسْلِمٍ بِيمِينِهِ ، فَقَدْ أَوْجَب اللَّه لَهُ النَّارَ . وحرَّم عَلَيْهِ الْجَنَّةَ» فَقالَ لَهُ رَجُلٌ : وإِنْ كَانَ شَيْئاً يسِيراً يا رسُولَ اللَّهِ ؟ قَالَ : « وَإِنْ كان قَضِيباً مِنْ أَراكٍ» رواهُ مُسْلِمٌ .

1713. Abu Umama Iyas Ibn Sa'laba al Hárissi (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O indivíduo que usurpar o direito do muçulmano, jurando (falsamente) será condenado por Deus, Exaltado Seja, ao Inferno e privado do Paraíso. Um homem perguntou: "Ó Mensageiro de Deus, mesmo que seja numa coisa pequena?" O Profeta (S) respondeu: "Mesmo que seja tão pequeno como o menor rebento de um arbusto." (Musslim).

١٧١٤- وعنْ عبْدِ اللَّهِ بْنِ عمرِو بْنِ الْعاصِ رضِي اللَّه عَنْهُمَا عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « الْكَبَائِرُ : الإِشْرَاكُ بِاللَّهِ ، وَعُقُوقُ الْوَالِدَيْن ، وَقتْلُ النَّفْسِ ، والْيَمِينُ الْغَمُوسُ » رواه البخاري .

1714. Abdullah Ibn Amr Ibn al ‘As (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Os pecados mais graves são o associarmos algo ou alguém a Deus, maltratarmos os pais, matarmos uma pessoa, prestarmos solene, mas falso juramento em detrimento da propriedade legítima de outra pessoa.” (Bukhári).

٣١٦- باب ندب مَن حلف على يَمينٍ ، فرأى غيرها خيرَاً منها أن يفعل ذلك المحلوف عليه ، ثم يكفِّر عن يمينه

CAPÍTULO 316

A JUSTIFICATIVA PARA SE AGIR DE MODO CONTRÁRIO A UM JURAMENTO, CASO SE TRATE DE UMA RETIFICAÇÃO, E O DEVER DE SE EXPIAR O JURAMENTO QUEBRADO

١٧١٥- عَنْ عبْدِ الرَّحْمنِ بْنِ سَمُرَةَ رضِي اللَّه عَنْهُ قَالَ : قَالَ لِي رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «... وَإِذَا حَلَفْتَ علَى يَمِينٍ ، فَرَأَيْت غَيْرَها خَيْراً مِنهَا ، فأْتِ الَّذِي هُوَ خَيْرٌ ، وكفِّرْ عن يَمِينك » متفقٌ عليه .

1715. Abdurrhman Ibn Samura (R) relatou que o Profeta (S) lhe disse: “Se fizeres um juramento de que irás fazer uma determinado coisa, e depois descobres outra coisa melhor, faze o que é melhor e expia o teu juramento.” (Muttafac alaih)

١٧١٦- وعَنْ أَبي هُرَيْرَةَ رضِيَ اللَّه عَنْهُ أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « منْ حلَف عَلَى يَمِينٍ فَرَأَى غَيْرَهَا خَيْراً مِنْهَا ، فَلْيُكَفِّرْ عَنْ يَمِينِهِ ، ولْيَفْعَلْ الَّذِي هُوَ خَيْرٌ » رواهُ مسلم .

1716. Abu Huraira (R) contou que o Profeta (S) disse: “Quem prestar um juramento por algo, logo constatar que o correto será justificar, que retifique, e que ofereça uma penitência por haver quebrado o juramento.” (Musslim)

١٧١٧- وَعَنْ أَبي مُوسَى رضِيَ اللَّه عَنْهُ أَنَّ رسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « إِنِّي واللَّهِ إِنْ شَاءَ اللَّه لاَ أَحلِفُ عَلَى يَمِينٍ ، ثُمَّ أَرَى خَيْراً مِنهَا إِلاَّ كَفَّرْتُ عَنْ يَمِيني ، وأَتيْتُ الَّذِي هُوَ خَيرٌ » متفقٌ عليه .

1717. Abu Mussa (R) narrou que o Profeta (S) disse: “Por Deus, se Deus quiser, quando faço um juramento acerca de algo, e logo constato que deveria retificá-lo, ofereço uma penitência por quebrar meu juramento e faço a retificação.” (Muttafac alaih)

١٧١٨- وَعَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضِي الله عنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لأَنْ يَلَجَّ أَحَدُكُمْ في يَمِينِهِ في أَهْلِهِ آثَمُ لَهُ عِنْدَ اللَّهِ تَعَالى مِنْ أَنْ يُعْطِيَ كَفَّارَتَهُ الَّتي فَرَض الله عَلَيْهِ» متفقٌ عليه .

1718. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Se um de vós permanece inflexível na sua blasfêmia concernente à sua família (e assim for culpado de cometer excessos), isso lhe será mais pecaminoso, na estimativa de Deus, do que se ele fizer reparo disso, como prescrito por Deus, Exaltado Seja.” (Muttafac alaih)

٣١٧- باب العفو عن لغو اليمين

وأنه لا كفارة فيه ، وهو ما يجري على اللسان بغير قصد اليمين كقوله على العادة : لا والله ، وبلى والله ، ونحو ذلك

CAPÍTULO 317

O PERDÃO EM CASO DE JURAMENTO INVOLUNTÁRIO

قَال اللّه تَعَالَى:{ لَا يُؤَاخِذُكُم اللّه بِاللَّغْو فِي أَيْمَانِكُم وَلَـن يُؤَاخِذُكُم بِمَا عَقَّدْتُّم الْأَيْمَان فَكَفَّارَتُه إِطْعَام عَشَرَة مَسَاكِيْن مِن أَوْسَط مَا تُطْعِمُوْن أَهْلِيْكُم أَو كِسْوَتُهُم أَو تَحْرِيْر رَقَبَة، فَمَن لَّم يَجِد فَصِيَام ثَلَاثَة أَيَّام؛ ذَلِك كَفَّارَة أَيْمَانِكُم إِذَا حَلَفْتُم؛ وَاحْفَظُوَا أَيْمَانَكُم }.

Deus, louvado seja, disse:
“**Deus não vos reprova por vossos inintencionais juramentos fúteis; porém, recrimina-vos por vossos deliberados juramentos, cuja expiação consistirá em alimentardes dez necessitados da maneira como alimentais a vossa família, ou em os vestir, ou em libertardes um escravo; contudo, quem carecer de recursos jejuará três dias. Tal será a expiação do vosso perjúrio. Mantende, pois, os vossos juramentos. Assim Deus vos elucida os Seus versículos, a fim de que Lhe agradeçais**” (Alcorão Sagrado, 5:89).

١٧١٩- وَعَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهَا قَالَتْ : أُنْزِلَتْ هَذِهِ الآيَةُ :{لا يُؤَاخِذُكُمْ اللَّه بِاللَّغْو في أَيْمَانِكُمْ } في قَوْلِ الرَّجُلِ : لا واللَّهِ ، وَبَلى واللَّهِ . رواه البخاري .

1719. Aicha Sidiqa (R) relatou que o versículo 5:89 foi revelado para as pessoas que têm o costume de proferir frases (imprecações) como: “Não, por Deus”, e “sim, por Deus”, só por questão de hábito. (Bukhári).

٣١٨- باب كراهة الحلف في البيع وإن كان صادقاً

CAPÍTULO 318

A AVERSÃO DE SE JURAR, NAS TRANSAÇÕES COMERCIAIS, MESMO QUE O QUE SE DIZ FOR VERDADE

١٧٢٠- عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قَالَ : سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : «الحَلِفُ منْفَقَةٌ للسِّلْعَةِ ، مَمْحَقَةٌ للْكَسْبِ » متفقٌ عليه .

1720. Abu Huraira (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Muitas juras nas transações comerciais podem aumentar as vendas, mas remove o lucro e a abundância. (Muttafac alaih)

١٧٢١- وَعَنْ أَبِي قَتَادَةَ رضِيَ اللَّه عَنْهُ قَالَ : سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « إِيَّاكُمْ وَكَثْرَةَ الحلِفِ في الْبَيْعِ ، فَإِنَّهُ يُنَفِّقُ ثُمَّ يَمْحَقُ » رواه مسلم .

1721. Abu Catada (R) contou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Evitai muitas juras quando estiverdes vendendo vossa mercadoria, pois, no começo pode promover os negócios, mas em seguida traz o prejuízo." (Musslim)

٣١٩- باب كراهة أن يسأل الإنسان بوجه الله عز وجل غير الجنة وكراهة منع من سأل بالله تعالى وتشفَّع به

CAPÍTULO 319

A AVERSÃO DE SE SOLICITAR, EM NOME DE DEUS, ALGUM FAVOR QUE NÃO SEJA O PARAÍSO, E A AVERSÃO DE ALGUÉM REFUTAR UMA PETIÇÃO FEITA EM NOME DE DEUS, OU PÔR-SE COMO INTERCESSOR

١٧٢٢- عَنْ جابرٍ رضِيَ اللَّه عَنْهُ قَال : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا يُسْأَلُ بوَجْهِ اللَّهِ إِلاَّ الجَنَّةُ » رواه أبو داود .

1722. Jáber (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Nada se deverá implorar a Deus, a não ser que seja o próprio Paraíso." (Abu Daúd)

١٧٢٣- وَعَن ابْن عُمَرَ رضِيَ اللَّه عنْهُما قَالَ : قَال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنِ اسْتَعَاذَ بِاللَّهِ ، فأَعِيذُوهُ ، ومنْ سَأَل باللَّهِ ، فَأَعْطُوهُ ، وَمَنْ دَعَاكُمْ ، فَأَجِيبُوه ، ومَنْ صنَع إِلَيْكُمْ معْرُوفاً فَكَافِئُوهُ ، فَإِنْ لَمْ تَجِدُوا مَا تُكَافِئُونَهُ به ، فَادَعُوا لَهُ حَتَّى تَرَوْا أَنَّكُمْ قَدْ كَافَأْتُموهُ » حديثٌ صَحِيحٌ ، رواهُ أَبُو داود ، والنسائي بأسانيد الصحيحين .

1723. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "À pessoa que pedir refúgio em nome de Deus, deveis dar-lhe refúgio; a quem pedir em nome de Deus, deveis dar; a quem vos convidar, deveis atender; a quem fizer um favor a vós, deveis recompensar; se não tiverdes nada para recompensá-lo, fazei preces a Deus por ele, até achardes que o recompensastes." (Abu Daúd e Nassá-i, como autêntica).

320- باب تحريم قوله شاهِنشاه للسلطان وغيره

لأن معناه ملك الملوك ، ولا يوصف بذلك غير الله سبحانه وتعالى

CAPÍTULO 320

A PROIBIÇÃO DE SE DENOMINAR O REI DOS REIS) TERMO QUE Só PODE SER UTILIZADO PARA DEUS

١٧٢٤- عَنْ أَبي هُرَيْرَةَ رضِيَ اللَّه عَنْهُ عن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِنَّ أَخْنَعَ اسمٍ عندَ اللَّهِ عزَّ وجَلَّ رَجُلٌ تَسَمَّى مَلِكَ الأَملاكِ » متفق عَلَيه .

1724. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O título mais desgraçado, na estimativa de Deus, é o do indivíduo que se denomina Rei dos Reis (*chahinchah*) ." (Muttafac alaih)

٣٢١- باب النهي عن مخاطبة الفاسق والمبتدع ونحوهما بسيدي ونحوه

CAPÍTULO 321

A PROIBIÇÃO DE SE EMPREGAR TÍTULOS RESPEITOSOS AO NOS DIRIGIRMOS AOS CORRUPTOS E AOS FALSOS REFORMISTAS

١٧٢٥- عن بُرَيْدَةَ رَضِيَ اللَّه عنهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تَقُولُوا لِلْمُنَافِقِ سَيِّدٌ ، فَإِنَّهُ إِنْ يكُ سَيِّداً ، فَقَدْ أَسْخَطْتُمْ رَبَّكُمْ عزَّ وَجَلَّ » رواه أبو داود بإسنادٍ صحيحٍ .

1725. Buraida (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Não trateis um hipócrita por ‘senhor’, porque isso aborrecerá a Deus, ainda que o seja.” (Abu Daúd classificou como autêntico).

٣٢٢- باب كراهة سبَّ الحُمّى

CAPÍTULO 322

A PROIBIÇÃO DE MALDIZER A FEBRE

١٧٢٦- عنْ جَابرٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ أَنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم دخَلَ على أُمِّ السَّائبِ ، أَوْ أُمِّ المسَيَّبِ فقَالَ : « مَالَكِ يا أُمَّ السَّائبِ أَوْ يَا أُمِّ المسيَّبِ تُزَفْزِفِينَ ؟ » قَالَتْ : الحُمَّى لا بارَكَ اللَّه فِيهَا ، فَقَالَ : « لا تَسُبِّي الحُمَّى ، فَإِنَّهَا تُذْهِبُ خَطَايا بَني آدم ، كَما يُذْهِبُ الْكِيرُ خَبثَ الحدِيدِ » رواه مسلم .

1726. Jáber (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) visitou Ummu Sáeb ou Ummul Mussaiab e lhe perguntou: “O que te aconteceu, ó Ummul Mussaiab? Por que estás tremendo?” Ela respondeu: “É a febre; que Deus não a abençoe.” Ele lhe disse: “Não insulte a febre, porque ela limpa os pecados dos filhos de Adão como o forno limpa as impurezas doo ferro.” (Musslim)

٣٢٣- باب النهي عن سبَّ الريح ، وبيان ما يقال عند هبوبها

CAPÍTULO 323

A PROIBIÇÃO DE MALDIZERMOS OS VENTOS, E O QUE SE DEVE DIZER QUANDO SOPRAM

١٧٢٧- عَنْ أَبي المنْذِرِ أُبَيّ بْنِ كَعْبٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تَسُبُّوا الرِّيحَ ، فَإِذَا رَأَيْتُمْ ما تَكْرَهُونَ ، فَقُولُوا : اللَّهُمَّ إِنَّا نَسْأَلُكَ مِنْ خَيْرِ هذِهِ الرِّيحِ وخَيْرِ مَا فِيهَا وخَيْرِ ما أُمِرَتْ بِهِ ، وَنَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ هَذِهِ الرِّيحِ وَشَرِّ ما فيها وشرِّ ما أُمِرَتْ بِهِ » رواه الترمذي وقَالَ : حَديثٌ حسنٌ صحيح .

1727. Ubai Ibn Caab (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Não insulteis o vento! Porém, se encontrardes nele algo que não vos agrada, dizei: Senhor, imploramos-Te o bem deste vento, a benesse que ele porta, o bem que lhe foi ordenado.

E nos refugiamos em Ti do mal deste vento, do malefício que porta e do mal que lhe foi ordenado!" (Tirmizi)

١٧٢٨- وعنْ أَبي هُرَيْرةَ رَضِي اللَّه عَنْهُ قَالَ : سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : الرِّيحُ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ تَأْتِي بِالرَّحْمَةِ ، وَتَأْتِي بالعَذَابِ ، فَإِذا رَأَيْتُمُوهَا فَلا تَسُبُّوهَا ، وَسَلُوا اللَّه خَيْرَهَا، واسْتَعِيذُوا باللَّهِ مِنْ شَرِّهَا » رواه أبو داود بإسناد حسنٍ .

1728. Abu Huraira (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "O vento é uma bênção de Deus, o Altíssimo; ele traz tanto Sua misericórdia como a Sua ira. Portanto, quando vos deparardes com ele, não o anatematizeis! Suplicai a Deus por algo de bom dele, bem como a Sua proteção contra o seu mal" (Abu Daúd).

١٧٢٩- وعنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّه عنْهَا قَالَتْ : كَانَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا عَصِفَتِ الرِّيح قالَ : «اللَّهُمَّ إِني أَسْأَلُكَ خَيْرَهَا ، وَخَيْرِ مَا فِيهَا ، وخَيْر ما أُرسِلَتْ بِهِ ، وَأَعُوذُ بك مِنْ شَرِّهِا ، وَشَرِّ ما فِيها ، وَشَرِّ ما أُرسِلَت بِهِ » رواه مسلم .

1729. Aicha (R) relatou que quando o vento soprava furiosamente, o Profeta (S) suplicava: "Ó Deus, peço-Te algo de seus benefícios, e o benefício que ele contenha, e o benefício do propósito para o qual foi enviado; solicito a Tua proteção contra os seus malefícios e o malefício que ele possua, e do mal do propósito para o qual ele foi enviado." (Musslim)

٣٢٤- باب كراهة سبِّ الدِّيك

CAPÍTULO 324

A PROIBIÇÃO DE SE OFENDER O GALO

١٧٣٠- عنْ زَيْدِ بْنِ خَالِدٍ الجُهَنِيّ رَضيَ اللَّه عَنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تَسُبوا الدِّيكَ ، فَإِنَّهُ يُوقِظُ للصلاةِ » رواه أبو داود بإسنادٍ صحيح .

1730. Zaid Ibn Khalid Al Juhani (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não xingueis o galo, porque ele vos acorda para a vossa oração matinal" (Abu Daúd).

٣٢٥- باب النهي عن قول الإنسان :مُطِرْنَا بِنَوْء كذا

CAPÍTULO 325

A PROIBIÇÃO DE SE ATRIBUIR A CHUVA À AÇÃO DAS ESTRELAS, EM

PARTICULAR

١٧٣١- عَنْ زَيْدِ بْنِ خَالِدٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قَالَ : صلَّى بِنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم صَلاَةَ الصُّبْحِ بِالحُدَيْبِيَةِ فِي إِثْرِ سَمَاءٍ كَانتْ مِنَ اللَّيْل ، فَلَمَّا انْصرَفَ أَقْبَلَ عَلى النَّاسِ ، فَقَال : هَلْ تَدْرُون مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ ؟ » قَالُوا : اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعلَمُ . قَالَ : « قَالَ : أَصْبَحَ مِنْ عِبَادِي مُؤمِنٌ بي، وَكَافِرٌ ، فأَمَّا مَنْ قالَ مُطِرْنَا بِفَضْلِ اللَّهِ وَرَحْمَتِهِ ، فَذلِكَ مُؤمِنٌ بي كَافِرٌ بالْكَوْكَبِ ، وَأَمَّا مَنْ قالَ : مُطِرْنا بِنَوْءِ كَذا وَكذا ، فَذلكَ كَافِرٌ بي مُؤمِنٌ بالْكَوْكَبِ» متفقٌ عليه .

1731. Zaid Ibn Khaled (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) encabeçou a ele e a outros na oração da alvorada, em Al Hudaibiya; havia chovido naquela noite, e quando finalizou a oração, dirigiu-se para a gente: "Sabeis o que vosso Senhor disse?" Disseram: "Deus e o Seu Mensageiro são os que melhor sabem!" Disse o Profeta (S): "Deus disse: 'Dentre os Meus servos, uns acordaram crendo em Mim, e outros não. Pois aquele que disse que choveu pela graça de Deus é um crente em Mim, e não crê nos astros; porém aquele que disse que choveu por causa da posição deste ou daquele astro não é um crente em Mim, porquanto crê nos astros.'" (Muttafac alaih)

٣٢٦- باب تحريم قوله لمسلم : يا كافر

CAPÍTULO 326

A PROIBIÇÃO DE SE DIZER A UM MUÇULMANO: "Ó INFIEL"

١٧٣٢- عَنِ ابنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُمَا قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذا قَالَ الرَّجُلُ لأَخِيهِ : يَا كَافِر ، فَقَدْ بَاءَ بِهَا أَحَدُهُما ، فَإِنْ كَان كَمَا قَالَ وَإِلاَّ رَجَعَتْ عَلَيْهِ » متفقٌ عليه .

1732. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando um homem chamar seu irmão de 'Ó *kafir* (incrédulo)', o epíteto poderá cair sobre um deles. Se o indivíduo for incrédulo, será como foi chamado. Mas se não for, o epíteto irá ricochetear sobre aquele que disse isso." (Muttafac alaih)

١٧٣٣- وعَنْ أَبي ذَرٍّ رَضِي الله عنْهُ أَنَّهُ سمِعَ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ » : منْ دَعَا رَجُلاً بالْكُفْرِ ، أَوْ قَالَ : عَدُوَّ اللَّهِ ، ولَيْس كَذلكَ إِلاَّ حَارَ علَيْهِ « متفقٌ عليه » .

1733. Abu Zar (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Se uma pessoa chamar um indivíduo de 'infiel' (Káfir) ou de 'inimigo de Deus', e este não for, então, o epíteto reverterá para ele." (Muttafac alaih)

٣٢٧- باب النهي عن الفُحش وبَذاءِ اللِّسان

CAPÍTULO 327

A PROIBIÇÃO DAS PALAVRAS GROSSEIRAS E OBSCENAS

١٧٣٤- عَن ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ : قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَيْس المؤْمِنُ بالطَّعَّانِ ، وَلا اللَّعَّانِ ، وَلا الْفَاحِشِ ، وَلا الْبَذِيء » رواه الترمذي وقال: حديثٌ حسنٌ.

1734. Abdullah Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O fiel nunca é sarcástico, xingador ou abusivo, nem tampouco é dado a conversas vulgares." (Tirmizi)

١٧٣٥- وعِنْ أَنَسٍ رضي الله عَنهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَا كَانَ الْفُحْشُ في شَيْءٍ إِلاَّ شانَهُ، ومَا كَانَ الحَيَاءُ في شَيْءٍ إِلاَّ زَانَهُ » رواه الترمذي، وقال : حديثٌ حسن.

1735. Anas (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando a palavra obscena acompanha algum dito, ela o enfeia; e quando o pudor e a decência acompanham algum dito, eles o embelezam." (Tirmizi)

٣٢٨- باب كراهة التقعير في الكلام

بالتشدُّق وتكلُّف الفصاحة واستعمال وَحشيّ اللغة ودقائق الإعراب في مخاطبة العوام ونحوهم

CAPÍTULO 328

A DESAPROVAÇÃO DO USO DE PALAVRAS REBUSCADAS E DE TERMOS EXAGERADOS NA CONVERSAÇÃO, PRINCIPALMENTE COM PESSOAS DE NÍVEL INFERIOR

١٧٣٦- عَنِ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ الله عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « هَلَكَ المتَنَطِّعُون » قَالَهَا ثَلاثاً . رَوَاهُ مُسْلِم .

1736. Ibn Mass'ud (R) narrou que o Profeta (S) disse: "Os que exageram e rebuscam vão à perdição." E repetiu aquilo três vezes. (Musslim)

١٧٣٧- وَعَنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرو بْنِ العَاصِ رَضِيَ اللَّه عنْهُمَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ: «إِنَّ اللَّه يُبْغِضُ الْبَلِيغَ مِنَ الرِّجَالِ الَّذي يَتَخَلَّلُ بِلِسَانِهِ كَمَا تَتَخَلَّلُ الْبَقَرَةُ » . رَواه أَبو داودَ ، والترمذي ، وقال : حديثٌ حسن .

1737. Abdullah Ibn Amru Ibn al 'Ás (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Deus odeia a pessoa que enrola a língua em eloquência (enquanto fala) como a vaca faz quando rumina." (Abu Daúd e Tirmizi)

١٧٣٨- وعَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّه عَنْهُما أَنَّ رَسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : إِنَّ مِنْ أَحَبِّكُمْ إِلَيَّ ، وَأَقْرَبِكمْ مِنِّي مَجْلِساً يَوْمَ الْقِيامةِ ، أَحَاسِنُكُمْ أَخْلاقاً ، وَإِنَّ أَبْغَضَكُمْ إِلَيَّ ، وَأَبْعَدَكُمْ مِنِّي يوْمَ الْقِيَامَةِ ، الثَّرْثَارُونَ ، وَالمتَشَدِّقُونَ وَالمتَفَيْهِقُونَ » رواه الترمذي وقال : حديثٌ حسن ، وقد سبق شرحُهُ في باب حُسْنِ الخُلقِ .

1738. Jáber Ibn Abdullah (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Os mais caros de vós, para mim, e os mais achegados a mim, no Dia do Julgamento, serão aqueles que tiverem a melhor moral; e os mais odiados por mim e afastados de mim, no Dia do Julgamento, serão aqueles mais faladores, estridentes nos seus tons, e arrogantes no falar." (Tirmizi)

٣٢٩- باب كراهة قوله : خَبُثَتْ نفسي

CAPÍTULO 329

A DESAPROVAÇÃO DA AUTO-CONDENAÇÃO

١٧٣٩- عَنْ عَائِشَة رَضِيَ اللَّه عَنْهَا عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا يَقُولَنَّ أَحَدُكُمْ خَبُثَتْ نَفْسي ، وَلكِنْ لِيَقُلْ : لَقِسَتْ نَفْسِي » متفقٌ عليه .

قالَ الْعُلَمَاءُ : معْنَى خبُثَتْ غَثَيتْ ، وَهُوَ مَعْنَى « لَقِسَتْ » وَلكِنْ كَرِهَ لَفْظَ الخُبْثِ .

1739. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Nenhum de vós deverá dizer: 'Meu espírito está arruinado (*khabusat*)'; deverá dizer: 'Meu espírito não está em ordem.'" (Muttafac alaih)

٣٣٠- باب كراهة تسمية العنب كرْماً

CAPÍTULO 330

O DESACONSELHAMENTO DE SE DENOMINAR A VINHA DE KARM

١٧٤٠- عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضَيَ اللَّه عَنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تُسَمُّوا الْعِنَبَ الْكَرْمَ، فإِنَّ الْكَرْمَ المسْلِمُ » متفقٌ عليه . وهذا لفظ مسلمٍ .

وفي روَايةٍ : « فَإِنَّمَا الْكَرْمُ قَلْبُ المؤْمِنِ » وفي رواية للبخاري ومسلِم : « يَقُولُونَ الْكَرْمُ إِنَّمَا الْكَرْمُ قلْبُ المؤْمِنِ » .

1740. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Nenhum de vós deverá tratar as uvas de *karm*, porque *karm* é apenas um muçulmano" (Muttafac alaih).

Outra versão diz: "*karm* é o coração de um crente."

١٧٤١- وَعَنْ وَائِلِ بْنِ حَجرٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « لا تَقُولُوا: الْكَرْمُ، وَلَكِنْ قُولُوا : الْعِنَبُ ، وَالحبَلَةُ » رواه مسلم .

1741. Waiel Ibn Hajar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não chameis (a uva) de *karm*, mas chamai-a de *al inab* e *habala*." (Musslim).

Nota: *karm* significa uva. Há outras palavras na língua árabe para uva, como '*inab* e *habala*. Mas a palavra *karm* tem sido demarcada para denotar o coração do muçulmano; portanto, não é de bom alvitre usá-la para uma fruta como a uva.

٣٣١- باب النهي عن وصف محاسن المرأة لرجل

لا يحتاج إلى ذلك لغرض شرعي كنكاحها ونحوه

CAPÍTULO 331

A PROIBIÇÃO DE SE ACENTUAR OS DOTES FÍSICOS DE UMA MULHER PERANTE UM HOMEM, EXCETO EM CASO DE ALGUMAS EXIGÊNCIAS RELIGIOSAS, COMO CASAMENTO,

١٧٤٢- عَنِ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّه عنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تُبَاشِرِ المرْأَةُ المرْأَةَ ، فَتَصِفَهَا لِزَوْجِهَا كَأَنَّهُ يَنْظُرُ إِلَيْهَا » متفقٌ عليه .

1742. Abdullah Ibn Mass'ud (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Nenhuma mulher deve comparar as suas partes íntimas com as de outra mulher, para que não descreva as partes da outra ao seu marido, e fazer com que ele esteja olhando para elas." (Muttafac alaih)

٣٣٢- باب كراهة قول الإنسان في الدعاء : اللهُمَّ اغفر لي إن شئت

بل يجزم بالطلب

CAPÍTULO 332

A CENSURA DE QUE ALGUÉM IMPLORE: "SENHOR, PERDOA-ME SE QUISERES!" E O DEVER DE A PESSOA SUPLICAR COM TODA INSISTÊNCIA

١٧٤٣- عـنْ أَبي هُريْـرَةَ رَضِـيَ اللهُ عَنْـهُ أَنَّ رَسُـولَ اللَّهِ صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَـلَّم قَـالَ : « لا يَقُـولَنَّ أَحَدُكُمْ : اللَّهُمَّ اغْفِرْ لي إِنْ شِئْتَ : اللَّهُمَّ ارْحَمْني إِنْ شِئْتَ ، لِيعْزِمِ المِسْأَلَةَ ، فإِنَّهُ لا مُكْرِهَ لَهُ » متفـقٌ عليه .

وفي روايةٍ لمسْلِمٍ : « وَلكنْ ، لِيَعْزِمْ وَلْيُعْظِّمِ الرَّغْبَةَ ، فَإِنَّ اللهَ تَعَالى لا يتَعَاظَمُهُ شَيْءٌ أَعْطَاهُ».

1743. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A gente não deve suplicar assim: Ó Deus, perdoa-me se quiseres! Deus tem misericórdia de mim, se quiseres!, mas a gente deverá ser firme na súplica, que deverá ser feita com plena confiança e veemência, porque a gente não tem o poder de compelir (a Deus, o Todo-Poderoso)" (Musslim) .

١٧٤٤- وَعَـنْ أَنَـسٍ رَضِـيَ اللهُ عَنْـهُ قَـالَ : قَـالَ رَسُـولُ اللَّهِ صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَـلَّم : « إِذا دعـا أَحَدُكُمْ ، فَلْيَعْزِمِ المِسْأَلَةَ ، وَلا يَقُولَنَّ : اللَّهُمَّ إِنْ شِئْتَ ، فَأَعْطِنِي ، فَإِنَّهُ لا مُسْتَكْرِهَ لَهُ » متفقٌ عليه.

1744. Anas (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando alguém implorar a Deus, que o faça com decisão, e que não diga: 'Senhor, se quiseres, concede-me...' pois ninguém O pode coagir." (Muttafac alaih)

٣٣٣- باب كراهة قول : ما شاء الله وشاء فلان

CAPÍTULO 333

A DESAPROVAÇÃO DE SE DIZER "O QUE DEUS QUISER E O QUE FULANO QUISER"

١٧٤٥- عنْ حُذَيْفَةَ بْنِ اليَمَانِ رَضِيَ اللَّه عَنْه عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « لا تَقُولوا : ماشاءَ اللَّه وشاءَ فُلانٌ ، ولكِنْ قُولوا : مَا شَاءَ اللَّه ، ثُمَّ شَاءَ فُلانٌ » رواه أبو داود بإسنادٍ صحيح.

1745. Huzaifa Ibn al Yaman (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não digais: 'O que Deus quiser e o que fulano quiser', e sim, 'O que Deus quiser.' (E depois) 'o que fulano quiser.'" (Abu Daúd).

٣٣٤- باب كراهة الحديث بعد العشاء الآخرة

المراد به الحديث الذي يكون مباحاً في غير هذا الوقت وفعله وتركه سواء. فأما الحديث المحرم أو المكروه في غير هذا الوقت أشد تحريماً وكراهة، وأما الحديث في الخير كمذاكرة العلم وحكايات الصالحين ومكارم الأخلاق والحديث مع الضيف ومع طالب حاجة ونحو ذلك فلا كراهة فيه، بل هو مستحب، وكذا الحديث لعذر وعارض لا كراهة فيه. وقد تظاهرت الأحاديث الصحيحة على كل ما ذكرته.

CAPÍTULO 334

O DESACONSELHAMENTO DE SE MANTEREM CONVERSAÇÕES DEPOIS DA ORAÇÃO DA NOITE

O Imam Nawawi disse que a conversa proibida naquela hora é aquela permitida mesmo depois daquele tempo, e falar e não falar dos tópicos não tem importância. A conversa proibida em outras horas é estritamente proibida naquela hora. Quanto às conversas relacionadas com boas e benéficas coisas como tópicos educacionais, as histórias das pessoas piedosas, a respeito das boas condutas, conversa com um hóspede ou com pessoa necessitada, não há objeção ou repugnância. Ao contrário, tais conversas são desejáveis. Da mesma forma, em casos de algumas emergências ou acontecimentos,

não há inconveniente em se conversar. As questão apresentadas nesse capítulo são garantidas por tradições autênticas.

١٧٤٦- عَنْ أَبي بَرْزَةَ رَضِي الله عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَانَ يَكرَهُ النومَ قبْلَ العِشَاءِ وَالحَدِيثَ بعْدَهَا . متفقٌ عليه .

1746. Abu Barza (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) desgostava dormir antes da Oração da Noite e de entabular conversas depois dela. (Muttafac alaih)

١٧٤٧- وعَنِ ابْنِ عُمرَ رَضِيَ الله عَنْهُمَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم صَلَّى العِشَاءَ في آخِرِ حَيَاتِهِ، فَلمَّا سَلَّم ، قَالَ : « أَرَأَيْتَكُمْ لَيْلَتَكُمْ هَذِهِ ؟ فَإِنَّ على رَأْسِ مِئَةِ سَنَةٍ لا يَبْقَى مِمَّنْ هُوَ عَلى ظَهْرِ الأَرْضِ اليَوْمَ أَحدٌ » متفقٌ عليه .

1747. Ibn Ômar (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) se encontrava encabeçando a oração de Ichá (oração da noite), nos últimos dias da sua vida. Quando deu a saudação final, se dirigiu aos presentes, e lhes disse: “Dai-vos conta desta noite, pois dentro de cem anos não restará ninguém dos que agora vivem na terra.” (Muttafac alaih)

١٧٤٨- وَعَنْ أَنَسٍ رَضِيَ الله عَنْهُ أَنَّهم انْتَظَرُوا النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَجاءَهُمْ قريباً مِنْ شَطْرِ اللَّيْلِ فصلَّى بِهِم ، يعني العِشَاءَ قَالَ : ثُمَّ خَطَبَنَا فَقَالَ : « أَلا إِنَّ النَّاسَ قَدْ صَلُّوا ، ثُمَّ رَقَدُوا » وَإِنَّكُمْ لَنْ تَزَالُوا في صَلاةٍ ما انْتَظَرْتُمُ الصَّلاةَ » رواه البخاري .

1748. Anas (R) contou que certa ocasião alguns dos companheiros do Profeta (S) o esperaram na mesquita para que encabeçasse a oração da noite (Ichá). Por volta da meia-noite, ele chegou e encabeçou a oração. Em seguida, dirigiu-se aos seus companheiros, dizendo: “As pessoas fizeram a oração e se deitaram. Mas sabei que sempre que vos encontrardes à espera de uma oração, devereis considerar-vos-á em permanente oração.” (Bukhári)

٣٣٥- باب تحريم امتناع المرأة من فراش زوجها إذا دعاها ولم يكن لها عذر شرعي

CAPÍTULO 335

A PROIBIÇÃO DE A MULHER SE NEGAR, SEM DESCULPA RELIGIOSA, A ATENDER O MARIDO QUANDO ELE A SOLICITA

١٧٤٩- عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قَالَ : قَالَ رَسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذا دَعَا الرَّجُلُ امْرَأَتَهُ إِلى فِراشِهِ فأَبَتْ ، فَباتَ غَضْبانَ علَيْهَا ، لَعَنَتْهَا المِلائِكَةُ حتى تُصْبِح » متفقٌ عليه.

1749. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Quando o marido chama a esposa para a cama e ela se nega, e ele passa a noite zangado com ela, os anjos continuarão a amaldiçoá-la, até à manhã." (Muttafac alaih)

٣٣٦- باب تحريم صوم المرأة تطوعاً وزوجها حاضر إلاَّ بإذنه

CAPÍTULO 336

A PROIBIÇÃO DE A MULHER OBSERVAR O JEJUM VOLUNTÁRIO SEM O CONSENTIMENTO DO MARIDO, QUANDO ELE ESTÁ PRESENTE EM CASA

١٧٥٠- عنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضِيَ اللَّه عنْهُ أَنَّ رسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « لا يَحِلُّ للمَرْأَةِ أَنْ تَصُومَ وَزَوْجُهَا شاهِدٌ إِلاَّ بِإِذْنِهِ ولا تَأْذَنَ في بَيْتِهِ إِلاَّ بِإِذْنِهِ » متفقٌ عليه .

1750. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "A mulher não deve praticar o jejum voluntário quando seu marido está presente em casa, a não ser com a permissão dele. Ela também não deve deixar ninguém entrar em sua casa sem a permissão dele." (Muttafac alaih)

٣٣٧- باب تحريم رفع المأموم رأسه من الركوع

أو السجود قبل الإمام

CAPÍTULO 337

A PROIBIÇÃO DE LEVANTAR A CABEÇA, ESTANDO EM INCLINAÇÃO OU PROSTRAÇÃO, ANTES QUE O IMAM O FAÇA

١٧٥١- عـنْ أَبي هُريْـرَةَ رَضِـيَ اللَّه عَنْـهُ أَنَّ النَّـبِيَّ صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَـلَّم قَـالَ : « أَمَـا يَخْشَـى أَحَـدُكُمْ إِذا رفَـعَ رأْسَـهُ قَبْـلَ الإِمَـامِ أَنْ يَجْعـلَ اللَّه رأْسَـهُ رأْسَ حِمـارٍ ، أَوْ يَجْعـلَ اللَّه صُـورتَهُ صُـورَةَ حِمارٍ» متفقٌ عليه .

1751. Abu Huraira (R) narrou que o Profeta (S) disse: “Acaso a pessoa não tem medo de que, durante a oração, se levantar a cabeça, antes que o Imam o faça, Deus transformasse sua cabeça na cabeça de um asno, ou sua imagem na de um burro?” (Muttafac alaih)

٣٣٨- باب كراهة وضع اليد على الخاصرة في الصلاة

CAPÍTULO 338

A DESAPROVAÇÃO DE A PESSOA LEVAR A MÃO À CINTURA DURANTE A ORAÇÃO

١٧٥٢- عَنْ أَبي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ أن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: نهي عنِ الخَصْرِ في الصَّلاةِ. متفقٌ عليهِ .

1752. Abu Huraira (R) relatou que foi proibido que a pessoa coloque as mãos na cintura (durante a oração). (Muttafac alaih)

٣٣٩- باب كراهة الصلاة بحضرة الطعام

ونفسه تتوق إليه أو مع مدافعة الأخبثين : وهما البول والغائط

CAPÍTULO 339

O DESACONSELHAMENTO DE SE JUNTAR À ORAÇÃO QUANDO A COMIDA ESTÁ SERVIDA, E TAMBÉM QUANDO ALGUÉM TEM DE ATENDER AO CHAMADO DA NATUREZA

١٧٥٣- عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهَا قَالَتْ : سَمِعْتُ رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « لا صَلاةَ بحَضرَةِ طَعَامٍ ، وَلا وَهُوَ يُدَافِعُهُ الأَخْبَثَانَ » رواه مسلم .

1753. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A oração não é válida quando a comida já foi servida; semelhantemente, também não o é quando a pessoa necessita aliviar-se de duas coisas sujas (urina ou fezes). (Musslim)

٣٤٠- باب النهي عن رفع البَصَر إلى السماء في الصلاة

CAPÍTULO 340

PROIBIÇÃO DE SE OLHAR PARA O CÉU DURANTE A ORAÇÃO

١٧٥٤- عَنْ أَنسِ بْنِ مَالكٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَا بالُ أَقْوَامٍ يَرْفَعُونَ أَبْصَارَهُمْ إِلِى السَّماءِ في صَلاتِهِمْ ، » فَاشْتَدَّ قَوْلُهُ في ذلك حَتَّى قَالَ : « لَيَنْتَهُنَّ عَنْ ذلك ، أَوْ لَتُخْطَفَنَّ أَبْصارُهُمْ ، » رواه البخاري .

1754. Anas Ibn Málik (R) narrou que o Profeta (S) disse: "O que acontece com aquelas pessoas que erguem seus olhares para o céu durante a oração?" Ele exortou as pessoas a tomarem cuidado, dizendo: "Que se abstêm de fazê-lo ou suas vistas lhes serão arrebatadas." (Bukhári)

٣٤١- باب كراهة الالتفات في الصلاة لغير عذر

CAPÍTULO 341

DESAPROVAÇÃO DE OLHARMOS PARA A DIREITA E A ESQUERDA,

SEM MOTIVO, DURANTE A ORAÇÃO

١٧٥٥- عَنْ عَائِشَةَ رضِيَ اللَّه عَنْهَا قَالَتْ : سأَلْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَنِ الالْتِفَاتِ فِي الصَّلاةِ فَقَالَ : « هُوَ اخْتِلاسٌ يَخْتَلِسُهُ الشَّيْطَانُ مِنْ صَلاةِ الْعَبْدِ » رواهُ البُخَاري .

1755. Aicha R) contou que havia perguntado ao Mensageiro de Deus (S) acerca de se voltar o olhar durante a oração. Respondeu: "É um engodo que Satanás engendra ao servo de Deus durante a oração." (Bukhári)

١٧٥٦- وَعَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قَالَ : قَالَ لِي رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِيَّاكَ وَالالْتِفَاتَ فِي الصَّلاةِ ، فَإِنَّ الالْتِفَاتَ فِي الصَّلاةِ هَلَكَةٌ، فإِنْ كَان لابُدَّ، فَفِي التَّطَوُّعِ لا فِي الْفَرِيضَةِ». رواه التِّرمذي وقال : حديثٌ حسنٌ صَحِيحٌ .

1756. Anas bin Málik (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Evitai olhardes numa e noutra direção durante a oração, pois isso é ruinoso (uma irregularidade séria). Se isso não puder ser evitado, deverá ser ignorado durante as orações (Fard) prescritas" (Tirmizi).

٣٤٢- باب النهي عن الصلاة إلى القبور

CAPÍTULO 342

A PROIBIÇÃO DE FICARMOS DE FRENTE PARA AS SEPULTURAS DURANTE A ORAÇÃO

١٧٥٧- عَنْ أَبِي مَرْثَدٍ كَنَّازِ بْنِ الحُصَيْنِ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قَالَ : سمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « لا تُصَلُّوا إِلى القُبُورِ ، وَلا تَجْلِسُوا علَيْها » رواه مُسْلِم .

1757. Abi Marsad Kannaz Ibn Al Hushain (R) relatou que ouviu o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Não fiqueis de frente para as sepulturas durante a oração, nem senteis sobre elas." (Musslim)

٣٤٣- باب تحريم المرور بين يَدَي المصَلّي

CAPÍTULO 343

A PROIBIÇÃO DE SE PASSAR EM FRENTE A UMA PESSOA QUE ESTÁ

ORANDO

١٧٥٨- عَنْ أَبي الجُهيْمِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الحَارِثِ بْنِ الصِّمَّةِ الأَنْصَارِيِّ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَوْ يَعْلَمُ المارُّ بَيْنَ يدي المصَلّي مَاذا عَلَيْهِ لَكَانَ أَنْ يَقِفَ أَرْبَعِينَ خَيْراً لَهُ مِنْ أَنْ يَمُرَّ بَيْنَ يَدَيْهِ » قَالَ الرَّاوي : لا أَدْرِي : قَالَ أَرْبَعِين يَوماً ، أَو أَرْبَعِينَ شَهْراً ، أَوْ أَرْبَعِينَ سَنَةً . متفقٌ عليه .

1758. Abu Al Juhaim Abdullah Ibn Al Háris Ibn Al Sima (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Se a pessoa que passa em frente a alguém orando conhecesse a gravidade desse pecado, preferiria esperar quarenta dias (ou meses, ou anos) do que passar na frente dele." (Muttafac alaih).

٣٤٤- باب كراهة شروع المأموم في نافلة

بعد شروع المؤذِّن في إقامة الصلاة سواء كانت النافلة سُنّةَ تلك الصلاةِ أو غيرها

CAPÍTULO 344

A DESAPROVAÇÃO DE SE REALIZAR UMA ORAÇÃO VOLUNTÁRIA, UMA VEZ FEITA A CHAMADA PARA UMA OBRIGATÓRIA

١٧٥٩- عَنْ أَبي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّه عَنْه عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « إِذا أُقِيمتِ الصلاَةُ ، فَلاَ صَلاَةَ إِلا المكتوبَةَ » رواه مسلم .

1759. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando for declarada a entrada na oração (Icáma), não deverá ser feita outra oração que não seja a obrigatória." (Musslim)

٣٤٥- باب كراهة تخصيص يوم الجمعة بصيام

أو ليلته بصلاة من بين الليالي

CAPÍTULO 345

A DESAPROVAÇÃO DE SE ESPECIFICAR APENAS A SEXTA-FEIRA, PARA SE JEJUAR, E AS NOITES DE SEXTA-FEIRA PARA ORAR

١٧٦٠- عَنْ أَبي هُرَيْرة رضَيَ اللَّه عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « لا تَخُصُّوا لَيْلَةَ الجُمُعَةِ بِقِيَامٍ مِنْ بَيْن اللَّيَالي ، وَلا تَخُصُّوا يَوْمَ الجُمُعَة بِصيَامٍ مِنْ بيْنِ الأَيَّامِ إِلاَّ أَنْ يَكُونَ في صَوْمٍ يَصُومُهُ أَحَدُكُمْ » رواه مسلم .

1760. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Não especifiqueis a noite de sexta-feira para as orações, nem o dia de sexta-feira para o jejum, salvo se for no decurso de outros dias de jejum.” (Musslim)

١٧٦١- وَعَنْهُ قَالَ : سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « لا يَصُومَنَّ أَحَدُكُمْ يَوْمَ الجُمُعَةِ إِلاَّ يَوْماً قَبْلَهُ أَوْ بَعْدَهُ » متفقٌ عليه .

1761. Abu Huraira (R) relatou: “Ouvi o Mensageiro de Deus (S) dizer: ‘Não jejueis nos dias de sexta-feira, salvo se for com o outro dia, antes ou depois.’” (Muttafac alaih).

١٧٦٢- وَعَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبَّادٍ قَالَ : سَأَلْتُ جَابِراً رَضِيَ اللَّه عَنْهُ : أَنَهَى النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَنْ صَوْمِ الجُمُعَةِ ؟ قَالَ : نَعَمْ . متفقٌ عليه .

1762. Mohammad Ibn Abad (R) relatou: “Perguntei ao Jabir (R): Será que o Profeta (S) proibiu o jejum apenas na sexta-feira? Ele respondeu que sim’” (Muttafac alaih).

١٧٦٣- وَعَنْ أُمِّ المؤْمِنِينَ جُوَيْرِيَةَ بنْتِ الحَارِثِ رَضِيَ اللَّه عَنهَا أَنَّ النَّبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم دَخَلَ عَلَيْهَا يوْمَ الجُمُعَةَ وَهَيَ صائمَةٌ ، فَقَالَ : « أَصُمْتِ أَمْسِ ؟ » قَالَتْ : لا ، قَالَ : « تُرِيدينَ أَنْ تَصُومِي غداً ؟ » قَالَتْ : لا ، قَالَ : « فَأَفْطِرِي » رَوَاهُ البُخاري .

1763. Juairia Bint al Hares (R) narrou que o Profeta (S) entrou, numa sexta-feira, na casa dela, estando ela guardando jejum. Perguntou-lhe; “Jejuaste ontem, por acaso?” Ela respondeu que não, e ele voltou a perguntar: “Desejas jejuar amanhã?” E ela respondeu que tampouco. Disse ele: “Pois então quebra o teu jejum!” (Bukhári)

٣٤٦- باب تحريم الوصَال في الصوم

وهو أن يصوم يومين أو أكثر ، ولا يأكل ولا يشرب بينهما

CAPÍTULO 346

A PROIBIÇÃO DE SE JEJUAR DOIS DIAS OU MAIS EM SEGUIDA SEM QUEBRAR O JEJUM

١٧٦٤- عَـنْ أَبي هُريْـرَةَ وَعَائِشَـةَ رَضِـي اللَّه عنْهُمَـا أَنَّ النَّـبِيَّ صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَـلَّم نَهَـى عَـنِ الْوِصالِ . متفقٌ عليه .

1764. Abu Huraira (R) e Aicha (R) relataram que o Profeta (S) proibiu a continuidade do jejum por dias sucessivos, além de um dia. (Bukhári e Musslim).

١٧٦٥- وَعَـن ابْـنِ عُمَـرَ رَضِـي اللَّه عَنْهُمـا قـالَ : نَهَـى رسُـولُ اللَّهِ صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَـلَّم عَـنِ الْوِصالِ . قَالُوا : إِنَّكَ تُواصِلُ ؟ قَالَ : « إِنِّي لَسْتُ مِثْلَكُمْ ، إِني أُطْعَمُ وَأُسْقَى » متفقٌ عليه ، وهذا لَفْظُ البُخاري .

1765. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) proibiu o jejum ininterrupto. Os Companheiros disseram a ele: “Mas tu o observas!” Ele respondeu: “Eu não sou igual a vós; a mim é dado (por Deus) comer e beber” (Muttafac alaih). Essas são palavras de Bukhári.

٣٤٧- باب تحريم الجلوس على قبر

CAPÍTULO 347

A PROIBIÇÃO DE SE SENTAR SOBRE A SEPULTURA

١٧٦٦- عَنْ أَبي هُرَيْرَةَ رضِي اللَّه عنْهُ قَال : قَال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : لأَنْ يجْلِسَ أَحـدُكُمْ على جَمْرَةٍ ، فَتُحْرِقَ ثِيَابَه، فَتَخْلُصَ إِلى جِلْدِهِ خَيرٌ لَـهُ مِنْ أَنْ يجْلِسَ على قَبْرٍ» رواه مسلم.

1766. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “É preferível a pessoa sentar-se sobre brasas escaldantes, a ponto de sua roupa pegar fogo e atingir a sua pele, a sentar-se sobre um túmulo.” (Musslim).

٣٤٨- باب النهي عن تجصيص القبور والبناء عليها

CAPÍTULO 348

A PROIBIÇÃO DE SE REBOCAR A SEPULTURA E DA CONSTRUÇÃO DE MAUSOLÉUS SOBRE ELA

١٧٦٧- عَنْ جَابِرٍ رضِي الله عَنْهُ قَالَ : نَهَى رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنْ يُجَصَّصَ الْقَبْرُ ، وَأَنْ يُقْعَدَ عَلَيهِ ، وأَنْ يُبْنَى عَلَيْهِ . رواه مسلم .

1767. Jáber (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) havia proibido rebocar ou caiar os túmulos; também proibiu que as pessoas se sentassem sobre eles, ou que sobre eles fizessem construções. (Musslim).

٣٤٩- باب تغليظ تحريم إباق العبد من سيّده

CAPÍTULO 349

A PROIBIÇÃO DA FUGA DO ESCRAVO DE SEU AMO

١٧٦٨- عَنْ جَرِيرٍ رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَيُّمَا عَبْدٍ أَبَقَ ، فَقَدْ بَرِئَتْ مِنْهُ الذِّمَّةُ رواه مسلم .

1768. Jarir Ibn Abdullah (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Quando um escravo foge do seu dono, perde a proteção do Islam a seu favor.” (Musslim).

١٧٦٩- وَعَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِذا أَبَقَ الْعبْدُ ، لَمْ تُقْبَلْ لَهُ صَلاةٌ » رواه مسلم .

1769. Jarir (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Quando um escravo foge do seu dono, sua oração não é aceita.” (Musslim).

٣٥٠- باب تحريم الشفاعة في الحدود

CAPÍTULO 350

A PROIBIÇÃO DE SE INTERCEDER POR ASSUNTOS DE PUNIÇÃO PRESCRITA PELA CHARI'A POR CRIMES GRAVES

قَال اللّه تَعَالَى: { الْزَّانِيَة وَالْزَّانِي فَاجْلِدُوْا كُل وَاحِد مِنْهُمَا مِائَة جَلْدَة، وَلَا تَأْخُذْكُم بِهِمَا رَأْفَة فِي دِيَن اللّه إِن كُنْتُم تُؤْمِنُوْن بِاللّه وَالْيَوْم الْآَخِر } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Quanto à adúltera e ao adúltero, castigai-os com cem chicotadas, cada um; que a vossa compaixão não vos demova de cumprirdes a lei de Deus, se realmente credes em Deus e no Dia do Juízo Final**" (Alcorão Sagrado, 24:2).

١٧٧٠- وَعَنْ عَائِشَةَ رضِيَ اللَّهُ عَنْهَا ، أَنَّ قُرَيْشاً أَهَمَّهُمْ شَأْنُ المرْأَةِ المخْزُومِيَّةِ الَّتي سَرَقَتْ فَقَالُوا : منْ يُكَلِّمُ فيها رَسُولَ اللّه صَلّى اللّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَقَالُوا : وَمَنْ يَجْتَرِيءُ عَلَيْهِ إِلاَّ أُسَامَةُ بْنُ زَيدٍ، حِبُّ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ،فَكَلَّمَهُ أُسَامَةُ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم:«أَتَشْفَعُ في حَدٍّ مِنْ حُدُودِ اللَّهِ تَعَالى ؟» ثم قام فاحتطب ثُمَّ قَالَ : « إِنَّمَا أَهلَكَ الَّذينَ قَبْلَكُمْ أَنَّهُمْ كَانُوا إِذا سَرَقَ فِيهم الشَّرِيفُ تَرَكُوهُ، وَإِذا سَرَقَ فِيهِمُ الضَّعِيفُ ، أَقامُوا عَلَيْهِ الحَدَّ ، وَايْمُ اللَّهِ لَوْ أَنَّ فاطِمَةَ بِنْبتَ مُحَمَّدٍ سَرَقَتَ لَقَطَعْتُ يَدَهَا »متفقٌ عليه .

1770. Aicha (R) relatou acerca da ocasião do roubo praticado por uma mulher da tribo Makhzoum, que por isso foi condenada. Os coraixitas se encontravam sumamente preocupados com a questão, e se perguntavam: "Quem será que poderia interceder por ela junto ao Mensageiro de Deus (S)?" Alguém disse: "Ninguém, a não ser Ussama Ibn Zaid, pois é o mais querido do Profeta (S)." Assim foi que Usama intercedeu por aquela mulher junto ao Mensageiro de Deus (S), que disse: "Acaso pretendes interceder ante uma sentença prescrita por Deus?" Ato contínuo, levantou-se e exortou as pessoas, nestes termos: "O que levou os povos anteriores a vós à perdição e destruição foi o fato de que deixavam livre o nobre que roubava, ao passo que condenavam o destituído, se era o que roubava. Juro por Deus que se a Fátima, a própria filha de Mohammad, tivesse roubado, ter-lhe-ia cortado a mão!" (Muttafac alaih)

٣٥١- باب النهي عن التغوّط في طريق النَّاس

وظِلّهم وموارد الماء ونحوها

CAPÍTULO 351

A PROIBIÇÃO DE SE FAZER AS NECESSIDADES EM VIAS PÚBLICAS, EM LOCAIS DE DESCANSO E EM FONTES DE ÁGUA, ETC

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَالَّذِين يُؤْذُوْن الْمُؤْمِنِيْن وَالْمُؤْمِنَات بِغَيْر مَا اكْتَسَبُوْا فَقَد احْتَمَلُوْا بُهْتَانَا وَإِثْمًا مُّبِيْنا }

Deus, louvado seja, disse:
"**E aqueles que molestarem os crentes e as crentes imerecidamente, serão culpados de uma falsa imputação e de um delito flagrante**" (Alcorão Sagrado, 33:58).

١٧٧١- وَعَنْ أَبي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللّٰه عَنْهُ أَنَّ رَسُول اللَّهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « اتَّقُوا اللَّاعِنَيْن » قَالُوا ومَا اللَّاعِنَانِ ؟ قَالَ : « الَّذِي يَتَخَلَّى في طَرِيقِ النَّاسِ أَوْ في ظِلِّهِمْ » رواه مسلم .

1771. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Tende cuidado com duas práticas malditas!" Os Companheiros perguntaram: "Quais são essas duas práticas malditas?" Ele respondeu: "A pessoa fazer as necessidades fisiológicas numa rua pública, e fazê-las num lugar de sombra (onde as pessoas descansam)." (Musslim)

٣٥٢- باب النهي عن البول ونحوه في الماء الراكد

CAPÍTULO 352

A PROIBIÇÃO DE SE URINAR EM ÁGUA ESTAGNADA

١٧٧٢- عَنْ جَابِرٍ رَضيَ اللّٰه عَنْهُ : أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهَى أَنْ يُبَال في المِاءِ الرَّاكدِ . رواهُ مسلم .

1772. Jáber (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) proibiu que se urinasse em águas estagnadas. (Musslim)

٣٥٣- باب كراهة تفضيل الوالد بعض أولاده على بعض في الهِبَة

CAPÍTULO 353

A PROIBIÇÃO DO TRATAMENTO PREFERENCIAL A UM DOS FILHOS, EM MATÉRIA DE DÁDIVAS

١٧٧٣- عَنِ النُّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ رضِيَ اللَّه عنْهُمَا أَنَّ أَبَاهُ أَتَى بِهِ رَسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقَالَ : إِنِّي نَحَلْتُ ابْني هذا غُلاماً كَانَ لي ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَكُلَّ وَلَدِكَ نَحَلْتَهُ مِثْلَ هَذا؟» فَقَال : لا ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « فأَرْجِعْهُ».

وفي رِوَايَةٍ : فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَفَعَلْتَ هَذا بِوَلَدِكَ كُلِّهِمْ ؟ » قَالَ : لا، قَالَ : « اتَّقُوا اللَّه وَاعْدِلُوا في أَوْلادِكُمْ » فَرَجَعَ أَبي ، فَرَدَّ تلْكَ الصَّدَقَةَ .

وفي رِوَايَةٍ : فَقَال رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يَا بَشِيرُ أَلَكَ وَلَدٌ سِوَى هَذا ؟ قَالَ : نَعَمْ ، قَال: « أَكُلَّهُمْ وَهَبْتَ لَهُ مِثْلَ هَذا ؟ » قَالَ : لا ، قالَ : « فَلا تُشْهِدْني إِذاً فَإِنِّي لا أَشْهَدُ عَلى جَوْرٍ » .

وفي روايةٍ : « أَشْهدْ عَلى هذا غَيْرِي ، » ثُمَّ قَالَ : « أَيَسُرُّكَ أَنْ يَكُونُوا إِلَيْكَ في الْبِرِّ سَوَاءً ؟ » قَالَ : بلى ، قَالَ : « فَلا إِذاً » متفقٌ عليه .

1773. An Numan Ibn Bachir (R) relatou que seu pai o levou perante o Mensageiro de Deus (S), dizendo-lhe: “Dei a este meu filho um escravo que possuía.” O Mensageiro de Deus (S) perguntou: “Fizeste o mesmo presente a todos os teus filhos?” Ele respondeu que não. Disse o Profeta (S): “Então deves revogar o presente!” Outra versão diz: (O Mensageiro de Deus (S) perguntou: “Fizeste o mesmo favor a cada um dos teus filhos?” O homem respondeu: “Não.” O Profeta (S) disse: “Teme a Deus e sê justo com os teus filhos.” Meu pai, então, retornou e rescindiu o presente. Outra versão, ainda, diz que o Profeta (S) perguntou: “Ó Bachir, tens outros filhos além deste?” Ele respondeu: “Sim!” O Profeta (S) perguntou novamente: “Deste o mesmo presente aos teus outros filhos?” Ele disse: “Não!” O Profeta (S) disse: “Então não me faz testemunha, pois não posso ser testemunha de injustiça.” Outra versão diz: “Não me faça testemunha de uma injustiça.”

Outra versão ainda mais, diz: “Procure outra testemunha. Gostarias que todos os teus filhos tenham o mesmo sentimento a teu respeito?” Meu pai respondeu: “Sim.” O Profeta (S) disse: “Então não cometa injustiça agora.” (Muttafac alaih).

٣٥٤- باب تحريم إحداد المرأة على ميّت فوق ثلاثة أيام

إلا على زوجها أربعة أشهر وعشرة أيام

CAPÍTULO 354

A PROIBIÇÃO DE A MULHER GUARDAR LUTO POR MAIS DE TRÊS DIAS, EXCETO PELA MORTE DO MARIDO QUE, NO ASO, DEVERÁ SER DE QUATRO MESES E DEZ DIAS

١٧٧٤- عَنْ زَيْنَبَ بِنْتِ أَبِي سَلَمَةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُمَا قَالَتْ : دَخَلْتُ عَلَى أُمِّ حَبِيبةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهَا زَوْجِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حِينَ تُـوُفِّي أَبُوها أَبُو سُفْيَانَ بْنُ حَرْبٍ رَضِي اللَّه عَنْهُ ، فدَعَتْ بِطِيبٍ فِيهِ صُفْرَةُ خَلُوقٍ أَوْ غَيْرِهِ ، فدَهَنَتْ مِنْهُ جَارِيَةً ، ثُمَّ مَسَّتْ بِعَارِضَيْها . ثُمَّ قَالَتْ : وَاللَّهِ مَالي بِالطِّيبِ مِنْ حَاجَةٍ ، غَيْرَ أَنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ عَلى المِنْبرِ: « لا يحِلُّ لامْرأَةٍ تُـؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الآخِرِ أَنْ تُحِدَّ عَلَى مَيِّتٍ فَـوْقَ ثَلاثِ لَيَالٍ ، إِلاَّ عَلى زَوْجٍ أَرْبَعَة أَشْهُرٍ وَعَشْراً » قَالَتْ زَيْنَبُ : ثُمَّ دَخَلْتُ عَلى زَيْنَبَ بنْتِ جَحْش رَضِيَ اللَّه عَنْهَا حِينَ تُوُفِّيَ أَخُوهَا ، فَدَعَتْ بِطِيبٍ فَمَسَّتْ مِنْه ، ثُمَّ قَالَتْ : أَمَا وَاللَّهِ مَالي بِالطِّيبِ مِنْ حاجَةٍ ، غَيْرَ أَنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ عَلى المِنْبَر : « لا يَحِلُّ لامْرَأَةٍ تُـؤْمِنُ بِاللَّهِ وَاليَـوْم الآخِرِ أَنْ تُحِدَّ عَلى مَيِّتٍ فَوْقَ ثَلاَثٍ إِلاَّ عَلى زوجٍ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْراً». متفقٌ عليه .

1774. Zainab Bint Abu Salama (R) relatou que foi visitar Ummu Habiba (R), esposa do Profeta (S), por ocasião da morte do pai dela, Abu Sufian Ibn Harb (R). Ummu Habiba ordenou que lhe apresentassem um perfume de cor amarela, e, com ele, perfumou uma criada; em seguida aplicou o perfume no rosto, dizendo: "Por Deus, que não tenho vontade de me perfumar, mas ouvi o Mensageiro de Deus (S) dizer, estando no púlpito: 'Não é lícito para a crente em Deus e no Dia do Juízo Final guardar luto por um morto por mais de três noites, a não ser que seja pelo seu marido, por quem terá de guardar luto durante quatro meses e dez dias.'" Zainab prosseguiu: "Outra ocasião, visitei Zainab Bint Jahch (R), quando morreu um seu irmão. Ela pediu perfume; e usou do mesmo, dizendo: 'Por Deus, que não tenho vontade de me perfumar. Mas ouvi o Mensageiro de Deus (S) dizer, estando no púlpito: 'Não é lícito para uma crente em Deus e no Último Dia guardar luto por um morto, por mais de três dias, a não ser que seja pelo seu marido, por quem guardará luto durante quatro meses e dez dias.'" (Muttafac alaih).

٣٥٥- باب تحريم بيع الحاضر للبادي وتلقي الركبان

والبيع على بيع أخيه والخطبة على خطبته إلا أن يأذن أو يردَّ

CAPÍTULO 355

A PROIBIÇÃO DE UM INTERMEDIÁRIO ENTRE UM VENDEDOR DA ZONA RURAL E UM COMPRADOR DA ZONA URBANA. A PROIBIÇÃO DE O COMPRADOR ADIANTAR-SE À CHEGADA DOS PRODUTOS AO MERCADO. A PROIBIÇÃO DE SE PEDIR A MÃO DE UMA MULHER QUE TEM PENDENTE O PEDIDO DE OUTRO HOMEM, SALVO QUANDO HÁ PERMISSÃO OU DEVOLUÇÃO

١٧٧٥- عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قَالَ : نَهَى رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنْ يَبِيعَ حَاضِرٌ لِبَادٍ وَإِنْ كَانَ أَخَاهُ لأَبِيه وَأُمِّهِ . متفق عليه .

1775. Anas (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) proibiu que um residente se encarregasse da venda (por comissão) de mercadorias de um não-residente, ainda que se tratasse do seu próprio irmão. (Muttafac alaih)

١٧٧٦- وَعَنِ ابْنِ عمَرَ قال : قالَ رَسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تَتَلَقُّوُا السلَع حَتَّى يُهْبَطَ بِهَا إلى الأَسْواقِ » متفقٌ عليه .

1776. Ibn Ômar R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Não vos antecipeis à recepção de mercadorias, até que cheguem ao mercado." (Muttafac alaih)

١٧٧٧- وَعَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِي اللَّه عَنْهُما قَالَ : « قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تَتَلَقَّوُا الرُّكْبَانَ ، وَلا يبِعْ حَاضِر لِبَادٍ » ، فَقَالَ لَهُ طَاووسُ : ما « لا يَبِعْ حَاضِرٌ لِبادٍ ؟ » قال : لا يكُونُ لَهُ سَمْسَاراً . متفقٌ عليه .

1777. Ibn Abbás (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Não vos adianteis a ir ao encontro de uma caravana comercial para adquirirdes mercadorias dela, nem tampouco um citadino deverá vender mercadorias de um camponês." O Taus (R) perguntou para o Ibn Abbás: "Qual é o significado de um citadino não vender mercadorias de um camponês?" O Ibn Abbás disse: "É não agir como seu corretor" (Muttafac alaih).

١٧٧٨- وَعَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّه عَنْهُ قَالَ : نَهَى رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنْ يَبِيعَ حَاضِرٌ لِبَادٍ وَلا تَنَاجَشُوا ولا يبع الرَّجُلُ عَلى بَيْع أَخيهِ ، ولا يخطبْ عَلى خِطْبَةِ أَخِيهِ ، ولا تسْأَلِ المرأَةُ طلاقَ أُخْتِهَا لِتَكْفَأَ مَا في إِنَائِهَا .

وفي رِوَايَةٍ قَالَ : نَهَى رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَنِ التَّلَقِّي وأن يَبْتَاعَ المهَاجِرُ لأَعْرابِيّ ، وأنْ تشْتَرِطَ المرْأَةُ طَلاقَ أُخْتِهَا ، وَأنْ يَسْتَام الرَّجُلُ عَلى سوْمِ أخيهِ ، ونَهَى عَنِ النَّجَشِ والتَّصْرِيةِ. متفقٌ عليه .

1778. Abu Huraira (R) diz que o Profeta (S) proibiu que um citadino atuasse como agente comissionário para os forasteiros, proibindo também aquisições capciosas, e ainda que alguém fizesse uma contraoferta à oferta pendente do seu irmão, ou que fizesse uma proposta de casamento enquanto a proposta do seu irmão estivesse pendente (quanto à mesma parceira), ou que uma mulher fizesse com que sua irmã se divorciasse, para que ela lhe tomasse o lugar. (Muttafac alaih).

١٧٧٩- وَعنِ ابْنِ عُمَرِ رضي الله عَنْهُمَا ، أنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « لا يبِعْ بَعْضُكُمْ عَلى بَيْعِ بعْضٍ ، ولا يَخْطُبْ على خِطْبة أخِيهِ إلاَّ أنْ يَأْذَنَ لَهُ » متفقٌ عليه ، وهذا لَفْظُ مسلم .

1779. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Nenhum de vós deverá fazer um lance para a aquisição quando o seu irmão (outra pessoa) já tiver feito uma oferta; de modo semelhante, não deverá fazer uma proposta de casamento quando o seu irmão (outro indivíduo) estiver pendente, a não ser quando isso lhe for permitido por ele" Muttafac alaih). Essas são palavras de Musslim.

١٧٨٠- وَعَنْ عُقْبةَ بنِ عَامِرٍ رضي الله عَنْهُ أنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « المؤْمِنُ أخُو المؤمِن ، فَلاَ يحِلُّ لِمُؤمِنٍ أنْ يبْتَاعَ عَلَى بَيْعِ أخِيهِ وَلاَ يَخْطِبْ علَى خِطْبَةِ أخِيه حتَّى يَذَر » رواهُ مسلم .

1780. Ucba Ibn Ámer (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "O crente é irmão do outro Crente, e não é lícito a nenhum crente puxar o preço da mercadoria, quando um irmão seu já tenha concordado na compra, nem que peça a mão de uma prometida a outro irmão, enquanto este não desistir dela." (Musslim),

٣٥٦- باب النهي عن إضاعة المال

في غير وجوهه التي أذن الشرع فيها

CAPÍTULO 356

A PROIBIÇÃO DE SE DESPERDIÇAR DINHEIRO EM PRODUTOS DESAPROVADOS PELA LEI ISLÂMICA

١٧٨١- عَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي الله عَنْهُ قَالَ : قَال رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إنَّ الله تَعَالى يَرضي لَكُمْ ثلاثاً ، وَيَكْرَه لَكُمْ ثَلاثاً : فَيَرضي لَكُمْ أنْ تَعْبُدوه ، وَلا تُشركُوا بِهِ شَيْئاً ، وَأنْ تَعْتَصِموا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعاً وَلا تَفَرَّقُوا ، ويَكْرهُ لَكُمْ : قِيلَ وَقَالَ ، وَكَثْرَةَ السُّؤالِ ، وإضَاعَةَ المالِ »رواه مسلم ، وتقدَّم شرحه .

1781. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Deus gosta de três práticas e desgosta de três práticas. As práticas que Ele gosta são: que deveis adorá-Lo, não associar-Lhe nada ou ninguém e que deveis apegar-vos aos vínculos de Deus e não vos dispersardes. Ele desgosta que sejais tagarelas ou argumentativos, acostumados a procurarem ou destruírem bens e fortunas (extravagantemente).” (Musslim)

١٧٨٢- وَعَنْ وَرَّادٍ كَاتِبِ المغِيرَةِ بن شُعْبَة قالَ : أمْلَى عَلَيَّ المغِيرَةُ بنُ شُعبةَ في كتاب إلى مُعَاوِيَةَ رضي الله عنْه ، أنَّ النبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَانَ يَقُول في دبُرِ كُلِّ صَلاةٍ مَكْتُوبَةٍ : « لاَ إلَهَ إلاَّ الله وَحدَهُ لاَ شَرِيكَ لَهُ ، لَهُ المُلْكُ وَله الْحَمْد وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيءٍ قَدِيرٌ ، اللَّهُمَّ لاَ مانِعَ لِمَا أعْطَيْتَ ، وَلاَ مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ ، وَلاَ ينْفَعُ ذَا الجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ » وَكَتَبَ إلَيْهِ أنَّهُ « كَانَ يَنْهَى عَنْ قِيل وقَالَ ، وإضَاعَةِ المالِ ، وَكَثْرةِ السُّؤَالِ ، وَكَانَ يَنْهَى عَنْ عُقُوقِ الأمهَّاتِ ، ووأْدِ الْبَنَاتِ ، وَمَنْعٍ وهَاتِ » متفقٌ عَلَيْهِ ، وسبق شرحه .

1782. Warrad (R), secretário do Al mughira Ibn Chu’ba (R), relatou: “O Al mughira ditou-me uma carta para o Muawiya, dizendo que o Profeta (S) costumava dizer isto, no fim de cada oração Fard (compulsória): ‘Não há outra divindade além de Deus, Único, sem parceiros, a Ele pertence a soberania e o louvor, e Ele tem o poder sobre todas as coisas. “‘Ó Deus, ninguém poderá parar o que concedes, e ninguém poderá conceder o que retens, nem tampouco o elevado status de ninguém predominará contra Ti!’ “Escreveu também que o Profeta (S) proibiu conversa e argumentação desnecessárias, a destruição de propriedades, e muita pergunta. Ele (S) também costumava proibir a desobediência às mães, o enterrar-se meninas vivas, a privação de alguém dos seus direitos, e a usurpação” (Muttafac alaih).

٣٥٧- باب النهي عن الإشارة إلى مسلم بسلاح

سواء كان جادّاً أو مازحاً ، والنهي عن تعاطي السيف مسلولاً

CAPÍTULO 357

A PROIBIÇÃO DE SE APONTAR PARA UM MUÇULMANO UMA ARMA, DELIBERADAMENTE OU DE BRINCADEIRA

١٧٨٣- عَن أبي هُرَيْـرَة رضـي اللَّه عَنْـه عَـنْ رَسُـولِ اللَّه صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَـلَّم قَـال: «لاَ يشِـرْ أحَـدُكُمْ إلَى أخِيـهِ بِالسِّـلاَحِ ، فَإنَّـهُ لاَ يَـدْرِي لَعَـلَّ الشَّـيْطَانَ يَنْـزِعُ في يَـدِهِ ، فَيَقَـعَ في حُفْـرَةٍ مـن النَّارِ» متفقٌ عليهِ.

1783. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta disse: "Nenhum de vós deve apontar uma arma para o seu irmão (muçulmano), pois, sem que ele saiba, o Satanás fá-la-á soltar-se (a arma) da mão (causando ao irmão ferimentos ou a morte) fazendo-o (em consequência dos ferimentos ou da morte que causou) ser arrojado no Inferno" (Muttafac alaih).

١٧٨٤-وَعَـنْ جـابرٍ رضـي اللَّه عنْـهُ قَـالَ:«نَهَـى رسُـولُ اللَّه صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَـلَّم أنْ يُتَعَـاطَى السَّيْفُ مَسْلُولاً» . رواهُ أبو داود ، والترمذي وقال : حديثٌ حسَنٌ .

1784. Jabir (R) relatou: "O Profeta (S) proibiu que alguém entregasse a outro uma espada desembainhada" (Abu Daúd e Tirmizi).

٣٥٨- باب كراهة الخروج من المسجد بعد الإذان إلا لعذر حتى يصلّي المكتوبة

CAPÍTULO 358

A DESAPROVAÇÃO DE A PESSOA ABANDONAR, SEM JUSTIFICATIVA, A MESQUITA, UMA VEZ ANUNCIADA A ORAÇÃO; E O DEVER DE A LEVAR A CABO ANTES DE SAIR

١٧٨٥- عَنْ أبي الشَّـعْثاءِ قـال : كُنَّـا قُعُـوداً مـع أبي هُرَيْـرَةَ رضـي اللَّه عنـهُ في المسْـجِدِ ، فَـأَذَّنَ المؤَذِّنُ ، فَقَـام رَجُلٌ مِنَ المسْجِدِ يَمْشِي ، فَأتْبعهُ أبُو هُرَيْرَةَ بصَرهُ حتَّى خَرجَ مِنَ المسْجِدِ، فقَالَ أبُو هُرَيْرَةَ : أمَّا هَذَا فَقَدْ عصَى أبَا الْقَاسِمِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . رواه مسلم .

1785. Abu al Cha'çá relatou: "Estávamos na mesquita em companhia de Abu Huraira (R) quando o muézin fez o chamamento à oração. Naquele momento um homem se levantou para ir embora, e Abu Huraira o seguiu com o olhar, até que o homem saiu da mesquita, e disse: 'Quanto a este, eis que desobedeceu o Profeta Abu al Cássem (S).'" (Musslim).

٣٥٩- باب كراهة ردَّ الريحان لغير عذر

CAPÍTULO 359

A DESAPROVAÇÃO DE SE RECUSAR, SEM JUSTIFICAÇÃO, A OFERTA DE UM PERFUME

١٧٨٦- عَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي الله عَنْهُ ، قَال : قَالَ رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ عُرِضَ عَلَيْهِ رَيْحَانٌ ، فَلا يَرُدَّهُ ، فَإِنَّهُ خَفيفُ المحْملِ ، طَيِّبُ الرِّيحِ » رواهُ مسلم .

1786. Abu Huraira R) relatou que o Profeta (S) disse: "A pessoa não deve recusar aceitar um presente em forma de perfume, pois ele é leve e tem bom aroma." (Musslim)

١٧٨٧- وَعَنْ أَنَسِ بنِ مَالِكٍ رضي الله عَنْهُ أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَانَ لا يَرُدُّ الطِّيبَ . رواهُ البُخاري .

1787. Anas Ibn Málik (R) contou que o Profeta (S) nunca recusava o oferecimento de um perfume. (Bukhári).

٣٦٠- باب كراهة المدح في الوجه لمن خيف عليه

مفسدةٌ من إعجاب ونحوه ، وجوازه لمن أُمِنَ ذلك في حقه

CAPÍTULO 360

A DESAPROVAÇÃO DE SE ELOGIAR UMA PESSOA, NA SUA PRESENÇA, CASO SE TEMA O SEU ENVAIDECIMENTO; A PERMISSÃO DE O FAZERMOS, EM CASO CONTRÁRIO

١٧٨٨- عَنْ أبي مُوسى الأشْعرِيِّ رضي اللَّهُ عَنْهُ قَالَ : سَمِعَ النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَجُلاً يُثْني عَلَى رَجُلٍ وَيُطْرِيهِ في المدْحَةِ ، فَقَالَ : « أَهْلَكْتُمْ ، أَوْ قَطعْتُمْ ظَهرَ الرَّجُلِ » متفقٌ عليهِ .

1788. Abu Mussa al Achari (R) relatou que em certa ocasião o Profeta (S) havia ouvido um homem elogiar outro, exagerando-se em seus louvores, e, por isso, disse: "Estás levando esse homem à perdição, pois quase lhe quebras a espinha!" (Muttafac alaih).

١٧٨٩- وَعَنْ أبي بَكْرَة رضي الله عنْهُ أَنَّ رجُلاً ذُكِرَ عِنْدَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَأَثْنَى عَلَيْهِ رَجُلٌ خَيْراً ، فَقَالَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ويْحَكَ قَطَعْت عُنُقَ صَاحِبكَ » يقُولُهُ مِرَاراً « إنْ كَانَ أحَدُكُمْ مَادِحاً لا مَحَالَةَ ، فَلْيَقُلْ : أَحْسِبُ كَذَا وكَذَا إنْ كَانَ يَرَى أَنَّهُ كَذَلِكَ ، وَحَسِيبُهُ الله ، ولاَ يُزَكَّى علَى اللَّهِ أحَدٌ » متفق عليه .

1789. Abu Bakra (R) disse que uma ocasião um indivíduo foi mencionado, na presença do Profeta (S), e outra pessoa o louvou veementemente. O Profeta (S) disse para ela: "Fora contigo! tu cortaste a garganta do teu companheiro!" Ele repetiu aquilo por várias vezes, depois disse: "Se qualquer um de vós tem intenção de louvar alguém, deve (simplesmente) dizer: 'Considero fulano assim, assado.' Se o considerardes desse modo, sereis considerados por Deus; (sabei) que ninguém deve ser apresentado, puro e piedoso, perante Deus." (Muttafac alaih).

١٧٩٠- وَعَنْ هَمَّامِ بنِ الْحَارِثِ ، عنِ المِقْدَادِ رضي الله عَنْهُ أنَّ رَجُلاً جعَل يَمْدَحُ عُثْمَانَ رضي الله عنه ، فَعَمِدَ المِقْدادُ ، فَجَثَا عَلَى رُكْبَتَيْهِ ، فَجَعَلَ يَحْثُو في وَجْهِهِ الْحَصْبَاءَ، فَقَالَ لَهُ عُثْمَانُ : مَا شَأْنُكَ ؟ فَقَالَ : إنَّ رَسُولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « إذَا رَأَيْتُمُ المِدَّاحِينَ ، فَاحْثُوا في وَجُوهِهِمُ التُّرابَ » رَوَاهُ مسلم .

فَهَذِهِ الأحَادِيثُ في النَّهْيِ ، وَجَاءَ في الإبَاحَةِ أحَادِيثُ كثِيرَةٌ صَحِيحَةٌ .

قَالَ العُلَمَاءُ : وَطريقُ الجَمْعِ بَيْنَ الأحَادِيثِ أنْ يُقَالَ : إنْ كَانَ المَمْدُوحُ عِنْدَهُ كَمَالُ إيمَانٍ وَيَقِينٍ ، وَرِيَاضَةُ نَفْسٍ ، وَمَعْرِفَة تَامَّةٌ بِحَيْثُ لا يَفْتَتِنُ ، وَلا يَغْتَرُّ بِذَلِكَ ، وَلا تَلْعَبُ بِهِ نَفْسُهُ ، فَلَيْسَ بِحَرَامٍ وَلا مَكْرُوهٍ ، وإنْ خِيفَ عَلَيْهِ شَيءٍ منْ هَذِهِ الأمُورِ كُرِهَ مَدْحُهُ في وَجْهِهِ كَرَاهَةً شَدِيدَةً ، وعَلَى هَذَا التَّفْصِيلِ تُنزَّلُ الأحاديثُ المختَلفَة في ذَلِكَ . وَمِمَّا جَاءَ في الإبَاحَةِ قَوْلُهُ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لأبي بَكْرٍ رضي اللَّهُ عَنْهُ : « أرْجُو أنْ تَكُونَ مِنْهُمْ » أيْ : مِنَ الَّذِينَ يُدْعَوْنَ مِنْ جَمِيعِ أبْوابِ الْجَنَّةِ لِدُخُولِهَا ، وفي الحَديثِ الآخَرِ : « لَسْتَ مِنْهُمْ » أيْ : لَسْتَ مِنَ الَّذِينَ يُسْبِلُونَ أُزُرَهُمْ خُيَلاءَ . وَقَالَ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لِعُمَرَ رضي الله عَنْهُ : « مَا رَآكَ الشَّيْطَانُ سَالِكاً فَجّا إلاَّ سلكَ فَجّا غَيْرَ فَجِّك » ، وَالأحَادِيثُ في الإبَاحَةِ كَثِيرَةٌ ، وَقَدْ ذَكَرْتُ جُمْلَةً مِنْ أطْرَافِهَا في كتاب : « الأذْكَار » .

1790. Al Micdad (R) se encontrava presente quando um homem se pôs a elogiar Osman (R). Por isso Al Micdad se ajoelhou e começou a atirar pedrinhas no rosto daquele homem. Osman lhe perguntou: "Que é isso? Que há contigo?" Respondeu: "O Mensageiro de Deus (S) disse: 'Quando virdes alguém exagerando-se em seus elogios a outrem, atirai-lhe terra no rosto!'" (Musslim).

O Imam Nawawi disse que todas essas tradições são sobre as proibições dos elogios, e que há muitas tradições justificando os elogios, também. Os sábios disseram que para se atingir uma coerência entre os dois tipos de tradições, deve-se ver se a pessoa elogiada é um homem com firme convicção de fé e crença, e uma pessoa flexível, tenha pleno conhecimento quanto à ética religiosa, de tal forma que se for elogiado não caia em algum erro ou fique convencido, nem que se alegre muito com o elogio. Nesse caso, o elogio é legal e não abominável. Se houver qualquer apreensão quanto à presença de qualquer situação citada acima, então o elogiá-lo é péssimo. De

acordo com essa classificação, há diferentes tipos de tradições. Quanto às tradições que permitem o elogio, há a que o Profeta (S) disse a respeito de Abu Bakr (R): "Espero que você seja um daqueles que serão convidados para ingressar no Paraíso de todas as suas portas."

Outra tradição diz: "Você (Abu Bakr) não é uma das pessoas que não serão convidadas para ingressarem no Paraíso, porque você não é um daqueles que deixam o manto se arrastar atrás deles por arrogância.

Outra tradição é o que o Profeta (S) disse para Ômar: "Se o Satanás o ver passando por um caminho, ele se desvia para outro."

Há muitas tradições apoiando a justificativa de se elogiar alguém, algumas foram citados no livro "kitab al Azkar" (Livro das Recordações).

٣٦١- باب كراهة الخروج من بلد وقع فيها الوباء

فراراً منه وكراهة القدوم عليه

CAPÍTULO 361

DESAPROVAÇÃO DA SAÍDA DE OU DA ENTRADA EM UM TERRITÓRIO EM QUE HAJA UM SURTO DE EPIDEMIA

قَال اللّه تَعَالَى: { أَيْنَمَا تَكُوْنُوْا يُدْرِكْكُّم الْمَوْت وَلَو كُنْتُم فِي بُرُوْج مُّشَيَّدَة } .

Deus, louvado seja, disse:
"**Onde quer que vos encontrardes, a morte vos alcançará, ainda que vos guardeis em fortalezas inexpugnáveis**" (Alcorão Sagrado, 4:78).

وَقَال تَعَالَى: { وَلَا تُلْقُوْا بِأَيْدِيَكُم إِلَى الْتَّهْلُكَة } .

E, louvado seja, disse também:
"**… sem permitir que as vossas mãos contribuam para a vossa destruição**" (Alcorão Sagrado, 2:195).

١٧٩١- وَعَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رضي الله عَنْهُمَا أَنَّ عُمَر بْنِ الْخَطَّابِ رضي الله عَنْهُ خَرَجَ إِلَى الشَّامِ حَتَّى إِذَا كَانَ بِسَرْغَ لَقِيَهُ أُمَراءُ الأَجْنَادِ أَبُو عُبَيْدَةَ بْنُ الجَرَّاحِ وَأَصْحَابُهُ فَأَخْبَرُوهُ أَنَّ الْوبَاءَ قَدْ وَقَعَ بالشَّامِ ، قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ : فَقَالَ لي عُمَرُ : ادْعُ لي المهاجرِين الأَوَّلِينَ فَدَعَوتُهم ، فَاسْتَشَارهم ، وَأَخبرَهُم أَنَّ الْوَبَاءَ قَدْ وَقَعَ بِالشَّامِ ، فَاخْتلَفوا ، فَقَالَ بَعْضُهُمْ : خَرَجْتَ لأَمْرٍ ، ولا نَرَى أَنْ تَرْجِعَ عَنْهُ . وَقَالَ بَعْضُهُمْ : مَعَكَ بَقِيَّة النَّاسِ وَأَصْحَابُ رسُولِ اللّه صَلّى اللّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وَلا نَرَى أَنْ تُقْدِمَهُم عَلَى هذا الْوَبَاءِ ، فَقَالَ : ارْتَفِعُوا عَنِّي ، ثُمَّ قَالَ : ادْعُ لي الأَنْصَارَ ، فَدعَوتُهُم ، فَاسْتَشَارهمْ ، فَسَلَكُوا سَبِيلَ المهاجرِين ، وَاختَلَفوا كَاخْتلافهم ، فَقَال : ارْتَفِعُوا

عَنِي ، ثُمَّ قَالَ : ادْعُ لي مَنْ كَانَ هَا هُنَا مِنْ مَشْيَخَةِ قُرَيْشٍ مِنْ مُهَاجِرةِ الْفَتْحِ ، فَدَعَوْتُهُمْ ، فَلَمْ يَخْتَلِفْ عليه مِنْهُمْ رَجُلانِ ، فَقَالُوا : نَرَى أنْ تَرْجِعَ بِالنَّاسِ وَلاَ تُقْدِمَهُم عَلَى هَذَا الْوَبَاءِ ، فَنَادى عُمَرُ رضي الله عَنْهُ في النَّاسِ: إنِّي مُصْبِحٌ عَلَى ظَهْرٍ ، فَأَصْبِحُوا عَلَيْهِ : فَقَال أبُو عُبَيْدَةَ ابْنُ الجرَّاحِ رضي اللَّهُ عَنْهُ : أَفِرَاراً مِنْ قَدَرِ الله ؟ فَقَالَ عُمَرُ رضي الله عَنْهُ : لَوْ غَيْرُكَ قَالَهَا يَا أبَا عُبَيْدَةَ ، وكَانَ عُمَرُ يَكْرَهُ خِلافَهُ ، نَعَمْ نَفِرُّ منْ قَدَرِ الله إلى قَدَرِ الله ، أرأَيْتَ لَوْ كَانَ لَكَ إبِلٌ، فَهَبَطَتْ وَادِياً لهُ عُدْوَتَانِ ، إحْدَاهُمَا خَصْبةٌ ، والأخْرَى جَدْبَةٌ ، أَلَيْسَ إنْ رَعَيْتَ الخَصْبَةَ رعَيْتَهَا بقَدَرِ الله ، وإنْ رَعَيْتَ الجَدْبَةَ رعَيْتَهَا بِقَدَر الله ، قَالَ : فجَاءَ عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ عَوْفٍ رضي الله عَنْهُ ، وَكَانَ مُتَغَيِّباً في بَعْضِ حَاجَتِهِ ، فَقَال : إنَّ عِنْدِي مِنْ هَذَا عِلْماً ، سَمِعْتُ رَسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « إذَا سَمِعْتُمْ بِهِ بِأرْضٍ ، فلاَ تَقْدمُوا عَلَيْهِ ، وإذَا وَقَعَ بِأَرْضٍ وَأَنْتُمْ بِهَا ، فَلا تَخْرُجُوا فِرَاراً مِنْهُ » فَحَمِدَ الله تَعَالى عُمَرُ رضي الله عَنْهُ وَانْصَرَفَ، متفقٌ عليه .

1791. Ibn Abbás (R) relatou que Ômar Ibn al Khatab (R) saiu de viagem para a Síria. Quando chegou a Sargh, foi recebido pelos comandantes das diferentes províncias; entre eles estava Abu Ubaida e seus companheiros, e lhe informaram acerca da epidemia que acontecia na Síria. Prosseguiu Ibn Abbás: Ômar lhe disse que chamasse os primeiros emigrantes, e assim o fez. Consultou-se com eles, uma vez que foram informados da gravidade da situação. Porém, entre eles havia certa discrepância, pois uns argumentavam que já que os que tinham saído para a Síria, tinham um objetivo, não deveriam voltar atrás. Outros opinaram que, como estavam em muitos, e entre eles se encontravam os companheiros do Mensageiro de Deus (S), aconselharam-nos que não enfrentassem a epidemia. Ômar disse: “Deixai-me agora!” Ato contínuo, disse (para Ibn Abbás): “Chame os Ansar!” e assim fez. Consultou-se com eles, e estes opinaram da mesma forma que os emigrantes, mantendo parecidas diferenças. Ômar disse: “Deixai-me agora!” E disse (para Ibn Abbás): “Chame os anciãos coraixitas que emigraram antes da conquista de Makka!” Quando os chamou, todos mantinham uma só opinião, pois disseram: “Opinamos que deves voltar, e que o façam também os demais, sem que tenham que enfrentar esta epidemia.” Ômar fez um chamamento às pessoas: “Pela manhã, estarei cavalgando de volta, e deveis fazer o mesmo.” Abu Ubaida Ibn al Jarrah (R) disse: “Acaso é isto uma fuga do destino de Deus?” Ômar (R) respondeu: “Oxalá tivesse sido outro que me tivesse dito isto, ó Abu Ubaida – pois Ômar não gostava de manter qualquer diferença com ele - Sim, fugimos de um destino de Deus para outro destino de Deus. Que te pareceria se tivesse uns camelos, e te encontrasses em um vale; numa das encostas, o terreno era fértil, e na outra era árido. Se os pusesses a pastar no terreno fértil, não estarias agindo de acordo com o destino de Deus? E se os pusesses a pastar no terreno árido, não estarias também agindo de acordo com o destino de Deus?” Naquele momento, Abdel Rahman Ibn Auf se apresentou, pois que tinha estado ausente, e disse: “Tenho algo a dizer sobre o assunto, porquanto ouvi o Mensageiro de Deus (S) dizer: ‘Se tiverdes conhecimento de alguma epidemia em alguma terra, não ides para ali; e se ela ocorrer na terra em que vos encontrais, dela não saiais, fugindo da epidemia.’” Então Ômar deu graças a Deus. (Muttafac alaih)

١٧٩٢- وَعَنْ أُسَامَةَ بْنِ زَيْدٍ رضي الله عَنْهُ عنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « إِذَا سَمِعْتُمْ الطَّاعُونَ بِأَرْضٍ، فَلاَ تَدْخُلُوهَا ، وَإِذَا وقَعَ بِأَرْضٍ ، وَأَنْتُمْ فِيهَا ، فَلاَ تَخْرُجُوا مِنْهَا » متفقٌ عليهِ.

1792. Ussama Ibn Zaid (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Se ouvirdes falar da incidência de uma praga, num lugar, não vades lá; e se houver um surto de praga no lugar onde estiverdes, não fujais daí!" (Muttafac alaih).

٣٦٢- باب التغليظ في تحريم السِّحْرِ

CAPÍTULO 362

O RIGOR NA PROIBIÇÃO DA PRÁTICA DA MAGIA

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَمَا كَفَر سُلَيْمَان وَلَكِن الْشَّيَاطِيْن كَفَرُوَا يُعَلِّمُوْن الْنَّاس الْسِّحْر } الْآيَة.

Deus, louvado seja, disse:
"**Porém, Salomão nunca foi incrédulo; porém, foram os demônios que incorreram na incredulidade. Ensinaram aos homens a magia**" (Alcorão Sagrado, 2:102).

١٧٩٣- وَعَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عَنْهُ عَنِ النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « اجْتَنِبُوا السَّبْعَ الموبِقَاتِ » قَالُوا : يَا رسُولَ اللَّهِ وَمَا هُنَّ ؟ قَالَ : « الشِّرْكُ بِاللَّهِ ، السِّحْرُ ، وَقَتْلُ النَّفْسِ التي حرَّمَ اللّه إلاَّ بِالْحَقِّ ، وَأَكْلُ الرِّبَا ، وَأَكْلُ مَالِ اليتيم ، والتَّوَلِّي يَوْمَ الزَّحْفِ ، وقَذفُ المحْصنَات المؤمِناتِ الْغَافِلات » متفقٌ عليه .

1793. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Evitai os sete pecados que conduzem à perdição!" Perguntaram: "Ó Mensageiro de Deus, quais são?" Respondeu: "São: associarmos algo ou alguém a Deus, a bruxaria, matar ilicitamente uma pessoa, a usura, apoderarmo-nos dos bens dos órfãos, recusarmos o encontro com o inimigo, em combate, e caluniarmos as crentes casadas, acusando-as, às suas costas, de adultério." (Muttafac alaih)

٢٦٣- باب النهي عن المسافرة بالمصحف إلى بلاد الكفّار

إذا خيف وقوعه بأيدي العدوّ

CAPÍTULO 363

A PROIBIÇÃO DE VIAJARMOS LEVANDO TEXTOS DO SAGRADO ALCORÃO ÀS TERRAS DOS INFIÉIS, CASO SE TEMA QUE ELE VENHA A

CAIR NAS MÃOS DO INIMIGO

١٧٩٤- عَنْ ابْنِ عُمَرَ رضي الله عَنْهُمَا قَالَ : « نَهَى رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أنْ يُسَافَرَ بالقرآن إلَى أرْضِ الْعَدُوِّ » متفقٌ عليه .

1794. Ibn Ômar (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) havia proibido as pessoas saírem, levando o Alcorão, para as terras do inimigo. (Muttafac alaih)

٣٦٤- باب تحريم استعمال إناء الذهب وإناء الفضة

في الأكل والشرب والطهارة وسائر وجوه الاستعمال

CAPÍTULO 364

A PROIBIÇÃO DO USO DE UTENSÍLIOS DE OURO E DE PRATA, NA COMIDA, NA BEBIDA, NA HIGIENE PESSOAL, E DEMAIS USOS

١٧٩٥- عَنِ أمِّ سَلَمَةَ رضي الله عنها أنَّ رَسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « الَّذِي يَشْرَبُ في آنِيَةِ الْفِضَّةِ إنَّمَا يُجَرْجِرُ في بَطْنِهِ نَار جَهَنَّمَ » متفقٌ عليه .

وفي روايةٍ لمسْلمٍ : « إنَّ الَّذِي يَأكُلُ أوْ يَشْربُ في آنيةِ الْفِضَّةِ وَالذَّهَب » .

1795. Ummu Salama (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Aquele que beber de uma vasilha de prata estará atiçando o fogo do Inferno em suas entranhas!” (Muttafac alaih)

Em outra versão, Musslim acrescentou: “Aquele que comer ou beber nessas vasilhas.”

١٧٩٦- وعنْ حُذَيْفَةَ رضي الله عَنْهُ قالَ : إنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهَانَا عَنِ الحَرِيرِ ، والدِّيباجِ ، وَالشُّرْب في آنِيَةِ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ ، وقال : « هُنَّ لهُمْ في الدُّنْيَا وَهِيَ لَكُمْ في الآخِرةِ » متفقٌ عليهِ .

وفي روايةٍ في الصَّحِيحَيْنِ عَنْ حُذَيْفَةَ رضي الله عَنْهُ : سَمِعْتُ رَسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « لا تَلْبسُوا الحَرِيرَ وَلا الدِّيبَاجَ ، ولا تَشْرَبُوا في آنيَةِ الذَّهَبِ والْفِضَّةِ وَلا تَأْكُلُوا في صِحَافِهَا» .

1796. Huzaifa (R) relatou: “O Mensageiro de Deus (S) nos proibiu usarmos roupas de seda ou de brocado, bebermos em vasilhas de ouro ou de prata, e disse: “Isso é para eles (incrédulos) neste mundo, e tudo será de vós no Outro.” (Muttafac alaih)

١٧٩٧- وعَنْ أنس بن سِيرينَ قال : كنْتُ مَع أنَسِ بن مالك رضي الله عنْهُ عِنْد نَفَرٍ مِنَ المجُوسِ ، فَجِيءَ بفَالُودَجٍ عَلى إنَاءٍ مِنْ فِضَّةٍ ، فَلَمْ يأكُلْهُ ، فَقِيلَ لَهُ حوِّلهُ فحوَّلَه عَلى إنَاءٍ مِنْ خَلَنْج ، وجِيءَ بِهِ فأَكَلَهُ . رواه البيهقي بإسْنادٍ حَسنٍ .

1797. Anas Ibn Sirin disse: Estive, com Anas Ibn Málik (R), visitando uns zoroastristas. Agraciaram-nos com uns doces postos numa bandeja de prata, e Anas não quis daquilo comer. Disse ao homem que trouxera a bandeja que a trocasse, e ele trocou, pondo os doces numa bandeja de barro. Anas aceitou comer os doces.'' (Baihaqui)

٣٦٥- باب تحريم لبس الرجل ثوباً مزعفراً

CAPÍTULO 365

A PROIBIÇÃO, PARA O HOMEM, DE PORTAR ROUPA AÇAFROADA

١٧٩٨- عَنْ أنسٍ رضي الله عَنْهُ قالَ : نَهَى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أنْ يَتَزَعْفَر الرَّجُلُ . متفقٌ عليه.

1798. Anas (R) relatou que o Profeta (S) havia proibido aos homens Utilizar roupas com cores de açafrão. (Muttafac alaih)

١٧٩٩- وعنْ عبدِ الله بنِ عَمْرو بن العاص رضي الله عَنْهُمَا قالَ : رأَى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَلَيَّ ثَوْبَيْنِ مُعَصْفَرين فَقَال : « أمُّكَ أمَرَتْكَ بهذا ؟ » قلتُ : أغْسِلُهُمَا ؟ قال : « بلْ أحْرِقْهُما».

وفي روايةٍ ، فقال : « إنَّ هذا منْ ثيَابِ الكُفَّار فَلا تَلْبسْهَا » رواه مسلم .

1799. Abdullah Ibn Amr Ibn al 'Ás (R) relatou: "O Profeta (S) viu-me usando roupa da cor de açafrão, e perguntou: 'Será que tua mãe te ordenou usares essa roupa?' Perguntei: 'Devo tingi-la?' Ele disse: 'Queime-a!'"

Outra versão diz: "Essa roupa é usada pelos infiéis; portanto, não a uses." (Musslim).

٣٦٦- باب النهي عن صمت يومٍ إلى الليل

A PROIBIÇÃO DE SE FICAR CALADO O DIA INTEIRO ATÉ À NOITE

١٨٠٠- عَنْ عليٍّ رضي الله عَنْهُ قالَ : حَفِظْتُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا يُتْمَ بَعْدَ احْتِلامٍ ، وَلا صُمَاتَ يَوْمٍ إلى اللَّيْلِ » رواه أبو داود بإسناد حسن .

1800. Áli (R) relatou: “Gravei na memória a frase do Profeta (S) que diz: ‘Ninguém permanece órfão depois de atingir a maioridade, nem faz qualquer sentido a pessoa permanecer em silêncio de manhã até à noite’” (Abu Daúd).

١٨٠١- وعَنْ قيس بن أبي حازِمٍ قالَ : « دَخَلَ أبُو بكرٍ الصِّدّيقُ رضي الله عَنْهُ على امْرَأَةٍ مِنَ أحْمَسَ يُقَالُ لهَا : زَيْنَبُ ، فَرَآهَا لا تَتَكَلَّم . فقالَ : « مَالهَا لا تَتَكَلَّمُ » ؟ فقالُوا: حَجَّتْ مُصْمِتَةً ، فقالَ لهَا : « تَكَلَّمِي فَإِنَّ هذا لا يَحِلُّ ، هذا منْ عَمَلِ الجَاهِلِية» ، فَتَكَلَّمَت . رواه البخاري .

1801. Qais Ibn Abu Hazim (R) relatou que numa ocasião o Abu Bakr (R) encontrou-se com uma mulher da tribo Ahmas, conhecida como Zainab; ele constatou que ela não falava. Ele perguntou por que ela não falava? As pessoas lhe disseram que ela havia peregrinado em silêncio. Ele disse a ela: “Fala comigo, porque isso é ilícito e, ademais, é um ato dos dias da ignorância”. Depois disso, ela voltou a falar. (Bukhári)

٣٦٧- باب تحريم انتساب الإنسان إلى غير أبيه

وتولّيه إلى غير مَواليه

CAPÍTULO 367

A PROIBIÇÃO DE SE PRETENDER UMA ASCENDÊNCIA DIFERENTE DA DO VERDADEIRO PAI

١٨٠٢- عَنْ سَعْدِ بن أبي وقَّاصٍ رضي الله عَنْهُ أنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : مَن ادَّعَى إلى غَيْرِ أبِيهِ وَهُوَ يَعْلَمُ أنَّهُ غَيْرُ أبِيهِ فَالجَنَّةُ عَلَيهِ حَرامٌ » . متفقٌ عليهِ .

1802. Saad Ibn Abi Waqqas (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Há pessoas que atribuem a sua paternidade a alguém que não é seu pai, sabendo que não o é; para essas pessoas o Paraíso será proibido.” (Muttafac alaih).

١٨٠٣- وعن أبي هُرَيْرَة رضي الله عنْهُ عَن النَّبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « لا تَرْغَبُوا عَنْ آبَائِكُمْ ، فَمَنْ رَغِبَ عَنْ أبيهِ فَهُوَ كُفْرٌ » متفقٌ عليه .

1803. Abu Huraira (R) contou que o Profeta (S) disse: “Não vos envergonheis dos vossos parentescos paternos! Aquele que se envergonhar do parentesco paterno incorrerá na infidelidade (Cufr).” (Muttafac alaih)

١٨٠٤-وَعَنْ يزيدَ شريك بن طارقٍ قالَ:رَأَيْتُ عَلِيًّا رضي الله عَنْهُ عَلى المِنْبَرِ يَخْطُبُ،فَسَمِعْتهُ يَقُولُ:لا واللهِ مَا عِنْدَنَا مِنْ كتاب نَقْرؤهُ إلاَّ كتاب الله ، وَمَا في هذِهِ الصَّحِيفَةِ، فَنَشَرَهَا فَإذا فِيهَا أسْنَانُ الإبلِ ، وَأَشْيَاءُ مِنَ الجِرَاحاتِ ، وَفيهَا : قَالَ رَسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : المدِينَةُ حَرَمٌ مَا بَيْنَ عَيْرٍ إلى ثَوْرٍ ، فَمَنْ أحْدَثَ فيهَا حَدَثاً ، أوْ آوَى مُحْدِثاً ، فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ اللهِ والملائِكَة وَالنَّاسِ أجْمَعِينَ ، لا يَقْبَلُ الله مِنْهُ يَوْمَ الْقِيَامَة صَرْفاً وَلا عَدْلاً ، ذِمَّةُ المسْلِمِينَ وَاحِدَةٌ ، يَسْعَى بِهَا أدْنَاهُمْ ، فَمَنْ أخْفَرَ مُسْلِماً ، فَعلَيْهِ لَعْنَةُ الله والملائِكَةِ وَالنَّاسِ أجْمَعِينَ، لا يَقْبَلُ الله مِنْهُ يَوْم الْقِيامَةِ صَرفاً ولا عدْلاً . وَمَنِ ادَّعَى إلى غَيْرِ أبيهِ ، أو انتَمَى إلى غَيْرِ مَوَاليهِ ، فَعلَيْهِ لَعْنَةُ الله وَالملائِكَةِ وَالنَّاسِ أجْمَعِينَ ، لا يقْبَلُ الله مِنْهُ يَوْمَ الْقِيَامةِ صَرْفاً وَلا عَدْلاً » . متفقٌ عليه .

1804. Yazid Ibn Charik Ibn Tárek disse: “Vi Áli (R) no púlpito, falando para as pessoas, e o ouvi dizer: ‘Por Deus, que o único livro que lemos é o Livro de Deus, e o que há nesta folha.’ Então despregou aquela folha que continha um texto relacionado com a idade dos camelos e a indenização por algumas lesões corporais. Naquela mesma folha aparecia também: O Mensageiro de Deus (S) disse: ‘Madina é um lugar sacrossanto que se estende entre Air e Saur. Aquele que provocar aí alguma discórdia, injustiça, haver-se-á implicado na maldição de Deus, dos anjos e de toda a gente. Deus não aceitará dele, no Dia do Juízo, expiação ou compensação. Todos os muçulmanos são iguais em *status* e obrigações. Assim sendo, aquele que trair seu compromisso com um muçulmano ver-se-á implicado na maldição de Deus, dos anjos e de toda a gente, e, no Dia do Juízo, dele não será aceita nem expiação ou compensação. E quem pretender parentesco paterno que não for de seu pai, e relacionar-se com outro que não for o seu protetor, incorrerá na maldição de Deus, dos anjos e de toda a gente. Deus não aceitará dele expiação ou compensação alguma.’” (Muttafac alaih)

١٨٠٥- وَعَنْ أبي ذَرٍّ رضي الله عَنْهُ أنَّهُ سَمِعَ رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « لَيْسَ منْ رَجُلٍ ادَّعَى لِغَيْرِ أبيهِ وَهُوَ يَعْلَمُهُ إلاَّ كَفَرَ ، وَمَنِ ادَّعَى مَا لَيْسَ لهُ ، فَلَيْسَ مِنَّا ، وَلْيَتَبوَّأْ مَقْعَدَهُ مِنَ النَّار ، وَمَنْ دَعَا رَجُلاً بِالْكُفْرِ ، أوْ قالَ : عدُوَّ الله ، وَلَيْسَ كَذلكَ إلاَّ حَارَ عَلَيْهِ» متفقٌ عليهِ ، وَهَذَا لفْظُ روايةِ مُسْلِمٍ .

1805. Abu Zar (R) disse que ouviu o Profeta (S) dizer: “A pessoa que atribui outro alguém como seu pai comete infidelidade, e aquele que reivindica uma coisa que não lhe pertence não é um de nós. Poderá angariar o seu assento no Inferno. Se uma pessoa chamar um indivíduo de incrédulo ou inimigo de Deus, e ele não o for, a carga se reverterá contra o acusador” (Muttafac alaih).

٣٦٨- باب التحذير من ارتكاب ما نهى الله عزَّ وجلَّ

أو رسوله صلى الله عليه وسلم عنه

CAPÍTULO 368

SEVERAS ADMOESTAÇÕES POR SE COMETER AS COISAS PROIBIDAS POR DEUS E POR SEU PROFETA (S)

قَال اللّٰه تَعَالَى: { فَلْيَحْذَر الَّذِيْن يُخَالِفُوْن عَن أَمْرِه أَن تُصِيْبَهُم فِتْنَة أَو يُصِيْبَهُم عَذَاب أَلِيْم }

Disse Deus, o Altíssimo:.

"**Que temam, aqueles que desobedecem à suas ordens, que lhes sobrevenha uma provação ou lhes açoites um doloroso castigo**" (Alcorão Sagrado, 24:63).

وَقَال تَعَالَى: { وَيُحَذِّرُكُم اللّٰه نَفْسَه } .

E disse:
"**Deus vos exorta a d'Ele vos lembrardes**" (Alcorão Sagrado, 3:30)

وَقَال تَعَالَى: { إِن بَطْش رَبِّك لَشَدِيْد } .

E disse mais:
"**Em verdade, a punição do teu Senhor é severíssima**" (Alcorão Sagrado, 58:5)

وَقَال تَعَالَى: { وَكَذَلِك أَخْذ رَبِّك إِذَا أَخَذ الْقُرَى وَهِي ظَالِمَة إِن أَخْذَه أَلِيْم شَدِيْد } .

E disse mais ainda:
"**E assim é o extermínio (vindo) do teu Senhor, que extermina as cidades por suas iniquidades. O Seu extermínio é terrível, severíssimo**" (Alcorão Sagrado, 11:102)

١٨٠٦- وَعَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي اللّٰه عَنْهُ أَنَّ النبي صَلّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « إِنَّ اللّٰه تَعَالى يَغَارُ ، وَغَيْرَةُ اللّٰهِ أَنْ يَأْتِيَ المرْءُ مَا حَرَّمَ اللّٰه عَليهِ » متفقٌ عليه.

1806. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Deus, Altíssimo, é mais merecedor de ser respeitado. E fazer algo que Ele tenha proibido, é desafiar esse respeito." (Muttafac alaih).

٣٦٩- باب ما يقوله ويفعله من ارتكب منهيّاً عنه

CAPÍTULO 369

O QUE UMA PESSOA DEVE DIZER OU FAZER QUANDO COMETE ATOS PROIBIDOS

قَال اللّٰه تَعَالَى: { وَإِمَّا يَنْزَغَنَّك مِن الْشَّيْطَان نَزْغ فَاسْتَعِذ بِاللّٰه } .

Deus, Altíssimo, disse:
"**Quando Satanás te incitar à discórdia, ampara-**te em Deus." (Alcorão Sagrada, 41:36)

وَقَال تَعَالَى: { إن الَّذِيْن إِذَا مَسَّهُم طَائِف مِن الْشَّيْطَان تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُم مُبْصِرُوْن } .

E disse:
"**Quanto aos tementes, quando alguma tentação satânica os acossa, recordam-se de Deus; ei-los iluminados**" (Alcorão Sagrada, 7:201)

وَقَال تَعَالَى: { وَالَّذِين إِذَا فَعَلُوْا فَاحِشَة أَو ظَلَمُوَا أَنْفُسَهُم ذَكَرُوا اللّٰه فَاسْتَغْفَرُوَا لِذُنُوْبِهِم، وَمَن يَغْفِر الْذُّنُوب إِلَا اللّٰه، وَلَم يُصِرُّوا عَلَى مَا فَعَلُوْا وَهُم يَعْلَمُوْن، أُوْلَئِك جَزَاؤُهُم مَغْفِرَة مِن رَبِّهِم وَّجَنَّات تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَار خَالِدِيْن فِيْهَا وَنِعْم أَجْر الْعَامِلِيْن } .

E disse mais:
"**Que, quando cometem uma obscenidade ou se condenam, mencionam a Deus e imploram o perdão por seus pecados – mas quem, senão Deus perdoa os pecados? – e não reincidem, com conhecimento, no que cometeram. Para estes a recompensa será uma indulgência do seu Senhor, terão jardins, abaixo dos quais correm os rios, onde morarão eternamente. Quão excelente é a recompensa dos diligentes!**" (Alcorão Sagrada, 3:135-136)

وَقَال تَعَالَى: { وَتُوْبُوْا إِلَى اللّٰه جَمِيْعَا أَيُّهَا الْمُؤْمِنُوْن لَعَلَّكُم تُفْلِحُوْن } .

E disse ainda:
"**Ó Crentes, voltai-vos todos, arrependidos, a Deus, a fim de que vos salveis!**" (Alcorão Sagrada, 24:31)

١٨٠٧- وعَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي الله عَنْهُ عَن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ حَلَف فَقَالَ في حلفِهِ: بِاللَّاتِ والْعُزَّى ، فَلْيقُلْ : لا إِلَهَ إلاَّ اللّٰه ومَنْ قَالَ لِصَاحِبِهِ ، تَعَالَ أُقَامِرْكَ فَليتَصَدَّق» . متفقٌ عليه .

1807. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A pessoa que jurar pelos 'Lat' e 'Uzza' deve dizer em seguida 'Presto testemunho que não há outra divindade além de Deus'. Quem convida o amigo para jogar apostando dinheiro deve dar algo em

caridade - em troca do perdão pelo erro e sem praticar esse ato novamente.” (Muttafac alaih)

كتاب المنثورات والملح

٣٧٠- بابُ المنثورات والملح

LIVRO 18

ACERCA DA SABEDORIA E DO CONHECIMENTO

CAPÍTULO 370

TRADIÇÕES A RESPEITO DO ANTICRISTO, DOS SINAIS DA HORA DO JUÍZO FINAL E OUTRAS

١٨٠٨- عَن النَّواس بنِ سَمْعانَ رضي الله عَنْهُ قالَ : ذَكَرَ رَسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم الدَّجَّالَ ذَاتَ غَدَاةٍ، فَخَفَّض فِيهِ ، وَرَفَع حَتَّى ظَنَناه في طَائِفَةِ النَّخْلِ ، فَلَمَّا رُحْنَا إلَيْهِ ، عَرَفَ ذلكَ فِينَا فقالَ : « ما شأنكم ؟ » قُلْنَا : يَارَسُولَ اللهِ ذَكَرْتَ الدَّجَّال الْغَدَاةَ ، فَخَفَّضْتَ فِيهِ وَرَفَعْتَ ، حَتَّى ظَنَنَّاه في طَائِفةِ النَّخْلِ فقالَ : « غَيْرُ الدَّجَالِ أخْوفَني عَلَيْكُمْ ، إنْ يخْرجْ وأنآ فِيكُمْ ، فَأنَا حَجِيجُه دونَكُمْ ، وَإنْ يَخْرجْ وَلَسْتُ فِيكُمْ ، فكلُّ امريءٍ حَجيجُ نَفْسِهِ ، واللهُ خَليفَتي عَلى كُلِّ مُسْلِمٍ . إنَّه شَابٌ قَطَطٌ عَيْنُهُ طَافِيَةٌ ، كأَنِّي أشَبِّهُه بعَبْدِ الْعُزَّى بن قَطَنٍ ، فَمَنْ أدْرَكَه مِنْكُمْ ، فَلْيَقْرَأْ عَلَيْهِ فَوَاتِحَ سُورةِ الْكَهْفِ ، إنَّه خَارِجٌ خَلَّةً بَينَ الشَّامِ وَالْعِرَاقِ ، فَعَاثَ يمِيناً وَعاثَ شمالاً ، يَا عبَادَ اللهِ فَاثْبُتُوا » . قُلْنَا يا رسول اللهِ ومَالُبْثُه في الأرْضِ ؟ قالَ : « أرْبَعُون يَوْماً : يَوْمٌ كَسَنَةٍ ، وَيَوْمٌ كَشَهْرٍ، وَيوْمٌ كجُمُعَةٍ ، وَسَائِرُ أيَّامِهِ كأَيَّامِكُم » . قُلْنَا : يا رَسُول اللهِ ، فَذلكَ الْيَوْمُ الَّذِي كَسَنَةٍ أتكْفِينَا فِيهِ صلاةُ يَوْمٍ ؟ قال : « لا ، اقْدُرُوا لَهُ قَدْرَهُ » . قُلْنَا : يَارَسُولَ اللهِ وَمَا إسْراعُهُ في الأرْضِ ؟ قالَ : « كَالْغَيْث استَدبَرَتْه الرِّيحُ ، فَيَأْتي على الْقَوْم ، فَيَدْعُوهم ، فَيؤْمنُونَ بِهِ ، ويَسْتجيبون لَهُ فَيَأمُرُ السَّماءَ فَتُمْطِرُ ، والأرْضَ فَتُنْبِتُ ، فَتَرُوحُ عَلَيْهِمْ سارِحتُهُم أطْوَلَ مَا كَانَتْ ذُرى ، وَأسْبَغَه ضُرُوعاً ، وأمَدَّهُ خَواصِرَ، ثُمَّ يَأْتي الْقَوْمَ فَيَدْعُوهم ، فَيَرُدُّون عَلَيهِ قَوْلهُ ، فَيَنْصَرف عَنْهُمْ ، فَيُصْبحُون مُمْحِلينَ لَيْسَ بأيْدِيهم شَيءٌ منْ أمْوالِهم ، وَيَمُرُّ بِالخَرِبَةِ فَيقول لَهَا : أخْرجِي كُنُوزَكِ ، فَتَتْبَعُه ، كُنُوزُهَا كَيَعَاسِيب النَّحْلِ ، ثُمَّ يدْعُو رَجُلاً مُمْتَلِئاً شَباباً فَيضْرِبُهُ بالسَّيْفِ ، فَيَقْطَعهُ ، جِزْلَتَيْن رَمْيَةَ الْغَرَضِ ، ثُمَّ يَدْعُوهُ ، فَيُقْبِلُ ، وَيَتَهلَّلُ وجْهُهُ

يَضْحَكُ . فَبَينَما هُو كَذلكَ إذْ بَعَثَ اللَّه تَعَالى المسِيحَ ابْنَ مَرْيم صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَيَنْزِلُ عِنْد المَنَارَةِ الْبَيْضَآءِ شَرْقِيَّ دِمَشْقَ بَيْنَ مَهْرُودتَيْنِ، وَاضعاً كَفَّيْهِ عَلى أجْنِحةِ مَلَكَيْنِ ، إذا طَأْطَأَ رَأسهُ ، قَطَرَ وإذا رَفَعَهُ تَحدَّر مِنْهُ جُمَانٌ كَاللُّؤلُؤ ، فَلا يَحِلُّ لِكَافِرٍ يَجِدُّ ريحَ نَفَسِه إلاَّ مات ، ونَفَسُهُ يَنْتَهِي إلى حَيْثُ يَنْتَهِي طَرْفُهُ ، فَيَطْلُبُه حَتَّى يُدْرِكَهُ بَباب لُدٍّ فَيَقْتُلُه . ثُمَّ يأتي عِيسَى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَوْماً قَدْ عَصَمَهُمُ اللَّه مِنْهُ ، فَيَمْسَحُ عنْ وُجوهِهِمْ ، ويحَدِّثُهُم بِدرَجاتِهِم في الجنَّةِ . فَبَينَما هُوَ كَذلِكَ إذْ أوْحَى اللَّه تَعَالى إلى عِيسى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أنِّي قَدْ أَخرَجتُ عِبَاداً لي لا يدانِ لأحَدٍ بقِتَالهِمْ ، فَحَرِّزْ عِبادي إلى الطُّورِ ، وَيَبْعَثُ اللَّه يَأْجُوجَ ومَأجوجَ وَهُمْ مِنْ كُلِّ حَدِبٍ يَنْسلُون ، فيَمُرُّ أوَائلُهُم عَلى بُحَيْرَةِ طَبرِيَّةَ فَيَشْرَبون مَا فيهَا، وَيَمُرُّ آخِرُهُمْ فيقولُونَ : لَقَدْ كَانَ بَهَذِهِ مرَّةً ماءٌ . وَيُحْصَرُ نبي اللَّهِ عِيسَى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَأصْحَابُهُ حَتَّى يكُونَ رأْسُ الثَّوْرِ لأحدِهِمْ خيْراً منْ مائَةِ دِينَارٍ لأحَدِكُمُ الْيَوْمَ ، فَيَرْغَبُ نبي اللَّه عِيسَى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وأَصْحَابُه ، رضي اللَّه عَنْهُمْ ، إلى اللَّهِ تَعَالى، فَيُرْسِلُ اللَّه تَعَالى عَلَيْهِمْ النَّغَفَ في رِقَابِهِم ، فَيُصبحُون فَرْسى كَموْتِ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ ، ثُمَّ يهْبِطُ نبي اللَّه عيسى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَأصْحابهُ رضي اللَّه عَنْهُمْ ، إلى الأرْضِ ، فَلاَ يَجِدُون في الأرْضِ مَوْضِعَ شِبْرٍ إلاَّ مَلأهُ زَهَمُهُمْ وَنَتَنُهُمْ ، فَيَرْغَبُ نبي اللَّه عِيسَى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَأصْحابُهُ رضي اللَّه عَنْهُمْ إلى اللَّه تَعَالَى ، فَيُرْسِلُ اللَّه تَعَالى طيْراً كَأعْنَاقِ الْبُخْتِ ، فَتحْمِلُهُمْ ، فَتَطرَحُهم حَيْثُ شَآءَ اللَّه ، ثُمَّ يُرْسِلُ اللَّه عَزَّ وجَلَّ مطَراً لا يَكِنُّ مِنْهُ بَيْتُ مَدَرٍ ولا وَبَرٍ ، فَيَغْسِلُ الأرْضَ حَتَّى يَتْرُكَهَا كالزَّلَقَةِ . ثُمَّ يُقَالُ لِلأرْضِ : أنْبِتِي ثَمَرَتَكِ ، ورُدِّي برَكَتَكِ ، فَيَوْمئِذٍ تأكُلُ الْعِصَابَة مِن الرُّمَّانَةِ، وَيسْتظِلون بِقِحْفِهَا ، وَيُبارَكُ في الرِّسْلِ حَتَّى إنَّ اللَّقْحَةَ مِنَ الإبِلِ لَتَكْفي الفئَامَ مِنَ النَّاس، وَاللَّقْحَةَ مِنَ الْبَقرِ لَتَكْفي الْقَبِيلَةَ مِنَ النَّاس ، وَاللَّقْحَةَ مِنَ الْغنمِ لَتَكْفي الفَخِذَ مِنَ النَّاس. فَبَيْنَمَا هُمْ كَذَلِكَ إذْ بَعَثَ اللَّه تَعالَى رِيحاً طَيِّبَةً ، فَتأْخُذُهم تَحْتَ آبَاطِهِمْ ، فَتَقْبِضُ رُوحَ كُلِّ مُؤمِن وكُلِّ مُسْلِمٍ ، وَيبْقَى شِرَارُ النَّاسِ يَتهَارجُون فِيهَا تَهَارُج الْحُمُرِ فَعَلَيْهِم تَقُومُ السَّاعَةُ» رواهُ مسلم .

1808. Nawas Ibn Sam’an (R) relatou: “Numa manhã o Profeta (S) disse algo sobre o Anticristo (Dajal), e o descrevia, às vezes como ínfimo, e às vezes como tão grande, que chegávamos a achar que ele estivesse presente algures, no oásis (pomar de tâmaras) ali por perto. Quando nos separamos do Profeta (S), ele pôde notar a nossa desfiguração, e nos perguntou: ‘Que é que há convosco?’ Dissemos: Ó Mensageiro de Deus, quando falaste acerca do Anticristo, nesta manhã, às vezes tu o descrevias como tão baixo, e outras vezes falavas dele como sendo grande, que fomos obrigados a acreditar que ele estivesse em algum lugar, no oásis (o pomar de tâmaras). Ele disse: ‘Não estou tão preocupado convosco com respeito ao Anticristo. Se ele aparecer

enquanto eu estiver convosco, eu vos defenderei contra ele; mas se ele aparecer quando eu não mais estiver entre vós, cada um de vós terá de se virar por si próprio, e Deus irá ser o Guardião de todos os muçulmanos, na minha ausência. O Anticristo será um jovem com cabelos rústicos, sendo que um dos seus olhos será saltado. Acho que ele se parecerá com o Abdul Uzza Ibn Qatan. Qualquer um que topar com ele deverá recitar os versículos de abertura da Surata Al Kahf (18). Ele virá pela rota entre a Síria e o Iraque, e irá causar destruição e derramamento de sangue pela direita e pela esquerda. Ó servos de Deus, mantende-vos firmes!' "Perguntamos: Ó Mensageiro de Deus, quanto tempo irá ele permanecer na terra? Ele respondeu: '(Por) quarenta dias, mas um dia (dos nossos) será tão longo quanto um ano, outro dia será igual a um mês, um dia será tão longo quanto uma semana, e o resto dos dias será como os vossos dias normais.' Perguntamos: Ó Mensageiro de Deus, no dia que for tão longo quanto um ano, será suficiente para nós oferecermos as costumeiras cinco orações diárias? Ele respondeu: 'Não! Devereis fazer um cálculo apropriado da duração do dia.' Perguntamos ainda: Ó Mensageiro de Deus, com que velocidade ele viajará para a terra? Ele respondeu: '(Ele irá passar) como uma nuvem empurrada pelo vento. (Então) aproximar-se-á de um povo, e o convidará (a juntar-se a ele), e aquela nação acreditará nele e aceitará o seu chamamento. Ele dirigirá ao céu que fará cair chuva sobre os campos daquele povo, e a terra irá produzir abundância de vegetação. Quando, à tardezinha, as reses daquele povo voltarem do pasto, terão suas corcovas engordadas, suas úberes intumescidas (com bastante leite), e seus lados plenamente desenvolvidos. Depois irá para outro povo, e pedirá às pessoas que creiam nele, mas esse povo irá rejeitar o seu chamamento. O Anticristo então os deixará. Pouco tempo depois as pessoas serão acometidas de fome, e perderão suas propriedades. Então o Anticristo irá passar por um lugar deserto, e conclamá-lo-á a vomitar os seus tesouros, e estes o irão seguir como um enxame de abelhas. Depois disso, ele irá chamar um jovem bem saudável. O Anticristo irá golpear o jovem e o cortar em duas partes, com sua espada. Essas partes irão ser colocadas, separadas uma da outra, à distância de um disparo de flecha. Depois irá trazer o jovem morto, que voltará à vida com um semblante risonho. Enquanto ele estiver entre as pessoas (naquela condição), Deus, Exaltado Seja, irá enviar o Messias (Cristo), filho de Maria (que a paz esteja com ele), que descerá (à terra) perto do branco minarete oriental, em Damasco, vestindo dois roupões da cor do açafrão, com suas duas mãos repousando nos braços de dois anjos. Quando ele curvar a cabeça, gotas d'água sairão dela; e quando ele a levantar, gotas leitosas como pérolas sairão dela. Um herético (incrédulo) que lhe sentir o cheiro morrerá; e seu cheiro irá tão longe quanto a sua visão. Ele (o Cristo) sairá ao encalço do Anticristo, pegá-lo-á no portão de Lud (Lida – perto de Jerusalém), e o matará. Depois o Issa (Cristo) irá para as pessoas que Deus tornou imune ao Anticristo. Ele lhes limpará os rostos, e fá-los-á saber dos seus graus no Paraíso. Nesse tempo, o Jesus (Cristo) irá receber a mensagem de Deus, o Altíssimo, afirmando: 'Produzi alguns servos Meus contra os quais ninguém terá poder de lutar. Assim sendo, levai os Meus servos em segurança para o Monte Tur (Sinai).' Então Deus irá enviar a Gog e Magog, que irão descer de todas as alturas. (Referência versículo 96 da Surata 21 do Alcorão Sagrado) Sua vanguarda irá passar sobre o lago Tabariya (mar da Galiléia), e irá beber toda a sua água; sua retaguarda também irá passar por ali, e argumentará: 'Tempos atrás este lugar tinha água!' O profeta de Deus, Jesus (Cristo – que a paz esteja com ele) e seus companheiros serão sitiados (e postos em dificuldades), até que uma cabeça de touro lhes parecesse melhor do que cem dinares dos vossos hoje. "'Depois o profeta de Deus, o Jesus (Cristo – que a paz esteja com ele), e seus companheiros (que com os quais Deus, o Exaltado, esteja comprazido), voltar-se-ão para Ele, e orarão a Ele para que Ele, o Exaltado, faça criar germens nos pescoços daquela gente (de Gog e Magog), para que todos eles morressem

repentinamente na manhã seguinte. Depois o profeta de Deus, o Jesus (Cristo – que a paz esteja com ele), e seus companheiros descerão da montanha, mas não encontrarão livre nem o espaço de um palmo, por causa dos cadáveres dos seguidores de Gog e Magog e do cheiro ruim daqueles corpos mortos. Então o profeta de Deus, o Jesus (Cristo – que a paz esteja com ele), e seus companheiros orarão a Deus, o Exaltado, Que irá enviar algumas aves, grandes como os pescoços de (grandes) camelos, os quais carregarão aqueles cadáveres (em decomposição), e os depositarão aonde Deus quiser. Depois Deus fará a chuva cair, pelo que todas as moradias, quer feitas de barro, quer feitas de pelos, serão bem lavadas e parecerão vidro. Aí à terra será pedido que produza seus frutos e que dê de volta as benesses (depositadas no seu seio). Assim, irá haver tanta abundância e bênçãos, que uma romãzeira será suficiente para alimentar um grupo de pessoas, as quais serão capazes de se abrigar sob as folhas da dita árvore. O leite será em tanta abundância, que a produção de uma simples fêmea de camelo será suficiente para alimentar um grande grupo, o leite de uma vaca será suficiente para ser distribuído por toda uma tribo, e o de uma cabra será suficiente para uma família. Esse tempo irá passar quando Deus, o Exaltado, irá enviar uma brisa prazerosa que tocará as axilas dos crentes e muçulmanos, pelo que todos os crentes e muçulmanos desencarnarão (pacificamente). Após isso, apenas os tipos devassos de indivíduos serão deixados a praticarem abertamente atos sexuais com as mulheres, como jumentos; e sobre essas pessoas o Dia do Julgamento começará a se descortinar'" (Musslim).

١٨٠٩- وَعَنْ رِبْعِيِّ بْنِ حِرَاشٍ قَال : انْطَلَقْتُ مَعَ أبي مسْعُودٍ الأنْصارِيِّ إلى حُذَيْفَةَ بْنِ الْيَمَانِ رضي الله عنهم فَقَالَ لَهُ أبُو مسعودٍ ، حَدِّثْني مَا سمِعْت مِنْ رَسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، في الدَّجَّال قالَ : « إنَّ الدَّجَّالَ يَخْرُجُ وَإنَّ مَعَهُ ماءً وَنَاراً ، فَأَمَّا الَّذِي يَرَاهُ النَّاسُ ماءً فَنَارٌ تُحْرِقُ، وَأمَّا الَّذِي يَرَاهُ النَّاسُ نَاراً ، فَمَاءٌ بَارِدٌ عذْبٌ ، فَمَنْ أدْرَكَهُ مِنْكُمْ ، فَلْيَقَعْ في الذي يَرَاهُ نَاراً ، فَإنَّهُ ماءٌ عَذْبٌ طَيِّبٌ » فَقَالَ أبُو مَسْعُودٍ : وَأنَا قَدْ سَمِعْتُهُ . متَّفَقٌ عَلَيْهِ .

1809. Ríbie Ibn Hirach (R) relatou: "Uma vez eu fui, com o Abu Mass'ud Ansar (R), ter com o Huzaifa Ibn al Yaman (R), e o Abu Mass'ud (R) lhe pediu: 'Por favor, dize-me o que ouviste do Profeta (S) sobre o Anticristo!' Ele disse: 'Quando o Anticristo aparecer, terá consigo água e fogo. A coisa que as pessoas acharem ser água será, na verdade, fogo; e a coisa que as pessoas acharem ser fogo será água potável e fresca. Portanto, se acontecer de um de vós viver nesse tempo, trate de pular dentro do que achar que seja fogo, pois aquilo será água potável e palatável!' O Abu Mass'ud (R) disse: 'Eu ouvi também isso do Profeta (S).'" (Muttafac alaih)

١٨١٠- وعَنْ عَبْدِ اللَّهِ بن عَمْرو بن العاص رضي الله عَنْهُما قالَ : قَالَ رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « يخْرُجُ الدَّجَّالُ في أمَّتي فَيَمْكُثُ أربَعِينَ ، لا أدْري أرْبَعِينَ يَوْماً ، أو أرْبَعِينَ شَهْراً، أوْ أرْبَعِينَ عَاماً ، فَيبْعثُ الله تَعالى عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَيَطْلُبُهُ فَيُهْلِكُه ، ثُمَّ يَمْكُثُ النَّاسُ سبْعَ سِنِينَ لَيْسَ بَيْنَ اثْنَيْنِ عدَاوَةٌ.

ثُمَّ يُرْسِلُ اللَّه ، عزَّ وجَلَّ ، ريحاً بارِدَةً مِنْ قِبلِ الشَّامِ ، فَلا يبْقَى على وَجْهِ الأَرْضِ أحَدٌ في قَلْبِهِ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ مِنْ خَيْرٍ أوْ إيمَانٍ إلاَّ قَبَضَتْهُ ، حتَّى لَوْ أنَّ أحَدَكُمْ دخَلَ في كَبِدِ جَبلٍ ، لَدَخَلَتْهُ عَلَيْهِ حَتَّى تَقْبِضَهُ . فَيَبْقَى شِرَارُ النَّاسِ في خِفَّةِ الطَّيْرِ ، وأحْلامِ السِّباعِ لا يَعْرِفُون مَعْرُوفاً ، وَلا يُنْكِرُونَ مُنْكَراً ، فَيَتَمَثَّلَ لهُمُ الشَّيْطَانُ ، فَيقُولُ : ألا تسْتَجِيبُون ؟ فَيَقُولُونَ : فَما تأمُرُنَا ؟ فَيَأمرُهُم بِعِبَادةِ الأوْثَانِ ، وهُمْ في ذلكَ دارٌّ رِزْقُهُمْ ، حسنٌ عَيْشُهُمْ . ثُمَّ يُنْفَخُ في الصَّور ، فَلا يَسْمعُهُ أحَدٌ إلاَّ أصْغى لِيتاً ورفع ليتاً ، وَأوَّلُ منْ يسْمعُهُ رَجُلٌ يلُوطُ حَوْضَ إبِله ، فَيُصْعقُ ويسعق النَّاسُ حوله ، ثُمَّ يُرْسِلُ اللَّه أوْ قالَ : يُنْزِلُ اللَّه مَطَراً كأَنَّهُ الطَّلُّ أو الظِّلُّ ، فَتَنْبُتُ مِنْهُ أجْسَادُ النَّاس ثُمَّ ينفخ فِيهِ أخْرَى فإذا هُمْ قِيامٌ يَنْظُرُون. ثمَّ يُقَالُ يا أيهَا النَّاسُ هَلُمَّ إلى رَبِّكُم ، وَقِفُوهُمْ إنَّهُمْ مَسْؤولونَ ، ثُمَّ يُقَالُ : أخْرجُوا بَعْثَ النَّارِ فَيُقَالُ : مِنْ كَمْ ؟ فَيُقَالُ : مِنْ كُلِّ ألْفٍ تِسْعَمِائة وتِسْعةَ وتِسْعينَ ، فذلكَ يْوم يجْعَلُ الْوِلْدانَ شِيباً ، وذَلكَ يَوْمَ يُكْشَفُ عنْ ساقٍ» رواه مسلم .

1810. Abdullah Ibn Amr Ibn al ‘Ás (R) relatou que o Profeta (S) disse: “O Anticristo aparecerá no meio da minha nação e aí permanecerá por quarenta. Não se sabe se isso quer dizer quarenta dias, quarenta meses ou quarenta anos. Após isso, Deus, o Exaltado, irá enviar o Issa (Cristo), o filho de Maria (que a paz esteja com ele), que o irá caçar, e matá-lo. Depois todos os seres humanos permanecerão vivos por sete anos. Durante esses anos não haverá má vontade mesmo entre duas pessoas. Então Deus, o Senhor da honra e da glória, irá enviar uma brisa fresca procedente da Síria, que não deixará nesta terra uma simples pessoa em cujo coração haverá um pingo de fé ou bondade, sendo que sua alma será possuída. Mesmo que qualquer um de vós for (procurar abrigo) para alguma caverna na montanha, a dita brisa aí o seguirá, e a posse da sua alma será um fato. Após isso, irão restar apenas os piores tipos de indivíduos, que se darão às atividade sexuais, como aves, e serão como selvagens quanto ao comportamento. Não reconhecerão coisa alguma boa, nem tampouco se absterão das coisas más. Então o Satanás virá a eles disfarçado de ente humano, e lhe perguntará: ‘Não me obedecereis?’ Aqueles indivíduos perguntarão a ele: ‘Que coisa nos ordenas?’ Ele os conclamará a adorarem os ídolos. Eles passarão (bem) a vida (como idólatras), e terão abundância de meios de vida, e levarão uma vida confortável. Depois disso, a trombeta (do anjo Israfil) irá soar, e todos os que a ouvirem voltarão seus pescoços na direção dela. O primeiro a ouvi-la será um homem que estará ocupado arrumando o cocho dos seus camelos beberem água. Ao ouvir o som, ele se tornará inconsciente, e todos ao redor dele se tornarão inconscientes. Depois, Deus, o Exaltado, enviará ou fará descer pingos de chuva, que serão como gotas de orvalho. Aquilo irá fazer com que os corpos das pessoas cresçam. Isso será seguido por um segundo toque da trombeta, coisa que irá fazer com que o povo ponha reparo. Então será dito: ‘Ó gente, vinde perante o vosso Senhor! Que prestem atenção, pois irão ser questionados!’ Depois será ordenado: ‘Separai-vos daqueles que serão mandados para o Inferno!’ Perguntarão: ‘Quantos (para o Inferno serão separados)?’ Será dito: ‘Novecentos e noventa e nove de cada mil (para o Inferno).’ Esse será o dia que fará velhas as crianças, em que tudo estará em atividade.’” (Musslim)

١٨١١- وَعَنْ أنَسٍ رضي الله عَنْهُ قَالَ : قَال رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَيْسَ مِنْ بَلَدٍ إلاَّ سَيَطَؤُهُ الـدَّجَّالُ إلاَّ مَكَّـةَ والمدِينـة، ولَـيْسَ نَقْـبٌ مِـنْ أنْقَابِهِمـا إلاَّ عَلَيْـهِ الملائِكَـةُ صَـافِّينَ تَحْرُسُهُما، فَيَنْزِلُ بالسَّبَخَةِ ، فَتَرْجُفُ المدينةُ ثلاثَ رَجَفَاتٍ ، يُخْرِجُ اللَّه مِنْهَا كُلَّ كَافِرٍ وَمُنَافِقٍ» رواه مسلم .

1811. Anas Ibn Málik (R) relatou que o Profeta (S) disse: “O Anticristo percorrerá todas as cidades, menos Makka e Madina. Toda a cadeia de montanhas rodeia as duas cidades, sendo que elas estarão guardadas por fileiras de anjos que as protegerão. O Anticristo aterrissará em Sabaka, e a cidade de Madina será abalada três vezes por terremotos, resultando que todos os incrédulos e hipócritas serão expelidos da cidade.” (Musslim)

١٨١٢- وعَنْهُ رضي الله عنْهُ أنَّ رسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « يَتْبعُ الـدَّجَّال مِـنْ يهُودِ أصْبهَانَ سَبْعُونَ أَلْفاً علَيْهم الطَّيَالِسة » رواهُ مسِلمٌ .

1812. Anas Ibn Málik (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Setenta mil judeus de Isfahan (cidade no Irã), usando roupagens satânicas, juntar-se-ão ao Anticristo.” (Musslim).

١٨١٣- وعَـنْ أمِّ شَـريكٍ رضـي الله عَنْهَـا أنَّهـا سمِعـتِ النبي صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَـلَّم يَقُـولُ : « لَيَنْفِرَن النَّاسُ مِنَ الدَّجَّالِ في الجِبَالِ » رَوَاهُ مُسْلِمٌ .

1813. Ummu Charik (R) narrou que tinha ouvido o Profeta (S) dizer: “As pessoas fugirão para as montanhas, por temor ao Anticristo!” (Musslim)

١٨١٤- وعَـن عِمْـرَانَ بـنِ حُصَـيْنٍ رضـي الله عنْهُمـا قـالَ : سَمِعْـتُ رَسُـولَ اللَّهِ صَـلّى اللهُ عَلَيْـهِ وسَلَّم يَقُولُ: « مَا بَيْنَ خَلْقِ آدَم إلى قِيامِ السَّاعةِ أمْرٌ أكْبرُ مِنَ الدَّجَّالِ » رواه مسلم .

1814. Imran Ibn Huçain (R) relatou: “Eu mesmo ouvi o Profeta (S) dizer: ‘Desde a criação de Adão, até ao Dia do Julgamento, não houve (nem haverá) maior calamidade do que o aparecimento do Anticristo’” (Musslim).

١٨١٥- وعنْ أبي سَعِيدٍ الخُدْرِيّ رضي الله عَنْهُ عَنِ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « يخْرُجُ الدَّجَّالُ فَيتَوَجَّه قِبَلَه رَجُلٌ منَ المؤمِنين فَيَتَلَقَّاهُ المسالح : مسالحُ الدَّجَّالِ ، فَيقُولُونَ له : إلى أيْنَ تَعمِدُ ؟ فيَقُول : أعْمِدُ إلى هذا الَّذي خَرَجَ ، فيقولُون له : أو ما تُؤْمِن بِرَبِّنَا ؟ فيقول : ما بِرَبنَا خَفَاء ، فيقولُون : اقْتُلُوه ، فيقُول بعْضهُمْ لبعضٍ : أَلَيْس قَدْ نَهاكُمْ رَبُّكُمْ أنْ تقتلوا أحداً دونَه، فَيَنْطَلِقُـونَ بِـهِ إلى الـدَّجَّالِ ، فَإذا رآه المؤْمِنُ قـال : يَا أيُّهَـا النَّـاسُ إنَّ هـذا الـدَّجَّالُ الَّـذي ذَكَـر

رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَيأمُرُ الدَّجَّالُ بِهِ فَيُشْبَحُ ، فَيَقولُ : خُذُوهُ وَشُجُّوهُ ، فَيُوسَعُ ظَهْرُهُ وبَطْنُهُ ضَرْباً ، فيقولُ : أوما تُؤمِنُ بي ؟ فَيَقُولُ : أنْتَ المسِيحُ الْكَذَّابُ ، فَيُؤمرُ بهِ ، فَيؤْشَرُ بالمِنْشَارِ مِنْ مَفْرِقِهِ حتَّى يُفْرقَ بَيْنَ رِجْلَيْهِ ، ثُمَّ يَمْشِي الدَّجَّالُ بَيْنَ الْقِطْعتَيْنِ ، ثُمَّ يقولُ لَهُ: قُمْ ، فَيَسْتَوي قَائماً . ثُمَّ يقولُ لَهُ : أتُؤمِنُ بي ؟ فيقولُ : مَا ازْددتُ فِيكَ إلاَّ بصِيرةً ، ثُمَّ يَقُولُ: يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّهُ لا يفْعَلُ بعْدِي بأَحَدٍ مِنَ النَّاسِ ، فَيأخُذُهُ الدَّجَّالُ لِيَذْبَحَهُ ، فَيَجْعَلُ اللَّه مَا بيْنَ رقَبَتِهِ إلى تَرْقُوَتِهِ نُحَاساً ، فَلا يَسْتَطِيعُ إلَيْهِ سَبيلاً ، فَيَأْخُذُ بيَدَيْهِ ورجْلَيْهِ فَيَقْذِفُ بِهِ ، فَيحْسَبُ الناسُ أنَّما قَذَفَهُ إلى النَّار ، وإنَّما أُلْقِيَ في الجنَّةِ » فقالَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « هذا أعْظَمُ النَّاسِ شَهَادَةً عِنْد رَبِّ الْعالَمِينَ » رواه مسلم .

1815. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Quando o Anticristo aparecer, um crente irá ao encontro dele, e encontrará os guardas do sujeito, que lhe perguntarão: ‘Aonde pensas que vais?’ Ele dirá: ‘Vou ao encontro dessa pessoa que acaba de aparecer!’ Os guardas perguntarão: ‘Acaso não acreditas no nosso Senhor?’ Ele responderá: ‘Nosso Senhor (Deus) nada tem a esconder (por que deveria eu reconhecer esse mentiroso como Senhor?.’ Eles dirão: ‘Matai-o!’ Um deles dirá: ‘Será que o vosso senhor não proibiu matar pessoas sem a permissão dele?’ Assim, eles irão levar o muçulmano perante o Anticristo. Quando o muçulmano o vir, dirá: ‘Gente, este é o próprio Dajal (Anticristo) descrito pelo Profeta (S)!’ O Anticristo ordenará aos seus homens: ‘Pegai este homem, quebrai-lhe a cabeça e batei-lhe nas costas e no estômago, e perguntai-lhe se ele ainda não acredita em mim!’ O muçulmano dirá: ‘Tu és o Anticristo, o mentiroso!’ O Anticristo irá ordenar que ele seja serrado, da cabeça até à junção das pernas. Então o Anticristo caminhará entre as partes do corpo do muçulmano, e ordenará que se levantem, ao quê (as duas partes se juntarão e) o homem se tornará inteiro, e se levantará. O Anticristo lhe perguntará: ‘(Agora) acreditas em mim?’ O muçulmano dirá:’ Agora aprendi algo mais sobre ti!’ Então o homem dirá às pessoas: ‘Gente, (ouvi) agora, após mim, ele (o Anticristo) não será capaz de causar dano a ninguém!’ Depois o Anticristo irá tentar agarrá-lo para o matar, mas Deus fará o pescoço do homem transformar-se em bronze, da base até ao topo, e o Anticristo não encontrará lugar para matá-lo; pegá-lo-á pelas mãos e pernas e o jogará fora. As pessoas irão pensar que o Anticristo o atirou ao Inferno, mas o fato é que o atirou ao Paraíso!” O Profeta (S) acrescentou: “Esse homem terá o mais elevado grau de martírio, na estimativa do Senhor do Universo.” (Musslim – Bukhári relatou alguma parte disso).

١٨١٦- وعَنِ المغِيرَةِ بنِ شُعْبةَ رضي اللَّه عَنْهُ قَالَ : ما سَألَ أحَدٌ رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَنِ الدَّجَّالِ أكْثَرَ ممَّا سألْتُهُ ، وإنَّهُ قالَ لي : « ما يَضُرُّكَ ؟ » قلتُ : إنَّهُمْ يقُولُونَ : إنَّ معَهُ جَبَلَ خُبْزٍ وَنَهْرَ مَاءٍ ، قالَ : « هُوَ أهْوَنُ عَلى اللَّهِ مِنْ ذلِكَ » متفقٌ عليه .

1816. Al mughira Ibn Chu’ba (R) disse: “Ninguém quis saber do Profeta (S), tanto quanto eu, sobre o Anticristo. Ele disse: ‘Ele não te fará mal.’ Eu argumentei: Ó Mensageiro de Deus, é dito que haverá uma montanha de pães e um riacho com ele. O

Profeta disse: ‘É coisa fácil para Deus (proteger os muçulmanos quanto a ele).’“ (Muttafac alaih)

١٨١٧- وعَنْ أنَسٍ رضي الله عنْهُ قالَ : قالَ رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : مَا مِنْ نَبِيٍ إلاَّ وَقَدْ أنْذَرَ أمَّتَهُ الأعْوَرَ الْكَذَّاب،ألا إنَّهُ أعْوَرُ ،وإنَّ ربَّكُمْ عَزَّ وجلَّ لَيْسَ بأعْورَ ، مكْتُوبٌ بَيْنَ عَيْنَيْهِ ك ف ر»متفق عليه .

1817. Anas Ibn Málik (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Todos os profetas preveniram seus povos quanto ao zarolho mentiroso. Tende cuidado! (Deveras) ele é zarolho, mas o vosso Senhor não o é. Entre o espaço dos dois olhos do anticristo estarão escritas as letras KFR (isto é, *káfir*, o incrédulo)” (Muttafac alaih).

١٨١٨- وَعَنْ أبي هُرَيْرَة رضي الله عَنْهُ قالَ : قالَ رَسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ألا أُحَدِّثُكُمْ حَدِيثاً عنِ الدَّجَّالِ مَا حَدَّثَ بِهِ نَبِيٌّ قَوْمَهُ ، إنَّهُ أعْوَرُ وَإنَّهُ يجيءُ مَعَهُ بِمِثَالِ الجَنَّةِ والنَّار ، فالتي يَقُولُ إنَّهَا الجَنَّةُ هِيَ النَّارُ. متفقٌ عليه .

1818. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Ouvi, dir-vos-ei algo sobre o Anticristo que profeta algum jamais disse para os seus seguidores; que ele é zarolho, e terá consigo algo que parecerá ser o Paraíso e o Inferno. Porém, a coisa que ele chamar de Paraíso será, na verdade, Inferno; e a coisa que ele denominar Inferno será, na verdade, Paraíso.” (Muttafac alaih).

١٨١٩- وعَنْ ابنِ عُمَرَ رضي اللَّهُ عَنْهُما أنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ذَكَرَ الدَّجَّالَ بَيْنَ ظَهْرَاني النَّاس فَقَالَ : «إنَّ الله لَيْسَ بأَعْوَرَ ، ألا إنَّ المسِيحَ الدَّجَّالَ أعْوَرُ الْعيْنِ الْيُمْنى ، كَأَنَّ عَيْنَهُ عِنَبةٌ طَافِيَةٌ » متفقٌ عليه .

1819. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) descreveu o Anticristo perante as pessoas, e disse: “Em verdade vos digo que Deus não é zarolho; ouvi, o Anticristo será cego do olho direito, o qual aparentará ser uma uva intumescida.” (Muttafac alaih).

١٨٢٠- وعَنْ أبي هُريْرَةَ رضي الله عنْهُ أنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « لا تَقُومُ الساعَةُ حَتَّى يُقَاتِلَ المسْلِمُونَ الْيَهُودَ حتَّى يَخْتَبِيءَ الْيَهُوديُّ مِنْ وَراءِ الحَجَر والشَّجَرِ ، فَيَقُولُ الحَجَرُ والشَّجَرُ : يَا مُسْلِمُ هذا يَهُودِيٌّ خَلْفي تَعَالَ فَاقْتُلْهُ ، إلاَّ الْغَرْقَدَ فَإنَّهُ منْ شَجَرِ الْيَهُودِ » متفقٌ عليه .

1820. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “O Dia do Juízo Final não acontecerá até que os muçulmanos lutem contra os judeus, até que os judeus se escondam atrás das árvores e das pedras, e as árvores e as pedras digam: ‘Ó muçulmano, há judeu escondido atrás de mim; vem matá-lo!’ A única árvore que não os

denunciará será a árvore espinhenta chamada de Al gharkad, pois é a árvore dos judeus.” (Muttafac alaih)

١٨٢١- وعَنْهُ رضي الله عَنْهُ قالَ : قال رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « والذِي نَفْسِي بِيَدِه لا تَذْهَبُ الدُّنْيَا حَتَّى يَمُرَّ الرَّجُلُ بالْقَبْرِ ، فيتمَرَّغَ عَلَيْهِ ، ويقولُ : يَالَيْتَني مَكَانَ صَاحِبِ هذا الْقَبْرِ ، وَلَيْس بِهِ الدَّين وما به إلاَّ الْبَلاَءُ » . متفقٌ عليه .

1821. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Por Deus, em Cuja posse está minha vida, que este mundo não chegará ao fim até que o homem, ao passar por um túmulo, se revire sobre o túmulo e diga: ‘Gostaria de estar no lugar da pessoa que jaz neste túmulo!’ Não irá dizer isso por causa da sua fé, mas di-lo-á levado pelo desespero e pela miséria.” (Muttafac alaih).

١٨٢٢- وعَنْهُ رضي الله عَنْهُ قالَ : قالَ رَسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يَحْسِرَ الْفُرَاتُ عَنْ جبَلٍ من ذَهَبٍ يُقْتَتَلُ عليْهِ ، فيُقْتَلُ مِنْ كُلِّ مِائةٍ تِسْعَةٌ وتِسْعُونَ ، فَيَقُولُ كُلُّ رَجُلٍ مِنْهُمْ : لَعَلِّي أنْ أكُونَ أنَا أنْجُو» .

وفي روايةٍ « يوُشِكُ أنْ يَحْسِرَ الْفُرَاتُ عَن كَنْزٍ مِنْ ذَهَبٍ ، فَمَنْ حَضَرَهُ فَلا يأخُذْ منْهُ شَيْئاً » متفقٌ عليه .

1822. Abu Huraira (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Não chegará o Último Dia, até que emerja do Eufrates uma montanha de ouro. Haverá luta por ela, e morrerão noventa e nove de cada cem. Todos dirão: ‘Oxalá seja eu aquele que se salvará!’” (Muttafac alaih)

١٨٢٣- وعَنْهُ قال : سَمِعْتُ رَسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « يَتْرُكُونَ المدِينَةَ عَلى خَيْرٍ مَا كَانَتْ ، لا يَغْشَاهَا إلاَّ الْعوَافِي يُرِيدُ : عَوَافِي السِّباعِ وَالطَّيْرِ وَآخِر مَنْ يُحْشَرُ رَاعِيانِ مِنْ مُزَيْنَةَ يُرِيدَانِ المدِينَةَ ينْعِقَانِ بِغَنَمهما فَيَجدَانها وُحُوشاً . حتَّى إذا بَلَغَا ثنِيَّةَ الْوَدَاعِ خَرَّا على وَجوهِهِمَا » متفقٌ عليه.

1823. Abu Huraira (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: “As pessoas irão deixar a sagrada cidade de Madina em excelente condição; ninguém a irá habitar, a não ser feras e aves. No fim, chegarão dois pastores da tribo Muzainah, pretendendo entrar em Madina com suas cabras, mas a encontrarão cheia de animais selvagens (e irão embora). Quando chegarem ao morro conhecido por *Saniyatal Wadá*, cairão de cara no chão.” (Muttafac alaih).

١٨٢٤- وعَنْ أبي سَعيدٍ الخُدْرِيّ رضي الله عَنْهُ أنَّ النَّبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « يَكُونُ خَلِيفَةٌ مِنْ خُلَفَائِكُمْ في آخِرِ الزَّمَان يَحْثُو المالَ وَلا يَعُدُّهُ » رواه مسلم.

1824. Abu Saíd Al Khudri(R) relatou que o Profeta (S) disse: "Perto do Dia do Juízo, um dos vossos califas irá distribuir grandes riquezas, sem conta." (Musslim).

١٨٢٥- وعَنْ أبي مُوسى الأشْعَرِيّ رضي الله عنْهُ أنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « ليأتيَنَّ عَلى النَّاسِ زَمَانٌ يَطُوفُ الرَّجُلُ فِيهِ بِالصَّدَقَة مِنَ الذَّهَبِ ، فَلا يَجِدُ أحَداً يَأْخُذُهَا مِنْهُ ، وَيُرَى الرَّجُلُ الْوَاحِدُ يَتْبَعُهُ أرْبَعُونَ امْرأةً يَلُذْنَ بِهِ مِنْ قِلَّةِ الرِّجالِ وَكَثْرَةِ النِّسَاءِ » رواه مسلم.

1825. Abu Mussa al Achari (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Virá um tempo em que um homem irá sair por aí com o *zakat* do seu estoque de ouro, para o distribuir (entre os pobres), mas não encontrará ninguém que o pegue. Também irá haver escassez de homens e abundância de mulheres, tanto que será visto um homem ser seguido por quarenta mulheres que procurarão prazer com ele." (Musslim).

١٨٢٦- وعَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي الله عَنْهُ عَن النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « اشْتَرَى رَجُلٌ مِنْ رَجُلٍ عقَاراً ، فَوَجَد الذي اشْتَرَى الْعَقَارَ في عَقَارِهِ جَرَّةً فِيهَا ذَهَبٌ، فقالَ لهُ الذي اشْتَرَى الْعَقَارُ: خُذْ ذَهَبَكَ ، إنَّمَا اشْتَرَيْتُ مِنْكَ الأرْضَ ، وَلَمْ أشْتَرِ الذَّهَبَ ، وقالَ الَّذي لَهُ الأرْضُ : إنَّمَا بعْتُكَ الأرضَ وَمَا فِيهَا ، فَتَحاكَما إلى رَجُلٍ ، فقالَ الَّذي تَحَاكَمَا إلَيْهِ : أَلَكُمَا وَلَدٌ ؟ قَالَ أحدُهُمَا : لي غُلامٌ . وقالَ الآخرُ : لي جَارِيةٌ ، قالَ أنْكِحَا الْغُلامَ الجَارِيَةَ ، وَأنْفِقَا عَلى أنْفُسهمَا مِنْهُ وتصَدَّقَا » متفقٌ عليه .

1826. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Um indivíduo adquiriu um pedaço de terra de outro; o adquirente encontrou nele uma vasilha cheia de ouro. Então o adquirente disse para o vendedor: 'Pega a tua vasilha (com ouro), pois eu adquiri de ti apenas a terra, e não esta vasilha com o ouro!' O vendedor (o outrora dono da terra) disse para o comprador: 'Vendi-te a terra com tudo o que nela continha!' Por fim, eles levaram sua disputa perante outro indivíduo. Esse homem lhes perguntou: 'Tendes alguns filhos?' Um deles disse: 'Tenho um rapaz.' O outro disse: 'Tenho uma garota.' Então o homem disse: 'Casai-os então (o rapaz e a garota), e gastai o dinheiro com eles, dotando-os.'" (Muttafac alaih).

١٨٢٧- وعنْهُ رضي الله عنْهُ أنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « كانَتْ امْرَأتَان مَعهُمَا ابْناهُما، جَاءَ الذِّئْبُ فَذَهَبَ بابنِ إحْداهُما ، فقالت لصاحِبتهَا : إنَّمَا ذهَبَ بابنِكِ، وقالت الأخْرى : إنَّمَا ذَهَبَ بابنِك ، فَتَحَاكما إلى داوُودَ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَقَضِي بِهِ لِلْكُبْرَى ، فَخَرَجتَا على سُلَيْمانَ بنِ داودَ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فأخبرتَاه ، فقالَ : ائْتُوني

بِالسِّكينَ أَشَقُّهُ بَيْنَهُمَا . فقالت الصُّغْرى : لا تَفْعَلْ ، رَحِمكَ الله ، هُو ابْنُهَا فَقَضَى بِهِ للصُّغْرَى » متفقٌ عليه.

1827. Abu Huraira (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Eram duas mulheres; cada uma tinha consigo sua criança. Veio um lobo e roubou a criança de uma delas. Uma das mulheres disse para a sua companheira: 'O lobo levou a tua criança', e a outra replicou: 'Foi a tua criança que o lobo levou!' Por fim, elas levaram a sua disputa perante o profeta Davi (S), e ele decidiu em favor da mais velha. Depois elas passaram perto do profeta Salomão (S) e relataram a ele o que acontecera. Ele disse: '(Muito bem) trazei-me uma faca para que eu corte a criança em duas, e a divida entre vós!' Ao ouvir aquilo, a mais jovem das duas exclamou: 'Que Deus tenha misericórdia de ti! Por favor, não faças isso! A criança pertence à outra mulher!' (Ao ouvir aquilo) o profeta Salomão (S) decidiu em favor da mais jovem." (Muttafac alaih).

١٨٢٨- وعَنْ مِرْداسٍ الأَسْلَمِيِّ رضي الله عَنْهُ قالَ قالَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يَذْهَبُ الصَّالِحُونَ الأَوَّلُ فالأولُ ، وتَبْقَى حُثَالَةٌ كحُثَالَةِ الشِّعِيرِ أَوْ التَّمْرِ ، لا يُبالِيهِمُ الله بالَةً » ، رواه البخاري .

1828. Mirdás al Aslami (R) relatou que o Profeta (S) disse: "As pessoas retas virtuosas irão morrer mais cedo, uma a uma, deixando para trás as inúteis como palhas de cevada ou cascas de tâmaras, e Deus não Se importará com a sina delas." (Bukhári).

١٨٢٩- وعنْ رِفَاعَةَ بنِ رافعٍ الزُرقيِّ رضي الله عنْهُ قالَ : جاء جِبْرِيلُ إلى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : مَا تَعُدُّونَ أَهْلَ بَدْرٍ فيكُمْ ؟ قالَ : « مِنْ أَفْضَلِ المسْلِمِين » أَوْ كَلِمَةً نَحْوَهَا قالَ : «وَكَذَلِكَ مَنْ شَهِدَ بَدْراً مِنَ المِلائِكَةِ » . رواه البخاري .

1829. Rifa'ah Ibn Rafi al Zuraqi (R) relatou que uma vez o anjo Gabriel foi ter com o Profeta (S), e lhe perguntou: "Como qualificas aqueles que contigo tomaram parte na batalha de Badr?" O Profeta (S) respondeu: "Eles são reconhecidamente os melhores muçulmanos!" (Ou outras palavras como essas.) O anjo Gabriel disse: "O mesmo status têm os anjos que participaram da batalha de Badr." (Bukhári)

١٨٣٠- وعن ابنِ عُمَر رضي الله عنْهُما قال : قال رَسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذا أَنْزل الله تَعالى بِقَوْمٍ عَذَاباً أَصَابَ الْعَذَابُ مَنْ كَانَ فِيهِمْ . ثُمَّ بُعِثُوا على أعمَالِهِمْ » متفقٌ عليه.

1830. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Quando Deus inflige castigo a um povo, esse castigo abrange todo o povo (todos membros). No Dia do Julgamento, porém, eles serão classificados de acordo com suas condutas na vida." (Muttafac alaih).

١٨٣١- وعَنْ جابرٍ رضي الله عنْهُ قال : كانَ جِذْعٌ يقُومُ إلَيْهِ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، يعْني في الخُطْبَةِ ، فَلَما وُضِعَ المِنْبرُ ، سَمِعْنَا لِلْجذْعِ مثْل صوْتِ العِشَارِ حَتَّى نَزَلَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَوضَع يدَه عليْهِ فسَكَنَ. متفقٌ عليه.

1831. Jáber (R) relatou: "Havia um tronco de tamareira sobre o qual o Profeta (S) se postava para fazer o sermão. Depois de um tempo, um púlpito foi colocado na mesquita, e o Profeta (S) subiu nele para oferecer o sermão da Sexta-Feira; então nós ouvimos dizer que o tronco chorava como o choro duma fêmea de camelo prenhe. O Profeta (S) desceu do púlpito e pôs a mão sobre o tronco e este ficou em paz. (Muttafac alaih).

١٨٣٢- وعنْ أبي ثَعْلَبَةَ الخُشَنِيّ جَرْثُومِ بنِ نَاشِرٍ رضي اللَّه عَنْهُ عنْ رَسُولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: إن اللَّه تعالى فَرَضَ فَرائِضَ فلا تُضَيِّعُوهَا ، وحدَّ حُدُوداً فَلا تَعْتَدُوهَا ، وحَرَّم أشْياءَ فَلا تَنْتَهِكُوها ، وَسكَتَ عَنْ أشْياءَ رَحْمَةً لَكُمْ غَيْرَ نِسْيانٍ فَلا تَبْحثُوا عنها » حديثٌ حسن ، رواه الدَّارقُطْني وَغَيْرُهُ .

1832. Abu Sa'laba al Khuchani Jursum Ibn Náchir (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Deus, Exaltado Seja, prescreveu certas obrigações que não devereis ignorar, do mesmo modo, fixou certos limites que não devereis transgredir, proibiu certas coisas que não devereis fazer; contudo calou-Se quanto a certas questões, simplesmente por misericórdia para convosco, e não devido ao esquecimento. Assim sendo, não devereis ser inquisitivos quanto a essas coisas!" (Essa é uma boa tradição, a qual o Darqutni e outros citaram)

١٨٣٣- وعنْ عَبدِ اللَّهِ بن أبي أوْفي رضي اللَّه ، عَنْهُمَا قال : غَزَوْنَا مع رَسُولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سَبْعَ غَزَوَاتٍ نَأكُلُ الجرادَ .وفي روايةٍ : نَأْكُلُ معهُ الجَراد ، متفقٌ عليه .

1833. Abdullah, Ibn Abi Aufa (R), narrou: "Acompanhei o Mensageiro de Deus (S) em sete batalhas, e comemos espiguetas (alfarrobas) durante elas." (Muttafac alaih)

١٨٣٤- وعَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي اللَّه عنْهُ أنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « لا يُلْدغُ المؤمِنُ مِنْ جُحْرٍ مرَّتَيْنِ» متفقٌ عليه .

1834. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Um crente não cai duas vezes no mesmo buraco ou seja, não é enganado duas vezes." (Muttafac alaih).

١٨٣٥- وَعنْهُ قَال : قَال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ثَلاثَةٌ لاَ يُكَلِّمُهُمُ اللَّه يَوْمَ الْقِيَامةِ وَلاَ ينْظُرُ إلَيْهِمْ وَلا يُزَكِّيهِمْ ولَهُمْ عذابٌ أليمٌ : رجُلٌ علَى فَضْلِ ماءٍ بِالْفَلاةِ يمْنَعُهُ مِن ابْنِ السَّبِيلِ

، ورَجُلٌ بَايَع رجُلاً سِلْعَةً بعْد الْعَصْرِ ، فَحَلَفَ بِاللَّهِ لأَخَذَهَا بكَذَا وَكَذا ، فَصَدَّقَهُ وَهُوَ عَلى غيْرِ ذَلِكَ ، ورَجُلٌ بَايع إمَاماً لا يُبايِعُهُ إلاَّ لِدُنيَا ، فَإنْ أعْطَاهُ مِنْهَا وفي ، وإنْ لَمَ يُعْطِهِ مِنْهَا لَمْ يَفِ » متفقٌ عليه .

1835. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Deus, o Exaltado, não falará com três espécies de indivíduos, no Dia do Julgamento, nem olhará para eles, nem tampouco os purificará, reservando para eles um terrível castigo. Um é aquele que, estando no deserto e tendo bastante água, não dá um pouco dela para o viajante; outro é aquele que vende alguns artigos para uma pessoa, após à oração da tarde (*asr*), sendo que, acreditando nele, ela adquire os artigos a certo preço, quando, na realidade, o preço não era tão alto assim; e o outro é aquele que jura fidelidade a um imame, apenas para alguma consideração terrena, e é fiel a esse imame, caso este lhe dê alguma coisa; se o imame nada lhe der, ser-lhe-á infiel.” (Muttafac alaih)

١٨٣٦- وَعَنْهُ عن النَّبيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « بَيْنَ النَّفْحَتَيْنِ أرْبعُونَ » قَالُوا يا أبَا هُرَيْرَةَ ، أرْبَعُونَ يَوْماً؟ قَالَ : أبَيْتُ ، قالُوا : أرْبعُونَ سَنَةً ؟ قَال : أبَيْتُ . قَالُوا : أرْبَعُونَ شَهْراً؟ قَال : أبَيْتُ « وَيَبْلَى كُلُّ شَيءٍ مِنَ الإنْسَانِ إلاَّ عَجْبَ الذَّنَبِ ، فِيهِ يُرَكَّبُ الْخَلْقُ، ثُمَّ يُنَزِّلُ اللهُ مِنَ السَّمَآءِ مَاءً ، فَيَنْبُتُونَ كَمَا يَنْبُتُ الْبَقْلُ » متفقٌ عليه .

1836. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Haverá quarenta entre os dois toques (da Trombeta).” Alguém perguntou para Abu Huraira: “Serão quarenta dias?” Respondeu: “Não posso assegurar!” Voltaram a perguntar: “Serão quarenta anos?” Voltou a responder: “Tampouco o posso assegurar!” E insistiram: “Serão quarenta meses?” Respondeu: “Não posso assegurar; porém, descompor-se-á todo o corpo, menos o último disco da espinha dorsal. Sobre ele se recomporá toda a criatura. Então Deus fará descer a água do céu, e germinarão, tal qual sucede aos vegetais.” (Muttafac alaih)

١٨٣٧- وَعَنْهُ قَالَ بيْنَمَا النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في مَجْلِسٍ يُحَدِّثُ الْقَوْمَ ، جاءَهُ أعْرابِيٌّ فَقَالَ : مَتَى السَّاعَةُ؟ فَمَضَى رسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُحَدِّثُ، فقَال بَعْضُ الْقَوْمِ : سَمِعَ مَا قَالَ ، فَكَرِهَ ما قَالَ، وقَالَ بَعْضُهمْ : بَلْ لَمْ يَسْمَعْ ، حَتَّى إذَا قَضَى حَدِيثَهُ قَالَ : « أيْنَ السَّائِلُ عَنِ السَّاعَةِ ؟ » قَال : هَا أنَا يَا رسُولَ اللهِ، قَالَ : « إذَا ضُيِّعَتِ الأَمَانَةُ فَانْتَظِرِ السَّاعةَ» قَالَ: كَيْفَ إضَاعَتُهَا ؟ قَالَ : إذَا وُسِّد الأمْرُ إلى غَيْرِ أهْلِهِ فَانْتَظِرِ السَّاعة » رواهُ البُخاري .

1837. Abu Huraira (R) contou que em certa ocasião, o Profeta (S) se encontrava numa reunião falando às pessoas. E eis que chegou um beduíno e lhe perguntou: “Quando será a Hora (Dia do Juízo Final)?” Porém o Mensageiro de Deus (S) continuou falando as pessoas. Uns disseram: “Ele ouviu o que foi perguntado, mas detestou a

pergunta!" Outros disseram: "Por certo, não ouviu!" Quando terminou de falar, disse: "Onde está aquele que perguntou a cerca do Dia do Juízo Final?" Respondeu o beduíno: "Ó Mensageiro de Deus, aqui estou." Disse: "Quando a gente perde a confiança, então espera-se a chegada do Dia do Juízo Final." O homem perguntou: "E como se a perde?" Respondeu: "Quando, encomendada a responsabilidade à pessoa, esta não é capaz de a levar a cabo, então é melhor esperar pela chegada do Dia do Juízo Final." (Bukhári)

١٨٣٨- وعنْهُ أنَّ رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « يُصَلُّونَ لَكُمْ ، فَإنْ أصَابُوا فَلَكُمْ، وإنْ أخْطئُوا فَلَكُمْ وَعَلَيْهِمْ » رواهُ البُخاريُّ .

1838. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Vossos líderes vos liderarão na oração; se vos liderarem corretamente, isso irá angariar mérito para vós. Porém se errarem, vós ireis adquirir o mérito, e eles sofrerão pelo erro." (Bukhári).

١٨٣٩- وَعَنْهُ رضي الله عنْهُ : { كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أخْرِجَتْ لِلنَّاسِ } قَالَ : خَيْرُ النَّاسِ لِلنَّاسِ يَأْتُونَ بِهِمْ فِي السَّلاسِلِ فِي أعْنَاقِهِمْ حَتَّى يَدْخُلُوا فِي الإسْلامِ .

1839. Abu Huraira (R), referindo-se ao versículo alcorânico "**Sois a melhor nação que já surgiu na humanidade."** (3:110)", relatou que o Profeta (S) disse: "Os melhores indivíduos para a humanidade são aqueles que puxam as pessoas (recalcitrantes) pelas correntes em torno dos pescoços delas, até que abracem o Islam." (Bukhári).

١٨٤٠- وَعَنْهُ عَن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « عَجبَ الله عَزَّ وَجَلَّ مِنْ قَوْمٍ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ فِي السَّلاسِلِ » رواهُما البُخاري . معناها يؤسرون ويقيدون ثم يسلمون فيدخلون الجنة .

1840. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse; "Deus, o Mestre da honra e da glória, fica muito satisfeito com as pessoas que, acorrentadas, entram no Paraíso (isto é, são aprisionadas e acorrentadas e depois abraçam o Islam e, em troca, conseguem o Paraiso)." (Bukhári).

١٨٤١- وَعنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « أَحَبُّ الْبِلاَدِ إلى الله مَساجِدُهَا ، وأبَغضُ الْبِلاَدِ إلى الله أسواقُهَا » رَوَاهُ مُسلم .

1841. Abu Huraira (R) afirmou que o Profeta (S) disse: "Para Deus, os melhores lugares são as mesquitas, e os lugares mais desprezíveis são os mercados." (Musslim).

١٨٤٢- وَعَنْ سَلْمَانَ الْفَارِسِيِّ رضي الله عَنْهُ منْ قَولِهِ قَال : لاَ تَكُونَنَّ إن اسْتَطعْتَ أوَّلَ مَنْ يَدْخُلُ السُّوقَ ، وَلا آخِرَ مَنْ يَخْرُجُ مِنْهَا ، فَإنَّهَا مَعْرَكَةُ الشَّيْطَانِ ، وَبهَا ينْصُبُ رَايَتَهُ . رواهُ مسلم هكذا .

ورَوَاهُ البرْقَانِي في صحيحه عَنْ سَلْمَانَ قَالَ : قَالَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تَكُنْ أوَّلَ مَنْ يَدْخُلُ السُّوقَ ، وَلا آخِرَ منْ يخْرُجُ مِنْهَا ، فِيهَا بَاضَ الشَّيْطَانُ وَفَرَّخَ » .

1842. Salman Al farissi (R) disse: "Se puderes, ou puderes evitar isso, não sejas o primeiro a entrar num mercado, nem a última pessoa a dele sair, porque esse lugar é o campo de atividades do Satanás, e local onde ele finca a sua bandeira." (Musslim).

O Imam Barqani, na sua obra "Sahih", relatou assim esse *hadice*: "O Profeta (S) disse: 'Não sejas o primeiro a entrar no mercado, nem o último a dele sair, porque esse lugar é onde o Satanás põe os seus ovos, e os choca!'"

١٨٤٣- وعَنْ عاصِم الأحْوَلِ عَنْ عَبْدِ اللَّه بنِ سَرْجِسَ رضي اللَّه عَنْهُ قَالَ : قُلْتُ لِرَسُولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : يَا رَسُولَ اللَّه غَفَرَ اللَّه لكَ ، قَالَ : « وَلَكَ » قَالَ عَاصِمٌ : فَقلْتُ لَهُ : اسْتَغْفَرَ لَكَ رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ؟ قَالَ : نَعَمْ وَلَكَ ، ثُمَّ تَلاَ هَذه الآيةَ : { واستغفِرْ لِذَنْبِكَ ولِلْمُؤمِنِينَ والمؤْمِناتِ } [محمد : ١٩] ، رَواهُ مُسلم .

1843. Assim al Ahwal (R) relatou, com a autoridade do Abdullah Ibn Sarjiss (R), que este disse para o Profeta (S): "Ó Mensageiro de Deus, Deus te perdoou." O Profeta (S) disse: "Deus também te perdoou." O Assim continuou a dizer: "Perguntei para o Abdullah Ibn Sarjiss: Será que o Profeta (S) pediu perdão por ti? Ele respondeu: 'Sim, por ti também!' E recitou o versículo: **'... e implora o perdão das tuas faltas, assim como das dos crentes e das crentes'** (Alcorão Sagrado, 47:19).'" (Musslim)

١٨٤٤- وَعَنْ أبي مسْعُودٍ الأنْصَارِيّ رضي اللَّه عَنْهُ قَالَ : قَالَ النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إنَّ مِمَّا أدْرَكَ النَّاسُ مِنْ كَلامِ النُّبُوَّةِ الأولَى : إذَا لَمْ تَسْتَحِ فَاصْنعْ مَا شِئْتَ » رواهُ البُخَاريُّ .

1844. Abu Mas'ud al Ansari (R) relatou que o Profeta (S) disse que o dizer de um dos profetas recentes, que mais atingiu o povo, foi: "Se não possuis modéstia, então faze o que quiseres." (Bukhári).

١٨٤٥- وَعَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رضي اللَّه عَنْهُ قَالَ : قَالَ النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أوَّلُ مَا يُقْضَى بَيْنَ النَّاسِ يوْمَ الْقِيَامةِ فِي الدِّمَاءِ » مُتَّفَقٌ علَيْهِ .

1845. Abdullah Ibn Mas'ud (R) relatou que o Profeta (S) disse que a primeira coisa acerca dos seres humanos a ser adjudicada, no Dia do Julgamento, será a reivindicação sanguínea. (Muttafac alaih).

١٨٤٦- وَعَنْ عَائِشَةَ رضي اللَّه عَنْهَا قَالَتْ : قَالَ رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « خُلِقَتِ الملائِكَةُ مِنْ نُورٍ ، وَخلِقَ الجَانُّ مِنْ مَارِجٍ منْ نَارٍ ، وخُلِق آدمُ ممَّا وُصِفَ لَكُمْ » رواهُ مسلم .

1846. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Os anjos são criados da luz e os gênios são criados do fogo. Adão foi criado daquilo que foi explicado no Alcorão.” (Musslim)

١٨٤٧- وَعنْهَا رضي الله عَنْهَا قَالَتْ : « كَانَ خُلُقُ نبي الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم الْقُرْآنَ » رواهُ مُسْلِم في جُمْلَةِ حدِيثٍ طويلٍ .

1847. Aicha (R) contou que a conduta do Profeta (S) era o Alcorão Sagrado. (Musslim) Isso faz parte de um dito longo.

١٨٤٨- وَعَنْهَا قَالَتْ : قَالَ رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ أحَبَّ لِقاءَ اللَّهِ أحبَّ الله لِقَاءَهُ ، وَمنْ كَرِهَ لِقاءَ الله كَرِهَ الله لِقَاءَهُ » فَقُلْتُ : يَا رسُولَ الله ، أكَرَاهِيَةُ الموْتِ ؟ فَكُلُّنَا نَكْرَهُ الموْتَ ، قَالَ : « لَيْس كَذَلِكَ ، وَلَكِنَّ المؤمِنَ إذَا بُشِّر بِرَحْمَةِ الله وَرِضْوانِهِ وَجنَّتِهِ أحَبَّ لِقَاءَ الله ، فَأَحَبَّ الله لِقَاءَهُ وإنَّ الْكَافِرَ إذَا بُشِّرَ بعَذابِ الله وَسَخَطِهِ ، كَرِهَ لِقَاءَ الله ، وَكَرِهَ الله لِقَاءَهُ».رواه مسلم .

1848. Aicha relatou (R) que o Profeta (S) disse: “Quanto à pessoa que adoraria encontrar-se com Deus, Este também adoraria encontrar-Se com ela; e quanto à pessoa que não gostaria de se encontrar com Deus, Este também não gostaria de Se encontrar com ela.” A Aicha (R) perguntou: “Ó Mensageiro de Deus, será que isso (não gostar de se encontrar com Deus) significa morte? Então cada um de nós não gostaria?” Ele respondeu: “Não isso não é assim; isso quer dizer que quando a um crente é dada a feliz notícia da misericórdia de Deus, do Seu aprazimento e do Seu Paraíso, ele fica contente com a perspectiva de se encontrar com Deus, e Este fica aprazido em encontrá-lo. Porém, quando a um incrédulo (*kafir*) é contado sobre o desprazimento de Deus e do castigo d’Ele, esse indivíduo não gostaria de se encontrar com Deus, Este também não gostaria de o encontrar.” (Musslim).

١٨٤٩- وَعَنْ أُمِّ المؤْمِنِينَ صَفِيَّةَ بنْتِ حُيَيٍّ رَضِيَ الله عَنْهَا قَالَتْ : كَانَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مُعْتَكِفاً، فَأَتَيْتُهُ أزُورُهُ لَيْلاً . فَحَدَّثْتُهُ ثُمَّ قُمْتُ لأنْقَلِب ، فَقَامَ مَعِي لِيَقْلِبَنِي ، فَمَرَّ رَجُلانِ مِنَ الأنْصارِ رضي الله عَنْهُما ، فَلَمَّا رَأيَا النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أسْرعَا . فَقَالَ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « عَلَى رِسْلِكُمَا إنَّهَا صَفِيَّةُ بنتُ حُيَيٍّ » فَقالاَ : سُبْحَانَ الله يَارسُولَ الله ، فَقَالَ: « إنَّ الشَّيْطَانَ يَجْرِي مِنْ ابْنِ آدَمَ مَجْرَى الدَّمِ ، وَإنِّي خَشِيتُ أنْ يَقذِفَ في قُلُوبِكُمَا شَرا أوْ قَالَ : شَيْئاً » متفقٌ عليه .

1849. Ummul Mominin Safiya Bint Huyai (Mãe dos Crentes) (R) disse: “Uma vez o Profeta (S) estava observando o *itikaf* (retirando-se das atividades terrenas e dedicando-se inteiramente à recordação e cultuação a Deus, num canto da mesquita, durante os dez últimos dias do mês de Ramadan), e eu fui até lá, numa noite, para vê-lo;

após ter conversado com ele, quando me levantei para voltar ao meu compartimento, ele se levantou, e me acompanhou até à saída. Naquele instante, dois dos Ansar passaram por perto e, ao verem o Profeta (S), aceleraram os passos. O Profeta (S) pediu-lhes que parassem, e disse: 'Esta é a Safiya Bint Huyai (minha esposa).' Os Ansar exclamaram: 'Glorificado seja Deus, ó Mensageiro de Deus!' O Profeta (S) observou: 'O Satanás flutua dentro do corpo do homem juntamente com a circulação do sangue, e temo que isto crie alguns (pensamentos) males nas vossas mentes', ou ele disse: 'Isto poderá criar algo nas vossas mentes.'" (Muttafac alaih).

١٨٥٠- وَعَنْ أبي الفَضْل العبَّاسِ بنِ عَبْدِ المطَّلِب رضي الله عَنْهُ قَالَ : شَهِدْتُ مَعَ رسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَوْمَ حُنَين فَلَزِمْتُ أنَا وَأبُو سُفْيَانَ بنُ الحارِثِ بنِ عَبْدِ المطَّلِبِ رَسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لَمْ نفَارِقْهُ ، ورَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم علَى بغْلَةٍ لَهُ بَيْضَاءَ .

فَلَمَّا الْتَقَى المسْلِمُونَ وَالمشْرِكُونَ وَلَّى المسْلِمُونَ مُدْبِرِينَ ، فَطَفِقَ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، يَرْكُضُ بَغْلَتَهُ قِبل الْكُفَّارِ ، وأنَا آخِذٌ بِلِجَامِ بَغْلَةِ رَسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَكُفُّهَا إرادَةَ أنْ لا تُسْرِعَ ، وأبو سُفْيانَ آخِذٌ بِرِكَابِ رَسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم .

فَقَالَ رَسُولُ اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أيْ عبَّاسُ نادِ أصْحَابَ السَّمُرةِ » قَالَ العبَّاسُ ، وَكَانَ رَجُلاً صَيِّتاً : فَقُلْتُ بِأعْلَى صَوْتِي : أيْن أصْحابُ السَّمُرَةِ ، فَو الله لَكَأنَّ عَطْفَتَهُمْ حِينَ سَمِعُوا صَوْتِي عَطْفَةَ الْبقَرِ عَلَى أوْلادِهَا، فَقَالُوا : يالَبَّيْكَ يَالَبَّيْكَ ، فَاقْتَتَلُوا هُمْ والْكُفَارُ ، والدَّعْوةُ فِي الأنْصَارِ يقُولُونَ : يَا مَعْشَرَ الأنْصارِ ، يا مَعْشَر الأنْصَار ، ثُمَّ قَصُرَتِ الدَّعْوةُ عَلَى بنِي الْحَارِثِ بن الْخَزْرَج .

فَنَظَرَ رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَهُوَ علَى بَغْلَتِهِ كَالمتَطَاوِل علَيْهَا إلَى قِتَالِهِمْ فَقَال : « هَذَا حِينَ حَمِيَ الْوَطِيسُ » ثُمَّ أخَذَ رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حصياتٍ ، فَرَمَى بِهِنَّ وَجُوه الْكُفَّارِ ، ثُمَّ قَال : «انْهَزَمُوا وَرَبِّ مُحَمَّدٍ » فَذَهَبْتُ أنْظُرُ فَإذَا الْقِتَالُ عَلَى هَيْئَتِهِ فِيما أرَى ، فَوالله ما هُو إلاَّ أنْ رمَاهُمْ بِحَصَيَاتِهِ ، فَمَازِلْتُ أرَى حدَّهُمْ كَليلاً ، وأمْرَهُمْ مُدْبِراً . رواه مسلم .

1850. Abul Fadhl Al abbás Ibn Abdul Muttalib (R) relatou: "Eu estava com o Profeta (S) no dia da batalha de Hunain. Eu e o Abu Sufian Ibn al Háris Ibn Abdullah Muttalib (R) ficamos perto do Profeta (S) por todo aquele dia, e não o deixamos. O Profeta (S) estava montando sua mula branca. Quando os muçulmanos toparam com os incrédulos, voltaram e correram. (A maioria deles era de muçulmanos recém-convertidos.) No entanto, o Profeta (S) esporeava sua mula para ir em frente, ao encontro dos incrédulos." O Abbás continua: "Eu estava segurando a rédea da sua mula para impedi-la de andar tão depressa, e o Abu Sufian (R) estava segurando o estribo do Profeta (S). O Profeta (S) me pediu: 'Ó Abbás, chama o povo de Samura (que fez o

Pacto de Ridawn – *baiat ridawn*)!'" O Abbás continua: "Como eu tinha a voz alta, exclamei na mais alta voz: Onde está o povo de Samura (aquele do Pacto de Ridawn)? Por Deus, ao ouvir minha voz, eles correram para o Profeta (S) como uma vaca corre para o seu bezerro. Eles começaram a exclamar: 'Aqui estamos, aqui estamos!', e se puseram a combater os incrédulos. Naquele mesmo instante, os líderes dos Ansar estavam a gritar: 'Ó povo dos Ansar, ó povo dos Ansar!', e depois chamaram pelo Bani Haris Ibn Khazraj. O Profeta (S) levantou a cabeça, estando ainda na sua mula, aquilatou a situação do combate, e disse: 'Agora a luta está no seu ápice!' Depois daquilo, o Profeta (S) atirou algumas pedrinhas nos rostos dos incrédulos, e disse: 'Pelo Sustentador (Senhor) de Mohammad, que eles sejam derrotados!' Depois de algum tempo eu fui ver a situação, se estava como antes, mas, por Deus, logo que o Profeta (S) atirou algumas pedrinhas, notei que a veemência dos incrédulo se estava abatendo e (estando derrotados) fugiam." (Musslim).

١٨٥١- وعَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي الله عنْهُ قَالَ : قَالَ رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أيُّهَا النَّاسُ إنَّ الله طيّبٌ لا يقْبلُ إلاَّ طيّباً ، وَإنَّ الله أمَر المؤمِنِينَ بِمَا أمَر بِهِ المرْسلِينَ ، فَقَال تَعَالى : {يَا أيُّها الرُّسْلُ كُلُوا مِنَ الطَّيِّباتِ واعملوا صَالحاً } وَقَال تَعالَى : { يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمنُوا كُلُوا مِنَ طَيِّبَات مَا رزَقْنَاكُمْ } ثُمَّ ذَكَرَ الرَّجُلَ يُطِيلُ السَّفَر أشْعَثَ أغْبر يمُدُّ يدَيْهِ إلَى السَّمَاءِ : يَاربِّ يَارَبِّ ، وَمَطْعَمُهُ حَرامٌ ، ومَشْرَبُه حرَامٌ ، ومَلْبسُهُ حرامٌ ، وغُذِيَ بِالْحَرامِ، فَأَنَّى يُسْتَجابُ لِذَلِكَ؟» رواه مسلم .

1851. Abu Huraira (R) relata que o Profeta disse: "Ó gente, Deus é o mais puro e o mais organizado, e Ele nada aceita que não seja lícito e puro. Deus ordenou aos crentes o mesmo que ordenara para os Seus mensageiros. Assim sendo, o Altíssimo Deus disse: '**Ó mensageiros, desfrutai de todas as dádivas e fazei o bem**' (Alcorão Sagrado, 23:51). E disse Mais: '**Comei de todo o bem com que vos temos agraciado**'" (Alcorão Sagrado, 7:160). Então ele relatou o caso de um homem que empreendeu uma longa viagem. Este fica desfigurado, fraco, coberto de poeira; ergue as mãos para o céu, e ora: "Ó meu Senhor, ó meu Senhor", no entanto, come coisas ilícitas, bebe coisas ilícitas, veste coisas ilicitamente (ganhas) e seu alimento é ilicitamente obtido, como então poderá a sua prece ser aceita?" (Musslim)

١٨٥٢- وَعنْهُ رضي الله عَنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ثَلاثَةٌ لاَ يُكَلِّمُهُمْ الله يوْمَ الْقِيَامةِ، وَلاَ يُزَكِّيهِمْ ، وَلا ينْظُرُ إلَيْهِمْ ، ولَهُمْ عذَابٌ أليمٌ : شَيْخٌ زَانٍ ، ومَلِكٌ كَذَّابٌ، وَعَائِل مُسْتَكْبِرٌ » رواهُ مسلم .

1852. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Deus, no Dia do Juízo, não dirigirá a palavra a três espécies de pessoas, nem tampouco os olhará ou lhes absolvera as faltas: um adúltero recalcitrante, um rei mentiroso, e um pobre sobrecarregado de filhos, mas soberbo." (Musslim).

١٨٥٣- وَعَنْهُ رضي الله عنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « سيْحَانُ وجَيْحَانُ وَالْفُراتُ والنِّيلُ كُلٌّ مِنْ أنْهَارِ الْجَنَّةِ » رواهُ مسلم .

1853. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O Sihan (Jexartes), o Jihan (Oxus), o Furat (Eufrates) e o Nilo, são todos canais (rios) do Paraíso." (Musslim).

١٨٥٤- وَعَنْهُ قَال : أخَذَ رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِيَدِي فَقَالَ : « خَلَقَ اللَّه التُّرْبَةَ يوْمَ السَّبْتِ، وخَلَقَ فِيهَا الْجِبَالَ يَوْمَ الأحَد ، وخَلَقَ الشَّجَرَ يَوْمَ الإثْنَيْنِ ، وَخَلَقَ المَكْرُوهَ يَوْمَ الثُّلاثَاءِ ، وَخَلَقَ النُّورَ يَوْمَ الأرْبَعَاءِ ، وَبَثَّ فِيهَا الدَّوَابَّ يَوْمَ الخَمِيسِ ، وخَلَقَ آدَمَ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بَعْدَ الْعَصْرِ مِنْ يوم الجُمُعَةِ في آخِرِ الْخَلْقِ في آخِرِ سَاعَةٍ مِنَ النَّهَارِ فِيمَا بَيْنَ الْعَصْرِ إلى اللَّيلِ » .رواه مسلم .

1854. Abu Huraira (R) relatou: "O Profeta (S) pegou minha mão, e disse: 'Deus, o Altíssimo, criou a terra num sábado, fez as montanhas da terra num domingo, criou as árvores numa segunda-feira, fez todas as coisas insípidas numa terça-feira, a luz foi criada numa quarta-feira; Deus disseminou os animais pela terra numa quinta-feira, e criou o Adão numa tardezinha da sexta-feira (após a oração Asr), e à noite.'" (Musslim)

١٨٥٥- وعنْ أبي سُلَيْمَانَ خَالِدِ بنِ الْوليدِ رضي اللَّه عَنْهُ قالَ : « لَقَدِ انْقَطَعَتْ في يَدِي يوْمَ مُؤتَةَ تِسْعَةُ أسْيافٍ ، فَمَا بقِيَ في يدِي إلا صَفِيحةٌ يَمَانِيَّةٌ » .رواهُ البُخاري .

1855. Abu Sulaiman Khalid Ibn Al walid (R) disse: "Na batalha de M'uta, nove espadas foram quebradas na minha mão, estando eu em ação; e no fim, eu tinha apenas uma espada larga iamanita." (Bukhári).

١٨٥٦- وعَنْ عمْرو بْنِ الْعَاص رضي اللَّه عنْهُ أنَّهُ سَمِع رسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ: « إذَا حَكَمَ الْحَاكِمُ ، فَاجْتَهَدَ ، ثُمَّ أصاب ، فَلَهُ أجْرانِ وإنْ حَكَم وَاجْتَهَدَ ، فَأَخْطَأَ ، فَلَهُ أجْرٌ» متفقٌ عَلَيْهِ .

1856. Amru Ibn al 'As (R) relatou que o Profeta disse: "Quando um governante toma uma decisão, após a devida consideração, respondendo às perguntas, e essa decisão vem a ser justa e correta, esse governante é candidato a uma dupla recompensa; e quando toma uma decisão, revendo todas as questões, e comete um erro, ele é candidato a uma simples recompensa." (Muttafac alaih).

١٨٥٧- وَعَنْ عائِشَةَ رضي اللَّهُ عَنْهَا أنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « الْحُمَّى مِنْ فيْحِ جَهَنَّم فأبْرِدُوهَا بِالمَاءِ » متفقٌ عليه .

1857. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) disse: “A febre é a difusão do calor do Inferno. Assim sendo, ela deverá ser refrescada com água.” (Muttafac alaih).

١٨٥٨- وَعَنْهَا رضي الله عَنْهَا عَنِ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ:«مَنْ مَاتَ وَعَلَيْهِ صَوْمٌ ، صَامَ عَنْهُ وَلِيُّهُ » متفقٌ عَلَيْهِ .

وَالمخْتَارُ جَوَازُ الصَّوْمِ عَمَّنْ مَاتَ وَعَلَيْهِ صَوْمٌ لِهَذَا الْحَدِيثِ ، والمرَادُ بالْوَلِيّ : الْقَرِيبُ وَارِثاً كَانَ أَوْ غَيْرِ وَارِثٍ .

1858. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Se a pessoa morrer com a obrigação de cumprir alguns jejuns que deixou de fazer, (incumbirá) aos seus herdeiros (ou parentes próximos) cumprirem os jejuns que faltaram, pelo seu bem.” (Muttafac alaih).

١٨٥٩- وَعَنْ عَوْفِ بنِ مَالِكِ بنِ الطُّفَيْلِ أَنَّ عَائِشَةَ رضي الله عَنْهَا حُدِّثَتْ أَنَّ عَبْدَ الله ابنَ الزَّبَيْر رضي الله عَنْهُمَا قَالَ فِي بَيْعٍ أَوْ عَطَاءٍ أَعْطَتْهُ عَائِشَةُ رضي الله تَعالَى عَنْها : وَالله لَتَنْتَهِيَنَّ عَائِشَةُ ، أَوْ لأَحْجُرَنَّ عليْهَا ، قَالتْ : أَهُوَ قَالَ هَذَا ؟ قَالُوا : نَعمْ ، قَالَتْ : هُو ، للَّهِ علَيَ نَذْرٌ أَنْ لا أُكَلِّم ابْنَ الزُّبيْرِ أَبَداً ، فَاسْتَشْفَع ابْنُ الزُّبيْرِ إليها حِينَ طالَتِ الْهجْرَةُ . فَقَالَتْ : لاَ وَاللَّهِ لا أُشَفَّعُ فِيهِ أَبَداً ، ولا أَتَحَنَّثُ إِلَى نَذْري . فلَمَّا طَال ذَلِكَ علَى ابْنِ الزُّبيْرِ كَلَّم المِسْورَ بنَ مخْرَمَةَ ، وعبْدَ الرَّحْمنِ بْنَ الأَسْوَدِ بنِ عبْدِ يغُوثَ وقَال لهُما : أَنْشُدُكُما الله لما أَدْخَلْتُمَاني علَى عائِشَةَ رضي الله عَنْهَا ، فَإِنَّهَا لاَ يَحِلُّ لَهَا أَنْ تَنْذِر قَطِيعَتي ، فَأَقْبَل بهِ المِسْورُ ، وعَبْدُ الرَّحْمن حَتَّى اسْتَأْذَنَا علَى عائِشَةَ ، فَقَالاَ : السَّلاَمُ علَيْكِ ورَحمةُ الله وبرَكَاتُهُ ، أَنَدْخُلُ ؟ قَالَتْ عَائِشَةُ : ادْخُلُوا . قَالُوا : كُلُّنَا ؟ قَالَتْ: نَعمْ ادْخُلُوا كُلُّكُمْ ، ولاَ تَعْلَمُ أَنَّ معَهُما ابْنَ الزُّبَيْرِ ، فَلمَّا دخَلُوا، دخَلَ ابْنُ الزُّبيْرِ الْحِجَابَ ، فَاعْتَنَقَ عائِشَةَ رضي الله عنْهَا ، وطَفِقَ يُنَاشِدُهَا ويبْكِي ، وَطَفِقَ المِسْورُ ، وعبْدُ الرَّحْمنِ يُنَاشِدَانِهَا إلاَّ كَلَّمَتْهُ وقبَلَتْ مِنْهُ ، ويقُولانِ : إنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهَى عَمَّا قَدْ علِمْتِ مِنَ الْهِجْرةِ . وَلاَ يَحلُّ لمسْلِمٍ أَنْ يهْجُر أَخَاهُ فَوْقَ ثَلاثِ لَيَالٍ. فَلَمَّا أَكْثَرُوا علَى عَائِشَةَ مِنَ التَّذْكِرةِ والتَّحْرِيجِ ، طَفِقَتْ تُذَكِّرُهُما وتَبْكِي ، وتَقُولُ : إِنِّي نَذَرْتُ والنَّذْرُ شَدِيدٌ ، فَلَمْ يَزَالا بهَا حتَّى كَلَّمتِ ابْنِ الزُّبيْرِ ، وَأَعْتَقَتْ فِي نَذْرِهَا أَرْبعِينَ رقَبةً، وَكَانَتْ تَذْكُرُ نَذْرَهَا بعْدَ ذَلِكَ فَتَبْكِي حتَّى تَبُلَّ دُمُوعُهَا خِمارَهَا . رواهُ البخاري .

1859. Auf Ibn Málik Ibn Attufail (R) disse que uma vez disseram para a Aicha (R) que o Abdullah Ibn Azzubair (R) argumentou a respeito de um presente dado por ele a ela, o qual ela distribuiu entre os pobres e necessitados, e ele disse: “Se a Aicha (R) não

parar com essa prática vou proibi-la de gastar." Ela perguntou: "Ele realmente disse isso?", e as pessoas disseram que sim. Então ela declarou: "Juro em nome de Deus que nunca mais falarei com o Abdullah Ibn Azzubair!" Quando aquele período de eles não se falarem se esticou muito, o Abdullah Ibn Zubair mandou que alguém fosse esclarecer o caso junto a ela. Porém, ela (a Ummul Mominin Aicha – (R) se recusou a aceitar aquela recomendação, e disse: "Jamais aceitarei qualquer recomendação a seu favor, e não anularei o meu voto!" Depois que mais tempo se passou, o Abdullah Ibn Zubair ficou impaciente, e por isso ele se aproximou do Miswar Ibn Mukhrama e do Abdur Rahman Ibn al Aswad Ibn Abd Yaghus, e lhes disse: "Apelo a vós, em nome de Deus, o Altíssimo, que me leveis até a Aicha (R), porque não é lícito que ela faça voto de cortar a minha relação com ela!" (Uma vez que ele era sobrinho do filho da irmã dela.) Assim, o Miswar (R) e o Abdur Rahman (R), cobrindo o Abdullah Ibn Azzubair sob suas vestes, levaram-no até a Aicha, e exclamaram: "*assalamo alaikum wa rahmatullah wa barakatuh* (que a paz esteja contigo, bem como a misericórdia e as bênçãos de Deus)! Temos permissão para entrar?" Ela disse: "Podeis entrar!" Eles perguntaram: "Todos nós?" Ela respondeu: "Sim, todos vós!" Porém, a Aicha não sabia que o Ibn Azzubair estava com eles. De sorte que eles entraram; o Ibn Azzubair foi direto atrás da cortina e, agarrando-se à sua tia materna, a Aicha (R), começou a chorar e a pedir a ela que reconsiderasse o seu caso, em nome de Deus. Seus dois companheiros, o Miswar e o Abdur Rahman, também rogaram que ela falasse com ele, e lhe aceitasse as desculpas. Adiantando-se, eles disseram a ela: "Tu bem sabes que o Profeta (S) proibiu cortarmos relações, e que não é lícito um muçulmano se afastar de um irmão por mais de três dias." Quando eles continuavam com sua demanda, ela também os fez lembrarem-se dos direitos de parentesco, e sucumbiu; disse: "Eu fiz um voto, e a reparação para a ruptura desse voto é muito severa!" Porém, os dois intermediários continuaram com seus pedidos, até que ela se deu por vencida, e falou com o Ibn Azzubair. Quanto à reparação pela quebra do seu voto, sabe-se que ela teria de libertar quarenta escravos. Eis que depois, sempre que se lembrava daquele episódio, ela chorava tanto, que a peça com a qual ela cobria a cabeça ficava encharcada de lágrimas. (Bukhári).

١٨٦٠- وعَنْ عُقْبَةَ بنِ عامِر رضي الله عنْهُ أنَّ رسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم خَرجَ إلَى قَتْلَى أُحُدٍ . فَصلَّى عليْهِمْ بعْد ثَمان سِنِين كالمودِّع للأحْياءِ والأمْواتِ ، ثُمَّ طَلَعَ إلى المِنْبر ، فَقَالَ: إنِّي بيْنَ أيْدِيكُمْ فَرَطٌ وأنَا شهيد علَيْكُمْ وإنَّ موْعِدَكُمُ الْحَوْضُ ، وَإنِّي لأنْظُرُ إليه مِنْ مَقامِي هَذَا، وإنِّي لَسْتُ أخْشَى عَلَيْكُمْ أنْ تُشْرِكُوا ، ولَكِنْ أخْشَى عَلَيْكُمْ الدُّنيا أنْ تَنَافَسُوهَا» قَالَ: فَكَانَتْ آخِرَ نَظْرَةٍ نَظَرْتُهَا إلَى رَسُولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، متفقٌ عليه .

وفي روايةٍ : « وَلَكِنِّي أخْشَى عليْكُمْ الدُّنيَا أنْ تَنَافَسُوا فِيهَا ، وتَقْتَتِلُوا فَتَهْلِكُوا كَما هَلَكَ مَنْ كَان قَبْلكُمْ » قَالَ عُقبةُ : فَكانَ آخِر ما رَأيْتُ رَسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَلَى المِنْبرِ .

وفي روَايةٍ قال : « إنِّي فَرطٌ لَكُمْ وأنَا شَهِيدٌ علَيْكُمْ ، وَإنِّي والله لأنْظُرُ إلَى حَوْضِي الآنَ ، وإنِّي أُعْطِيتُ مَفَاتِيحَ خَزَائِن الأرضِ ، أوْ مَفَاتِيحَ الأرْضِ ، وَإنِّي واللَّهِ مَا أَخَافُ علَيْكُمْ أنْ تُشْرِكُوا بعْدِي ولَكِنْ أخَافُ علَيْكُمْ أنْ تَنَافَسُوا فِيهَا » .

1860. Uqba Ibn ‘Ámir (R) relatou que o Profeta (S) (uma vez) visitou os túmulos dos mártires que tombaram na batalha de Uhud, e orou por eles, oito anos após a batalha, como se estivesse despedindo-se das almas presentes e já partidas. Depois, ele subiu ao púlpito, e disse: “Eu sou o vosso vanguardeiro (vou à vossa frente), e sou uma testemunha quanto a vós; nosso encontro será na Fonte (de Kauçar) e, deste lugar, estou olhando em direção a ele. Não estou preocupado com o fato de que vos tornareis *chirk* (culpado de associar alguém a Deus), mas temo que vos torneis enamorados deste mundo!” O Uqba Ibn ‘Ámir disse: “Aquela foi a minha última oportunidade de olhar para o Profeta (S).” (Muttafac alaih).

Segundo outra versão, o Profeta (S) disse: “Temo que sejais induzidos pelos atrativos deste mundo, e comeceis a lutar entre vós, e fiqueis arruinados, como se arruinaram aquelas nações antes de vós!” O Uqba (R) disse: “Aquela foi a última vez que vi o Profeta (S) no púlpito!”

١٨٦١- وعَنْ أبي زَيْدٍ عمْرُو بنِ أخْطَبَ الأنْصَارِيِّ رضي الله عَنْهُ قَال : صلَّى بنا رَسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم الْفَجْر ، وَصعِدَ المِنْبَرَ ، فَخَطَبَنَا حَتَّى حَضَرَتِ الظُّهْرُ ، فَنَزَل فَصَلَّى . ثُمَّ صَعِدَ المِنْبَرَ فخطب حَتَّى حَضَرتِ العصْرُ ، ثُمَّ نَزَل فَصَلَّى ، ثُمَّ صعِد المنْبر حتى غَرَبتِ الشَّمْسُ، فَأخْبرنا مَا كان ومَا هُوَ كِائِنٌ ، فَأَعْلَمُنَا أحْفَظُنَا . رواهُ مُسْلِمٌ .

1861. Abu Zaid Amr Ibn Akhtab al Ansari (R) disse: “(Uma vez) o Profeta (S) nos liderou na oração Fajr (manhã), depois subiu ao púlpito e proferiu um sermão que durou até à hora da oração do meio-dia. Então ele desceu do púlpito, liderou-nos na oração do meio-dia (Zuhr), e novamente subiu ao púlpito, e continuou o seu sermão até à hora da oração da tarde (Asr), que foi quando desceu e nos liderou naquela oração. Novamente ele subiu ao púlpito e continuou o seu discurso, até ao pôr-do-sol. No decorrer do seu discurso, ele falou sobre coisas que já aconteceram e também sobre coisas que estavam por acontecer. Por conseguinte, as pessoas mais instruídas dentre nós são aquelas que preservaram aquelas coisas nas suas memórias.” (Musslim).

١٨٦٢- وعنْ عائِشَةَ رضي الله عَنْهَا قَالَتْ : قال النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ نَذَرَ أن يُطِيع الله فَلْيُطِعْهُ ، ومَنْ نَذَرَ أنْ يعْصِيَ الله ، فلا يعْصِهِ » رواهُ البُخاري .

1862. Aicha (R) relatou que o Profeta (S) disse: “A pessoa que se incumbir de obedecer a Deus deverá obedecê-Lo, mas aquele que optar por desobedecer a Deus não deverá desobedecê-Lo.” (Bukhári).

١٨٦٣- وَعنْ أُمِّ شَرِيكٍ رضي الله عنْهَا أن رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أمرَهَا بِقَتْلِ الأوزَاغِ ، وقَال: « كَانَ ينْفُخُ علَى إبْراهيمَ » متفقٌ عَلَيْهِ .

1863. Umm Charik (R) relatou: “O Profeta (S) nos ordenou matarmos o camaleão, dizendo: ‘Era ele que soprava (o fogo feito para queimar) o profeta Abraão’” (Muttafac alaih1864. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Aquele que matar um camaleão no primeiro golpe irá ter muitíssima recompensa ao seu crédito; aquele que o matar na segunda pancada terá muita recompensa menos que o primeiro); a pessoa que

o matar na terceira tentativa terá regular recompensa menos do que aquela que o matou na segunda pancada.” (Musslim).

١٨٦٤- وَعنْ أبي هُريرةَ رضي اللَّهُ عنْهُ قَال : قَالَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ قَتَلَ وزَغَةً في أوَّلِ ضَرْبةٍ ، فَلَهُ كَذَا وَكَذَا حسنَةً ، وَمَنْ قَتَلَهَا في الضَّرْبَةِ الثَّانِية ، فَلَهُ كَذَا وكَذَا حَسنَةً دُونَ الأولَى ، وإنَّ قَتَلَهَا في الضَّرْبةِ الثَّالِثَةِ ، فَلَهُ كَذاَ وَكَذَا حَسَنَةً » .

وفي رِوَايةٍ : « مَنْ قَتَلَ وزَغاً في أوَّلِ ضَرْبةٍ ، كُتِبَ لَهُ مائةُ حسَنَةٍ ، وَفي الثَّانِيَةِ دُونَ ذَلِكَ ، وفي الثَّالِثَةِ دُونَ ذَلِكَ» . رواه مسلم .

1864. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Aquele que matar um camaleão no primeiro golpe irá ter muitíssima recompensa ao seu crédito; aquele que o matar na segunda pancada terá muita recompensa (menos que o primeiro); e a pessoa que o matar na terceira tentativa terá regular recompensa (menos do que aquela que o matou na segunda pancada.” (Musslim)

١٨٦٥- وَعَنْ أبي هُرَيْرَةَ رضي اللَّه عَنْهُ أنَّ رسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « قَال رَجُلٌ لأتَصدقَنَّ بِصَدقَةٍ ، فَخَرجَ بِصَدقَته ، فَوَضَعَهَا في يَدِ سَارِقٍ ، فَأصْبحُوا يتَحدَّثُونَ : تَصَدِّقَ الليلة علَى سارِقٍ، فَقَالَ : اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ لأتَصَدَّقَنَّ بِصَدَقَةٍ ، فَخَرَجَ بِصَدقَتِهِ ، فَوَضَعَهَا في يدِ زانيةٍ، فَأصْبَحُوا يتَحدَّثُونَ تُصُدِّق اللَّيْلَةَ عَلَى زَانِيَةٍ ، فَقَالَ : اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ عَلَى زانِيَةٍ ؟، لأتَصَدَّقَنَّ بِصدقة ، فَخَرَجَ بِصَدقَتِهِ ، فَوَضَعهَا في يد غَنِي ، فأصْبَحُوا يتَحدَّثونَ : تُصُدِّقَ علَى غَنِيّ ، فَقَالَ اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ علَى سارِقٍ ، وعَلَى زَانِيةٍ ، وعلَى غَنِي ، فَأتِي فَقِيل لَهُ: أمَّا صدَقَتُكَ علَى سَارِقٍ فَلَعَلَّهُ أنْ يَسْتِعفَّ عنْ سرِقَتِهِ ، وأمَّا الزَّانِيةُ فَلَعلَّهَا تَسْتَعِفَّ عَنْ زِنَاهَا، وأمَّا الْغنِيُّ فَلَعلَّهُ أنْ يعْتَبِر ، فَيُنْفِقَ مِمَّا آتَاهُ اللَّهُ » رَواهُ البخاري بلفظِهِ ، وَمُسْلِمٌ بمعنَاهُ .

1865. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: “Um homem se decidiu: ‘Farei caridades (esta noite)!’ Assim, ele se pôs a campo e as fez para um ladrão. Pela manhã, as pessoas começaram a falar: ‘Na noite passada foi feita uma caridade a um ladrão!’ O homem que tinha feito a caridade orou: ‘Deus, a Ti pertence todo o louvor! tornarei a fazer caridades esta noite!’ Então ele saiu e fez caridade para uma meretriz. Na manhã seguinte, as pessoas começaram a falar: ‘Na noite passada, esmolas foram concedidas a uma rameira!’ O homem que tinha dado as esmolas suplicou: ‘Deus, o louvor seja para Ti, Que me possibilitas dar esmolas até para uma meretriz; não obstante, darei esmolas uma vez mais!’ Assim, ele saiu, à noite (pela terceira vez), com suas esmolas, e daquela vez as entregou a um ricaço. No dia seguinte, as pessoas discutiram: ‘As esmolas foram concedidas a um ricaço!’ Ele suplicou: ‘Deus, dou graças a Ti por me capacitares a dar esmolas a um ladrão, a uma adúltera e a um ricaço!’ Foi-lhe dito, no seu sonho: ‘Tuas esmolas dadas para um ladrão talvez o induza

a parar com a prática do roubo; tuas esmolas dadas para uma adúltera talvez lhe possibilite abandonar o adultério; e, quanto ao ricaço, ele talvez aprenda uma lição com as tuas esmolas, e comece a gastar em caridade das benesses com que Deus o agraciou.'" (O Bukhári narrou essas palavras, o Musslim, os seus significados)

١٨٦٦- « وعنه قال كنا مع رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في دعوة فرفع إليه الذراع وكانت تُعجبه فَنَهسَ منها نَهسَةَ وقال : أنا سيد الناس يوم الْقِيَامَةِ ، هَلْ تَدْرُونَ مِمَّ ذَاكَ ؟ يَجْمعُ اللهُ الأوَّلِينَ والآخِرِينَ في صعِيدٍ وَاحِد ، فَيَنْظُرُهمُ النَّاظِرُ ، وَيُسمِعُهُمُ الدَّاعِي ، وتَدْنُو مِنْهُمُ الشَّمْسُ ، فَيَبْلُغُ النَّاسُ مِنَ الْغَمِّ والْكَرْبِ مَالاَ يُطيقُونَ وَلاَ يحْتَمِلُونَ ، فَيَقُولُ النَّاسُ : أَلاَ تَروْنَ إلى مَا أَنْتُمْ فِيهِ ، إِلَى ما بَلَغَكُمْ ؟ أَلاَ تَنْظُرُونَ مَنْ يشْفَعُ لَكُمْ إلى رَبَّكُمْ ؟

فيَقُولُ بعْضُ النَّاسِ لِبَعْضٍ : أبُوكُمْ آدَمُ ، ويأتُونَهُ فَيَقُولُونَ : يَا أَدمُ أَنْتَ أَبُو الْبَشرِ ، خَلَقَكَ اللهُ بيدِهِ ، ونَفخَ فِيكَ مِنْ رُوحِهِ ، وأَمَرَ الملائِكَةَ فَسَجَدُوا لَكَ وَأَسْكَنَكَ الْجَنَّةَ ، أَلا تَشْفعُ لَنَا إِلَى رِبّكَ ؟ أَلاَ تَرى مَا نَحْنُ فِيهِ ، ومَا بَلَغَنَا ؟ فَقَالَ : إِنَّ رَبِّي غَضِبَ غضَباً لَمْ يغْضَبْ قَبْلَهُ مِثْلَهُ . وَلاَ يَغْضَبُ بَعْدَهُ مِثْلَهُ ، وَإِنَّهُ نَهَاني عنِ الشَّجَرةِ ، فَعَصَيْتُ . نَفْسِي نَفْسِي نَفْسي . اذهَبُوا إِلَى غَيْرِي ، اذْهَبُوا إِلَى نُوحٍ . فَيَأْتُونَ نُوحاً فَيقُولُونَ : يَا نُوحُ، أَنْتَ أَوَّلُ الرُّسُل إِلى أَهْلِ الأرْضِ ، وَقَدْ سَمَّاك اللهُ عَبْداً شَكُوراً ، أَلا تَرَى إِلَى مَا نَحْنُ فِيهِ ، أَلاَ تَرَى إِلَى مَا بَلَغَنَا ، أَلاَ تَشْفَعُ لَنَا إِلَى رَبّكَ؟ فَيَقُولُ : إِنَّ ربِّي غَضِبَ الْيَوْمَ غَضَباً لَمْ يَغْضَبْ قَبْلَهُ مِثْلَهُ ، وَلَنْ يَغْضَبَ بَعْدَهُ مِثْلَهُ، وَأَنَّهُ قدْ كانَتْ لِي دَعْوةٌ دَعَوْتُ بِهَا عَلَى قَوْمِي ، نَفْسِي نَفْسِي نَفْسِي ، اذْهَبُوا إِلَى غَيْرِي اذْهَبُوا إِلَى إِبْرَاهِيمَ . فَيَأْتُونَ إِبْرَاهِيمَ فَيَقُولُونَ : يَا إِبْرَاهِيمُ أَنْتَ نَبِيُّ اللهِ وَخَلِيلُهُ مِنْ أَهْلِ الأرْضِ ، اشْفَعْ لَنَا إِلَى رَبّكَ ، أَلاَ تَرَى إِلَى مَا نَحْنُ فِيهِ ؟ فَيَقُولُ لَهُمْ : إِنَّ رِبّي قَدْ غَضِبَ الْيَوْمَ غَضَباً لَمْ يَغْضَبْ قَبْلَهُ مِثْلَهُ ، وَلَنْ يَغْضَبَ بَعْدَهُ مِثْلَهُ وَإِنِّي كُنْتُ كَذَبْتُ ثَلاَثَ كَذْبَاتٍ نَفْسِي نَفْسِي نَفْسِي، اذْهَبُوا إِلَى غَيْرِي ، اذْهَبُوا إِلَى مُوسَى . فَيأْتُونَ مُوسَى ، فَيقُولُون : يا مُوسَى أَنْت رسُولُ اللهِ ، فَضَّلَكَ اللهُ بِرِسالاَتِهِ وبكَلاَمِهِ على النَّاسِ ، اشْفعْ لَنَا إِلَى رَبّكَ ، أَلاَ تَرَى إِلى مَا نَحْنُ فِيهِ ؟ فَيَقول إِنَّ رِبّي قَدْ غَضِبَ الْيَوْمَ غَضَباً لَمْ يَغْضَبْ قَبْلَهُ مِثْلَهُ ، وَلَنْ يَغْضَبَ بَعْدَهُ مِثْلَهُ وَإِنِّي قَدْ قتَلْتُ نَفْساً لَمْ أُومرْ بِقْتلِهَا. نَفْسِي نَفْسِي نَفْسِي ، اذْهَبُوا إِلَى غَيْرِي ، اذْهَبُوا إِلَى عِيسى . فَيَأْتُونَ عِيسَى . فَيقُولُونَ : يا عِيسى أَنْتَ رَسُولُ اللهِ وَكلمتُهُ أَلْقَاهَا إِلَى مَريم ورُوحٌ مِنْهُ وَكَلَّمْتَ النَّاسَ في المهْدِ . اشْفَعْ لَنَا إِلَى رَبّكَ . أَلاَ تَرَى مَا نَحْنُ فِيهِ ، فيَقولُ : : إِنَّ رِبّي قَدْ غَضِبَ الْيَوْمَ

غَضَباً لَمْ يَغْضَبْ قَبْلَهُ مِثْلَهُ ، وَلَنْ يَغْضَبَ بَعْدَهُ مِثْلَهُ ، وَلَمْ يَذْكُرْ ذنْباً ، نَفْسِي نَفْسِي نَفْسِي ، اذْهَبُوا إِلَى غَيْرِي ، اذْهَبُوا إِلَى مُحَمَّد صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . فيأْتون مُحَمداً صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم .

وفي روايةٍ : « فَيَأْتُوني فيَقُولُونَ : يَا مُحَمَّدُ أَنْتَ رسُولُ اللهِ ، وَخاتَمُ الأَنْبياءِ ، وقَدْ غَفَرَ اللهُ لَكَ ما تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَما تَأَخَّر ، اشْفَعْ لَنَا إِلَى ربِّكَ ، أَلاَ تَرَى إِلَى ما نَحْنُ فِيهِ ؟ فَأَنْطَلِقُ ، فَآتِي تَحْتَ الْعَرْشِ ، فأَقَعُ سَاجِداً لِرِبِّي » ثُمَّ يَفْتَحُ اللهُ عَلَيَّ مِنْ مَحَامِدِهِ ، وحُسْن الثَّنَاءِ عَلَيْهِ شَيْئاً لَمْ يَفْتَحْهُ عَلَى أَحَدٍ قَبْلِي ثُمَّ يُقَالُ : يَا مُحَمَّدُ ارفَع رأْسكَ ، سَلْ تُعْطَهُ ، وَاشْفَعْ تُشَفَّعْ ، فَأَرفَعُ رَأْسِي ، فَأَقُولُ أُمَّتِي يَارَبِّ ، أُمَّتِي يَارَبِّ ، فَيُقَالُ : يامُحَمَّدُ أَدْخِلْ مِنْ أُمَّتك مَنْ لاَ حِسَابَ عَلَيْهِمْ مِنَ الْباب الأَيْمَنِ مِنْ أَبْوَابِ الْجَنَّةِ وهُمْ شُرَكَاءُ النَّاسِ فِيمَا سِوىَ ذَلِكَ مِنَ الأَبْوَابِ » ثُمَّ قال : « وَالَّذِي نَفْسِي بِيدِهِ إِنَّ مَا بَيْنَ المصراعَيْنِ مِنْ مَصَارِيعِ الْجَنَّةِ كَمَا بَيْن مَكَّةَ وَهَجَر ، أَوْ كَمَا بَيْنَ مَكَّةَ وَبُصْرَى » متفقٌ عليه.

1866. Abu Huraira (R) relatou: “Numa ocasião tomamos parte numa festividade juntamente com o Profeta (S), na qual lhe foi oferecida uma paleta de carneiro (devidamente cozida). Ele apreciou a oferta. Depois ele se dirigiu a nós, e disse: “Eu serei o líder de todos os seres humanos no Dia do Julgamento. Sabeis vós o que quer isso dizer? No Dia do Julgamento Deus ajuntará toda a humanidade, o primeiro e o último, numa ampla planície, para que todos estejam visíveis para que todos os possam ver, e também todos serão capazes de ouvir o chamamento. Nesse dia o sol irá estar bem perto deles, e os indivíduos irão sofrer dores e aflições insuportáveis, as quais estarão além das suas forças. Então eles dirão uns para os outros: ‘Acaso não sabeis o que vos aconteceu e o quanto tendes sofrido? Por que não tratais de encontrar alguém que interceda por vós junto a vosso Senhor?’ Depois dirão uns para os outros: ‘Adão é o nosso pai (vamos ter com ele)’; e eles irão ter com ele, e dirão: ‘Ó Adão, tu és o pai da humanidade; Deus te criou com as Suas próprias mãos, e te alentou com o Seu Espírito, e ordenou aos anjos que se curvassem perante ti, e fez do Paraíso a tua morada. Será que não poderias interceder por nós junto ao teu Senhor?’ O Adão (AS) dirá: ‘Hoje meu Senhor está muitíssimo zangado; Ele nunca esteve tão zangado antes, nem estará no futuro. Ele proibiu que eu comesse (de uma árvore especial), mas eu desobedeci (a Sua ordem). (Eu mesmo estou preocupado) comigo, comigo, comigo próprio! Ide procurar outro. (Sugiro) que vades ter com o Nuh (o profeta Noé).’ Então as pessoas irão ter com o Nuh, e dirão: ‘Ó Nuh, tu és o primeiro mensageiro (profeta de Deus) para (toda) a humanidade da terra, sendo que Deus te denominou grande servo. Será que não vês nossos rogos e sofrimentos? Por que não intercedes junto ao teu Senhor em prol de nós outros?’ O profeta Nuh dirá: ‘Hoje o meu Sustentador (Senhor) está muitíssimo zangado; Ele nunca esteve tão zangado no passado, nem estará no futuro. Eu tive uma (única) chance para suplicar, e a usei em prol do meu povo. (Eu próprio estou preocupado) comigo, comigo, comigo mesmo. Ide procurar outro. (Sugiro que vades ter com o Abraão (Ibrahim – AS)’. As pessoas então irão ter com o Ibrahim (AS), e dirão: ‘Tu é o profeta e amigo de Deus, escolhido entre os habitantes da terra. Por favor, intercede por nós junto ao teu Sustentador (Senhor)! Acaso não vês a situação em que nos encontramos?’ Ele lhes dirá: ‘Hoje meu Sustentador e Senhor está muitíssimo

zangado; Ele nunca esteve tão zangado no passado, e não estará no futuro. Três falsidades são atribuídas a mim. (Reputados eruditos refutam a autenticidade do relato desta parte.) (Eu próprio estou preocupado) comigo, comigo, comigo mesmo. Ide ter com algum outro; (sugiro) que vades ter com o Moisés.' Então eles irão ter com o Mussa (Moisés), e dirão: 'Ó Moisés, tu és um mensageiro de Deus; Ele te honrou e te distinguiu, entre as pessoas, com a Sua palavra e Sua Mensagem. Por favor, intercede por nós junto a teu Senhor! Não vês a situação em que estamos?' O Mussa dirá: 'Hoje o meu Sustentador e Senhor está muitíssimo zangado; Ele nunca esteve tão zangado no passado, e nunca irá estar no futuro. Eu matei uma pessoa que não me havia sido ordenado matar. (Estou preocupado) comigo, comigo, comigo mesmo. Ide ter com algum outro. (Sugiro) que vades ter com o Issa (Jesus Cristo).' Conforme lhes foi dito, eles irão ter com Jesus, e lhe dirão: 'Ó Jesus, tu és o mensageiro de Deus e o Seu verbo, que Ele concedeu a Maria, e o Seu espírito, e tu, estando ainda no berço, falaste às pessoas. Por favor, intercede em nosso favor junto ao teu Senhor! Não vês a condição em que nos encontramos?' O Jesus (Cristo) dirá: 'Hoje o meu Senhor está muitíssimo zangado; Ele jamais esteve tão zangado antes, e jamais irá estar, no futuro.' Embora o Jesus não irá mencionar qualquer falta sua, dirá: '(Estou preocupado) comigo, comigo, comigo mesmo. Ide ter com outro. (Sugiro que vades ter com o Mohammad (S)'.

Outra versão diz: O Profeta (S) disse: "As pessoas virão a mim e dirão: 'Ó Mohammad, tu és o Mensageiro de Deus, e o derradeiro de todos os profetas, Deus perdoou todos os teus erros (se houver), o primeiro e o último. Por favor, intercede por nós com o teu Senhor. Não vês a nossa situação?" Então, eu vou até o Trono e cairei prostrado perante o meu Senhor. Deus irá me conceder conhecimento de Sua louvação e glorificação como não concedeu a ninguém antes. Então será dito: "Ó Mohammad, levanta a cabeça e pede, que lhe será concedido, e intercede, que a sua intercessão será aceita." Eu erguerei a cabeça e suplicarei: "Ó Senhor, meu povo, ó Senhor, meu povo." Será, então, dito: "Ó Mohammad, leva para o Paraíso através de suas portas do lado direito aqueles de teu povo cujos registros são claros, e nada têm para prestar contas; quanto aos restantes, serão admitidos juntamente com os outros através de outras portas do Paraíso." O Profeta (S) acrescentou: "Por Aquele em Cujas Mãos está a minha alma, a distância entre as duas folhas das portas do Paraíso é maior do que a distância entre Makka e Hajar ou Makka e Busra." (Muttafac alaih)

١٨٦٧- وَعَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا قَالَ : جاءَ إِبْرَاهِيمُ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِأُمِّ إِسْمَاعِيل وَبابنِهَا إِسْمَاعِيلَ وَهِي تُرْضِعُهُ حَتَّى وَضَعَهَا عِنْدَ الْبَيْتِ عِنْدَ دَوْحَةٍ فوْقَ زَمْزَمَ في أَعْلَى المسْجِدِ ، وَلَيْسَ بمكَّةَ يَوْمئذٍ أَحَدٌ وَلَيْسَ بِهَا مَاءٌ ، فَوضَعَهَمَا هُنَاكَ ، وَوضَع عِنْدَهُمَا جِرَاباً فِيه تَمْرٌ ، وسِقَاء فيه مَاءٌ . ثُمَّ قَفي إِبْرَاهِيمُ مُنْطَلِقاً ، فتَبِعتْهُ أُمُّ إِسْماعِيل فَقَالَتْ : يا إِبْراهِيمُ أَيْنَ تَذْهَبُ وتَتْرُكُنَا بِهَذا الْوادِي لَيْسَ فِيهِ أَنيسٌ ولاَ شَيءٌ ؟ فَقَالَتْ لَهُ ذَلكَ مِراراً ، وجعل لاَ يلْتَفِتُ إِلَيْهَا ، قَالَتْ لَه: آللَّهُ أَمرك بِهذَا ؟ قَالَ : نَعَمْ . قَالَت : إِذًا لا يُضَيِّعُنا ، ثُمَّ رجعتْ. فَانْطَلَقَ إِبْراهِيمُ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، حَتَّى إِذا كَانَ عِنْدَ الثَّنِيَّةِ حيْثُ لا يَرَوْنَهُ . اسْتَقْبل بِوجْهِهِ الْبَيْتَ، ثُمَّ دعا بِهَؤُلاءِ الدَّعواتِ ، فَرفَعَ يدَيْه فقَالَ : { رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بِوادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ } حتَّى بلَغَ {يشْكُرُونَ} . وجعلَتْ أُمُّ إِسْمَاعِيل تُرْضِعُ إِسْماعِيل ، وتَشْربُ مِنْ ذَلِكَ الماءِ ، حتَّى إِذَا نَفِدَ ما

في السِّقَاءِ عطشت وعَطِش ابْنُهَا، وجعلَتْ تَنْظُرُ إِلَيْهِ يتَلوَّى أَوْ قَالَ : يتَلَبَّطُ فَانْطَلَقَتْ كَراهِيةَ أَنْ تَنْظُر إِلَيْهِ ، فَوجدتِ الصَّفَا أَقْرَبَ جبَلٍ في الأَرْضِ يلِيهَا ، فَقَامتْ علَيْهِ ، ثُمَّ استَقبَلَتِ الْوادِيَ تَنْظُرُ هَلْ تَرى أَحداً ؟ فَلَمْ تَر أَحداً . فهَبطَتْ مِنَ الصَّفَا حتَّى إِذَا بلَغَتِ الْوادِيَ ، رفَعتْ طَرفَ دِرْعِها ، ثُمَّ سَعتْ سعْيَ الإِنْسانِ المجْهُودِ حتَّى جاوزَتِ الْوَادِيَ ، ثُمَّ أَتَتِ المرْوةَ ، فقامتْ علَيْهَا ، فنَظَرتْ هَلْ تَرى أَحَداً؟ فَلَمْ تَر أَحَداً ، فَفَعَلَتْ ذَلِكَ سَبْع مرَّاتٍ. قَال ابْنُ عبَّاسٍ رَضِي اللَّه عنْهُمَا : قَال النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « فَذَلِكَ سعْيُ النَّاسِ بيْنَهُما » . فلَمَّا أَشْرفَتْ علَى المرْوةِ سَمِعتْ صوتاً ، فَقَالَتْ : صهْ تُرِيدُ نَفْسهَا ثُمَّ تَسمَعَتْ ، فَسمِعتْ أَيْضاً فَقَالتْ : قَدْ أَسْمعْتَ إِنْ كَانَ عِنْدكَ غَواثٌ. فأَغِث . فَإِذَا هِي بِالمَلَكِ عِنْد موْضِعِ زمزَم ، فَبحثَ بِعقِبِهِ أَوْ قَال بِجَناحِهِ حَتَّى ظَهَرَ الماءُ، فَجعلَتْ تُحوِّضُهُ وَتَقُولُ بِيدِهَا هَكَذَا ، وجعَلَتْ تَغْرُفُ المِاءَ في سِقَائِهَا وهُو يفُورُ بَعْدَ ما تَغْرفُ وفي روايةٍ : بِقَدرِ ما تَغْرِفُ. قَال ابْنُ عبَّاسٍ رضِيَ اللَّه عَنْهُمَا : قالَ النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « رحِم اللَّه أُمَّ إِسماعِيل لَوْ تَرَكْت زَمزَم أَوْ قَالَ : لوْ لَمْ تَغْرِفْ مِنَ المِاءِ ، لَكَانَتْ زَمْزَمُ عيْناً معِيناً قَال فَشَرِبتْ ، وَأَرْضَعَتْ وَلَدهَا .

فَقَال لَهَا الملَكُ : لاَ تَخَافُوا الضَّيْعَة فَإِنَّ هَهُنَا بَيْتاً للَّهِ يبنيه هَذَا الْغُلاَمُ وأَبُوهُ ، وإِنَّ اللَّه لا يُضيّعُ أَهْلَهُ ، وَكَانَ الْبيْتُ مُرْتَفِعاً مِنَ الأَرْضِ كَالرَّابِيةِ تأْتِيهِ السُّيُولُ ، فتَأْخُذُ عنْ يمِينِهِ وَعَنْ شِمالِهِ. فَكَانَتْ كَذَلِكَ حتَّى مرَّتْ بِهِمْ رُفْقَةٌ مِنْ جُرْهُمْ ، أو أَهْلُ بيْتٍ مِنْ جُرْهُمٍ مُقْبِلين مِنْ طَرِيقِ كَدَاءَ ، فَنَزَلُوا في أَسْفَلِ مَكَةَ ، فَرَأَوْا طَائراً عائفاً فَقَالُوا : إِنَّ هَذا الطَّائِر لَيَدُورُ عَلى ماء لَعهْدُنَا بِهذا الوادي وَمَا فِيهِ ماءَ فَأرسَلُوا جِريّاً أَوْ جَرِيَّيْنِ ، فَإِذَا هُمْ بِالماءِ، فَرَجَعُوا فَأَخْبَرُوهم فَأَقْبلُوا ، وَأُمُّ إِسْماعِيلَ عند الماءَ ، فَقَالُوا : أَتَأْذَنِينَ لَنَا أَنْ ننزِلَ عِنْدكَ ؟ قَالتْ: نَعَمْ ، ولكِنْ لا حَقَّ لَكُم في الماءِ ، قَالُوا : نَعَمْ . قَال ابْنُ عبَّاسٍ : قَالَ النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « فَألفي ذلكَ أُمَّ إِسماعِيلَ، وَهِي تُحِبُّ الأُنْسَ . فَنزَلُوا ، فَأَرْسلُوا إِلى أَهْلِيهِم فنَزَلُوا معهُم ، حتَّى إِذا كَانُوا بِهَا أَهْل أَبياتٍ ، وشبَّ الغُلامُ وتَعلَّم العربِيَّةَ مِنهُمْ وأَنْفَسَهُم وأَعجَبهُمْ حِينَ شَبَّ ، فَلَمَّا أَدْرَكَ، زَوَّجُوهُ امرأَةً منهُمْ ، ومَاتَتْ أُمُّ إِسمَاعِيل.

فَجَاءَ إبراهِيمُ بعْد ما تَزَوَّجَ إسماعِيلُ يُطالِعُ تَرِكَتَهُ فَلم يجِدْ إِسْماعِيل ، فَسأَل امرأَتَهُ عنه فَقَالتْ : خَرَجَ يبْتَغِي لَنَا وفي رِوايةٍ : يصِيدُ لَنَا ثُمَّ سأَلَهَا عنْ عيْشِهِمْ وهَيْئَتِهِم فَقَالَتْ: نَحْنُ بَشَرٍ ، نَحْنُ في ضِيقٍ وشِدَّةٍ ، وشَكَتْ إِلَيْهِ ، قَال : فإذا جاءَ زَوْجُكِ ، اقْرئى عَلَيْهِ السَّلام، وقُولي لَهُ يُغَيِّرْ عَتبةَ

بابهِ . فَلَمَّا جاءَ إسْماعيلُ كَأَنَّهُ آنَسَ شَيْئاً فَقَال : هَلْ جاءَكُمْ منْ أَحَدٍ ؟ قَالَتْ : نَعَمْ ، جاءَنَا شَيْخٌ كَذا وكَذا ، فَسألَنَا عنْكَ ، فَأَخْبَرْتُهُ ، فَسألني كَيْف عيْشُنا ، فَأخْبرْتُهُ أَنَّا في جَهْدٍ وشِدَّةٍ. قَالَ : فَهَلْ أَوْصاكِ بشَيْءٍ ؟ قَالَتْ : نَعمْ أَمَرني أَقْرَأ علَيْكَ السَّلامَ ويَقُولُ: غَيِّرْ عَتبة بابكَ . قَالَ : ذَاكِ أَبي وقَدْ أَمرني أَنْ أُفَارِقَكِ ، الْحَقِي بأَهْلِكِ . فَطَلَّقَهَا ، وتَزَوَّج مِنْهُمْ أُخْرى . فلَبِث عَنْهُمْ إبْراهيم ما شَاءَ اللَّه ثُمَّ أَتَاهُم بَعْدُ ، فَلَمْ يجدْهُ ، فَدَخَل على امْرَأتِهِ ، فَسَأَل عنْهُ . قَالَتْ : خَرَج يبْتَغِي لَنَا. قَال : كَيْفَ أَنْتُمْ ، وسألهَا عنْ عيْشِهِمْ وهَيْئَتِهِمْ فَقَالَتْ : نَحْنُ بِخَيْرٍ وَسعةٍ وأَثْنتْ على اللَّهِ تَعالى ، فَقَال : ما طَعامُكُمْ ؟ قَالَتْ : اللَّحْمُ . قَال : فَما شَرابُكُمْ ؟ قَالَتِ : الماءُ . قَال : اللَّهُمَّ بَارِكْ لهُمْ في اللَّحْم والماءِ ، قَال النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «وَلَمْ يكنْ لهُمْ يوْمَئِذٍ حُبٌّ وَلَوْ كَانَ لهُمْ دَعَا لَهُمْ فيهِ » قَال : فَهُما لاَ يخْلُو علَيْهِما أَحدٌ بغَيْرِ مكَّةَ إلاَّ لَمْ يُوافِقاهُ .

وفي روايةٍ فَجاءَ فَقَالَ : أَيْنَ إسْماعِيلُ ؟ فَقَالَتِ امْرأتُهُ : ذَهبَ يَصِيدُ ، فَقَالَتِ امْرأَتُهُ: أَلا تَنْزِلُ ، فتَطْعَم وتَشْربَ؟ قَالَ : وما طعامُكمْ وما شَرابُكُمْ ؟ قَالَتْ : طَعَامُنا اللَّحْمُ ، وشَرابُنَا الماءُ . قَال: اللَّهُمَّ بَارِكْ لَهُمْ في طَعامِهمْ وشَرَابِهِمْ قَالَ : فَقَالَ أَبُو القَاسِم صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «بركَةُ دعْوةِ إبراهِيم صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم » قَالَ : فَإذا جاءَ زَوْجُكِ ، فاقْرئي علَيْهِ السَّلامَ وَمُريهِ يُثَبِّتْ عتَبَةَ بابهِ . فَلَمَّا جاءَ إسْماعِيلُ ، قَال : هَلْ أَتَاكُمْ منْ أَحد ؟ قَالتْ : نَعَمْ ، أَتَانَا شَيْخٌ حَسَن الهَيئَةِ وَأَثْنَتْ عَلَيْهِ ، فَسَأَلَني عنْكَ ، فَأَخْبرتُهُ ، فَسأَلَني كيفَ عَيْشُنَا فَأَخبَرْتُهُ أَنَّا بخَيرٍ . قَالَ : فأَوْصَاكِ بِشَيْءٍ ؟ قَالَتْ : نَعَمْ ، يَقْرَأُ عَلَيْكَ السَّلامَ ، ويأْمُرُكَ أَنْ تُثَبِّتَ عَتَبَة بابكَ. قَالَ : ذَاكِ أَبي وأنتِ الْعَتَبةُ أَمرني أَنْ أُمْسِكَكِ . ثُمَّ لَبِثَ عنْهُمْ ما شَاءَ اللَّه ، ثُمَّ جَاءَ بعْد ذلكَ وإسْماعِيلُ يبْرِي نَبْلاً لَهُ تَحْتَ دَوْحةٍ قريباً مِنْ زَمْزَمَ ، فَلَمَّا رآهُ ، قَامَ إلَيْهِ ، فَصنعَ كَمَا يصْنَعُ الْوَالِد بِالْولَدُ والوالد بالْوالدِ ، قَالِ : يا إسْماعِيلُ إنَّ اللَّه أَمرني بِأَمْرٍ ، قَال : فَاصْنِعْ مَا أَمرَكَ ربُّكَ ؟ قَال : وتُعِينُني ، قَال : وأُعِينُكَ ، قَالَ : فَإنَّ اللَّه أَمرني أَنْ أَبْني بيْتاً ههُنَا ، وأَشَار إلى أَكَمَةٍ مُرْتَفِعةٍ على ما حَوْلهَا فَعِنْد ذلك رَفَعَ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبيْتِ ، فَجَعَلَ إسْماعِيل يأْتي بِالحِجارَةِ ، وَإبْراهِيمُ يبْني حتَّى إذا ارْتَفَعَ الْبِنَاءُ جَاءَ بِهَذا الحجرِ فَوضَعَهُ لَهُ فقامَ عَلَيْهِ ، وَهُو يبْني وإسْمَاعِيلُ يُنَاوِلُهُ الحِجَارَة وَهُما يقُولاَنِ : « ربَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ » .

وفي روايةٍ : إِنَّ إِبْراهِيم خَرَج بِإِسْماعِيل وأُمِّ إِسْمَاعِيل ، معَهُم شَنَّةٌ فِيهَا ماءٌ فَجعلَتْ أُم إِسْماعِيلَ تَشْربُ مِنَ الشَّنَّةِ، فَيَدِرُّ لَبنُهَا على صبِيّهَا حَتَّى قَدِم مكَّةَ . فَوَضَعهَا تَحْتَ دَوْحةٍ ، ثُمَّ رَجَع إِبْراهيمُ إِلى أَهْلِهِ ، فاتَّبعَتْهُ أُمُّ إِسْمَاعِيلَ حَتَّى لما بلغُوا كَداءَ نادَتْه مِنْ ورائِه : يَا إِبْرَاهيمُ إِلى منْ تَتْرُكُنَا ؟ قَالَ : إِلى اللَّهِ ، قَالَتْ : رضِيتُ بِاللَّهِ. فَرَجعتْ، وَجعلَتْ تَشْرَبُ مِنَ الشَّنَّةِ ، وَيَدرُّ لَبَنُهَا عَلى صَبِيّهَا حَتَّى لما فَنى الماءُ قَالَتْ : لَوْ ذَهبْتُ ، فَنَظَرْتُ لعَلِّي أحِسُّ أَحَداً ، قَالَ : فَذَهَبَتْ فصعِدت الصَّفا . فَنَظَرتْ وَنَظَرَتْ هَلْ تُحِسُّ أَحداً ، فَلَمْ تُحِسَّ أحداً، فَلَمَّا بلَغَتِ الْوادي ، سعتْ ، وأَتتِ المرْوةَ، وفَعلَتْ ذلكَ أَشْواطاً ، ثُمَّ قَالَتْ : لو ذهَبْتُ فنَظرْتُ ما فَعلَ الصَّبِيُّ ، فَذَهَبتْ ونَظَرَتْ ، فإِذَا هُوَ على حَالهِ كأَنَّهُ يَنْشَغُ للمَوْتِ ، فَلَمْ تُقِرَّهَا نفْسُهَا . فَقَالَت: لَوْ ذَهَبْتُ ، فَنَظَرْتُ لعلي أَحِسُّ أَحداً ، فَذَهَبَتْ فصَعِدتِ الصَّفَا ، فَنَظَرتْ ونَظَرتْ ، فَلَمْ تُحِسُّ أَحَداً حتَّى أَتمَّتْ سَبْعاً ، ثُمَّ قَالَتْ : لَوْ ذَهَبْتُ ، فَنَظَرْتُ مَا فَعل . فَإِذا هِيَ بِصوْتٍ . فَقَالَتْ : أَغِثْ إِنْ كان عِنْدَكَ خيْرٌ فإِذا جِبْرِيلُ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقَال بِعَقِبهِ هَكَذَا ، وغمزَ بِعقِبه عَلى الأَرْض ، فَانْبثَقَ الماءُ فَدَهِشَتْ أُمُّ إِسْماعِيلَ فَجعلَتْ تَحْفِنُ وذكَرَ الحَدِيثَ بِطُولِهِ .رواه البخاري بهذِهِ الرواياتِ كلها

1867. Ibn Abbás (R) relatou que o Ibrahim levou o Ismael e sua mãe, enquanto ela o estava amamentando, e os pôs sob uma grande árvore perto da *baitullah* (Caaba), ou a Casa de Deus, acima do poço Zam Zam, na parte superior da mesquita. Naquele tempo, ninguém vivia em Makka, porque não havia água ali. O profeta Ibrahim os levou para lá, e deixou com eles um saco de tâmaras, e água, num odre. Depois, voltando-se, foi embora. Sua esposa, Hagar, a mãe do seu filho Ismael, seguiu-o, e disse: "Ó Abraão, para onde vais, deixando-nos neste ermo (deserto), onde não há companhia nem qualquer provisão (para sobrevivermos)?" Ela repetiu aquilo por várias vezes, mas o Ibrahim (S) nem olhou para trás. Então a Hagar lhe perguntou: "Será que Deus te ordenou fazeres isto?" Ele respondeu: "Sim". Ela disse: "Se assim é, Ele não nos deixará na pior!" E ela voltou para o lugar em que estava, e o profeta Ibrahim continuou a sua caminhada, até que chegou a um lugar chamado Saniya, donde ele não era visível, para eles. Ele (parou e) voltou o rosto na direção da Caaba, ergueu as mãos, e suplicou:

"**Ó Senhor nosso, estabeleci parte da minha descendência em um vale inculto, perto da Tua Sagrada Casa, para que, ó Senhor nosso, observem a oração; faze com que os corações de alguns humanos os apreciem, e agracia-os com frutos, a fim de que Te agradeçam!**" (Alcorão Sagrado, 14:37).

A mãe de Ismail dava de mamar à criança em seu peito, e sobrevivia da água (que estava no odre), até que este ficou vazio. Logo ela ficou com sede, e o seu bebê (Ismail) também. Devido à sede intensa, a criança ficou muito irrequieta, e a mãe a via virar-se, e virar-se. Infeliz por ver o menino daquele jeito, ela se pôs a caminhar (numa certa direção, à procura de água). Por perto, estava o Monte Safa; ela subiu ao monte e olhou por todo o vale para ver se havia alguém (para ajudá-la), mas não viu ninguém; então ela desceu do Monte Safa e, quando chegou ao vale, ergueu a saia e começou a correr como uma desesperada. Cruzando o vale, ela subiu no topo do Monte Marwa e ficou ali

olhando para ver se divisava alguém, mas não viu ninguém. Isso ela fez por sete vezes. (O Ibn Abbás {R} relatou que o Profeta {S} disse: "Eis porque as pessoas {em peregrinação} correm entre os dois montes de Safa e Marwa {sete vezes}.") Por fim, quando chegou, pela sétima vez, ao Monte Marwa, ela ouviu uma voz e, de súbito, disse para consigo mesma: "Ouve...", e ficou mais atenta, e disse: "Ó Deus, até que enfim! ouvi a tua voz! Estava a imaginar se a minha súplica iria chegar a Ti!" Logo ela viu um anjo que estava perto do (poço) Zam Zam. O anjo golpeou o chão com o seu calcanhar (ou com suas asas), o que fez a água brotar. A Hagar começou a escavar, fazendo um buraco, como uma cisterna, para reter a água, depois se pôs a encher o odre, com as mãos. Enquanto ela enchia, de água, a vasilha, o líquido começou a jorrar com mais força. (O Ibn Abbás {R} relatou que o Profeta {S} disse: "Que Deus tenha misericórdia da mãe do Ismail! Se ela tivesse deixado a nascente de Zam Zam como estava, ou não tivesse enchido com água o odre, o poço poderia ter-se transformado numa fonte corrente.") A Hagar bebeu daquela água e deu dela para a criança. O anjo lhe disse: "Não tenhas medo de perecer, pois este lugar foi marcado para a construção da Casa de Deus; esse menino (Ismail) e o seu pai (Ibrahim) a construirão, e Deus não irá deixar os seus habitantes morrerem." (A Caaba, durante aqueles dias, estava situada num elevado pedaço de terreno, feita um domo. Assim, as águas das enchentes passavam pelo lado direito ou pelo esquerdo.) A Hagar e o seu filho Ismail permaneceram naquelas condições por um longo tempo. Por acaso, uma caravana da tribo dos Banu Jurhum, vinda de Kadá, havia acampado perto dali e, vendo, seus componentes, um bando de pássaros voando em círculo, dando voltas, disseram: "Com certeza aqueles pássaros estão circulando sobre água, mas nós já temos vindo a este vale há muito, e não temos visto água alguma." Então eles selecionaram dois ou três homens para irem investigar; eles foram e viram a água e, de volta para a caravana, informaram o resto sobre ela. Os homens da caravana foram até a água e encontraram a mãe do Ismail sentada perto da fonte. Eles pediram-lhe permissão para acampar perto dela. Ela disse: "Sim, mas vós não tereis direito algum sobre a água!" Eles concordaram. (O Ibn Abbás {R}, continuando a sua narrativa, relatou que o Profeta {S} disse: "A mãe do Ismail obteve o que queria {queria companhia}.)" Assim, eles (mãe e filho) se juntaram a eles, e mandaram buscar a família, que também se juntou a eles. Logo, o novo assentamento teve um número considerável de famílias. No devido decorrer do tempo, o Ismail cresceu e aprendeu a língua árabe com eles. Ele cresceu e se tornou um belo jovem, sendo o favorito de todas as pessoas. Quando ele chegou à idade nubente, eles (da tribo dos Banu Jurhan) lhe deram uma das suas filhas em casamento. Por aquele tempo, a mãe do Ismail morreu, e o Ibrahim chegou, após o casamento do Ismail (A), procurando por algo que havia deixado para trás. Porém, como o Ismail não se encontrava ali, ele perguntou à esposa dele sobre o marido dela. Ela disse: "Ele foi buscar alguma comida para nós." (Outra tradição diz que ele tinha ido à procura de caça.) Então o Ibrahim perguntou a ela sobre a condição de vida deles. Ela lhe respondeu: "Estamos na pior das condições; vivemos uma vida de carência e privações", e ela se queixou para ele (acerca de outras coisas). Ele disse para ela: "Quando o teu marido voltar para casa, transmite os meus cumprimentos a ele, dize-lhe que troque a soleira da sua porta." Quando o Ismail voltou, sentiu algo incomum, e perguntou à esposa: "Alguém veio ver-te?" Ela respondeu: "Sim foi fulano, um velho que veio e perguntou onde tinhas ido, e eu lhe disse (que tinhas ido em busca de comida); então ele perguntou como estávamos passando, e eu lhe contei sobre as nossas porfias e agruras." Ismail perguntou: "Deu ele algum conselho?" Ela respondeu: "Sim, pediu-me que te desse os seus cumprimentos, e disse para trocares a soleira da tua porta." O Ismail disse: "Era meu pai, e orientou-me no sentido de que me separasse de ti. Portanto, volta para os teus pais." Depois ele divorciou-se dela e casou-se com outra mulher, dentre aquela tribo. O Ibrahim (AS) não

os visitou por muito tempo, como quis Deus; mas depois os visitou, e novamente não o (Ismail) encontrou em casa. Ele falou com a esposa e perguntou acerca dele. Ela respondeu: "Ele saiu para ver se encontrava alguma provisão para nós." Ele então perguntou a ela como se estavam dando, e inquiriu sobre as condições e circunstâncias deles. Ela disse: "Estamo-nos dando bem, e vivendo uma vida feliz e confortável", e louvou a Deus. Ele perguntou mais: "Que coisa comeis?" Ela respondeu "Carne." Ele perguntou: "E o que bebeis?" Ela respondeu: "Água." O Ibrahim (AS) então suplicou: "Ó Deus, abençoa para eles a carne e a água! " (O Profeta {S} observou: "Grão algum era produzido em Makka, naqueles dias; porque se eles {Ismail e esposa} tivessem grãos, ele {Ibrahim} teria pedido a bênção também sobre estes. Eis porque nenhum outro povo, a não ser o de Makka, vive apenas de carne e água, apesar de não satisfazer aos outros." (Bukhári narrou esse dito em todas as versões).

١٨٦٨- وعنْ سعِيدِ بْنِ زيْدٍ رضِي اللَّه عنْهُ قَال : سمِعتُ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : «الْكَمأَةُ مِنَ المنِّ ، وماؤُهَا شِفَاءٌ للْعَينِ » متفقٌ عليه .

1868. Saíd Ibn Zaid (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "As trufas são espécies de *mann*, e sua água proporciona cura aos olhos." (Bukhári e Musslim)

٣٧١- باب الاستغفار

LIVRO DO PERDÃO 19

CAPÍTULO 371

A ORDEM DE SE SOLICITAR PERDÃO E O MÉRITO DO MESMO

ٰال اللّٰه تَعَالَى: { وَاسْتَغْفِر لِذَنْبِك وَلِلْمُؤْمِنِيْن وَالْمُؤْمِنَات }

Deus, louvado seja, disse:
"**Implora o perdão das tuas faltas, assim, como das dos crentes**" (Alcorão Sagrado, 47:19).

وَقَال تَعَالَى: { وَاسْتَغْفِر اللّٰه إِن اللّٰه كَان غَفُورا رَّحِيْما }

E, louvado seja, disse também:
"**Implora o perdão de Deus, porque Ele é Indulgente, Misericordiosíssimo**" (Alcorão Sagrado, 4:106).

وَقَال تَعَالَى: { فَسَبِّح بِحَمْد رَبِّك وَاسْتَغْفِرْه إِنَّه كَان تَوَّابَا }

E, louvado seja, disse ainda:
"**Celebra, então, os louvores de teu Senhor e implora o Seu perdão, porque Ele é Remissório**" (Alcorão Sagrado, 110:3)

وَقَال تَعَالَى: { لِلَّذِيْن اتَّقَوْا عِنْد رَبِّهِم جَنَّات } إِلَى قَوْلِه عَز وَجَل { وَالْمُسْتَغْفِرِيْن بِالأَسْحَار }

E, louvado seja, disse mais:
"**Para os que temem a Deus haverá, ao lado de seu Senhor, jardins abaixo dos quais correm os rios, onde morarão eternamente, junto a esposas imaculadas e obterão a complacência de Deus, porque Deus vela por Seus servos, que dizem: Ó Senhor nosso, cremos! Perdoa nossos pecados e preserva-nos do tormento infernal. São perseverantes, verazes, consagrados (a Deus), caritativos, e nas horas de vigília imploram o perdão de Deus**" (Alcorão Sagrado, 3:15-17)

وَقَال تَعَالَى: { وَمَن يَعْمَل سُوْءا أَو يَظْلِم نَفْسَه ثُم يَسْتَغْفِر اللَّه يَجِد اللَّه غَفُورا رَّحِيْما }

E, louvado seja, disse mais ainda:
"**E quem cometer uma má ação ou se condenar e então (se arrepender), implorar perdão a Deus, sem dúvida achá-Lo-á Indulgente, Misericordiosíssimo**" (Alcorão Sagrado, 4:110)

وَقَال تَعَالَى: { وَمَا كَان اللَّه لِيُعَذِّبَهُم وَأَنْت فِيْهِم، وَمَا كَان اللَّه مُعَذِّبَهُم وَهُم يَسْتَغْفِرُوْن }

E, louvado seja, disse ainda mais:
"**Porém, é inconcebível que Deus os castigue, estando tu entre eles; nem tampouco Deus os castigará enquanto imploram por perdão**" (Alcorão Sagrado, 8:33).

وَقَال تَعَالَى: { وَالَّذِين إِذَا فَعَلُوْا فَاحِشَة أَو ظَلَمُوَا أَنْفُسَهُم ذَكَرُوا اللَّه فَاسْتَغْفَرُوَا لِذُنُوْبِهِم، وَمَن يَغْفِر الْذُّنُوب إِلَا اللَّه وَلَم يُصِرُّوا عَلَى مَا فَعَلُوْا وَهُم يَعْلَمُوْن }

والآيات في الباب كثيرة معلومة.

E, louvado seja, continuou:
"**Que, quando cometem uma obscenidade ou se condenam, mencionam a Deus e imploram o perdão por seus pecados – mas quem, senão Deus perdoa os pecados? – e não reincidem, com conhecimento, no que cometeram**" (Alcorão Sagrado, 3:135

١٨٦٩ وعن الأَغَرِّ المزَنِيّ رضِي اللَّه عنْهُ أَنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « إِنَّهُ لَيُغَانُ على قَلْبِي ، وَإِنِي لأَسْتغْفِرُ اللَّه في الْيوْمِ مِئَةَ مرَّةٍ » رواهُ مُسلِم .

1869. Al Aghar al Muzani (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Às vezes sinto uma opressão no coração, mas peço perdão a Deus, cem vezes por dia." (Musslim)

١٨٧٠- وعنْ أَبي هُريْرة رضِي اللَّه عنْهُ قَال : سمِعْتُ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : « واللَّهِ إِنِّي لأَسْتَغْفِرُ اللَّه وأَتُوبُ إِلَيْهِ في الْيَوْمِ أَكْثَرَ مِنْ سبْعِينَ مَرَّةً » رواه البخاري .

1870. Abu Huraira (R) relatou que ouviu o Profeta (S) dizer: "Por Deus, peço o Seu perdão e me volto a Ele em arrependimento mais de setenta vezes por dia." (Bukhári).

١٨٧١- وعنْهُ رَضِي الله عنْهُ قَال : قَال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « والَّذي نَفْسِي بِيدِهِ لَوْ لَمْ تُذْنِبُوا ، لَذَهَب الله تَعَالى بِكُمْ ، ولجاءَ بقَوْمٍ يُذْنِبُونَ فَيَسْتَغْفِرُونَ الله تَعالى فَيغْفِرُ لهمْ» رواه مسلم .

1871. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Juro por Quem tem a minha alma em Seu poder que se não cometêsseis faltas, Deus vos substituiria por outro povo que cometeria faltas, e pediria perdão a Deus, louvado seja, Que os perdoaria." (Musslim)

١٨٧٢- وعَنِ ابْنِ عُمر رضِي الله عَنْهُما قَال : كُنَّا نَعُدُّ لِرَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في المجلِس الْواحِدِ مائَةَ مرَّةٍ : « ربِّ اغْفِرْ لي ، وتُبْ عليَ إِنَّكَ أَنْتَ التَّوابُ الرَّحِيمُ » رواه أبو داود، والترمذي ، وقال : حديث صحيح .

1872. Ibn Ômar (R) contou: "Nas reuniões com o Mensageiro de Deus (S) contávamos, e víamos que repetia até cem vezes: 'Senhor, perdoa-me e aceita o meu arrependimento! Pois Tu és Quem aceita o arrependimento; Tu és o Misericordioso!'" (Abu Daúd e Tirmizi)

١٨٧٣- وعنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رضِي الله عنْهُما قَال : قالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ لَزِم الاسْتِغْفَار ، جعل الله لَهُ مِنْ كُلِّ ضِيقٍ مخْرجاً ، ومنْ كُلِّ هَمٍّ فَرجاً ، وَرَزَقَهُ مِنْ حيْثُ لا يَحْتَسِبُ » رواه أبو داود .

1873. Ibn Abbás (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Àquele que persistir em pedir perdão a Deus com regularidade, Ele lhe facilitará a saída da escassez, e o aliviará de toda a angústia, e lhe proverá o sustento, de onde não espera." (Abu Daúd)

١٨٧٤- وعنِ ابْنِ مَسْعُودٍ رضِي الله عنْهُ قال : قال رسُولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ قال : أَسْتَغْفِرُ الله الذي لا إِلَهَ إِلاَّ هُو الحيَّ الْقَيُّومَ وأَتُوبُ إِلَيهِ ، غُفِرَتْ ذُنُوبُهُ وإِنْ كَانَ قَدْ فَرَّ مِنَ الزَّحْفِ » رواه أبو داود والترمذي والحاكِمُ ، وقال : حدِيثٌ صحيحٌ على شَرْطِ البُخَارِيِّ ومُسلمٍ .

1874. Ibn Mas'ud (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Aquele que suplicar assim: "Solicito o perdão a Deus! não há outra divindade além d'Ele, o Sempre-Vivente, o Autossuficiente! Volto-me a Ele em arrependimento", terá os seus pecados remidos,

mesmo se tiver desertado do campo do *jihad*." (Abu Daúd, Tirmizi e Hakim. Este último disse que o hadice é bom, de acordo com o padrão do Bukhári).

١٨٧٥- وعنْ شَدَّادِ بْنِ أَوْسٍ رضي الله عنْهُ عن النَّبِيّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : « سيِّدُ الاسْتِغْفار أَنْ يقُول الْعبْدُ : اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي ، لا إِلَه إِلاَّ أَنْتَ خَلَقْتَني وأَنَا عَبْدُكَ ، وأَنَا على عهْدِكَ ووعْدِكَ ما اسْتَطَعْتُ ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ ما صنَعْتُ ، أَبوءُ لَكَ بِنِعْمتِكَ علَيَ ، وأَبُوءُ بذَنْبي فَاغْفِرْ لي ، فَإِنَّهُ لا يغْفِرُ الذُّنُوبِ إِلاَّ أَنْتَ . منْ قَالَهَا مِنَ النَّهَارِ مُوقِناً بِهَا ، فَماتَ مِنْ يوْمِهِ قَبْل أَنْ يُمْسِيَ ، فَهُو مِنْ أَهْلِ الجنَّةِ ، ومَنْ قَالَهَا مِنَ اللَّيْلِ وهُو مُوقِنٌ بها فَمَاتَ قَبل أَنْ يُصْبِح ، فهُو مِنْ أَهْلِ الجنَّةِ » رواه البخاري .

1875. Chaddad Ibn Aus (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O melhor pedido de perdão a Deus é o servo de Deus dizer: 'Ó Deus, Tu és o meu Único Senhor; não há outra divindade além de Ti; Tu criaste-me e eu sou o Teu servo, e faço o melhor de mim para cumprir a minha promessa e meu pacto conTigo. Peço a Tua proteção do mal que eu tenha cometido. Estou ciente das graças com que me tens cumulado, e confesso os meus pecados. Por isso, perdoa-me, pois Tu és o Único que tem poder para perdoar-me.' A pessoa que, com sinceridade, suplicar com essas palavras durante o dia, se ele morrer antes da noite, irá para o Paraíso; e a pessoa que o fizer durante a noite, acreditando piamente nela, e morrer antes da manhã, irá para o Paraíso." (Bukhári).

(Esse pedido de perdão se chama Senhor do Perdão.)

١٨٧٦- وعنْ ثوْبانَ رضِي الله عنْهُ قَال : كَانَ رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا انْصرفَ مِنْ صلاتِهِ، استَغْفَر الله ثَلاثاً وقَالَ : « اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلامُ ، ومِنْكَ السَّلامُ ، تَبارَكْتَ ياذَا الجلالِ والإِكْرامِ » قيلَ لِلأوزاعِيِّ وهُوَ أَحدُ رُوَاتِهِ : كَيْفَ الاسْتِغْفَارُ ؟ قَال : يقُولُ : أَسْتَغْفِرُ الله ، أَسْتَغْفِرُ الله . رواه مسلم .

1876. Sauban (R) relatou que o Profeta (S), depois de terminar as orações, costumava solicitar perdão a Deus por três vezes, e depois fazia a seguinte recitação: Ó Deus, Tu és a paz e a paz provém de ti. Bendito sejas, ó Senhor da Glória e da Honra!." (Musslim).

Al Auzá'i, um dos narradores da tradição, foi perguntado como o Profeta (S) costumava pedir perdão a Deus; respondeu: Ele dizia 'Deus perdoa-me, Deus perdoa-me, Deus perdoa-me.'"

١٨٧٧- وعَنْ عَائِشَةَ رَضي الله عنْهَا قَالَتْ : كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُكْثِرُ أَنْ يَقُولَ قَبْل موْتِهِ : « سُبْحانَ اللَّهِ وبحمْدِهِ ، أَسْتَغْفِرُ الله وأَتُوبُ إِلَيْهِ » متفقٌ عليه .

1877. Aicha (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) repetia, antes de morrer a seguinte prece: "Glorificado e Louvado seja Deus! Peço-Lhe perdão, e me arrependo ante Ele!" (Muttafac alaih)

١٨٧٨- وَعَنْ أَنسٍ رضِي الله عنْهُ قالَ : سمِعْتُ رسُولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ : « قالَ الله تَعَالى : يا ابْنَ آدَمَ إِنَّكَ ما دَعَوْتَني ورجوْتَني غفرتُ لَكَ على ما كَانَ منْكَ وَلا أُبَالِي ، يا ابْنَ آدم لَوْ بلَغَتْ ذُنُوبُك عَنَانَ السَّماءِ ثُم اسْتَغْفَرْتَني غَفرْتُ لَكَ وَلا أُبالي ، يا ابْنَ آدم إِنَّكَ لَوْ أَتَيْتَني بِقُرابِ الأَرْضِ خطايَا ، ثُمَّ لَقِيتَني لا تُشْرِكُ بي شَيْئاً ، لأَتَيْتُكَ بِقُرابِها مَغْفِرَةً » رواه الترمذي وقَالَ : حَدِيثٌ حَسَنٌ .

« عنان السَّمَاءِ » بِفَتْحِ العيْنِ : قِيل : هُو السَّحَابُ ، وقِيل : هُوَ مَا عنَّ لَكَ مِنْها ، أَيْ: ظَهَرَ، و « قُرَابُ الأَرْضِ » بِضَمِّ القافِ ، ورُوِيَ بِكَسْرِهَا ، والضَّمُّ أَشْهَرُ ، وهُو ما يُقَارِبُ مِلْئَهَا .

1878. Anas (R) relatou ter ouvido o Mensageiro de Deus (S) dizer: "Deus, louvado seja, disse: 'Ó filho de Adão, sempre que Me implorares e Me suplicares, Eu te perdoarei o que houveres feito, sem que nada Me importe! Ó filho de Adão, ainda se tuas faltas alcançarem os horizontes do céu, e Me pedires perdão, perdoar-te-ei! Ó filho de Adão, ainda se vieres a Mim, depois de haveres cometido tantas faltas que dessem para encher a terra, e te encontrasses Comigo sem nada nem ninguém associares a Mim, conceder-te-ía um perdão que cobriria toda a terra.'" (Tirmizi).

١٨٧٩- وَعنِ ابنِ عُمَرَ رضِي الله عنْهُما أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « يا معْشَرَ النِّساءِ تَصَدَّقْنَ، وأَكْثِرْنَ مِنَ الاسْتِغْفَارِ ، فَإِنِّي رَأَيْتُكُنَّ أَكْثَرَ أَهْلِ النَّارِ » قالَتِ امْرَأَةٌ مِنْهُنَّ : مالَنَا أَكْثَرَ أَهْلِ النَّارِ ؟ قَالَ : « تُكْثِرْنَ اللَّعْنَ ، وتَكْفُرْنَ العشِيرَ مَا رأَيْتُ مِنْ نَاقِصَاتِ عقْلٍ ودِينٍ أَغْلبَ لِذِي لُبٍّ مِنْكُنَّ » قَالَتْ : ما نُقْصانُ الْعقْل والدِّينِ ؟ قال : « شَهَادَةُ امرأَتَيْنِ بِشهَادةِ رجُلٍ ، وتَمْكُثُ الأَيَّامَ لا تُصَلِّي » رواه مسلم .

1879. Ibn Ômar (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Ó mulheres, dai caridade, e pedi perdão a Deus continuamente, pois que vi a maioria de vós entre os condenados ao Inferno." Uma das mulheres perguntou: "Qual é a nossa falta para sermos a maioria entre os condenados ao Inferno?" Ele respondeu: "Vós costumais amaldiçoar e renegar a bondade de vossos maridos." (Musslim).

٣٧٢- باب بيان ما أعدّ الله تعالى للمؤمنين في الجنة

CAPÍTULO 372

O QUE DEUS, EXALTADO SEJA, DISPÕE COMO RECOMPENSA AOS CRENTES:

قَال اللّٰه تَعَالَى:{ إِن الْمُتَّقِيْن فِي جَنَّات وَعُيُوْن، ادْخُلُوْهَا بِسَلَام آمِنِيْن، وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُوْرِهِم مِّن غِل، إِخْوانا عَلَى سُرُر مُّتَقَابِلِيْن، لَا يَمَسُّهُم فِيْهَا نَصَب وَمَا هُم مِّنْهَا بِمُخْرَجِيْن }

Deus, louvado seja, disse:
"**Entretanto, os tementes estarão entre jardins e mananciais. (Ser-lhes- á dito): Adentrai-os, seguros e em paz! E extinguiremos todo o rancor de seus corações; serão como irmãos, descansando sobre coxins, contemplando-se mutuamente, onde não serão acometidos de fadiga e de onde nunca serão retirados**" (Alcorão Sagrado, 15:45-48).

وَقَال تَعَالَى: { يَا عِبَاد لَا خَوْف عَلَيْكُم الْيَوْم وَلَا أَنْتُم تَحْزَنُوْن، الَّذِيْن آمَنُوْا بِآيَاتِنَا وَكَانُوْا مُسْلِمِيْن، ادْخُلُوْا الْجَنَّة أَنْتُم وَأَزْوَاجُكُم تُحْبَرُوْن، يُطَاف عَلَيْهِم بِصِحَاف مِّن ذَهَب وَأَكْوَاب، وَفِيْهَا مَا تَشْتَهِيْه الْأَنْفُس وَتَلَذ الْأَعْيُن وَأَنْتُم فِيْهَا خَالِدُون، وَتِلْك الْجَنَّة الَّتِي أُوْرِثْتُمُوْهَا بِمَا كُنْتُم تَعْمَلُوْن، لَكُم فِيْهَا فَاكِهَة كَثِيْرَة مِنْهَا تَأْكُلُوْن }

E disse:
"**Ó servos Meus, hoje não sereis presas do temor, nem vos entristecereis! São aqueles que creram em Nossos versículos e foram muçulmanos. Entrai jubilosos, no Paraíso, juntamente com as vossas esposas! Serão servidos com bandejas e copos de ouro; aí, as almas lograrão tudo quanto lhes apetecer, bem como tudo que deleitar os olhos; aí morareis eternamente. Eis aí o Paraíso, que herdastes por vossas boas ações, onde tereis frutos em abundância, dos quais vos nutrireis**" (Alcorão Sagrado, 43:68-73).

وَقَال تَعَالَى: { إِن الْمُتَّقِيْن فِي مَقَام أَمِيْن، فِي جَنَّات وَعُيُوْن، يَلْبَسُوْن مِن سُنْدُس وَإِسْتَبْرَق مُّتَقَابِلِيْن، كَذَلِك وَزَوَّجْنَاهُم بِحُوْر عِيْن، يَدْعُوْن فِيْهَا بِكُل فَاكِهَة آمِنِيْن، لَا يَّذُوْقُوْن فِيْهَا الْمَوْت إِلَّا الْمَوْتَة الْأَوَّلِي، وَوَقَاهُم عَذَاب الْجَحِيْم، فَضْلًا مِّن رَبِّك؛ ذَلِك هُو الْفَوْز الْعَظِيْم }

E disse, mais:

"**Todavia, os tementes estarão em lugar seguro, entre jardins e mananciais. Vestir-se-ão de tafetá e brocado, recostados frente a frente. Assim será! E os casaremos com huris de maravilhosos olhos. Aí pedirão toda a espécie de frutos, em segurança. Lá não experimentarão a morte, além da primeira, e Ele os preservará do tormento da fogueira, como uma graça do teu Senhor. Tal é o magnífico benefício**!" (Alcorão Sagrado, 44:51-57)

وَقَال تَعَالَى: { إِن الْأَبْرَار لَفِي نَعِيْم، عَلَى الْأَرَائِك يَنْظُرُوْن، تَعْرِف فِي وُجُوْهِهِم نَضْرَة النَّعِيم، يُسْقَوْن مِن رَّحِيْق مَّخْتُوْم، خِتَامُه مِسْك وَفِي ذَلِك فَلْيَتَنَافَس الْمُتَنَافِسُون، وَمِزَاجُه مِن تَسْنِيْم، عَيْنًا يَشْرَب بِهَا الْمُقَرَّبُوْن}

والآيات في الباب كثيرة معلومة.

E disse ainda:
"**Em verdade, os piedosos estarão em deleite, reclinados sobre almofadas, olhando-se de frente. Reconhecerás, em seus rostos o esplendor do deleite. Ser-lhes-á dado a beber um néctar (de um frasco) lacrado, cujo lacre será de almíscar – que os que aspiram a isso rivalizem em aspirá-lo –, e cuja mistura vem de *Tasnim*, que é uma fonte, da qual beberão os que estiverem próximos (a Deus)**" (Alcorão Sagrado, 83:22- 28)

١٨٨٠- وعنْ جَابِرٍ رضِي اللَّه عنْهُ قَالَ : قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يَأْكُلُ أَهْلُ الجَنَّةِ فِيهَا ويشْرَبُونُ ، ولا يَتَغَوَّطُونَ ، ولا يمْتخِطُونَ ، ولا يبُولُونَ ، ولكِنْ طَعامُهُمْ ذلكَ جُشَاء كَرشْحِ المِسْكِ يُلهَمُونَ التَّسبِيح وَالتكْبِير ، كَما يُلْهَمُونَ النَّفَسَ » رواه مسلم .

1880. Jáber (R) narrou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Os moradores do Paraíso ali comerão e beberão, mas não defecarão nem urinarão, nem terão mucosidade. A comida se reduzirá a eructações, que serão como se fossem exalações de almíscar. Ser-lhes-ão inspirados os louvores e as magnificências a Deus, e mesmo acontecendo com a respiração." (Musslim)

١٨٨١- وعَنْ أَبي هُرَيْرَةَ رضِيَ اللَّه عنْهُ قَال : قَال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « قَال اللَّه تَعالَى: أَعْدَدْتُ لعِبادِيَ الصَّالحِينَ مَا لاَ عيْنٌ رَأَتْ ، ولاَ أُذُنٌ سَمِعتْ ولاَ خَطَرَ علَى قَلْبِ بَشَرٍ ، واقْرؤُوا إِنْ شِئتُمْ : {فَلا تَعْلَمُ نَفْسٌ ما أُخْفِيَ لَهُمْ مِنْ قُرَّةِ أَعْيُنٍ جزَاءً بِما كَانُوا يعْملُونَ } [السجدة : ١٧] متفقٌ عليه .

1881. Abu Huraira (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) afirmou que Deus, exaltado seja, disse: "Tenho preparado para os virtuosos dentre Meus servos, o que um olho jamais viu, um ouvido jamais ouviu, nem foi imaginado por cérebro humano algum. E recitai, se quiserdes: '**Nenhuma alma caridosa sabe que deleite para os**

olhos lhe está reservado, em recompensa pelo que fez'" (Alcorão Sagrado, 32:17). (Muttafac alaih)

١٨٨٢- وعَنْهُ قَالَ : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « أَوَّلُ زُمْرَةٍ يدْخُلُونَ الْجَنَّةَ على صُورَةِ الْقَمرِ لَيْلَةَ الْبدْرِ . ثُمَّ الَّذِينَ يلُونَهُمْ علَى أَشَدِّ كَوْكَبٍ دُرِّيٍّ في السَّمَاءِ إِضَاءَةً : لاَ يُبولُونَ ولاَ يتَغَوَّطُونَ ، ولاَ يتْفُلُونَ ، ولاَ يمْتَخِطُون . أمْشاطُهُمُ الذَّهَبُ ، ورشْحهُمُ المِسْكُ ، ومجامِرُهُمُ الأُلُوَّةُ عُودُ الطِّيبِ أَزْواجُهُم الْحُورُ الْعِينُ ، علَى خَلْقِ رجُلٍ واحِد ، علَى صُورَةِ أَبِيهِمْ آدم سِتُّونَ ذِراعاً في السَّماءِ » متفقٌ عليه .

1882. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "A primeira parte dos recompensados pelo Paraíso que nele ingressará será formada por pessoas cujos rostos serão brilhantes como a lua cheia; os que os seguirão terão os rostos tão brilhantes quanto uma estrela no céu. Eles não farão necessidades, não cuspirão, nem assuarão o nariz. Seus pentes serão de ouro e seu suor terá o cheiro de almíscar. Seus potes de fogo exalarão fragrâncias de incenso. Seus parceiros terão olhos grandes. Todos terão os mesmos hábitos. Suas características serão como as de seu pai Adão, e suas alturas serão de sessenta braços." (Muttafac alaih)

١٨٨٣- وَعَن المغِيرَةِ بْن شُعْبَة رَضِي الله عَنْهُ عنْ رسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « سأَل مُوسَى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ربَّهُ ، ما أَدْنَى أَهْلِ الْجَنَّةِ مَنْزِلَةً ؟ قَالَ : هُو رَجُلٌ يجِيءُ بعْدَ ما أُدْخِل أَهْلُ الْجَنَّةِ الْجَنَّةَ، فَيُقَالُ لَهُ : ادْخِلِ الْجَنَّة . فَيقُولُ : أَيْ رَبِّ كَيْفَ وقَدْ نَزَل النَّاسُ منَازِلَهُمْ، وأَخَذُوا أَخَذاتِهِم ؟ فَيُقَالُ لهُ : أَتَرضي أَنْ يكُونَ لَكَ مِثْلُ مُلْكِ مَلِكٍ مِنْ مُلُوكِ الدُّنْيا ؟ فَيقُولُ : رضِيتُ ربِّ ، فَيقُولُ : لَكَ ذَلِكَ ومِثْلُهُ ومِثْلُهُ ومِثْلُهُ ومِثْلُهُ ، فَيقُولُ في الْخَامِسَةِ: رضِيتُ ربِّ ، فَيَقُولُ : هَذَا لَكَ وعشَرةُ أَمْثَالِهِ ، ولَكَ ما اشْتَهَتْ نَفْسُكَ ، ولَذَّتْ عَيْنُكَ. فَيَقُولُ : رضِيتُ ربِّ ، قَالَ : ربِّ فَأَعْلاَهُمْ منْزِلَةً ؟ قال : أُولَئِك الَّذِينَ أَرَدْتُ ، غَرسْتُ كَرامتَهُمْ بِيدِي وخَتَمْتُ علَيْهَا ، فَلَمْ تَر عيْنٌ ، ولَمْ تَسْمعْ أُذُنٌ ، ولَمْ يخْطُرْ عَلَى قَلْبِ بشَرٍ » رواهُ مُسْلم .

1883. Al Mughira Ibn Chuba (R) contou que o Mensageiro de Deus (S) disse que Moisés (A.S.) perguntou a seu Senhor quais são os mais ínfimos habitantes do Paraíso. Respondeu: "Esse será o de um homem que chegará no Paraíso quando todos os seus moradores já tiverem entrado. E lhe será dito: 'Entra no Paraíso!' E ele dirá: 'Como posso fazê-lo, sendo que todos já ocuparam os seus respectivos lugares e acederam às suas próprias recompensas?' Então lhe será dito: 'Estarias satisfeito se tivesses os bens de um rei, entre os reis da vida terrena?' Responderá: 'Ó Senhor, estaria satisfeito!' Ser-lhe-á dito: 'Pois terás tudo isso e dez vezes mais, e também terás tudo quanto desejar o teu espírito e puderem gozar os teus olhos.' Dirá ele: 'Ó Senhor, estou satisfeito!'"

(Continua o Profeta - S): Moisés voltou a perguntar, e desta vez, quanto aos graus mais altos. Disse Deus, exaltado seja: "Serão daqueles a quem Eu amei, cujas recompensas preparei com as Minhas próprias mãos, selando-as. Essas recompensas serão o que jamais um olho viu, um ouvido ouviu, ou jamais foi imaginado por mente humana alguma." (Musslim)

١٨٨٤- وعن ابْنِ مسْعُودٍ رضِي الله عنْهُ قال : قَال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «إِنِّي لأَعْلَمُ آخِرَ أَهْل النَّار خُرُوجاً مِنهَا ، وَآخِرَ أَهْل الْجَنَّةِ دُخُولاً الْجَنَّة . رجُلٌ يخْرُجُ مِنَ النَّارِ حبْواً ، فَيقُولُ اللَّه عزَّ وجَلَّ لَهُ : اذْهَبْ فَادخُلِ الْجَنَّةَ ، فَيأْتِيهَا ، فيُخيَّلُ إِلَيْهِ أَنَّهَا مَلأَى ، فيَرْجِعُ ، فَيقُولُ : ياربِّ وجدْتُهَا مَلأى ، يَقُولُ اللَّه عزَّ وجلَّ لهُ : اذْهَبْ فَادْخُلِ الجَنَّةَ ، فيأْتِيها ، فَيُخَيَّل إِلَيْهِ أَنَّهَا ملأى ، فَيرْجِعُ . فيَقُولُ : ياربِّ وجدْتُهَا مَلأى ، ، فَيقُولُ اللَّه عزَّ وجلَّ لهُ : اذْهَبْ فَادْخُلِ الْجَنَّةَ . فإِنَّ لَكَ مِثْلَ الدُّنْيا وعشَرةَ أَمْثَالِها ، أَوْ إِنَّ لَكَ مِثْل عَشرَةِ أَمْثَالِ الدُّنْيا، فَيقُولُ : أَتَسْخَرُ بِي ، أَوَ أَتَضحكُ بِي وأَنْتَ الملِكُ » قَال : فَلَقَدْ رأَيْتُ رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ضَحِكَ حَتَّى بدت نَوَاجذُهُ فَكَانَ يقُولُ : « ذَلِكَ أَدْنَى أَهْلِ الْجَنَّةِ منْزِلَةً » متفقٌ عليه .

1884. Ibn Mass'ud (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: "Conheço o último a sair do Inferno, dentre os seus moradores, e o último a entrar no Paraíso, dentre os seus moradores: Será um homem que sairá do Inferno gatinhando, e Deus, exaltado seja, lhe dirá: 'Vai, e entra no Paraíso!' Quando chegar ao Paraíso, imaginará que este se encontrará repleto. Por isso, voltará, e dirá: 'Senhor, encontrei-o repleto!' Porém Deus, louvado e glorificado seja, lhe responderá: 'Vai, e entra no Paraíso!' Outra vez de volta, imaginará mais uma vez que o Paraíso se encontra repleto. Por isso, regressará e dirá: 'Senhor, encontrei-o repleto.' Então Deus, louvado e glorificado seja, lhe dirá: 'Vai e entra no Paraíso, pois lá terás dez vezes mais do que tinhas em toda a vida terrena!' E o homem perguntará: 'Senhor, acaso Te burlas ou Te ris de mim, quando Tu és o Rei?'" Ibn Mass'ud prossegue em sua narrativa, dizendo que naquele momento viu o Mensageiro de Deus (S) rir, ao ponto de mostrar os dentes, e então disse: "Pois esse é o menor prêmio, no Paraíso!" (Muttafac alaih)

١٨٨٥- وَعَنْ أَبي مُوسَى رَضِي الله عنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « إِنَّ لِلْمُؤْمِنِ في الْجَنَّةِ لَخَيْمةً مِنْ لُؤْلُؤةٍ وَاحِدةٍ مُجوَّفَةٍ طُولُهَا في السَّماءِ سِتُّونَ ميلاً . لِلْمُؤْمِنِ فِيهَا أَهْلُونَ ، يَطُوفُ عَلَيْهِمُ المؤْمِنُ فَلاَ يَرى بعْضُهُمْ بَعْضاً» . متَّفقٌ علَيْهِ :

1885. Abu Mussa (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O crente terá uma tenda, dentro do Paraíso, feita de pérola genuína. O comprimento dessa tenda será de cinquenta quilômetros no céu. Todos os membros da família do crente irão viver com ele nessa tenda. O crente caminhará dentro da tenda e ninguém será capaz de ver a outro." (Muttafac alaih).

١٨٨٦- وَعَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رضِيَ اللَّه عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « إِنَّ في الْجَنَّةِ لَشَجرَةً يسِيرُ الرَّاكِبُ الْجوادَ المضَمَّرَ السَّرِيعَ مِائَةَ سنَةٍ مَا يَقْطَعُهَا » متفقٌ عليه .

1886. Abu Saíd al Khudri (R) relatou que o Profeta (S) disse: "No Paraíso há uma árvore cuja sombra não poderá ser percorrida por um cavaleiro sobre um cavalo ligeiro e veloz, nem sequer em cem anos!" (Muttafac alaih)

Há outra versão semelhante de Bukhari e Musslim, também relatada por Abu Huraira.

١٨٨٧- وَعَنْهُ عَن النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « إِنَّ أَهْلَ الْجَنَّةِ لَيَتَرَاءُوْنَ أَهْلَ الْغُرَفِ مِنْ فَوْقِهِمْ كَمَا تَتَرَاءَوْنَ الكَوْكَبَ الدُّرِّيَّ الْغَابِرَ في الأُفُقِ مِنَ المشْرِقِ أَوِ المغْرِبِ لتَفَاضُلِ ما بَيْنَهُمْ » قَالُوا : يَا رَسُولَ الله ، تلْكَ مَنَازِلُ الأَنْبِيَاءِ لاَ يبْلُغُهَا غَيْرُهُمْ ؟ قَالَ : « بلَى وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ رِجَالٌ أَمَنُوا بِاللَّهِ وصَدَّقُوا المرْسلِينَ » متفقٌ عليه .

1887. Abu Saíd Al Khudri(R) relatou que o Profeta (S) disse: "Os residentes do Paraíso olharão para os moradores das mansões superiores do Paraíso, assim como vós olhais para as estrelas brilhantes, à distância, nos horizontes oriental e ocidental. Isso será assim, porque haverá diferenças nos status dos residentes." Os Companheiros perguntaram: "Ó Mensageiro de Deus, serão essas as mansões dos profetas, que os indivíduos comuns não poderão alcançar?" Ele disse: "Certamente; porém, por Ele em Cuja posse está a minha vida, aí (nessas mansões) estarão também pessoas que tiveram fé em Deus, e afirmaram as retidões dos profetas" (Muttafac alaih).

١٨٨٨- وعنْ أَبي هُريْرةَ رضِي اللَّه عنْهُ أَنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « لَقَابُ قَوْسٍ في الْجَنَّةِ خَيْرٌ مِمَّا تَطْلُعُ عليْهِ الشمْسُ أَوْ تَغْربُ » متفقٌ عليهِ .

1888. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Um pequeno espaço no Paraíso, equivalente às duas extremidades de um arco, será melhor do que o mundo com tudo aquilo sobre o qual o sol nasce e se põe" (Muttafac alaih).

١٨٨٩- وعنْ أَنَسٍ رضِي اللَّه عنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « إِنَّ في الْجَنَّةِ سُوقاً يأْتُونَهَا كُلَّ جُمُعةٍ . فتَهُبُّ رِيحُ الشَّمالِ ، فَتحثُو في وُجُوهِهِمْ وثِيَابِهِمْ ، فَيزْدادُونَ حُسْناً وجَمالاً . فَيَرْجِعُونَ إِلَى أَهْلِيهِمْ ، وقَدْ ازْدَادُوا حُسْناً وجمالاً ، فَيقُولُ لَهُمْ أَهْلُوهُمْ : وَاللَّهِ لَقَدِ ازْدَدْتُمْ حُسْناً وجمالاً ، فَيقُولُونَ : وأَنْتُمْ وَاللَّهِ لَقَدِ ازْددْتُمْ بعْدَنَا حُسناً وَجمالاً ،» رواهُ مُسلِمٌ .

1889. Anas (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Há no Paraíso um mercado para o qual os habitantes irão todas as sextas-feiras. Uma brisa do norte soprará e espalhará perfume e outras coisas similares sobre suas vestes e seus rostos, melhorando sua elegância e beleza; e quando retornarem para seus familiares, com suas novas feições,

seus familiares lhes dirão: 'Por Deus que ficastes mais belos e mais elegantes!' Eles dirão: 'E vós também ficastes mais belos e elegantes!'" (Musslim).

١٨٩٠- وعنْ سَهْلِ بْنِ سعْدٍ رضِي اللَّه عنْهُ أَنَّ رسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « إِنَّ أَهْلَ الْجَنَّةِ لَيَتَراءَوْنَ الْغُرفَ في الْجَنَّةِ كَمَا تَتَرَاءَوْنَ الْكَوْكَبَ في السَّماءِ » متفقٌ عليه .

1890. Sahl Ibn Sa'd (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Os residentes do Paraíso olharão para os moradores das mansões superiores do Paraíso, assim como vós olhais para as estrelas brilhantes no céu." (*Muttafac Alaih*)

١٨٩١- وَعنْهُ رضِي اللَّه عنْهُ قَال : شَهِدْتُ مِنَ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مجْلِساً وَصفَ فِيهِ الْجَنَّةَ حتَّى انْتَهَى، ثُمَّ قَال في آخِرِ حدِيثِهِ : « فِيهَا ما لاَ عيْنٌ رأَتْ ، ولا أُذُنٌ سمِعَتْ ، ولاَ خَطَرَ عَلى قَلْبِ بشَرٍ ، ثُمَّ قَرأَ { تتجافى جُنُوبُهُمْ عَنِ المضَاجِعِ } إِلى قَوْلِهِ تَعالَى : {فَلاَ تعْلَمُ نَفْسٌ ما أُخْفِيَ لَهُمْ مِنْ قُرَّةِ أَعْينٍ} . رواهُ البخاري .

1891. Sahl Ibn Sa'd (R) relatou: "Estive presente numa reunião com o Profeta (S), até ao finzinho. Naquele conclave, ele descreveu as realidades do Paraíso e, no fim, disse: 'No Paraíso há coisas que nenhum olho jamais viu, nenhum ouvido jamais ouviu, nem tampouco mente humana alguma jamais imaginou!" Depois ele recitou o seguinte: "**... são aqueles cujos corpos não relutam em se afastar dos leitos para invocarem a seu Senhor com temor e esperança, e que fazem caridade daquilo com que os agraciamos. Nenhuma alma caridosa sabe que deleite para os olhos lhe está reservado, em recompensa pelo que fez**" (Alcorão Sagrado, 32:16-17). (Bukhári).

١٨٩٢- وعنْ أَبِي سعِيدٍ وأَبِي هُرَيْرَةَ رضِي اللَّه عنْهُما أَنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال: « إِذَا دخَلَ أَهْلُ الْجَنَّةِ الجَنَّةَ يُنَادِي مُنَادٍ : إِنَّ لَكُمْ أَنْ تَحْيَوْا ، فَلا تَمُوتُوا أَبداً وإِنَّ لكُمْ أَنْ تَصِحُّوا ، فَلاَ تَسْقَمُوا أَبداً ، وإِنَّ لَكُمْ أَنْ تَشِبُّوا فَلا تَهْرَمُوا أَبداً وإِنَّ لَكُمْ أَن تَنْعمُوا ، فَلا تبؤسوا أَبَداً » رواهُ مسلم .

1892. Abu Saíd e Abu Huraira (R) relataram que o Profeta (S) disse: "Quando os recompensados com o Paraíso entrarem nele, um arauto clamará: 'Vivereis para sempre, nunca morrereis; tereis sempre uma boa saúde, e nunca adoecereis; permanecereis sempre jovens e nunca ficareis velhos; tereis sempre conforto e nunca provareis qualquer desconforto.'" (Musslim)

١٨٩٣- وعَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضِي اللَّه عَنْهُ أَنَّ رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : « إِنَّ أَدْنَى مقْعَدِ أَحدِكُمْ مِنَ الْجَنَّةِ أَنْ يقولَ لَهُ : تَمنَّ فَيَتَمنَّي ويتَمنَّي . فَيَقُولُ لَهُ : هلْ تَمَنَّيْتَ ؟ فَيَقُولُ : نَعمْ فَيقُولُ لَهُ : فَإِنَّ لَكَ ما تَمَنَّيْتَ ومِثْلَهُ معهُ » رَواهُ مُسْلِمٌ .

1893. Abu Huraira (R) relatou que o Profeta (S) disse: "O menor status que qualquer um de vós adquirirá, no Paraíso, será o daquele ao qual será pedido: 'Exprime o teu desejo', e ele irá desejar e desejar. Então ser-lhe- á dito: 'Desejaste tudo?' Ele dirá: 'Sim!' Então ser-lhe-á dito: 'Terás tudo que desejaste, e muito mais'" (Musslim).

١٨٩٤- وعنْ أَبِي سعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رضِي الله عنْهُ أَنَّ رسُول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « إِنَّ الله عزَّ وجلَّ يقُولُ لأهْل الْجَنَّةِ : يا أَهْلَ الْجَنَّة ، فَيقُولُونَ : لَبَّيْكَ ربَّنَا وسعْديْكَ ، والْخيرُ في يديْك فَيقُولُ : هَلْ رَضِيتُمْ ؟ فَيقُولُونَ : وما لَنَا لاَ نَرْضَي يا رَبَّنَا وقَدْ أَعْطَيْتَنَا ما لَمْ تُعْطِ أَحداً مِنْ خَلْقِكَ ، فَيقُولُ : أَلاَ أُعْطِيكُمْ أَفْضَلَ مِنْ ذَلَكَ ؟ فَيقُولُونَ : وأَيُّ شَيْءٍ أَفْضلُ مِنْ ذلِكَ ؟ فيقُولُ : أُحِلُّ عليْكُمْ رضْوانِي ، فَلا أَسْخَطُ عليْكُمْ بَعْدَهُ أَبَداً » متفق عليه .

1894. Abu Saíd Al Khudri (R) relatou que o Profeta (S) disse: "Deus, glorificado e exaltado seja, dirá aos habitantes do Paraíso: 'Ó habitantes do Paraíso!' Eles responderão: 'Eis-nos aqui, Senhor nosso, e em Cujas Mãos está todo o bem' Deus lhes perguntará: 'Estais satisfeitos?' Dirão: 'Por que não teríamos de estar, ó Senhor nosso, pois nos cumulaste com tantas graças que não deste a nenhuma outra das Tuas criações!' Ele, então, lhes dirá: 'Quereis algo melhor do que isso?' Eles dirão: 'O que poderia ser melhor?' Deus dirá: 'Eu vos cumularei com o Meu aprazimento. Nunca Me zangarei convosco.'" (Muttafac alaih)

١٨٩٥- وعنْ جريرِ بْنِ عبْدِ اللَّهِ رضي الله عنْهُ قال : كُنَّا عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَنَظَرَ إِلَى الْقَمرِ لَيْلَةَ الْبدْرِ ، وقَال :«إِنَّكُمْ ستَرَوْنَ رَبَّكُمْ عِياناً كما تَرَوْنَ هَذَا الْقَمرَ ، لاَ تُضامُونَ في رُؤْيتِهِ مُتَّفَقٌ عليْهِ .

1895. Jarir Ibn Abdullah Al bajali (R) relatou: "Uma noite estávamos sentados com o Profeta (S) a lua estava cheia. Ele olhou para ela e observou: 'Vereis o vosso Senhor (no Dia do Julgamento) como estais vendo esta lua, e não sentireis nenhuma fadiga por isso!" (Muttafac alaih)

١٨٩٦- وعنْ صُهَيْب رَضِي الله عنْهُ أَنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَال : « إِذَا دَخَل أَهْلَ الْجَنَّةِ الجَنَّةَ يقُولُ الله تَبارك وتَعالَى : تُرِيدُونَ شَيْئاً أَزِيدُكُمْ ؟ فَيقُولُونَ : أَلَمْ تُبيِّضْ وُجُوهَنَا ؟ أَلَمْ تُدْخِلْنَا الْجَنَّةَ وتُنَجِّنَا مِنَ النَّارِ؟ فَيكْشِفُ الْحِجابَ ، فَما أُعْطُوا شَيْئاً أَحبَّ إِلَيهِمْ مِنَ النَّظَرِ إِلَى رَبِّهِمْ » رواهُ مُسْلِمٌ .

قَالَ تَعالَى:{ إِنَّ الَّذِينَ آمنُوا وعمِلُوا الصَّالِحاتِ يهْدِيهِمْ ربُّهُمْ بِإِيمانِهِمْ تَجْري مِنْ تَحْتِهِمُ الأَنْهَارُ في جنَّاتِ النَّعِيم، دعْوَاهُمْ فِيهَا : سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ ، وتَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سلامٌ وآخِرُ دعْواهُمْ أَنِ الْحَمْدُ للَّهِ رَبِّ العالمِينَ } [يونس : ٩].

الْحَمْدُ للَّهِ الَّذِي هَدانا لِهَذَا وما كُنَّا لنَهْتَدِيَ لَوْلاَ أَنْ هَدَانَا الله : اللَّهُمَّ صلِّ عَلَى سيدِنَا مُحَمَّدٍ وعلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صلَّيْتَ عَلَى إِبْراهِيم وعلَى آلِ إِبْراهِيمَ . وبارِكْ علَى مُحَمَّدٍ وعلَى آلِ مُحَمَّدٍ ، كَمَا باركْتَ علَى إِبْرَاهِيمَ وعلَى آل إِبْراهِيمَ ، إِنَّكَ حمِيدٌ مجِيدٌ.

قَال مُؤلِّفُهُ يحيى النوَاوِيُّ غَفَر الله لَهُ : « فَرغْتُ مِنْهُ يوْمَ الاثْنَيْن رابِعَ عَشرَ شهر رمضَانَ سَنَةَ سبْعينَ وَستِّمائة بدمشق » .

1896. Suhaib (R) relatou que o Mensageiro de Deus (S) disse: “Quando os moradores do Paraíso ali entrarem, Deus, exaltado seja, dirá: ‘Desejais algo mais?’ Responderão: ‘Acaso não nos concedeste a felicidade, o Paraíso e nos salvaste do Inferno?’ “Será então o momento em que será retirado o véu. Nada mais complacente haveriam recebido do que a contemplação do seu Senhor!” (Musslim)

Deus, Exaltado seja, diz:
“**Quanto aos crentes que praticam o bem, seu Senhor os encaminhará, por sua fé, aos jardins do prazer, abaixo dos quais correm os rios, onde sua prece será: Glorificado sejas, ó Deus! Aí a sua mútua saudação será: Paz! E o fim de sua prece será: Louvado seja Deus, Senhor do Universo.”** (Alcorão Sagrado, 10:9-10).

Graças a Deus que nos guiou à senda reta, pois não teríamos sido guiados se não fosse por Ele.

Terminei essa obra numa segunda-feira, dia 4 do Ramadan, no ano 670 da Hijra, em Damasco.

ÍNDICE

CAPÍTULO 1 _____ 32

A SINCERIDADE, O DESPRENDIMENTO E A BOA INTENÇÃO EM TODOS OS ATOS E ASSUNTOS, PÚBLICOS e PRIVADOS _____32

CAPÍTULO 2_____ 38

O ARREPENDIMENTO _____38

CAPÍTULO 3_____ 53

A PACIÊNCIA_____53

CAPÍTULO 4_____ 67

A VERACIDADE_____67

CAPÍTULO 5_____ 70

A VIGILÂNCIA _____70

CAPÍTULO 6_____ 76

QUANTO AO TEMOR (A DEUS) _____76

CAPÍTULO 7_____ 78

QUANTO À CONVICÇÃO E À CONFIANÇA EM DEUS _____78

CAPÍTULO 8_____ 85

A RETIDÃO E A FIRMEZA _____85

CAPÍTULO 9_____ 86

A CONTEMPLAÇÃO DA CRIAÇÃO DO UNIVERSO E AS COISAS QUE NELE EXISTEM A FALHA DA PESSOA E COMO EDUCÁ-LA E LEVÁ-LA À SENDA RETA_____86

CAPÍTULO 10_____ 87

A INICIATIVA DE DECISÃO NAS BOAS AÇÕES E O INCENTIVO QUE DEVE RECEBER QUEM AS REALIZA COM SERENIDADE E DECISÃO ___87

CAPÍTULO 11_____ 90

A ABNEGAÇÃO _____90

CAPÍTULO 12_____ 97

O INCENTIVO AO AUMENTO DAS BOAS OBRAS NOS ÚLTIMOS TRÂMITES DA VIDA _____97

CAPÍTULO 13 ____ *100*

O ESCLARECIMENTO DOS INÚMEROS CAMINHOS DO BEM ____ **100**

CAPÍTULO 14 ____ *109*

A MODERAÇÃO NA ADORAÇÃO A DEUS ____ **109**

CAPÍTULO 15 ____ *116*

SER CONSTANTE NAS PRÁTICAS VIRTUOSAS ____ **116**

CAPÍTULO 16 ____ *117*

INJUNÇÕES PARA A OBSERVAÇÃO REGULAR DA TRADIÇÃO PROFÉTICA E DAS SUAS CONDIÇÕES ____ **117**

CAPÍTULO 17 ____ *123*

A OBRIGAÇÃO DE SE OBEDECER AOS MANDAMENTOS DE DEUS, E O QUE DEVE DIZER QUEM FOR CONVOCADO PARA ISSO, OU FOR ORDENADO A PRATICAR O BEM E COIBIR O ILÍCITO ____ *123*

CAPÍTULO 18 ____ *125*

A PROIBIÇÃO DAS INVENÇÕES E DAS HERESIAS ____ **125**

CAPÍTULO 19 ____ *126*

A CONSTITUIÇÃO DOS NOVOS EXEMPLOS, TANTO OS BONS COMO OS MAUS ____ **126**

CAPÍTULO 20 ____ *128*

A RECOMENDAÇÃO DO BEM E O CONVITE À SALVAÇÃO OU AO EXTRAVIO ____ **128**

CAPÍTULO 21 ____ *130*

A COOPERAÇÃO NA VIRTUDE E NA PIEDADE ____ **130**

CAPÍTULO 22 ____ *132*

A PRESTAÇÃO DO BOM CONSELHO ____ **132**

CAPÍTULO 23 ____ *133*

A RECOMENDAÇÃO DA PRÁTICA DO BEM E A PROIBIÇÃO DA PRÁTICA DO MAL ____ **133**

CAPÍTULO 24 ____ *140*

O CASTIGO PARA AQUELE QUE ORDENA A PRÁTICA DO LÍCITO E OPÕE-SE AO QUE É ILÍCITO, AO MESMO TEMPO QUE AGE CONTRARIAMENTE AO QUE ORDENA E AO QUE SE OPÕE ____ **140**

CAPÍTULO 25 ____ *141*

A RESTITUIÇÃO DOS DEPÓSITOS CONFIADOS ____ **141**

CAPÍTULO 26 ____ *146*

A PROIBIÇÃO DA CRUELDADE E DA INJUSTIÇA, E A ORDEM DA SUA ERRADICAÇÃO ____ **146**

CAPÍTULO 27 ____ *154*

O RESPEITO PELA DIGNIDADE DOS DIREITOS DOS MUÇULMANOS E A COMPAIXÃO PARA COM ELES ____ **154**

CAPÍTULO 28 ____ *159*

A DISCRIÇÃO EM RELAÇÃO ÀS FALTAS DOS MUÇULMANOS, E A PROIBIÇÃO DE AS TORNAR PÚBLICAS, SEM QUE HAJA NECESSIDADE PREMENTE PARA ISSO ____ **159**

CAPÍTULO 29 ____ *161*

O DEVER DE SE RESOLVER AS NECESSIDADES DOS MUÇULMANOS **161**

CAPÍTULO 30 ____ *162*

A INTERCESSÃO ____ **162**

CAPÍTULO 31 ____ *163*

A RECONCILIAÇÃO DAS PESSOA ____ **163**

CAPÍTULO 32 ____ *165*

O MÉRITO DOS MUÇULMANOS FRACOS, POBRES E OPRIMIDOS ____ **165**

CAPÍTULO 33 ____ *170*

A AMABILIDADE PARA COM OS ÓRFÃOS, AS MENINAS E OS DEMAIS SERES DÉBEIS E POBRES. A BONDADE E A MODÉSTIA PARA COM TODOS ELES ____ **170**

CAPÍTULO 34 ____ *174*

O DEVER DE SE TRATAR AS MULHERES COM BONDADE ____ **174**

CAPÍTULO 35 ____ *178*

OS DIREITOS DO MARIDO SOBRE A ESPOSA ____ **178**

CAPÍTULO 36 ____ *180*

O ATENDIMENTO ÀS NECESSIDADES E AOS GASTOS FAMILIARES _ **180**

CAPÍTULO 37 _____ *183*

O ATENDIMENTO AOS GASTOS, OFERECENDO MELHORES BENEFÍCIOS _____ **183**

CAPÍTULO 38 _____ *184*

O DEVER DA PESSOA DE ORDENAR AOS MEMBROS DA SUA FAMÍLIA E ÀQUELES QUE SE ENCONTRAM AO SEU ENCARGO A QUE OBEDEÇAM A DEUS - LOUVADO SEJA –, BEM COMO OS EDUCAR, E IMPEDIR QUE COMETAM ATOS ILÍCITOS _____ **184**

CAPÍTULO 39 _____ *186*

OS DIREITOS DO VIZINHO E A RECOMENDAÇÃO QUANTO A ELE ___ **186**

CAPÍTULO 40 _____ *188*

A BENEVOLÊNCIA PARA COM OS PAIS E O FORTALECIMENTO DOS LAÇOS FAMILIARES _____ **188**

CAPÍTULO 41 _____ *197*

A PROIBIÇÃO À DESOBEDIÊNCIA E À INGRATIDÃO PARA COM OS PAIS, BEM COMO À RUPTURA DOS LAÇOS FAMILIARES _____ **197**

CAPÍTULO 42 _____ *200*

O MÉRITO DE SERMOS BENEVOLENTES COM AS AMIZADES DOS PAIS, COM OS PARENTES, COM A ESPOSA, E COM TODOS AQUELES QUE SERIA RECOMENDÁVEL SEREM TRATADOS COM ENEROSIDADE ___ **200**

CAPÍTULO 43 _____ *202*

A HONRA AOS MEMBROS DA CASA DO PROFETA (S), A INFORMAÇÃO ACERCA DAS SUAS VIRTUDES _____ **202**

CAPÍTULO 44 _____ *203*

HONRA AOS ERUDITOS, AOS IDOSOS E ÀS GENTES DE CONHECIMENTO; O SABERMOS DISTINGUI-LOS SOBRE OS DEMAIS, FAZENDO SOBRESSAIR OS SEUS MÉRITOS _____ **203**

CAPÍTULO 45 _____ *208*

A VISITA AOS VIRTUOSOS; FAZER-LHES COMPANHIA E DISPENSAR-LHES CARINHO. O PEDIRMOS A SUA VISITA E AS SÚPLICAS, A VISITA AOS LUGARES SAGRADOS _____ **208**

CAPÍTULO 46 ____ *213*

O MÉRITO E A ÉTICA DO SINCERO AMOR POR DEUS, E O SEU INCENTIVO. O FAZERMOS SABER À PESSOA QUE DELA GOSTAMOS. O QUE DEVE SER-LHE DITO EM TAL CASO ____ **213**

CAPÍTULO 47 ____ *217*

OS SINAIS DO AMOR DE DEUS A UM SERVO D'ELE, E A FOMENTAÇÃO DA ADOÇÃO DESSES SINAI S ____ **217**

CAPÍTULO 48 ____ *219*

PRECAUÇÕES CONTRA O MOLESTAR OS VIRTUOSOS, OS FRACOS, OS POBRES E OS NECESSITADOS ____ **219**

CAPÍTULO 49 ____ *220*

AVALIAR AS PESSOAS PELAS SUAS CONDUTAS APARENTES E QUE CONFIAM SEUS SEGREDOS A DEUS ____ **220**

CAPÍTULO 50 ____ *223*

O TEMOR (A DEUS) ____ **223**

CAPÍTULO 51 ____ *229*

A ESPERANÇA EM DEUS ____ **229**

CAPÍTULO 52 ____ *243*

O MÉRITO DE SE MANTER A ESPERANÇA EM DEUS ____ **243**

CAPÍTULO 53 ____ *244*

A COMIBNAÇÃO DO TEMOR DEUS COM A ESPERANÇA DEPOSITADA N'ELE ____ **244**

CAPÍTULO 54 ____ *246*

O MÉRITO DE SE CHORAR POR TEMOR E AMOR A DEUS ____ **246**

CAPÍTULO 55 ____ *250*

A VIRTUDE DO ASCETISMO, DA AUSTERIDADE E DA POBREZA ____ **250**

CAPÍTULO 56 ____ *262*

AS EXCELÊNCIAS DE SE PASSAR FOME. COISAS SOBRE A AUSTERIDADE, SUBSISTÊNCIA COM POUCA COMIDA, POUCA ÁGUA, VESTIMENTA E DEMAIS COMODIDADES. O ABANDONO DOS DESEJOS PASSIONAIS ____ **262**

CAPÍTULO 57 _____ *276*

O CONTENTAMENTO, A CASTIDADE E A MODERAÇÃO NOS LUCROS E NOS GASTOS. O DEPLORAR PEDIR ESMOLA SEM NECESSIDADE ___ **276**

CAPÍTULO 58 _____ *282*

A ACEITAÇÃO DA COISA OFERECIDA SEM SER PEDIDA _____ **282**

CAPÍTULO 59 _____ *282*

A BUSCA DA INTEGRAÇÃO MEDIANTE O ESFORÇO PRÓPRIO, E A ABSTENÇÃO DA MENDICIDADE. A TOMADA DA INICIATIVA EM DAR. _____ **282**

CAPÍTULO 60 _____ *283*

A GENEROSIDADE E O GASTO EM BOA CAUSA, COM A CONFIANÇA EM DEUS _____ **283**

CAPÍTULO 61 _____ *290*

A PROIBIÇÃO DA MESQUINHEZ E DA AVAREZA _____ **290**

CAPÍTULO 62 _____ *290*

A ABNEGAÇÃO E A OFERTA DE AJUDA AOS DEMAIS _____ **290**

CAPÍTULO 63 _____ *293*

O ESFORÇO NAS QUESTÕES DA OUTRA VIDA E A ASPIRAÇÃO DAS BÊNÇÃOS E DAS COISAS VIRTUOSAS _____ **293**

CAPÍTULO 64 _____ *294*

AS EXCELÊNCIAS DO RICO AGRADECIDO QUE ADQUIRE SUA RIQUEZA DE MODO LÍCITO, E A GASTA DE MANEIRA APROPRIADA _____ **294**

CAPÍTULO 65 _____ *296*

A RECORDAÇÃO DA MORTE E O ANSEIO POR POUCAS ASPIRAÇÕES _____ **296**

CAPÍTULO 66 _____ *301*

A RECOMENDAÇÃO AOS HOMENS QUANTO À VISITA ÀS SEPULTURAS, E O QUE O VISITANTE DEVE DIZER _____ **301**

CAPÍTULO 67 _____ *302*

A ABOMINAÇÃO DE SE DESEJAR A MORTE POR CAUSA DE UMA CALAMIDADE. A JUSTIFICAÇÃO DO CASO QUANDO HÁ APREENSÃO DE SE PERDER A RELIGIÃO _____ **302**

CAPÍTULO 68 _____ *303*

A CAUTELA E O DEVER DE SE EVITAREM AS QUESTÕES DUVIDOSAS _____ **303**

CAPÍTULO 69 _____ *306*

A PREFERÊNCIA PELO AUTO-ISOLAMENTO DURANTE AS ÉPOCAS DE CORRUPÇÃO, OU POR MEDO DE CAIR EM TENTAÇÃO EM SITUAÇÕES ILÍCITAS OU EM ATOS DUVIDOSOS _____ **306**

CAPÍTULO 70 _____ *308*

OS MÉRITOS DE SE MISTURAR COM AS PESSOAS E PARTICIPAR DE SEUS AJUNTAMENTOS, E ESTAR PRESENTE NAS SUAS BOAS AÇÕES E PARTICIPAR DE SUAS SESSÕES DE RECORDAÇÃO DE DEUS. _____ **308**

CAPÍTULO 71 _____ *309*

O TRATO CORTÊS E A HUMILDADE PARA COM OS CRENTES _____ **309**

CAPÍTULO 72 _____ *313*

A PROIBIÇÃO DA ARROGÂNCIA E DA SOBERBIA _____ **313**

CAPÍTULO 73 _____ *316*

A EXCELÊNCIA DO CARÁTER _____ **316**

CAPÍTULO 74 _____ *319*

A AFABILIDADE, A TOLERÂNCIA E A BENEVOLÊNCIA _____ **319**

CAPÍTULO 75 _____ *322*

O PERDOAR E O AFASTAR-SE OS IGNORANTES _____ **322**

CAPÍTULO 76 _____ *324*

SUPORTAR AS INJÚRIAS _____ **324**

CAPÍTULO 77 _____ *325*

A DEMONSTRAÇÃO DE DESGOSTO QUANDO SÃO VIOLADAS AS NORMAS DA LEI, E A PRESTAÇÃO DE APOIO AO ISLAM _____ **325**

CAPÍTULO 78 _____ *327*

A SOLICITAÇÃO AOS HOMENS DE AUTORIDADE A SEREM BENÉVOLOS COM O POVO; O ACONSELHAMENTO A LHE TERMOS AFETO. _____ **327**

CAPÍTULO 79 _____ *329*

O GOVERNADOR JUSTO _____ **329**

CAPÍTULO 80 _____ *331*

A OBEDIÊNCIA DEVIDA ÀS PESSOAS DE AUTORIDADE, EM TUDO O QUE SE SUPÕE NÃO SER PECADO. A PROIBIÇÃO DESSA OBEDIÊNCIA QUANTO A ATOS PECAMINOSOS _____ **331**

CAPÍTULO 81 _____ *335*

A PROIBIÇÃO DA REIVINDICAÇÃO DE UM POSTO DE AUTORIDADE. A DECLINAÇÃO DA ACEITAÇÃO DE TAIS POSTOS, SE NÃO FOR POR UMA EXIGÊNCIA OU NECESSIDADE _____ **335**

CAPÍTULO 82 _____ *336*

A EXORTAÇÃO AOS GOVERNADORES, AOS JUÍZES E ÀS DEMAIS PESSOAS DE AUTORIDADE PARA QUE DESIGNEM BONS CONSELHEIROS; E A ADVERTÊNCIA DAS CONSEQÜÊNCIAS DAS MÁS COMPANHIAS _____ **336**

CAPÍTULO 83 _____ *337*

A PROIBIÇÃO DA DESIGNAÇÃO DE POSTOS DE AUTORIDADE, DE JUSTIÇA, ETC. A QUEM OS REIVINDICA OU MOSTRA GRANDE ANSIEDADE PELOS MESMOS _____ **337**

LIVRO DAS BOAS MANEIRAS _____ *338*

CAPÍTULO 84 _____ *338*

QUANTO À MODÉSTIA, SUAS VIRTUDES E COMO DESENVOLVÊ-LAS _____ **338**

CAPÍTULO 85 _____ *339*

O GUARDAR SEGREDOS _____ **339**

CAPÍTULO 86 _____ *341*

O RESPEITO AOS PACTOS, E O CUMPRIMENTO DAS PROMESSAS ___ **341**

CAPÍTULO 87 _____ *343*

A PERSEVERANÇA E A MANUTENÇÃO DOS BONS ATOS _____ **343**

CAPÍTULO 88 _____ *344*

A RECOMENDAÇÃO DAS BOAS PALAVRAS E A MANUTENÇÃO DO ROSTO SORRIDENTE AO NOS ENCONTRARMOS COM AS PESSOAS _ **344**

CAPÍTULO 89 _____ *345*

RECOMENDAÇÃO DA CLAREZA AO FALARMOS, E A EXPLICAÇÃO DAS PALAVRAS, REPETINDO-AS, SE NECESSÁRIO, PARA ELUCIDAÇÃO _ **345**

CAPÍTULO 90 ____ *345*

O PRESTARMOS ATENÇÃO NO QUE DIZ O NOSSO INTERLOCUTOR; A DEMANDA, DA PARTE DE UM SÁBIO, DA ATENÇÃO DA ASSISTÊNCIA ____ **345**

CAPÍTULO 91 ____ *346*

A EXORTAÇÃO; A MODERAÇÃO QUANTO A ELA ____ **346**

CAPÍTULO 92 ____ *347*

A DIGNIDADE, O AUTO-RESPEITO E O SOSSEGO ____ **347**

CAPÍTULO 93 ____ *348*

O ATENDIMENTO À ORAÇÃO, AOS ESTUDOS E AO CONHECIMENTO, COM DIGNIDADE E SOSSEGO ____ **348**

CAPÍTULO 94 ____ *349*

A HOSPITALIDADE PARA COM OS CONVIDADOS ____ **349**

CAPÍTULO 95 ____ *350*

A RECOMENDAÇÃO DO ANÚNCIO DAS BOAS-NOVAS E A FELICITAÇÃO PELOS BONS ACONTECIMENTOS ____ **350**

CAPÍTULO 96 ____ *356*

A DESPEDIDA DE UM AMIGO, E OS CONSELHOS OFERECIDOS NESSA OCASIÃO. A PRECE POR ELE E A SOLICITAÇÃO DA SUA PRECE EM TROCA ____ **356**

CAPÍTULO 97 ____ *358*

A BUSCA DA DIRETRIZ DIVINA; A CONSULTA COM OUTROS ____ **358**

CAPÍTULO 98 ____ *360*

A RECOMENDAÇÃO DE IRMOS ASSISTIR AS FESTAS RELIGIOSAS, VISITAR O ENFERMO, PEREGRINAR A MAKKA, LUTAR PELA CAUSA DE DEUS OU ASSISTIR A UM FUNERAL, DE IRMOS POR UM CAMINHO E RETORNARMOS POR OUTRO, PARA AUMENTAR OS LOCAIS DE ADORAÇÃO ____ **360**

CAPÍTULO 99 ____ *360*

RECOMENDAÇÃO DO USO DA MÃO DIREITA ____ **360**

O LIVRO DAS BOAS MANEIRAS NO COMER ____ *363*

CAPÍTULO 100 _____ *363*

O DEVER DE COMEÇARMOS A COMER, PRONUNCIANDO O NOME DE DEUS, E LHE DARMOS GRAÇAS, AO TERMINARMOS _____ **363**

CAPÍTULO 101 _____ *366*

A ABSTENÇÃO DE SE CRITICAR UMA COMIDA. A RECOMENDAÇÃO DE A APRECIARMOS _____ **366**

CAPÍTULO 102 _____ *366*

O QUE DEVEMOS DIZER À PESSOA QUE ESTÁ JEJUANDO, CASO SEJAMOS CONVIDADOS A COMER _____ **366**

CAPÍTULO 103 _____ *367*

O QUE DEVE FAZER UM CONVIDADO SE ESTIVER ACOMPANHADO POR OUTRO QUE NÃO TENHA SIDO CONVIDADO _____ **367**

CAPÍTULO 104 _____ *367*

O DEVER DE A PESSOA COMER O QUE SE ENCONTRA DIANTE DE SI. O ENSINAR E EDUCAR A QUEM DESCONHECE AS BOAS MANEIRAS QUANTO AO COMER _____ **367**

CAPÍTULO 105 _____ *368*

A PROIBIÇÃO DE COMERMOS TÁMARAS OU OUTRAS FRUTAS DE DUAS EM DUAS, SEM A PERMISSÃO DOS PRESENTES _____ **368**

CAPÍTULO 106 _____ *368*

QUE FAZER E QUE DIZER QUANDO UMA PESSOA COME, PORÉM NÃO SE SATISFAZ? _____ **368**

CAPÍTULO 107 _____ *369*

AS INSTRUÇÕES PARA SE COMER DE UM LADO DO PRATO OU RECIPIENTE, E A PROIBIÇÃO DE SE PEGAR A COMIDA DO CENTRO DOS MESMOS _____ **369**

CAPÍTULO 108 _____ *370*

A REPROVAÇÃO A QUE UMA PESSOA COMA ESTANDO RECLINADA ... _____ **370**

CAPÍTULO 109 _____ *370*

A RECOMENDAÇÃO DE SE PEGAR A COMIDA COM TRÊS DEDOS ___ **370**

CAPÍTULO 110 _____ *372*

A SUFICIÊNCIA DE ALIMENTOS _____ **372**

CAPÍTULO 111 _____ *373*

AS BOAS MANEIRAS AO BEBERMOS. A RECOMENDAÇÃO DA RESPIRAÇÃO FORA DO COPO ENTRE UM GOLE E OUTRO, TRÊS VEZES. A DESAPROVAÇÃO DA RESPIRAÇÃO DENTRO DO COPO. _____ **373**

CAPÍTULO 112 _____ *374*

A DESAPROVAÇÃO DE SE BEBER DIRETAMENTE DO CÂNTARO OU DE UM RECIPIENTE SEMELHANTE _____ **374**

CAPÍTULO 113 _____ *375*

A DESAPROVAÇÃO DE SE SOPRAR A BEBIDA _____ **375**

CAPÍTULO 114 _____ *375*

A INDICAÇÃO DA POSSIBILIDADE DE PODERMOS BEBER ESTANDO DE PÉ, TENDO EM CONTA QUE SERIA MELHOR FAZERMO-LO SENTADO _____ **375**

CAPÍTULO 115 _____ *377*

A RECOMENDAÇÃO DE QUE AQUELE QUE SIRVA A BEBIDA SEJA O ÚLTIMO A BEBER _____ **377**

CAPÍTULO 116 _____ *377*

A APROVAÇÃO DE SE BEBER COM QUALQUER ESPÉCIE DE UTENSÍLIO, À EXCEÇÃO DAQUELES QUE FOREM FABRICADOS DE OURO OU DE PRATA. _____ **377**

Livro das Vestimentas _____ *379*

CAPÍTULO 117 _____ *379*

A RECOMENDAÇÃO DA ROUPA DE COR BRANCA. A PERMISSÃO PARA SE USAR AS CORES VERMELHA, VERDE, AMRELA E PRETA, BEM COMO A UTILIZAÇÃO DE TECIDO DE ALGODÃO, DE LÃ E DE OUTRAS VARIEDADES, MENOS A SEDA _____ **379**

CAPÍTULO 118 _____ *382*

A PREFERÊNCIA DE SE VESTIR UMA CAMISA OU TÚNICA _____ **382**

CAPÍTULO 119 _____ *383*

A DESCRIÇÃO DA LARGURA DA MANGA, DO TAMANHO DA CAMISA, DA TÚNICA, DO TURBANTE ETC.. PROIBIÇÃO DO ATO DE SE ARRASTAR A ROUPA EM SINAL DE OSTENTAÇÃO; A DESAPROVAÇÃO DISSO, MESMO QUE SEJA SEM INTENÇÃO DE A PESSOA SE MOSTRAR _____ **383**

CAPÍTULO 120 _____ *388*

A RECOMENDAÇÃO DE SE EVITAR, POR MODÉSTIA, USAR ROUPAS DE LUXO _____ **388**

CAPÍTULO 121 _____ *389*

A MODÉSTIA NO VESTIR _____ **389**

CAPÍTULO 122 _____ *389*

A PROIBIÇÃO DE HOMENS SE VESTIREM COM ROUPA DE SEDA OU UTILIZAREM DESSE TECIDO PARA FORROS DE ASSENTO. PERMISSÃO PARA QUE AS MULHERES SE VISTAM COM ROUPA DE SEDA. _____ **389**

CAPÍTULO 123 _____ *390*

A PERMISSÃO, AOS HOMENS QUE PADECEM DE ESCABIOSE, PARA USAREM ROUPAS DE SEDA _____ **390**

CAPÍTULO 124 _____ *391*

A PROIBIÇÃO DE SE SENTAR SOBRE PELES DE TIGRE OU A SUA UTILIZAÇÃO COMO APARATO DE MONTARIA _____ **391**

CAPÍTULO 125 _____ *391*

O QUE SE DEVE DIZER AO SE VESTIR COM UM TRAJE NOVO OU AO CALÇAR UM SAPATO NOVO _____ **391**

CAPÍTULO 126 _____ *392*

A VIRTUDE DE SE INICIAR COM O LADO DIREITO AO SE VESTIR UMA ROUPA _____ **392**

LIVRO DA ÉTICA DE DORMIR, DE RECLINAR, DE SENTAR E DE SONHAR 392

CAPÍTULO 127 _____ *392*

O QUE SE DEVE DIZER AO SE IR PARA O LEITO _____ **392**

CAPÍTULO 128 _____ *394*

A APROVAÇÃO DE A PESSOA RECLINAR-SE, CRUZANDO AS PERNAS, SE NÃO HOUVER A POSSIBILIDADE DE AS PARTES PUDENDAS FICAREM A DESCOBERTO _____ **394**

CAPÍTULO 129 _____ *395*

AS BOAS MANEIRAS NAS REUNIÕES _____ **395**

CAPÍTULO 130 _____ *399*

A QUESTÃO DOS SONHOS _____ **399**

CAPÍTULO 131 _____ *401*

O MÉRITO E O DEVER DA DIFUSÃO DA SAUDAÇÃO _____ 401

CAPÍTULO 132 _____ 403

AS MANEIRAS DE SAUDAÇÂO _____ 403

CAPÍTULO 133 _____ 405

A ÉTICA QUANTO À SAUDAÇÃO _____ 405

CAPÍTULO 134 _____ 406

A RECOMENDAÇÃO DE SE RETRIBUIR A SAUDAÇÃO E DE A REPETIR, AINDA QUE SE DÊ O CASO DE AS PESSOAS SE ENCONTRAREM VÁRIAS VEZES EM POUCO TEMPO _____ 406

CAPÍTULO 135 _____ 406

AS VIRTUDES DA SAUDAÇÃO QUANDO SE ENTRA EM CASA _____ 406

CAPÍTULO 136 _____ 407

QUANTO À SAUDAÇÃO ÀS CRIANÇAS _____ 407

CAPÍTULO 137 _____ 408

A SAUDAÇÃO DO MARIDO À ESPOSA. A SAUDAÇÃO DA MULHER COM AS QUAIS TENHAMOS UMA RELAÇÃO SANGUÍNEA, COM AS QUAIS NÃO NOS SEJA PERMITIDO CASAR. _____ 408

CAPÍTULO 138 _____ 409

A RECOMENDAÇÃO DE SE SAUDAR OS INTEGRANTES DE UMA REUNIÃO QUE INCLUA MUÇULMANOS E INFIÉIS _____ 409

CAPÍTULO 139 _____ 409

A RECOMENDAÇÃO DE SE SAUDAR AO SE CHEGAR OU AO SE DEIXAR UMA REUNIÃO _____ 409

CAPÍTULO 140 _____ 410

A PETIÇÃO DE UMA PERMISSÃO E SUAS BOAS MANEIRAS _____ 410

CAPÍTULO 141 _____ 412

A TRADIÇÃO PROFÉTICA RECOMENDA, QUANDO É PERGUNTADA A IDENTIDADE DA PESSOA QUE SOLICITAR PERMISSÃO PARA ENTRAR, O QUE DEVE RESPONDER, ANUCIADO O SEU NOME _____ 412

CAPÍTULO 142 _____ 413

A RECOMENDAÇÃO DE IMPLORARMOS A DEUS POR UMA PESSOA QUE TENHA ESPIRRADO E LOUVADO A DEUS. _____ 413

CAPÍTULO 143 _____ *415*

A RECOMENDAÇÃO DE SE DAR A MÃO AO SE ENCONTRAR COM UM AMIGO E DE SE SORRIR PARA ELE. O BEIJARMOS OS FILHOS; O ABRAÇARMOS O AMIGO QUE VEM DE VIAGEM. _____ **415**

CAPÍTULO 144 _____ *417*

A VISITA AO ENFERMO, O ACOMPANHAMENTO AO FUNERAL, A ASSISTÊNCIA À ORAÇÃO E AO ENTERRO DE UM DEFUNTO. A PERMANÊNCIA POR UM CERTO TEMPO AO LADO DA SEPULTURA, APÓS O ENTERRO _____ **417**

CAPÍTULO 145 _____ *419*

COMO SE FAZ A SÚPLICA PELO ENFERMO _____ **419**

CAPÍTULO 146 _____ *422*

A RECOMENDAÇÃO DE SE PERGUNTAR AOS FAMILIARES DE UM ENFERMO SOBRE O ESTADO DELE _____ **422**

CAPÍTULO 147 _____ *422*

O QUE DEVE DIZER QUEM ESTÁ DESESPERADO DA VIDA _____ **422**

CAPÍTULO 148 _____ *423*

RECOMENDAÇÃO DE SE PEDIR AOS FAMILIARES DE UM ENFERMO, OU PARA QUEM ESTIVER AO SEU SERVIÇO, A BONDADE E A PACIÊNCIA COM ELE _____ **423**

CAPÍTULO 149 _____ *424*

PERMISSÃO AO PACIENTE DAR VAZÃO A SEUS SENTIMENTOS DE AGONIA, CONTANTO QUE OS MESMOS NÃO SEJAM DEMONSTRAÇÃO DE INDIGNAÇÃO E ANGÚSTIA _____ **424**

CAPÍTULO 150 _____ *425*

EXORTANDO UMA PESSOA MORIBUNDA A PRONUNCIAR O TESTEMUNHO DE FÉ _____ **425**

CAPÍTULO 151 _____ *425*

O QUE DIZER DEPOIS DE FECHAR OS OLHOS DO MORTO _____ **425**

CAPÍTULO 152 _____ *426*

O QUE SE DEVE DIZER ANTE A PRESENÇA DE UM DEFUNTO, E O QUE DEVE DIZER QUEM ACABA DE PERDER UM FAMILIAR _____ **426**

CAPÍTULO 153 _____ *428*

A PERMISSÃO DE SE PRANTEAR UM DEFUNTO, SEM GRITOS E LAMENTAÇÕES _____ **428**

CAPÍTULO 154 _____ *429*

O GUARDAR SEGREDO, A PESSOA, DAQUILO QUE POSSA TER VISTO DE IMPRÓPRIO DE UM DEFUNTO _____ **429**

CAPÍTULO 155 _____ *430*

A PARTICIPAÇÃO NAS ORAÇÕES FÚNEBRES, A PARTICIPAÇÃO NO FUNERAL E NO ENTERRO; A DESAPROVAÇÃO QUE AS MULHERES ACOMPANHEM OS FUNERAIS _____ **430**

CAPÍTULO 156 _____ *431*

A RECOMENDAÇÃO DA PARTICIPAÇÃO DO MAIOR NÚMERO POSSÍVEL DE PESSOAS NAS ORAÇÕES FÚNEBRES; A FORMAÇÃO DE TRÊS FILEIRAS OU MAIS PARA A ORAÇÃO _____ **431**

CAPÍTULO 157 _____ *432*

O QUE SE DEVE RECITAR NAS ORAÇÕES FÚNEBRES _____ **432**

CAPÍTULO 158 _____ *435*

O APRESSAMENTO NO ENTERRO DO MORTO _____ **435**

CAPÍTULO 159 _____ *435*

A RECOMENDAÇÃO DE SE APRESSAR EM SE PAGAR AS DÍVIDAS DO MORTO E EM SE PREPARAR O FÉRETRO, A NÃO SER EM CASO DE MORTE REPENTINA _____ **435**

CAPÍTULO 160 _____ *436*

EXORTAÇÃO ANTE SEPULTURA _____ **436**

CAPÍTULO 161 _____ *437*

A PRECE PELO MORTO APÓS O SEU ENTERRO E A RECOMENDAÇÃO DE SE FICAR AO LADO DO TÚMULO PARA A PRECE E A RECITAÇÃO DO ALCORÃO _____ **437**

CAPÍTULO 162 _____ *437*

O OFERECIMENTO DA CARIDADE E DA SÚPLICA POR UM MORTO _ **437**

CAPÍTULO 163 _____ *438*

AS BOAS PALAVRAS E OS LOUVORES DAS PESSOAS RELACIONADAS COM UM FALECIDO _____ **438**

CAPÍTULO 164 _____ *439*

O mérito daqueles de quem morrem filhos ainda pequenos_____**439**

CAPÍTULO 165 _____ *440*

EXPRESSÃO DE TEMOR E LAMENTAÇÃO PERTO DOS TÚMULOS DAS PESSOAS INJUSTAS; A NOSSA NECESSIDADE DE DEUS E A ADMOESTAÇÃO QUANTO A NOS ESQUECERMOS DISSO _____**440**

CAPÍTULO 166 _____ *441*

A RECOMENDAÇÃO DE SE SAIR DE VIAGEM ÀS QUINTAS-FEIRAS PELA MANHÃ _____**441**

CAPÍTULO 167 _____ *442*

RECOMENDAÇÃO DE SOLICITAR COMPANHIA DURANTE AS VIAGENS, E DA DESIGNAÇÃO DE UM RESPONSÁVEL POR TODO O GRUPO ___**442**

CAPÍTULO 168 _____ *443*

AS BOAS MANEIRAS EM TODOS OS ASPECTOS DURANTE A VIAGEM; O DEVER DE SE TER COMPAIXÃO DOS ANIMAIS DE CARGA _____**443**

CAPÍTULO 169 _____ *445*

O DEVER DE PRESTARMOS AJUDA AO COMPANHEIRO DE VIAGEM 445

CAPÍTULO 170 _____ *446*

O QUE O VIAJANTE DEVE SUPLICAR A DEUS QUANDO ESTIVER EM SUA MONTARIA _____**446**

CAPÍTULO 171 _____ *448*

A PROCLAMAÇÃO DE "DEUS É MAIOR", AO SUBIRMOS UMA ENCOSTA, E DE "GLORIFICADO SEJA DEUS", AO ATRAVESSARMOS UM VALE. _**448**

CAPÍTULO 172 _____ *450*

A RECOMENDAÇÃO DE SE SUPLICAR A DEUS DURANTE AS VIAGENS _____**450**

CAPÍTULO 173 _____ *450*

COMO ORAR QUANDO SE TEME ALGUMA PESSOA OU OUTRA COISA _____**450**

CAPÍTULO 174 _____ *451*

O QUE DEVE DIZER O VIAJANTE AO CHEGAR A UM POUSO DE DESCANSO _____**451**

CAPÍTULO 175 _____ *451*

A RECOMENDAÇÃO DE SE ABREVIAR O REGRESSO AO LAR, UMA VEZ CUMPRIDO O PROPÓSITO DA VIAGEM _____ **451**

CAPÍTULO 176 _____ *452*

A RECOMENDAÇÃO DE SE REGRESSAR AO LAR DURANTE O DIA, E A DESAPROVAÇÃO DE O FAZER À NOITE, QUANDO NÃO HOUVER NECESSIDADE PARA ISSO _____ **452**

CAPÍTULO 177 _____ *453*

O QUE O VIAJANTE DEVE DIZER QUANDO REGRESSAR E VER A SUA CIDADE _____ **453**

CAPÍTULO 178 _____ *453*

A RECOMENDAÇÃO DE SE VISITAR A MESQUITA LOCAL DEPOIS DE UMA VIAGEM E PRATICAR DUAS RAK'ÁT NELA _____ **453**

CAPÍTULO 179 _____ *453*

A PROIBIÇÃO DE QUE A MULHER VIAJE SOZINHA _____ **453**

O LIVRO DAS VIRTUDES _____ *454*

CAPÍTULO 180 _____ *454*

A VIRTUDE E O MÉRITO DE SE RECITAR O NOBRE ALCORÃO _____ **454**

CAPÍTULO 181 _____ *457*

O DEVER DE PRESERVARMOS O SAGRADO ALCORÃO RECITANDO-O PERMANENTEMENTE) E A ADVERTÊNCIA QUANTO A NÃO NOS ESQUECERMOS O SEU TEXTO _____ **457**

CAPÍTULO 182 _____ *458*

A RECOMENDAÇÃO DA RECITAÇÃO MELODIOSA DO SAGRADO ALCORÃO. A SOLICITAÇÃO DA ESCUTA ATENTA DA SUA RECITAÇÃO FEITA POR ALGUÉM QUE DESFRUTE DE UMA BELA VOZ _____ **458**

CAPÍTULO 183 _____ *459*

A RECOMENDAÇÃO DE SE RECITAREM DETERMINADAS SURATAS E VERSÍCULOS DO SAGRADO ALCORÃO _____ **459**

CAPÍTULO 184 _____ *464*

A RECOMENDAÇÃO DE NOS REUNIRMOS E ASSISTIRMOS A RECITAÇÃO DO NOBRE ALCORÃO _____ **464**

CAPÍTULO 185 _____ *465*

O MÉRITO E A VIRTUDE DAS ABLUÇÕES _____ **465**

CAPÍTULO 186 _____ *468*

O MÉRITO E A VIRTUDE DO CHAMAMENTO À ORAÇÃO (AZAN) ___ **468**

CAPÍTULO 187 _____ *470*

O MÉRITO E A VIRTUDE DE SE FAZEREM AS ORAÇÕES _____ **470**

CAPÍTULO 188 _____ *472*

AS VIRTUDES DAS ORAÇÕES DA ALVORADA E DA TARDE _____ **472**

CAPÍTULO 189 _____ *473*

O MÉRITO E A VIRTUDE DE SE IR A PÉ PARA AS MESQUITAS _____ **473**

CAPÍTULO 190 _____ *476*

O MÉRITO DE SE ESPERAR PELA ORAÇÃO SEGUINTE _____ **476**

CAPÍTULO 191 _____ *477*

O MÉRITO DA ORAÇÃO EM CONGREGAÇÃO _____ **477**

CAPÍTULO 192 _____ *479*

A PROMOÇÃO DO COMPARECIMENTO À ORAÇÃO EM CONGREGAÇÃO, TANTO À ORAÇÃO DE FAJR ALVORADA) COMO À ORAÇÃO DE ICHÀ (NOITE) _____ **479**

CAPÍTULO 193 _____ *480*

O CUMPRIMENTO DAS ORAÇÕES OBRIGATÓRIAS E A SEVERA ADVERTÊNCIA QUANTO À SUA OMISSÂO _____ **480**

CAPÍTULO 194 _____ *483*

O MÉRITO DE ASSISTIRMOS, NA PRIMEIRA FILEIRA, A ORAÇÃO; E O DEVER DE COMPLETARMOS AS PRIMEIRAS FILEIRAS E DE AS ALINHARMOS E FICARMOS COMPACTOS _____ **483**

CAPÍTULO 195 _____ *487*

O MÉRITO DE SE REZAREM AS ORAÇÕES DA SUNNA JUNTAMENTE COM AS OBRIGATÓRIAS E A EXPLANAÇÃO DA MENOR E DA MAIS COMPLETA ENTRE ELAS _____ **487**

CAPÍTULO 196 _____ *488*

A AFIRMAÇÃO E O DEVER DE SE REALIZAREM AS DUAS RAK'ÁT DA SUNNA DA ORAÇÃO DE FAJR ALVORADA) _____ **488**

CAPÍTULO 197 _____ *489*

A ABREVIAÇÃO DA RECITAÇÃO NAS ORAÇÕES DA SUNNA DA ORAÇÃO DE FAJR (ALVORADA). SEU TEMPO DE DURAÇÃO E O QUE SE DEVE RECITAR _____ **489**

CAPÍTULO 198 _____ *490*

A VIRTUDE DE SE DEITAR SOBRE O LADO DIREITO APÓS CUMPRIR DUAS RAK'ÁT VOLUNTÁRIAS DA ALVORADA E O INCENTIVAR A SUA PRÁTICA, QUER SEJA APÓS O TAHAJJUD DURANTE A NOITE OU NÃO _____ **490**

CAPÍTULO 199 _____ *491*

A SUNNA DE ZUHR (ORAÇÃO DO MEIO-DIA _____ **491**

CAPÍTULO 200 _____ *493*

A SUNNA DE ASR (TARDE) _____ **493**

CAPÍTULO 201 _____ *494*

A SUNNA DE ANTES E DE DEPOIS DA ORAÇÃO DE MAGHRIB (CREPÚSCULO) _____ **494**

CAPÍTULO 202 _____ *495*

A SUNNA DE ANTES E DE DEPOIS DA ORAÇÃO DE ICHÁ (NOITE) ___ **495**

CAPÍTULO 203 _____ *495*

A SUNNA DA ORAÇÃO DAS SEXTAS-FEIRAS _____ **495**

CAPÍTULO 204 _____ *496*

A RECOMENDAÇÃO DA REALIZAÇÃO DAS ORAÇÕES VOLUNTÁRIAS NO LAR, SEJAM AS DE SUNNA CONFIRMADA OU OUTRAS. O DEVER DE SE TROCAR O LOCAL DA ORAÇÃO, CASO A PESSOA REALIZE UMA ORAÇÃO VOLUNTÁRIA DEPOIS DE OUTRA OBRIGATÓRIA OU SEPARAÇÃO ENTRE ELAS COM PALAVRAS _____ **496**

CAPÍTULO 205 _____ *498*

A IMPORTÂNCIA E O CUMPRIMENTO DA ORAÇÃO DE WITR, TENDO-SE EM CONTA QUE SEJA SUNNA CONFIRMADA E A ESTIPULAÇÃO DE SEU DEVIDO TEMPO _____ **498**

CAPÍTULO 206 _____ *500*

O MÉRITO DE SE REALIZAR A ORAÇÃO DE SUNNA DO MEIO DA MANHÃ. A SUA DESCRIÇÃO _____ **500**

CAPÍTULO 207 _____ *501*

A MELHOR HORA DE SE PRATICAR A ORAÇÃO DUHA É QUANDO O SOL JÁ ESTIVER ALTO _____ **501**

CAPÍTULO 208 _____ *501*

ORAÇÃO DE TAHIATUL MASJID (SAUDAÇÃO DA MESQUITA) DE DUAS RAK'ÁT (genuflexões). O DESACONSELHAMENTO DE NÃO SE CUMPRIR DUAS RAK'ÁT (genuflexões) ANTES DE SE SENTAR _____ **501**

CAPÍTULO 209 _____ *502*

A RECOMENDAÇÃO DE SE REALIZAREM DUAS RAK'ÁT, APÓS UMA ABLUÇÃO _____ **502**

CAPÍTULO 210 _____ *502*

O MÉRITO DAS ORAÇÕES DAS SEXTAS-FEIRAS. O DEVER DE CUMPRIRMOS COM A SUA DEVIDA ORAÇÃO, DE TOMARMOS BANHO, DE NOS PERFUMARMOS, DE IRMOS CEDO PARA A MESQUITA. AS SÚPLICAS DURANTE A ORAÇÃO, A SOLICITAÇÃO DA BÊNÇÃO AO PROFETA (S). _____ **502**

CAPÍTULO 211 _____ *506*

O MÉRITO DA PROSTRAÇÃO DE AGRADECIMENTO NOS MOMENTOS FÁCEIS E DIFÍCIEIS _____ **506**

CAPÍTULO 212 _____ *507*

O MÉRITO DAS ORAÇÕES DE TAHAJJUD (DURANTE A NOITE) _____ **507**

CAPÍTULO 213 _____ *514*

A VIRTUDE DAS ORAÇÕES DE TARAWIH DURANTE O MÊS DE RAMADAN _____ **514**

CAPÍTULO 214 _____ *514*

O MÉRITO DE OFERECERMOS ORAÇÕES DURANTE A NOITE DO DECRETO (CADR); A DESCRIÇÃO DAS SUAS DATAS MAIS PROVÁVEIS _____ **514**

CAPÍTULO 215 _____ *516*

O MÉRITO DE SE UTILIZAR A ESCOVA DE DENTE (SIWAK) E AS AÇÕES DOS HÁBITOS NATURAIS _____ **516**

CAPÍTULO 216 _____ *518*

A REAFIRMAÇÃO DO DEVER DE SE PAGAR O ZACAT; A DESCRIÇÃO DO SEU MÉRITO _____ **518**

CAPÍTULO 217 _____ *524*

A PRESCRIÇÃO E O DEVER DE SE JEJUAR NO MÊS DE RAMADAN. A DESCRIÇÃO DO MÉRITO DO JEJUM _____ **524**

CAPÍTULO 218 _____ *527*

A GENEROSIDADE E O OFERECIMENTO DAS BOAS OBRAS, DURANTE O MÊS DE RAMADAN. A INCREMENTAÇÃO DAS OBRAS DE CARIDADE, DURANTE OS DEZ ÚLTIMOS DIAS DO MESMO _____ **527**

CAPÍTULO 219 _____ *528*

A PROIBIÇÃO DE SE ADIANTAR O JEJUM ANTES DA ENTRADA DO MÊS DE RAMADAN; QUER DIZER, NA SEGUNDA QUINZENA DE CHA'BAN, EXCETO NO CASO DA CONTINUAÇÃO DE UM JEJUM, NUMA SEGUNDA OU NUMA QUINTA-FEIRA, DANDO-SE A CASUALIDADE DA COINCIDÊNCIA DE DATAS _____ **528**

CAPÍTULO 220 _____ *529*

O QUE SE DEVE DIZER AO SE AVISTAR A LUA NOVA _____ **529**

CAPÍTULO 221 _____ *529*

O MÉRITO DA CONSOADA (SUHUR) O RETARDAMENTO DA CONSOADA, A NÃO SER QUE SE TEMA A ENTRADA DO AMANHECER (ALVORADA) _____ **529**

CAPÍTULO 222 _____ *530*

O MÉRITO DE SE QUEBRAR O JEJUM O MAIS DEPRESSA POSSÍVEL, DEPOIS DO OCASO; O QUE SE COME AO SE QUEBRAR O JEJUM, E AS SÚPLICAS QUE ACOMPANHAM O ATO _____ **530**

CAPÍTULO 223 _____ *533*

O DEVER QUE TEM O CRENTE QUE GUARDA O JEJUM DE PONDERAR SUAS PALAVRAS E SEUS ATOS _____ **533**

CAPÍTULO 224 _____ *533*

ALGUNS TÓPICOS RELACIONADOS COM O JEJUM _____ **533**

CAPÍTULO 225 _____ *534*

O MÉRITO DE SE JEJUAR DURANTE OS MESES DE MUHARRAM, CHA'BAN E OS MESES SAGRADOS _____ **534**

CAPÍTULO 226 _____ *536*

O MÉRITO DO JEJUM E DE OUTRAS BOAS OBRAS NOS PRIMEIROS DEZ DIAS DE ZUL HIJJA _____ **536**

CAPÍTULO 227 _____ *536*

O MÉRITO DO JEJUM DURANTE O DIA DE ARAFA, ACHURÁ (DÉCIMO DIA DO MÊS DE MUHARRAM) E TASUÁ (NONO DIA DE MUHARRAM) _____ **536**

CAPÍTULO 228 _____ *537*

A RECOMENDAÇÃO DO JEJUM NOS SEIS PRIMEIROS DIAS DO MÊS DE CHAUWL _____ **537**

CAPÍTULO 229 _____ *537*

A RECOMENDAÇÃO DO JEJUM ÀS SEGUNDAS E QUINTAS-FEIRAS __ **537**

CAPÍTULO 230 _____ *538*

A RECOMENDAÇÃO DO JEJUM, TRÊS DIAS DE CADA MÊS _____ **538**

CAPÍTULO 231 _____ *540*

O MÉRITO DE SE CONVIDAR UM CRENTE QUE GUARDA O JEJUM A CEIAR, E O MÉRITO DE UM ANFITRIÃO QUE GUARDA O JEJUM. AS SÚPLICAS QUE AMBOS PODEM _____ **540**

*O LIVRO DO ITICAF (RETIRO CONTEMPLATIVO NA MESQUITA)*_____ *541*

CAPÍTULO 232 _____ *541*

O MÉRITO DO I'TICAF NO MÊS DO RAMADAN _____ **541**

O LIVRO DA PEREGRINAÇÃO _____ *542*

CAPÍTULO 233 _____ *542*

A OBRIGAÇÃO DO HAJJ E SEU MÉRITO _____ **542**

*O LIVRO DO ESFORÇO PELA CAUSA DE DEUS*_____ *546*

CAPÍTULO 234 _____ *546*

O MÉRITO DA OBRIGAÇÃO DO ESFORÇO PELA CAUSA DE DEUS E PELA IDA E VOLTA NO CAMINHO DE DEUS _____ **546**

CAPÍTULO 235 _____ *546*

A DEFINIÇÃO DOS MÁRTIRES EM RELAÇÃO À RECOMPENSA, NO ALÉM; O MODO DE OS PURIFICARMOS, E A ORAÇÃO POR ELES; A DIFERENÇA ENTRE O MÁRTIR CAÍDO EM COMBATE CONTRA OS POLITEÍSTAS E OUTROS_____ **546**

CAPÍTULO 236 _____ *548*

O MÉRITO DE SE LIBERTAR ESCRAVOS _____ **548**

CAPÍTULO 237 _____ *549*

O MÉRITO DO TRATO BONDOSO AO SERVO_____**549**

CAPÍTULO 238 _____ *550*

O MÉRITO DO ESCRAVO QUE CUMPRE COM OS SEUS DEVERES PARA COM DEUS E O SEU AMO _____**550**

CAPÍTULO 239 _____ *551*

O MÉRITO DA ADORAÇÃO DURANTE O PERÍODO DE ANARQUIA E DESORDEM _____**551**

CAPÍTULO 240 _____ *551*

O MÉRITO DA BENEVOLÊNCIA E DA HONESTIDADE EM TODAS AS TRANSAÇÕES COMERCIAIS E PERANTE OS TRIBUNAIS; A EQUIDADE AO SE DISPOREM OS PESOS E AS MEDIDAS; E O MÉRITO DA TOLERÂNCIA PARA COM OS DEVEDORES _____**551**

O LIVRO DO CONHECIMENTO _____ *555*

CAPÍTULO 241 _____ *555*

O MÉRITO DO CONHECIMENTO APRENDENDO OU ENSINANDO EM FAVOR A DEUS _____**555**

O LIVRO DOS LOUVORES E DO AGRADECIMENTO A DEUS - LOUVADO SEJA _____ *560*

CAPÍTULO 242 _____ *560*

A OBRIGAÇÃO DOS LOUVORES E AGRADECIMENTOS_____**560**

*O LIVRO ENSINANDO A INVOCAR A BÊNÇÃO PARA O MENSAGEIRO DE DEUS*_____ *562*

CAPÍTULO 243 _____ *562*

O MÉRITO DE SE INVOCAR A BÊNÇÃO PARA O MENSAGEIRO DE DEUS _____**562**

*O LIVRO DA INVOCAÇÃO A DEUS*_____ *565*

CAPÍTULO 244 _____ *565*

O MÉRITO DA INVOCAÇÃO A DEUS; SEU FOMENTO E PROMOÇÃO _**565**

CAPÍTULO 245 _____ *577*

A INVOCAÇÃO A DEUS (LOUVADO SEJA), ESTANDO O INDIVÍDUO EM PÉ, SENTADO OU DEITADO, COM OU SEM ABLUÇÃO, POLUTO, MENSTRUADA, PORÉM SEM CITAR OU TOCAR O ALCORÃO _____**577**

CAPÍTULO 246 _____ *578*

AS SÚPLICAS, AO DEITARMOS E AO DESPERTARMOS _____ **578**

CAPÍTULO 247 _____ *578*

O MÉRITO DAS REUNIÕES NA INVOCAÇÃO A DEUS; A RECOMENDAÇÃO DO COMPARECIMENTO A ELAS E A PROIBIÇÃO DE AS ABANDONARMOS SEM JUSTIFICATIVA _____ **578**

CAPÍTULO 248 _____ *581*

A INVOCAÇÃO A DEUS PELA MANHÃ E À TARDE _____ **581**

CAPÍTULO 249 _____ *584*

O QUE SE DEVE DIZER AO DORMIR _____ **584**

O LIVRO DAS SÚPLICAS A DEUS _____ *587*

CAPÍTULO 250 _____ *587*

A RECOMENDAÇÃO E O MÉRITO DA SÚPLICA APRESENTANDO ALGUMAS SÚPLICAS QUE O PROFETA (S) UTILIZAVA _____ **587**

CAPÍTULO 251 _____ *595*

O MÉRITO DE SE SUPLICAR DEUS PELOS IRMÃOS AUSENTES _____ **595**

CAPÍTULO 252 _____ *596*

AS QUESTÕES RELACIONADAS COM AS SÚPLICAS A DEUS _____ **596**

CAPÍTULO 253 _____ *598*

OS PRIVILÉGIOS E AS VIRTUDES DAS PESSOAS DEVOTAS (OS PROTEGIDOS DE DEUS) _____ **598**

O LIVRO DAS QUESTÕES PROIBIDAS _____ *605*

CAPÍTULO 254 _____ *605*

A PROIBIÇÃO DA DIFAMAÇÃO E ORDEM DE SE RESGUARDAR A LÍNGUA _____ **605**

CAPÍTULO 255 _____ *611*

A PROIBIÇÃO DE ESCUTARMOS AS DIFAMAÇÕES, E A OBRIGAÇÃO DE ORDENARMOS QUEM ESCUTOU UMA DIFAMAÇÃO DE CONDENAR O ATO; SE A PESSOA SE ACHAR INCAPACITADA DE ASSIM FAZER, DEVERÁ ABANDONAR A REUNIÃO _____ **611**

CAPÍTULO 256 _____ *615*

QUANDO O FALAR PELAS COSTAS É PERMISSÍVEL _____ **615**

CAPÍTULO 257 _____ *617*

A PROIBIÇÃO DE MEXIRICO _____ **617**

CAPÍTULO 258 _____ *618*

A PROIBIÇÃO DE TRANSMITIRMOS AS CONVERSAS E AS PALAVRAS DAS PESSOAS ÀS AUTORIDADES, SE NÃO HOUVER UMA NECESSIDADE PREMENTE PARA ISSO _____ **618**

CAPÍTULO 259 _____ *619*

A CONDENAÇÃO DE QUEM TEM DUAS CARAS _____ **619**

CAPÍTULO 260 _____ *620*

A PROIBIÇÃO DA MENTIRA _____ **620**

Capítulo 261 _____ *626*

A Permissão da Mentira em Alguns Casos _____ **626**

CAPÍTULO 262 _____ *626*

O DEVER DE SE VERIFICAR A VERACIDADE DE ALGO QUE SE OUVIU, ANTES DE O PASSARMOS ADIANTE _____ **626**

CAPÍTULO 263 _____ *628*

PROIBIÇÃO DO PERJÚRIO _____ **628**

CAPÍTULO 264 _____ *629*

A PROIBIÇÃO DE MALDIZERMOS UMA DETERMINADA PESSOA OU UM DETERMINADO ANIMAL _____ **629**

CAPÍTULO 265 _____ *631*

PERMISSÃO DE SE MALDIZER ALGUNS PECADORES SEM DENOMINAR NINGUÉM _____ **631**

CAPÍTULO 266 _____ *632*

A PROIBIÇÃO DE SE INSULTAR E OFENDER O MUÇULMANO, SEM JUSTIFICATIVA _____ **632**

CAPÍTULO 267 _____ *634*

A PROIBIÇÃO DE OFENDERMOS OS MORTOS SEM JUSTIFICATIVA _ **634**

CAPÍTULO 268 _____ *634*

A PROIBIÇÃO DE SE CAUSAR DANO A QUALQUER PESSOA _____ **634**

CAPÍTULO 269 _____ *635*

A PROIBIÇÃO DO RESSENTIMENTO, DA DISCÓRDIA E DO DESDÉM **635**

CAPÍTULO 270 _____ *636*

A PROIBIÇÃO DA INVEJA _____ **636**

CAPÍTULO 271 _____ *637*

A PROIBIÇÃO DE SE ESPIAR O PRÓXIMO E DE ESCUTAR AS SUAS CONVERSAS PRIVATIVAS _____ **637**

CAPÍTULO 272 _____ *638*

PROIBIÇÃO DAS SUSPEITAS CONTRA OS MUÇULMANOS, SEM JUSTIFICAÇÃO _____ **638**

CAPÍTULO 273 _____ *639*

PROIBIÇÃO DE SE DESPREZAR OS MUÇULMANOS _____ **639**

CAPÍTULO 274 _____ *640*

A PROIBIÇÃO DE MOSTRARMOS ALEGRIA PELA DESGRAÇA ALHEIA _____ **640**

CAPÍTULO 275 _____ *641*

A PROIBIÇÃO DE SE IMPUGNAR A PATERNIDADE, LEGITIMADA DE ACORDO COM A LEI _____ **641**

CAPÍTULO 276 _____ *641*

A PROIBIÇÃO DA FRAUDE E DO ENGANO _____ **641**

CAPÍTULO 277 _____ *643*

A PROIBIÇÃO DA TRAIÇÃO DA CONFIANÇA _____ **643**

CAPÍTULO 278 _____ *644*

A PROIBIÇÃO DE SE LANÇAR NO ROSTO OS FAVORES PRESTADOS **644**

CAPÍTULO 279 _____ *645*

A PROIBIÇÃO QUANTO AO ORGULHO E À ARROGÂNCIA _____ **645**

CAPÍTULO 280 _____ *646*

A PROIBIÇÃO DE SE ROMPEREM AS RELAÇÕES ENTRE OS MUÇULMANOS POR MAIS DE TRÊS DIAS, EXCEÇÃO FEITA POR CAUSA DE MÁ CONDUTA OU DE PERVERSÃO MANIFESTA _____ **646**

CAPÍTULO 281 _____ *648*

A PROIBIÇÃO DE QUE DUAS PESSOAS CONVERSEM EM PARTICULAR NA PRESENÇA DE UMA TERCEIRA, SEM O CONSENTIMENTO DESTA, A NÃO SER EM CASO DE NECESSIDADE, _____ **648**

CAPÍTULO 282 _____ *649*

A PROIBIÇÃO DE SE MALTRATAR AS MULHERES E AS CRIANÇAS. A PROIBIÇÃO DE SE CASTIGAR OS ESCRAVOS OU OS ANIMAIS, SEM JUSTIFICAÇÃO, OU DE UM MODO QUE EXCEDA O PROPÓSITO DA PRÓPRIA EDUCAÇÃO _____ **649**

CAPÍTULO 283 _____ *652*

A PROIBIÇÃO DE SE TORTURAR COM FOGO, QUALQUER CRIATURA, MESMO A FORMIGA _____ **652**

CAPÍTULO 284 _____ *653*

A PROIBIÇÃO DE A PESSOA COM MEIOS DE SE FURTAR DE PAGAR SEUS CREDORES _____ **653**

CAPÍTULO 285 _____ *654*

A DESAPROVAÇÃO DE NOS RETRATARMOS DE UM DONATIVO FEITO, E NÃO ENTREGUE, OU DE UM DONATIVO A UM FILHO, ANTES OU DEPOIS DE O TERMOS ENTREGUE. _____ **654**

CAPÍTULO 286 _____ *655*

A AFIRMAÇÃO DA PROIBIÇÃO DE MALVERSARMOS OS BENS DOS ÓRFÃOS _____ **655**

CAPÍTULO 287 _____ *656*

A PROIBIÇÃO ABSOLUTA DA PRÁTICA DA USURA _____ **656**

CAPÍTULO 288 _____ *657*

A PROIBIÇÃO DA OSTENTAÇÃO _____ **657**

CAPÍTULO 289 _____ *659*

AS COISAS APARENTAM SER OSTENTAÇÃO MAS QUE NÃO SÃO CONSIDERADAS OSTENTAÇÃO _____ **659**

CAPÍTULO 290 _____ *659*

A PROIBIÇÃO DO OLHAR PASSIONAL ÀS MULHERES COM QUEM SE PODE CASAR E AOS JOVENS BELOS, SEM JUSTIFICATIVA RELIGIOSA _____ **659**

CAPÍTULO 291 _____ *662*

A PROIBIÇÃO DE FICARMOS SÓS COM UMA MULHER COM QUEM SE PODE CASAR _____ **662**

CAPÍTULO 292 _____ *663*

A PROIBIÇÃO AOS HOMENS E ÀS MULHERES DE ASSUMIREM A APARÊNCIA DO OUTRO SEXO, SEJA NA VESTIMENTA OU NO MODO DE COMPORTAMENTO _____ **663**

CAPÍTULO 293 _____ *664*

A PROIBIÇÃO DE SE IMITAR SATANÁS E OS INCRÉDULOS _____ **664**

CAPÍTULO 294 _____ *665*

A PROIBIÇÃO DE SE TINGIR OS CABELOS DE PRETO, TANTO PARA OS HOMENS COMO PARA AS MULHERES _____ **665**

CAPÍTULO 295 _____ *666*

A PROIBIÇÃO DE RASPAR UMA PARTE DA CABEÇA DAS MULHERES E A PERMISSÃO DOS HOMENS RASPAREM TODA A CABEÇA _____ **666**

CAPÍTULO 296 _____ *667*

A PROIBIÇÃO DE SE USAR PERUCA, TATUAGEM, BEM COMO LIMAR OS DENTES _____ **667**

CAPÍTULO 297 _____ *668*

A PROIBIÇÃO DE SE ARRANCAREM OS PÊLOS BRANCOS DA BARBA OU DOS CABELOS, OU DE QUE O RAPAZ ARRANQUE OS PÊLOS DA SUA INCIPIENTE BARBA _____ **668**

CAPÍTULO 298 _____ *669*

A CENSURA DE SE FAZER A HIGIENE PESSOAL COM A MÃO DIREITA _____ **669**

CAPÍTULO 299 _____ *670*

A CENSURA DE SE ANDAR COM UM SÓ SAPATO OU UMA SÓ SANDÁLIA, BEM COMO O CALÇÁ-LOS ESTANDO A GENTE DE PÉ, SE NÁO FOR POR NECESSIDADE _____ **670**

CAPÍTULO 300 _____ *671*

PROIBIÇÃO DE SE DEIXAR ACESO UM FOGO AO NOS RETIRARMOS PARA DORMIR _____ **671**

CAPÍTULO 301 _____ *672*

A PROIBIÇÃO DA OSTENTAÇÃO (ATOS EXACERBANTES, SEM BENEFÍCIO GERAL) _____ **672**

CAPÍTULO 302 _____ *673*

A PROIBIÇÃO DE A PESSOA SOLUÇAR, DAR TAPAS NO PRÓPRIO ROSTO (MALDIZENDO-SE), RASGAR, ANTE A MORTE DE ALGUÉM, A PRÓPRIA ROUPA, DESPENTEAR-SE OU ARRANCAR OS CABELOS, OU IMPRECAR _____ **673**

CAPÍTULO 303 _____ *675*

A PROIBIÇÃO DE SE CONSULTAR ADIVINHOS, ASTRÓLOGOS, TIRADORES DE SORTE, E AQUELES QUE OFERECEM INDICAÇÕES PARA SE LOCALIZAREM OBJETOS PERDIDOS _____ **675**

CAPÍTULO 304 _____ *678*

A PROIBIÇÃO DE SE ACREDITAR EM MAUS AUGÚRIOS _____ **678**

CAPÍTULO 305 _____ *679*

A PROIBIÇÃO DE SE DESENHAR FIGURAS DE ANIMAIS SOBRE ALMOFADAS, PEDRAS, ROUPAS, MOEDAS, PAREDES, CORTINAS, ETC., E A ORDEM DE AS DESTRUIRMOS _____ **679**

CAPÍTULO 306 _____ *682*

A PROIBIÇÃO DE SE LEVAR CACHORRO A NÃO SER PARA A CAÇA OU PARA PROTEGER O GADO OU A PLANTAÇÃO _____ **682**

CAPÍTULO 307 _____ *682*

A DEPRAVAÇÃO DE SE PENDURAR SINETES NO PESCOÇO DE ANIMAL DE MONTARIA OU DE SE LEVAR CACHORRO NA VIAGEM _____ **682**

CAPÍTULO 308 _____ *683*

A PROIBIÇÃO DE SE MONTAR CAMELO QUE COME REFUGOS _____ **683**

CAPÍTULO 309 _____ *683*

A PROIBIÇÃO DE CUSPIR NA MESQUITA. O DEVER DE REMOVER O CUSPE SE FOR ENCONTRADO LÁ. O DEVER DE SE ELIMINAR A SUJEIRA DAS MESQUITAS _____ **683**

CAPÍTULO 310 _____ *684*

A PROIBIÇÃO DAS CONTENDAS, DE LEVANTARMOS A VOZ, PROCURARMOS ANIMAIS PERDIDOS, VENDERMOS, COMPRARMOS, DISCUTIRMOS OU TRATARMOS DE ASSUNTOS SEMELHANTES, DENTRO DA MESQUITA _____ **684**

CAPÍTULO 311 _____ *686*

A PROIBIÇÃO DE SE IR ÀS MESQUITAS DEPOIS DE SE COMER ALHO OU CEBOLA OU QUALQUER OUTRO ALIMENTO DE MAU CHEIRO, SEM REMOVER SEUS MAUS EFEITOS, SALVO EM CASOS DE NECESSIDADE 686

CAPÍTULO 312 _____ *687*

A PROIBIÇÃO DE O INDIVÍDUO SENTAR-SE, NA MESQUITA, COM AS PERNAS LEVANTADAS E OS JOELHOS A LHE TOCAREM O ABDÓMEN, DURANTE O SERMÃO DA SEXTAFEIRA; _____ **687**

CAPÍTULO 313 _____ *687*

A PROIBIÇÃO DE CORTAR O CABELO OU AS UNHAS DURANTE OS PRIMEIROS DEZ DIAS DO MÊS DE ZUL HIJJA A QUEM INTENCIONA OFERECER UM SACRIFÍCIO _____ **687**

CAPÍTULO 314 _____ *688*

A PROIBIÇÃO DE SE JURAR POR QUALQUER CRIATURA, COMO PELO PROFETA, PELA CAABA, PELOS ANJOS, PELO CÉU, PELOS PAIS, PELA VIDA, PELO ESPÍRITO, PELA CABEÇA, PELA VIDA DO GOVERNADOR, PELA SEPULTURA DE ALGUÉM, PELA CONFIANÇA, ETC. _____ *688*

CAPÍTULO 31º _____ *688*

A ABSOLUTA PROIBIÇÃO DE SE JURAR, COM PREMEDITAÇÃO, EM FALSO _____ **689**

CAPÍTULO 316 _____ *690*

A JUSTIFICATIVA PARA SE AGIR DE MODO CONTRÁRIO A UM JURAMENTO, CASO SE TRATE DE UMA RETIFICAÇÃO, E O DEVER DE SE EXPIAR O JURAMENTO QUEBRADO _____ **690**

CAPÍTULO 317 _____ *691*

O PERDÃO EM CASO DE JURAMENTO INVOLUNTÁRIO _____ **691**

CAPÍTULO 318 _____ *692*

A AVERSÃO DE SE JURAR, NAS TRANSAÇÕES COMERCIAIS, MESMO QUE O QUE SE DIZ FOR VERDADE _____ **692**

CAPÍTULO 319 _____ *692*

A AVERSÃO DE SE SOLICITAR, EM NOME DE DEUS, ALGUM FAVOR QUE NÃO SEJA O PARAÍSO, E A AVERSÃO DE ALGUÉM REFUTAR UMA PETIÇÃO FEITA EM NOME DE DEUS, OU PÔR-SE COMO INTERCESSOR _____ **692**

CAPÍTULO 320 _____ *693*

A PROIBIÇÃO DE SE DENOMINAR O REI DOS REIS) TERMO QUE Só PODE SER UTILIZADO PARA DEUS_____**693**

CAPÍTULO 321 _____ *693*

A PROIBIÇÃO DE SE EMPREGAR TÍTULOS RESPEITOSOS AO NOS DIRIGIRMOS AOS CORRUPTOS E AOS FALSOS REFORMISTAS_____**693**

CAPÍTULO 322 _____ *694*

A PROIBIÇÃO DE MALDIZER A FEBRE_____**694**

CAPÍTULO 323 _____ *694*

A PROIBIÇÃO DE MALDIZERMOS OS VENTOS, E O QUE SE DEVE DIZER QUANDO SOPRAM _____**694**

CAPÍTULO 324 _____ *695*

A PROIBIÇÃO DE SE OFENDER O GALO_____**695**

CAPÍTULO 325 _____ *695*

A PROIBIÇÃO DE SE ATRIBUIR A CHUVA À AÇÃO DAS ESTRELAS, EM PARTICULAR _____**695**

CAPÍTULO 326 _____ *696*

A PROIBIÇÃO DE SE DIZER A UM MUÇULMANO: "Ó INFIEL" _____**696**

CAPÍTULO 327 _____ *697*

A PROIBIÇÃO DAS PALAVRAS GROSSEIRAS E OBSCENAS _____**697**

CAPÍTULO 328 _____ *697*

A DESAPROVAÇÃO DO USO DE PALAVRAS REBUSCADAS E DE TERMOS EXAGERADOS NA CONVERSAÇÃO, PRINCIPALMENTE COM PESSOAS DE NÍVEL INFERIOR _____**697**

CAPÍTULO 329 _____ *698*

A DESAPROVAÇÃO DA AUTO-CONDENAÇÃO _____**698**

CAPÍTULO 330 _____ *699*

O DESACONSELHAMENTO DE SE DENOMINAR A VINHA DE KARM 699

CAPÍTULO 331 _____ *699*

A PROIBIÇÃO DE SE ACENTUAR OS DOTES FÍSICOS DE UMA MULHER PERANTE UM HOMEM, EXCETO EM CASO DE ALGUMAS EXIGÊNCIAS RELIGIOSAS, COMO CASAMENTO,_____**699**

CAPÍTULO 332 _____ *700*

A CENSURA DE QUE ALGUÉM IMPLORE: "SENHOR, PERDOA-ME SE QUISERES!" E O DEVER DE A PESSOA SUPLICAR COM TODA INSISTÊNCIA _____ **700**

CAPÍTULO 333 _____ *701*

A DESAPROVAÇÃO DE SE DIZER "O QUE DEUS QUISER E O QUE FULANO QUISER" _____ **701**

CAPÍTULO 334 _____ *701*

O DESACONSELHAMENTO DE SE MANTEREM CONVERSAÇÕES DEPOIS DA ORAÇÃO DA NOITE _____ **701**

CAPÍTULO 335 _____ *703*

A PROIBIÇÃO DE A MULHER SE NEGAR, SEM DESCULPA RELIGIOSA, A ATENDER O MARIDO QUANDO ELE A SOLICITA _____ **703**

CAPÍTULO 336 _____ *703*

A PROIBIÇÃO DE A MULHER OBSERVAR O JEJUM VOLUNTÁRIO SEM O CONSENTIMENTO DO MARIDO, QUANDO ELE ESTÁ PRESENTE EM CASA _____ **703**

CAPÍTULO 337 _____ *704*

A PROIBIÇÃO DE LEVANTAR A CABEÇA, ESTANDO EM INCLINAÇÃO OU PROSTRAÇÃO, ANTES QUE O IMAM O FAÇA _____ **704**

CAPÍTULO 338 _____ *704*

A DESAPROVAÇÃO DE A PESSOA LEVAR A MÃO À CINTURA DURANTE A ORAÇÃO _____ **704**

CAPÍTULO 339 _____ *705*

O DESACONSELHAMENTO DE SE JUNTAR À ORAÇÃO QUANDO A COMIDA ESTÁ SERVIDA, E TAMBÉM QUANDO ALGUÉM TEM DE ATENDER AO CHAMADO DA NATUREZA _____ **705**

CAPÍTULO 340 _____ *705*

PROIBIÇÃO DE SE OLHAR PARA O CÉU DURANTE A ORAÇÃO _____ **705**

CAPÍTULO 341 _____ *705*

DESAPROVAÇÃO DE OLHARMOS PARA A DIREITA E A ESQUERDA, SEM MOTIVO, DURANTE A ORAÇÃO _____ **705**

CAPÍTULO 342 _____ *706*

A PROIBIÇÃO DE FICARMOS DE FRENTE PARA AS SEPULTURAS DURANTE A ORAÇÃO _____ **706**

CAPÍTULO 343 _____ *706*

A PROIBIÇÃO DE SE PASSAR EM FRENTE A UMA PESSOA QUE ESTÁ ORANDO _____ **706**

CAPÍTULO 344 _____ *707*

A DESAPROVAÇÃO DE SE REALIZAR UMA ORAÇÃO VOLUNTÁRIA, UMA VEZ FEITA A CHAMADA PARA UMA OBRIGATÓRIA _____ **707**

CAPÍTULO 345 _____ *708*

A DESAPROVAÇÃO DE SE ESPECIFICAR APENAS A SEXTA-FEIRA, PARA SE JEJUAR, E AS NOITES DE SEXTA-FEIRA PARA ORAR _____ **708**

CAPÍTULO 346 _____ *709*

A PROIBIÇÃO DE SE JEJUAR DOIS DIAS OU MAIS EM SEGUIDA SEM QUEBRAR O JEJUM _____ **709**

CAPÍTULO 347 _____ *709*

A PROIBIÇÃO DE SE SENTAR SOBRE A SEPULTURA _____ **709**

CAPÍTULO 348 _____ *710*

A PROIBIÇÃO DE SE REBOCAR A SEPULTURA E DA CONSTRUÇÃO DE MAUSOLÉUS SOBRE ELA _____ **710**

CAPÍTULO 349 _____ *710*

A PROIBIÇÃO DA FUGA DO ESCRAVO DE SEU AMO _____ **710**

CAPÍTULO 350 _____ *711*

A PROIBIÇÃO DE SE INTERCEDER POR ASSUNTOS DE PUNIÇÃO PRESCRITA PELA CHARI'A POR CRIMES GRAVES _____ **711**

CAPÍTULO 351 _____ *712*

A PROIBIÇÃO DE SE FAZER AS NECESSIDADES EM VIAS PÚBLICAS, EM LOCAIS DE DESCANSO E EM FONTES DE ÁGUA, ETC _____ **712**

CAPÍTULO 352 _____ *712*

A PROIBIÇÃO DE SE URINAR EM ÁGUA ESTAGNADA _____ **712**

CAPÍTULO 353 _____ *713*

A PROIBIÇÃO DO TRATAMENTO PREFERENCIAL A UM DOS FILHOS, EM MATÉRIA DE DÁDIVAS _____ **713**

CAPÍTULO 354 _____ *714*

A PROIBIÇÃO DE A MULHER GUARDAR LUTO POR MAIS DE TRÊS DIAS, EXCETO PELA MORTE DO MARIDO QUE, NO ASO, DEVERÁ SER DE QUATRO MESES E DEZ DIAS _____ **714**

CAPÍTULO 355 _____ *715*

A PROIBIÇÃO DE UM INTERMEDIÁRIO ENTRE UM VENDEDOR DA ZONA RURAL E UM COMPRADOR DA ZONA URBANA. A PROIBIÇÃO DE O COMPRADOR ADIANTAR-SE À CHEGADA DOS PRODUTOS AO MERCADO. _____ **715**

CAPÍTULO 356 _____ *717*

A PROIBIÇÃO DE SE DESPERDIÇAR DINHEIRO EM PRODUTOS DESAPROVADOS PELA LEI ISLÂMICA _____ **717**

CAPÍTULO 357 _____ *718*

A PROIBIÇÃO DE SE APONTAR PARA UM MUÇULMANO UMA ARMA, DELIBERADAMENTE OU DE BRINCADEIRA _____ **718**

CAPÍTULO 358 _____ *718*

A DESAPROVAÇÃO DE A PESSOA ABANDONAR, SEM JUSTIFICATIVA, A MESQUITA, UMA VEZ ANUNCIADA A ORAÇÃO; E O DEVER DE A LEVAR A CABO ANTES DE SAIR_____ **718**

CAPÍTULO 359 _____ *719*

A DESAPROVAÇÃO DE SE RECUSAR, SEM JUSTIFICAÇÃO, A OFERTA DE UM PERFUME_____ **719**

CAPÍTULO 360 _____ *719*

A DESAPROVAÇÃO DE SE ELOGIAR UMA PESSOA, NA SUA PRESENÇA, CASO SE TEMA O SEU ENVAIDECIMENTO; A PERMISSÃO DE O FAZERMOS, EM CASO CONTRÁRIO_____ **719**

CAPÍTULO 361 _____ *721*

DESAPROVAÇÃO DA SAÍDA DE OU DA ENTRADA EM UM TERRITÓRIO EM QUE HAJA UM SURTO DE EPIDEMIA _____ **721**

CAPÍTULO 362 _____ *723*

O RIGOR NA PROIBIÇÃO DA PRÁTICA DA MAGIA _____ **723**

CAPÍTULO 363 _____ *723*

A PROIBIÇÃO DE VIAJARMOS LEVANDO TEXTOS DO SAGRADO ALCORÃO ÀS TERRAS DOS INFIÉIS, CASO SE TEMA QUE ELE VENHA A CAIR NAS MÃOS DO INIMIGO _____ **723**

CAPÍTULO 364 _____ *724*

A PROIBIÇÃO DO USO DE UTENSÍLIOS DE OURO E DE PRATA, NA COMIDA, NA BEBIDA, NA HIGIENE PESSOAL, E DEMAIS USOS _____ **724**

CAPÍTULO 365 _____ *725*

A PROIBIÇÃO, PARA O HOMEM, DE PORTAR ROUPA AÇAFROADA _ **725**

A PROIBIÇÃO DE SE FICAR CALADO O DIA INTEIRO ATÉ À NOITE __ **726**

CAPÍTULO 367 _____ *726*

A PROIBIÇÃO DE SE PRETENDER UMA ASCENDÊNCIA DIFERENTE DA DO VERDADEIRO PAI _____ **726**

CAPÍTULO 368 _____ *728*

SEVERAS ADMOESTAÇÕES POR SE COMETER AS COISAS PROIBIDAS POR DEUS E POR SEU PROFETA (S) _____ **728**

CAPÍTULO 369 _____ *729*

O QUE UMA PESSOA DEVE DIZER OU FAZER QUANDO COMETE ATOS PROIBIDOS _____ **729**

LIVRO ACERCA DA SABEDORIA E DO CONHECIMENTO _____ *730*

CAPÍTULO 370 _____ *730*

TRADIÇÕES A RESPEITO DO ANTICRISTO, DOS SINAIS DA HORA DO JUÍZO FINAL E OUTRAS _____ **730**

LIVRO DO PERDÃO _____ *760*

CAPÍTULO 371 _____ *760*

A ORDEM DE SE SOLICITAR PERDÃO E O MÉRITO DO MESMO _____ **760**

CAPÍTULO 372 _____ *765*

O QUE DEUS, EXALTADO SEJA, DISPÕE COMO RECOMPENSA AOS CRENTES: _____ **765**

فهرس الموضوعات

١ - باب الإخلاصِ وإحضار النيَّة ٣٢
٢ - باب التوبة ٣٨
٣ - باب الصبر ٥٣
٤ - باب الصدق ٦٧
٥ - بَابُ المراقبة ٧٠
٦ - باب التقوى ٧٦
٧ - بَابُ في اليقين وَالتوكّل ٧٨
٨- باب الاستِقامة ٨٥
٩ - باب في التفَكُّر في عظيم مخلوقات الله تعالى ٨٦
١٠ - باب في المبادرة إلى الخيرات ٨٧
١١ - بابُ المجاهدة ٩٠
١٢ - بابُ الحثِّ على الازدياد من الخير في أواخِر العُمر ٩٧
١٣ - باب في بَيان كثرةِ طرق الخير ١٠٠
١٤ - باب في الاقتصاد في العبادة ١٠٩
١٥ - باب المحافظة على الأعمال ١١٦
١٦ - باب الأمر بالمحافظة على السُّنَّة وآدابِها ١١٦
١٧ - باب في وجوب الانقياد لحكم الله تعالى ١٢٣
١٨ - باب النَّهي عن البِدَع ومُحدثات الأمور ١٢٥
١٩ - باب في مَنْ سَنَّ سُنَّةً حسنةً أو سيئةً ١٢٦
٢٠ - باب في الدلالة على خير ١٢٨
٢١ - باب التعاون على البرّ والتقوى ١٣٠
٢٢ - باب النصيحة ١٣٢
٢٣ - باب الأمر بالمعروف والنهي عَن المنكر ١٣٣
٢٤ - باب تغليظ عقوبة من أمر بمعروف ١٤٠
أو نهى عن منكر وخالف قولُه فِعله ١٤٠
٢٥ - باب الأمر بأداء الأمانة ١٤١
٢٦ - باب تحريم الظلم والأمر بردِّ المظالم ١٤٦
٢٧ - باب تعظيم حُرمات المسلمين وبيان حقوقهم والشفقة عليهم ورحمتهم ١٥٤
٢٨ - باب ستر عورات المسلمين والنهي عن إشاعتها لغير ضرورة ١٥٩
٢٩ - باب قضاء حوائج المسلمين ١٦١

٣٠- باب الشفاعة _____ ١٦٢
٣١- باب الإصلاح بين الناس _____ ١٦٢
٣٢- باب فضل ضعفة المسلمين والفقراء والخاملين _____ ١٦٥
٣٣- باب ملاطفة اليتيم والبنات وسائر الضَّعَفة والمساكين والمنكسرين _____ ١٧٠
٣٤- باب الوصية بالنساء _____ ١٧٤
٣٥- باب حق الزوج على المرأة _____ ١٧٨
٣٦- باب النفقة على العيال _____ ١٨٠
٣٧- باب الإنفاق مما يحبُّ ومن الجيِّدِ _____ ١٨٢
٣٨- بيان وجوب أمره وأولاده المميزين وسائر من في رعيته _____ ١٨٤
٣٩- باب حق الجار والوصية به _____ ١٨٦
٤٠- باب بر الوالدين وصلة الأرحام _____ ١٨٨
٤١- باب تحريم العقوق وقطيعة الرحم _____ ١٩٧
٤٢- باب فضل بر أصدقاء الأب والأم _____ ٢٠٠
٤٣- باب إكرام أهل بيت رسول الله صلى الله عليه وسلم _____ ٢٠٢
٤٤- باب توقير العلماء والكبار وأهل الفضل _____ ٢٠٣
٤٥- باب زيارة أهل الخير ومجالستهم وصحبتهم ومحبتهم _____ ٢٠٨
٤٦- باب فضل الحب في الله والحث عليه _____ ٢١٣
٤٧- باب علامات حبّ الله تعالى للعبد _____ ٢١٧
٤٨- باب التحذير من إيذاء الصالحين والضعفة والمساكين _____ ٢١٩
٤٩- باب إجراء أحكام الناس على الظاهر وسرائرهم إلى الله تعالى _____ ٢١٩
٥٠- باب الخوف _____ ٢٢٣
٥١- باب الرجاء _____ ٢٢٩
٥٢- باب فضل الرجاء _____ ٢٤٣
٥٣- باب الجمع بين الخوف والرجاء _____ ٢٤٤
٥٤- باب فضل البكاء خشية الله تعالى وشوقاً إليه _____ ٢٤٦
٥٥- باب فضل الزهد في الدنيا _____ ٢٥٠
٥٦- باب فضل الجوع وخشونة العيش _____ ٢٦٢
٥٧- باب القناعة والعفاف في المعيشة والإنفاق وذم السؤال من غير ضرورة _____ ٢٧٥
٥٨- باب جواز الأخذ من غير مسألة ولا تطلع إليه _____ ٢٨١
٥٩- باب الحثَّ على الأكل من عمل يده والتعفف به من السؤال والتعرُّض للإعطاء _____ ٢٨٢
٦٠- باب الكرم والجود والإنفاق في وجوه الخير ثقة بالله تعالى _____ ٢٨٣

٦١- باب النهي عن البخل والشُّحِّ _____ ٢٩٠
٦٢- باب الإيثار المواساة _____ ٢٩٠
٦٣- باب التنافس في أمور الآخرة والاستكثار مما يُتَبَرَّكُ فيه _____ ٢٩٣
٦٤- باب فضل الغني الشاكر وهو من آخذ المال من وجه وصرفه في وجوهه المأمور بها _____ ٢٩٤
٦٥- باب ذكر الموت وقصر الأمل _____ ٢٩٦
٦٦- باب استحباب زيارة القبور للرجال وما يقوله الزائر _____ ٣٠٠
٦٧- باب كراهية تمني الموت بسبب ضرر نزل به ولا بأس به لخوف الفتنة في الدين _____ ٣٠٢
٦٨- باب الورع وترك الشبهات _____ ٣٠٣
٦٩- باب استحباب العزلة عند فساد الناس والزمان _____ ٣٠٦
٧٠- باب فضل الاختلاط بالناس _____ ٣٠٨
٧١- باب التواضع وخفض الجناح للمؤمنين _____ ٣٠٩
٧٢- باب تحريم الكِبْر والإعجاب _____ ٣١٢
٧٣- باب حسن الخلق _____ ٣١٦
٧٤- باب الحلم والأناة والرفق _____ ٣١٩
٧٥- باب العفو والإعراض عن الجاهلين _____ ٣٢٢
٧٦- باب احتمال الأذى _____ ٣٢٤
٧٧- باب الغضب إذا انتهكت حرمات الشرع _____ ٣٢٥
٧٨- باب أمر ولاة الأمور بالرفق برعاياهم ونصيحتهم والشفقة عليهم والنهي عن غشهم والتشديد عليهم وإهمال مصالحهم والغفلة عنهم وعن حوائجهم _____ ٣٢٧
٧٩- باب الوالي العادل _____ ٣٢٩
٨٠- باب وجوب طاعة ولاة الأمور في غير معصية وتحريم طاعتهم في المعصية _____ ٣٣١
٨١- باب النهي عن سؤال الإمارة واختيار ترك الولايات إذا لم يتعين عليه أو تَدْعُ حاجة إليه _____ ٣٣٤
٨٢- باب حَثّ السلطان والقاضي وغيرهما من ولاة الأمور على اتخاذ وزير صالح وتحذيرهم من قرناء السوء والقبول منهم _____ ٣٣٦
٨٣- باب النهي عن تولية الإمارة والقضاء وغيرهما من الولايات لمن سألها أو حرص عليها فعرّض بها _____ ٣٣٧
كتاب الأدب _____ ٣٣٧
٨٤- باب الحياء وفضله والحثِّ على التخلق به _____ ٣٣٧
٨٥- باب حفظ السر _____ ٣٣٨
٨٦- باب الوفاء بالعهد وإنجاز الوعد _____ ٣٤١
٨٧- باب الأمر بالمحافظة على ما اعتاده من الخير _____ ٣٤٣

٨٨- باب استحباب طيب الكلام وطلاقة الوجه عند اللقاء _____ ٣٤٣
٨٩- استحباب بيان الكلام وإيضاحه للمخاطب وتكريره ليفهم إذا لم يفهم إلا بذلك _____ ٣٤٤
٩٠- إصغاء الجليس لحديث جليسه الذي ليس بحرام واستنصات العالِم والواعظ حاضِرِي مجلِسِه ٣٤٥
٩١- الوعظ والاقتصاد فيه _____ ٣٤٥
٢- باب الوقار والسكينة _____ ٣٤٧
٩٣- باب الندب إلى إتيان الصلاة والعلم ونحوهما من العبادات بالسكينة والوقار _____ ٣٤٨
٩٤- باب إكرام الضيف _____ ٣٤٩
95- باب استحباب التبشير والتهنئة بالخير _____ ٣٥٠
٩٦- باب وداع الصاحب ووصيته عند فراقه لسفر وغيره والدعاء له وطلب الدعاء منه _____ ٣٥٦
٩٧- باب الاستخارة والمشاورة _____ ٣٥٨
٩٨- باب استحباب الذهاب إلى صلاة العيد والرجوع من طريق آخر _____ ٣٥٩
٩٩- باب استحباب تقديم اليمين في كل ما هو من باب التكريم كالوضوءِ وَ الغُسْلِ والتَّيَمُّمِ _____ ٣٦٠
كتاب أدب الطعام _____ ٣٦٣
١٠٠- باب التسمية في أوله والحمد في آخره _____ ٣٦٣
101- باب لا يعيب الطعام واستحباب مدحه _____ ٣٦٥
١٠٢- باب ما يقوله من حضر الطعام وهو صائم إذا لم يفطر _____ ٣٦٦
١٠٣- باب ما يقوله من دعي إلى طعام فتبعه غيره _____ ٣٦٦
١٠٤- باب الأكل مما يليه ووعظه وتأديبه من يُسيء أكله _____ ٣٦٧
١٠٥- باب النهي عن القران بين تمرتين ونحوهما إذا أكل جماعة إلا بإذن رفقته _____ ٣٦٨
١٠٦- باب ما يقوله ويفعله من يأكل ولا يشبع _____ ٣٦٨
١٠٧- باب الأمر بالأكل من جانب القصعة والنهي عن الأكل من وسطها _____ ٣٦٨
١٠٨- باب كراهية الأكل متّكئاً _____ ٣٦٩
١٠٩- باب استحباب الأكل بثلاث أصابع _____ ٣٧٠
١١٠- باب تكثير الأيدي على الطعام _____ ٣٧٢
١١١- باب أدب الشرب واستحباب التنفس ثلاثاً خارج الإناء _____ ٣٧٢
112- باب كراهة الشرب من فم القربة ونحوها وبيان أنه كراهة تنزيه لا تحريم _____ ٣٧٤
١١٣- باب كراهة النفخ في الشراب _____ ٣٧٥
١١٤- باب بيان جواز الشرب قائِماً _____ ٣٧٥
١١٥- باب استحباب كون ساقي القوم آخرهم شرباً _____ ٣٧٧
١١٦- باب جواز الشرب من جميع الأواني الطاهرة غير الذهب والفضة _____ ٣٧٧
كتاب اللباس _____ ٣٧٩

١١٧ - باب استحباب الثوب الأبيض _____ ٣٧٩
١١٨ - باب استحباب القميص _____ ٣٨٢
١١٩ - باب صفة طول القميص والكمّ والإزار _____ ٣٨٢
120- باب استحباب ترك الترفع في اللباس تواضعًا _____ ٣٨٨
١٢١ - باب استحباب التوسط في اللباس _____ ٣٨٨
١٢٢ - باب تحريم لباس الحرير على الرجال وتحريم جلوسهم عليه واستنادهم إليه وجواز لبسه للنساء _____ ٣٨٩
123- باب جواز لبس الحرير لمن به حِكّة _____ ٣٩٠
١٢٤ - باب النهي عن افتراش جلود النمور والركوب عليها _____ ٣٩٠
١٢٥ - باب ما يقول إذا لبس ثوباً جديداً أو نعلاً أو نحوه _____ ٣٩١
١٢٦ - باب استحباب الابتداء باليمين في اللباس _____ ٣٩١
كتاب آداب النوم _____ ٣٩٢
١٢٧ - باب آداب النوم والاضطجاع والقعود والمجلس والجليس والرؤيا _____ ٣٩٢
١٢٨ - باب جواز الاستلقاء على القفا ووضع إحدى الرجلين على الأخرى إذا لم يَخف انكشاف العورة وجولز القعود متربعاً ومحتبياً _____ ٣٩٤
١٢٩ - باب في آداب المجلس والجليس _____ ٣٩٥
١٣٠ - باب الرؤيا وما يتعلق بها _____ ٣٩٩
كتاب السلام _____ ٤٠١
١٣١ - باب فضل السلام والأمر بإفشائه _____ ٤٠١
١٣٢ - باب كيفية السلام _____ ٤٠٣
١٣٣ - باب آداب السلام _____ ٤٠٥
١٣٤ - باب استحباب إعادة السلام _____ ٤٠٥
على من تكرَّر لقاؤه على قرب بأن دخل ثم خرج ثم دخل في الحال ، أو حال بينهما شجرة ونحوها ٤٠٥
١٣٥ - باب استحباب السلام إذا دخل بيته _____ ٤٠٦
١٣٦ - باب السلام على الصبيان _____ ٤٠٧
١٣٧ - باب سلام الرجل على زوجته والمرأة من محارمه _____ ٤٠٧
١٣٨ - باب تحريم ابتدائنا الكفار بالسلام وكيفية الرد عليهم _____ ٤٠٨
١٣٩ - باب استحباب السلام إذا قام منَ المجلس وفارق جلساءه أو جليسه _____ ٤٠٩
140- باب الاستئذان وآدابه _____ ٤١٠
١٤١ - باب بيان أن السنة إذا قيل للمستأذن : من أنت ؟ _____ ٤١١

١٤٢ - باب استحباب تشميت العاطس إذا حمد الله تعالى وكراهية تشميته إذا لم يحمد الله تعالى وبيان آداب التشميت والعطاس والتثاؤب _____ ٤١٣
١٤٣ - باب استحباب المصافحةِ عندَ اللقاء وبشاشةِ الوجهِ _____ ٤١٥
كتاب عيادة المريض وتشييع الميت، والصلاة عليه، وحضور دفنه، والمكث عند قبره بعد دفنه __ ٤١٧
١٤٤ - باب عيادة المريض _____ ٤١٧
١٤٥ - باب ما يدعى به للمريض _____ ٤١٩
١٤٦ - بابُ استحباب سؤالِ أهلِ المريضِ عَنْ حالِهِ _____ ٤٢٢
١٤٧ - باب ما يقوله من أيس من حياته _____ ٤٢٢
١٤٨ - باب استحباب وصية أهل المريض _____ ٤٢٣
١٤٩ - باب جواز قول المريض : أنا وجع ، أو شديد الوجع أو موعوك أو وارأساه ونحو ذلك وبيان أنه لا كراهة في ذلك إذا لم يكن على التسخط وإظهار الجزع _____ ٤٢٣
١٥٠ - باب تلقين المحتضر : لا إله إلا الله _____ ٤٢٤
١٥١ - باب ما يقوله بعد تغميض الميت _____ ٤٢٥
١٥٢ - باب ما يقال عند الميت وما يقوله من مات له ميت _____ ٤٢٦
١٥٣ - باب جواز البكاء على الميت بغير ندب ولا نياحة _____ ٤٢٧
١٥٤ - باب الكف عما يرى في الميت من مكروه _____ ٤٢٩
١٥٥ - باب الصلاة على الميت وتشييعه وحضور دفنه وكراهة اتباع النساء الجنائز _____ ٤٢٩
١٥٦ - باب استحباب تكثُّر المصلين على الجنازة وجعل صفوفهم ثلاثة فأكثر _____ ٤٣٠
١٥٧ - باب ما يقرأ في صلاة الجنازة _____ ٤٣١
١٥٨ - باب الإسراع بالجنازة _____ ٤٣٤
١٥٩ - باب تعجيل قضاء الدين عن الميت _____ ٤٣٥
١٦٠ - باب الموعظة عندا لقبر _____ ٤٣٦
١٦١ - باب الدعاء للميت بعد دفنه والقعود عند قبره ساعة للدُّعاء له والاستغفار والقراءة _____ ٤٣٦
١٦٢ - باب الصدقة عن الميت والدعاء له _____ ٤٣٧
١٦٣ - باب ثناء الناس على الميت _____ ٤٣٨
١٦٤ - باب فضل من مات وله أولاد صغار _____ ٤٣٩
١٦٥ - باب البكاء والخوف عندا لمرور بقبور الظالمين الظالمين _____ ٤٤٠
كتاب آداب السفر _____ ٤٤١
١٦٦ - باب استحباب الخروج يوم الخميس أول النهار _____ ٤٤١
١٦٧ - باب استحباب طلب الرفقة وتأميرهم على أنفسهم واحداً يطيعونه _____ ٤٤١
١٦٨ - باب آداب السير والنزول والمبيت في السفر _____ ٤٤٢

والنوم في السفر واستحباب السُّرَى والرفق بالدواب ومراعاة مصلحتها وأمر من قصر في حقها بالقيام بحقها وجواز الإرداف على الدابة إذا كانت تطيق ذلك _____ ٤٤٣
١٦٩ - بابُ إعانةِ الرفيقِ _____ ٤٤٥
١٧٠ - باب ما يقوله إذا ركب الدابة للسفرِ _____ ٤٤٦
١٧١ - باب تكبير المسافر إذا صعد الثنايا وشبهها _____ ٤٤٨
١٧٢ - باب استحباب الدعاء في السفر _____ ٤٥٠
١٧٣ - باب ما يدعو به إذا خاف ناساً أو غيرهم _____ ٤٥٠
١٧٤ - باب ما يقول إذا نزل منزلاً _____ ٤٥١
١٧٥ - باب استحباب تعجيل المسافر الرجوع إلى أهله إذا قضى حاجته _____ ٤٥١
١٧٦ - باب استحباب القدوم على أهله نهاراً وكراهته في الليل لغير حاجة _____ ٤٥٢
١٧٧ - باب ما يقوله إذا رجع وإذا رأى بلدته _____ ٤٥٢
١٧٨ - باب استحباب ابتداء القادم بالمسجد الذي في جواره وصلاته فيه ركعتين _____ ٤٥٣
١٧٩ - باب تحريم سفر المرأة وحدها _____ ٤٥٣
كتاب الفضائل _____ ٤٥٤
١٨٠ - باب فضل قراءة القرآن _____ ٤٥٤
١٨١ - باب الأمر بتعهد القرآن والتحذير من تعريضه للنسيان _____ ٤٥٧
١٨٢ - باب استحباب تحسين الصَّوت بالقرآن _____ ٤٥٧
١٨٣ - باب في الحثِّ على سور آيات مخصوصة _____ ٤٥٩
١٨٤ - باب استحباب الاجتماع على القراءة _____ ٤٦٤
١٨٥ - باب فضل الوضوء _____ ٤٦٥
١٨٦ - باب فضل الأذان _____ ٤٦٨
١٨٧ - باب فضل الصلوات _____ ٤٧٠
١٨٨ - باب فضل صلاة الصبح والعصر _____ ٤٧٢
١٨٩ - باب فضل المشي إلى المساجد _____ ٤٧٣
١٩٠ - باب فضل انتظار الصلاة _____ ٤٧٦
١٩١ - باب فضل صلاة الجماعة _____ ٤٧٦
١٩٢ - باب الحثِّ على حضور الجماعة في الصبح والعشاء _____ ٤٧٩
١٩٣ - باب الأمر بالمحافظة على الصلوات المكتوبات _____ ٤٨٠
١٩٤ - باب فضلِ الصفِّ الأوَّلِ والأمرِ بإتمامِ الصفوفِ الأُولِ ، وتسويتِها ، والتراصِّ فيها _____ ٤٨٣
١٩٥ - بابُ فَضْلِ السنَنِ الراتِبةِ مَعَ الفَرَائِضِ وبيانِ أَقَلِّهَا وأَكْمَلِها وما بينَهُما _____ ٤٨٧
١٩٦ - باب تأكيد ركعتي سنَّةِ الصبح _____ ٤٨٧

١٩٧ - باب تخفيف ركعتي الفجر _____ ٤٨٩
وبيان ما يقرأ فيهما ، وبيان وقتهما _____ ٤٨٩
١٩٨ - باب استحباب الاضطجاع بعد بعد ركعتي الفجر _____ ٤٩٠
١٩٩ - باب سُنَّة الظهر _____ ٤٩١
٢٠٠ - باب سُنَّة العصر _____ ٤٩٣
٢٠١ - باب سُنَّة المغرب بَعدَها وقبلَها _____ ٤٩٣
٢٠٢ - باب سُنَّة العشاء بَعدها وقبلها _____ ٤٩٥
٢٠٣ - باب سُنَّة الجمعَة _____ ٤٩٥
٢٠٤ - باب استحباب جعل النوافل في البيت _____ ٤٩٦
٢٠٥ - باب الحثِّ على صلاة الوتر وبيان أنه سُنة مؤكدة وبيان وقته _____ ٤٩٧
٢٠٦ - باب فضل صلاة الضحى وبيان أقلِّها وأكثرها وأوسطها ، والحثِّ على المحافظة عليها ___ ٤٩٩
٢٠٧ - باب : تجويز صلاة الضحى من ارتفاع الشمس إلى زوالها _____ ٥٠١
٢٠٨ - باب الحثِّ على صلاة تحية المسجد _____ ٥٠١
٢٠٩ - باب استحباب ركعتين بَعْد الوضوء _____ ٥٠٢
٢١٠ - باب فضل يوم الجمعَة ووُجوبها والاغتِسال لها _____ ٥٠٢
٢١١ - باب استحباب سجُود الشكر عند حصول نعمة ظاهرة أو اندفاع بلية ظاهرة _____ ٥٠٦
٢١٢ - باب فضل قيام الليل _____ ٥٠٦
٢١٣ - باب استحباب قيام رمضان وهو التروايح _____ ٥١٤
٢١٤ - باب فضل قيام ليلة القدْر وبَيان أرجى ليالها _____ ٥١٤
٢١٥ - باب فضل السّواك وخصال الفطرة _____ ٥١٦
٢١٦ - باب تأكيد وجُوب الزكاة وبَيان فضلها وما يتعلق بها _____ ٥١٨
٢١٧ - باب وجوب صوم رمضان وبَيان فضل الصّيام وما يتعلق به _____ ٥٢٤
٢١٨ - باب الجود وفعل المعروف والإكثار من الخير في شهر رمضان والزيادة من ذلك في العشر الأواخر منه _____ ٥٢٧
٢١٩ - باب النَّهْي عن تقدّم رمضانَ بصوم بعد نصف شعبان _____ ٥٢٨
إلاَّ لمن وصله بما قبله ، أو وافق عادةً له بأن كان عادته صوم الاثنين والخميس فوافقه _____ ٥٢٨
٢٢٠ - باب ما يُقَالُ عِنْدَ رُؤْيَةِ الهِلالِ _____ ٥٢٩
٢٢١ - باب فَضْلِ السَّحورِ وتأخيرِهِ ما لم يَخْشَ طُلُوع الفَجْرِ _____ ٥٢٩
٢٢٢ - باب فَضْل تَعْجِيل الفِطْرِ وما يُفْطَرُ عَليهِ وما يَقُولُهُ بَعْدَ الإِفْطَارِ _____ ٥٣٠
٢٢٣ - بابُ أمرِ الصَّائمِ بحِفْظِ لسانِهِ وَجَوَارِحِهِ عَنِ المُخَالفَاتِ والمُشَاتَمَةِ وَنَحْوهَا _____ ٥٣٢
٢٢٤ - باب في مَسائل من الصوم _____ ٥٣٣

٢٢٥ - باب بيان فضل صوم المُحَرَّم وشعبان والأشهر الحُرمُ _____ ٥٣٤
٢٢٦ - باب فضل الصوم وغيره في العشر الأوَّل من ذي الحجة _____ ٥٣٥
٢٢٧ - باب فضل صوم يوم عرفة وعاشوراء وتاسوعاء _____ ٥٣٦
٢٢٨ - باب استحباب صوم ستة من أيام من شوال _____ ٥٣٧
٢٢٩ - باب استحباب صوم الاثنين والخميس _____ ٥٣٧
٢٣٠ - باب استحباب صَوم ثلاثة أيام من كل شهر _____ ٥٣٨
٢٣١ - باب فضل مَنْ فَطَّر صَائماً وفضل الصائم الذي يؤكل عنده ، ودعاء الأكل للمأكول عنده ___ ٥٤٠
كتاب الاعتكاف _____ ٥٤١
٢٣٢ - باب فضل الاعتكاف _____ ٥٤١
كتاب الحج _____ ٥٤١
٢٣٣ - باب وجوب الحج وفضله _____ ٥٤١
كتاب الجهاد _____ ٥٤٥
٢٣٤ - باب فضل الجهاد _____ ٥٤٥
٢٣٥ - باب بيان جماعة منَ الشهداء في ثواب الآخرة ويغسلون ويُصَلَّى عليهم بخلاف القتيل في حرب الكفار _____ ٥٤٦
٢٣٦ - باب فضل العتق _____ ٥٤٧
٢٣٧ - باب فضل الإِحْسَان إلى المملوك _____ ٥٤٨
٢٣٨ - باب فضل المملوك الذي يؤدي حقَّ اللهِ وحقَّ مواليهِ _____ ٥٤٩
٢٣٩ - باب فضل العبادةِ في الهرج وهو الاختلاط والفتن ونحوها _____ ٥٥١
٢٤٠ - باب فضل السَّماحةِ في البيع والشراء _____ ٥٥١
كتابُ العِلم _____ ٥٥٤
٢٤١ - بابُ فضل العلم _____ ٥٥٥
كتابُ حمد الله تعالى وشكره _____ ٥٦٠
٢٤٢ - بابُ فضل الحمد والشكر _____ ٥٦٠
كتابُ الصلاة على رسول الله صلى الله عليه وسلم _____ ٥٦١
٢٤٣ - باب فضل الصلاة على رسول الله صلى الله عليه وسلم _____ ٥٦١
كتاب الأذكار _____ ٥٦٥
٢٤٤ - باب فضل الذكر والحثِّ عليه _____ ٥٦٥
٢٤٥ - باب ذكر الله تعالى قائماً وقاعداً ومضطجعاً ومحدثاً وجُنباً وحائضاً إلا القرآن فلا يحل لجنب ولا حائض _____ ٥٧٧
٢٤٦ - باب ما يقوله عند نومه واستيقاظِه _____ ٥٧٧

٢٤٧ - باب فضل حِلَقِ الذِّكْر والنَّدب إلى ملازمتها والنـهَّي عن مفارقتها لغير عذر _____ ٥٧٨
٢٤٨ - باب الذكر عند الصباح والمساء _____ ٥٨١
٢٤٩ - باب ما يقوله عند النوم _____ ٥٨٤
كتاب الدعوات _____ ٥٨٦
٢٥٠ ــ باب فضل الدعاء _____ ٥٨٦
٢٥١ - باب فضل الدُّعاء بظهر الغيب _____ ٥٩٥
٢٥٢ - باب في مسائل من الدعاء _____ ٥٩٦
٢٥٣ - باب كرامات الأولياء وفضلهم _____ ٥٩٨
كتاب الأمور المنهي عنها _____ ٦٠٥
٢٥٤ - باب تحريم الغيبة والأمر بحفظ اللسان _____ ٦٠٥
٢٥٥ - باب تحريم سماع الغيبة _____ ٦١١
وأمر من سمع غيبة محرَّمة بردِّها ، والإنكار على قائلها فإن عجز أو لم يقبل منه فارق ذلك المجلس إن أمكنه _____ ٦١١
٢٥٦ - باب بيان ما يُباح من الغيبة _____ ٦١٣
٢٥٧ - باب تحريم النميمة وهي نقل الكلام بين الناس على جهة الإفساد _____ ٦١٧
٢٥٨ - باب النهي عن نَقْل الحديثِ وكلام الناس إلى ولاة الأمورِ إذا لم تدْعُ إليه حاجةٌ كَخَوفِ مفسدةٍ ونحوها _____ ٦١٨
٢٥٩ - باب ذم ذي الوجهين _____ ٦١٩
٢٦٠ - باب تحريم الكذب _____ ٦١٩
٢٦١ - باب بيان ما يجوز من الكذب _____ ٦٢٥
٢٦٢ - باب الحثَّ على التثُّبت فيما يقوله ويحكيه _____ ٦٢٦
٢٦٣ - باب بيان غلظ تحريم شهادة الزور _____ ٦٢٧
٢٦٤ - باب تحريم لَعْن إنسان بعَينه أو دابة _____ ٦٢٩
٢٦٥ - باب جواز لَعْن بعض أصحاب المعاصي غير المُعَيَّنِين _____ ٦٣١
٢٦٦ - باب تحريم سَبّ المسلم بغير حقّ _____ ٦٣٢
٢٦٧ - باب تحريم سَبّ الأموات بغير حقٍّ ومصلحة شرعية _____ ٦٣٣
٢٦٨ - باب النهي عن الإيذاء _____ ٦٣٤
٢٦٩ - باب النهي عن التباغض والتقاطع والتدابر _____ ٦٣٥
٢٧٠ - باب تحريم الحسد هو تمني زوال نعمة عن صاحبها سواء كانت نعمة دين أو دنيا _____ ٦٣٦
٢٧١ - باب النهي عن التجسّس والتسمّع لكَلام مَن يكره استماعُهُ _____ ٦٣٦
٢٧٢ - باب النهي عن سوء الظّنّ بالمسلمين من غير ضرورة _____ ٦٣٨

٢٧٣ - باب تحريم احتقار المسلمين _____ ٦٣٨
٢٧٤ - باب النهي عن إظهار الشماتة بالمسلم _____ ٦٤٠
٢٧٥ - باب تحريم الطَّعْن في الأنساب الثابتة في ظاهر الشرع _____ ٦٤٠
٢٧٦ - باب النهي عن الغش والخِداع _____ ٦٤١
٢٧٧ - باب تحريم الغَدر _____ ٦٤٢
٢٧٨ - باب النهي عن المنّ بالعطية ونحوها _____ ٦٤٤
٢٧٩ - باب النهي عن الافتخار والبغي _____ ٦٤٥
٢٨٠ - باب تحريم الهجران بين المسلمين فوق ثلاثة أيام إلا لبدعة في المهجور أو تظاهرٍ بفسقٍ _ ٦٤٥
٢٨١ - باب النهي عن تناجي اثنين دونَ الثالث بغير إذنه _____ ٦٤٨
٢٨٢ - باب النهي عن تعذيب العَبْد والدابة والمرأة والولد بغير سبب شرعي _____ ٦٤٩
٢٨٣ - باب تحريم التعذيب بالنار في كل حيوان حتى النملة ونحوها _____ ٦٥٢
٢٨٤ - باب تحريم مطل الغني بحقّ طلبه صاحبه _____ ٦٥٣
٢٨٥ - باب كراهة عود الإنسان في هبة لم يسلمها إلى الموهوب له _____ ٦٥٣
٢٨٦ - باب تأكيد تحريم مال اليتيم _____ ٦٥٤
٢٨٧ - باب تغليظ تحريم الربا _____ ٦٥٥
٢٨٨ - باب تحريم الرياء _____ ٦٥٦
٢٨٩ - باب ما يتوهم أنه رياء وليس برياء _____ ٦٥٩
٢٩٠ - باب تحريم النظر إلى المرأة الأجنبية والأمرد الحسن لغير حاجة شرعية _____ ٦٥٩
٢٩١ - باب تحريم الخلوة بالإجنبية _____ ٦٦٢
٢٩٢ - باب تحريم تشبه الرجال بالنساء والنساء بالرجال في لباس وحركة وغير ذلك _____ ٦٦٣
٢٩٣ - باب النهي عن التشبه بالشيطان والكفار _____ ٦٦٤
٢٩٤ - باب نهي الرجل والمرأة عن خضاب شعرهما بسواد _____ ٦٦٥
٢٩٥ - باب النهي عن القزع وهو حلق بعض الرأس دون بعض ، وإباحة حلقه كله للرجل دون المرأة _____ ٦٦٥
٢٩٦ - باب تحريم وصل الشعر والوشم والوَشر وهو تحديد الأسنان _____ ٦٦٦
٢٩٧ - باب النهي عن نتف الشيب من اللحية والرأس وغيرهما _____ ٦٦٨
٢٩٨ - باب كراهية الاستنجاء باليمين ومس الفرج باليمين من غير عذر _____ ٦٦٩
٢٩٩ - باب كراهة المشي في نعلٍ واحدةٍ ، أو خفّ واحد لغير عذر _____ ٦٦٩
٣٠٠ - باب النهي عن ترك النار في البيت عند النوم ونحوه سواء كانت في سراج أو غيره _____ ٦٧٠
٣٠١ - باب النهي عن التكلف وهو فعلُ وقول ما لا مصلحة فيه بمشقة _____ ٦٧١
٣٠٢ - باب تحريم النياحة على الميت ، ولطم الخدِّ وشقِّ الجيب _____ ٦٧٢

٣٠٣- باب النهي عن إتيان الكهّان والمنجّمين والعُرَّاف وأصحاب الرمل _____ ٦٧٥
٣٠٤- باب النهي عن التطيّر _____ ٦٧٧
٣٠٥- باب تحريم تصوير الحيوان في بسَاط أوحجر أو ثوب وغير ذلك _____ ٦٧٨
٣٠٦- باب تحريم اتخاذ الكلب إلا لصَيْد أو ماشية أو زرع _____ ٦٨١
٣٠٧- باب كراهية تعليق الجرس في البعير وغيره من الدواب _____ ٦٨٢
٣٠٨- باب كراهة ركوب الجلاَّلة وهي البعير أو الناقة التي تأكل العَذِرة ، _____ ٦٨٣
٣٠٩- باب النهي عن البُصاق في المسجد _____ ٦٨٣
٣١٠- باب كراهة الخصومة في المسجد ورفع الصوت فيه _____ ٦٨٤
٣١١- باب نَهْي من أكل ثوماً أو بصلاً أو كُرَّاثاً أو غيره مما له رائحة كريهة عن دخول المسجد قبل زوال رائحته إلا لضرورة _____ ٦٨٥
٣١٢- باب كراهية الاحتباء يوم الجمعة والإمام يخطب _____ ٦٨٧
٣١٣- باب نهي مَنْ دخل عليه عشر ذي الحجة وأراد أن يضحّيَ عن أخذ شيء من شعره أو أظفاره حتى يضّحيَ _____ ٦٨٧
٣١٤- باب النَّهي عَن الحلف بمخلوق كالنبي والكعبة والملائكة والسماء والآباء _____ ٦٨٧
٣١٥- باب تغليظ اليمين الكاذبة عمداً _____ ٦٨٩
٣١٦- باب ندب مَن حلف على يَمينٍ ، فرأى غيرها خيراً منها أن يفعل ذلك المحلوف عليه ، ثم يكفّر عن يمينه _____ ٦٩٠
٣١٧- باب العفو عن لغو اليمين وأنه لا كفارة فيه _____ ٦٩١
٣١٨- باب كراهة الحلف في البيع وإن كان صادقاً _____ ٦٩٢
٣١٩- باب كراهة أن يسأل الإنسان بوجه الله عز وجل غير الجنة _____ ٦٩٢
320- باب تحريم قوله شاهِنشاه للسلطان وغيره _____ ٦٩٣
٣٢١- باب النهي عن مخاطبة الفاسق والمبتدع ونحوهما بسيدي ونحوه _____ ٦٩٣
٣٢٢- باب كراهة سبَّ الحُمّى _____ ٦٩٤
٣٢٣- باب النهي عن سبَّ الريح ، وبيان ما يقال عند هبوبها _____ ٦٩٤
٣٢٤- باب كراهة سبَّ الدِّيك _____ ٦٩٥
٣٢٥- باب النهي عن قول الإنسان :مُطِرْنَا بِنَوْء كذا _____ ٦٩٥
٣٢٦- باب تحريم قوله لمسلم : يا كافر _____ ٦٩٦
٣٢٧- باب النهي عن الفُحش وبَذاءِ اللِّسان _____ ٦٩٧
٣٢٨- باب كراهة التقعير في الكلام بالتشدُّق وتكلُّف الفصاحة واستعمال وَحشيّ اللغة ودقائق الإعراب في مخاطبة العوام ونحوهم _____ ٦٩٧
٣٢٩- باب كراهة قوله : خَبُثَتْ نفسي _____ ٦٩٨
٣٣٠- باب كراهة تسمية العنب كرْماً _____ ٦٩٨

٣٣١- باب النهي عن وصف محاسن المرأة لرجل لا يحتاج إلى ذلك لغرض شرعي كنكاحها ونحوه _____ ٦٩٩
٣٣٢- باب كراهة قول الإنسان في الدعاء : اللهُمَّ اغفر لي إن شئت _____ ٧٠٠
بل يجزم بالطلب _____ ٧٠٠
٣٣٣- باب كراهة قول : ما شاء الله وشاء فلان _____ ٧٠٠
٣٣٤- باب كراهة الحديث بعد العشاء الآخرة _____ ٧٠١
٣٣٥- باب تحريم امتناع المرأة من فراش زوجها إذا دعاها ولم يكن لها عذر شرعي _____ ٧٠٢
٣٣٦- باب تحريم صوم المرأة تطوعاً وزوجها حاضر إلاَّ بإذنه _____ ٧٠٣
٣٣٧- باب تحريم رفع المأموم رأسه من الركوع أو السجود قبل الإمام _____ ٧٠٣
٣٣٨- باب كراهة وضع اليد على الخاصرة في الصلاة _____ ٧٠٤
٣٣٩- باب كراهة الصلاة بحضرة الطعام ونفسه تتوق إليه أو مع مدافعة الأخبثين : وهما البول والغائط _____ ٧٠٤
٣٤٠- باب النهي عن رفع البَصَر إلى السماء في الصلاة _____ ٧٠٥
٣٤١- باب كراهة الالتفات في الصلاة لغير عذر _____ ٧٠٥
٣٤٢- باب النهي عن الصلاة إلى القبور _____ ٧٠٦
٣٤٣- باب تحريم المرور بين يَدَي المصَلّي _____ ٧٠٦
٣٤٤- باب كراهة شروع المأموم في نافلة بعد شروع المؤذِّن في إقامة الصلاة سواء كانت النافلة سُنَّةَ تلك الصلاةِ أو غيرها _____ ٧٠٧
٣٤٥- باب كراهة تخصيص يوم الجمعة بصيام أو ليلته بصلاة من بين الليالي _____ ٧٠٧
٣٤٦- باب تحريم الوصَال في الصوم _____ ٧٠٨
٣٤٧- باب تحريم الجلوس على قبر _____ ٧٠٩
٣٤٨- باب النهي عن تجصيص القبور والبناء عليها _____ ٧٠٩
٣٤٩- باب تغليظ تحريم إباق العبد من سيّده _____ ٧١٠
٣٥٠- باب تحريم الشفاعة في الحدود _____ ٧١٠
٣٥١- باب النهي عن التغوط في طريق النَّاس وظلِّهم وموارد الماء ونحوها _____ ٧١١
٣٥٢- باب النهي عن البول ونحوه في الماء الراكد _____ ٧١٢
٣٥٣- باب كراهة تفضيل الوالد بعض أولاده على بعض في الهِبَة _____ ٧١٢
٣٥٤- باب تحريم إحداد المرأة على ميّت فوق ثلاثة أيام _____ ٧١٣
٣٥٥- باب تحريم بيع الحاضر للبادي وتلقي الركبان _____ ٧١٤
٣٥٦- باب النهي عن إضاعة المال _____ ٧١٦
٣٥٧- باب النهي عن الإشارة إلى مسلم بسلاح سواء كان جادّاً أو مازحاً _____ ٧١٧

٣٥٨- باب كراهة الخروج من المسجد بعد الإذان إلا لعذر حتى يصلّي المكتوبة _____ ٧١٨
٣٥٩- باب كراهة ردَّ الريحان لغير عذر _____ ٧١٨
٣٦٠- باب كراهة المدح في الوجه لمن خيف عليه مفسدةٌ من إعجاب ونحوه _____ ٧١٩
٣٦١- باب كراهة الخروج من بلد وقع فيها الوباء فراراً منه وكراهة القدوم عليه _____ ٧٢١
٣٦٢- باب التغليظ في تحريم السِّحْرِ _____ ٧٢٣
٢٦٣- باب النهي عن المسافرة بالمصحف إلى بلاد الكفّار إذا خيف وقوعه بأيدي العدوّ _____ ٧٢٣
٣٦٤- باب تحريم استعمال إناء الذهب وإناء الفضة في الأكل والشرب والطهارة وسائر وجوه الاستعمال _____ ٧٢٤
٣٦٥- باب تحريم لبس الرجل ثوباً مزعفراً _____ ٧٢٥
٣٦٦- باب النهي عن صمت يومٍ إلى الليل _____ ٧٢٥
٣٦٧- باب تحريم انتساب الإنسان إلى غير أبيه وتولّيه إلى غير مَواليه _____ ٧٢٦
٣٦٨- باب التحذير من ارتكاب ما نهى الله عزَّ وجلَّ أو رسوله صلى الله عليه وسلم عنه _____ ٧٢٨
٣٦٩- باب ما يقوله ويفعله من ارتكب منهيّاً عنه _____ ٧٢٨
كتاب المنثورات والملح _____ ٧٣٠
٣٧٠- بابُ المنثورات والملح _____ ٧٣٠
٣٧١- باب الاستغفار _____ ٧٦٠
٣٧٢- باب بيان ما أعدّ الله تعالى للمؤمنين في الجنة _____ ٧٦٥